Dedicație:
Lui Vlad Mănescu

PREFAȚĂ

Lucrarea de față cuprinde câteva sute de biografii și discografii ale unor artiști și trupe care au abordat diverse stiluri și genuri muzicale, ca pop, rock, blues, soul, jaz și altele. Cartea este dedicată celor care doresc să-și facă o idee despre muzica și activitatea celor mai cunoscuți artiști, mai noi și mai vechi, de la începutul secolului și până în zilele noastre. Totodată am inclus și un capitol de termeni muzicali la care cititorul poate apela pentru a înțelege anumite cuvinte sau expresii care nu îi sunt familiare. Fără a se dori o lucrare foarte complexă, această mică enciclopedie oferă date esențiale din biografia celor mai cunoscuți artiști și trupe, lăsând loc lucrărilor specializate pe un anumit gen sau stil muzical să dezvolte și să aprofundeze ceea ce am încercat să conturez în câteva rânduri.

Discografia fiecărui artist sau trupă cuprinde albumele apărute de la începutul activității și până în prezent, sau, de la caz la caz, până la data desființării trupei sau abandonării carierei. Am numit disc de platină sau aur acele albume care s-au vândut într-un anumit număr de exemplare (diferit de la țară la țară, vezi capitolul TERMENI MUZICALI) care le-au adus acest statut. Totodată, am inclus și o serie de LP-uri BEST OF sau GREATEST HITS apărute la casele de discuri din întreaga lume. De aceea veți observa că discografia unui artist sau a unei trupe cuprinde mai multe albume decât au apărut în timpul vieții sau activității acestora (vezi Jimi Hendrix, de exemplu) și asta pentru că industria muzicală și magnații acesteia și-au protejat contractele și investițiile inițiale cât mai mult posibil, profitând la maximum de numele artiștilor și trupelor lor. Multe albume cu același conținut apar uneori cu titluri diferite, acestea depinzând de țara și casa de discuri care le-a comercializat. De asemenea, de-a lungul timpului au apărut și o serie de colecții Best Of (așa-numite „Box Sets“) editate cu diverse ocazii (de Crăciun, la împlinirea unui anumit număr de ani de la înființarea trupei, de la moartea artistului etc.) atât pentru a satisface cerințele publicului, cât și din motive strict financiare. Reeditările unor albume sunt, de asemenea, incluse în multe dintre discografii. Nu apar însă albumele bootleg (neoficiale) și nici discurile single sau maxi single. În schimb, apar câteva LP-uri pentru colecționari, așa-numitele rarități, publicate într-un număr restrâns și dedicate fanilor înfocați. Discografiile cuprind atât albumele și mini-albumele editate pe CD, cât și discurile vinil.

Acestea fiind spuse, nu-mi rămâne decât să vă urez lectură plăcută, în speranța că această mică enciclopedie vă va fi de folos.

Diana Singer
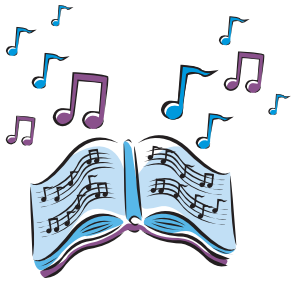
10,000 Maniacs

Grup american înființat în 1981 la New York. Membrii săi erau: Natalie Merchant (lead vocal), Jerome Augustyniak (drums), Robert Buck (guitar), Dennis Drew (keyboards) și Steven Gustafson (bas). Specializați inițial în piese cover după trupe ca Joy Division și Gang Of Four, 10,000 Maniacs au devenit cu adevărat cunoscuți când DJ-ul de la BBC, John Peel, i-a introdus în programele sale cu piesa *My Mother, The War*. Aceeași piesă a intrat și în Top 50 în 1983. În anul următor au întreprins un turneu în Marea Britanie, iar în 1985 au semnat un contract cu Elektra Records. Prima intrare în Top 40 din SUA s-a produs în 1987 cu albumul BLIND MAN'S ZOO, devenit disc de aur în 1988 și de platină în 1989.

În 1993, Merchant a părăsit grupul pentru o carieră solo. Cei rămași au hotărât să-și continue activitatea, alăturând trupei duoul folk-rock John & Mary.

În întreaga sa activitate, 10,000 Maniacs a fost cunoscut ca un grup original, deși folosea influențe muzicale străine.

Love Among The Ruins (1997), MTV Unplugged (1993), Our Time In Eden (1992), Hope Chest – The Fredonia Recordings 1982-1983 (1990), Blind Man's Zoo (1989), In My Tribe (1987), The Wishing Chair (1985), Secrets Of The I Ching (1983)

10CC

Grup format în 1970 în Manchester, în componența: Eric Stewart (n. la 20 ianuarie 1945, Manchester, Anglia; vocals, guitar), Lol Creme (n. Lawrence Creme, la 9 septembrie1947, Manchester; vocals, guitar), Kevin Godley (n. la 7 octombrie 1945, Manchester; vocals, drums) și Graham Gouldman (n. la 10 mai 1945, Manchester; vocals, guitar), care avea deja la activ multe hituri compuse pentru trupe ca Yardbirds, Hollies și Jeff Beck.

După ce au lucrat o perioadă cu Neil Sedaka, 10CC au demarat propria lor carieră la casa de discuri a lui Jonathan King, cu piesa *Donna*, care a ajuns pe locul doi în Marea Britanie. În 1975 au lansat *I'm Not In Love*, care le-a adus un succes memorabil, atât în Marea Britanie cât și în Statele Unite. Un an mai târziu, grupul se divide în două: Godley și Creme încep o nouă carieră în producția video, în timp ce Stewart și Gouldman duc mai departe numele grupului într-o nouă formulă, care-i cuprinde pe Rik Fenn (guitar), Tony O'Malley (keyboards) și Stuart Tosh (drums).

În decursul timpului, 10CC au mai atins doar ocazional topurile. În 1982, Stewart și Gouldman au abandonat activitatea în cadrul grupului, dedicându-se unor proiecte și colaborări externe.

Un nou album apare abia în 1992, când cei doi reîncep să scrie împreună, iar Godley și Creme se alătură și ei la înregistrări. Această reunire temporară nu s-a bucurat însă de succesul scontat.

The Very Best Of 10CC (1997), King Biscuit Flower Hour (1996), Alive (1995), Mirror Mirror (1995), …Menswhile (1992), Windows In The Jungle (1983), 10CC In Concert (1982)

10 Out Of 10 (1981), Best of 10CC (1980), Look Hear (1980), Greatest Hits 1972 – 1978, (1979), Bloody Tourists (1978), Deceptive Bends (1977), Live & Let Live (1977), How Dare You? (1976), 100CC (1975), The Original Soundtrack (1975), Greatest Hits (1975), Sheet Music (1974), Ten CC (1973).

2 Live Crew

Trupă rap din Miami, Florida, SUA, înființată în 1985, de Luther „Luke Skywalker" Campbell (n. 1960). Ceea ce a atras atenția asupra lor a fost faptul că un judecător din Broward County a declarat cel de-al treilea lor LP, intitulat AS NASTY AS THEY WANT TO BE (care include și single-ul *Me So Horny)*, ca fiind, din punct de vedere legal… obscen! Oricum acest lucru nu a împiedicat vânzarea lui în 3 milioane de exemplare, iar în 1993, o curte de apel federală a anulat verdictul. Trupa a mai avut însă parte și de alte procese: pentru că au luat în derâdere diverse nume de directori, pentru că au făcut

gesturi obscene într-un concert din Hollywood, pentru că n-ar fi plătit drepturile pentru piesa lui Roy Orbison *Pretty Woman,* pe care au parodiat-o etc.

Albumele lor au fost interzise spre vânzare minorilor din cauza textelor lor pornografice. După destrămarea 2 Live Crew, Campbell a cântat solo și a publicat o autobiografie, după care a refăcut grupul sub denumirea de The New 2 Live Crew.

The Original 2 Live Crew (1995), Back At Your Ass For The Nine-4 (1994), Greatest Hits (1992), Live (1991), Sports Weekend (As Clean As They Wanna Be) (1991), Live In Concert (1990), As Clean As They Wanna Be (1989), As Nasty as They Wanna Be (1989), Move Somethin' (1988), Is What We Are (1984)

2 Unlimited

Grup înființat în 1991, 2 Unlimited este un proiect tehno-house al producătorilor și compozitorilor Jean-Paul de Coster și Phil Wilde din Belgia, al rapper-ului și textierului Ray Shijngaard și al cântăreței olandeze Anita Doth.

Ray Shijngaard (n. la 28.07.1971), cunoscut cândva sub pseudonimul de Ray Kid, dansa încă de la vârsta de 13 ani breakdance și electro boogie pe străzile din Amsterdam. Pe când era copil de trupă pe lângă un grup hip-hop, Ray a început să devină interesat de rap-ul hardcore american al formațiilor Public Enemy, Ice Cube și Ice-T. O vreme a lucrat și ca bucătar la aeroportul din Amsterdam, la restaurantul business class.

Anita (n. la 28 decembrie 1971) a cântat cu un grup feminin numit The Trouble Sisters, a lucrat ca model, dar și ca administrator de tichete de trafic la divizia de poliție din Amsterdam. Atât ea, cât și Ray aveau mama olandeză și tatăl surinamez. În 1991 au înființat (alături de producătorii Jean-Paul de Coster și Phil Wilde) 2 Unlimited și s-au lansat cu piesa *Get Ready for This* și apoi cu albumul GET READY. Pentru a păstra legătura cu atmosfera de club, cei doi trimiteau așa-numitele „white-labels“ DJ-ilor de club, înainte cu două săptămâni de apariția oficială a single-urilor.

Cel de-al doilea album, NO LIMITS, a fost răsplătit cu platina în Anglia, Germania și Olanda și a ocupat prima poziție în toate topurile europene. Cu cel de-al doilea single de pe primul LP (după *No Limit*), *Tribal Dance*, realizat în vara lui '93, 2 Unlimited a devenit un adevărat fenomen, reușind să pătrundă și pe piața americană. În iunie 1994, după succesul cu *Faces*, au înregistrat LP-ul REAL THINGS, cu al cărui single, *The Real Thing*, au intrat în numai trei săptămâni direct pe poziția a cincea în topurile europene. Cu single-ul *Twilight Zone* au cucerit apoi Asia, Australia și Canada. În 1996 au realizat HITS UNLIMITED, care este o retrospectivă a celor 4 ani petrecuți împreună. Din păcate, Anita a părăsit grupul pentru o carieră solistică.

Hits Unlimited (1996), Real Things (1994), No Limits (1993), Get Ready (1992)

24-7 Spyz

Grup format în 1986 în sudul Bronxului, un cartier din New York, din Jimi Hazel (guitar, vocals), Peter Fluid (vocals), Rick Skatore (bass) și Anthony Johnson (drums). Albumul de debut a apărut în 1988 și se numește HARDER THAN YOU. Acesta amestecă elemente de rap cu reggae într-o substanță de funk și thrash. Urmează albumul GUMBO MILLENIUM și concerte în care încep să atragă atenția presei prin reprezentații extrem de sălbatice. Din păcate, din cauza unor divergențe de ordin muzical, Fluid și Johnson au părăsit trupa. Au fost înlocuiți de Joel Maitoza (drums) și Jeff Brodnax (vocals), care au debutat în trupă pe EP-ul – care conține cinci piese – THIS IS 24-7 SPYZ, apărut în 1991. Discografia este completată cu STRENGTH IN NUMBERS și TEMPORARILY DISCONNECTED, după care și-au refăcut componența originală și au înregistrat albumul **6.** Doug Pinnick (vocals), de la King's X, colaborează și el la două piese de pe acest album.

Heavy Metal Soul by the Pound (1996), 6 (1996), Temporarily Disconnected (1995), I Wanna Show You (1995), Slave To The Music (1994), Strength In Numbers (1992), This Is... 24-7 Spyz (EP), (1991), Gumbo Millenium (1990), Harder Than You (1988)

2pac

Tupac Amaru Shakur s-a născut la New York în 1971. În copilărie s-a mutat la Baltimore unde a urmat „The Baltimore School for the Performing Arts“. Din păcate, deși a fost un elev foarte apreciat, nu a putut să-și termine studiile pentru că a trebuit să se mute împreună cu familia în Oakland, California. Aici a intrat în grupul rap Digital Underground, ca dansator. Dar cu puțin înainte ca acesta să se bucure de succes, Tupac a realizat propriul său album 2 PACALLYPS NOW, de pe care s-a remarcat *Brenda's Got A Baby*. Cel de-al doilea album, STRICTLY FOR MY NIGGAZ a fost și mai bine primit. Între timp Tupac a

apărut în filme ca *Juice* și *Poetic Justice*. În 1995, pe când juca în ABOVE THE RIM, după ce lansase LP-ul ME AGAINST THE WORLD, Tupac a fost acuzat de agresiune sexuală de o femeie pe care o întâlnise într-un club de noapte. La câteva ore înainte de a primi sentința (vinovat) el a fost prădat sub amenințare cu arma de niște indivizi necunoscuți. Rapper-ul a fost eliberat pentru o cauțiune în valoare de 1 milion de dolari.

În 1996 a realizat, ca răspuns la critica muzicală, cel mai bun LP al său, care s-a vândut în 6 milioane de exemplare, intitulat ALL EYES ON ME. Câteva luni mai târziu, pe când lucra la filmul *Gridlock*, Tupac a fost asasinat, fiind împușcat de un anonim. A murit la 13 septembrie 1996.

All Eyes On Me (1996), Me Against The World (1995), Strictly 4 My N.I.G.G.A.Z. (1993), 2pacalypse Now (1991)

A

A-HA

Grup norvegian, compus din Morten Harket (n. la 14 septembrie 1959, Oslo, lead vocals), Magne Furuholmen (n. la 1 noiembrie 1962, Oslo; vocals, keyboards) și Pal Waaktaar (n. la 6 septembrie 1961, Oslo; vocals, guitar) și înființat în 1982, după mai mulți ani în care componenții săi au cântat în diferite trupe scandinave.

Primul lor contract semnat cu Warner Bros Records s-a soldat cu single-ul *Take On Me*, fără succes pe piață la vremea apariției sale. Remixat mai târziu și însoțit și de un videoclip (cu personaje de desene animate care-i reprezentau pe membrii grupului), single-ul a ajuns numărul 1 în SUA și 2 în Marea Britanie.

Un turneu mondial și o serie de hituri le-au consolidat succesul. În 1987, lui Pal Waaktaar i s-a încredințat compunerea temei muzicale a filmului James Bond "*The Living Daylights*".

Ultima piesă a grupului ajunsă în topurile din Marea Britanie a fost remake-ul din 1990 după piesa trupei Everly Brothers *Crying In The Rain*.

Memorial Beach (1993), East Of The Sun, West Of The Moon (1991), Stay On These Roads (1988), Scoundrel Days (1986), Hunting High And Low (1985)

Aaliyah

Născută Aaliyah Houghton, în Detroit, Michigan, SUA, cântăreața este un nume de referință în dezvoltarea mișcării muzicale New Jill. Single-ul ei de debut din 1993 *Back And Force* a pătruns rapid în topurile americane R&B. Un an mai târziu, la numai 15 ani (după unele surse), lansează primul album, AGE AIN'T NOTHING BUT A NUMBER (probabil mai mult decât un titlu, „vârsta nu-i decât un număr" a făcut-o să-și țină secretă data nașterii). În același an se căsătorește cu producătorul LP-ului, R. Kelly.

În ciuda succesului comercial, Aalyiah s-a dedicat cu aceeași perseverență studiilor, pe care le-a urmat la High School Of The Performing Arts, în Detroit.

One In A Million (1996), Age Ain't Nothing But A Number (1994)

ABBA

Grup suedez format în 1971. Membrii săi avuseseră până atunci fiecare o carieră solo și erau figuri cunoscute în țara lor. Anni-Frid (n. 15 noiembrie 1945 în Norvegia) s-a mutat la Stockholm în 1967 pentru o carieră solistică, sub numele de Frida. Agneta Falstog (n. la 5 aprilie 1950 în Suedia) a început să cânte la 17 ani, iar în 1968 a avut mare succes cu hitul *I Was So in Love*. Bjorn Ulvaeus (n. la 25 aprilie 1945 în Suedia) a cântat alături de Hootenanny Singers, iar Benny Anderson (n. la 16 decembrie 1946, în Suedia) a fost liderul grupului The Hep Cats.

Abia la doi ani după ce au format cvartetul și-au luat numele de ABBA (acronim al numelor lor), participând la festivalul Eurovision cu piesa *Ring, Ring*, care însă nu s-a bucurat de succes. Și-au luat revanșa un an mai târziu cu *Waterloo*, piesa care le-a adus celebritatea nu numai in Europa, ci și în SUA, prin intermediul televiziunii. Au urmat o serie de hit single-uri și de turnee care i-au făcut cunoscuți în întreaga lume și au

adus mai mulți bani economiei suedeze decât uzinele Volvo. Din păcate, cariera lor ca grup a început să fie știrbită de problemele personale. Agneta și Bjorn au divorțat în 1979, iar Anni-Fried și Benny doi ani mai târziu. Grupul s-a dizolvat în 1982, fiecare membru implicându-se în proiecte personale.

More Abba Gold (1996), Thank You For The Music (1995), Mas Oro (1994), Gold: Greatest, Hits (1992), Abba Live (1986), Thank You For The Music (1983), The Singles (1982), The Visitors (1981), Super Trouper (1980), Greatest Hits, Vol. 2 (1979), Voulez-Vous (1979), The Album (1977), Arrival (1976), Greatest Hits, Vol. 1 (1976), Abba (1975), Waterloo (1974)

ABC

Grup înființat la începutul anilor '80 de Martin Fry (n. la 9 martie 1958, Manchester, Anglia, vocals), Mark White (n. 1 aprilie 1961, Sheffield, Yorkshire, Anglia; guitar) și Stephen Singleton (n. 17 aprilie 1959, Sheffield, Yorkshire, Anglia; sax). A fost completat apoi cu Mark Lickley (bass) și David Robinson (drums), acesta din urmă fiind înlocuit mai târziu de David Palmer (n. 29 mai 1961, Chesterfield, Derbyshire, Anglia).

Albumul de debut, TEARS ARE NOT ENOUGH, editat la propria lor casă de discuri, Neutron, a intrat în Top 20 U.K. în decembrie 1981. Anul următor le-a adus nu mai puțin de trei intrări în Top 10 cu piesele *Poison Arrow, The Look of Love* și *All of My Heart.*

Albumul din 1982, LEXICON OF LOVE, editat de Trevor-Horn, este o colecție completă de piese melodramatice pop și a devenit number one în topurile din Marea Britanie, unde a rămas nu mai puțin de un an. Realizările imediat următoare au fost mai prost primite de public, ceea ce a dus la părăsirea grupului de către mulți dintre componenții săi, astfel că în 1984 ramăseseră numai Fry și White. Ei au menținut grupul folosind în continuare muzicieni de studio (session musicians) și operând schimbări de imagine. Noul look, în special cel din clipurile video, le-a adus un oarecare succes în SUA, piesa *Be Near Me* intrând în Top 10, iar *Millionaire* în Top 20. Martin Fry s-a îmbolnăvit apoi grav, absentând o lungă perioadă. Come-back-ul s-a petrecut în 1987 cu *When Smokey Sings* (un tribut adus lui Smokey Robinson). Din păcate, ABC nu s-a mai bucurat de succesul pe care l-a avut la debut.

Skyscraping (1997), Remix Collection (1994), Abracadabra (1991), Absolutely ABC (1990), Up (1989), Alphabet City (1987), How To Be A Zillionaire (1985), Beauty Stab (1983), The Lexicon of Love (1982)

Paula Abdul

S-a născut la 19 iunie 1963 în Los Angeles, California, SUA. Cea mai mare parte a copilăriei și-a petrecut-o în trupe de dans școlare. La 17 ani a devenit coregrafă a trupei de majorete a echipei de baschet LA Lakers, iar mai târziu a fost angajată a trupei Jacksons, pe post de coregraf consultant pentru turnee. Paula a mai colaborat, tot în calitate de coregrafă, cu George Michael, Duran Duran, ZZ Top, Doly Parton și Janet Jackson. Concentrându-și atenția spre propria sa carieră muzicală, a realizat în 1988 albumul de debut FOREVER YOUR GIRL, care s-a bucurat de succes pe ambele părți ale Atlanticului. Apogeul l-a atins însă cu SPELLBOUND din 1991, din cuprinsul căruia piesa *Rush, Rush* a ajuns number one.

Anii următori și i-a petrecut făcând față unui proces intentat de o fostă cântăreață din grupul ei, care susținea că ea ar fi cântat *Forever Your Girl*, și nu Paula.

În vara lui '95, Abdul a realizat cel de-al treilea LP, HEAD OVER HEELS, care a generat hiturile: *My Love Is For Real, Crazy, Cool* și *Ain't Never Gonna Give You Up.*

Head Over Heels (1995), Spellbound (1991), Spellbound Compact (1991), Shut Up And Dance (1990), Forever Your Girl (1988)

AC/DC

Formată în 1973 de Malcolm (n. 6 ianuarie 1953, Glasgow, Scoția, ex. - Velvet Underground, rhythm guitar) și Angus (n. 31 martie 1959, Glasgow, Scoția; guitar), frații lui George Young, component al trupei Easybeats. Trupa și-a făcut debutul într-un bar din Sidney, cu Dave Evans (vocals), Larry Van Knedt (bass) și Colin Burgess (drums). Angus avea pe vremea aceea doar 15 ani! Tot în Sidney au înregistrat și o piesă intitulată: *Can I Sit Next To You.* În 1974, frații Young și Dave Evans s-au mutat în Melbourne, unde Mark Evans (n. 2 martie 1956, Melbourne, Australia; bass) și Phil Rudd (n. 19 mai 1954, Melbourne, Australia; drums) s-au alăturat trupei. Un alt imigrant britanic, Bon Scott (n. Ronald Scott, 9 iulie 1946, Kirriemuir, Scoția, d. 20 februarie 1980; vocals) a intrat în trupă în septembrie 1974, înlocuindu-l pe Dave Evans.

Inițial, el a fost angajat ca șofer al grupului, dar a ajuns pe scenă la un concert la care Dave a

refuzat să mai cânte, părăsind AC/DC și înființând mai apoi Rabbit. Scott a mai avut înainte de AC/DC antecedente muzicale, cântând în trupele australiene Spectors (1965-1966), Valentines (1966-1968) și Fraternity (1970-1974). În 1951, după ce a emigrat din Scoția, Bon a mai cântat și la tobe cu Perth Pipe Band.

Primele două albume AC/DC cu Scott la voce au fost HIGH VOLTAGE și TNT, amândouă produse de George Young și Harry Vanda. Acestea nu au apărut decât în Australia, până când Atlantic Records din Marea Britanie a editat HIGH VOLTAGE în 1976, o compilație de piese apărute pe LP-urile lor australiene. Datorită succesului pe care l-au avut, AC/DC s-au mutat la Londra în ianuarie 1976. Un an mai târziu, Mark Evans, plictisit de atâtea turnee, a fost înlocuit de Cliff Williams (n. 14 decembrie 1949, în Romford, Essex, Anglia, ex-Home). Cu *Whole Lotta Rosie. However* și albumul LET THERE BE ROCK, AC/DC au intrat pe primele poziții în topurile din Marea Britanie, iar cu HIGHWAY TO HELL din 1979 au reușit să devină staruri internaționale. Din păcate, acesta a fost și ultimul album cu Bon Scott, care la 20 februarie 1980, după o noapte de beție cruntă, a fost găsit inconștient în mașina unui prieten, după care a murit. Scott a fost înlocuit de Brian Johnson (n. 5 octombrie 1947, Newcastle, Anglia, ex-Geordie). Primul lui album cu trupa a fost BACK IN BLACK, care a ajuns number one în U.K. și Australia. În 1981 AC/DC a înregistrat FOR THOSE ABOUT TO ROCK și a apărut pentru prima dată la festivalul de la Castle Donington.

După FLICK OF THE SWITCH din 1983, Phil Rudd a părăsit grupul pentru a deveni pilot pe elicopter în Noua Zeelandă. A fost înlocuit de Simon Wright (n. 19 iunie 1963, ex-A II Z și Tytan), care a plecat și el în 1990 la Dio, fiind înlocuit de Chris Slade (n. 30 octombrie 1946; ex-Manfred Mann's Earth Band, Firm și Gary Moore).

AC/DC au efectuat turnee de promovare după fiecare album. Din cauza vieții de turneu, uneori foarte obositoare, Malcolm Young a fost înlocuit pe scenă în 1988 cu Stevie Young (vărul său, ex-Starfighters). Paul Greg l-a înlocuit și el pe Cliff Williams în 1991, într-un turneu în SUA.

Albumul THE RAZOR'S EDGE s-a dovedit cel mai mare succes al trupei de după FLICK OF THE SWITCH, generând hitul de Top 20 în Marea Britanie, *Thunderstruck*. În 1992 au lansat un album live și o ediție pentru colecționari, tot live, după care în 1995 au înregistrat BALLBREAKER, produs de Rick Rubin. AC/DC au început lucrul la un nou LP într-un studio din Canada. Producătorul albumului, care va apărea probabil la sfârșitul anului 1999, este George Young.

Ballbreaker (1995), AC/DC Live: Collector's Edition (1992), Live (1992), The Razor's Edge (1990), Blow Up Your Video (1988), Who Made Who (1986), Fly On The Wall (1985), 74 Jailbreak (EP, 1984), Flick Of The Switch (1983), For Those About To Rock We Salute You (1981), Back In Black (1980), Highway To Hell (1979), If You Want Blood You've Got It (1978), Powerage (1978), Let There Be Rock (1977), Dirty Deeds Done Dirt Cheap (1976), High Voltage (1976), TNT (1975), High Voltage (1974)

Bryan Adams

Născut Bryan Guy Adams, la 5 noiembrie 1959, în Kingston, Ontario, Canada, și-a început cariera de compozitor în 1978 (după ce a colaborat cu Sweeney Todd și a cântat prin diferite cluburi din Vancouver) alături de Jim Vallance, un fost membru Prism. Câteva dintre primele compoziții au fost înregistrate de Loverboy, Bonnie Tyler, Kiss, Ian Lloyd și alții.

În 1981 Adams a semnat un contract cu A&M Records, alcătuind o trupă care-i avea pe Vallance (la tobe), pe Ken Scott (lead guitar) și Dave Taylor (bass). Single-ul de debut, *Let Me Take You Dancing*, a fost urmat de un LP ce-i poartă numele. În 1982, *You Want It, You Got It* a intrat în topurile din SUA. Cel de al treilea album, CUTS LIKE A KNIFE, din 1983, a fost adevărata lansare a lui Bryan, cucerind platina în State. Tot în acest an, Mickey Curry i-a luat locul lui Vallace la tobe, deși acesta din urmă a continuat să compună împreună cu Adams. Primul single de pe album, *Straight From The Heart*, a ajuns și acesta, cu ajutorul MTV, în Top 10 în Statele Unite, iar următoarele, *Cuts Like A Knife* și *This Time*, au ajuns în Top 20 și respectiv Top 30. Cel de-al patrulea album, RECKLESS, a apărut la sfârșitul lui 1984 și l-a readus pe Bryan Adams în Top 10. Single-urile *Run To You* și *Somebody* au fost primite foarte bine pe ambele părți ale Atlanticului.

La jumătatea lui '85 a ajuns numărul 1 cu *Heaven*, a cărui față B a fost *Diana*, un tribut adus prințesei britanice, ceea ce i-a făcut pe ziariști să scrie cu litere de o șchioapă: „*Princess Di flirts with canadian rock star*“ (adică prințesa Diana flirtează cu starul rock canadian). *Summer Of '69*

l-a readus în Top 10 din SUA, iar anul a fost încheiat cu succes de duetul său cu Tina Turner: *It's Only Love*. Cel de-al cincilea LP, INTO THE FIRE (1987), a devenit repede un mare hit, atât în SUA cât și în Marea Britanie. LP-ul a reprezentat totodată și finalul parteneriatului Adams-Vallace și al colaborării cu producătorul Bob Clearmountain.

În 1988 a participat la concertul aniversar al lui Nelson Mandela pe Wembley Stadium din Londra, iar în 1990 a apărut în concertul din Berlin al lui Roger Waters: The Wall.

În 1991 a compus pentru filmul Robin Hood, Prince Of Thieves, *Everything I Do I Do It For You*, care a fost un succes extraordinar, piesa rămânând în topurile britanice 16 săptămâni, cea mai lungă perioadă de la cântecul lui Frankie Laine *I Believe* din 1953. Au urmat *Can't Stop This Thing We Started* și *Thought I'd Died And Gone To Heaven*, de asemenea foarte bine cotate, apoi WAKING UP THE NEIGHBOURS din 1991, SO FAR SO GOOD și 18 TILL I DIE. În 1988 Bryan Adams a ieșit din nou la rampă cu ON A DAY LIKE TODAY.

On A Day Like Today (1998), 18 Till I Die (1996), So Far So Good (1993), Fan Box Set (1991), Waking Up The Neighbours (1991), Live! Live! Live! (1988), Into The Fire (1987), One Good Reason, (1985), Reckless (A&M) (1984), Cuts Like A Knife (1983), You Want It, You Got It (1982), Bryan Adams (1980)

Oleta Adams

Compozitoare, vocalistă și pianistă, născută în Yakima, Washington, SUA, în anul 1961, Oleta este fiica unui preot baptist, iar prima experiență muzicală a avut-o cântând gospel în corul bisericii la care predica tatăl ei.

În anii '80 ea a înființat propriul trio cu care a înregistrat două albume autofinanțate, pentru o casă de discuri din Kansas. În 1985, pe când cânta într-un program de cabaret, în barul unui hotel din Kansas City, a fost remarcată de Roland Orzabal de la Tears For Fears. Doi ani mai târziu acesta a invitat-o să cânte două piese pentru albumul grupului, SEEDS OF LOVE, apărut în 1989. Succesul single-ului *Women In Chains* de pe acest LP i-a făcut loc Oletei în trupa Tears For Fears, ca al treilea membru. După un turneu întreprins cu aceasta, Oleta a obținut propriul ei contract cu casa de discuri Phonogram, unde în 1990 a realizat albumul solo CIRCLE OF ONE, de pe care single-urile *Rhythm Of Love* și *Get Here* au intrat în topurile din Marea Britanie.

În 1991 a fost nominalizată la premiul Grammy. Albumul EVOLUTION a apărut în 1993 și cuprinde printre altele și un cover al piesei lui Billy Joel, *New York State Of Mind*.

Urmează, în 1995, LP-ul soul MOVIN'ON, produs de Rich&Friedman și Vassal Benford, producătorii lui Whitney Houston și respectiv Mariah Carey.

Până în prezent însă, cel mai mare hit al ei a rămas piesa care-i aparține de fapt Brendei Russell – *Get Here.*

Come Walk With Me (1997), Movin' On (1995), Evolution (1993), Circle Of One (1990)

Aerosmith

Trupa s-a format în 1970, când Steven Tyler (n. Steven Victor Tallarico, 26 martie 1948, New York, SUA; vocals) l-a întâlnit pe Joe Perry (n. Anthony Joseph Perry, 10 septembrie 1950, Boston, Massachusetts, SUA; guitar), pe vremea când acesta din urmă lucra ca vânzător într-un magazin de înghețată din New Hampshire. Perry, care cânta și în trupa Jam Band, l-a invitat pe Tylor (care realizase deja un single cu trupa lui Chain Reaction, *When I Needed You*, și altul, *You Should Have Been Here Yesterday*, cu William Proud And The Strangers) să cânte împreună. Cu Tom Hamilton (n. 31 decembrie 1951, Colorado Springs, Colorado, SUA; bass) și noii veniți Joey Kramer (n. 21 iunie 1950, New York, SUA; drums) plus Ray Tabano (guitar), formula originală a grupului era completă. Tabano a fost însă repede înlocuit de Brad Whitford (n. 23 februarie 1952, Winchester, Massachusetts, SUA).

După primul concert la Nipmuc Regional High School, trupa și-a luat numele de Aerosmith. După semnarea unui contract cu Columbia/Cbs Records, în 1973, Aerosmith a înregistrat primul LP ce poartă chiar numele trupei. Single-ul, *Dream On*, ajuns inițial pe locul 59 în topuri, avea să ajungă în '76 un hit top 10, iar *Get Your Wings* a reprezentat începutul unei colaborări fructuoase cu producătorul Jack Douglas. Turneele au crescut cota trupei, care și-a consolidat poziția cu albumul TOYS IN THE ATTIC, vândut în 6 milioane de exemplare.

Cel de-al patrulea album, ROCKS, a devenit disc de platină la numai câteva luni de la lansare. A urmat DRAW THE LINE și LIVE! BOOTLEG, iar în 1978, după un turneu prin SUA, Aerosmith au apărut în filmul *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band* (purtând numele de Future Villain Band). Versiunea piesei *Come Together* a ajuns în US Top 30.

Apoi, pentru că Perry și Tyler au început să nu se mai înțeleagă, chitaristul a părăsit Aerosmith după albumul NIGHT IN THE RUTS și a alcătuit propriul său grup: Joe Perry Project.

New-yorkez-ul Jimmy Crespo (ex-Flame) a venit la Aerosmith în 1980. Anul următor a plecat Brad Whitford, fiind înlocuit de Rick Dufay, care a debutat pe ROCK IN A HARD PLACE, singurul album în această nouă componență.

Nefericit cu partenerii săi, Tyler a reluat contactul cu Perry și mai târziu cu Whitford, propunându-le reîntoarcerea în grup. S-au înțeles și au și pornit într-un turneu, după care au intrat în studiouri. În 1985 au lansat DONE WITH MIRRORS, iar apoi Tyler și Perry (porecliți The Toxic Brothers) au urmat un program de dezintoxicare. În 1986 i-au acompaniat pe rapperii Run-Dmc la piesa *Walk This Way*, un cântec Aerosmith de pe LP-ul TOYS IN THE ATTIC.

PERMANENT VACATION, care a urmat, le-a asigurat prima intrare în topurile din Marea Britanie, iar PUMP și GET A GRIP i-a clasat definitiv in istoria rockului.

A Little South Of Sanity (1998), Live. Greatest Hits (1998), Nine Lives (1997), Big Ones (1994), Box Of Fire (1994), Get A Grip (1993), Pandora's Box (1991), Pump (1989), Classics Live II (1988), Gems (1988), Permanent Vacation (1987), Classics Live (1986), Done With Mirrors (1985), Rock In A Hard Place (1982), Greatest Hits (1972-1979) (1980), Night In The Ruts (1979), Live! Bootleg (1978), Draw The Line (1977), Rocks (1976), Toys In The Attic (1975), Get Your Wings (1974), Aerosmith (1973)

Air Supply

Grup format în jurul lui Russell Hitchcock (n. 15 iunie 1949, Melbourne, Australia; vocals) și al lui Graham Russell (n. 1 iunie 1950, Sherwood, Nottingham, Anglia; guitar, vocals), care s-au întâlnit pentru prima oară în Sidney, la înregistrarea musicalului JESUS CHRIST SUPERSTAR. Împreună au format un sextet cu Frank Esler-Smith (n. 5 iunie 1948, Londra, Anglia; keyboards), Ralph Cooper (n. 6 aprilie 1951), Coffs Harbour (Australia; drums), David Moyse (n. 5 noiembrie 1957, Adelaide, Australia; lead guitar) și David Green (n. 30 octombrie 1949, Melbourne, Australia; bass). Multă vreme Air Supply a fost cunoscută numai în Australia, mai ales pentru single-ul de succes *Love And Other Bruises* din 1977. La sfârșitul anilor '70 au plecat într-un turneu cu Rod Stewart, avându-l ca nou membru pe chitaristul Rex Goh (n. 5 mai 1951, Singapore).

În 1980 au semnat un contract cu Arista Records, care le-a editat albumul de debut la sfârșitul aceluiași an. LP-ul s-a vândut în peste 2 milioane de exemplare și a fost un mare succes în Statele Unite, mai ales prin hit-single-urile: *Lost In Love, All Out Of Love* și *Every Woman In The World.* În anul următor au lansat cel de-al doilea album, THE ONE THAT YOU LOVE, de pe care piesa-titlu , *Here I Am* și *Sweet Dreams* au intrat în Top 10.

În 1982 apare NOW AND FOREVER, care nu s-a bucurat de un prea mare succes. Și-au luat revanșa cu GREATEST HITS, vândut în 4 milioane de exemplare. A urmat o perioadă de declin cu albumele AIR SUPPLY și HEARTS IN MOTION, după care grupul s-a desființat.

Hitchcock și Russell s-au reîntâlnit în 1991 și au înregistrat un nou album, EARTH IS, care însă n-a avut un prea mare ecou, cum n-au avut nici VANISHING RACE din 1993 și NEWS FROM NOWHERE din 1995.

Book Of Love (1997), Greatest Hits Live…Now And Forever (1996), News From Nowhere (1995), The Vanishing Race (1993), The Earth Is (1991), Hearts In Motion (1986), Greatest Hits (1983), Now And Forever (1982), The One That You Love (1981), Lost In Love (1980)

Jan Akkerman

S-a născut la 24 decembrie 1946 în Amsterdam, Olanda. În anii '60 a cântat cu Johnny And The Cellar Rockers, apoi cu Pierre Van Der Linden în grupul Hunters, în timpul celor cinci ani de studiu la liceul de muzică din Amsterdam. Cu Van Der Linden, Bert Ruiter (bass) și Kaz Lux (vocals) a înființat Brainbox, care a realizat în 1970 un singur album, la casa de discuri Parlophone. Un an mai târziu a înregistrat IN AND OUT OF FOCUS cu grupul Focus, al cărui chitarist a și devenit.

Primul lui LP solo, PROFILE, din 1972, a fost orchestrat de George Flynn, profesor de muzică la Columbia University. Urmează GUITAR FOR SALE și TABERNAKEL, care i-a avut ca invitați pe Tim Bogert și Carmine Appice.

Sătul de viața de turneu, Akkerman a părăsit Focus în 1976, pentru a cânta cu Kaz Lux. Împreună au înregistrat albumul ELI, în 1977. Au urmat mai multe jazz fusion collections, printre care și ARUNJUEZ (album înregistrat cu Claus Ogerman, la fel ca și COLLAGE din 1981) și un set live din 1979.

În anii ’80, LP-urile sale se găseau numai în magazinele olandeze. Ele au fost însă republicate de casa de discuri Charly, pentru piața engleză. Între timp, reuniunile sale cu Focus atrăgeau atenția și interesul publicului. A înregistrat de asemenea albumele THE TALISMAN (1988) și TO OZ AND BACK (1989), ca membru Forcefield, cu Ray Fenwick (ex-Spencer Davis Group) și Cozy Powell, după care s-a retras din nou în cariera solo, lansând THE NOISE OF ART la casa de discuri IRS a lui Miles Copeland.

În anii ’90 Jan a compus și înregistrat o serie de albume noi, apărute la diverse case de discuri, care i-au mai editat și compilații, plus operele sale mai vechi.

10.000 Clowns On A Rainy Day (1997), The Complete Guitarist (1996), The Guitar Player (1996), Jan Akkerman 50 (1996), Focus In Time (1996), Live (1996), Blues Hearts (1993), Puccini’s Caffe (1993), Jan Akkerman Guitar Special (1991), The Noise Of Art (1990), To Oz And Back (1989), Jan Akkerman (1988), The Talisman (1988), A Talent’s Profile (1988), Heartware (1987), From The Basement (1984, 1985), Can’t Stand Noise (1983, 1986, 1995), It Could Happen To You (1982, 1985), Pleasure Point (1982, 1986), Collage (1981), Oil In The Family (1981, 1988), Transparental (1980), Best Of Akkerman & Friends (1980), Live (1979), A Phenomenon (1979), 3 (1979), Jan Akkerman (1978), Arunjuez (1978), ELI (1977), Tabernakel (1974,1994), Guitar For Sale (1973), Profile (1972)

The Alan Parsons Project

Alan Parsons s-a născut în 1949. Ca inginer de sunet la studiourile EMI, Parsons a atras atenția pentru prima dată când a lucrat la albumul Beatles, ABBEY ROAD. Prin urmare a fost rugat să colaboreze și la primele înregistrări Wings, dar cea mai bună reputație și-a făcut-o colaborând la albumul Pink Floyd: DARK SIDE OF THE MOON.

Împreună cu textierul și compozitorul Eric Woolfson a creat în 1975 Alan Parsons Project. Albumul de debut al trupei a fost TALES OF MYSTERY AND IMAGINATION, inspirat de opera lui Edgar Allan Poe. Acesta a fost urmat și de alte realizări, inspirate tot de teme science fiction (I ROBOT, din ’77), dar și de teme mistice (PYRAMID din 1978, disc de aur). Albumul EVE din 1979 are ca subiect mitul Adam și Eva și i-a avut ca invitați pe Lanny Zakatek, David Paton, Dave Townsend, Chris Rainbow și o voce feminină: Clare Taylor.

În 1980 Alan Parsons realizează TURN OF THE FRIENDLY CARD, care a fost recompensat cu platina. În 1982, single-ul *Eye In The Sky*, de pe albumul cu același titlu, recompensat și acesta cu discul de platină, a intrat în US Top 3.

După BEST OF ALAN PARSONS PROJECT și AMMONIA AVENUE, de pe care se remarcă *Prime Time* și *Don’t Answer*, înregistrează VULTURE CULTURE, care denunță „jungla“ din societatea umană. Pe albumul STEREOTOMY colaborează cu Gary Brooker (Procol Harum) la piesa *Limelight*. În 1987 lansează GAUDI, un LP inspirat din viața și opera arhitectului spaniol Antonio Gaudi. Piesa *Money Talks* îl are ca solist vocal pe John Miles.

În 1993, pe TRY ANYTHING ONCE, colaborează cu Chris Thompson (Manfred Man), Eric Stewart (10CC) și Jacqui Copland (ex-Duran Duran). Cei doi, Alan și Eric, au mai lucrat și cu alți muzicieni precum Arthur Brown, Graham Dye (ex-Scarlet Party) și Colin Blunstone.

Din păcate, Alan Parsons Project n-au reușit să se mențină pentru prea mult timp în topuri, iar succesul lor comercial a scăzut în ultima perioadă, mai ales din 1987 încoace.

On Air (1996), The Very Best Live (1995), Try Anything Once (1993), The Instrumental Works Of The Alan Parsons Project (1988), Best Of, Vol. 2 (1987), Gaudi (1987), Stereotomy (1985), Vulture Culture (1985), Ammonia Avenue (1984), Best Of (1983), Eye In The Sky (1982), The Turn Of A Friendly Card (1980), Eve (1979), Pyramid (1978), I Robot (1977), Tales Of Mystery & Imagination (1976)

Alcatrazz

Grup american heavy-metal, înființat în 1983 de Graham Bonnet (ex-MSG și Rainbow, vocals). Formula inițială îi includea pe chitaristul Yngwie Malmsteen, pe Jimmy Waldo (keyboards) și Gary Shea (bass), ultimii doi ex-New England. La tobe era Jan Uvena (ex-Alice Cooper). După primele două albume, Steve Vai (pe atunci ex-Frank Zappa) l-a înlocuit pe Malmsteen. Au realizat DISTURBING THE PEACE, la noua casă de discuri, Capitol, după care, în 1986, Vai a plecat la trupa lui David Lee Roth. Locul său a fost ocupat de Danny Johnson (ex-Axis) cu care au înregistrat DANGEROUS GAMES, LP care nu s-a bucurat de o prea mare audiență. Alcatrazz s-a desființat în 1987.

Best Of (1998), Dangerous Games (1986), Disturbing The Peace (1985), Live Sentence (1984), No Parole From Rock 'N'Roll (1984)

Alice Cooper

Născut Vincent Damon Furnier, la 4 februarie 1948, în Detroit, Michigan, SUA și crescut în Phoenix, Arizona. Aici Vincent, încă elev de liceu, a început să scrie cântece, fiind inspirat de visul de a deveni la fel de faimos ca Beatles și Rolling Stones. La începutul anilor ’60 a înființat grupul Earwigs, care în 1965 și-a schimbat numele în Spiders și mai apoi în Nazz. În 1968, Nazz, care îi avea în componență pe Mike Bruce (lead guitar), Dennis Dunaway (bass), Glen Buxton (guitar) și Neal Smith (drums), s-a mutat în California și și-a schimbat numele în Alice Cooper, datorită lui Furnier (acesta credea că este reîncarnarea unei vrăjitoare cu acest nume, care trăise în secolul al XVII-lea). Numele Alice Cooper a fost adoptat și de însuși Furnier, care a conceput o îmbrăcăminte androgină și scandaloasă pentru a atrage atenția.

În 1969 Alice Cooper a semnat un contract cu casa de discuri a lui Frank Zappa, Straight Records, unde a înregistrat două albume: PRETTIES FOR YOU și EASY ACTION.

Un an mai târziu trupa s-a mutat în Detroit și a semnat cu Warner Brothers Records. În 1971 *Eighteen* a fost primul single care a intrat in topurile americane, iar în anul următor single-ul *Billion Dollar Babies* a devenit number one. În contrast cu imaginea de concert (amplasa ghilotine și scaune electrice pe scenă sau apărea cu șerpi vii ca parte a garderobei sale), în afara scenei, Cooper devine o celebritate a Hollywood-ului, jucând golf și apărând în talk show-uri TV.

În 1974, Alice Cooper i-a concediat pe toți membrii trupei și i-a angajat pe Dick Wagner (guitar), Steve Hunter (guitar), Parkash John (bass), Joseph Chrowski (keyboards) și Penti Glan (drums).

La sfârșitul anilor ’70 a apărut în filmele *Sextette* și *Sgt. Pepper’s Lonely Hearts Club Band*. În 1978 Cooper s-a internat într-un spital din New York pentru a se trata de alcoolism. Experiența trăită acolo este redată în piesa *From The Inside*, scrisă în colaborare cu Bernie Taupin, textierul lui Elton John. Alice Cooper continuă turneele, iar între 1979 și 1982 îl are în componență și pe Mike Pinera (ex-Iron Butterfly).

În 1986, după o absență de patru ani, semnează cu MCA Records, dar nici un album rezultat din această colaborare nu ajunge în topuri. Abia în 1989, TRASH, primul album la Epic Records, produs de Desmond Child, îl readuce în Top 40, iar single-ul *Poison* în Top 10. La LP au mai colaborat Jon Bon Jovi, Kip Winger, Ritchie Sambora și aproape toți membrii Aerosmith.

Albumul HEY STOOPID din 1991 a fost realizat cu Slash și Axl de la Guns N’Roses, Joe Satriani, Steve Vai, Ozzy Osbourne plus Nikki Sixx și Mick Mars de la Motley Crue, iar cel din 1994, THE LAST TEMPTATION, cu membrii Soundgarden.

The Life And Crimes Of Alice Cooper (1999), A Fistful Of Alice (1996), Classics (1995), The Last Temptation (1994), Live At The Whiskey A-Go-Go 1969 (1992), Hey Stoopid (1991), Prince Of Darkness (1989), Trash (1989), Raise Your Fist & Yell (1987), Constrictor (1986), From The Inside (1978), The Alice Cooper Show (1977), Lace And Whiskey (1977), Goes To Hell (1976), Welcome To My Nightmare (1975), Greatest Hits (1974), Muscle Of Love (1974), Billion Dollar Babies (1973), School’s Out (1972), Killer (1971), Love It To Death (1971), Easy Action (1970), Pretties For You (1969), A Man Called Alice

Alice In Chains

Grup din Seattle, SUA, înființat în 1987, în următoarea componență: Layne Stanley (guitars), Jerry Cantrell (guitars, vocals), Mike Starr (bass) și Sean Kinney (drums). Primul lor LP se numește FACELIFT și a apărut în 1990, fiind urmat în 1992 de EP-ul SAP și de albumul DIRT, care s-a vândut în 2 milioane de exemplare, asigurându-le un succes garantat și participarea la turneul Lollapaloza din 1993. Mike Starr a părăsit grupul în același an, fiind înlocuit de Mike Inez (ex-Ozzy Osbourne). La începutul lui ’94 au înregistrat al doilea EP, JAR OF FLIES, primul EP care a debutat ca number one în topul Billboard.

Nothing Safe – The Best Of The Box (1999), Unplugged (1996), Alice In Chains (1995), Jar Of Flies (EP,1994), Dirt (1992), Sap (EP, 1992), Facelift (1990)

Allman Brothers Band

Duanne Allman (n. Nashville, la 20 noiembrie 1946, guitar - d. 29 octombrie 1971) a fost crescut în Daytona Beach, Florida. În anii ’60 s-a mutat în Los Angeles, unde a înființat grupul Hour Glass împreună cu fratele lui, Gregg (n. 8 decembrie 1947; guitar, vocals, keyboards), Paul Hornsby (keyboards, guitar, vocals), Jesse

Willard Carr (bass) și John Sandlin (drums, guitar). Piesele pentru albumul de debut au fost înregistrate în studioul lor din L.A. și în cel al lui Rick Hall, Muscle Shoals, unde Duanne a lucrat ca session musician în 1967. Casa de discuri Liberty i-a respins însă și, ca urmare, trupa s-a desființat.

Duanne Allman a lucrat cu Percy Sledge, Aretha Franklin, Boz Scaggs și alții și a scris un material pentru un LP solo, până la urmă nerealizat. A semnat apoi un contract cu Capricorn Records a lui Phil Walden, care l-a ajutat pe Duanne să reînființeze Allman Brothers Band.

În 1969 trupa a debutat cu albumul care îi poartă numele, iar un an mai târziu single-ul *Midnight Rider* de pe IDLEWILD SOUTH a devenit mare hit.

În 1971, Duanne a murit, la numai 24 de ani, într-un accident de motocicletă, la 29 octombrie 1971, chiar după înregistrarea albumului AT FILLMORE EAST.

EAT A PEACH din 1972 cuprinde trei piese scrise cu Duanne, înainte de moartea acestuia. Trupa a decis să compună și să înregistreze restul pieselor fără a-l înlocui. LP-ul s-a vândut excelent, dar când să-și savureze bucuria, trupa a avut parte de o altă tragedie: Berry Oakley a murit, tot într-un accident de motocicletă, la 11 noiembrie 1972.

În 1973 au fost cooptați Chuck Leavill (keyboards) și Lamar Williams (bass). După WIN, LOSE OR DRAW din 1975, Betts și Gregg Allman s-au lansat în proiecte solo, astfel că THE ROAD GOES ON FOREVER a fost mai degrabă o compilație decât un album nou. Cei doi s-au despărțit când Gregg a depus mărturie împotriva managerului său, care a primit o sentință de 75 de ani de închisoare pentru trafic de droguri. Betts și-a format propriul grup, Great Southern și a debutat cu un album în 1977 la casa de discuri Arista. Johnson, Williams și Leavill, împreună cu Jimmy Nalls, au înființat Sea Level, o trupă de jaz rock. Gregg a lansat propriul lui LP, PLAYIN' UP A STORM, în același an.

Allman Brothers Band s-a reînființat în 1979 înregistrând ENLIGHTENED ROGUES, după care s-a mutat la Arista Records, care în 1980 a editat REACH FOR THE SKY. Datorită reapariției problemelor interne, Gregg a înființat apoi Gregg Allman Band iar Betts s-a reangajat în proiecte solo. În 1990, grupul s-a reunit încă o dată, înregistrând SEVEN TURNS la casa de discuri Epic, în formula Gregg Allman (vocals, organ), Dicky Betts (vocals, lead guitar), Butch Trucks (drums), John Neal (keyboards), Warren Haynes (guitar), Allan Woody (bass) și Mark Quinones (percussion).

Albumul lor din 1994, WHERE IT ALL BEGINS, a fost înregistrat practic live în studio cu producătorul Tom Dowd.

Mycology: An Anthology (1998), 2nd Set (1995), Hell & High Water: The Best Of The Arista Years (1994), Where It All Begins (1994), An Evening With The Allman Brothers Band – First Set (1992), The Fillmore Concerts (1992), A Decade Of Hits 1969-1979 (1991), Shades Of Two Worlds (1991), Seven Turns (1990), Dreams (1989), Best Of (1981), Enlightened Rogues (1979), Wipe The Windows, Check The Oil, Dollar Gas (1976), The Road Go On Forever (1975), Win, Lose Or Draw (1975), Beginnings (1973), Brothers And Sisters (1973), Eat A Peach (1972), The Allman Brothers Band At Fillmore East (1971), Idlewild South (1970), Live At Ludlow Garage 1970 (1970), The Allman Brothers Band (1969)

The Almighty

Grup scoțian format în 1988 de chitaristul și vocalistul Ricky Warwick (fostul soț al Vanessei, realizatoarea emisiunii Hadbangers Ball, de la MTV), chitaristul Tantrum, Floyd London (bass) și Stump Munroe (drums). Primul lor LP s-a numit inițial BLOOD, FIRE & ROSES, dar titlul a fost schimbat în BLOOD, FIRE & LOVE, pentru a evita orice asemănare cu Guns N'Roses.

Adevăratul succes a venit cu cel de-al doilea LP, SOUL DESTRUCTION. Datorită tensiunilor din grup, Tantrum a părăsit trupa, fiind înlocuit de canadianul Peter Friesen. După participarea la festivalul Monsters Of Rock din 1992 au urmat albumul POWERTIPPIN' în 1993, un turneu cu Iron Maiden prin Europa, la care au cântat în deschidere, și un turneu în Marea Britanie. În 1994 s-au despărțit de casa de discuri Polydor semnând un nou contract cu Chrysalis.

Crank And Deceit (1996), Just Add Live (1996), Crank (1994), Powertrippin' (1993), Soul Destruction (1991), Blood, Fire & Love (1989)

Marc Almond

Peter Marc Almond s-a născut la 9 iulie 1956, în Southport, Lancashire, Anglia și a studiat artele frumoase. În 1978, împreună cu Dave Ballin, a format duoul Soft Cell, după care a înființat Marc And The Mambas, cu Matt Johnson (de la The The) și Annie Hogan. Împreună au realizat covers

după piesele lui Scott Walker, Lou Reed, Syd Barett și Jacques Brel, cuprinse în albumul UNTITLED din 1982, iar în 1983 – TORMENT AND TOREROS.

După desființarea trupei, Almond și-a anunțat retragerea din muzică, răzgândindu-se însă imediat și formând trupa Marc Almond And The Willing Sinners, cu care a realizat LP-ul VERMIN IN ERMINE în 1984 și STORIES OF JOHNNY un an mai târziu.

În aceeași perioadă, a susținut o serie de „one man shows" în mai multe teatre londoneze. A imprimat împreună cu Bronsky Beat single-ul *I Feel Love*, alimentând astfel zvonurile ce s-au dovedit nefondate, cum că ar urma să-l înlocuiască pe Jimmy Sommerville.

În 1987 a lansat primul lui album solo MOTHER FIST AND HER FIVE DAUGHTERS, urmat în același an de compilația SINGLES 1984-1987.

THE STARS WE ARE a apărut un an mai târziu în SUA și s-a dovedit ceva mai comercial decât precedentele. Albumul cuprinde printre altele o piesă în duet cu Nico, *Your Kisses Burn* și alta în duet cu Gene Pitney, *Somethings Gotten Hold Of My Heart*, care a devenit hit single.

În 1990 a realizat o colecție de cântece ale lui Jacques Brel, după care a înregistrat albumul ENCHANTED. Au urmat THE TENEMENT SYMPHONIE, iar în 1993 o compilație intitulată TWELVE YEARS OF TEARS.

Live In Concert (1998), Treasure Box (1995), 12 Years Of Tears: Live At The Royal Albert Hall (1993), Tenement Symphony (1991), Enchanted (1990), The Stars We Are (1988), Singles 1984-1987(1987), Mother Fist And Her Five Daughters (1987).

America

Grup înființat la sfârșitul anilor '60 de Dewey Bunnell (n. 19 ianuarie 1952, Yorkshire, Anglia), Dan Peek (n. 1950, SUA) și Gerry Beckley (n. 12 septembrie 1952, SUA). Toți trei erau fii de ofițeri ai Aviației americane, ale căror unități se aflau staționate în Marea Britanie. După terminarea liceului, în 1970, au format la Londra un cvartet acustic folk-rock, numit Daze, la care au renunțat însă foarte repede, înființând America și semnând un contract de management cu Jeff Dexter (fost DJ underground), care le-a asigurat o serie de concerte.

Foarte curând au semnat cu Warner Bros. Records, iar în toamna lui 1970 au debutat cu primul lor album, de pe care *Horse With No Name* a fost un mare hit în Marea Britanie ajungând și în topurile din SUA. Un an mai târziu s-au și mutat în Statele Unite. După un turneu cu Everly Brothers, America au realizat cel de-al doilea album cu fostul producător Beatles, George Martin, album de pe care *Ventura Highway* a devenit hit Top Ten.

În 1973 trupa a primit premiul Grammy pentru cel mai bun grup rock al anului 1972. În același an au înregistrat HOMECOMING, care, ca și HAT TRICK n-a avut un succes prea mare; însă și-au luat revanșa în '74 cu HOLIDAY, care i-a readus în fruntea clasamentelor.

Piesa *Sister Golden Hair* de pe albumul din 1975 – HEARTS – a fost cel de-al doilea number one al trupei. HISTORY/AMERICA'S GREATEST HITS, din același an, s-a vândut în peste 4 milioane de exemplare, iar pentru HIDEAWAY din '76 au primit discul de aur.

În 1977 Dan Peek a părăsit grupul pentru a compune muzică creștină. America a continuat ca duo, înregistrând HARBOR, iar în 1979 – SILENT LETTER. În 1982 au revenit în forță cu un album produs de Russ Ballard, VIEW FROM THE GROUND, care include hitul *Right Before Your Eyes*. Cu acesta, grupul și-a încheiat seria de succese, deși au continuat să compună și să susțină concerte.

Live (1997), King Biscuit Flower Hour (1996), Live In Concert (1995), Hourglass (1994), Ventura Highway & Other Favorites (1992), Encore: More Greatest Hits (1991), America In Concert (1985), Perspectiva (1984), Alibi (1983), Your Move (1983), Silent Letter (1983), View From The Ground (1982), America Live (1978), Harbor (1977), Hideaway (1976), History – America's Greatest Hits (1975), Hearts (1975), Holiday (1974), America In Concert (1973), Hat Trick (1973), America (1972), Homecoming (1973), America (1972)

Tori Amos

Născută Myra Ellen Amos, în North Carolina, SUA, dintr-un tată scoțian și o mamă indiancă cherokee. Tatăl ei a fost preot și de aceea, la numai patru ani, Tori cânta în biserică, atât la pian cât și în corul acesteia. Curând a început să și compună, iar ceva mai târziu a cântat la pian prin diferite baruri, după care s-a mutat în Los Angeles.

În 1987 a semnat un contract cu casa de discuri Atlantic, sub egida căreia a scos albumul Y KANT TORI READ (1988), care nu s-a bucurat

de o critică prea favorabilă. Căutând totuși o soluție pentru talentata artistă, Atlantic a trimis-o în Marea Britanie, unde s-a crezut că va fi mult mai apreciată. Acolo s-a lansat în 1991 cu EP-ul ME AND MY GUN, care include povestea unui viol a cărui victimă fusese chiar Tori. Atât criticii muzicali cât și publicul au primit EP-ul cu încântare, iar Tori a început să susțină concerte în Londra.

În 1992 a realizat albumul LITTLE EARTHQUAKES, care a apărut atât în Anglia cât și – un an mai târziu – în SUA. Au urmat CRUCIFY (un EP din 5 piese care include covers ale hiturilor *Smells Like Teen Spirit* a grupului Nirvana, *Thank You*, piesă Led Zeppelin și o versiune proprie a piesei *Angie*, compusă de Rolling Stones), UNDER THE PINK (vândut în peste un milion de exemplare) și BOYS FOR PELE. Tori Amos a fost adesea asemănată cu Kate Bush și Joni Mitchell.

From the Choirgirl Hotel (1998), Boys For Pele (1996), Under The Pink (1994), Crucify (EP,1992), Little Earthquakes (1991), Y Kant Tori Read (1988)

Jon Anderson

Născut la 25 octombrie 1944, în Accrington, Lancashire, Anglia. Prima trupă în care a cântat a fost Warriors, după care, în 1967, Jon și-a început cariera solo sub numele de Hans Christian Anderson. Prima lui realizare a fost piesa *Never My Love* (o versiune a unei piese Association), după care a înființat Yes, cu basistul Chris Squire.

Anderson a înregistrat primul său album solo, intitulat OLIAS OF SUNHILLOW, în 1976, pe când era încă la Yes. SHORT STORIES a fost o colaborare cu Vangelis.

În 1980 a părăsit Yes, pentru a-și construi o carieră solo. *I Hear You Now*, a ajuns în UK Top 10 iar *I'll Find My Way Home* a pătruns un an mai târziu pe poziția a șasea în topuri. Și-a continuat cariera cu albumele SONG OF SEVEN și ANIMATION și a mai colaborat la încă două albume cu Vangelis FRIENDS OF MR. CAIRO și PRIVATE COLLECTION, sub numele de Jon and Vangelis.

În 1983 Anderson s-a reîntors la Yes, de unde avea să plece însă foarte repede. El a efectuat turnee cu ex-membrii trupei, mai întâi sub numele de Affirmative, apoi ca Anderson, Wakeman, Bruford and Howe.

Concentrându-se din nou asupra propriei cariere, Anderson a realizat IN THE CITY OF ANGELS în 1988, urmat de numeroase alte albume.

The Promise Ring (1997), Angels Embrace (1995), Change We Must (1994), Deseo (1994), The Power Of Silence (1993), The City Of Angels (1988), 3 Ships (1985), Animation (1982), Songs Of Seven (1980), Olias Of Sunhillow (1976)

Laurie Anderson

Născută Laura Phillips Anderson, la 5 iunie 1950 în Chicago, Illinois, SUA, Laurie a fost, înainte de a se apuca de muzică, sculptoriță.

Single-ul ei de debut, un cântec pop avangardist intitulat *O Superman*, a fost realizat în 1981, mai întâi la casa de discuri One Ten, fiind preluat apoi de Warner Bros., care l-a inclus și pe primul ei album, BIG SCIENCE. Artistă fascinantă și provocatoare, Laurie Anderson combină inteligent în creațiile sale muzica și dansul cu imaginea și cuvântul rostit. De altfel ea nu s-a rezumat numai la muzică, ci s-a avântat și în publicistică și film (în 1986 realizează filmul Home Of The Brave). În 1984 înregistrează albumul MISTER HEARTBREAK, cu contribuția lui Peter Gabriel și William S. Burroughs. La BRIGHT RED au contribuit artiști ca Lou Reed, Adrian Belew și fostul chitarist de la Fixx, Jamie-West Oram. Albumul din 1995, THE UGLY ONE WITH THE JEWELS este o înregistrare live a poveștilor din cartea sa STORIES FROM THE NERVE BIBLE. În 1998 artista a semnat un contract cu Nonesuch Records, care a editat în 1999 SONGS AND STORIES FROM MOBY DICK, un album cu texte bazate pe romanul lui Herman Melville.

Moby Dick (1999), The Ugly One With The Jewels And Other Stories (1995), Bright Red (1994), Strange Angels (1989), Home Of The Brave (soundtrack, 1986), United States Of America (1984), Mister Heartbreak (1984), Big Science (1982)

The Animals

Grup înființat în Newcastle, Anglia, în 1963, când Eric Burdon (n. 4 mai 1941, Walker, Newcastle, Tyne & Wear, Anglia; vocals) a fost primit ca membru în trupa locală Alan Price Combo, care și-a schimbat apoi numele în The Animals, trupă formată din: Alan Price, (n. 19 aprilie 1942, Fatfield, Co. Durham, Anglia; piano), Hilton Valentine, (n. 22 mai 1943, North Shields, Tyne & Wear, Anglia; guitar), John Steel (n. 4 februarie 1941, Gateshead, Co. Durham, Anglia; drums) și Chas Chandler (n. Bryan James Chandler, 18 decembrie 1938, Heaton, Tyne & Wear, Anglia; Sbas, d. 17 iulie 1996). Valentine a mai cântat cu

Gamblers, iar Burdon și Steel cântau la trombon și respectiv la trompetă în trupe jaz de colegiu. Graham Bond i-a recomandat managerului său Ronan O'Rahilly, după ce i-a văzut cântând într-un concert, astfel ajungând staruri la Club A-Go-Go din Newcastle.

La sfârșitul lui 1963 s-au mutat la Londra și au semnat cu producătorul Mickie Most, debutând cu *Baby Let Me Take You Home* (o versiune a piesei lui Eric Von Schmidt *Baby Let Me Follow You Down*). A urmat un cântec despre un bordel din New Orleans, piesă care a fost respinsă de Columbia Records pe motiv că e prea lungă pentru a fi difuzată la radio. *Josh White's House Of The Rising Sun* s-a vândut însă în milioane de exemplare.

În următorii doi ani, Animals au mai realizat încă șapte hituri, cunoscute de ambele părți ale Atlanticului. Albumele lor conțin versiuni ale unor piese clasice compuse de Chuck Berry, Sam Cooke, Jimmy Reed și Ray Charles. În mai 1965, Price a plecat din trupă (invocând frica de zbor cu avionul) și a fost înlocuit de Dave Rowberry de la Mike Cotton Sound. În 1966 a plecat și Steel, înlocuit și el de Barry Jenkins. În noua formulă au înregistrat IT'S MY LIFE și INSIDE LOOKING OUT.

În 1967 drogurile și alcoolismul au dus la desființarea trupei. Burdon a păstrat numele și a reapărut ca Eric Burdon And The New Animals în compania a diverși muzicieni, cum ar fi John Weider, Vic Briggs, Danny McCulloch, Zoot Money și Andy Summers. Noul grup a realizat LP-urile WINDS OF CHANGE, THE TWAIN SHALL MEET, EVERYONE OF US și LOVE IS. Trupa s-a destrămat la sfârșitul lui 1968, când Eric Burdon a plecat să cânte cu un grup din L.A. numit War, după care s-a concentrat asupra carierei solo.

În formula inițială s-au reunit de două ori: în 1976, când au realizat LP-ul BEFORE WE WERE SO RUDELY INTERRUPTED, care s-a bucurat de o critică excelentă, dar de o slabă primire în rândul publicului și în 1983, când formulei inițiale i s-a adăugat și Zoot Money (keyboards). Astfel au înregistrat ARK, un album care a intrat de data aceasta și în topuri, fiind urmat de un turneu mondial. Oricum, la sfârșitul anului s-au despărțit din nou.

Chas Chandler a murit la 17 iulie 1996, după o lungă perioadă de suferință.

Best Of Eric Burdon & The Animals (1991), Trackin' The Hits (1990), The Complete Animals (1990), Inside Looking Out (1990), The EP Collection (1989), The Best Of (1988), The Animals With Sonny Boy (1988), Rip It To Shreds (1984), Ark (1983), Eric Burdon & The Animals (1983), Let It Rock (1983), The Original Animals (1977), Before We Were So Rudely Interrupted (1976), Greatest Hits Live! (1976), Newcastle 63 (1976), House Of The Rising Sun (1970), Greatest Hits (1969), Every One Of Us (1968), The Twain Shall Meet (1968), Love Is (1968), Best Of Eric Burdon And The Animals, Vol. II (1967), Eric Is Here (1967), Winds Of Change (1967), The Most Of The Animals (1966), Best Of The Animals (1966), Don't Bring Me Down (1966), Animalism (1966), Animalization (1966), Anthology 1964-1965 (1965), Animal Track (1965), The Animals On Tour (1965), In The Beginning (1965), Get Yourself A College Girl (1965), British Go Go (1965), Animals (1964)

Annihilator

Trupă înființată de chitaristul canadian Jeff Waters (n. în Ottawa). Înaintea primului album, Annihilator a atras atenția cu un demo intitulat *Phantasmagoria*. Randy Rampage (vocals, ex-D.O.A.) și Ray Hartmann (drums), împreună cu Anthony Greenham (guitar) și Wayne Darley (bass) au făcut parte din formula inițială a grupului, care de-a lungul existenței sale a suferit mai multe modificări. După primul LP, ALICE IN HELL, Greenham a fost înlocuit de Dave Scott Davis, iar Rampage de Coburn Pharr. Al doilea album, NEVER NEVERLAND, a apărut în 1990, cuprinzând și o nouă versiune a piesei *Phantasmagoria*. Din păcate, stabilitatea trupei rămâne o problemă: Davis părăsește frontul tocmai la începutul unui turneu european.

După o lungă pauză, Annihilator revine cu un nou chitarist, Neil Goldberg și cu Aaron Randall (vocals). Înregistrează SET THE WORLD ON FIRE în 1993. Urmează BAG OF TRACKS, o compilație de piese mai vechi remixate, iar ultimul LP produs de casa de discuri Roadrunner, KING OF THE KILL, este și prima realizare la Music For Nation Records.

Din componența actuală a grupului fac parte: Jeff Waters (lead & rhythm guitars, bass, vocals), Randy Rampage (vocals), Dave Davis (guitar), Russell Bergquist (bass) și Ray Hartmann (drums).

Criteria For A Black Widow (1999), Remains (1997), In Command (1996), Refresh The Demon (1996), King Of The Kill (1995), Bag Of Tracks (1994), Set The World On Fire (1993), Never Neverland (1990), Alice In Hell (1989)

Adam And The Ants

Grup înființat în 1977, de Adam Ant (n. Stuart Leslie Goddard, 3 noiembrie 1954, Londra, vocals, guitar), Lester Square (guitar), Andy Warren (bass) și Paul Flanagan (drums). Mark Gaumont l-a înlocuit la scurtă vreme pe Lester Square, iar managerul lor, Jordan, a mai cântat la voce, ocazional, între 1977 și 1979. Au debutat cu albumul DIRK WEARS WHITE SOCKS în 1979, pe care Adam Ant l-a remixat mai apoi în 1983.

La sfârșitul anilor '70, Malcolm McLaren, managerul grupului Sex Pistols, a devenit consultantul de imagine al trupei și astfel aceasta și-a schimbat stilul și aparițiile scenice; în 1980, liderul Adam Ant, la sugestia lui McLaren, a fost abandonat de ceilalți membri, care au înființat Bow Wow Wow.

Într-o cu totul altă componență, cu Marco Pirroni (guitar), Kevin Mooney (bass): Terry Lee Miall și Merrick (Chris Hughes) (drums), Ant a plecat din nou la drum și a înregistrat trei hituri în 1980, care au apărut pe albumul KINGS OF THE WILD FRONTIER. În 1981 Adam And The Ants au realizat o serie de clipuri video pentru piesele *Stand And Deliver* și *Prince Charming*, ambele devenite hituri number one în Marea Britanie. În 1982 Adam a dizolvat grupul dedicându-se unei cariere solo sub numele de Adam Ant și s-a relansat cu albumul FRIEND OR FOE de pe care *Goody Two Shoes* a devenit number one. Urmează STRIP în 1983, după care audiența lui Adam Ant începe să scadă, iar cariera pieselor lui în topuri devine practic inexistentă. Mai apare într-un concert Live Aid în 1985, cu *Vive Le Rock*, de pe albumul cu același nume, produs de Tony Visconti, însă piesa nu s-a dovedit un mare succes, ajungând abia pe locul 50 în topuri. Ant se reîntoarce la actorie și încearcă să mai revină o dată în 1990 cu *Room At The Top*, de pe MANNERS & PHYSIQUE, dar fără rezultat.

Cu toate acestea, în 1995 înregistrează albumul WONDERFUL, care deși ajunge cunoscut și în SUA, nu reușește să-l relanseze.

Wonderful (1995), B-Side Babies (1994), Antics In The Forbidden Zone (1990), Manners And Physique (1990), Vive Le Rock (1985), Dirk Wears White Socks (1983), Strip (1983), Friend Or Foe (1982), Prince Charming (1981), Kings Of The Wild Frontier (1980), Dirk Wears White Socks (1979)

Anthrax

Grup înființat în 1981 în componența: Scott Ian (guitar), Danny Lilker (guitar), Dave Weiss (drums), John Connelly (vocals) și Kenny (bass). Primele lor piese au fost *Howling Furies* și *Across The River*, care au apărut pe albumul FISTFUL OF METAL, iar primul lor concert a avut loc în subsolul unei biserici din Flushing, Queens. Kenny a fost apoi înlocuit de Paul Kahn, iar Neil Turbin a devenit noul solist vocal. Gregg D'Angelo a trecut în locul lui Dave Weiss la tobe, apoi Paul Kahn a plecat și el, fiind înlocuit de Greg Walls la chitară, iar Danny Lilker a devenit basist. În 1983, Anthrax a înregistrat un demo cu producătorul Ross the Boss, de la grupul Manowar. Curând, Greg D'Angelo a fost înlocuit de Charlie Benante. Caseta demo i-a atras atenția lui Jon Zazula (Aka Johnny Z), proprietarul Megaforce Records, care a semnat cu ei un contract de înregistrare. La puțin timp a apărut single-ul *Soldiers Of Metal*, cu Charlie Benante la tobe, iar chitaristul Danny Spitz (ex-Overkill) a completat formula grupului imediat după realizarea acestui single. Au urmat turnee alături de Metallica și Raven, apoi albumul de debut FISTFUL OF METAL. Din cauza neînțelegerilor cu Neil Turbin, Danny Lilker a părăsit trupa și a fost înlocuit cu nepotul lui Charlie, Frank Bello. La scurtă vreme (în august 1984), Neil a fost concediat, iar locul lui a fost luat de Matt Fallon, însă numai pentru o lună și jumătate, după care a venit Joey Belladonna (n. Joseph Bellardini), care a apărut pe următorul LP, intitulat SPREADING THE DISEASE. Înregistrările la AMONG THE LIVING au început în toamna anului 1986, iar LP-ul a apărut în primăvara anului următor. Conține titluri ca *N.F.L. (Efilnikufesin), Skeleton In The Closet*, piesă inspirată de nuvela lui Stephen King, „Apt Pupil", din cartea *Different Seasons*. A urmat realizarea EP-ului I'M THE MAN, care include printre altele și un cover al piesei *Sabbath Bloody Sabbath*, iar apoi o serie de concerte în SUA și Europa. De pe STATE OF EUPHORIA, primul extras pe single a fost *Antisocial,* piesă compusă de trupa franceză Trust. LP-ul, ca și EP-ul a devenit disc de aur în scurt timp și cuprinde piese ca *Now It's Dark*, inspirată de filmul lui David Lynch, „Blue Velvet" și *Misery Loves Company*, care este un răspuns la romanul lui Stephen King, „Misery". Un nou EP, PENIKUFESIN, a fost lansat în 1989, iar un nou album, PERSISTENCE OF TIME, în august 1990. În anul următor a apărut EP-ul ATTACK OF THE

KILLER B'S, urmat de single-ul realizat împreună cu membrii trupei Public Enemy și intitulat *Bring the Noise*, cu titlul original *Don't Believe the Hype*. Anthrax a semnat apoi cu Elektra Records, însă între timp Joey a fost înlocuit cu John Bush, de la Armored Saint, iar noul lor album, SOUND OF WHITE NOISE, a apărut în aprilie 1993.

Au urmat mai multe extrase pe single și EP-uri, unul dintre ele conținând un cover după piesa Kiss *Love Her All I Can*, cu Paul Stanley și Gene Simmons ca invitați.

Între 1993-1994 Anthrax au apărut pe mai multe soundtracks-uri și albume tribut cum ar fi KISS MY ASS. Primul lor album live, LIVE THE ISLAND YEARS, a fost lansat în 1994, an în care a fost concediat și Danny, care își pierduse interesul pentru trupă. La următorul LP, STOMP, 442, au fost folosiți o serie de invitați cum ar fi Dimebag Darrel de la Pantera, Mike Tempesta și alții. Albumul a apărut în 1995, iar în turneul care a urmat a fost cooptat Paul Crook (la chitară).

Deoarece nu s-a ocupat îndeajuns de promovarea albumului, membrii grupului au decis să părăsească Elektra Records, după care Anthrax a înființat propria casă de discuri, Skism Records, la care au editat un nou album, VOLUME 8, apărut în 1998.

Volume 8: The Threat Is Real (1998), Stomp 442 (1995), Live: The Island Years (1994), Sound Of White Noise (1993), Attack Of The Killer B's (EP,1991), Persistence Of Time (1990), State Of Euphoria (1988), Among The Living (1987), I'm The Man (EP,1987), Spreading The Disease (1985), Armed And Dangerous (EP,1985), Fistful Of Metal (1984)

Tasmin Archer

Născută în 1964, Bradford, Yorkshire, Anglia, Tasmin nu este numai cântăreață, ci și compozitoare. A debutat cu piesa *Sleepin' Satellite* (un cântec compus cu patru ani în urmă) în 1993. Înainte de asta, Tasmin a lucrat ca grefier la magistratură, iar când s-a angajat la studiourile Bradford făcea, pe lângă ceai și curățatul toaletelor, și backing vocals. Aici i-a întâlnit pe viitorii ei parteneri: John Hughes (guitar) și John Beck (keyboards). Timp de 5 ani au lucrat împreună (mai întâi sub numele de Archers), după care s-au lansat cu *Sleepin' Satellite*, urmat de *In Your Care* și albumele GREAT EXPECTATIONS și SHIPBUILDING.

Bloom (1996), Shipbuilding (1994), Great Expectations (1993)

Argent

După destrămarea grupului Zombies, Rod Argent (n. 14 iunie 1945, St. Albans, Hertfordshire, Anglia) a înființat repede o nouă trupă cu Russ Ballard (n. 31 octombrie 1947, Waltham Cross, Hertfordshire, Anglia; guitar, vocals), Bob Henrit (n. 2 mai 1944, Broxbourne, Hertfordshire, Anglia; drums) și Jim Rodford (n. 7 iulie 1941, St. Albans, Hertfordshire, Anglia; bass).

Au debutat cu ARGENT, de pe care *Liar* (compusă de Ballard) a devenit hit Top 10 în SUA și piesă de rezistență în concerte. Albumul ALL TOGETHER NOW conține *Hold Your Head Up*, un hit Top 5, atât în Statele Unite, cât și în Europa. Un alt album, IN DEEP, a dat un alt hit memorabil, *God Gave Rock 'N' Roll To You* (pe care Kiss l-au preluat pe albumul lor din 1992). Ballard a părăsit grupul în 1974 (după albumul NEXUS), pentru o carieră solo, locul lui fiind luat de John Verity (n. 3 iulie 1949, Bradford, Yorkshire, Anglia; guitar, bass, vocals) și John Grimaldi (n. 25 mai 1955, St. Albans, Hertfordshire, Anglia; cello, mandolin, violin), dar trupa nu a mai cunoscut succesul de altădată. Prin urmare, în 1976, membrii săi au hotărât să o desființeze. Bob și Jim au plecat la Kinks, iar Rod Argent s-a implicat în munca de producător de studio și session player. A lucrat, printre alții, cu Barbara Thompson și Tanita Tikaram. Russ a devenit un compozitor de succes (vezi *Since You've Been Gone* – Rainbow, *Winning* – Santana etc.).

În ultimii ani grupul s-a mai reunit de câteva ori, susținând concerte de caritate. Rod și Russ au început din nou să compună împreună în 1997. În 1998 a apărut albumul lui Rod Argent, intitulat CLASSICALLY SPEAKING.

Counterpoints (1975), Circus (1975), Encore (1974), Nexus (1974), In Deep (1973), All Together Now (1971), Ring Of Hands (1970), Argent (1969)

Art Of Noise

Trupă britanică înființată în 1983 cu Anne Dudley (keyboards), J.J. Jeczalek (keyboards) și Gary Langan (various instruments). În 1983 au realizat, la casa de discuri ZZT a lui Trevor Horn, EP-ul INTO THE BATTLE WITH ART OF NOISE, iar în anul următor LP-ul (WHO'S AFRAID OF) ART OF NOISE, de pe care single-ul *Close (To The Edit)* a ajuns foarte repede în Top 10 în Marea Britanie. Urmează despărțirea de Trevor și ZZT și realizarea unui nou album la China Records – IN VISIBLE SILENCE în 1986. Acesta include hitul

Peter Gunn cu Duane Eddy la chitară. În același an scot RE-WORKS OF ART OF NOISE, compus din piese live și remixate.

În 1987, cu IN NO SENSE? NONSENSE! grupul experimentează cu orchestre, coruri și diverse trupe rock. Urmează un Best Of, pe care apare Tom Jones, cu o variantă a piesei *Kiss* a lui Prince. BELOW THE WASTE apare un an mai târziu, urmat de THE AMBIENT COLLECTION, o colecție de remixuri.

La sfârșitul anului 1991 grupul se desființează, datorită plecării lui Dudley.

The Seduction of Claude Debussy (1999), Daft (1998), The Best Of The Art Of Noise (1994), The Fon Mixes (1991), The Ambient Collection (1990), Below The Waste (1989), The Best Of The Art Of Noise (1988), In No Sense? Nonsense! (1987), Re-Works Of Art Of Noise (1986), In Visible Silence (1986), Who's Afraid Of The Art Of Noise? (1984), Into The Battle With the Art Of Noise (EP, 1983)

Asia

Grup înființat în ianuarie 1981 de Steve Howe (guitar, ex-Yes) și John Wetton (ex-King Crimson), împreună cu Geoff Downes (keyboards, ex-Buggles, King Crimson, Uriah Heep) și Carl Palmer (ex-Emerson, Lake & Palmer). Primul lor album a apărut în 1982 și a fost urmat de un turneu modest. Piesa *Heat Of The Moment* a intrat însă pe primele poziții în topuri și 9 milioane de copii ale LP-ului lor s-au vândut în întreaga lume. În timpul unui turneu mondial, trupa a înregistrat clipuri video pentru piesele *Heat Of The Moment*, *Only Time Will Tell* și *Soul Survivor*. La întoarcerea din turneu, pentru a scăpa de impozitele foarte mari, grupul s-a mutat la Morin Heights, în Canada și au început să lucreze la cel de-al doilea album, ALPHA, după apariția căruia au plecat din nou în turnee. În decembrie 1983, John Wetton a fost înlocuit cu Greg Lake (ex-ELP), care a apărut alături de Asia în show-ul ASIA IN ASIA realizat pentru MTV. El a părăsit însă trupa în anul următor, când atât membrii grupului, cât și casa de discuri Geffen au realizat că vocea lui Wetton era mult mai potrivită și l-au rechemat.

Steve Howe a părăsit trupa din cauza neînțelegerilor cu Wetton, în timp ce compuneau piese pentru cel de-al treilea LP, fiind înlocuit cu Mandy Meyer (ex-Krokus, guitar).

În 1985 a apărut ASTRA, după care trupa s-a destrămat. Geoff Downes a început să înregistreze pentru un album solo, iar Steve Howe a înființat GTR, cu Steve Hackett (ex-Genesis), Phil Spalding (bass) și Max Bacon. John Wetton a înregistrat un album cu Phil Manzanera, iar Mandy Mayers avea să înființeze în 1990 grupul Kkatmandu. În 1987, Wetton a realizat *Gypsy Soul*, sub numele de Asia, pentru soundtrackul filmului *Over The Top*, cu Sylvester Stallone, după care a colaborat la Phenomena II: Dream Runner. Tot în 1987 a apărut și albumul lui Geoff Downes, THE NEW DANCE ORCHESTRA.

Wetton & Downes, alături de Gorham și Sturgis, au început apoi să lucreze pentru o posibilă reunire a grupului Asia, care n-a mai avut însă loc.

La sfârșitul lui 1987 și începutul lui 1988 Downes a colaborat la proiectul RAIN cu John Payne și Max Bacon (ex-GTR), după care acesta din urmă a plecat. Payne și Downes au continuat să lucreze împreună, multe din materialele compuse atunci având să apară pe albumele ARCHIVA 1 și ARCHIVA 2 din 1996.

În 1990 Asia s-a reînființat, cu Pat Thrall în locul lui Wetton, și a înregistrat THEN AND NOW. După numeroase turnee, s-au despărțit din nou.

În 1991, Downes a încercat să reclădească grupul cu John Payne (bass, vocals), Carl Palmer, Steve Howe, Al Pitrelli și Michael Sturgis. În 1992 au înregistrat albumul AQUA. A urmat în 1994 ARIA plus participări la diverse festivaluri cu Michael Sturgis (drums) și Al Pitrelli (ex-Alice Cooper, Danger Danger), înlocuit apoi de Aziz Ibrihim (ex-Simply Red). Asia a mai colaborat cu Vinny Burns (ex-Dare) și Trevor Thornton (Walk On Fire).

În 1995 Downes & Payne și-au făcut propriul lor studio în Londra și au început înregistrările la următorul album, ARENA, cu John Payne, Michael Sturgis (drums), Aziz Ibrihim (guitar), Elliot Randall (guitar), Luis Jardim (percussion) și Tomoyasu Hotei (guitar), album care a fost lansat în 1996. În același an au apărut și ARCHIVA 1 și 2, care conțin piese ale lui Downes și Payne, de pe albumele AQUA, ARIA și ARENA.

În 1997 au apărut 3 albume: LIVE IN NOTTINGHAM – 1990, LIVE IN OSAKA – 1992, LIVE IN PHILADELPHIA –1992 și LIVE IN KÖLN – 1994.

A mai apărut și ANTHOLOGY: THE BEST OF ASIA, editat în Japonia, care cuprinde piese mai vechi, remixate, și două piese noi: *Different Worlds* și *The Hunter*.

În 1998 au început munca pentru un nou album, alături de Ian Crichton (guitar, ex-Saga).

Anthology (1997), Live In Köln (1997), Live In Philadelphia (1997), Live In Osaka (1997), Live In Nottingham (1997), Archiva 2 (1996), Archiva 1 (1996), Arena (1996), Aria (1994), Aqua (1992), Live In Moscow (1991), Then And Now (1990), Aurora (EP,1986), Astra (1985), Alpha (1983), Asia (1982)

Rick Astley

Născut în Warrington, Cheshire, Anglia, la 6 februarie 1966, Rick a cântat la începutul carierei sale la tobe, într-o trupă locală, Give Way. În 1964 a devenit solistul grupului soul FBI. A fost descoperit de producătorul Pete Waterman în 1985, în al cărui studio (PWL) a lucrat.

În 1987 l-a acompaniat pe O'chi Brown, la piesa *Learning To Live Without Your Love* și a făcut parte din grupul Rick & Lisa înregistrând piesa *When You Gonna*. A mai colaborat și la hitul number one *Let It Be* al lui Ferry Aid, după care a debutat cu piesa *Never Gonna Give You Up*, care a devenit cel mai de succes single al anului 1987. Albumul lui de debut, WHENEVER YOU NEED SOMEBODY a intrat de asemenea în topurile din Marea Britanie și s-a vândut în peste un milion de exemplare. A urmat un turneu mondial, după care, în 1988, Astley a ajuns pe primul loc în topurile americane cu *Together Forever* și *Never Gonna Give You Up*. Sub protecția grupului de compozitori Stock, Aitken și Waterman, Astley a avut 7 single-uri number one în Marea Britanie și patru în US Top 10. Sătul să audă însă tot timpul că este păpușa compozitorilor și producătorilor săi, Astley a părăsit echipa, dar după o lungă pauză a revenit, în 1991, cu albumul FREE, care include apariții ale lui Elton John și Mark King (de la Level 42). Single-ul *Cry For Help* a ajuns în Top 10, atât în SUA, cât și în Marea Britanie.

Body & Soul (1993), Free (1991), Hold Me In Your Arms (1989), Whenever You Need Somebody (1987)

Aswad

Trio reggae înființat în 1975 în Marea Britanie. La origine au fost un cvintet format din George „Ras Levi" Oban (bass), Angus „Drummie Zeb" Gaye (drums), Brinsley „Dan" Forde (vocals), Courtney Hemmings (keyboards) și Donald „Benjamin" Griffiths (guitar). Aswad (ceea ce înseamnă „negru" în limba arabă) au cântat la început un fel de reggae amestecat cu jaz, funk și soul. Single-urile lor, *Back To Africa, Three Babylon* și *Warrior Child* au devenit în anii '70 extrem de populare în cluburile de dans din Marea Britanie.

În 1976 au acompaniat artiști jamaicani precum Dennis Brown, Black Uhuru și Bob Marley.

Primul lor album, purtând numele trupei, a fost un mare succes în Marea Britanie și a fost urmat de HULET. Între cele două realizări, Courtney Hemmings a fost înlocuit de Tony „Gad" Robinson. Li s-a mai alăturat de asemenea și producătorul și managerul Michael „Reuben" Campbell. Trupa a concertat adesea alături de Police și Elvis Costello. În 1980 au jucat și în filmul *Babylon*, al cărui soundtrack l-au și compus.

La începutul anilor '80 au semnat cu CBS, la care au înregistrat NEW CHAPTER (1982), care n-a avut un prea mare succes, atât din cauza politicii de marketing cât și a scăderii audienței pentru muzica reggae în Anglia. În anul următor au relansat același album la casa de discuri independentă Dub For Mango, reușind de data aceasta să aibă vânzări mult mai bune.

Aswad au devenit apoi un trio și s-au reîntors la vechea casă de discuri Simba, unde înregistraseră *Bubblin* și *Kool Noh*. Au început să cânte covers ale unor piese pop, dar s-au reîntors la propriul lor stil înregistrând hitul *Don't Turn Around* (pe care l-au preluat mai târziu Ace Of Base), în 1988. În anul următor au concertat alături de Cliff Richard pe Wembley Stadium. În 1991 au efectuat primul lor turneu în SUA, urmat de un cover după piesa Eagles, *Best Of My Love*. În 1994 au realizat RISE AND SHINE, produs chiar de ei. În 1995, Aswad era compus din Forde, Drummie Zeb și Tony Gad.

Roots Revival (1999), Dub: The Next Frontier (1995), Rise & Shine Again! (1995), Rise And Shine (1994), Too Wicked (1990), New Chapter Of Dub (1989), Crucial Tracks – Best Of Aswad (1989), Live And Direct (1989), Distant Thunder (1988), Aswad (1988), A New Chapter Of Dub (1982), Hulet (1979), Aswad (1976)

Atomic Rooster

Grup format în 1969 în Marea Britanie în componența: Vincent Crane (organ), Nick Graham (bass) și Carl Palmer (drums). După numai un album, Graham a plecat la Skin Alley iar Palmer a fondat Emerson, Lake and Palmer. Crane i-a cooptat atunci pe John Cann (guitar, vocals) și Paul Hammond (drums). În 1971 au realizat două hit single-uri, *Tomorrow Night* și *The Devil's Answer*. După cel de-al treilea LP, membrii trupei

s-au despărțit din nou. Cann și Hammond s-au dus la Bullet, iar apoi a plecat și Hardstuff. French a înființat Leafhound. Crane s-a încăpățânat să păstreze totuși grupul și i-a adus pe Steve Bolton (guitars), Bill Smith (bass), Rick Parnell (drums) și Chris Farlowe (vocals). Din păcate nici această formulă n-a rezistat, iar în 1974 Crane a luat hotărârea să dizolve trupa, după care a colaborat cu fostul său coleg Arthur Brown, dar n-a rezistat să nu refacă, în 1979, Atomic Rooster. După două albume nereușite cu Preston Hayman (drums) și Hammond, Crane s-a hotărât în sfârșit să renunțe. Ultimul album de studio i-a avut ca oaspeți pe Dave Gilmour (Pink Floyd), Bernie Torme (Gillan) și John Mazarolli la chitară, în locul lui Cann.

În 1983, Crane a colaborat cu Dexy's Midnight Runners și a apărut pe albumul lor DON'T STAND ME DOWN. Din păcate, însă, din cauza depresiei de care suferea de mai multă vreme, Crane s-a sinucis în anul 1989.

Best And The Rest Of Atomic Rooster (1994), Headlines News (1983), Atomic Rooster (1980), Home To Roots (1977), Assortment (1974), Nice 'N' Greasy (1973), Atomic Rooster IV (1973), Made In England (1972), In Hearing Of (1971), Atomic Rooster (1970), Death Walks Behind You (1970)

B

The B-52*s*

Grup înființat în octombrie 1976 în Athens, Georgia, SUA de Kate Pierson (n. 27 aprilie 1948, Weehawken, New Jersey, SUA, organ, vocals), Cindy Wilson (n. 28 februarie 1957, Athens, Georgia, SUA; guitar, vocals), fratele lui Cindy, Ricky (n. 19 martie 1953, Athens, Georgia, SUA; guitar), Fred Schneider (n. 1 iulie 1951, Newark, Georgia, SUA; keyboards, vocals) și Keith Strickland (n. 26 octombrie 1953, Athens, Georgia, SUA; drums).

În 1979, după o serie de concerte prin cluburile din New York, au semnat un contract cu Island Records la care au înregistrat albumul care le poartă numele, album ce a devenit rapid un best seller. A urmat un turneu în Statele Unite, iar în 1980, single-ul *Rock Lobster* a devenit mare hit în SUA. În același an John Lennon a declarat că B-52 este trupa lui favorită.

Cel de-al doilea lor album, WILD PLANET, apărut în 1980, a generat hiturile *Private Idaho, Party Out Of Bounds* și *Strobelight*. Au urmat MESOPOTAMIA (1982) și WHAMMY (1983). Doi ani mai târziu, Rick Wilson s-a îmbolnăvit de SIDA (deși la început s-a declarat că ar fi cancer, pentru a-i proteja familia) și a murit. Albumul BOUNCING OFF THE SATELLITES, lansat în 1986, i-a fost dedicat.

După o pauză de trei ani, în 1989 au realizat hit single-ul *Love Shack* de pe albumul COSMIC THING, produs de Don Was și Nile Rodgers (cu Kate Strickland la chitară). LP-ul s-a vândut în patru milioane de exemplare și a fost urmat de un turneu mondial care a durat 18 luni. În 1992 s-au despărțit de Cindy Wilson și au înregistrat GOOD STUFF, de pe care s-au remarcat *Is That You Mo-Dean* și piesa titlu. A urmat un cover după tema principală a filmului de desene animate Flinstones, intitulat *Meet The Flinstones*. Acesta a fost ultimul hit al grupului. Alături de Cindy ei au mai înregistrat apoi două piese noi care au apărut pe compilația TIME CAPSULE: *Debbie*, dedicată prietenei lor Debbie Harry și *Hallucinating Pluto*.

Good Stuff (1992), Party Mix/Mesopotamia (1991), Best Of B-52's: Dance This Mess Around (1990), Cosmic Thing (1989), Bouncing Off The Satellites (1986), Whammy! (1983), Mesopotamia (1982), Party Mix! (minialbum,1981), Wild Planet (1980), The B-52s (1979)

Bachman-Turner Overdrive

Trupă înființată în Vancouver, Canada în 1972, de Randy Bachman (n. 27 septembrie 1943, Winnipeg, Manitoba, Canada; guitar, lead vocals), care a părăsit Guess Who în 1970, înregistrând un album solo AXE. A înființat apoi Brave Belt cu fratele lui, Robbie Bachman (n. 18 februarie 1943, Winnipeg, Manitoba, Canada;

drums), C.F. 'Fred' Turner (n. 16 octombrie 1943, Winnipeg, Manitoba, Canada; bass, vocals) și Chad Allan (de la Chad Allan And The Expressions, devenit mai apoi Guess Who). Brave Belt a realizat la Reprise Records, în 1971 și 1972, două albume fără succes, după care Allan a fost înlocuit de un alt frate Bachman, Tim.

În 1972, trupa și-a schimbat numele în Bachman Turner Overdrive și a semnat cu Mercury Records, un an mai târziu. Primul lor LP, purtând numele trupei, a avut un impact minor, după care Tim Bachman a fost înlocuit de Blair Thornton (n. 23 iulie, 1950). După mai multe turnee în SUA au lansat un al doilea album BACHMAN-TURNER OVERDRIVE II, care a spart gheața, ajungând pe poziția a patra în topurile din SUA. Cel de-al treilea album, NOT FRAGILE, din 1974, a ajuns number one pe ambele părți ale Atlanticului, în SUA în topul albumelor, iar în Marea Britanie la categoria single-uri, cu piesa *You Ain't Seen Nothing Yet.*

FOUR WHEEL DRIVE, din 1975 a fost ultima realizare care a ajuns în Top 10.

Randy Bachman a plecat în 1977 și a înființat Ironhorse, înregistrând însă și albume solo. A fost înlocuit de Jim Clench, care a apărut pe LP-ul FREEWAYS. Perioada care a urmat s-a dovedit însă nefastă pentru grup.

În 1984, Randy Bachman, Tim Bachman și C.F. Turner s-au reîntâlnit pentru înregistrarea unui alt album, apărut la Compleat Records, album care abia a ajuns în topurile americane. În anii '90 BTO a mai făcut câteva turnee, dar n-a mai înregistrat nici un album.

Best Of – Live (1994), The Anthology (1993), Bto's Greatest (1981), Rock N' Roll Nights (1979), Street Action (1978), Freeways (1977), Best Of (So Far) (1976), Head On (1976), Four Wheel Drive (1975), Not Fragile (1974), Bachman-Turner Overdrive II (1974), Bachman-Turner Overdrive (1973)

Babes In Toyland

Trio feminin înființat în 1987, când Kat Bjelland (n. în Woodburn, Oregon, SUA, vocals, guitar) s-a mutat în Minneapolis. Alături de Michelle Leon (bass) și Lori Barbero (drums, vocals), Babes In Toyland s-au lansat la casa de discuri Sub Pop și au susținut un turneu european împreună cu Sonic Youth. Primul lor LP, SPANKING MACHINE, a fost înregistrat live. După încă o apariție (EP-ul TO MOTHER) au semnat un contract cu WEA, casă de discuri al cărui director (A&R) le remarcase în timpul unui concert.

În 1992 Leon a părăsit trupa fiind înlocuită de Maureen Herman (n. Chicago, Illinois, SUA). Albumul FONTANELLE (produs de Lee Ranaldo de la Sonic Youth) s-a bucurat de o presă excelentă, fiind urmat de un turneu cu Faith No More și un contract cu managerul Debbie Gordon. În 1993 a urmat o pauză de scurtă durată. Lori Barbero a creat propria-i casă de discuri – Spanish – Fly iar Kat a lucrat împreună cu soțul ei Stuart Grey la proiectele Crunt și KatSu. Ulterior, au înregistrat EP-ul PAINKILLERS și au plecat în turneul Lollapaloza. Au urmat albumele DYSTOPIA și, în 1995, NEMESISTERS, care cuprinde covers ale pieselor *We Are Family* a lui Sister Sledge și *All By Myself* a lui Eric Carmen. Herman a fost înlocuită de Danna Cochran la sfârșitul anului 1996.

Babes In Toyland au mai apărut și pe LP-ul THE PEEL SESSIONS.

Nemesisters (1995), Dystopia (1994), Painkillers (EP, 1993), Fontanelle (1992), To Mother (EP, 1991), Spanking Machine (1989)

Baby Animals

Cvartet australian format în 1990 de Suzi De Marchi (vocals) și Dave Leslie (guitars). Împreună cu Eddie Parise (bass) și Frank Delenza (care a sugerat și numele trupei; drums), au semnat cu Imago Records din New York, la care au debutat cu un LP purtând numele trupei, în anul 1991. Grupul s-a bucurat de un extraordinar impact, atât în SUA cât și în Australia. În 1991 au participat la turneul lui Bryan Adams, „Waking Up The Neighbours" și au primit premiul de „Best New Artist" la Australian Music Awards. În 1992 au cântat cu Black Crowes, au apărut în show-ul lui David Letterman, au cântat în deschidere la turneul american de promovare a albumului F.U.C.K. (Van Halen), iar la sfârșitul anului au început să scrie piese pentru un nou LP.

În 1993 au lansat SHAVED AND DANGEROUS, urmat de un lung turneu australian.

Un an mai târziu, Baby Animals au cântat alături de Extreme într-un concert din insulele Azore, unde Suze s-a și căsătorit cu Nuno Bettencourt, chitaristul și liderul grupului Extreme. Înregistrările pentru cel de-al treilea album au fost programate să înceapă în noiembrie 1994 însă albumul nu a apărut nici în 1998! Între timp, Suze a început să lucreze la un proiect solo pentru Sony Records, produs de Nuno și Anthony J. Resta.

Shaved And Dangerous (1993), Baby Animals (1991)

Bad Company

Grup britanic înființat în 1973, format din Paul Rodgers (n. 17 decembrie 1949, Middlesbrough, Anglia, ex-Free, vocals), Simon Kirke (n. 27 august 1949, Wales, ex-Free, drums), Mick Ralphs (n. 31 mai 1944, Hertfordshire, Anglia, ex-Mott The Hoople; guitar) și Boz Burrell (n. Raymond Burrell, 1946, Lincolnshire, Anglia; bass). Primul lor album, BAD COMPANY, s-a vândut foarte bine și a fost urmat de o serie de alte succese pe parcursul anilor '70, care i-au făcut celebri în întreaga lume. De asemenea, turneele lor au umplut sălile și stadioanele. Au intrat în topuri cu *Can't Get Enough Of Your Love* și *Feel Like Makin' Love*.

După o pauză de trei ani a apărut ROUGH DIAMONDS, care a pătruns în UK Top 20, iar în SUA a ajuns pe locul 26 în topul albumelor.

În 1983 Bad Company s-a desființat, revenind în 1986 într-o nouă formulă, cu Brian Howe (ex-Ted Nuggent; vocals) pentru a înregistra albumul FAME AND FORTUNE. Următoarele lor LP-uri au fost însă mediocre, fiind înregistrate în diverse componențe ale grupului, al cărui singur membru constant a rămas Mick Ralphs.

Stories Told And Untold (1996), Company Of Strangers (1995), The Best Of Bad Company Live-What You Hear Is What You Get (1993), Here Comes Trouble (1992), Holy Water (1990), Dangerous Age (1988), 10 From 6 – Best Of Bad Company (1987), Fame And Fortune (1986), Rough Diamonds (1982), Desolation Angels (1979), Burnin' Sky (1977), Run With The Pack (1976), Straight Shooter (1975), Bad Company (1974)

Bad English

Grup înființat în 1988 de John Waite (ex-Babys; vocals), Neal Schon (ex-Santana și Journey; guitars), Jonathan Cain (ex-Babys și Journey; keyboards), Ricky Phillips (ex-Babys; bass) și Dene Castronovo (ex-Wild Dog; drums).

În 1989 înregistrează primul LP, intitulat BAD ENGLISH, care s-a dovedit a fi un succes instantaneu, mai ales prin hitul *When I See You Smile* al lui Dianne Warren. După cel de-al doilea album, datorită neînțelegerilor interne, trupa se desființează. John Waite se rezumă la o carieră solo, în timp ce Phillips și Castronovo fac parte din proiectul Jimmy Page – David Coverdale.

Backlash (1991), Bad English (1989)

Bad Manners

Format în 1979 în Marea Britanie din Buster Bloodvessel (n. Douglas Trendle, 6 septembrie 1958; vocals), Gus 'Hot Lips' Herman (trumpet), Chris Kane (saxophone), Andrew 'Marcus Absent' Marson (saxophone), Winston Bazoomies (harmonica), Brian 'Chew-it' Tuitti (drums), David Farren (bass), Martin Stewart (keyboards) și Louis 'Alphonzo' Cook (guitar). La începutul anilor '80 au intrat în topurile britanice cu numeroase hituri cum ar fi: *Ne-Ne Na-Na Na-Na Nu-Nu, Special Brew, Can Can, Walking In The Sunshine* și un remake al unui hit Millie reintitulat *My Girl Lollipop*.

La mijlocul anilor '80 s-au retras temporar, reîntorcându-se în 1989 cu albumul RETURN OF THE UGLY. Fără a mai compune noi hituri, trupa a rămas totuși o atracție de concert. În anii '90 a stârnit din nou interesul prin albume ca: EAT THE BEAT din 1996 și UNEASY LISTENING, lansat un an mai târziu.

Rare & Fatty (1999), Vive la Ska Revolution (1998), Heavy Petting (1997), Uneasy Listening (1997), Eat The Beat (1996), Lip Up Fatty (1996), Fat Sound (1993), Anthology-Bad Manners (1989), Return Of The Ugly (1989), Live And Loud (1987), Mental Notes (1985), Can Can (1984), The Heights Of Bad Manners (1983), Klass (1983), Forging Ahead (1982), Loonee Tunes (1981), Gosh It's Bad Manners (1981), Bad Manners (1981), Ska'N'B (1980)

Bad Religion

Trupă hardcore înființată în Los Angeles în 1980 în formula: Greg Graffin (n. Madison, Wisconsin, vocals), Brett Gurewitz (guitar), Jay Lishrout (drums) și Jay Bentley (n. în Kansas; bass). Bad Religion a debutat cu EP-ul BAD RELIGION la casa lor de discuri Epitaph, al cărei președinte a fost Gurewitz. EP-ul a fost realizat oficial în 1981 și cuprinde 6 piese punk.

În 1982, Pete Finestone i-a luat locul lui Jay Bentley. În noua componență au lansat HOW COULD HELL BE ANY WORSE?, vândut în 10.000 de exemplare în mai puțin de un an și care conține 14 piese. La LP, ca și la EP a mai colaborat și Greg Hetson, care a devenit mai apoi membru al trupei. În anul următor, Paul Dedona l-a înlocuit pe Jay Bentley la bas, iar Davy Goldmand a devenit noul chitarist. INTO THE UNKNOWN a fost un album minor, care a dezamăgit fanii grupului. În 1984 Pete a plecat în

Anglia să studieze literatura engleză și irlandeză, iar Greg s-a reîntors în Wisconsin, pentru a studia geologia. Astfel Graffin a rămas singurul membru din vechea gardă. Lui i s-au alăturat Greg Hetson (guitar) și Tim Gallegos (bass). Pete Finestone s-a reîntors la tobe. În acest timp, Gurewitz și-a rezolvat problemele cu drogurile și alcoolismul. Grupul a realizat EP-ul BACK TO THE KNOWN, care cuprinde piesa *Along The Way*, devenită cea mai populară realizare a lor. În 1986, Brett și Jay s-au reîntors în trupă. Doi ani mai târziu au lansat SUFFER, album ce s-a dovedit un succes și le-a deschis un nou drum. De atunci au înregistrat câte un album pe an. După AGAINST THE GRAIN, Pete a părăsit trupa și a fost înlocuit de Bobby Schayer (drums) iar după RECIPE FOR HATE, au semnat cu Atlantic, casă la care au realizat toate celelalte albume, începând cu STRANGER THAN FICTION, apărut în 1994. În același an, Brett a părăsit grupul pentru a se concentra asupra casei de discuri Epitaph. Conform zvonurilor, adevăratul motiv ar fi fost însă neînțelegerile cu Jay. Mai târziu a înființat grupul The Daredevils. În locul său a fost cooptat Brian Baker. Au urmat albumele ALL AGES, un Best Of 1982-1992, THE GRAY RACE, TESTED, un album live cu numai trei piese noi și NO SUBSTANCE.

No Substance (1998), Tested (1997), The Gray Race (1996), All Ages (1995), Stranger Than Fiction (1994), Recipe For Hate (1993), Generator (1992), Bad Religion 80-85 (1991), Against The Grain (1990), No Control (1989), Suffer (1988), Back To The Known (EP, 1987), Into The Unknown (1983), How Could Hell Be Any Worse? (1982), Bad Religion (EP, 1980)

Badfinger

În anii ’60, Pete Ham (n. 27 aprilie 1947, d. 23 aprilie 1975; vocals), Mike Gibbons (n. 1949; drums), David Jenkins (guitar) și Ron Griffiths (bass) cântau împreună sub numele de Iveys. În 1967, ei au făcut backing vocals pentru David, după care și-au încercat norocul la Apple, casa de discuri a grupului Beatles. Jenkins a fost înlocuit cu Tom Evans, care a compus single-ul lor de debut *Maybe Tomorrow*, produs de Tony Visconti. Deoarece nu au avut succes nici cu acesta și nici cu următorul – *Walls Ice Cream* – membrii grupului au decis să desființeze Iveys și să creeze Badfinger. Înainte de primul album, basistul a fost înlocuit de Joey Molland și, în această formulă, au dat lovitura cu *Come And Get It*, o piesă scrisă de Paul McCartney. A urmat un nou hit, *No Matter What*, care a intrat în Top 10. La începutul anilor ’70, Badfinger era un fel de trupă a casei de discuri Apple, apărând pe trei înregistrări Beatles: ALL THINGS MUST PASS, *It Don’t Come Easy* și IMAGINE. De pe albumul lor din 1971, STRAIGHT UP, s-au remarcat *Day After Day* și *Baby Blue*.

În 1972, Ham și Evans au compus pentru Nilssen piesa *Without You*, care a fost un succes mondial. După această dată, trupa a intrat în declin. Pentru albumul ASS de exemplu, Molland a scris jumătate din piese, după care s-a decis să părăsească grupul, din motive financiare. Badfinger a semnat apoi cu Warners și au lansat un LP autointitulat. A urmat WISH YOU WERE HERE și un LP nepublicat, HEAD FIRST. În 1975, la 23 aprilie, după o lungă perioadă de frământări personale și profesionale, Pete Ham s-a spânzurat. Atunci s-a desființat și grupul, fiind reînființat după aproape 5 ani, de Joey Molland și Tom Evans, care au schimbat numeroase componențe, însă fără nici un succes. În noiembrie 1983, istoria s-a repetat, atunci când Tom Evans s-a sinucis în casa lui din Surrey. La fel ca și Pete Ham, Tom suferise de mari depresii cauzate de situația financiară și personală. Molland a mai continuat pentru o perioadă să apară cu numele de Badfinger, angajând o serie de muzicieni pentru concerte, după care s-a ocupat de propria sa carieră solo.

The Best Of Badfinger (1995), Day After Day: Live (1990), The Best Of Badfinger. Vol. 2 (1989), Shine On (1989), Say No More (1981), Airwaves (1979), Day After Day (1974), Wish You Were Here (1974), Badfinger (1974), Ass (1973), Straight Up (1972), Magic Christian Music (1970), No Dice (1970), Maybe Tomorrow (1969)

Joan Baez

Născută Joan Chandos Baez, la 9 ianuarie 1941, în Staten Island, New York, SUA, Joan Baez a început să cânte încă din 1959, când a participat la festivalul de folk din Newport și a susținut concerte prin diverse cluburi din Boston. Primele ei patru albume conțineau balade americane și englezești, iar apoi, o dată cu intensificarea campaniei pentru drepturile civile, cântăreața a început să ia atitudine în acest sens și să se implice în problemele politice și sociale ale vremii.

We Shall Overcome a apărut pentru prima dată pe JOAN BAEZ IN CONCERT, PART 2, care mai

conține și piesa lui Bob Dylan, *Don't Think Twice, It's All Right*. Datorită legăturii amoroase dintre cei doi, dar și a calităților incontestabile de compozitor ale lui Bob, Joan a interpretat pe parcursul carierei sale multe din cântecele lui, cum ar fi *Farewell Angelina* și *Love Is Just A Four Letter Word*.

În anii '60 a fondat Institutul de studiu al nonviolenței (Institute for the Study of Nonviolence) și a fost închisă de două ori pentru participarea la demonstrații anti-război. Baez a mai cântat și piese ale compozitorilor Phil Ochs, Richard Farina, Tim Hardin și Donovan, după care a început să-și compună singură materialele. În 1968, ea s-a căsătorit cu David Harris, un militant pacifist, de care a divorțat însă patru ani mai târziu.

În 1971, o versiune a piesei grupului The Band, *The Night They Drove Old Dixie Down*, a devenit hit single. În 1973 a realizat WHERE ARE YOU NOW MY SON, care include piese înregistrate în nordul Vietnamului, iar doi ani mai târziu, colecția DIAMONDS AND RUST.

GULF WINDS, un album compus în întregime de Joan, cuprinde noi teme de care cântăreața a fost preocupată. Implicată în activitatea umanitară, ea a înființat în 1979 Humanitas International.

În 1989, cu ocazia împlinirii a 30 de ani de activitate muzicală, realizează albumul aniversar, SPEAKING OF DREAMS, care cuprinde duete cu Paul Simon, Jackson Browne și un cover după piesa grupului Gipsy Kings, *My Way*.

De-a lungul timpului, Joan a primit numeroase premii pentru activitatea ei socială și muzicală.

Greatest Hits (1996), Ring Them Bells (1995), Rare, Live And Classic (1993), Play Me Backwards (1992), Brothers In Arms (1991), Honest Lullaby (1979), The Joan Baez Country Music Album (1979), Best Of Joan C. Baez (1977), Blowin' Away (1977), Diamonds & Rust (1975), Gracias A La Vida (1974), Hits/Greatest And Others (1973), Come From The Shadows (1972), The First 10 Years (1970), Any Day Now: Songs Of Bob Dylan (1969), David's Album (1969), Baptism (1968), Joan (1967), Farewell, Angelina (1965), Joan Baez, 5 (1964), Joan Baez In Concert, Part 2 (1963), Joan Baez In Concert, Part 1 (1962), Joan Baez Volume 2 (1961), Joan Baez Volume 1 (1960)

Ginger Baker

Născut Peter Baker, în Londra, la 19 august 1939. Când a format Cream, în 1967, cu Eric Clapton și Jack Bruce, era deja un toboșar cu experiență. A cântat cu trupe de jaz încă din școală, a lucrat cu Terry Lightfoot și Acker Bilk, apoi cu trupa lui Alexis Korner Blues Incorporated.

După Cream, Baker a cântat cu Steve Winwood, Rick Grech și Clapton în grupul Blind Faith, iar apoi în Ginger Baker's Air Force, cu Stevie Winwood, Graham Bond (organ, vocal), Danny Laine (guitar; vocals), Chris Wood și Remi Kabaka. În această formulă au scos două albume și au făcut un turneu, după care Ginger a părăsit Anglia cu prietenul său, percuționistul Kabaka, pentru a locui în Nigeria, unde a experimentat muzica africană și a înființat propriul studio de înregistrări. A cântat în trupa nigeriană Salt și a înregistrat Fela Ransome-Kuti. După ce și-a pierdut toți banii, s-a întors în Anglia unde, din cauza problemelor financiare, a început să fie dependent de heroină. Pentru a uita de toate, a plecat în Italia, unde s-a căsătorit. A locuit acolo aproape un deceniu, după care a mai cântat o vreme prin Europa, mutându-se în California, unde și-a făcut o fermă, la est de Denver, și-a continuat pasiunea pentru polo și a reînceput să compună și să cânte.

În 1986 a realizat HORSES AND TREES, iar în 1990, MIDDLE PASSAGE, cu percuționiști africani, cu Bernie Worrell, Jonas Hellborg, Nicky Skopelitis și basiștii Jah Wohble și Laswell. Doi ani mai târziu a înregistrat albumul UNSEEN RAIN, cu același Jonas Hellborg (bass) și cu Jens Johansson (piano).

În 1994 a colaborat la un album cu Jack Bruce și Gary Moore (AROUND THE NEXT DREAM) și a realizat GOING BACK HOME, cu trioul său, compus din Bill Frisell (guitar) și Charlie Haden (bass), album care a intrat în Billboard Jazz Top 10.

Coward Of The County (1999), Falling Off The Roof (1995), Going Back Home (1994), Unseen Rain (1992), Middle Passage (1990), Horses And Trees (1986), From Humble Oranges (1983), Ginger Baker Air Force Greatest (1980), Eleven Sides Of Baker (1977), At His Best (1973), Live (1972), Stratavarious (1972), Ginger Baker's Best (1972), Ginger Baker's Air Force 2 (1970), Ginger Baker's Air Force (1970), Free Kings (1970)

Long John Baldry

Născut la 12 ianuarie 1941, la Londra, în Anglia, Baldry și-a început cariera la sfârșitul anilor '50, cântând folk și blues. A făcut turnee cu Jack Elliott, după care s-a lansat în R&B. A cântat în Blues Incorporated, iar apoi în trupa lui Cyril

Davies, All Stars. După moartea acestuia, în 1964, Long John a fost liderul grupului, redenumit Long John Baldry And His Hoochie Coochie Men, cântând cu Rod Stewart (vocals) și Geoff Bradford (guitar). În 1965 a ajutat la formarea grupului Steampacket (cu Brian Auger, Rod Stewart și Julie Driscoll). Când trupa s-a destrămat, a înființat Bluesology (care-l avea pe tânărul Reg Dwight, alias Elton John, la keyboards), după care Baldry a ales cariera solo.

Compozitorul și producătorul Tony Macauley, împreună cu John McLeod, au compus *Let The Heartaches Begin*, o baladă care, în interpretarea lui Baldry, a devenit un hit number 1 în Marea Britanie, la sfârșitul lui 1967. Cariera lui a continuat în anul următor cu tema Jocurilor Olimpice din Mexico, o piesă care a intrat de asemenea în Top 20.

Alte piese și o nouă înfățișare i-au adus un public nou, la sfârșitul anilor '60. Cu Rod Stewart și Elton John ca asistenți și producători, a realizat albumul IT AIN'T EASY, din 1971, care însă n-a reușit să se vândă. După câțiva ani petrecuți la New York și Los Angeles, Baldry a emigrat în Canada, la Vancouver, în 1980, unde a cântat în cluburi.

La începutul anilor '90 vocea sa a devenit cea a căpitanului Robotnick dintr-un joc pe calculator pentru copii, The Hedgehog. În 1991 a înregistrat albumul intitulat sugestiv: IT STILL AIN'T EASY.

Let The Heartaches Begin/Wait For Me (1995), On Stage Tonight (1993), It Still Ain't Easy (1991), Long John Baldry (1980), Baldry's Out (1979), Welcome To The Club (1977), Good To Be Alive (1976), Heartaches (1974), Everything Stops For Tea (1972), It Ain't Easy (1971), Long John Baldry & The Hoochie (1970), Wait For Me (1969), Let There Be Long John (1968), Let The Heartache Begin (1968), Looking At Long John (1966), Long John's Blues (1964)

Bananarama

Trio feminin format la Londra, în 1980, din Keren Woodward (n. 2 aprilie 1961, Bristol, Avon, Anglia), Sarah Dallin (n. 17 decembrie 1961, Bristol, Avon, Anglia) și Siobhan Fahey (n. Siobhan Marie Deidre Fahey, 10 septembrie 1958, Dublin, Irlanda). Au început prin a cânta la petreceri și prin cârciumile din Londra. Apoi, grupul a înregistrat cu Paul Cook (drums, ex-Sex Pistols) un cover, *Ai A Mwana*, care i-a atras atenția lui Terry Hall. Acesta le-a invitat să facă backing vocals pentru trioul său la piesa *It Ain't What You Do, It's The Way That You Do It*. Apoi rolurile s-au inversat, Fun Boy Three acompaniind Bananarama la piesa cover *Really Saying Something* (a lui Velvette), care a ajuns în Top 10 britanic în 1982. De la acea dată, Bananarama și-a început propria carieră. Tony Swain și Steve Jolley le-au compus hiturile Top 10 *Shy Boy, Na Na, Hey Hey, Kiss Him Goodbye* și *Cruel Summer*. A urmat *Robert De Niro's Waiting* și *Rough Justice*, un cântec de protest, privind situația politică din Irlanda de Nord.

După o perioadă, au colaborat cu echipa de producție Stock, Aitken And Waterman pentru un remake Venus, *Shocking Blue*, care a adus grupul pe primul loc în SUA. După *I Heard A Rumour* a urmat cel mai mare hit al lor în Marea Britanie, *Love In The First Degree*. În decembrie 1987, Siobhan Fahey a plecat din grup și s-a măritat cu David A. Stewart de la Eurythmics. Mai târziu a înființat Shakespeare's Sister. Jacqui Sullivan i-a luat locul, iar trupa și-a continuat cariera.

În 1991, Sullivan a plecat din grup pentru o carieră solo. Sarah și Keren au continuat ca duo, dar s-au despărțit și ele în 1993 după hitul *Last Thing On My Mind* din toamna lui 1992.

Ultra Violet (1996), Bunch Of Hits (1994), Pop Life (1991), Greatest Hits Collection (1988), Wow (1987), True Confessions (1986), Bananarama (1984), Deep Sea Skiving (1983)

The Band

Formată în Toronto, Canada, la sfârșitul anilor '50, în componența: Robbie Robertson (n. Jaime Robbie Robertson, 5 iulie 1943, Toronto, Ontario, Canada; guitar, vocals), Richard Manuel (n. 3 aprilie 1943, Stratford, Canada, d. 7 martie 1986; piano, drums/vocals), Garth Hudson (n. Eric Hudson, 2 august 1937, London, Ontario, Canada; organ) și Rick Danko (n. 9 decembrie 1943, Simcoe, Canada; bass, vocals). La începutul carierei au fost un grup de acompaniament pentru Ronnie Hawkins, cu care au înregistrat variante cover ale unor piese blues, împreună cu Levon Helm (n. Mark Levon Helm, 26 mai 1942, Marvell, Arkansas, SUA; drums, vocals), pe care l-au cooptat ceva mai târziu. Cvintetul l-a părăsit pe Hawkins în 1963 și a început să susțină concerte în Canada și în baruri din orășele ale Statelor Unite, mai întâi sub numele de Canadian Squires, apoi ca Levon And The Hawks. Au înregistrat single-ul *Leave Me Alone*, iar după ce

s-au stabilit la New York, piesele *Go Go Liza Jane* și *The Stones I Throw*.

În 1964, Robertson, Helm și Hudson l-au acompaniat pe cântărețul de blues John Hammond Jr. la piesa *I Wish You Would*. Prin intermediul acestuia, l-au cunoscut pe Bob Dylan pe care, în august 1965, Robertson și Helm l-au acompaniat în concertul lui, Forest Hills, și în turneul său mondial din 1966 (de data aceasta cu Mickey Jones în locul lui Helm). Datorită unui accident de motocicletă, Dylan a trebuit să urmeze un tratament de refacere și s-a întors la New York, unde The Band, reuniți cu Helm, l-au ajutat la înregistrarea albumului BASEMENT TAPES.

MUSIC FROM BIG PINK, din 1968, a fost primul album The Band. De pe acesta, *The Weight* a dat naștere la o serie de versiuni cover, interpretate de-a lungul anilor de Jackie DeShannon, Aretha Franklin, Diana Ross (cu Supremes și Temptations) și Spooky Tooth.

THE BAND, cel de-al doilea LP al grupului, include compoziții ale lui Robertson, cum ar fi *Across The Great Divide*, *The Unfaithful Servant*, *The Night They Drove Old Dixie Down* și *Rag Mama Rag*, care a devenit hit Top 20 în Marea Britanie.

STAGE FRIGHT, care a urmat, este un album rezultat din lungile turnee întreprinse de trupă. CAHOOTS a apărut în 1971 și include o piesă interpretată împreună cu Van Morrison. A urmat ROCK OF AGES. După doi ani de pauză au apărut pentru prima dată la Watkins Glen Festival, în iulie 1973, și au înregistrat albumul MOONDOG MATINEE, o selecție de oldies.

În 1974, The Band l-a acompaniat din nou pe Bob Dylan la realizarea albumului PLANET WAVES, urmat de un turneu imortalizat pe LP-ul BEFORE THE FLOOD din 1974.

A urmat NORTHERN LIGHTS, SOUTHERN CROSS, iar la sfârșitul anului 1976, The Band și-a anunțat retragerea, după un turneu încheiat cu un concert la Winterland în San Francisco. THE LAST WALTZ i-a avut ca invitați pe Dylan, Eric Clapton, Muddy Waters, Van Morrison, Neil Young, Joni Mitchell, Dr.John, Neil Diamond, Paul Butterfield, și a constituit subiectul filmului cu același nume al lui Martin Scorsese.

De asemenea, The Band și-a îndeplinit obligațiile contractuale cu casa de discuri Capitol, realizând albumul ISLANDS, din 1977, după care membrii grupului și-au văzut fiecare de cariera solo. The Band s-a reunit în 1984 și 1985.

La data de 7 martie 1986, după un concert în Florida, Richard Manuel s-a spânzurat în camera de hotel. Moartea sa a inspirat piesa *Fallen Angel* de pe albumul lui Robertson din 1987.

În 1990, The Band erau: Hudson, Danko, Helm, James Weider (guitars) și Stan Szelest. În această formulă au semnat un contract cu Columbia Records, unde a fost realizat primul lor album de studio, în 1993. În 1998 a apărut JUBILATION, la care au colaborat Eric Clapton și John Hiatt.

Jubilation (1998), High On The Hog (1996), Live At Watkins Glen (1995), Across The Great Divide (1994), Jericho (1993), Live In Concert (1992), The Night They Drove Old Dixie Down (1992), To Kingdom Come (1989), Anthology, Vol. 2 (1980), Anthology, Vol. 1 (1978), The Last Waltz (1978), Islands (1977), The Best Of The Band (1976), Northern Lights, Southern Cross (1975), Moondog Matinee (1973), Rock Of Ages (1972), Cahoots (1971), Stage Fright (1970), The Band (1969), Music From Big Pink (1968)

The Bangles

The Bangles a luat ființă în Los Angeles, în 1981, în componența: Susanna Hoffs (n. 17 ianuarie, 1962, Newport Beach, California, SUA; guitar, vocals), Debbi Peterson (n. 22 august 1961, Los Angeles, California, SUA; drums, vocals), Vicki Peterson (n. 11 ianuarie 1958, Los Angeles, California, SUA; guitar, vocals) și Annette Zilinkas (bass, vocals). Până în 1982 au cântat sub denumirea de The Bangs, pe care au schimbat-o datorită existenței unui alt grup cu același nume. Prima înregistrare, *Getting Out Of Hand*, a fost făcută pentru propria lor casă de discuri, Downkiddie, și a apărut pe primul lor mini-album, THE BANGLES. În 1983 au semnat cu CBS, la care au realizat albumul ALL OVER THE PLACE. Apoi Zilinkas a plecat (mai târziu a făcut parte din Blood On The Saddle) și a fost înlocuită de Michael Steele (n. 2 iunie 1954; bass, vocals, ex-Runaways).

Single-urile de debut, *Hero Takes A Fall* și *Going Down To Liverpool*, n-au reușit să intre în topuri, însă au dat lovitura cu *Manic Monday*, o compoziție a lui Prince, sub pseudonimul de Christopher, care a ajuns pe locul 2 în topurile din SUA și Marea Britanie.

Succesul lor a continuat cu albumul DIFFERENT LIGHT din 1986, de pe care s-a remarcat piesa lui Jules Shear, *If She Knew What She Wants*, iar *Walk Like An Egyptian* (compusă de Liam Sternberg) a ajuns pe prima poziție în SUA și pe locul trei în

Marea Britanie. *Hazy Shade Of Winter*, un cover după o piesă a lui Paul Simon, care apare în filmul *Less Than Zero*, a fost în 1988 un alt mare hit, pe ambele părți ale Atlanticului. Cel de-al treilea album, EVERYTHING, apărut în 1988, a generat hit single-urile *In Your Room* și *Eternal Flame*. Au urmat, în 1989, *With You* și *I'll Set You Free*. Din păcate însă, la sfârșitul aceluiași an, după un scurt turneu, din cauza unor conflicte interne, grupul s-a destrămat.

Greatest Hits (1990), Everything (1988), A Different Light (1986), All Over The Place (1984), Bangles (1983)

Barclay James Harvest

Trupă formată în 1966 în Oldham, Anglia. Formula originală era Stewart 'Woolly' Wolstenholme (n. Oldham, 15 aprilie 1947; keyboards, vocals), John Lees (n. Oldham, 13 ianuarie 1947; guitar, vocals), Les Holroyd (n. Bolton, 12 martie 1948; keyboards, bass, vocals) și Mel Pritchard (n. Oldham, 20 ianuarie, 1948; drums).

Au început să susțină concerte în 1967, iar primul contract l-au semnat cu Parlophone, unde au înregistrat single-ul *Early Morning*, după care s-au mutat la Harvest (EMI), la care au înregistrat împreună cu o orchestră, între 1970 și 1972, patru albume. Din păcate, acestea nu s-au vândut foarte bine și, prin urmare, casa de discuri le-a desfăcut contractul. În 1974 s-au mutat la Polydor Records unde a apărut EVERYONE IS EVERYBODY ELSE, care s-a dovedit un mare succes. În 1976, de pe OCTOBERON, au intrat în topuri *Rock 'n' Roll Star* și *Suicide*.

După albumul XII, Wolstenholme a părăsit grupul, care a continuat ca trio, utilizând la nevoie muzicieni de studio.

În anii '80, BJH au devenit superstaruri în Germania, Elveția și Franța, primind numeroase premii, discuri de aur și platină și având concerte cu săli și stadioane pline. În anii '90, succesul a fost mai greu de dobândit, deși albumul THE BEST OF BARCLAY JAMES HARVEST a devenit disc de aur, iar în 1992 trupa a participat la turneul aniversar de 25 de ani în Europa.

Din păcate, slaba vânzare a albumului din 1993 – CAUGHT IN THE LIGHT – a dus la numeroase probleme, printre care și desfacerea contractului cu Polydor. Nu s-au descurajat însă nici de această dată și au continuat să susțină concerte, muncind în același timp și la un nou material.

În 1997 au înregistrat RIVER OF DREAMS, la Polydor Records din Germania. Au urmat turnee de promovare în Elveția și Germania, după care fiecare membru a început să lucreze la proiecte solo. John și Woolly lucrează din nou împreună, după 20 de ani, la un album ce va apărea probabil în 1999, la Eagle Records.

River Of Dreams (1997), The Best Of (1997), Caught In The Light (1993), Sorcerers And Keepers (1993), The Best Of Barclay James Harvest (1992), The Harvest Years (1991), Alone We Fly (1990), Welcome To The Show (1990), Glasnost (1988), Another Arable Parable (1987), Face To Face (1987), The Compact Story Of BJH (1985), Victims Of Circumstance (1984), Ring Of Changes (1983), A Concert For The People (1982), Turn On The Tide (1981), Best Of BJH, Vol. III (1981), Eyes Of The Universe (1979), The Best Of Barclay James Harvest. Vol. II (1979), XII (1978), Live Tapes (1978), Gone To Earth (1977), Best Of Barclay James Harvest (1977), Octoberon (1976), Time Honoured Ghosts (1975), Barclay James Harvest Live (1974), Everybody Is Everybody Else (1974), Once Again (1973), Early Morning Onwards (1972), BJH And Another Short Stories (1971), Barclay James Harvest (1970)

Syd Barrett

Născut Roger Keith Barrett, la 6 ianuarie 1946, în Cambridge, Anglia, Syd a început să cânte la începutul anilor '60 în grupul Geoff Mutt And The Mottoes, după care a plecat la Hollering Blues, înainte de a se muta la Londra pentru a studia la Camberwell School of Art.

În 1965, împreună cu trei studenți la arhitectură, a înființat The Pink Floyd Sound, care a devenit mai apoi Pink Floyd. Syd a compus primele hit single-uri ale grupului, *Arnold Layne* și *See Emily Play*, precum și multe piese de pe albumul THE PIPER AT THE GATES OF DAWN. În aprilie 1968, datorită comportamentului său ciudat și instabil și drogurilor, a fost înlăturat din grup. A mai apărut însă și pe câteva piese din A SAUCERFUL OF SECRETS, cel de-al doilea LP Pink Floyd. După un an de pauză a început să lucreze la albumul solo THE MADCAP LAUGHS, o colaborare cu producătorul Malcolm Jones și mai apoi cu foștii săi colegi, Dave Gilmour și Roger Waters. Tot în 1970 apare BARRETT, o colaborare cu Gilmour (guitar), Rick Wright și Jerry Shirley (drums), care include *Rats*. În același an a realizat cinci piese pentru show-ul lui John Peel, de la BBC.

Chitaristul și compozitorul Syd Barrett s-a întors la Cambridge, unde a rămas până în 1972

și a cântat cu Stars, cu Jack Monck (ex-Delivery) și Twink (ex-Tomorrow and Pretty Things). Trioul și-a făcut debutul cântând cu MC5 și s-a desființat când Barrett n-a mai apărut la cel de-al doilea concert. După aceasta, Syd n-a mai apărut niciodată în public și nu a mai publicat nici un alt material. Legenda lui însă s-a păstrat. În 1989 a apărut OPEL, un album cu piese Barrett nemai-apărute până atunci, realizat cu muzicieni de la Floyd și Soft Machine. OCTOPUS-BEST OF SYD BARRETT din 1992 cuprinde 14 piese apărute pe albumele solo ale lui Syd. În 1994 a mai apărut CRAZY DIAMOND, un set de trei CD-uri, care include piesele de pe albumele din 1970 și OPEL.

Crazy Diamond (1994), Octopus – The Best Of Syd Barrett (1992),Opel (1989), Peel Sessions (1987), Barrett (1970), The Madcap Laughs (1970)

Count Basie

Count Basie (n. William Basie, 21 august 1904, Red Bank, New Jersey, SUA, d. 26 aprilie 1984) a învățat să cânte la pian de la mama sa, iar în copilărie îl asculta cu admirație pe Fats Waller, la teatrul Lincoln din Harlem. Mai târziu, acesta l-a recomandat pe Basie să fie succesorul său în grupul Katie Crippen And Her Kids. O vreme, Basie a cântat în cinematografe, pentru filme mute, iar în 1928 a intrat în trupa lui Walter Page, Blue Devils, după care a cântat cu Bennie Moten, iar în 1935, după moartea prematură a acestuia și-a înființat propriul grup, cunoscut inițial ca The Barons Of Rhythm, și a început să înregistreze piese care erau apoi difuzate la radio.

În 1937 și-a făcut debutul la casa de discuri Decca, cu The Count Basie Band, alături de Freddie Green (guitar), Walter Page (bass), Jo Jones (drums), Lester Young (tenor saxophone) și Buck Clayton (trumpet). Un an mai târziu, trupa a înregistrat piesa *Jumpin' At The Woodside*, o compoziție a lui Basie, cu solouri ale lui Earle Warren (alto saxophone) și Herschel Evans (clarinet). Din iulie 1938 și până în ianuarie 1939, Basie și-a avut reședința la clubul Famous Door din New York. CBS i-a preluat piesele și le-a difuzat în rețeaua sa de radiouri. Înregistrările au fost păstrate și remixate în anii ’90.

În 1939, pianistul s-a mutat la Chicago și a schimbat Decca pentru Columbia, la care a înregistrat până în 1946. În anii ’40, Count Basie Band s-a îmbogățit cu tenori ca Don Byas, Buddy Tate, Lucky Thompson, Illinois Jacquet, Paul Gonsalves, trompetiștii Al Killian și Joe Newman, iar la trombon au cântat Vic Dickenson și J.J. Johnson. La voce, Basie îi folosea pe Jimmy Rushing, pentru piesele blues și Helen Humes pentru cele pop. Din motive economice, trupa s-a mai micșorat cu 7 membri la începutul anilor ’50. În 1952 a înființat trupa de jaz New Testament, iar în 1954 Count Basie a făcut primul turneu în Europa. În 1957 a cântat vreme de patru luni la barul hotelului Waldorf-Astoria din New York. În același an, THE ATOMIC MR BASIE a fost primul lui album, înregistrat stereo.

În 1960, Jimmy Rushing a plecat din trupa care continua să susțină concerte în Europa și, în 1963, în Japonia. Count Basie a apărut în filmele *Sex And The Single Girl* și *Made In Paris*. A fost de asemenea foarte des invitat să apară ca oaspete în show-uri TV, alături de Frank Sinatra, Fred Astaire, Sammy Davis Jr. și alții. Quincy Jones a făcut aranjamentele muzicale pentru Basie. El s-a ocupat printre altele și de albumul HITS OF THE ’50s AND ’60s.

În 1965, pianistul a cântat pentru casa de discuri Reprise a lui Frank Sinatra, realizând câteva înregistrări și apariții împreună cu acesta. La sfârșitul lui ’69, majoritatea membrilor trupei l-au părăsit, în afară de Freddie Green. Cu Eddie „Lockjaw“ Davis (tenor) și aranjorul Sammy Nestico a înregistrat câteva piese, iar în 1970 albumul AFRIQUE a fost realizat cu aranjorul Oliver Nelson, saxofoniștii Albert Ayler și Pharoah Sanders.

În 1975, după alte albume înregistrate la diverse case de discuri, Basie s-a stabilit la Pablo Records, a lui Norman Granz.

La un an după moartea soției sale, cu care a fost căsătorit 40 de ani, Count Basie a murit și el la 24 aprilie 1984, lăsând în urma sa o valoroasă moștenire muzicală.

Greatest Hits (1996), Giants Of The Big Band Era (1994), Verve Jazz Masters 2 (1994), Best Of The Roulette Years (1992), Compact Jazz – Basie Plays The Blues (1992), The Complete Decca Recordings (1992), Count Basie (1991), I Like Jazz: The Essence Of Count Basie (1991), Basie And Friends (1988), Compact Jazz (1987), The Essential Count Basie, Vol. 1, 2, 3 (1987), Mostly Blues... And Some Others (1983), Farmer's Market Barbecue (1982), The Indispensable Count Basie (1982), Shout (1980), Basie Jam 2,3 (1976), The Basie Big Band (1975), Jam Session At Montreux, 1975 (1975), Basie Jam (1973), Have A Nice Day (1971), Basic Basie (1969), Jazz Collector Edition: Ain't Misbehavin' (1969), Jazz Fest Masters (1969), Blues Alley (1968), Live In Antibes 1968 (1968),

Count Basie Plays The Hits Of Frank Sinatra (1963), Count Basie And The Kansas City 7 (1962), Live In Sweden (1962), Basie At Birdland (1961), The Legend (1961), Swingin The Blues (1960), One More Time (1958), Sing Along With Basie (1958), At Newport (1957), The Complete Atomic Basie (1957), April In Paris (1956), Class Of '54 (1954), Basie's Basement (1950), Blues By Basie (1950), Count Basie 1947: Brand New Wagon (1947), And His Orchestra (1944), Volume 2 (1939), The First Recordings He Ever Made (1937), One O'Clock Jump (1937)

Bauhaus

Cunoscuți inițial ca Bauhaus 1919, cvartetul compus din Peter Murphy (vocals), Daniel Ash (vocals, guitar), David Jay aka David J. (vocals, bass) și Kevin Haskins (drums) a debutat în 1979 cu piesa *Bela Lugosi's Dead*, cu o durată de aproximativ nouă minute. De-a lungul timpului au înregistrat pentru diverse case de discuri. La 4 AD au realizat single-uri ca *Dark Entries, Terror Couple Kill Colonel* și un cover după o piesă T. Rex, *Telegram Sam*. La sfârșitul anului 1980 au debutat cu albumul IN THE FLAT FIELD, remixat mai târziu în SUA. S-au mutat apoi la Beggars Banquet, unde au înregistrat single-urile *Kick In The Eye* și *The Passion Of Lovers*, urmate de albumul MASK, care a constituit o reorientare de stil, cu piese mult mai ritmate și mai accesibile. Piesa *Kick In The Eye* a apărut câteva luni mai târziu și pe EP-ul SEARCHING FOR SATORI. A urmat un turneu în Marea Britanie și single-ul *Spirit*. Au înregistrat patru albume, dintre care MASK (1981) a fost cel mai accesibil. Au apărut în filmul *The Hunger*, cu David Bowie și Catherine Deneuve și au înregistrat piesele *Ziggy Stardust* și *Third Uncle*, care au apărut pe un single ce a intrat în Top 20 britanic. A urmat albumul THE SKY'S GONE OUT, care a ajuns pe locul 4 în topul LP-urilor. Cu primele 30.000 de exemplare a fost vândut și albumul remixat mai târziu sub numele de PRESS THE EJECT AND GIVE ME THE TAPE, care conține înregistrări live ale pieselor cântate în show-uri de la sfârșitul anului 1981 și 1982.

La reînceperea muncii de studio, Peter Murphy s-a îmbolnăvit grav de pneumonie. Cu toate acestea, grupul s-a apucat de treabă, iar Peter a colaborat până la urmă la patru piese. Single-ul *She's In Parties*, a fost urmat de un turneu în Japonia și altul în Anglia. În timpul ultimului concert, de la Hammersmith Palais, David a părăsit scena rostind cuvintele: "Rest in peace", care au dat titlul unui album live REST IN PEACE-THE FINAL CONCERT. În 1983, la puțin timp după apariția LP-ului BURNING FROM THE INSIDE, trupa s-a destrămat. Peter Murphy (vocals) a plecat la Dali's Car, după care a cântat solo, iar ceilalți trei au cântat sub numele de Love And Rockets.

Au mai apărut albumele CRACKLE – ce cuprinde printre altele prima lor piesă *Bela Lugosi's Death*, neapărută pe nici un alt LP și un single *The Sanity Asassin* – plus un best of BAUHAUS 1979-1983 și un LP ce cuprinde radio sessions, SWING THE HEARTACHE. BENEATH THE MASK este o carte biografică, care include un CD cu primele înregistrări ale grupului.

Deși au declarat că nu vor mai cânta niciodată împreună, membrii Bauhaus au reapărut într-un concert la Hollywood Palladium din Los Angeles în iulie 1998.

Swing The Heartache: The Bbc (1989), 1979-83, Volume 1 (1986), Burning From The Inside (1983), Press The Eject And Give Me The Tape (1982), The Sky's Gone Out (1982), Mask (1981)

Beach Boys

Grup format din frații Brian Wilson (n. 20 iunie 1942), Carl Wilson (n. 22 decembrie 1946), Dennis Wilson (n. 4 decembrie 1944, Hawthorne, California, SUA), verișorul lor, Al Jardine (n. 3 septembrie 1942, Lima, Ohio, SUA) și colegul de școală Mike Love (n. 15 martie 1941, Baldwin Hills, California, SUA). În 1961, au început să cânte sub diverse nume, precum Carl And The Passions, Pendletones și Kenny And The Cadets. Prima piesă, *Surfin'*, compusă de Brian, a apărut la o casă de discuri locală sub semnătura Beach Boys. Așa s-a născut grupul, al cărui manager și producător a fost Murray Wilson, tatăl celor trei frați. *Surfin'* a devenit un hit local și a intrat în Billboard Hot 100. Beach Boys au semnat în 1962 cu Capitol Records, unde au înregistrat 10 hituri și patru albume. În 1963 fenomenul Beach Boys a ajuns și în Marea Britanie cu single-ul *Surfin' USA*. Anul următor au mai înregistrat o serie de 4 albume, printre care și CHRISTMAS ALBUM. Între timp, în SUA, The Beatles au câștigat din ce în ce mai mult teren, ceea ce a dat naștere la frustrări în ceea ce-i privea pe Beach Boys. Oricum, în 1966 ei au fost considerați de către presa britanică drept grupul number one în lume. Piesele *I Get Around, California Girls, God Only Knows* și albume precum SUMMER DAYS

(AND SUMMER NIGHTS!!) și TODAY le-au adus celebritatea.

PET SOUNDS a apărut în 1966 și a avut parte de o critică excelentă, dar de o vânzare slabă, ceea ce, cumulat cu succesul Beatles, i-au pricinuit lui Brian o cădere nervoasă, el renunțând la muzică și refugiindu-se în barbiturice. Glen Campbell, urmat de Bruce Johnston, i-au ținut locul în concerte. La sfârșitul lui 1966 au realizat GOOD VIBRATIONS, urmat de un turneu european. Între timp, Brian a compus SMILE, album care nu a fost însă niciodată realizat oficial. Câteva părți de pe acesta au apărut pe următoarele 3 LP-uri ale grupului și pe diferite colecții. Albumele SMILEY SMILE din 1967 și WILD HONEY din '68, fără contribuția directă a lui Brian, au fost dezamăgitoare. Totuși, în 1968 au intrat în topurile europene cu *Do It Again*.

Între timp Love a devenit un devotat Maharishi Mahesh Yogi, iar Dennis Wilson a compus pentru Charles Manson, care a devenit cunoscut mai târziu ca ucigaș în masă. În 1969, Beach Boys au părăsit casa de discuri Capitol, iar un an mai târziu au realizat albumul SUNFLOWER, dezastruos din punct de vedere financiar. În 1971 ies însă din nou la rampă cu SURF'S UP, care a constituit practic renașterea grupului. Piesele au fost compoziții ale lui Van Dyke Parks și ale lui Carl, singurul dintre cei trei frați rămași în trupă. Bruce Johnston a plecat și el iar formula grupului a fost completată de Ricky Fataar, Blondie Chaplin și Daryl Dragon. În 1973 apare HOLLAND, înregistrat chiar în Olanda, unde s-au mutat pentru opt luni. Murray Wilson a murit de infarct în iunie 1973. Un an mai târziu, după un album live descurajator, a apărut compilația ENDLESS SUMMER, care a intrat foarte repede în topurile americane. Cu noul membru James William Guercio (ex-Chicago) grupul a avut succese răsunătoare, iar în 1974 a fost votat „Band of the Year" de revista Rolling Stone. SPIRIT OF AMERICA, o altă compilație de piese mai vechi, a stat în topuri mai mult de un an. Între timp, starea sănătății lui Brian s-a deteriorat. Albumul 15 BIG ONES din1976 a fost urmat de o campanie „Brian Is Back", din motive financiare. Cu LP-urile THE BEACH BOYS LOVE YOU și M.I.U. au urmat aceeași tactică, deși nimeni nu credea în reîntoarcerea lui Brian, aflat sub tratament sever.

În 1977 au semnat cu CBS, la care au editat LIGHT ALBUM, cu Bruce Johnston, care s-a întors în echipă. Următorul album, KEEPING THE SUMMER ALIVE, a fost înregistrat fără Dennis, care a părăsit grupul pentru o carieră solo. În 1980, numai Love și Jardine mai erau „veterani". În 1982, Brian Wilson a fost concediat oficial, iar în decembrie 1983, Dennis Wilson a murit într-un accident tragic, în schimb Brian și-a revenit în mod cu totul neașteptat și a început să apară din nou pe scenă, alături de grup. În 1985, Steve Levine a produs THE BEACH BOYS, după care Beach Boys au făcut o serie de turnee mondiale și au înregistrat single-uri ca *Rock And Roll To The Rescue*, o versiune a piesei grupului Mamas & The Papas, *California Dreaming*', cu Roger McGuinn la chitară. În 1987, au făcut echipă cu rapperii Fat Boys pentru un remake al piesei *Surfaris' Wipe Out*.

În 1988, Beach Boys a realizat *Kokomo*, piesă inclusă în filmul *Cocktail* și a reintrat în topurile americane, iar în mai 1990 l-au dat pe Brian Wilson în judecată pentru suma de 80 de milioane de dolari. Brian a câștigat însă procesul.

În anii '90 trupa a continuat să concerteze, cântând piesele vechi și bucurându-se de succes în rândul nostalgicilor.

A 30Th Anniversary Collection (1996), The „Smile" Era (1995), 20 Good Vibrations (1995), Original Surfin' Hits (1995), Good Vibrations (1993), All-Time Greatest Hits (1992), Do It Again! (1992), Merry Christmas From The Beach Boys (1992), Summer In Paradise (1992), The Absolute Best Of The Beach Boys, V.1, 2 (1991), Lost & Found (1961-1962) (1991), Still Cruisin' (1989), The Beach Boys (1985), L.A. (1979), Spirit Of America (1975), Endless Summer (1974), Holland (1973), Surf's Up (1971), Stack-O-Tracks (1970), Sunflower (1970), Friends (1968), Smiley Smile (1967), Beach Boys Party! (1966), Best Of (1966), Pet Sounds (1966), The Beach Boys Today (1965), Summer Days (1965), Beach Boys Concert (1964), Christmas Album (1964), Surfer Girl (1963), Surfin' U.S.A. (1963), Surfin' Safari (1962)

Beastie Boys

Grup hardcore format la New York University de John Berry și Kate Shellenbach, care au plecat imediat după realizarea piesei *Pollywog Stew*, lăsându-i pe Adam 'MCA' Yauch (n. 15 august 1967, Brooklyn, New York, SUA), Mike 'D' Diamond (n. 20 noiembrie 1965, New York, SUA) și chitaristul Adam 'Ad Rock' Horovitz (n. 31 octombrie 1966, Manhattan, New York, SUA) să continue singuri. Au debutat cu EP-ul COOKIE PUSS. Prietenul lor și uneori și component al grupului, Rick Rubin, a semnat cu ei un contract pentru propria-i casă de discuri Def Jam. Piesa

Fight For Your Right To Party, de pe albumul lor de debut, a ajuns pe poziția a 11-a în Marea Britanie iar albumul LICENSED TO ILL a intrat în topurile americane. Au urmat single-urile *No Sleep Till Brooklyn* și *She's On It*, iar grupul a devenit celebru cu ajutorul mass-media pentru show-urile sale trăsnite. După o serie de proiecte solo, grupul s-a adunat după o perioadă de tăcere de trei ani și a înregistrat un nou album PAUL'S BOUTIQUE, co-produs cu Dust Brothers. Următorul LP, CHECK YOUR HEAD, a apărut la casa lor de discuri, Grand Royal, din California.

ILL COMMUNICATION a fost lansat în 1994, după SOME OLD BULLSHIT și a fost un alt mare succes al trupei. La acest LP, precum și la cel din 1992 au colaborat cu Biz Markie, în locul lui Horovitz, care s-a dedicat religiei budiste.

Hello Nasty (1998), The In Sound From Way Out! (1996), Aglio E Olio (EP, 1995), Root Down (EP,1995), Ill Communication (1994), Some Old Bullshit (1994), Check Your Head (1992), Jimmy James (1992), Paul's Boutique (1989), Licensed To Ill (1986)

The Beatles

Grup care își are originea în Liverpool. În 1957, Paul McCartney (n. 18 iunie, 1942, Liverpool, Anglia) l-a întâlnit pe John Lennon (n. 9 octombrie, 1940, Liverpool, Anglia). După un an cei doi i-au cunoscut pe George Harrison (n. 25 februarie, 1943, Liverpool, Anglia; guitar), în vârstă pe atunci de numai 15 ani, și pe Stuart Sutcliffe, un coleg de la școala de arte, unde studia Lennon. Împreună au înființat grupul Johnny And the Moondogs, pe care l-au redenumit apoi Silver Beetles iar în aprilie 1960, cu ajutorul impresarului Larry Parnes au reușit să obțină un contract pentru un turneu în Scoția, alături de vedeta Johnny Gentle. După acest turneu, în vara lui 1960 grupul și-a asumat denumirea de The Beatles (nume inspirat de The Crickets, grupul lui Buddy Holly), l-a cooptat pe Pete Best (drums) și a cântat în Indra Club al lui Bruno Koschminder, din Hamburg, câte 6-8 ore pe noapte, pentru sume dezirabile.

Lennon și McCartney au început să compună apoi împreună, iar membrii grupului și-au tăiat părul în stil franțuzesc și s-au întors în Anglia, deoarece le expiraseră permisele de muncă în Germania. Asta s-a întâmplat în decembrie 1960. Câteva luni mai târziu au cântat la Cavern Club din Liverpool după care s-au reîntors în Germania, unde au cântat la Top Ten club și l-au acompaniat pe Tony Sheridan la piesa *My Bonnie*. Între timp, Sutcliffe a părăsit grupul fiind înlocuit la bas de Paul McCartney.

Noiembrie 1961 i-a regăsit în clubul Cavern din Anglia, unde au fost remarcați de Brian Epstein, care le-a devenit manager. Din păcate, nici o casă de discuri n-a vrut să semneze cu ei. Decca i-a respins în 1962, preferându-i pe Brian Poole And The Tremeloes, iar alte case nici măcar nu s-au obosit să-i ia în considerare. Până la urmă, tot Decca a hotărât să le finanțeze o înregistrare, numai că la data de 10 aprilie, Beatles au fost profund afectați de faptul că Stuart Sutcliffe, care rămăsese în Germania, a murit din cauza unei hemoragii cerebrale. Grupul s-a reîntors la Star Club din Hamburg, unde a cântat aproape două luni. În mai au reușit în sfârșit să semneze cu Parlaphone Records, cu ajutorul producătorului George Martin. Trei luni mai târziu, la sugestia acestuia, Pete Best a fost înlocuit cu Ringo Starr (n. Richard Starkey, 7 iulie 1940, Liverpool, Anglia, ex-Rory Storm And The Hurricanes, drums).

La sfârșitul lui 1962, grupul a dat lovitura, intrând în topurile britanice cu piesa *Love Me Do*. Pe 13 februarie 1963, The Beatles au apărut pentru prima dată în show-ul TV 'Thank Your Lucky Stars', unde și-au promovat single-ul *Please Please Me*, fiind văzuți și ascultați de 6 milioane de telespectatori. Acesta a fost momentul crucial al carierei lor. Single-ul a ajuns foarte repede în fruntea tuturor topurilor. Albumul lor de debut cu același nume a ajuns și el numărul 1 în clasamente. Din acel moment, fiecare piesă a lor a intrat în topuri. După *From Me To You*, au realizat *She Loves You*, care a dat naștere unui adevărat fenomen, denumit beatlesmania. Single-ul *I Want To Hold Your Hand*, din 1963 s-a vândut în peste un milion de exemplare și a intrat în clasamente pe prima poziție. În 1964 aceeași piesă avea să cucerească și America, fiind prezentată în show-ul TV al lui Ed Sullivan. În luna aprilie a aceluiași an aveau deja 5 piese pe primele 5 poziții în Billboard Hot 100, iar în Canada aveau 9 cântece în Top 10. Succesul lor din America a deschis poarta muzicală a acestui continent pentru mai multe grupuri, cum ar fi The Rolling Stones, The Pacemakers și alții. Primele două filme ale lor, *A Hard Day's Night* și *Help*! s-au bucurat atât de o critică favorabilă, cât și de un succes de casă uimitor. În 1965 au apărut pe lista invitaților de onoare ai reginei Angliei, fiecare membru primind distincția de

MBE pentru servicii deosebite aduse industriei britanice. Anul s-a încheiat cu publicarea single-ului *We Can Work It Out/Day Tripper*, de pe care ambele piese au ajuns în topuri. Apariția albumului RUBBER SOUL, care include printre altele *Nowhere Man, In My Life* și *Michelle*, și care a ajuns number 1, s-a produs un an mai târziu.

În 1966, Beatles au concertat cu succes în Europa, dar mai greu le-a fost la Tokyo, unde au fost nevoiți să-i înfrunte pe studenții militanți reacționari care au protestat împotriva concertului de la Budokan. După mai multe amenințări cu moartea, grupul a părăsit Japonia. Nici la Manila nu le-a fost ușor, fiind huiduiți pentru refuzul lor de a participa la o petrecere dată de președintele Ferdinand Marcos. Câteva săptămâni mai târziu, discurile și single-urile lor au fost arse, într-o ceremonie care a avut loc în sudul Americii, din cauza declarației lui Lennon: 'We are more popular than Jesus now' (acum suntem mult mai populari decât Isus). Vorbele lui, trecute cu vederea în Marea Britanie, au generat însă o serie de proteste în America și o campanie de interzicere a lor, dusă de gruparea Ku Klux Klan. Tot atunci, membrii grupului au primit și o serie de amenințări cu moartea. În 1966, au apărut pentru ultima oară în Candlestick Park, San Francisco, la data de 29 august. Au urmat hiturile *Paperback Writer*, single-ul *Yellow Submarine/ Eleanor Rigby* și albumul REVOLVER.

După 1966, Beatles s-au retras în studio, refuzând să mai susțină concerte, din cauza isteriei fanilor, care făcea concertele prea riscante, iar după o perioadă de 6 luni au realizat single-ul *Penny Lane/Strawberry Fields Forever*, care a fost eclipsat însă în topuri de piesa lui Engelbert Humperdinck *Release Me*. În 1967 au lansat SGT. PEPPER'S LONELY HEARTS CLUB BAND cu o copertă pe care sunt incluse fotografii ale tuturor celor care au influențat viața membrilor Beatles. De asemenea, albumul a fost primul LP pop pe care au apărut textele pieselor. Pauzele (blankurile) dintre piese au fost înlocuite cu conversații de studio, râsete, zgomote electronice și zgomote de animale, iar albumul cuprinde piese ca *Lucy In The Sky With Diamonds, When I'm 64, Being For The Benefit of Mr Kite, Within You, Without You, She's Leaving Home, of Good Morning, Good Morning, Day In The Life* ș.a. Au apărut apoi într-un show TV, unde au cântat live *All You Need Is Love*, care a intrat pe primul loc în topuri.

La 21 august, însă, Brian Epstein a fost găsit mort din cauza unei supradoze de drog combinat cu alcool. A urmat realizarea filmului TV și a LP-ului MAGICAL MYSTERY TOUR.

1968 a fost anul în care Beatles au înființat compania Apple Corps (care includea o casă de discuri, magazine, casă de filme etc.) și au compus THE WHITE ALBUM, precedat de hitul number 1 *Lady Madonna*. În același an, la Apple a apărut single-ul *Hey Jude*, primul number 1 cu o durată de peste 7 minute. Au mai făcut și filmul de desene animate *Yellow Submarine*, plus dublul album THE BEATLES, care cuprinde *Back In The USSR, Julia, Blackbird, While My Guitar Gently Weeps*, cu Eric Clapton la chitară, și altele. Anii '60 s-au încheiat cu *Get Back*, cu Billy Preston la orgă. Ultimul lor number 1 din Marea Britanie a fost *Ballad Of John And Yoko*, pe care apar numai Lennon și McCartney.

A urmat ABBEY ROAD, cu piese precum *Mean Mr. Mustard, Polythene Pam, She Came In Through The Bathroom Window* și *Golden Slumbers/Carry That Weight, Come*.

În 1970 au colaborat cu producătorul Phil Spector la proiectul filmului *Let It Be*. A urmat dizolvarea grupului (generată de neînțelegeri interne și de succesul carierei solo a fiecărui membru) și, o dată cu ea, sfârșitul unei ere.

Anthology 2 (1996), Anthology (1995), Live At The BBC (1994), Talk Downunder (1993), The Beatles Compact Disc Ep Collection (1992), The Beatles Tapes I: In The Northwest (1992), Multi-selection Box Set (2) (1988), Past Masters, Vol. 1 & 2 (1988), Reel Music (1982), 20 Greatest Hits (1981), Rarities (1980), Live At The Hollywood Bowl (1977), Live At The Star Club, 1962 Vol. 1, 2 (1977), Live In Hamburg 1962 (1977), Love Songs (1977), Rock 'N' Roll Music, Vol. 1, 2 (1976), 1962-1966 (1973), 1967-1970 (1973), Hey Jude (1970), Let It Be (1970), Abbey Road (1969), Yellow Submarine (1969), The White Album (1968), Magical Mystery Tour (1967), Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band (1967), Revolver (1966), Rubber Soul (1966), Yesterday & Today (1966), Beatles '65 (1965), Beatles VI (1965), Help (1965), Rubber Soul (1965), Beatles For Sale (1964), Early Beatles (1964), A Hard Day's Night (1964), Meet The Beatles (1964), Second Album (1964), Please Please Me (1963)

The Beautiful South

Grup britanic alcătuit în 1989 de Paul Heaton (n. 9 mai 1962, Birkenhead, Merseyside, Anglia; vocals) și David Hemmingway (drums, vocals). Lor li s-au alăturat Sean Welch (bass), Briana

Corrigan (vocals, ex-Anthill Runaways), David Stead (drums), și David Rotheray (guitar).

Primul lor hit single a fost *Song For Whoever*. A urmat albumul WELCOME TO THE BEAUTIFUL SOUTH apărut în 1989, de pe care single-ul *A Little Time* a devenit în anul următor number 1 în Marea Britanie. Clipul video al acestei piese a câștigat și premiul la categoria The Best Music Video, la BRIT Awards din 1991. LP-ul CHOKE a apărut tot în 1990 și a intrat la rândul său destul de repede în Top 10 din Marea Britanie. CARRY ON UP THE CHARTS, un album Greatest Hits, apărut în 1994, după MIAOW și 0898, a fost cel mai mare hit al sezonului de sărbători.

În 1998 a apărut albumul QUENCH, de pe care *Perfect 10* a devenit un hit extrem de mediatizat.

Quench (1998), Carry On Up The Charts (1994), Miaow (1994), 0898 (1992), Choke (1990), Welcome To The Beautiful South (1989)

Beck

De mic, Beck își petrecea timpul dansând breakdance și însoțindu-l pe tatăl său, care cânta pe străzi și prin piețele publice din Los Angeles. A locuit o vreme și în Kansas cu bunica și bunicul său, care era preot, apoi în Europa cu celălalt bunic, artistul Al Hansen.

Când a început să cânte la chitară, idolul lui era bluesman-ul John Hurt. Primele sale concerte au avut loc în tot felul de cluburi din L.A., iar compozițiile sale erau un amalgam de hip-hop, Delta blues, muzică bisericească și punk. Primul lui single se numește *MTV Makes Me Want To Smoke Crack* și a fost urmat de LOSER, realizat în 1993 la casa de discuri Bong Load Custom Records din L.A. Au urmat STEVE THREW UP, la aceeași casă de discuri, și albumul A WESTERN HARVEST FIELD BY MOONLIGHT, la Fingerpaint Records, după care a semnat cu Geffen, care i-a permis (lucru neobișnuit în general) să realizeze albume și la alte case de discuri. Prin urmare, în 1994, Beck a înregistrat la Geffen MELLOW GOLD, la Filipside STEREO PATHETIC SOUL MANURE și la K Records ONE FOOT IN THE GRAVE (în colaborare cu Calvin Johnson de la Beat Happening). ODELAY din 1996 a fost cel mai mare succes al său, câștigând numeroase premii acordate de presa muzicală. De pe acest album s-au remarcat single-urile *Where It's At* și un remix al lui Noel Gallagher (Oasis) – *Devil's Haircut.*

Mutations (1998), Odelay (1996), Mellow Gold (1994), One Foot In The Grave (1994), Stereopathic Soul Manure (1994)

Jeff Beck

Născut la 24 iunie 1944, în Wallington, Surrey, Anglia, Jeff a fost interesat de muzică încă de mic, cântând în coruri, iar la vârsta de 11 ani era deja un bun pianist și chitarist. Prima lui trupă a fost Tridents, după care a fost primit în Yardbirds, în locul lui Eric Clapton. Cu acest grup a cântat până în octombrie 1966, când și-a dat demisia, din cauza neînțelegerilor sale cu Jimmy Page. Beck și-a început cariera solo în martie 1967 cu un single pop *Hi-Ho Silver Lining*, care a reușit să intre în topuri, în ciuda vocii sale mult inferioare solourilor de chitară. A urmat un alt hit minor, *Tallyman*. În 1968 a înființat The Jeff Beck Group, cu Rod Stewart (vocals), Ron Wood (bass), Nicky Hopkins (piano) și Mickey Waller (drums). Primul lor album se intitulează TRUTH și a fost urmat de un turneu în SUA, iar apoi de LP-ul COSA NOSTRA BECK-OLA, după care Stewart și Wood au plecat la Faces. Beck a mai colaborat cu Donovan la hitul *Goo Goo Barabajagal (Love Is Hot)*. În 1968, un accident de mașină l-a imobilizat pentru aproape 18 luni, după care și-a reînființat grupul împreună cu Max Middleton, Cozy Powell și Bob Tench, și a înregistrat albumele ROUGH AND READY și JEFF BECK GROUP.

În 1973 Beck a format trioul Beck, Bogert And Appice, ultimii doi provenind de la Vanilla Fudge. Albumul instrumental BLOW BY BLOW și cel care a urmat, WIRED, s-au vândut în milioane de exemplare. Beck a făcut apoi echipă cu Jan Hammer înregistrând cu acesta un album live, după care s-a retras din muzică pentru aproape trei ani.

În 1980 a revenit cu un nou album, THERE AND BACK, care a ajuns și el pe locuri importante în topuri. În anii '80 aparițiile sale au fost sporadice. A cântat cu Tina Turner pe PRIVATE DANCER și a lucrat cu Robert Plant și Jimmy Page la albumul Honeydripper. A mai făcut turnee cu Rod Stewart și a realizat single-ul *People Get Ready*, iar în 1985 a înregistrat FLASH, ultimul album de succes al lui Jeff.

În 1992 a apărut un Best Of cu cele mai bune piese din cariera sa, iar în 1993 a primit un premiu pentru tema muzicală a producției TV englezești, Frankie's House. A mai realizat CRAZY LEGS, în 1993, un tribut adus muzicii lui Gene Vincent. Și-a

făcut debutul cinematografic în rolul lui Brad, ucigașul în serie din filmul *Diary Of A Nutcase*.

Who Else (1999), Best Of Beck (1995), Crazy Legs (1993), Beckology (1991), Jeff Beck's Guitar Shop (1989), The Best Of Jeff Beck 1967-1969 (1985), Flash (1985), Early Anthology (1981), There And Back (1980), Live With The Jan Hammer Group (1977), Wired (1976), Blow By Blow (1975), Master Of Rock (1974), Blow By Blow (1975), Shapes Of Things (1972), Jeff Beck Group (1972), Rough & Ready (1971), Beck-Ola (1969), Truth (1968)

The Bee Gees

Trio englezo-australian compus din gemenii Maurice și Robin Gibb (n. 22 decembrie 1949, în Insulele britanice) și fratele lor mai mare Barry Gibb (n. 1 septembrie 1946, tot în Insulele Britanice). Provenind dintr-o familie din Manchester, Anglia, implicată în showbusiness, ei au cântat încă de mici într-o serie de cinematografe.

În 1958, familia Gibb a emigrat în Australia, unde copiii au cântat în Brisbane, Queensland. Sub numele de Bee Gees, abreviere de la Brothers Gibb, au semnat cu o casă de discuri australiană, Festival Records, la care au realizat o serie de single-uri, compuse de fratele mai mare. În vreme ce *Spicks And Specks* a ajuns pe prima poziție în clasamentele muzicale australiene, trupa era deja în drum spre Londra pentru a fi audiați de Robert Stigwood, un director al companiei NEMS a lui Brian Epstein. Audiția a dus la semnarea unui contract cu Polydor și la realizarea *New York Mining Disaster*, din 1941, care a devenit un hit și le-a atras după sine comparația cu Beatles.

Trioul a fost suplimentat de australienii Colin Peterson (drums) și Vince Melouney (guitar). A urmat cel de-al doilea single, balada *To Love Somebody*, care nu a intrat în Top 40, deși a fost urmată de o serie de versiuni cover ale lui Nina Simone, Eric Burdon And The Animals, Janis Joplin și alții. Primul lor LP se numește THE BEE GEES FIRST și cuprinde 14 piese, toate compoziții proprii. În toamna anului 1967 au realizat primul lor hit number 1, *Massachusetts*.

Dublul album ODESSA a generat *World* și *Words*, care au intrat în Top 10 din Marea Britanie. Single-ul *Jumbo/The Singer Not The Song* nu s-a bucurat de succes comercial. Bee Gees și-au luat însă revanșa cu *I've Gotta Get A Message To You*, care a fost cel de al doilea lor hit number 1 din Marea Britanie. Au urmat *First Of May* și *Only One Woman*.

Bee Gees au încheiat anii '60 sub presiunea neînțelegerilor interne. Apoi Maurice Gibb s-a însurat cu starul pop Lulu, iar grupul a intrat în elita muzicală, preluând și obiceiul de a bea și de a consuma droguri. Robin Gibb a părăsit grupul în favoarea carierei solo, pe când ceilalți doi au continuat să cânte, înregistrând *Don't Forget To Remember*. Cu Colin Peterson, Maurice și Barry au lucrat la filmul *Cucumber Castle*, după care amândoi au realizat câte un single solo.

În 1970 s-au reunit cu Robin și au realizat două hituri care au intrat în topurile americane, *Lonely Days* și *How Can You Mend A Broken Heart*.

După o serie de hituri ca *My World* și *Run To Me*, din 1972, a urmat o perioadă de insucces care a durat trei ani, timp în care au cântat în cabarete. După plecarea de la Polydor Records la RSO au adoptat un sound mult mai american pe albumul LIFE IN A TIN CAN. Au făcut apoi echipă cu producătorul Arif Mardin, iar MR. NATURAL a suferit influențe R&B și soul care apar și pe albumul lor din 1975, MAIN COURSE.

În Miami, grupul a cântat cu Alan Kendall (guitar), Dennis Bryon (drums) și Blue Weaver (keyboards). *Jive Talkin*, a ajuns number 1 în SUA și i-a readus în Top 10 din Marea Britanie. Schimbările în stilul muzical al grupului le-a adus un hit Top 10 american, *Nights On Broadway*, iar următorul lor album CHILDREN OF THE WORLD, a fost răsplătit cu platina. Următorul single, *You Should Be Dancing,* a ajuns number 1 în Statele Unite, iar *Love So Right*, number 3, fiind urmate de *If I Can't Have You* și *More Than A Woman*. Reputația lor de noi zei ai discotecilor a fost consolidată și de soundtrackul filmului *Saturday Night Fever*, care s-a vândut în 30 de milioane de exemplare. Au urmat 6 hituri consecutive, printre care *How Deep Is Your Love, Stayin' Alive, Tragedy* și *Love You Inside Out*. Succesul lor a continuat cu filmul *Grease*, pentru care au produs tema principală a lui Frankie Valli. Au mai jucat în filmul *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band.*

La sfârșitul anilor '70, Bee Gees au devenit mult mai interesați de munca de producători, deși au mai realizat SPIRITS HAVING FLOWN (1979) și LIVING EYES (1981). Dintre ei, Barry a fost cel care s-a dovedit cel mai prolific producător și compozitor.

Bee Gees s-au reunit din nou în 1987 pentru excelentul ESP și single-ul *You Win Again*, care a fost cel de-al cincilea lor hit number 1.

Moartea fratelui lor mai mic, Andy, survenită în 1988, i-a mâhnit enorm.

Grupul a fost răsplătit cu un premiu Ivor Novello pentru contribuția lor de excepție adusă muzicii britanice.

Tomorrow the World (1999), One Night Only (1998), The Very Best Of (1998), Still Waters (1997), Size Isn't Everything (1993), High Civilization (1991), Tales From The Brothers Gibb (1990), One (1989), E.S.P. (1987), Living Eyes (1981), Greatest (1979), Spirits Having Flown (1979), Here At Last...Live (1977), Children Of The World (1976), Gold (1976), Main Course (1975), Mr. Natural (1974), Best Of The Bee Gees, Volume II (1973), Life In A Tin Can (1973), To Whom It May Concern (1972), 2 Years On (1971), Trafalgar (1971), Cucumber Castle (1970), Best Of The Bee Gees, Vol. I (1969), Odessa (1969), Horizontal (1968), Idea (1968), Bee Gees (1967)

Belly

Trupă din Newport, Rhode Island, alcătuită din Tanya Donelly (n. 14 august 1966, SUA, fostă membră The Throwing Muses și The Breeders; vocals/guitar), Thomas Gorman (n. 20 mai 1966, SUA; lead guitar), Gail Greenwood (n. 3 octombrie 1960, SUA; bass) și Chris Gorman (n. Christopher Toll Gorman, 29 august 1967, SUA; drums).

Belly au debutat în 1991 cu două EP-uri: SLOW DUST și GEPETTO, care au precedat primul album – STAR, înregistrat în Nashville în 1993. Primul hit a fost *Feed The Tree*, urmat de *Slow Dog*. Albumul mai cuprinde și o versiune a cântecului *Trust In Me* din coloana sonoră a filmului de desene animate Jungle Book.

În 1995 au lansat albumul KING, înregistrat în 1994 în Nassau, Bahamas cu producătorul Glyn Johns. În anul următor Donelly și-a anunțat plecarea din grup, iar Greenwood a migrat la L7.

King (1995), Feed The Tree (EP, 1994), Star (1993)

Pat Benatar

Născută Pat Andrzejewski, la 10 ianuarie 1953, în Brooklyn, New York, SUA, Pat Benatar și-a început cariera muzicală sperând că va ajunge cântăreață de operă. În anul 1979 a fost descoperită de Rick Newman la clubul Catch A Rising Star. Cu el ca manager a semnat cu Chrysalis Records, unde a înregistrat albumul de debut IN THE HEAT OF THE NIGHT, produs de Mike Chapman, album care a generat trei hit single-uri. Al doilea ei album a apărut în 1980 cu titlul CRIMES OF PASSION. Datorită lui a câștigat mai târziu un premiu Grammy la categoria Best Female Rock Vocal Performance. De pe acest LP, piesa *Hit Me With Your Best Shot* a devenit primul ei single Top 10.

Albumul PRECIOUS TIME, realizat în 1981, a ajuns number 1 în SUA. A câștigat un alt Grammy pentru *Fire And Ice*. În 1982 Benatar s-a recăsătorit, de această dată cu producătorul Neil Geraldo, care a devenit chitaristul trupei sale și a compus majoritatea pieselor care au apărut pe albumul GET NERVOUS, ajuns pe poziția a patra în SUA. Anul următor a înregistrat un album live care include și două piese de studio. Una dintre acestea, *Love Is A Battlefield*, a intrat în topurile americane pe locul 5. În 1984 realizează TROPICO. Un an mai târziu, piesa *Invincible*, din coloana sonoră a filmului *Legend Of Billie Jean*, a fost un alt single de Top 10. Cu albumul SEVEN THE HARD WAY, din 1985, popularitatea lui Pat a început să scadă. Doi ani mai târziu apare WIDE AWAY IN DREAMLAND, urmat de BEST SHOTS, în 1989, o compilație care cuprinde majoritatea hiturilor, devenind un mare succes în Europa. Din 1988 Benatar și-a început și cariera de actriță, continuând să înregistreze însă și alte albume, cum ar fi TRUE LOVE din 1991 și GRAVITY'S RAINBOW din 1993, care nu s-au mai bucurat însă de succesul de altădată.

Innamorata (1997), Heartbreaker (1997), All Fired Up: The Very Best Of Pat Benatar (1994), Gravity's Rainbow (1993), True Love (1991), Best Shots (1989), Wide Awake In Dreamland (1988), Seven The Hard Way (1985), Tropico (1984), Live From Earth (1983), Get Nervous (1982), Precious Time (1981), Crimes Of Passion (1980), In The Heat Of The Night (1979)

George Benson

Chitaristul și vocalistul George Benson s-a născut la 22 martie 1943, în Pittsburgh, Pennsylvania, SUA. A început să cânte în diverse trupe locale, iar în 1954 a înregistrat single-ul *It Should Have Been Me*, după care, în 1963, s-a mutat la New York, unde a colaborat cu Brother Jack McDuff, Herbie Hancock și Wes Montgomery, al cărui succesor stilistic a fost, după moartea acestuia, care a survenit în 1969.

În 1966 Benson a semnat cu Columbia Records. Pe primele sale albume au apărut Hancock, Earl Klugh, Miles Davis, Joe Farrell și alți muzicieni de jaz. Patru dintre ele au fost produse de Creed

Taylor, care l-a adus pe George la propria lui casă de discuri, CTI, în 1971. După albumul BAD BENSON din 1974, care a ajuns în topurile americane, piesa titlu a albumului SUPERSHIP a intrat în clasamentele europene, ceea ce i-a dat posibilitatea să semneze un contract avantajos cu Warner Brothers, unde în 1976 a înregistrat BREEZIN', album răsplătit cu premiul Grammy.

Benson a mai înregistrat piesa *The Greatest Love Of All* (care a fost tema principală a filmului autobiografic al lui Muhammed Ali, *The Greatest*), GIVE ME THE NIGHT, care s-a vândut în milioane de exemplare, și THE LOVE SONGS. În 1987 a realizat COLLABORATION, cu Earl Klugh, și un duet cu Aretha Franklin: *Love All The Hurt Away*. A reînregistrat apoi *On Broadway* – un single Top 10 de pe albumul din 1978 WEEKEND IN L.A. și piesa lui Bobby Darin, *Beyond The Sea (La Mer)*.

De asemenea, George Benson s-a bucurat de succes cu piesa lui Nat King Cole, *Nature Boy* (un single de pe IN FLIGHT), iar în 1990 a început colaborarea de lungă durată cu orchestra lui Count Basie, efectuând împreună cu aceasta și un turneu în Marea Britanie.

That's Right (1996), Verve Jazz Masters 21 (1994), I Like Jazz: The Essence Of George Benson (1993), I'll Be Good To You (1993), Love Remembers (1993), Tenderly (1989), Twice The Love (1988), Weekend In L.A. (1988), While The City Sleeps (1986), 20/20 (1985), In Your Eyes (1983), The Best (1981), The George Benson Collection (1981), Give Me The Night (1980), Livin' Inside Your Love (1979), Blue Benson (1976), Breezin' (1976), In Flight (1976), Good King Bad (1975), Bad Benson (1974), Body Talk (1973), Tell It Like It Is (1969), The New Boss Guitar Of George Benson (1964)

Berlin

Trupă înființată în 1979 la Los Angeles de John Crawford (bass, synthesizer, ex-Videos), Terri Nunn (vocals), Virginia McCalino (vocals), Jo Julian (synthesizer), Chris Velasco (guitar) și Dan Van Patten (drums, ex-Barbies). Au debutat cu EP-ul PLEASURE VICTIM în 1983. În 1991 însă s-au și despărțit. Crawford și Nunn au reformat grupul cu David Diamond (guitars), Rick Olsen (guitar), Matt Reid (keyboards) și Rod Learned (drums).

În 1984 au lansat LOVE LIFE, de pe care *No More Words* a ajuns în 1984 în US Top 30. Un an mai târziu trupa era compusă din Crawford, Nunn și Rob Brill (drums).

În 1986 piesa *Take My Breath Away* de pe albumul COUNT THREE AND PRAY a ajuns hit number one pe ambele părți ale Atlanticului și a fost inclusă ca temă principală în soundtrackul filmului *Top Gun*, cu Tom Cruise. A reintrat în topuri în 1988 și a fost remixată în 1990, fiind folosită și într-o reclamă TV pentru mașini. În 1987 Nunn a ales cariera solo, iar Crawford și Brill au plecat la The Big F.

The Best Of Berlin 1979-1988 (1989), Count Three And Pray (1986), Love Life (1984), Pleasure Victim (EP,1983)

Chuck Berry

Născut Charles Edward Anderson Berry, la 18 octombrie 1926, în St. Louis, Missouri, SUA, Berry a învățat să cânte la chitară în adolescență. Tânăr fiind, a fost condamnat la închisoare pentru jaf armat, pe o perioadă de trei ani, la Algoa Reformatory. La eliberarea sa a lucrat în diverse trupe de bar din St. Louis și cu Johnnie Johnson (piano) și Ebby Hardy (drums) în trupa clubului Cosmopolitan. Și-a făcut apoi propriul grup, Chuck Berry Combo, alături de care a cântat la Crank Club, schimbându-și numele.

În 1955, în timpul unei vizite la Chicago, Berry l-a cunoscut pe Muddy Waters, care i-a făcut intrarea la Chess Records, unde a realizat *Ida Mae*, reintitulată mai apoi *Maybellene* și devenită prima lui înregistrare pe single, care a și intrat pe prima poziție în topurile R&B și pe poziția a cincea în clasamentele pop americane. Au urmat hiturile *Thirty Days, No Money Down, Roll Over Beethoven, Too Much Monkey Business* și *Brown-Eyed Handsome Man*, *School Days* (cel de-al doilea number 1 în topurile R&B), *Reelin' And Rockin', Rock 'N' Roll Music* (toate în 1957), *Sweet Little Sixteen, Johnny B. Goode* (1958), *Back In The USA, Let It Rock* (1959), *Bye Bye Johnny* (1960), cu care a intrat în istoria muzicii, devenind sursă de inspirație pentru trupe precum Beatles, Rolling Stones și Beach Boys.

Între 1955-60, Berry a avut o serie de intrări în R&B Top 20, a apărut în filmele *Go Johnny Go*, *Rock, Rock, Rock* și *Jazz On A Summer's Day*.

Pe 28 octombrie 1961 a fost condamnat din nou la închisoare, de data aceasta pentru infracțiunea de a fi transportat o minoră în alt stat, în scopuri imorale. Berry a fost închis pentru 20 de luni, iar în octombrie 1963, când s-a eliberat, piesa *Memphis Tennessee*, înregistrată în 1958, tocmai devenea primul său hit Top 10 din Marea Britanie. În închisoare, Chuck Berry a compus

Nadine, No Particular Place To Go, You Never Can Tell și *Promised Land*, fiecare dintre ele ajungând în UK Top 30.

În 1966 Berry s-a mutat de la Chess la casa de discuri Mercury. Au urmat GOLDEN HITS, care cuprinde piese mai vechi, LIVE AT THE FILLMORE AUDITORIUM (înregistrat cu Steve Miller Band) și CONCERTO IN B. GOODE, care s-au dovedit însă fără relevanță.

S-a întors la Chess în 1969 și s-a reabilitat cu *Tulane*. BACK HOME și SAN FRANCISCO DUES conțin selecții din concerte. Apariția sa din 1972 la Manchester Arts Festival a fost imortalizată pe prima jumătate a albumului LONDON SESSIONS pe care apare și cel mai mare hit al lui, *My Ding-A-Ling*, dar din păcate acesta este și ultimul.

În 1979 a fost din nou închis sub acuzația de evaziune fiscală. La ieșirea din închisoare a plecat într-un turneu mondial, dar anii '80 s-au dovedit pentru Berry total neproductivi.

În 1986 și-a aniversat cei 60 de ani printr-un concert de gală în St. Louis și altul la New York. La primul a apărut ca invitat și Keith Richard, deși relația dintre cei doi era cam încordată, așa cum rezultă și din documentarul „Hail! Hail! Rock 'N' Roll", despre întreaga carieră a lui Berry.

His Best Vol. 1, 2 (1997), Let It Rock (1996), Chuck Berry (1991), Best Of (1990), Missing Berries/Rarities, Vol. 3 (1990), The Chess Box (1988), More Rock & Roll Rarities (1986), Rock 'N Roll Rarities (1986), The Great Twenty-Eight (1984), *The London Chuck Berry Sessions (1972), Concerto In B Goode (1969), Chuck Berry In Memphis (1967), From St. Louis To Frisco (1967), Golden Hits (1967), Live At Fillmore Auditorium (1967), St. Louis To Liverpool (1964), New Jukebox Hits (1961), Chuck Berry Is On Top (1959), After School Sessions (1957)*

Big Audio Dynamite

Trupă formată în 1984 de fostul chitarist Clash, Mick Jones (n. 26 iunie 1955, Brixton, Londra, Anglia) împreună cu Don Letts (keyboards), Dan Donovan (keyboards), Leo „E-Zee Kill" Williams (bass) și Greg Roberts (drums). Grupul a debutat cu single-ul *The Bottom Line* în 1985, urmat de albumul THIS IS BIG AUDIO DYNAMITE. La piesele pentru cel de-al doilea LP a contribuit și Joe Strummer. În 1988 trupa era să-l piardă pe Jones din cauza unei pneumonii, care a întârziat apariția albumului MEGATOP PHOENIX.

Big Audio Dynamite s-a destrămat în 1989, dar în 1990, Jones l-a format din nou, sub numele de BAD II, cu Nick Hawkins (guitar), Gary Stonedage (bass) și Chris Kavanagh (drums). DJ Zonka a fost folosit și el în concerte, pentru efecte și mixaje. Letts, William și Roberts au înființat Screaming Target, iar Donovan a plecat la Sisters Of Mercy.

În 1991 BAD II a realizat THE GLOBE, de pe care single-ul *Rush* a ajuns în Top 40, în SUA. În 1994 numele trupei a devenit Big Audio, sub care au înregistrat HIGHER POWER.

În 1995 s-au despărțit de casa de discuri Epic și au semnat cu Radioactive, la care au scos PUNK, revenind la numele de Big Audio Dynamite.

Jones a mai contribuit și la soundtrackul FLASHBACK. O piesă BAD a apărut pe fața B a single-ului number one al grupului Clash *Should I Stay Or Should I Go.*

Planet Bad (1995), F-Punk (1995), Higher Power (1994), Megatop Phoenix (1989), Tighten Up, Volume '88 (1988), No. 10 Upping Street (1986), This Is Big Audio Dynamite (1985)

Big Country

După plecarea de la grupul Skids, în 1982, Stuart Adamson (n. 11 aprilie 1958, Manchester, Anglia; guitar, vocals) a înființat Big Country cu prietenul său din copilărie, Bruce Watson (n. 11 martie 1961, Timmins, Ontario, Canada; guitar). Li s-au alăturat Mark Brzezicki (n. 21 iunie 1957, Slough, Buckinghamshire, Anglia; drums) și Tony Butler (n. 2 februarie 1957, Londra, Anglia, ex-Pretenders, Pete Townshend; bass). Albumul lor de debut THE CROSSING include hiturile *Fields Of Fire (400 Miles)* și *In A Big Country*. În 1984 a urmat un EP, WONDERLAND, care cuprinde pe lângă piesa titlu încă trei nume: *Angle Park, All Fall Together* și *The Crossing*. STEELTOWN, din 1984, produs de Steve Lillywhite, a fost un nou succes. În 1986 au lansat THE SEER, de pe care *Look Away* a ajuns în UK Top 10. Următorul album, PEACE IN OUR TIME, realizat în 1988 la o nouă casă de discuri, Reprise, a dat însă dovadă de lipsă de inspirație, doar o singură piesă reușind să ajungă în UK Top 20: *King Of Emotion*.

După ce s-au despărțit de Reprise au realizat în 1991 NO PLACE LIKE HOME, apărut doar în Marea Britanie, iar în 1993 au semnat cu RCA, la care au înregistrat THE BUFFALO SKINNERS, la fel de neinspirat ca și predecesorul său.

Big Country (1997), The Best Of Big Country (1994), The Buffalo Skinners (1993), No Place Like Home (1991), Through A Big Country-Greatest Hits (1990), Peace In Our Time (1988),

The Seer (1986), Steeltown (1984), Wonderland (EP, 1984), The Crossing (1983)

Bill Haley & His Comets

Născut William John Clifton Haley, la 6 iulie 1925, în Highland Park, Michigan, SUA, d. 9 februarie 1981, Haley a fost unul dintre pionierii rock 'n' roll-ului. A cântat cu Downhomers și Range Drifters, după care a înființat Four Aces Of Western Swing în 1948, iar apoi Saddlemen. În 1951 a înregistrat hitul R&B *Rocket 88*.

În 1953, Haley a abandonat imaginea de cowboy și a format un nou grup, Bill Haley And His Comets, cu o formulă care avea să se schimbe adesea de-a lungul timpului. Primul single al trupei a fost *Crazy Man Crazy*, primul hit rock 'n' roll din Top 20 US.

În mai 1954 a semnat cu casa de discuri Decca și a înregistrat o serie de piese cruciale în istoria rock 'n' roll-ului: *Rock Around The Clock, Shake Rattle And Roll, Dim Dim The Lights, Mambo Rock* și altele. În 1955, când *Rock Around The Clock* a fost inclusă în filmul controversat THE BLACKBOARD JUNGLE, piesa a intrat imediat în topurile din SUA și Marea Britanie, iar Haley a fost proclamat regele rock 'n' roll, reușind apoi să domine topurile din SUA și Marea Britanie, din perioada 1955-56 cu piese ca *Rock-A-Beatin' Boogie', See You Later Alligator, The Saints Rock 'N' Roll', Razzle Dazzle, Burn That Candle, Rip It Up* și *Rudy's Rock*. Ultima dintre ele, o piesă instrumentală, a atras în special atenția asupra saxofonistului Rudy Pompilli. Fratele acestuia, Al Pompilli, cânta și el în trupa lui Haley, la bas.

În 1957, Haley a susținut concerte în Anglia la Dominion Theatre, în fața unor fani cuprinși de isterie. Aparițiile sale au fost criticate de moraliștii vremii, iar ca răspuns, artistul a compus piesa de protest *Don't Knock The Rock*, care este și tema principală dintr-un film al lui Alan Freed.

Steaua lui Haley a mai strălucit câțiva ani, după care s-a stins în umbra lui Elvis Presley. Cu toate acestea, el a continuat să dea concerte și să înregistreze.

La sfârșitul anilor '70, Haley era foarte bolnav și dependent de alcool. S-a reîntors totuși în Anglia pentru un concert memorabil la Royal Variety Show. În următorii ani s-a zvonit că ar suferi de o tumoare pe creier. La 9 februarie 1981 a murit de infarct în Harlingen, Texas, SUA.

Rock The Joint! (1995), Shake Rattle & Roll (1994), Greatest Hits (1985), From The Original Master Tapes (1985), Rock Around The Country (1976), Bill Haley & His Comets (1970), Greatest Hits (1968)

Biohazard

Cvartet hardcore din Brooklyn, New York, apărut în 1988 în formula Evan Seinfeld (bass, vocals), Billy Graziedi (guitar, vocals), Bobby Hambel (guitar) și Danny Schul (drums). Primul lor album care poartă numele trupei a fost realizat din propriul lor buget și a apărut în 1991.

În 1992 au semnat cu Roadrunner. Albumul URBAN DISCIPLINE a fost înregistrat în două săptămâni cu un buget sărac, dar s-a dovedit o reușită. A urmat un turneu cu Kreator în Europa și cu Sick Of It All în SUA. Biohazard a mai înregistrat o piesă foarte bine primită cu rapperii Onyx, pentru coloana sonoră a filmului JUDGEMENT NIGHT.

Următorul LP, STATE OF THE WORLD ADDRESS din 1994, a fost înregistrat în 7 săptămâni, după care trupa a plecat într-un turneu în SUA cu Pantera și Sepultura. Au participat la festivalul de la Donington, au plecat apoi în Europa, unde au avut un mare succes cu show-urile lor agresive. Întorși în State au susținut concerte alături de House Of Pain și Danzig, iar în 1996 au înregistrat MATA LEAO.

New World Disorder (1999), Urban Discipline (1998), Mata Leao (1996), State Of The World Address (1994), Urban Discipline (1992), Biohazard (1991)

Bjork

Născută Björk Gudmundsdóttir, la 21 octombrie 1966 în Reykjavic, Islanda, solista și-a început cariera cu grupul Sugarcubes (la care a cântat timp de 6 ani), iar după dizolvarea acestuia în 1993 a înregistrat propriul album intitulat DEBUT, produs de Nellee Hooper, album pentru care a fost recompensată în 1994 cu premiile Best International Newcomer și Best International Artist, la BRIT Awards.

De altfel, Bjork a fost preocupată de muzică încă de la 11 ani, vârstă la care a înregistrat în Islanda un LP ce cuprinde versiuni cover ale unor trupe consacrate, cum ar fi Beatles. A mai colaborat și cu Kukl, care a prezentat-o grupului Sugarcubes, alături de care a înregistrat două LP-uri.

De pe albumul DEBUT, în topuri au intrat single-urile *Big Time Sensuality, Human Behavior*

și *Venus As A Boy*. În 1994 și-a adus contribuția la piesa care dă titlul albumului Madonnei, BEDTIME STORIES. Un an mai târziu înregistrează al doilea ei album, POST, care are parte, la fel ca și primul, de o critică favorabilă și o urcare vertiginoasă, atât în topurile din State cât și în cele europene, cu piese ca *Army Of Me, Isobel* și *It's Oh So Quiet*.

Următoarele LP-uri, TELEGRAM și HOMOGENIC (produs chiar de ea), nu sunt nici ele mai prejos și reconfirmă faptul că Bjork este unul dintre cele mai mari și semnificative talente ale acestui deceniu.

Homogenic (1998), Telegram (1997), Post (1995), Debut (1993)

The Black Crowes

Grupul a fost înființat de frații Chris (n. Christopher Mark Robinson, 20 decembrie 1966, Atlanta, Georgia, SUA; vocals) și Rich Robinson (n. Richard S. Robinson, 24 mai 1969, Atlanta, Georgia, SUA; guitar) în 1984, sub numele de Mr. Crowe's Garden. La bas și drums au trecut, în total, prin trupă 9 persoane până când s-au stabilit la Johnny Colt (bass) și Steve Gorman (ex-Mary My Hope; drums), al cărui predecesor, Jeff Sullivan, a plecat la Drivin' N' Cryin'. Jeff Cease (guitar) a fost cooptat în 1988.

După schimbarea numelui în Black Crowes au semnat un contract cu Def American Records, la care au înregistrat albumul de debut SHAKE YOUR MONEY MAKER. Primul single, *Jealous Again,* a fost un succes moderat, dar piesa *Hard To Handle* (un cover după piesa lui Otis Redding) a adus trupei platina. *She Talks To Angels*, o baladă acustică despre abuzul de droguri, a devenit cel de-al doilea hit de pe album. Au urmat turnee în Statele Unite, cu Atomic Playboys, Aerosmith și Junkyard, plus concerte în Marea Britanie. Canadianul Ed Hawrysch (keyboards), recomandat de Chuck Leavell, a venit în trupă în 1991. Concertele s-au ținut lanț. A urmat participarea la turneul Monsters Of Rock, Black Crowes deschizând festivalul de la Donington din Anglia, după care au susținut un concert la Moscova. După 22 de săptămâni de turneu, pe Chris Robinson l-a răpus oboseala și grupul a trebuit să ia o pauză de cinci săptămâni .

La terminarea turneului s-au despărțit de Jeff Cease, pe care l-au înlocuit cu Marc Ford (guitar/vocals) și au intrat în studio pentru înregistrarea celui de al doilea LP, THE SOUTHERN HARMONY AND MUSICAL COMPANION, lansat în 1992. Trupa a fost completată și de un grup feminin de backing vocals. De pe acest LP s-au remarcat *Remedy* și *Thorn In My Pride*, care au intrat în Top 100. Imediat, Crowes au pornit din nou la drum participând la turneul High As The Moon.

În 1994 au realizat albumul AMORICA, devenit disc de aur, deși nici unul din single-uri nu a ajuns în topuri. Au urmat numeroase turnee, la unele dintre ele participând și Chris Trujillo (drums). THREE SNAKES AND ONE CHARM a apărut în 1996. În august 1997 Marc Ford a părăsit trupa, fiind înlocuit de Johnny Colt, la rândul lui înlocuit la începutul lui 1998 cu Sven Pipien.

By Your Side (1998), Three Snakes And One Charm (1996), Amorica (1994), The Southern Harmony & Musical Companion (1992), Shake Your Money Maker (1990)

Black Sabbath

La început grupul s-a numit Earth și a fost înființat de Terry "Geezer" Butler (n. 17 iulie 1949, Birmingham, Anglia; bass), Tony Iommi (n. 19 februarie 1948, Birmingham, Anglia; guitar), Bill Ward (n. 5 mai 1948, Birmingham, Anglia; drums) și Ozzy Osbourne (n. 3 decembrie 1948, Birmingham, Anglia; vocals). Numele de Black Sabbath l-au adoptat în 1969 și vine de la titlul unei piese a celor de la Polka Tulk, o trupă de blues pre-Earth, care-i avea în componență pe aceiași Iommi, Ward, Butler și Osbourne. La rândul ei, piesa a fost inspirată de filmul horror cu același titlu, deși mulți cred că „Black Sabbath" vine de la titlul unei cărți scrise de scriitorul Denis Wheatley. Formula de bază a trupei a rămas neschimbată până în 1973, când Rick Wakeman, (ex-Yes, keyboards) a fost cooptat pentru albumul SABBATH, BLOODY SABBATH. Din 1977 însă, în trupă au început să apară tensiuni, în detrimentul calității muzicale. Din această cauză, Ozzy Osbourne a părăsit grupul un an mai târziu, după realizarea albumului NEVER SAY DIE! și a fost înlocuit mai întâi cu Dave Walker (ex-Savoy Brown), iar apoi cu Ronnie James Dio (ex-Elf, Rainbow) care însă a plecat și el în 1982, când la voce poate fi auzit Ian Gillan.

În 1986 numai Iommi a mai rămas din formula inițială, restul grupului cuprinzându-i pe Geoff Nichols (n. în Birmingham, Anglia, ex-Quartz, keyboards), care a mai cântat ocazional cu Sabbath încă din 1980, Glenn Hughes (n. în Anglia, ex-Trapeze, Deep Purple, vocals), Dave

„The Beast“ Spitz (n. în New York City, New York, SUA, bass) și Eric Singer (n. în Cleveland, Ohio, SUA, ex-Lita Ford Band, drums). În această formulă au înregistrat în 1986 SEVENTH STAR, după care Hughes a părăsit trupa, fiind înlocuit de americanul Ray Gillen, care nu a înregistrat însă nici un album cu Sabbath. Tony Martin (vocals) a colaborat la albumele THE ETERNAL IDOL din 1987 și HEADLESS CROSS din 1988, pe care apare și Cozy Powell (drums). Tony Martin a fost înlocuit pe rând de-a lungul timpului cu Rob Halford (Judas Priest), Ozzy și Dio.

În 1991, vânzarea albumelor și succesul grupului au început să scadă, așa că Iommi l-a readus pe Butler și a făcut presiuni și asupra lui Bill Ward, care însă nu a acceptat să se întoarcă. Între timp, Cozy Powell se recupera după un accident, așa că Vinnie Appice a devenit noul membru al trupei, în care de-a lungul timpului s-au mai perindat Bev Bevan de la ELO, care a cântat pe BORN AGAIN, și Terry Chimes de la Clash.

În 1994 a apărut albumul NATIVITY IN BLACK, un tribut adus grupului Black Sabbath, pe care au apărut toți membrii originali, plus grupurile Megadeth, White Zombie, Sepultura, Biohazard, Ugly Kid Joe, Bruce Dickinson, Therapy, Corrosion Of Conformity, Type O Negative și alții.

Live Recording From The Black Box (1998), Between Heaven & Hell 1970-1983 (1995), Forbidden (1995), Ozzy Years (1994), Cross Purposes (1994), Dehumanizer (1992), Tyr (1990), Headless Cross (1989), The Eternal Idol (1987), Seventh Star (1986), Born Again (1983), Live Evil (1982), The Mob Rules (1981), Greatest Hits (1980), Live At Last (1980), Heaven And Hell (1980), Never Say Die! (1978), Technical Ecstasy (1976), We Sold Our Soul For Rock & Roll (1976), Best Of Black Sabbath Vol. 2 (1975), Sabotage (1975), Sabbath, Bloody Sabbath (1973), Black Sabbath Vol. 4 (1972), Master Of Reality (1971), Paranoid (apărut în 1970 în Marea Britanie și în 1971 în SUA), *Black Sabbath (1970)*

Blind Faith

Trupă înființată în 1969, care cuprinde nume celebre precum Eric Clapton (n. 30 martie 1945, Ripley, Surrey, Anglia; guitar/vocals), Ginger Baker (n. 19 august 1939, Londra, Anglia; drums), Steve Winwood (n. 12 mai 1948, Birmingham, Anglia; keyboards, vocals) și Rick Grech (n. 1 noiembrie 1945, Bordeaux, Franța, d. 17 martie 1990; bass, violin).

Debutul și l-au făcut la un concert în aer liber în celebrul Hyde Park din Londra, în iunie 1969, în fața unei audiențe de peste 100000 de fani.

Istoria grupului a fost însă una extrem de scurtă, membrii săi înregistrând un singur album (dar care s-a vândut în milioane de exemplare) și efectuând un singur turneu în SUA. Albumul, care poartă numele trupei, cuprinde 6 piese dintre care trei ale lui Steve Winwood: *Had To Cry Today, Can't Find My Way Home* și *Sea Of Joy*, o piesă a lui Eric Clapton, *Presence Of The Lord*, *Well All Right* și un solo de tobe de 15 minute al lui Ginger Baker, *Do What You Like*.

Blind Faith (1969)

Blind Melon

Grup american alcătuit din Glen Graham (n. în Columbus, Mississippi, SUA; drums), Shannon Hoon (n. în Lafeyette, Indiana, SUA; vocals), Roger Stevens (n. în West Point, Mississippi, SUA; guitar), Christopher Thorn (n. în Dover, Pennsylvania, SUA; guitar) și Brad Smith (n. în West Point, Mississippi, SUA; bass). Albumul de debut, BLIND MELON, a apărut în 1992 și a dat naștere fenomenului 'bee girl', adică fata albinuță, care a apărut pe coperta albumului și care nu este nimeni alta decât sora lui Graham, Georgia, îmbrăcată într-un costum de albină. Imaginea aceasta apare și pe cel de-al doilea single al albumului, *No Rain*, al cărui clip a fost regizat de Sam Bayer (același care a realizat și clipul *Smells Like Teen Spirit* al grupului Nirvana), cu fetița de numai 10 ani, Heather DeLoach în rolul albinuței.

Înainte de a înființa grupul, Smith a cântat la drums, baritone saxophone și guitar, după care s-a întâlnit cu Stevens și împreună au părăsit Columbus în 1989 plecând la Los Angeles, unde i-au cunoscut pe Hoon și pe Thorn. L-au cooptat apoi pe Graham și au înregistrat o casetă demo de 5 piese, care a circulat pe la mai multe case de discuri. În final au semnat cu Atlantic Records. După un turneu cu Soundgarden, grupul s-a stabilit în Durham, North Carolina pentru a termina munca la primul album, după care s-au mutat la Seattle cu producătorul Rick Parashar. La terminarea LP-ului, Blind Melon a dat lovitura, intrând repede în topurile americane și câștigând o imensă popularitate, datorată clipurilor difuzate intens de MTV, iar în 1993 membrii săi au apărut goi pe coperta numărului din luna noiembrie a celebrei reviste Rolling Stone.

Albumul de debut a mai fost recompensat de mai multe ori cu discul de platină.

Din păcate, nici această trupă nu a fost scutită de o tragedie: la data de 21 octombrie 1995, după apariția celui de-al doilea album, SOUP, Shannon Hoon a fost găsit mort în autocarul de turneu. Avea numai 28 de ani.

Nico (1996), Soup (1995), Blind Melon (1992)

Blondie

Grup format în New York City în luna august 1974 de Debbie Harry (n. 1 iulie, 1945 Miami, Florida, SUA; vocals), Chris Stein (n. 5 ianuarie, 1950, Brooklyn, New York, SUA; guitar), Fred Smith (bass) și Bill O'Connor (drums). Julie și Jackie, apoi Tish și Snookie au făcut backing vocals. Grupul l-a pierdut mai întâi pe Smith, care a plecat să lucreze în televiziune, apoi pe O'Connor. Au venit în schimb James Destri (n. 13 aprilie 1954; keyboards), Gary Valentine (bass) și Clement Burke (n. 24 noiembrie 1955, New York, SUA; drums).

Albumul de debut BLONDIE a apărut în 1976 la casa de discuri Private Stock și a captat interesul fanilor din Marea Britanie, unde Blondie au devenit extrem de populari. Au urmat turnee alături de Iggy Pop și David Bowie. Din cauza unor neînțelegeri interne, Gary Valentine a plecat, fiind înlocuit de Frank Infante. În noua formulă, au semnat cu Chrysalis Records, la care au realizat PLASTIC LETTERS, care conține două hituri UK Top 10, *Denis* și *I'm Always Touched By Your Presence*, după care în grup a mai apărut și Nigel Harrison (n. la Princes Risborough, Buckinghamshire, Anglia; bass), iar Infante a trecut la chitară.

Următorul album, PARALLEL LINES, produs de Mike Chapman, include superhitul *Heart Of Glass* și *Sunday Girl*. A urmat EAT TO THE BEAT, de pe care s-au remarcat single-urile *Union City Blue*, *Atomic* și *Call Me*, ultimul făcând parte și din coloana sonoră a filmului AMERICAN GIGOLO.

În 1980 au înregistrat AUTOAMERICAN, de pe care *The Tide Is High* și *Rapture* au ajuns pe primele poziții în topurile americane și englezești. În grup au început să apară însă disensiuni, din cauza atenției deosebite de care se bucura Debbie Harry, disensiuni care s-au accentuat o dată cu apariția albumului ei solo KOO KOO.

În 1982 Blondie a realizat totuși un nou LP, THE HUNTER, care a dezamăgit în toate privințele. În octombrie, același an, boala de care suferea Chris Stein a dus la întreruperea unui turneu. Debbie s-a dedicat apoi carierei sale solo, în timp ce-l îngrijea pe Chris care, în cele din urmă, a reușit să se însănătoșească. În 1999, în componența: Debbie Harry (vocals), Clem Burke (drums), Jimmy Destri (keyboards), Chris Stein (guitars) și Leigh Foxx (bass), plus Paul Carbonara (guitar), Blondie a lansat albumul NO EXIT.

No Exit (1999), Picture This Live (1998), Remixed, Remade, Remodeled (1995), The Platinum Collection (1994), Blondie And Beyond: Rarities & Oddities (1993), Once More Into The Bleach (1989), The Hunter (1982), Best Of Blondie (1981), Autoamerican (1980), Eat To The Beat (1979), Parallel Lines (1978), Plastic Letters (1977), Blondie (1976)

Mike Bloomfield

Născut la 28 iulie 1944 în Chicago, Illinois, SUA, d. 15 februarie, 1981, Mike a fost cel mai bun chitarist alb de blues al Americii. În 1965 a intrat în trupa Paul Butterfield Blues Band și a cântat alături de Bob Dylan la festivalul de folk de la Newport. Tot cu el a înregistrat și piesele *Highway 61 Revisited* și *Like A Rolling Stone*. În 1967 a părăsit Butterfield și a înființat Electric Flag. Albumul lui din 1968, SUPER SESSION, cu Stephen Stills și Al Kooper a fost un best seller. După 6 ani a realizat TRIUMVIRATE, cu John Paul Hammond și Dr. John (Mac Rebennack). Numeroase albume care au urmat au fost produse de mici case de discuri și nu au fost distribuite pe plan național. În afară de asta, din cauza dependenței de droguri, Mike a trebuit să-și rotunjească veniturile scriind muzică pentru diverse filme ca: THE TRIP (1967), MEDIUM COOL (1969) și STEELYARD BLUES (1973). De asemenea, Mike a mai predat muzica la Stanford University din San Francisco, a scris jingle-uri pentru reclame și a fost consultant la revista Guitar Player. În 1975 a fost convins să intre în grupul KGB alături de Rick Grech, Barry Goldberg și Carmine Appice. În această formulă au realizat un album dezastruos, iar Bloomfield s-a decis pentru muzica acustică, realizând în 1977 cinci albume, dintre care cel mai bun a fost considerat IF YOU LOVE THESE BLUES, PLAY 'EM AS YOU PLEASE.

Compusese deja materiale pentru încă trei albume, când a survenit din păcate tragica sa dispariție. La 15 februarie 1981, Bloomfield a fost găsit mort în mașina sa din cauza unei supradoze de droguri.

Don't Say That I Ain't Your Man! Essential Blues, 1964-1969 (1994), Blues, Gospel And Ragtime Guitar Instrumentals (1993), Living In

The Fast Lane (1980), If You Love These Blues, Play 'Em As You Please (1977), Triumvirate (1974), Try It Before You Buy It (1973), Super Session (1968)

Blue Aeroplanes

Grup înființat la Bristol, Anglia, la începutul anilor '80, de Gerard Langley (vocals), fratele său, John, (drums), Nick Jacobs (guitar), Dave Chapman (multi-instrumentalist) și Wojtek Dmochowski (dancer). De-a lungul timpului, trupa a suferit numeroase schimbări de componență, colaborând cu Angelo Bruschini (guitar, bass, organ), John Stapleton (tapes), Ruth Coltrane (bass, mandolin), Ian Kearey (guitar, banjimer, harmonium), Rodney Allen (guitar), Simon Heathfield (bass) și Caroline Halcrow (guitar, care avea să-și semneze apoi propriile albume cu pseudonimul Caroline Trettine).

Au debutat la casa de discuri Abstract, cu albumul BOP ART, în 1984, după care au semnat cu Fire Records. Au urmat o serie de EP-uri, ACTION PAINTING AND OTHER ORIGINAL WORKS (1985), LOVER AND CONFIDANTE AND OTHER STORIES OF TRAVEL și RELIGION AND HEARTBREAK (1986) după care au realizat albumul TOLERANCE (octombrie, 1986). Anul următor au scos SPITTING OUT MIRACLES, iar apoi VEILS OF COLOUR (1988) și NIGHT TRACKS.

FRIENDLOVERPLANE este un dublu album, ultimul apărut la Fire Records, după care, în 1990 s-au mutat la Ensign și au înregistrat imediat un nou album, SWAGGER, urmat în același an de AND STONES. În 1991, având-u-i în componență pe Langley, Bruschini, Dmochowski, Allen, Paul Mulreany (drums), Andy McCreeth, Hazel Winter și Robin Key, Blue Aeroplanes a realizat BEATSONGS, co-produs de Elvis Costello și Larry Hirsch. După doi ani au înregistrat un EP, BROKEN AND MENDED, iar în 1994 au realizat albumul LIFE MODEL, cu un sound nou, adaptat noii decade.

Huh!: The Best 1987-1992 (1997), Fruit: The Best of the Blue Aeroplanes Live...(1996), Rough Music (1995), Sugared Almond (1995), Life Model (1994), Beatsongs (1991), Swagger (1990), World View Blue (1990), Friendloverplane (1989), The Peel Sessions (1987)

Blue Öyster Cult

Grup format în Long Island, New York de compozitorii Sandy Pearlman și Richard Meltzer. La început a fost cunoscut sub diverse nume, cum ar fi Soft White Underbelly și Stalk Forrest Group. În 1969 au venit Eric Bloom (n. 11 decembrie 1944; guitar/vocals), Donald "Buck Dharma" Roeser (n. 12 noiembrie 1947; guitar/vocals), Allen Lanier (n. 25 iunie 1986; keyboards/synthesiser), Joe Bouchard (n. 9 noiembrie 1948; bass/vocals) și Albert Bouchard (drums/vocals). În această formulă au realizat un single, *What Is Quicksand*, și două albume care n-au mai apărut, la casa de discuri Elektra, după care și-au luat numele de Blue Öyster Cult și au semnat un nou contract, de această dată cu Columbia Records, la care au debutat cu un LP purtând numele trupei. Au continuat cu piesele *A Kiss Before The Redap*, *OD'd On Life Itself* și *Career Of Evil*, ultima scrisă în colaborare cu Patti Smith și apărută pe cel de-al treilea album, SECRET TREATIES, cu care au spart gheața.

Au urmat LP-urile ON YOUR FEET OR ON YOUR KNEES (live), AGENTS OF FORTUNE, album din '76 pe care apare și Patti Smith, care a contribuit cu două piese, *The revolution by night, mirrors, cultosaurus erectus* și albumul live SOME ENCHANTED EVENING, care a semnalat începerea declinului, deși *Joan Crawford Has Risen From The Grave*, de pe FIRE OF UNKNOWN ORIGIN din 1981 a devenit hit single. În același an, după un turneu cu Black Sabbath, Rick Downey l-a înlocuit pe Albert Bouchard, iar în anul următor Roeser a înregistrat un album solo, FLAT OUT.

În 1985 trupa a susținut concerte în Europa, unde a înregistrat și CLUB NINJA, album produs de Sandy Pearlman. Fiindcă nu i-au plăcut compozițiile de pe LP, Allen Lanier (keyboards) a părăsit trupa, în semn de protest, fiind înlocuit de Tony Zvancheck. Tot atunci a fost „recrutat" și Jimmy Wilcox (drums).

Albumul IMAGINOS din 1988 a fost o reinterpretare a LP-ului solo compus de Bouchard, care nu a mai fost niciodată editat. Oricum, realizarea a fost bine primită de critici, care au considerat albumul ca fiind cel mai bun din ultimul timp. El a fost urmat de un turneu în Marea Britanie, după care Joe Bouchard a părăsit trupa, pentru a înființa Deadringer. Grupul a intrat apoi într-o perioadă de pauză. În 1990 a apărut un BEST OF, iar în 1992 Blue Öyster Cult a compus și înregistrat majoritatea pieselor din coloana sonoră a filmului horror *Bad Channels*.

Champions of Rock (1998), Heaven Forbid (1998), Workshop Of The Telescopes (1995), Cult Classic (1994), Bad Channels (1992), Career Of

Evil (1990), (Don't Fear) the Reaper (1989), Imaginos (1988), Club Ninja (1986), The Revolution By Night (1983), Extraterrestrial Live (1982), Fire Of Unknown Origin (1981), Cultosaurus Erectus (1980), Mirrors (1978), Some Enchanted Evening (1978), Spectres (1977), Agents Of Fortune (1976), On Your Feet Or On Your Knees (1975), Secret Treaties (1974), Tyranny & Mutation (1973), Blue Oyster Cult (1972)

The Blues Brothers

Grup soul american înființat în 1978, în jurul comedianților John Belushi (n. 24 ianuarie 1949, Chicago, Illinois, SUA. d. 5 martie, 1982, Los Angeles, California, SUA) și Dan Aykroyd (n. 1 iulie 1952, Ottawa, Ontario, Canada). Sub pseudonimele de Joliet Jake Blues (Belushi) și Elwood Blues (Aykroyd) au început să concerteze cu Steve Cropper (guitar), Donald Duck Dunn (bass) și Tom Scott (saxophone). Albumul BRIEFCASE FULL OF BLUES din 1978 a ajuns pe primele poziții în topurile americane și a inspirat filmul THE BLUES BROTHERS (1980), cu Aretha Franklin, Ray Charles, John Lee Hooker, James Brown și alții.

Moartea lui Belushi, survenită în 1982, din cauza unei supradoze de droguri, a încheiat prematur cariera grupului. Aykroyd și-a continuat activitatea cu o carieră cinematografică de succes (vezi de exemplu filmul GHOSTBUSTERS). Mulți muzicieni însă, printre care și Cropper și Dunn, au continuat să facă turnee și să înregistreze sub numele de Blues Brothers Band.

În august 1991 conceptul a fost reluat într-o producție din London's West End. A urmat un nou film, intitulat BLUES BROTHERS 2000, în care reapare Dan Aykroyd.

The Definitive Collection (1992), Red, White & Blues (1992), Best Of The Blues Brothers (1982), The Blues Brothers (1980), Made In America (1980), Briefcase Full Of Blues (1978)

Blur

Format în Londra, Colchester, Essex, în 1989, de Damon Albarn (n. 23 martie 1968, Whitechapel, London, England; vocals), Alex James (n. 21 noiembrie 1968, Dorset, England; bass) și Graham Coxon (n. 12 martie 1969, West Germany; guitar), care studiau pe vremea aceea la Goldsmith's College. Dave Rowntree (n. 8 aprilie 1963, Colchester, Essex, England; drums) a completat trupa, numită inițial Seymours. Debutul și l-au făcut în cluburi, iar după un an au semnat cu Food Records, o sucursală EMI (care le-a schimbat numele în Blur) și au înregistrat *She's So High*, care a intrat în Top 50 UK. Al doilea single, *There's No Other Way*, a atins poziția a cincea în Top, iar ambele au fost incluse pe primul lor album, LEISURE, din 1991, care însă a fost primit sub așteptări.

În 1993, după un an de înregistrări în studio, realizează MODERN LIFE IS RUBBISH. Casa de discuri americană SBK le-a cerut să refacă albumul cu producătorul Butch Vig (Sonic Youth, Nirvana), însă Blur au refuzat și l-au scos în Marea Britanie, în luna mai, iar în toamnă a apărut și în Statele Unite.

Marea lovitură avea să vină abia după un an, o dată cu PARKLIFE, care a ajuns number one în Marea Britanie și a cucerit de trei ori platina. Single-urile *Boys And Girls* și piesa titlu au cucerit locuri importante și în topurile din Statele Unite, aducându-le celebritatea.

Blur au devenit deschizători de drumuri pentru grupuri ca Oasis, Pulp, Supergrass și multe altele.

Bustin'+ Dronin' (1998), Blur (1997), Another Side Of… (1995, bootleg), The Great Escape (1995), Parklife (1994), Modern Life Is Rubbish (1993), Leisure (1991)

Body Count

Este grupul lui Ice-T, grup care a atras atenția întregii Americi cu piesa *Cop Killer*, de pe albumul de debut din 1992, editat de Warner Bros., deoarece acesta atacă crunt polițiștii din LA. Povestind despre un cop killer, adică un polițist ucigaș, Body Count au stârnit mânia L.A.P.D. și o demonstrație a polițiștilor, care au militat pentru scoaterea albumului de pe piață, ceea ce s-a și întâmplat. Împotriva piesei au mai fost: FBI-ul, Oliver North și președintele George Bush! După ce au scos piesa de pe album a urmat bineînțeles și ruperea contractului cu Warner Records, amenințată de polițiști cu boicotul. Angajații săi au fost și ei amenințați cu moartea. Astfel Ice-T a devenit inamicul public numărul unu.

Înainte de primul album, Body Count au cântat la Lollapaloza, în formula Ernie-C (guitar), D-Roc (guitar), Mooseman (bass) și Beatmaster V (drums), pe care Ice-T îl cunoștea de la Crenshaw High School din South Central.

Primul album, BODY COUNT, a apărut în 1992. De pe acesta s-a remarcat *There Goes the Neighborhood*. Au urmat multe turnee alături de Exodus, DRI și ProPain, Metallica și Guns N' Roses. În 1994 s-au mutat la casa de discuri

Virgin care le-a produs cel de-al doilea LP – BORN DEAD (care cuprinde piese ca *Necessary Evil* și un cover al piesei *Hey Joe* a lui Jimi Hendrix). De remarcat că multe dintre piese au fost cunoscute de public înainte să fie editate pe album, iar majoritatea textelor au fost compuse de Ice T.

În 1997 grupul a înregistrat VIOLENT DEMISE THE LAST DAY.

Violent Demise The Last Day (1997), Born Dead (1994), Body Count (1992)

Michael Bolton

Născut Michael Bolotin, în 1953, New Haven, Connecticut, SUA, Bolton a crescut cu muzica lui Stevie Wonder, Ray Charles și Marvin Gaye. În 1968 a înregistrat la casa de discuri Epic primul său single. La sfârșitul anilor '80, sub numele de Bolotin, a fost solistul trupei Blakjack, cu care a înregistrat două albume. Neavând succes, trupa s-a desființat, chitaristul Bruce Kulick plecând să cânte cu Billy Squire și Sandy Gennaro (drums) la Pat Travers Band, iar Jim Haslip devenind session musician. În 1983 compune, împreună cu Doug James, piesa *How Am I Supposed To Live Without You* pentru Laura Branigan. Își schimbă numele în Michael Bolton și debutează cu albumul care-i poartă numele, editat la RCA. Bernard Purdie, David Sanborn, Muscle Shoals și Wayne Perkins au făcut pe acest album backing vocals.

În 1987 apare THE HUNGER, de pe care *That's What Love Is All About* devine primul său single intrat în Top 20. De aici încolo Bolton compune și cântă o serie de piese foarte bine cotate, printre care și o nouă versiune a piesei *How Am I Supposed To Live Without You* din 1990, apoi *How Can We Be Lovers* și, în 1991, *Love Is A Wonderful Thing* și *Time, Love And Tenderness*. Bolton a compus și piese împreună cu Bob Dylan.

My Secret Passion (1998), All That Matters (1997), This Is The Time. The Christmas Album (1996), Said I Loved You (But I Lied) (1995), The One Thing (1993), Timeless (1992), Time, Love & Tenderness (1991), Soul Provider (1989), The Hunger (1987), Michael Bolton (1983)

Bon Jovi

Trupă înființată în New Jersey de Jon Bon Jovi (n. John Francis Bongiovi Jnr, 2 martie 1962, Perth Sayreville, New Jersey, SUA; vocals), împreună cu Ritchie Sambora (n. 11 iulie 1959; guitar), David Bryan (n. David Rashbaum, 7 februarie 1962, Edison, New Jersey, SUA; keyboards), Tico Torres (n. 7 octombrie 1953; drums) și Alec John Such (n. 14 noiembrie 1956; bass). Italianul Bongiovi, crescut în New Jersey, l-a întâlnit pe David Rashbaum la Sayreville High School și au cântat alături de încă alți 8 muzicieni în Atlantic City Expressway. Când Rashbaum s-a mutat la New York, Bongiovi l-a urmat. După doi ani și mai multe încercări, Billy Squier a acceptat să-i producă prima casetă demo, de pe care piesa *Runaway* a fost difuzată de radiourile locale și a apărut pe o compilație. Împreună cu Rashbaum au înființat Bon Jovi, cooptându-i și pe Sambora, care fusese session musician, Alec John Such (ex-Phantom Opera) și Torres (ex-Knockouts). În 1983 au semnat cu Polygram și au cântat în concerte cu Eddie Money și ZZ Top. Albumul de debut a precedat un turneu cu Scorpions, Whitesnake și Kiss. 7800 DEGREES FAHRENHEIT a fost un album mediocru, dar s-au revanșat cu SLIPPERY WHEN WET din 1987, de pe care *You Give Love A Bad Name* și *Livin' On A Prayer* au devenit hituri. Albumul s-a vândut în peste 9 milioane de copii și a fost urmat de numeroase turnee. A urmat NEW JERSEY din 1989, apoi turnee îndelungi, după care trupa s-a retras pentru un timp. John Bon Jovi s-a concentrat asupra carierei sale solo și a căsniciei cu Dorothea Hurley, apărând și în primul lui film, *Young Guns II*. Sambora a înregistrat propriile lui albume.

KEEP THE FAITH a apărut după patru ani și s-a vândut într-un milion de exemplare. Piesa *Keep The Faith* a cucerit încă o dată inima fanilor.

Cu LP-ul CROSS ROAD, o compilație a grupului, Bon Jovi a intrat pe primul loc în topurile din Marea Britanie, LP-ul vânzându-se în peste două milioane de exemplare. Single-ul *Always* a ajuns pe primele locuri în topurile din 1994.

În 1995, după apariția albumului THESE DAYS, liderul grupului, John Bon Jovi, a jucat în filmul *Moonlight And Valentino*, după care a realizat albumul solo DESTINATION ANYWHERE. Ritchie a lansat și el un LP solo, intitulat UNDISCOVERED SOUL.

Live From London (1995), These Days (1995), Cross Road: 14 Classic Grooves (1994), Keep The Faith (1992), New Jersey (1988), Slippery When Wet (1986), 7800 Degrees Fahrenheit (1985), Bon Jovi (1984)

Jason Bonham

Jason Bonham (n. 1967, Anglia) este fiul lui John Bonham, fostul component (drums) al

grupului Led Zeppelin, decedat în 1980. De la acesta, la numai 4 ani, Jason a primit primul său set de tobe.

Prima trupă a lui Jason, cu care a editat și un album la numai 17 ani, s-a numit Air Race. Cu următoarea trupă, Virginia Wolf, a înregistrat un album produs de Roger Tylor, de la Queen.

În 1987 Jason a plecat în turneu cu Jimmy Page, pentru promovarea albumului acestuia, OUTRIDER, la care și-a adus și el aportul. A mai înregistrat un LP cu Virginia Wolf, iar în 1988 a cântat cu Led Zeppelin în New York, când trupa s-a reunit, pentru prima dată, la cea de a 40-a aniversare a casei de discuri Atlantic.

A format Jason Bonham Band cu fostul chitarist al trupei lui Robert Plant, Honeydrippers Ian Hatton (n. 1962, Kidderminster, Worcestershire Anglia), cu John Smithson (n. 1963, Sussex, Anglia; keyboards/bass) și Daniel McMaster (n. 1968, Barrie, Ontario, Canada; vocals).

Primul lor single se numește *Wait For You*, înregistrat cu producătorul lui Alice Cooper, Bob Ezrin, urmat de un impresionant album de debut – THE DISREGARD OF TIMEKEEPING – din 1989, care a fost premiat cu discurile de aur și platină. A urmat un turneu de doi ani, după care, în 1992 a înregistrat MAD HATTER, ultimul în această formulă.

Datorită fricțiunilor existente în trupă, Jason s-a decis să se concentreze asupra muncii de studio și să compună piese noi, iar în 1993 a înregistrat albumul MUDDY WATER BLUES, A TRIBUTE TO MUDDY WATERS, cu muzicieni ca Paul Rodgers, Slash, Jeff Beck, Steve Miller, Ritchie Sambora, Buddy Guy, Brian Setzer și Dave Gilmour (de la Pink Floyd). În 1994 a cântat cu Slash și Paul Rodgers la Woodstock II.

Jason s-a reunit cu doi din foștii membri ai trupei sale, Ian Hatton și John Smithson, și cu Marti Frederiksen, alcătuind Motherland, cu care au realizat PEACE FOR ME în 1994.

Jason Bonham Band a fost realcătuită apoi din John Smithson (bass/keyboards), Tony Catania (guitar) și Charles West (vocals) și a realizat IN THE NAME OF MY FATHER, THE ZEPSET LIVE la Electric Lady Land în 1996. Fondurile strânse din vânzarea acestui album au fost donate pentru John Bonham Memorial Motorcycle Camp for Kids.

În 1998 Jason Bonham Band a înregistrat LP-ul WHEN U SEE THE SUN.

LP-uri cu Jason Bonham Band: *When U See The Sun (1998), In The Name Of My Father, The Zepset Live (1996), Mad Hatter (1992), The Disregard Of Timekeeping (1989)*

The Boo Radleys

Trupă britanică, formată în 1988 în Liverpool de Sice (n. Simon Rowbottom, 18 iunie 1969, Wallasey, Merseyside, Anglia; guitar/vocals), Martin Carr (n. 29 noiembrie 1968, Thurso, Highland Region, Scoția; guitar), Timothy Brown (n. 26 februarie 1969, Wallasey, Merseyside, Anglia; bass) și Steve Drewitt (n. Northwich, Anglia; drums). Numele grupului provine de la cel al eroului lui Harper Lee din romanul *To Kill A Mockingbird*.

La câtăva vreme de la înființare, după o activitate sporadică, Boo Radleys a realizat ICHABOD AND I la o casă de discuri independentă, dar interesul criticii nu l-a stârnit decât după ce DJ-ul John Peel l-a difuzat la BBC Radio 1.

În 1990, Steve Drewitt a plecat la Breed, fiind înlocuit cu Robert Cieka (n. 4 august 1968, Birmingham, West Midlands, England), apoi grupul a semnat cu Rough Trade Records, unde au înregistrat EP-ul EVERY HEAVEN, după care Rough Trade a dat faliment, iar Boo Radleys au fost preluați de Creation Records, la care au realizat EVERYTHING'S ALRIGHT FOREVER, cu care au reușit să atragă atenția. Piesa *Lazy Days* a fost inspirată de crimele lui Mason, descrise în lecturile lui Sice.

A urmat în 1993 albumul GIANT STEPS, care a fost Album Of The Year în presa muzicală britanică. Doi ani mai târziu au continuat la fel de bine cu WAKE UP, care a intrat în topurile din Marea Britanie direct pe primul loc, concurând cu trupe precum Blur și Oasis, iar în 1997 au realizat albumul C'MON KIDS.

C'mon Kids (1997), Wake Up (1995), Giant Steps (1993), Everything's Alright Forever (1992)

The Boomtown Rats

Grup irlandez format în 1975, într-un orășel de lângă Dublin, în componența Bob Geldof (n. Robert Frederick Zenon Geldof, 5 octombrie 1954, Dun Laoghaire, Irlanda; vocals), Gerry Roberts (guitar), Johnny Fingers (keyboards), Pete Briquette (bass) și Simon Crowe (drums).

Înainte de a se muta la Londra, grupul a semnat un contract cu Ensign Records, unde au înregistrat albumul lor de debut autointitulat, care a fost un mare succes de top. Include single-urile *Looking After No. 1* și *Mary Of The Fourth Form*, care au ajuns amândouă în Top 20 britanic. Anul

următor au realizat A TONIC FOR THE TROOPS, ale cărui hit single-uri au fost *She's So Modern* și *Like Clockwork*. În toamna lui 1978, cu cel de al treilea hit de pe album, *Rat Trap*, au ajuns pe primul loc în Marea Britanie. Apoi, Donnelly și Cott au părăsit grupul, nemaifiind înlocuiți. Pe cel de-al treilea album, THE FINE ART OF SURFACING, a apărut una dintre piesele lor memorabile, *I Don't Like Mondays*, care cuprinde o poveste adevărată despre o fetiță din San Diego, care a rănit opt copii și i-a ucis pe îngrijitorul și pe directorul școlii. A urmat single-ul *Someone's Looking At You*, care a intrat în Top 5. Din 1982 însă, după apariția albumului MONDO BONGO, care a reușit să ajungă în Top 10 din Marea Britanie, succesul grupului a intrat în declin. Între timp, Bob Geldoff s-a implicat într-o serie de acțiuni caritabile, compunând în acest sens, împreună cu Midge Ure (guitar, vocals) de la Ultravox, piesa *Do They know It's Christmas*, apărută pe un single pentru refugiații din Etiopia.

Boomtown Rats au mai participat la concertul de binefacere (Live Aid) din 13 iulie 1985, din Londra, iar în anul următor la concertul Dublin's Self Aid.

Five Deep (1982), Mondo Bongo (1981), The Fine Art Of Surfacing (1979), A Tonic For The Troops (1979), The Boomtown Rats (1977)

Boston

Grup înființat în anii '70 de Tom Scholz (n. 10 martie 1947, Toledo, Ohio, SUA), care a impresionat casa de discuri Epic Records cu înregistrări demo făcute în studioul său de acasă. Împreună cu Fran Sheehan (n. 26 martie 1949, Boston, Massachusetts, SUA; bass), Brad Delp (n. 12 iunie 1951, Boston, Massachusetts, SUA, guitar), Barry Goudreau (n. 29 noiembrie, 1951, Boston, Massachusetts, SUA; guitar) și Sib Hashian (n. 17 august 1949, Boston, Massachusetts, SUA; drums) au realizat primul LP, care a intrat imediat în americanul Top 3 și s-a vândut în 10 milioane de exemplare în întreaga lume. Albumul cuprinde single-ul *More Than A Feeling*. În 1978, succesul s-a repetat cu DON'T LOOK BACK, care a intrat și el pe primele locuri în topurile din SUA. Între timp, Scholz, fost designer la compania Polaroid, a inventat un miniamplificator produs sub numele de Rockman, iar Goudreau a înregistrat un album solo, după care a părăsit trupa, pentru a înființa Orion.

Abia după multă vreme, Boston a reintrat în studiouri pentru a înregistra THIRD STAGE, album care a generat hit single-urile *Amanda* (care a ajuns pe locul 1) și *We're Ready*.

După 8 ani, în 1994, a apărut WALK ON, urmat în 1997 de un Greatest Hits.

Deși nu a fost un grup foarte productiv, Boston a vândut în decursul carierei peste 20 de milioane de albume.

Greatest Hits (1997), Walk On (1994), Third Stage (1986), Don't Look Back (1978), Boston (1976)

David Bowie

Născut David Robert Jones, la 8 aprilie 1947, în Brixton, Londra, Anglia, Bowie a început să cânte încă din adolescență, mai întâi la saxofon cu diverse grupuri școlare, iar apoi cu grupuri ca King Bees, Manish Boys, Lower Third și Buzz. La sfârșitul anului 1966 și-a schimbat numele în Davy Jones și a intrat sub aripa protectoare a producătorului Kenneth Pitt, semnând apoi un contract cu Deram, o casă de discuri Decca unde a realizat câteva single-uri și un LP, care însă nu s-au vândut prea bine. După alte câteva eșecuri, în 1969 a spart gheața cu *Space Oddity*, care a fost lansat o dată cu aterizarea primei navete spațiale pe Lună. Piesa a devenit un hit UK Top 10. A urmat *The Prettiest Star* și alte câteva piese, care însă nu s-au mai bucurat de succes.

În 1970 s-au petrecut o serie de schimbări în viața lui personală și profesională: fratele său Terry a fost dus spre îngrijire într-un sanatoriu de boli mintale, tatăl său a murit, iar la scurt timp după această tragedie, David s-a căsătorit cu Angela Barnett și a renunțat la managerul Kenneth Pitt, înlocuindu-l cu Tony De Fries. A urmat albumul THE MAN WHO SOLD THE WORLD, cu Mick Ronson (guitar), Mick Woodmansey (drums), Tony Visconti (bass) și Ralph Mace (synthesizer). Apoi, Bowie a reușit să semneze cu RCA, la care a realizat HUNKY DORY în 1971, album pe care, la unele piese cântă și la chitară acustică. A urmat un turneu iar în 1972 albumul THE RISE AND FALL OF ZIGGY STARDUST AND THE SPIDERS FROM MARS, în care este vorba despre un star rock apocaliptic, a cărui ridicare și cădere coincid cu sfârșitul lumii. ALADDIN SANE, următorul lui LP, a ajuns number 1 în Marea Britanie. La 4 iulie 1974, pe scena clubului londonez Hammersmith Odeon, Bowie a șocat întreaga lume muzicală anunțându-și retragerea. Mai târziu a explicat însă că nu el este cel care se retrage, ci personajul său, Ziggy Stardust. A continuat cu albumul PIN-UPS, care

cuprinde hiturile lui favorite din anii ’60, printre care *Let’s Spend The Night Together* a grupului Rolling Stones și un cover al unei piese Kinks, *Where Have All The Good Times Gone*.

La DIAMOND DOGS a colaborat cu Mick Ronson (guitar), după care a efectuat o serie de turnee în SUA și Canada, imortalizate pe LP-ul DAVID LIVE din 1974.

Single-ul *Fame*, realizat în colaborare cu John Lennon, a ajuns number one în topurile americane și a apărut pe următorul său LP, YOUNG AMERICANS. Între timp, Bowie s-a despărțit atât de managerul Tony De Fries cât și de soția sa, Angie, ceea ce nu l-a împiedicat să lucreze la filmul lui Nicholas Roeg, *The Man Who Fell To Earth*, în care juca rolul principal (al unui extraterestru), după care a realizat STATION TO STATION. În perioada următoare a colaborat cu Brian Eno, înregistrând albumele instrumentale LOW și HEROES, apărute în 1977 și urmate de STAGE, un alt LP live. Colaborarea cu Eno a luat sfârșit după albumul din 1979, LODGER. Bowie a jucat apoi în filmul *The Elephant Man* și a realizat SCARY MONSTERS, cu Robert Fripp, album ce conține celebra piesă *Ashes To Ashes*.

O dată cu mutarea sa la EMI Records, Poowie a realizat LET’S DANCE, produs de Nile Rodgers, album care i-a revitalizat cariera, piesa titlu intrând pe prima poziție în topurile din Marea Britanie. Turneul care a urmat, „Serious Moonlight“, a fost un mare succes, însă albumul TONIGHT n-a fost foarte bine primit. În 1985, Bowie a colaborat cu Pat Metheny Group la *This Is Not America* (din filmul *The Falcon And The Snowman*) și cu Mick Jagger la *Martha & The Vandellas’ Dancing In The Street*. A mai colaborat la filmul *Labyrinth* și a cântat tema principală a filmului de desene animate *Where The Wind Blows*. În 1987 a cântat alături de fostul său coleg de clasă, Peter Frampton, în turneul „Glass Spider“.

Albumul NEVER LET ME DOWN a fost un nou insucces, iar în 1989 Bowie a înființat un grup cu Reeves Gabrels (guitar), Tony Sales (bass) și Hunt Sales (drums), grup denumit Tin Machine, după albumul cu același nume.

BLACK TIE WHITE NOISE din 1993 a fost cel mai bun album din ultima vreme, conținând piese ca *Don’t Let Me Down And Down*, piesa Cream *I Feel Free* și cea a lui Morrissey *I Know It’s Going To Happen Someday*.

Earthling (1997), Outside (1995), Radio Sessions, Vol. 1, 2 (1995), Santa Monica ’72 (1995), Santa Monica ’72 (1995), *Jump (1994), Black Tie White Noise (1993), The Singles 1969 - 1993 (1993)*, *Early On (1964-1969) (1991), Tech Unit (1991), Changesbowie (1990), Sound + Vision (1989), Never Let Me Down (1987), Fame & Fashion (1984), Tonight (1984), Golden Years (1983), Let’s Dance (1983)*, *Changestwobowie (1981), Scary Monsters (1980), Lodger (1979), Stage (1978), Heroes (1977), Low (1977), Changesonebowie (1976), Station To Station (1976), Young Americans (1975), David Live (1974), Diamond Dogs (1974), Aladdin Sane (1973), Pin-Ups (1973), Ziggy Stardust: The Motion Picture (1973), The Rise And Fall Of Ziggy Stardust And The Spiders From Mars (1972), Space Oddity (1972), Hunky Dory (1971), The Man Who Sold The World (1971), Love You ’Til Tuesday (1969), Starting Point (1969), David Bowie (1967), 1966 (1966)*

Boyz II Men

A fost cel mai de succes grup de adolescenți al anilor ’90. Compus din Wanya ‘Squirt’ Morris (n. 1974), Michael ‘Bass’ McCary (n. 1972), Shawn ‘Slim’ Stockman (n. 1973), și Nathan ‘Alex-Vanderpool’ Morris (n. 1972), care s-au întâlnit în Philadelphia High School Of Creative And Performing Arts, grupul a luat ființă în anul 1988. Michael Bivins de la Bell Biv Devoe i-a luat sub aripa sa protectoare și i-a dus la casa de discuri Motown.

Albumul lor de debut, COOLEYHIGHHARMONY, a fost un best seller în SUA, vânzându-se în peste 7 milioane de exemplare. De pe acesta, single-ul *The End Of The Road* a bătut recordul lui Elvis Presley la număr de săptămâni ca number one în topuri.

În 1993 scot un album de sărbători, după care înregistrează cel de al doilea LP intitulat II, apărut în 1994, album al cărui single *I’ll Make Love To You* a fost un mare hit și s-a vândut în 8 milioane de exemplare numai în Statele Unite. *On Bended Knee* și *One Sweet Day* (cu Mariah Carey) s-au vândut și ele la fel de bine.

La albumul EVOLUTION din 1997 și-au adus contribuția Sean ‘Puff Daddy’ Combs, Keith Crouch, Babyface și Jimmy Jam și Jerry Lewis. În același an au înființat și propria lor casă de discuri – Stonecreek.

Millenium (1999), Evolution (1997), The Remix Collection (1995), II (1994), Christmas Interpretations (1993), Cooleyhighharmony (1993)

Laura Branigan

Născută la 3 iulie 1957, în Brewster, New York, SUA, Branigan a debutat în 1982 cu un album ce-i poartă numele, de pe care piesa *Gloria* a devenit un mare hit, ajungând pe locul 2 în topurile din SUA, unde a rămas vreme de 8 luni. În Marea Britanie, hitul a ajuns pe locul 10.

La fel ca și primul LP, BRANIGAN 2 s-a vândut într-un milion de exemplare, incluzând hitul *Solitaire*, din 1983, care a intrat în Top 10. Succesul de top al cântăreței a continuat cu o versiune a piesei lui Michael Bolton, *How Am I Supposed To Live Without You*, care a intrat în Top 20 și cu *Self Control*, un hit Top 5, atât în SUA, cât și în Marea Britanie.

După o serie de hituri minore, s-a întors în Top 30 la sfârșitul anului 1987, cu piesa lui Jennifer Rush, *The Power Of Love*.

The Best Of Branigan (1995), Over My Heart (1993), Laura Branigan (1990), Touch (1987), Self Control (1984), Branigan 2 (1983), Branigan (1982)

James Brown

S-a născut la 3 mai 1928, în Barnwell, South Carolina, SUA. Prima trupă în care a cântat a fost cea a lui Bobby Byrd, Gospel Starlighters, care s-a transformat apoi în Flames. În 1955 au înregistrat piesa demo *Please Please Please* la WIBB, un post de radio din Georgia. Difuzarea ei a dus la semnarea unui contract cu Ralph Bass și compania King/Federal. Un an mai târziu, o altă versiune a piesei, înregistrată sub numele de 'James Brown And The Famous Flames', a intrat în topul R&B din SUA. În 1958, *Try Me* a ajuns number 1 în același top. Piesele *I'll Go Crazy* și *Think* (din 1960) au intrat amândouă în topuri, la fel ca toate celelalte înregistrări care au urmat, până în 1977. Albumul LIVE AT THE APOLLO i-a asigurat o carieră de succes, la fel ca piesele *Night Train, Shout And Shimmy, I Don't Mind, Bewildered* și *Prisoner Of Love* (1963), care a fost prima sa intrare în US Top 20 pop single.

În anii '60, James a compus piese precum *Papa's Got A Brand New Bag, I Got You (I Feel Good), It's A Man's Man's Man's World* și *Money Won't Change You*. Din 1967 a început să cânte cu Clyde Stubblefield (drums) și a înregistrat *Say It Loud – I'm Black And I'm Proud* (1968), *Mother Popcorn* (1969) și *Get Up (I Feel Like Being A) Sex Machine* (1970). Din 1971 Brown s-a mutat la Polydor și a înființat un alt grup, denumit JB, condus de Fred Wesley, cu Maceo Parker, St. Clair Pinckney și alții. În 1974 a realizat 3 single-uri R&B number 1: *The Payback, My Thang* și *Papa Don't Take No Mess (Part 1)* plus două soundtrackuri: BLACK CAESAR și SLAUGHTER'S BIG RIP OFF. A urmat apariția sa în filmul *The Blues Brothers*, iar în 1980 a părăsit casa de discuri Polydor.

Înregistrările sale făcute apoi la mai multe case, cum ar fi TK, Augusta Sound și Backstreet au fost succese marginale. În 1986 însă a compus *Livin' In America*, tema muzicală a filmului ROCKY IV, urmată de hiturile *How Do You Stop* (1987) și *I'm Real* (1988), de pe albumul cu același nume. În același an a fost arestat sub acuzațiile de posesie de droguri și arme de foc și a fost închis pentru o perioadă de 6 ani și jumătate în State Park Correctional Centre. A fost eliberat în 1991, Brown având o grămadă de piese scrise în închisoare.

Back Again (1998), Hooked On Brown (1996), 40th Anniversary Collection (1996), Live At The Apollo 1995 (1995), Living In America (1995), Soul Pride: The Instrumentals (1960-69) (1993), Is Back (1992), Universal James (1992), 20 All Time Greatest Hits! (1991), Love Over-Due (1991), Soul's Alive (1991), Star Time (1991), Messin' With The Blues (1990), Roots Of A Revolution (1989), I'm Real (1988), Motherlode (1988), Santa's Got A Brand New Bag (1988), The CD Of Jb, Vol. 2 (1987), In The Jungle Groove (1987), Gravity (1986), The CD Of JB (1985), Dead On The Heavy Funk (74-76) (1985), Ain't That A Groove – The James Brown Story 1966-69 (1984), Doing It To Death – The James Brown Story 1970-73 (1984), Soul Syndrome (1980), Solid Gold – 30 Golden Hits (1977), Hell (1974), The Payback (1974), Reality (1974), Get On The Good Foot (1972), There It Is (1972), Hot Pants (1971), Love Power Peace: Live At The Olympia, Paris, 1971 (1971), Live At The Apollo, Vol. 3 (1971), Sex Machine (1970), Live At The Apollo, Vol. 2, Part 1, 2 (1966), Live At The Apollo, 1962 (1963)

Jack Bruce

Născut John Symon Asher, la 4 mai 1943, în Glasgow, Lanarkshire, Scoția, Bruce a studiat pianul la Royal Scottish Academy of Music, dar a cântat de-a lungul carierei sale atât la chitară bas, cât și la cello și harmonica. La 19 ani s-a mutat la Londra, unde a cântat cu trupa lui Alexis Korner și a fost membru de bază în Graham Bond Organisation. A mai colaborat cu grupul lui John

Mayall, Bluesbreakers și cu Manfred Mann, după care, împreună cu Ginger Baker și Eric Clapton, a înființat Cream. La desființarea acesteia, Bruce a realizat primul, dar și cel mai de succes album solo, SONGS FOR A TAILOR, cu o serie de muzicieni de jaz și rock. Piesele au fost compuse împreună cu Pete Brown, care a scris și pentru Cream, *Theme For An Imaginary Western* și *The Weird Of Hermiston* etalând calitățile de vocalist ale lui Jack. La începutul anilor '70 a lansat o serie de albume, a colaborat cu Lifetime, a lui Tony Williams și a înființat grupul West Bruce And Laing și Jack Bruce And Friends, cu Larry Coryell (guitar) și Mitch Mitchell (drums, ex-Jimi Hendrix). Tot în această perioadă a cântat la voce pe albumul ESCALATOR OVER THE HILL al Carlei Bley, care a devenit membră a trupei Jack Bruce Band, în 1975.

În 1979 a concertat cu Mahavishnu Orchestra, iar în anul următor i-a cooptat în trupa sa pe Dave 'Clem' Clempson (guitar, ex-Bakerloo, Colosseum și Humble Pie) și pe David Sancious.

În 1981 a format BLT cu Robin Trower (guitar) și Bill Lordan (drums), dar a renunțat după două albume foarte prost primite.

Abia în 1987 a apărut un alt album, AUTOMATIC, realizat cu un buget foarte mic, urmat în 1990 de A QUESTION OF TIMEWHICH, care nu a reușit însă să-i relanseze cariera.

Cu toate acestea, Bruce a rămas în istoria muzicii ca cel mai bun basist rock.

Sitting on Top of the World (1997), Monkjack (1995), BBC Radio 1 in Concert (1995), Jack Bruce & Friends (1994), Cities of the Heart (1994), Somethin, Else (1993), Out Of The Storm (1974), Harmony Row (1971), Songs for a Tailor (1969), Things We Like (1968)

Buffalo Tom

Trio hardcore din Boston, SUA, format la Massachusetts University în 1986 din Bill Janowitz (vocals, guitar), Tom Maginnis (drums) și Chris Colbourn (bass).

Primul lor LP a fost realizat la casa de discuri underground SST și poartă numele trupei. În 1992 au lansat BIRDBRAIN, de pe care piesa *Sunflower Suit* a fost inspirată din filmul lui Hitchcock *The Birds* (Păsările).

A urmat albumul LET ME COME OVER, iar în 1995, SLEEPY EYES, de pe care se remarcă piesele *Summer* și *Tangerine*. Trei ani mai târziu a apărut SMITTEN.

Smitten (1998), Sleepy Eyed (1995), Big Red Letter Day (1993), Let Me Come Over (1992), Birdbrain (1990), Buffalo Tom (1988)

Chris De Burgh

Născut Christopher Davidson, la 15 octombrie 1948, în Argentina, De Burgh a început să scrie cântece pop pe când studia la Trinity College din Dublin. A semnat apoi cu A&M Records și a cântat în deschidere la Supertramp, în 1975. Nici albumul său de debut FAR BEYOND THESE CASTLE WALLS, și nici SPANISH TRAIN AND OTHER STORIES nu s-au prea bucurat de apreciere, dar o piesă, *A Spaceman Came Travelling*, a fost frecvent difuzată la radio, de un DJ britanic, devenind hit.

Cel de-al cincilea lui LP, EASTERN WIND, a fost vândut extraordinar în Norvegia. În 1982 a avut în sfârșit un mare hit în topurile din Marea Britanie cu albumul THE GETAWAY. LP-ul cel mai bine primit a fost însă MAN ON THE LINE din 1984, cu un hit minor, *High On Emotion*, dar un an mai târziu, compilația THE VERY BEST OF l-a făcut un mare nume în Marea Britanie. După 11 ani de carieră, De Burgh a ajuns în cele din urmă number one în 1986 cu piesa romantică *Lady In Red*, care l-a făcut cunoscut în toată lumea. Ba mai mult, au început să se vândă bine și albumele mai vechi. În 1987 a reînregistrat *A Spaceman Came Travelling*, care a intrat în topurile din Marea Britanie. FLYING COLOURS din 1988 a fost cel mai bine vândut album al lui.

În 1991, după războiul din Golf, De Burgh a donat refugiaților curzi toate drepturile bănești care i-au revenit în urma vânzării lui THE SIMPLE TRUTH.

În 1992 a lansat POWER OF TEN, urmat de THIS WAY UP, în '94, și un album live în 1995.

The Love Songs Album (1997), High On Emotion: Live From Dublin (1995), This Way Up (1994), Power Of Ten (1992), The Lady In Red...The Very Best Of (1991), Flying Colours (1988), Into The Light (1986), The Very Best Of Chris De Burgh (1984), Man On The Line (1984), The Getaway (1982), Best Moves (1981), Eastern Wind (1980), Crusader (1979), Spanish Train And Other Stories (1976), At The End Of a Perfect Day (1977), Far Beyond This Castle Walls (1975)

Kate Bush

Catherine Bush s-a născut la 30 iulie 1958, în Bexleyheath, Kent, Anglia și a fost descoperită de David Gilmour, de la Pink Floyd, pe când era încă

la școală. Impresionat de calitățile ei, David i-a finanțat primele casete demo. Apoi Kate a semnat cu EMI Records, care nu i-a editat nimic imediat, dar a încurajat-o să-și perfecționeze stilul componistic, dansul și vocea.

În 1978 a înregistrat în sfârșit *Wuthering Heights*, o piesă inspirată de romanul lui Emily Brontë și care a ajuns foarte repede number 1 în topurile britanice. Albumul THE KICK INSIDE, realizat după 3 ani, a fost urmat de hitul *The Man With The Child In His Eyes*, care a intrat în Top 10.

După LIONHEART din 1979 a efectuat primul ei turneu, în care a avut apariții scenice extravagante. EP-ul KATE BUSH ON STAGE i-a dat un alt hit Top 10. A urmat colaborarea cu Peter Gabriel la albumul Games Without Frontiers, după care Bush a reintrat în topuri cu piesele *Breathing* și *Babooshka*. Cu albumul următor, NEVER FOR EVER, a intrat pe primul loc în topurile britanice. *Army Dreamers* și *December Will Be Magic* au fost alte noi hituri, iar în 1982 a apărut albumul THE DREAMING. După o perioadă de trei ani, în care a compus și perfecționat un nou LP, a înregistrat piesa single *Running Up That Hill*. HOUNDS OF LOVE i-a răsplătit pe deplin efortul. A urmat o altă colaborare cu Peter Gabriel la hitul *Don't Give Up*, după care, în 1989 a revenit cu LP-ul THE SENSUAL WORLD, pe care a experimentat diverse stiluri și forme muzicale, folosind și o trupă folk bulgărească, alături de instrumente tradiționale și altele, mai deosebite. Kate a fost declarată de către presa muzicală drept cea mai originală artistă. Pe albumul THE RED SHOES din 1993 a colaborat cu o serie de muzicieni celebri, ca Eric Clapton, Prince, Jeff Beck, Trio Bulgarka și Gary Brooker.

Hounds Of Love (1998), Live At The Hammersmith Odeon (1998), The Red Shoes (1993), Interview Picture Disc (1991), The Sensual World (1989), The Whole Story (1986), Hounds Of Love (1985), The Dreaming (1982), Never For Ever (1980), The Kick Inside (1978), Lionheart (1978)

The Byrds

The Byrds au fost mai întâi un trio care a cântat sub numele de Jet Set, cu Jim (Roger) McGuinn (n. 13 iulie 1942, Chicago, Illinois, SUA; vocals, guitar), Gene Clark (n. 17 noiembrie 1941, Tipton, Missouri, SUA, d. 24 mai 1991; vocals, tambourine, guitar) și David Crosby (n. 14 august 1941, Los Angeles, California, SUA; vocals, guitar). Primul lor single, *Please Let Me Love You* a apărut sub egida Elektra Records sub pseudonimul Beefeaters.

La sfârșitul anului 1964, cei trei i-au cooptat pe Chris Hillman (n. 4 decembrie 1942, Los Angeles, California, SUA; bass) și pe Michael Clarke (n. Michael Dick, 3 iunie 1944, Texas, SUA, d. 19 decembrie, 1993; drums). În același an au semnat cu CBS sub numele The Byrds. Producătorul Terry Melcher este responsabil de single-ul lor de debut, *Mr Tambourine Man*, care în vara anului 1965 a ocupat prima poziție, atât în topurile americane, cât și în cele englezești. A urmat un turneu în care The Byrds au fost prezentați ca „America's Answer To The Beatles", adică răspunsul, replica Americii la (fenomenul) Beatles.

Cel de-al doilea single, *All I Really Want To Do*, n-a avut succesul scontat, în schimb cea de a doua față a single-ului, *Feel A Whole Lot Better*, a devenit piesa de concert favorită.

Albumul MR. TAMBOURINE MAN conține 4 variante cover ale unor piese compuse de Bob Dylan și cântece precum *I Knew I'd Want You, Here Without You,You Won't Have To Cry* și *We'll Meet Again*, care încheie albumul.

Single-ul *Turn! Turn! Turn!* a fost un alt number 1 în America, fiind urmat de albumul cu același nume. În 1966, grupul s-a despărțit de producătorul Melcher și a renunțat la stilul folk-rock pentru reggae și jaz. Piesa *Eight Miles High* a fost interzisă la posturile de radio, fiind considerată un cântec de propagandă pentru droguri. După realizarea acesteia, compozitorul Gene Clark a părăsit grupul din cauza aerofobiei și pentru că ura turneele.

The Byrds au continuat în formula de patru și au înregistrat FIFTH DIMENSION, de pe care nici una din piese nu a intrat în topuri. 1967 a fost un an mai norocos, grupul realizând hit single-ul *So You Want To Be A Rock 'N' Roll Star*, cu Hugh Masekela (trumpet).

Compozitorul principal al pieselor celui de al patrulea LP, YOUNGER THAN YESTERDAY, a fost David Crosby, care a părăsit apoi grupul și, mai târziu, a înființat Crosby, Stills & Nash. În The Byrds a revenit atunci Gene Clark, dar numai pentru 3 săptămâni. Michael Clarke (drums) a fost concediat, iar McGuinn și Hillman au realizat THE NOTORIOUS BYRD BROTHERS, cu producătorul Gary Usher.

În 1968, Kevin Kelley (drums) și Gram Parsons (vocals, guitars) au completat grupul, care a realizat albumul country-rock SWEETHEART OF THE RODEO. Gram Parsons i-a părăsit în timpul

unui turneu din Africa de Sud, în vara lui 1968. La sfârșitul aceluiași an a plecat Hillman, după o dispută cu noul lor manager Larry Spector. McGuinn a preluat atunci controlul și a reformat trupa cu Clarence White (vocals, guitar), John York (vocals, bass) și Gene Parsons (vocals, drums). York a contribuit la albumele DR. BYRDS & MR. HYDE și BALLAD OF EASY RIDER, după care a fost înlocuit cu Skip Battin. În această formulă au cântat până în 1972 și au înregistrat *Chestnut Mare* și cel mai bine vândut album al lor (UNTITLED). Au urmat BYRDMANIAX și FARTHER ALONG, care au fost eșecuri, iar ca urmare McGuinn a decis să dizolve grupul. În 1973, Clarence White (ex-Byrds) a murit într-un accident rutier, iar după nici trei luni, Gram Parsons a decedat și el din cauza unei supradoze de droguri.

Ceilalți membri au mai făcut parte din diverse alte grupuri ca Dillard & Clark, Flying Burrito Brothers, Manassas, Souther Hillman Furay și Crosby, Stills, Nash & Young. McGuinn, Clark și Hillman au înregistrat în anii ’80 la case mici de discuri, pe când Crosby a devenit dependent de droguri și a fost condamnat la închisoare. Un proces intentat de Michael Clarke (drums) s-a sfârșit cu acordarea dreptului de a folosi numele de The Byrds.

McGuinn, Crosby și Hillman au mai înregistrat în 1990 patru piese, care au fost incluse pe un album ce conține 90 de cântece Byrds. Grupul s-a reunit în sfârșit, după mai multe încercări, în 1991, când au fost incluși în Rock ‘n’ Roll Hall of Fame. La sfârșitul aceluiași an a murit Gene Clark, iar doi ani mai târziu s-a stins și Michael Clarke.

20 Essential Tracks: 1965-1990 (1992), The Byrds (1990), In The Beginning (1988), Greatest Hits, Vol. 2 (1972), Byrdmaniax (1971), Untitled (1970), The Ballad Of Easy Rider (1969), Dr. Byrds & Mr. Hyde (1969), The Notorious Byrd Brothers (1968), Sweetheart Of The Rodeo (1968), Greatest Hits (1967), Younger Than Yesterday (1967), Fifth Dimension (1966), Turn! Turn! Turn! (1966), Mr. Tambourine Man (1965), Mesopotamia (1983)

C

Cactus

Grup rock cu o carieră extrem de scurtă (numai trei ani), înființat în 1969, în componența: Rusty Day (ex-Amboy Dukes, vocals), Jim McCarty (ex- Mitch Ryder’s Detroit Wheel, guitar) și 2 foști membri Vanilla Fudge: Tim Bogert (bass) și Carmine Appice (drums).

Au debutat în 1970 cu un album purtând numele trupei, continuând în 1971 cu ONE WAY OR ANOTHER și RESTRICTIONS. În 1972, Cactus s-a și desființat. Tim Bogert și Carmine Appice au înființat trupa Beck, Bogert And Appice, care n-a supraviețuit mai mult de un an.

Duane Hitchins (keyboards) a reînființat grupul, sub numele de New Cactus Band, cu Mike Pinera (guitar, ex-Iron Butterfly), Roland Robinson (bass) și Jerry Norris (drums), dar nici această formulă n-a ținut, iar grupul s-a desființat definitiv în 1973.

Cactology-The Cactus Collection (1996), Restrictions (1971), One Way...Or Another (1971), Cactus (1970)

J.J. Cale

Născut Jean Jacques Cale, la 5 decembrie 1938, în Tulsa, Oklahoma, SUA, J.J. a început să cânte la chitară în anii ’50, într-un grup western swing, după care a înființat propria sa trupă: Johnnie Cale And The Valentines. A cutreierat mai multe orașe ca Nashville și Los Angeles, unde a cântat cu Carl Radle, Leon Russell și Chuck Blackwell, a apărut în diverse trupe de bar, a lucrat ca inginer de studio și a înregistrat câteva single-uri minore, după care a colaborat cu compozitorul Roger Tillison la un album psihedelic: A TRIP DOWN SUNSET STRIP.

Cale s-a reîntors în Tulsa în 1967, unde a cântat în următorii trei ani, până când Eric Clapton a înregistrat *After Midnigh*t, un cântec scris de el și realizat pe single în 1965. Apoi, producătorul Audie Ashworth l-a invitat la Nashville, unde a înregistrat albumul NATURALLY, realizat la casa de discuri a lui Leon Russell, Shelter. Albumul include piese precum *Call Me The Breeze, Magnolia* și *Crazy Mama*, care a devenit hit Top 30. L-au

acompaniat David Briggs (keyboards), Norbert Putnam (bass) și Tim Drummond (drums), foști membri Area Code 615.

A urmat albumul REALLY, care include *Lies* și la care a contribuit echipa Muscle Shoals a lui Barry Beckett (keyboards), David Hood (bass) și Roger Hawkins (drums).

LP-urile OKIE din 1974 și TROUBADOUR din 1976 i-au reconfirmat talentul, ultimul incluzând piesa *Cocaine*, reluată și ea de Clapton, așa cum s-a întâmplat și cu *I'll Make Love To You Anytime* de pe următorul LP, FIVE.

La SHADES a colaborat, din 1981, cu Dennis Solee (saxophone). Următoarele lui realizări la Phonogram, GRASSHOPPER și NUMBER 8 nu s-au vândut foarte bine, ceea ce a dus la desfacerea contractului cu casa de discuri. Albumul SPECIAL EDITION din 1984 este o colecție de greatest hits, precum celebra *Cocaine, After Midnight, Lies* și *Crazy Mama*.

În 1990, Cale revine în forță cu TRAVEL LOG, realizat la o casă britanică independentă, Silvertone. La album au mai colaborat și James Burton, Hoyt Axon, Spooner Oldham și John Keltner. Cuprinde piese ca *Lean On Me* și *Lady Luck*.

Cale a influențat prin muzica și stilul său mai mulți artiști, cum ar fi Mark Knopfler de la Dire Straits și, bineînțeles, Eric Clapton.

Guitar Man (1996), Closer To You (1994), Number 10 (1992), Travel Log (1990), La Femme De Mon Pote (1984), Special Edition (1984), Number 8 (1983), Grasshopper (1982), Shades (1981), 5 (1979), Troubadour (1976), Okie (1974), Really (1972), Naturally (1971)

Cab Calloway

Născut Cabell Calloway, la 25 decembrie 1907, în Rochester, New York, SUA, d. la 18 noiembrie, 1994, vocalistul s-a implicat în show business de la o vârstă foarte fragedă. A urmat Dreptul dar și-a întrerupt studiile pentru a deveni cântăreț și dansator. Cab a mai fost toboșar de ocazie și MC (un fel de maestru de ceremonii), lucrând mai ales în Baltimore, unde a fost crescut, și apoi în Chicago, unde s-a mutat la sfârșitul anilor '20. A cântat împreună cu sora lui mai mare Blanche Calloway, după care, în 1929, a devenit liderul grupului The Alabamians și a plecat la New York, unde a devenit membru The Missourians, o trupă angajată de Savoy Ballroom. Ținuta sa extravagantă și felul de a vorbi cu publicul, folosind celebra adresare „Hi-De-Hi" l-au făcut foarte repede favoritul number 1 al acestuia. Trupa sa a fost redenumită Cab Calloway & His Orchestra, iar în 1931 s-a mutat la Cotton Club, în locul lui Duke Ellington.

În același timp, difuzarea pieselor sale la radio a făcut din el o vedetă pe plan național. A cântat *Geechy Joe* și *Sunday In Savannah*, în filmul din 1943 *Stormy Weather*. A compus o mulțime de piese, printre care și celebra *Minnie The Moocher* din 1931 și *Kicking The Gong Around* din același an, piesa lui Fats Waller, *Six Or Seven Times* și cântecul compozitorilor Harold Arlen și Ted Koehler, *Triggeration*.

Din orchestra sa au făcut parte de-a lungul timpului artiști ca Reuben Reeves (cornet), Ed Swayzee (trombon), Doc Cheatham și Bennie Payne, Hilton Jefferson (*Willow Weep For Me*), Milt Hinton (*Pluckin' The Bass*), Cozy Cole (*Ratamacue* și *Crescendo In Drums*), Jonah Jones (*Jonah Joins The Cab*), Chu Berry, care apare pe *Ghost Of A Chance* și *Tappin' Off*, Shad Collins, Garvin Bushell, Ben Webster, Walter 'Foots' Thomas, Tyree Glenn, Mario Bauza, Dizzy Gillespie și alții.

Cab Calloway a interpretat roluri în *Porgy And Bess* și în musicalul *Hello, Dolly!*, a jucat în filme ca *The Blues Brothers* (1980), *The Big Broadcast* (1932), *International House*, *The Singing Kid, Manhattan Merry Go Round*, *Sensations Of 1945*, *The Cincinnati Kid*, *St. Louis Blues* și *A Man Called Adam* (1966). În anii '70 a apărut pe Broadway în Bubbling Brown Sugar, iar în deceniul următor și la televiziune, atât în SUA cât și în Marea Britanie.

În 1993 a apărut la London Barbican Centre și a sărbătorit doctoratul onorific în artele frumoase la University of Rochester din New York State cântând, cu cei 9.000 de absolvenți și oaspeți, piesa *Minnie The Moocher*.

Cab Calloway a murit în Hosckessin, Delaware, SUA, la 18 noiembrie 1994.

On Film (1934-1950)(1995), Cruisin' With Cab (1930-1943)(1995), Are You Hep To The Jive?: 22 Sensational Tracks (1994), Kicking The Gong Around (1992), Best Of The Big Bands (1990), Stands In For The Moon (1987), Cab Calloway & Co. (1985), Mr. Hi-De-Ho (1930-31) (1982), The Hi-De-Ho Man (1974), 16 Cab Calloway Classic (1973), Blues Make Me Happy (1962), Hi-De-Hi, Hi-De-Ho (1959), The Cotton Club Revue Of Cab (1958), Live At The New Cafe Zanzibar 1945 (1945), Soundtracks And Broadcasts (1944), Cab Calloway 1944 (1944), Get With Cab (1944), Cab Calloway And His Orchestra (1943), 1940-1941

(1941), 1940 (1940), Cab Calloway (1939), Jumpin' Five (1938), Penguin Swing (1937), Jazz Heritage: Mr. Hi-De-Ho (1930-1931) (1931), Cab Calloway And Company (1931), Minnie The Moocher (1931), Cab Calloway And The Missourians (1929-1930) (1930)

Camel

Grup britanic apărut în 1973, din a cărui componență inițială făceau parte: Andy Latimer (n. 17 mai 1947, în Guildford, Surrey, Anglia; guitar, flute, vocals), Doug Ferguson (n. 4 aprilie 1947, în Carlisle, Cumbria, Anglia; bass), Andy Ward (n. 28 septembrie 1952, în Epsom, Surrey, Anglia; drums), și Peter Bardens (n. 19 iunie 1945, în Westminster, Londra, Anglia; keyboards).

După albumul de debut, CAMEL și MIRAGE din 1974 au făcut o adaptare după povestea pentru copii a lui Paul Gallico *The Snow Goose*, realizând un LP cu același nume, care a intrat în Top 30 în Marea Britanie, în anul 1975.

După MOONMADNESS, Ferguson a plecat, fiind înlocuit de un fost membru Caravan, Richard Sinclair. Au urmat LP-urile Top 30: RAIN DANCES (pe care apare și Mel Collins (sax, flute), la piesa *Tell Me*) și BREATHLESS. În 1979 realizează I CAN SEE YOUR HOUSE FROM HERE pe care apar Phil Collins și din nou Mel Collins, la piesele *Survival* și *Who We Are*. Urmează NUDE, bazat pe povestea adevărată a unui soldat care a luptat în cel de al doilea război mondial și care, după o bătălie, a fost uitat vreme de 30 de ani pe o insulă tropicală.

Peter Bardens a fost apoi înlocuit de Jan Schelhaas (tot ex-Caravan).

La sfârșitul anilor '80, singurul membru din formula inițială era Latimer, care cânta alături de Tom Scherpenzeel (keyboards), Christopher Rainbow (vocals), Paul Burgess (drums) și Paul Bass (bass).

În 1991 Camel a înregistrat DUST AND DREAMS, inspirat de romanul lui Steinbeck, *Grapes Of Wrath* (Fructele mâniei), pe care apare Mae McKenna, la piesa *Rose Of Sharon*. A urmat o retrospectivă Camel care cuprinde perioada 1972-1992 și ON THE ROAD.

On The Road 1972 (1994), Echoes: The Retrospective (1972-1992) (1993), Dust And Dreams (1991), A Compact Collection (1986), Pressure Points: Live In Concert (1984), Stationary Traveller (1984), The Single Factor (1982), Nude (1981), I Can See Your House From Here (1979), A Live Record (1978), Camel (1978), Breathless (1978), Rain Dances (1977), Moonmadness (1976), The Snow Goos (1975), Mirage (1974), Camel (1973)

Cameo

Grup funk, american, denumit la început New York City Players și format în 1974 de Larry Mr. B Blackmon (n. în New York City, New York, SUA; drums/vocals) și Thomas Jenkins (vocals), alături de Nathan Leftenant. După o serie de concerte, alături de trupe ca Parliament și Funkadelic, au semnat cu Chocolate City, unde au debutat cu CARDIAC ARREST, produs de Larry Blackmon. Au urmat alte turnee și albume, dar abia cu KNIGHTS OF THE SOUND TABLE din 1981 au reușit să se facă remarcați.

ALLIGATOR WOMAN cuprinde hiturile *Flirt*, *Just Be Yourself* și piesa titlu. În 1984, single-ul *She's Strange* a fost primul lor UK Top 40 single. În anul următor au realizat *Single Life* (UK Top 20), apoi *She's Strange* (de pe albumul cu același titlu), care a fost remixat și a ajuns pe poziția 22 în topuri.

În 1986 au reușit să ajungă și în US Top 40. Single-ul *Word Up*, piesă funk, a ajuns number 3 în Marea Britanie, number 1 în topul american R&B și number 6 în topul pop Billboard. Înregistrările Cameo au început să se facă în studioul lui Blackmon, Atlanta Artists. Au continuat cu MACHISMO, REAL MEN WEAR BLACK, un BEST OF din 1993 și altele.

The Best Of Cameo. Vol. 2 (1996), Secret Omen (1996), In The Face Of Funk (1994), The Best Of Cameo (1993), Emotional Violence (1992), Real Men...Wear Black (1990), Machismo (1988), Single Life (1985), Word Up (1985), She's Strange (1984), Alligator Woman (1982), Knights Of The Sound Table (1981), Cameosis (1980), Feel Me (1980), Secret Omen (1979), Ugly Ego (1978), We'll All Know Who We Are (1978), Cardiac Arrest (1977)

John Campbell

Născut în 1952, în Shreveport, Louisiana, SUA, d. 13 iunie 1993, la New York, cântărețul și chitaristul de blues John Campbell și-a început cariera după accidentul avut în 1967 într-o cursă de trăsuri, accident care l-a lăsat fără un ochi și cu o mulțime de cicatrici pe față. Atunci a învățat singur să cânte la chitară, fiind influențat de artiști ca John Lee Hooker și Lightnin' Hopkins.

A părăsit școala la sfârșitul anilor '60 și a susținut concerte în deschidere la diverse trupe, cum ar fi 'Gatemouth' Brown și Hubert Smith și

prin cluburile din New York. A început să înregistreze abia în 1988, când chitaristul Ronnie Earl a trimis o casetă a lui Campbell la Crosscut Label din Germania. Tot Earl i-a produs și primul album intitulat A MAN AND HIS BLUES, dar din cauza proastei distribuții și vânzări a rămas un album obscur. A lucrat apoi cu un alt chitarist, Alexander Kennedy, cântând împreună cu acesta în deschidere la Albert King, în New York, după care a semnat cu Elektra, iar în 1991 a realizat ONE BELIEVER, produs de Dennis Walker și acompaniat de membrii trupelor lui Robert Gray și Joe Ely.

Colaborarea lui Campbell cu Walker și Kennedy la compunerea pieselor sale a generat o serie de cântece ca *Devil In My Closet, Tiny Coffin* și *Take Me Down*.

HOWLIN' MERCY i-a consolidat poziția de lider al bluesului modern. Din păcate însă, Campbell a murit la 13 iunie 1993, înaintea unui turneu european.

Howlin' Mercy (1993), Live At Maybeck Recital Hall, Vol. 29 (1993), One Believer (1991), Turning Point (1990), After Hours (1989), A Man And His Blues (1988)

Candlebox

Trupă din California cu un sound ce aduce a Seattle, compusă inițial din Kevin Martin (vocals), Peter Klett (guitar), Bardi Martin (bass) și Scott Mercado (drums). Mai târziu l-au cooptat pe Dave Krusen. Numele grupului provine de la o piesă Midnight Oil intitulată *Tin Legs and Tin Mines*, care cuprinde versul „boxed in like candles".

Single-urile *Far Behind* și *You* au fost primele lor hituri în Statele Unite, în 1995. Acestea au apărut pe albumul CANDLEBOX din 1993, LP co-produs de Kelly Gray, care s-a vândut în peste 3 milioane de exemplare. Backing vocals au făcut Laurie Lewis și Scott Heard, iar la orgă (folosită în piesa *He Calls Home*) a fost Randy Gane.

Doi ani mai târziu înregistrează LUCY, album ce cuprinde piesa *Best Friend*, care vorbește despre dependență și prietenie. Albumul a fost realizat la London Bridge Studios din Seattle și a intrat repede în topuri, certificând faptul că trupa face parte din elita rock, lucru demonstrat și de LP-ul lor din 1998, HAPPY PILLS.

Happy Pills (1998), Lucy (1995), Candlebox (1993)

Carcass

Trupă din Liverpool, Anglia, formată în 1987 din Jeff Walker (vocals, bass; ex-Electro Hippies), Bill Steer (vocals, guitar; ex-Napalm Death) și Ken Owen (drums). Mai târziu a venit și cel de-al doilea chitarist, Michael Amott (ex-Carnage). Primele albume au apărut la Earache Records.

În ciuda textelor lor bizare, Carcass au reușit să semneze un contract cu o importantă casă de discuri, Columbia, la care au scos în 1994 HEARTWORK, LP pe care apare și Carlo Regedas (ex-Devoid).

WAKE UP AND SMELL THE...CARCASS este o compilație care a apărut după albumul SWANSONG din 1996.

În noiembrie 1997 a ieșit pe piață BEST OF CARCASS, o altă colecție, compusă dintr-un set de două CD-uri.

Best Of Carcass (1997), Swansong (1996), Heartwork (1994), Necroticism: Descanting The Insalubrious (1992), Symphonies Of Sickness/ Reek Of Putrefaction (1990), The Peel Sessions (1988), Reek Of Putrefaction (1988)

Mariah Carey

Născută la 27 martie 1970 în Long Island, New York, SUA, Mariah Carey a fost cel de-al treilea copil al unei mame americano-irlandeze, fostă cântăreață de operă, și a unui tată pe jumătate venezuelean. A început să cânte încă de mică, uimindu-și mama, care a ajutat-o să-și dezvolte talentul. Obișnuia să asculte discuri cu Aretha Franklin și Al Green, care au devenit idolii ei, și să cânte melodiile pe care le auzea în reclamele radio sau TV. La 13 ani făcea backing vocals pentru o trupă care își înregistra casete demo. La 16 ani a părăsit școala, dedicându-se muzicii. L-a cunoscut pe Ben Margulies (n. 1963; keyboards, compozitor) care i-a devenit partener. Împreună au început să lucreze într-un studio din Manhattan, amenajat într-o magazie ce-i aparținea tatălui lui Ben. Mariah Carey compunea melodiile și majoritatea textelor, iar Margulies făcea aranjamentele muzicale. *Here We Go Round Again* a fost prima piesă compusă împreună pe care au înregistrat-o pe o casetă demo, multiplicată și trimisă la multe case de discuri. Din păcate însă n-au primit de la nici una un răspuns favorabil. Întâmplarea a făcut ca Mariah să intre în grupul de acompaniament al Brendei K. Starr, cu care s-a împrietenit, iar norocul i-a surâs în 1988 când aceasta a luat-o cu ea la o petrecere de afaceri unde Carey i-a dat o casetă demo președintelui Sony Music, Tommy Mottola, care a fost deosebit de impresionat și, la numai câteva zile, a chemat-o pentru a semna un contract de înregistrare cu casa de discuri. La scurt timp

Mariah și-a făcut debutul cu piesa *Visions Of Love*, care a devenit un mare hit. Albumul de debut, compus împreună cu Ben, a intrat în topul albumelor din SUA și a rămas acolo 22 de săptămâni la rând. Au urmat extrasele pe single *Love Takes Time, Someday* și *I Don't Wanna Cry*, care au devenit toate number one în topuri. În 1990 a fost răsplătită cu premiul Grammy la secțiunile „Best Female Vocalist" și „Best New Artist", ceea ce a însemnat un excelent început de carieră. Înainte de înregistrarea celui de al doilea LP, echipa Mariah-Ben s-a destrămat, ultimul fiind înlocuit de Walter Afanasieff, care a colaborat la următorul ei LP, EMOTIONS. De pe acesta, piesa titlu a intrat direct pe primele locuri în clasamente, fiind urmată de *Can't Let Go* și *Make it Happen*. Cel de-al treilea LP, MTV UNPLUGGED, este o colecție de piese de pe primele două plus un duet cu Trey Lorenz, *I'll Be There*, cover al unei piese Jackson 5. La data de 5 iunie 1993, la biserica St. Thomas din New York, Mariah s-a căsătorit cu Mottola. La scurt timp a apărut albumul MUSIC BOX, de pe care primele single-uri, *Dreamlover* și *Hero* au avut un succes enorm. În 1994 a apărut MERRY CHRISTMAS, un album de Crăciun, de pe care a fost realizat un singur extras pe single: *All I Want For Christmas Is You*. Au urmat DAYDREAM, compus împreună cu Dave 'Jam' Hall, și single-urile *Fantasy* și *One Sweet Day*, cântate împreună cu grupul Boyz II Men, iar în 1997 – BUTTERFLY. Cel mai recent album este #1 din 1998.

#1(1998), Butterfly (1997), Daydream (1995), Merry Christmas (1994), Music Box (1993), Emotions (1991), Mariah Carey (1990)

Belinda Carlisle

Născută la 16 august 1958, în Hollywood, California, SUA, Belinda Carlisle și-a început cariera solo în 1985, după destrămarea grupului Go-Go, din care a făcut parte. Cu ajutorul fostei sale colege, Charlotte Caffey, Carlisle a intrat direct în US Top 3 cu single-ul ei de debut *Mad About You* din 1986, iar primul ei album solo a ajuns number 13 în topul Billboard. După ce a părăsit casa de discuri IRS a semnat cu MCA în SUA și cu Virgin Records în Marea Britanie și a asaltat topurile internaționale cu hitul *Heaven Is A Place On Earth*. A continuat cu excelente albume și piese ca *I Get Weak* (1988), *Circle In The Sand* (1988), *Leave A Light On* (1989), *We Want The Same Thing* și multe altele.

În afara activității sale muzicale, Belinda Carlisle, alături de o altă ex-Go-Go, Jane Wiedlin, și-a folosit renumele în scopuri umanitare și în lupta pentru drepturile animalelor.

A Woman And A Man (1996), Real (1993), Her Greatest Hits (1992), Live Your Life Be Free (1991), Runaway Horses (1989), Heaven On Earth (1987), Belinda (1986)

The Carpenters

Duet format din frate și soră: Richard Carpenter (n. 15 octombrie 1946, New Haven, Connecticut, SUA; piano) și Karen Carpenter (n. 2 martie 1950, în New Haven, Connecticut, SUA, d. 4 februarie, 1983; vocals, drums). În 1968 au semnat cu A&M Records sub numele de Carpenters (după ce încercaseră mai multe formule). Au debutat cu OFFERING, care n-a intrat însă în topuri. Un an mai târziu, versiunea lor după *Ticket To Ride*, compusă de Beatles, a ajuns pe poziția 54 în topurile americane. Number 1 au ajuns cu *Close To You* a lui Burt Bacharach și Hal David, piesă care i-a lansat și pe plan internațional. În 1970 au intrat pe locul 2 în topurile din SUA cu o compoziție Paul Williams/Roger Nichols, *We've Only Just Begun*. Au urmat hiturile *For All We Know*, *Rainy Days And Mondays* și *The Beasts And Children*. The Carpenters au fost recompensați cu premii Grammy și și-au lansat propriul show de televiziune intitulat „Make Your Own Kind Of Music."

Între 1972-73 au continuat cu noi hituri, precum *Yesterday Once More*, *Goodbye To Love*, *Sing* și *Top Of The World*. Un cover după o altă piesă Beatles, *Please Mr. Postman* a adus grupul din nou pe prima poziție în topurile americane din 1974. În același an au cântat în fața președintelui Richard Nixon la Casa Albă.

The Carpenters au mai avut câteva piese de top ca *Only Yesterday*, însă declinul lor a început în cea de-a doua jumătate a anilor '70. Tot atunci au început și problemele lor personale și de sănătate. Richard a devenit dependent de droguri și a intrat la dezintoxicare în 1978, în timp ce Karen suferea de anorexia nervosa, care a dus și la moartea sa, ceva mai târziu. În 1979 a înregistrat materiale pentru un album solo, care a rămas însă nerealizat. Împreună cu Richard au mai lansat MADE IN AMERICA, de pe care *Touch Me When We're Dancing* a intrat în Top 20 din SUA. În anii '80, grupul s-a menținut la un standard scăzut, iar pe 4 februarie 1983 Karen a fost găsită în stare de inconștiență în locuința părinților ei din New Haven și a murit la spital câteva ore mai târziu.

După moartea surorii lui, Richard s-a dedicat muncii de producător, iar în timp au apărut o serie de compilații Carpenters și un album postum: VOICE OF THE HEART. În 1987, Richard a înregistrat TIME, alături de voci ca Dusty Springfield și Dionne Warwick. La sfârșitul anului 1989 a supervizat realizarea unui set de 12 CD-uri, care cuprinde antologia Carpenters.

A Kind Of Hush (1998), Interpretations: A 25th Anniversary Celebration (1995), From The Top (1991), Loveliness (1989), Old Fashioned Christmas (1985), Yesterday Once More (1985), Christmas Portrait (1984), Voice Of The Heart (1983), Made In America (1981), Christmas Portrait (1978), Passage (1977), A Kind Of Hush (1976), Horizon (1975), Now & Then (1973), The Singles 1969-1973 (1973), A Song For You (1972), The Carpenters (1971), Close To You (1970), Ticket To Ride (1969)

Paul Carrack

S-a născut la 22 aprilie 1951, în Sheffield, Yorkshire, Anglia. Paul Carrack (keyboards, vocals) a devenit cunoscut în 1974 cu o piesă a grupului Ace (din care și făcea parte): *How Long*. În 1977, după ce a părăsit Ace, a cântat în trupa lui Frankie Miller, iar un an mai târziu cu Roxy Music, apărând pe LP-urile MANIFESTO și FLESH & BLOOD. După înregistrarea albumului solo NIGHTBIRD, Carrack a fost invitat să cânte cu Squeeze, cu care a realizat TEMPTED (1981) și EAST SIDE STORY, după care a cântat cu Nick Lowe și a înregistrat cel de-al doilea album solo, SUBURBAN VOODOO, de pe care *I Need You* a ajuns în Top 40 din SUA. Pe la mijlocul anilor '80 a fost unul din membrii trupei lui Eric Clapton și a cântat cu Mike & The Mechanics în 1985, vocea lui putând fi auzită la piesele *Silent Running (On Dangerous Ground)* și *All I Need Is A Miracle*. În 1987, ca artist solo, a înregistrat un succes minor cu *When You Walk In The Room*, dar și-a luat revanșa cu hitul Top 10, *Don't Shed A Tear*. În 1989 GROOVE APPROVED a avut un mare succes în SUA. Pe lângă proiectele sale solo, Carrack este și un session musician foarte căutat, apărând alături de nume mari ale muzicii.

Blue Views (1997), The Paul Carrack Collection (1994), Carrackter Reference (1991), Groove Approved (1989), The Carrack Collection (1988), One Good Reason (1987), Suburban Voodoo (1982)

The Cars

Grup care și-a început cariera în 1976 în Boston. Din formula inițială, care a purtat numele de Cap'n Swing, au făcut parte Ric Ocasek (n. Richard Otcasek, 23 martie 1949, în Baltimore, Maryland, SUA; guitar, vocals), Benjamin Orr (n. Benjamin Orzechowski, în Cleveland, Ohio, SUA; bass, vocals), Greg Hawkes (keyboards), Elliot Easton (n. Elliot Shapiro, 18 decembrie 1953, în Brooklyn, New York City, New York, SUA; guitar) și David Robinson (drums).

Au debutat în 1978 cu un LP purtând numele trupei, care a fost un succes instantaneu, generând hituri ca: *Just What I Needed* și *My Best Friend's Girl* (de pe primul LP) care le-au asigurat o mare popularitate de ambele părți ale Atlanticului. După o serie de albume vândute în milioane de exemplare, membrii grupului s-au ocupat de propria lor carieră, dar The Cars s-a reîntors în 1984 cu cel mai bun LP al lor, HEARTBEAT CITY, de pe care s-a remarcat în special *Drive*. Trei ani mai târziu însă, cariera trupei a intrat în declin, o dată cu apariția albumului DOOR TO DOOR din 1987. La scurt timp după apariția acestuia, trupa s-a destrămat în favoarea proiectelor solo ale membrilor săi, Ocasek fiind de departe cea mai proeminentă figură.

Anthology (1995), Door To Door (1987), Greatest Hits (1985), Heartbeat City (1984), Shake It Up (1981), Panorama (1980), Candy-O (1979), The Cars/Candy-O (1979), The Cars (1978)

Cathedral

Trupă britanică de doom/grind formată de Lee Dorrian (vocals), după plecarea sa de la Napalm Death, împreună cu prietenul său Mark Griffiths (bass), foștii chitariști de la Acid Reign, Garry Jennings și Adam Lehan, plus Ben Mockrie (drums).

În această formulă au înregistrat demo-ul care conține 4 piese, IN MEMORIUM.

Pentru albumul de debut, FOREST OF EQUILIBRIUM, l-au folosit pe Mike Smail (drums), care l-a înlocuit pe Mockrie. Înlocuirile membrilor au continuat cu Mark Ramsey Wharton, cu care au înregistrat EP-ul SOUL SACRIFICE. A urmat turneul Gods Of Grind din Marea Britanie, alături de Carcass, Entombed și Confessor, cu Trouble și Obsessed. Au continuat cu o altă serie de concerte, de data aceasta în SUA, alături de grupurile Brutal Truth, Napalm Death și Carcass, concerte urmate de semnarea unui contract cu casa de discuri Columbia.

THE ETHEREAL MIRROR a fost produs în 1993 de Dave Bianco, care a mai colaborat și cu Trouble, Danzig și Mick Jagger. În turneul din Marea Britanie au fost cu Sleep și Penance, înainte de a înregistra STATIK MAJIK (EP) cu chitaristul de la Cronos, Mike Hickey (bass). EP-ul include o piesă de 23 de minute: *The Voyage Of The Homeless Sapien*.

Lehan și Wharton au părăsit grupul după un turneu american cu Mercyful Fate, iar formula a fost completată cu membrii Pentagram: Victor Griffin (drums) și Joe Hasselvander (guitar). Astfel au deschis concertele turneului cu Black Sabbath. La scurtă vreme după acesta a plecat și Hasselvander.

Cathedral s-au refăcut în 1994 cu Dorrian și Jennings, alături de Scott Carlson (ex-Repulsion; bass) și Dave Hornyak (drums).

There in the Shadows (1999), Kingdom of Ends (1999), Caravan Beyond Redemption (1998), Hopkins (1996), Supernatural Birth Machine (1996), The Carnival Bizarre (1995), Cosmic Requiem (1994), The Ethereal Mirror (1993), Forest Of Equilibrium (1992), Soul Sacrifice (EP, 1992)

Nick Cave & The Bad Seeds

Australianul Nick Cave (vocals) a făcut echipă, după destrămarea grupului Birthday Party, cu Blixa Bargeld (guitar, ex-Einsturzende Neubauten), Barry Adamson (bass și alte instrumente, ex-Magazine) și multi-instrumentalistul Mick Harvey. A debutat cu albumul FROM HERE TO ETERNITY, urmat de THE FIRST BORN IS DEAD un an mai târziu, dar grupul Bad Seeds s-a făcut cu adevărat cunoscut cu KICKING AGAINST THE PRICKS din 1986 (cu Thomas Wylder la tobe), LP de pe care *The Singer* a fost number one în Marea Britanie. YOUR FUNERAL, MY TRIAL conține, spre deosebire de precedentul, compoziții proprii. După doi ani de pauză au revenit cu *The Mercy Seat* și *Oh Deanna*, care au apărut pe albumul din 1988, TENDER PREY.

Au urmat *The Ship Song*, în 1990, și albumul THE GOOD SON, din același an. Între timp Cave a publicat (în 1989) un roman intitulat *And the ass saw the angel* și a apărut în filme ca *Wings of desire* și *Ghosts of the civil dead*. El a mai scris scenarii și soundtrackurile pentru diverse filme în care a și apărut. De asemenea, împreună cu Bad Seeds, a apărut pe diverse compilații, printre care I'M YOUR FAN (1991), dedicată lui Leonard Cohen (cu vocea căruia a fost asemănată și cea a lui Nick Cave).

Live At The Royal Albert Hall (1998), The Best Of (1998), The Boatman's Call (1997), Murder Ballads (1996), Let Love In (1994), Live Seeds (1993), Henry's Dream (1992), The Good Son (1990), Tender Prey (1988), Kicking Against The Prick (1986), Your Funeral, My Trial (1986), The First Born Is Dead (1985), From Her To Eternity (1984)

Tracy Chapman

Născută și crescută în Cleveland, Ohio, SUA, Tracy Chapman (vocals, guitar) a urmat o școală privată în Connecticut și apoi universitatea Tuffts din Medford, Massachusetts. Aici a început să cânte, pe străzi, prin baruri și cluburi de noapte. Tracy a debutat practic la concertul organizat pe stadionul Wembley din Londra în 1988, cu ocazia celei de a 70-a aniversări a lui Nelson Mandela. Datorită transmisiunii acestui concert prin satelit, ea a câștigat inima publicului spectator, acest lucru ducând și la succesul albumului de debut care-i poartă numele, album ce s-a vândut în 3 milioane de exemplare. LP-ul a fost înregistrat la Elektra Records, fiind produs de David Kershenbaum, care a mai lucrat și cu Joan Baez și Richie Havens. Piesa *Fast Car* a fost un hit Top 10. În 1988, Tracy a câștigat trei premii Grammy.

Cel de-al doilea LP a fost editat tot de Elektra Records după un turneu mondial pentru Amnesty International, cu Peter Gabriel, Sting și alții. CROSSROADS a apărut în 1989 și s-a vândut în peste un milion de exemplare. Cele mai bune piese au fost *Bridges, Subcity*, piesa titlu și *All That You Have Is Your Soul*.

MATTERS OF THE HEART din 1992 include cântece care vorbesc despre libertate, dreptate socială și condiția femeii în societate. Din păcate, nici unul din albumele care au urmat nu s-a mai ridicat la standardele primului.

Tracy Chapman (1998), New Beginning (1995), Matters Of The Heart (1992), Crossroads (1989), Tracy Chapman (1988)

The Charlatans

Grup din Manchester alcătuit din Tim Burgess (n. 30 mai 1968, în Salford, Manchester, Anglia; lead vocals, ex-Electric Crayons), Martin Blunt (n. 1965; bass, ex-Makin' Time), Jon Baker (n.

1969; guitar), Jon Brookes (n. 1969; drums) și Rob Collins (n. 1967; keyboards).

În 1990 debutează cu *Indian Rope*, la propria lor casă de discuri – Dead Dead Good, după care semnează cu Beggars Banquet.

Single-ul *The Only One I Know,* un hit UK Top 10, i-a catapultat în lumea muzicală. Albumul de debut, SOME FRIENDLY, a apărut în 1990 și s-a dovedit un real succes. Din păcate, în 1992, LP-ul BETWEEN 10TH AND 11TH a dezamăgit, fiind urmat de numeroase probleme ale membrilor grupului. Martin Blunt (bass) a suferit o cădere nervoasă, Baker (guitar) a plecat din trupă, iar Rob Collins (keyboards) a fost închis, fiind acuzat că a participat la un jaf armat. Acesta din urmă a murit într-un accident de mașină la 23 iulie 1996, când se întorcea de la Rockfield Studious din Monmouth, Wales. S-a presupus că ar fi pierdut controlul mașinii.

The Charlatans U.K. (1995), Between 10th And 11th (1992), Some Friendly (1990)

Ray Charles

Ray Charles Robinson s-a născut la 23 septembrie 1930, în Albany, Georgia, SUA. Provine dintr-o familie extrem de săracă, secătuită de tragedii (fratele lui mai mic a murit înecat, iar mama sa, Aretha, l-a părăsit pe când avea numai 15 ani). Ray a orbit încă de la vârsta de 7 ani, din cauza unui glaucom. La terminarea liceului știa să scrie și să citească muzică folosind alfabetul braille și să cânte la diverse instrumente. O vreme a avut diverse slujbe în Florida, după care s-a mutat la Seattle, unde a cântat la pian în mai multe cluburi de noapte.

Ray a început să înregistreze ca muzician de acompaniament în 1949, iar trei ani mai târziu a semnat cu Atlantic Records. *It Should've Been Me*, *Mess Around* și *Losing Hand* au fost primele sale compoziții de succes. A rearanjat piesa lui Guitar Slim, *Things That I Used To Do*, iar în 1954 a înregistrat *I Got A Woman*, urmată de *This Little Girl Of Mine* (1955), *Talkin' 'Bout You* (1957), *Don't Let The Sun Catch You Crying* (1959) și *What'd I Say* (1959). Stilurile pe care le-a adoptat au fost blues, jaz și chiar country.

În 1959, Charles a părăsit casa de discuri Atlantic și s-a mutat la ABC Records, unde a realizat memorabilele *Georgia On My Mind* (1960) și *Hit The Road Jack* (1961), care alături de albumul din 1962, MODERN SOUNDS IN COUNTRY AND WESTERN, l-au făcut cunoscut în toată lumea. Apoi, deși a mai avut piese inspirate ca *Let's Go Get Stoned* și *I Don't Need No Doctor*, critica muzicală i-a semnalat declinul artistic. A urmat totuși un album, CRYING TIME, care a avut succes. În anii '60 a înregistrat versiuni ale unor piese Beatles, cum ar fi *Yesterday* și *Eleanor Rigby*. În deceniul următor au apărut A MESSAGE FROM THE PEOPLE și RENAISSANCE, iar în anii '80 munca artistului a inclus colecții cu iz de country, o apariție în filmul *The Blues Brothers* și pe LP-ul SUA FOR AFRICA, cu piesa *We Are The World* (1985).

Ray Charles a inspirat prin opera sa numeroși cântăreți, cum ar fi Van Morrison, Steve Winwood, Eric Burdon, Joe Cocker și alții. A primit de-a lungul timpului numeroase premii, printre care și The Lifetime Achievement Award, și a fost considerat „părintele muzicii soul". În 1992, televiziunea PBS a realizat documentarul Ray Charles: The Genius Of Soul.

Imagine (1998), Strong Love Affair (1996), Berlin, 1962 (1996), Brother Ray „Rocks" Rhythm & Blues (1995), It's A Blues Thing (1995), The Atlantic Years (1994), Blues+Jazz (1994), The Early Years (1994), My World (1993), His Greatest Hits (1992), The Complete Atlantic Rhythm & Blues Recordings, 1952-1959 (1991), The Early Years (1990), Would You Believe? (1990), Seven Spanish Angels And Other Hits (1989), Anthology (1988), Greatest Country & Western Hits (1988), Greatest Hits, Vol. 1, 2 (1988), Just Between Us (1988), His Greatest Hits, Vol. 1, 2 (1987), From The Pages Of My Mind (1986), The Spirit Of Christmas (1985), Do I Ever Cross Your Mind (1984), Friendship (1984), Wish You Were Here Tonight (1983), The Best Of Ray Charles (1970), Ingredients In A Recipe For Soul (1963), Modern Sounds In Country & Western Music (1962), Genius + Soul = Jazz (1961), The Genius After Hours (1961), The Genius Of Ray Charles (1959), The Great Ray Charles (1956)

Cheap Trick

Cheap Trick s-au format în Chicago, Illinois, SUA, în 1973. Fondatorii grupului, Rick Neilsen (n. 22 decembrie 1946, în Rockford, Illinois, SUA; guitar, vocals) și Tom Petersson (n. Petersson, 9 mai 1950, tot în Rockford, Illinois, SUA; bass, vocals) și-au început cariera muzicală cântând prin diverse trupe școlare, înainte de a deveni membri Fuse. Cei doi s-au mutat apoi în Philadelphia, schimbându-și numele în Sick Man Of Europe, iar în 1972 au efectuat un turneu european. Întorși în SUA, în 1973 au format Cheap

Trick, cu Thom Mooney și Robert 'Stewkey' Antoni de la Nazz. Mooney a fost înlocuit însă curând cu Brad Carlson (n. 12 iunie 1951, Rockford, Illinois, SUA; drums), după care a plecat și Stewkey. Formula inițială Cheap Trick a fost completată de Randy 'Xeno' Hogan (vocals), înlocuit mai apoi cu Robin Zander (n. 23 ianuarie 1952, în Loves Park, Illinois, SUA; guitar/ vocals).

La început au cântat prin baruri și în deschiderea concertelor unor trupe, cum ar fi Kinks, Boston, Santana și Kiss, după care au înregistrat benzi demo pe care le-au trimis la diverse case de disuri, până când au reușit să obțină un contract. Grupul și-a făcut în sfârșit debutul discografic în 1977, cu albumul CHEAP TRICK, urmat de IN COLOUR, de pe care *I Want You To Want Me, Hello There* și *Clock Strikes Ten* au devenit piesele favorite ale publicului.

HEAVEN TONIGHT din 1978 le-a consolidat succesul, iar albumul live AT BUDOKAN, în urma unui extraordinar turneu în Japonia, a devenit primul disc de platină al trupei. Au urmat LP-uri ca DREAM POLICE, ALL SHOOK UP etc.

După FOUND ALL THE PARTS, un EP alcătuit din piese compuse între 1976-1979, au început să apară probleme interne urmate de plecarea lui Petersson în 1980, acesta fiind înlocuit de Pete Comita și mai apoi de Jon Brandt. Nici ALL SHOOK UP, nici ONE ON ONE și nici chiar albumul produs de Todd Rundgren în 1983, NEXT POSITION PLEASE, nu s-au mai bucurat însă de succesul de odinioară, pe când STANDING ON THE EDGE le-a dat speranțe. În 1986 piesa lor *Mighty Wings* a fost folosită în coloana sonoră a filmului *Top Gun*. În 1988 s-a reîntors Petersson, refăcând astfel formula de aur. LAP OF LUXURY din același an a primit de mai multe ori platina, iar single-ul *The Flame* a ajuns pe primele locuri în topurile din SUA, la fel ca și BUSTED, care i-a clasat definitiv pe podiumul muzicii rock. În 1994 Cheap Trick a semnat cu Warner Brothers Records la care au realizat WAKE UP WITH A MONSTER. În același an, fosta lor casă de discuri, Epic, a realizat BUDOKAN II, care a fost o altă demonstrație a popularității de care s-a bucurat grupul în întreaga sa carieră.

Music For Hangovers (1999), Cheap Trick (1997), Sex, America, Cheap Trick (1996), Budokan II (1994), Woke Up With A Monster (1994), I Want You To Want Me (1992), Voices (1992), The Greatest Hits (1991), Busted (1990), Lap Of Luxury (1988), The Doctor (1986), Standing On The Edge (1985), Next Position Please (1983), One On One (1982), All Shook Up (1980), Found All The Parts (EP, 1980), Dream Police (1979), Live At Budokan (1978), Heaven Tonight (1978), In Color (1977), Cheap Trick (1977)

Cher

Născută Cherilyn Sarkarsian La Pier, pe 20 mai 1946 în El Centro, California, SUA, Cher este fiica lui John și a Georgiei (fost model) Sarkesian. Cântăreața și-a început cariera făcând backing vocals pentru numeroși artiști. La numai 16 ani, într-o cafenea frecventată de oameni de radio, l-a întâlnit pe Sonny Bono, cel care avea să-i devină peste doi ani soț. După realizarea a două single-uri sub numele de Caeser And Cleo, duoul și-a schimbat numele în Sonny And Cher, nume sub care au devenit foarte cunoscuți. Realizările lor, printre care hitul *I Got You, Babe* din 1965, s-au vândut în 4 milioane de exemplare. La sfârșitul aceluiași an aveau 5 single-uri în Top-40 și apăreau în concerte majore atât în Europa cât și în SUA. Cariera lor a intrat apoi în impas, cei doi ajungând să cânte în cluburi, însă după o vreme au avut propriile lor show-uri TV. Cher s-a mai ocupat între timp și de cariera ei solo, sub numele de Bonnie Jo Mason. A avut o serie de hituri, printre care și *All I Really Want To Do*, o versiune a piesei grupului Byrds, *Bang Bang*, *I Feel Something In The Air* și *You Better Sit Down Kids*. În anii '60 a apărut în două filme: *Good Times* (1967) și *Chastity* (1969).

Între 1971 și 1974, „The Sonny and Cher Comedy Hour", un show TV difuzat săptămânal, a fost vizionat de mai mult de 30 de milioane de telespectatori. În 1971, Cher a intrat în topuri cu GYPSIES, TRAMPS AND THIEVES, apoi cu HALF BREED și DARK LADY. A urmat divorțul de Sonny (1975), deși pentru o perioadă au mai apărut împreună pe scenă și în show-uri televizate. În 1975, solista a semnat cu Warner Brothers, unde a înregistrat STARS și a realizat un album cu noul ei soț, Gregg Allman (de care a divorțat în 1979): ALLMAN AND WOMAN: TWO THE HARD WAY.

În 1980 a înființat grupul hard rock Black Rose, iar un an mai târziu a colaborat cu Meat Loaf la piesa *Dead Ringer For Love*. A mai jucat în filmele *Come Back To The Five, Dime, Jimmy Dean, Jimmy Dean* (1982) și în *Silkwood* (1983), fiind nominalizată la premiul Oscar.

În 1985 a apărut în filmul Mask, apoi în *The Witches Of Eastwick* (alături de Jack Nicholson, 1987) și *Suspect* (1987). Pentru rolul din

Moonstruck (1987) a primit Oscarul pentru cea mai bună actriță. A urmat albumul CHER, care cuprinde single-ul Top 10, *I Found Someone*.

În 1991 are din nou un hit number 1, un cover al piesei lui Betty Everett *The Shoop Shoop Song*.

Cher a fost foarte mediatizată, atât pentru albumele și filmele sale, cât și pentru relațiile sale amoroase și „dragostea" sa pentru chirurgia plastică.

În 1998 ea a publicat o carte autobiografică: THE FIRST TIME, apărută la editura Simon & Schuster din New York și a înregistrat BELIEVE, un album al cărui single cu același titlu a intrat pe primele locuri în majoritatea topurilor din Europa și SUA. Piesa *Dove l'Amore* are și ea, de curând, un succes răsunător.

Bang, Bang: The Early Years (1999), Believe (1998), It's A Man's World (1996), The Cassablanca Years (1996), Bang Bang & Other Hits (1992), Love Hurts (1991), Heart Of Stone (1988), Cher (1987), Golden Greatest Hits (1985), I Paralyze (1982), Best of Cher. Vol. 1, 2 (1981), Prisoner (1980), Take Me Home (1979), This Is Cher (1978), Cherished (1977), I'd Rather Believe In You (1976), Stars (1975), Greatest Hits (1974), Dark Lady (1974), Half Breed (1973), Beetersweet White Light (1973), Foxy Lady (1972), Cher Sings The Hits. Vol 1, 2 (1972), Gypsys, Tramps & Thieves (1971), 3614 Jackson Highway (1969), Cher's Golden Greatest (1968), Backstage (1968), With Love, Cher (1968), The Sonny Side Of Cher (1966), All I Really Want To Do (1965)

Neneh Cherry

Născută la 10 martie 1964 în Stockholm, Suedia, Neneh Cherry este fata vitregă a trompetistului de jaz Don Cherry. A părăsit școala la 14 ani în favoarea unei cariere muzicale. La început, în 1981, a cântat într-o trupă de punk – Rip, Rig + Panic – ca vocalistă, iar apoi cu Float Up CP. A făcut backing vocals pentru Slits și The The (*Slow Train To Dawn*, 1987).

În 1989, Cherry a înregistrat o serie de dance hits pentru Circa. Printre acestea se numără și *Buffalo Stance*, un mare hit al anului 1989 (care a apărut și pe coloana sonoră a filmului SLAVES OF NEW YORK), *Inna City Mama*, *Manchild* și *Kisses On The Wind* (toate incluse pe albumul ei de debut). Principalul co-autor al pieselor ei este Cameron McVey, cu care s-a și căsătorit. A continuat cu albumul HOMEBREW, de pe care au fost extrase pe single piesele *Buddy X* și un duet cu Michael Stipe (de la R.E.M), *Trout*. Albumul MAN din 1995 cuprinde excelenta piesă *7 Seconds*, care a consacrat-o definitiv.

Cherry a contribuit și la colecția de caritate AIDS: RED HOT AND BLUE, cântând piesa lui Cole Porter *I've Got You Under My Skin*.

Neneh Cherry (1997), Woman (1996), Trouble Man (1995), Homebrew (1992), Raw Like Sushi (1989)

Chicago

Grup înființat în februarie 1967 în Chicago, Illinois, SUA, mai întâi sub denumirea de Missing Links, apoi Big Thing și, în același an, Chicago Transit Authority, la sugestia managerului James William Guercio. Din formula inițială făceau parte Terry Kath (n. 31 ianuarie 1946, în Chicago, SUA, d. 23 ianuarie 1987; guitar/vocals), Robert Lamm (n. 13 octombrie 1944, în Brooklyn, New York, SUA; keyboards/vocals), Walter Parazaider (n. 14 martie 1945, în Chicago, SUA; saxophone), Danny Seraphine (n. 28 august 1948, în Chicago, SUA; drums), Walt Perry (n. 1945, în Chicago, SUA; bass), Lee Loughnane (n. 21 octombrie 1941, în Chicago, SUA; trumpet) și James Pankow (n. 20 august 1947 în Chicago, SUA; trombone). În același an l-au cooptat și pe Peter Cetera (n. 13 septembrie 1944, în Chicago, SUA, ex-The Exceptions; bass/vocals). În 1967 și 1968 grupul a cântat în diferite cluburi din Los Angeles, iar în 1969 au semnat un contract cu Columbia Records, unde au debutat cu un album purtând numele trupei. S-a vândut în peste 2 milioane de exemplare. Primele lor hit single-uri au fost *Does Anybody Really Know What Time It Is* și *Beginnings*.

În 1970 și-au prescurtat numele în Chicago. Păstrându-și stilul jaz-rock au realizat CHICAGO II, urmat de o serie de albume cu același titlu (excepție făcând cel de-al patrulea, intitulat CHICAGO AT CARNEGIE HALL, cel de-al doisprezecelea, HOT STREETS, și volumele 15 și 20, care au fost Greatest Hits). În 1991 ajunseseră la CHICAGO 21. Copertele albumelor au fost de fiecare dată deosebite, primind numeroase premii pentru grafică. La începutul anilor '70, stilul lor s-a orientat mai mult spre pop, mărturie stând piese cum ar fi *Colour My World* și hiturile number 1 *If You Leave Me Now* (1976) și *Hard To Say I'm Sorry* (1982).

În 1974, în grup a apărut și percuționistul brazilian Laudir de Oliveira, iar în anul următor au făcut un turneu cu Beach Boys. În 1977, după albumul CHICAGO X, care a primit premiul Grammy pentru Best Album, trupa s-a despărțit de managerul Guercio. La 23 ianuarie 1978 mem-

brul fondator Chicago, Kath, s-a împușcat din greșeală cu propria-i armă și a decedat. În grup a venit atunci Donnie Dacus (ex-Stephen Stills; guitar), înlocuit un an mai târziu de Chris Pinnick, care a plecat la rândul său în 1981, când a venit Bill Champlin (ex-Sons Of Champlin; keyboards). În același an, Chicago au fost respinși de casa de discuri Columbia și au semnat un nou contract cu Full Moon Records. Tot atunci, Peter Cetera a realizat un LP solo. El a părăsit grupul în 1985, fiind înlocuit de Jason Scheff, fiul basistului lui Elvis Presley, Jerry Scheff.

În 1988, Chicago s-a mutat la Reprise Records, iar muzica lor a continuat să impresioneze în continuare generații de fani.

The Heart Of Chicago 1967-1997 (1997), Night And Day (1995), Chicago 21 (1991), Group Portrait (1991), Greatest Hits, Vol. 3 1982-89 (1989), Chicago 19 (1988), Chicago 18 (1986), Chicago 17 (1984), Chicago 16 (1982), Greatest Hits, Vol. 2 (1974-81) (1981), Chicago XIV (1980), Chicago XIII (1979), Hot Streets (1978), Chicago XI (1977), Chicago X (1976), Chicago IX – Greatest Hits (1975), Chicago VIII (1975), Chicago VII (1974), Chicago VI (1973), Chicago V (1972), Chicago At Carnegie Hall, Vol. I-IV (1971), Chicago III (1971), Liberation (1971), Chicago II (1970), Chicago Transit Authority (1969)

The Church

Grup înființat în 1980 de Nick Ward (drums), Peter Koppes (guitar) și Steve Kilbey (vocals, bass). La început au susținut o serie de concerte în orașul lor natal, Sydney. La scurt timp l-au cooptat pe Marty Willson-Piper (n. în Anglia; guitar) și au înregistrat o casetă demo cu patru piese care le-a asigurat un contract cu Northem Songs și EMI Australia. La sfârșitul anului 1980 au debutat cu albumul OF SKINS AND HEART, precedat de single-ul *She Never Said*, care n-a făcut prea mare vâlvă, însă următorul, *The Unguarded Moment*, a ajuns în Top 20 din Australia, asigurându-le succesul pe plan național și atrăgând atenția asupra lor. Nick Ward a fost apoi înlocuit cu Richard Ploog. Următorul album, THE BLURRED CRUSADE, a apărut în martie 1982 și a avut parte de o primire excelentă. A urmat un turneu în Marea Britanie și Europa. La întoarcere, The Church a realizat un EP de 5 piese, intitulat SING SONGS, urmat de cel de-al treilea album, SEANCE (1983), album de pe care s-au remarcat *Fly, It's No Reason, Electric Lash* și *Now I Wonder Why*. SEANCE a fost realizat în Europa și a intrat în topurile britanice alternative. În 1984, The Church au făcut o serie de turnee și au înregistrat două minialbume de 5 piese: REMOTE LUXURY și PERSIA, care au fost realizate peste ocean în varianta unui singur LP intitulat REMOTE LUXURY. Realizarea americană a acestuia, la Warner Bros, a dus la efectuarea primului lor turneu în SUA. În anul următor, The Church a compus un nou material, apărut pe albumul HEYDAY din 1986, album produs de Peter Walsh. În 1987 EMI Australia a editat o compilație de b-sides, HINDSIGHT. În ciuda calității albumului HEYDAY, casele de discuri EMI și Warner Bros au renunțat la The Church, care a semnat cu Arista Records și Mushroom Records în Australia, iar cu următorul LP, STARFISH, grupul a dat marea lovitură. LP-ul s-a vândut în peste un milion de exemplare, single-ul extras de pe acesta, *Under the Milky Way*, intrând în US top 30 și aducându-le o mare audiență. Cariera grupului a continuat cu un turneu mondial. Fosta lor casă de discuri, Carrere, a editat compilația CONCEPTION în 1988, profitând de succesul grupului. Colecția include piese de pe primele două albume și de pe EP-ul SING SONGS. GOLD AFTERNOON FIX, realizat în 1990, a fost înregistrat ca și precedentul, în Los Angeles, cu Waddy Wachtel ca producător. În timpul înregistrărilor, Richard Ploog a plecat, ca urmare a tensiunilor interne acumulate în ultimul timp. A fost înlocuit cu o…drum machine. După realizarea albumului, The Church au susținut concerte în Australia, Japonia și SUA, avându-l la tobe pe Jay Dee Daugherty. În ciuda faptului că single-ul *Metropolis* a ajuns number 1 în topurile australiene, albumul nu s-a ridicat la înălțimea așteptărilor. În 1991 a apărut o colecție de outtakes și rarități din perioada 1986-1990, colecție intitulată A QUICK SMOKE AT SPOTS. Un an mai târziu, grupul s-a reîntors cu PRIEST = AURA, LP urmat de un turneu după care Peter Koppes și-a anunțat retragerea din grup, însă acest lucru nu a fost sfârșitul, căci Steve și Marty au realizat singuri, în 1994, SOMETIME ANYWHERE. Tot în '94 a apărut și o compilație, realizată de casa de discuri Raven din Australia: ALMOST YESTERDAY 1981-1990. Cei doi au efectuat apoi un turneu în Australia, Europa și SUA în anul 1995, după care au înregistrat un nou LP, pe care poate fi auzit și Peter. Albumul, intitulat MAGICIAN AMONG THE SPIRITS, a apărut la propria lor casă de discuri, Deep Karma, în 1996. Un an mai târziu, s-au reunit cu Peter Koppes, Steve și Tim Powels (drums) pentru un turneu australian și înregistrarea unui

nou LP, HOLOGRAM OF BAAL, care a apărut în 1998 și a deschis un nou drum grupului, asigurându-i totodată și un nou contract de înregistrare.

The Church Magician Among the Spirits (1999), Hologram Of Ball (1998), Magician Among The Spirits (1996), Almost Yesterday (1994), Sometime Anywhere (1994), Priest = Aura (1992), Quick Smoke At Spots (1991), Gold Afternoon Fix (1990), Conception (1988), Hindsight (1988), Starfish (1988), Heyday (1986), Remote Luxury (1984), Seance (1983), The Blurred Crusade (1982), The Church (1982), Of Skins And Heart (1981)

Cinderella

Grup rock format în Philadelphia în anul 1983 de Tom Keifer (guitar/vocals, keyboards) și Eric Brittingham (bass), cu Michael Kelly Smith (guitar) și Tony Destra (drums). Ultimii doi au plecat însă în 1985 pentru a forma Britny Fox și au fost înlocuiți de Jeff LaBar (ex-White Fox, guitar) și Jody Cortez (guitar). Trupa a fost descoperită de John Bon Jovi, care are de altfel și o apariție în clipul lor video „Somebody Save Me". La recomandarea lui, Cinderella a semnat primul contract cu Mercury Records. Keifer a fost autorul majorității pieselor, în timp ce soția sa, Emily, artist grafic, a desenat emblema grupului.

Stilul trupei a devenit repede foarte popular, atât prin show-urile sălbatice, cât și prin piese ca *Shake Me* și *Nobody's Fool* (de pe albumul lor de debut), piese care au intrat repede în topuri. Fred Coury (drums) l-a înlocuit pe Cortez după albumul NIGHT SONGS din 1986.

LP-ul LONG COLD WINTER cuprinde hituri precum *Gypsy Road*, *Don't Know What You Got (Till It's Gone)* și *Coming Home*, piese care le-au asigurat ascensiunea. Pentru a-și promova primele două albume, Cinderella a susținut concerte alături de Bon Jovi, AC/DC, David Lee Roth și Judas Priest, însă după albumul LONG COLD WINTER, care a devenit disc de platină, au devenit cap de afiș. HEARTBREAK STATION a dat un alt hit: *Shelter Me*. La acest LP au utilizat saxul și chiar o orchestră, condusă de John Paul Jones de la Led Zeppelin.

În 1993, cariera grupului a fost încetinită de probleme: Tom Keifer a trebuit să se supună unei operații pe corzile vocale. Fred Coury a plecat la Arcade, fiind înlocuit de Kevin Valentine (ex-Shadow King; drums). Tot în aceeași perioadă, mama lui Tom Keifer a decedat, piesa *Hard To Find The Words* fiindu-i dedicată. Valentine a plecat și el în timpul înregistrărilor, la STILL CLIMBING, fiind înlocuit de Ray Brinker. Albumul a apărut abia în 1994, dar a fost o revenire privită cu destulă răceală de presă. După dizolvarea grupului, în 1995, Tom și Ray au lucrat împreună la realizarea LP-ului lui Tom, iar Eric a compus și a cântat cu Marshall Coleman. Fred Coury a continuat să susțină concerte alături de diverse trupe și să se ocupe de propriul său studio din Nashville.

După un concert de binefacere la clubul de noapte RT din New Jersey (noiembrie 1996), concert care i-a reunit pe Tom Keifer Guitar, Jeff LaBar, Eric Brittingham și Fred Coury, a apărut LP-ul ONCE UPON A.... (mai 1997). Acesta cuprinde, pe lângă o serie de hituri ale grupului, și un cover al piesei lui Janis Joplin, *Move Over,* plus o piesă nouă: *War Stories*.

În martie 1998 Cinderella a plecat în turneul american "Unfinished Business", la care a luat parte și Charlie Lawrence (keyboards).

Cinderella Live (1998), Bad Attitude 1986-1994 (1998), Looking Back (1997), Once Upon A.... (1997), Still Climbing (1994), Live Train To Heartbreak Station (1991), Heartbreak Station (1990), Long Cold Winter (1988), Night Songs (1986)

Eric Clapton

Născut Eric Patrick Clapp, la 30 martie 1945, în Ripley, Surrey, Anglia, Clapton a fost crescut de bunicii săi, Rose și Jack Clapp, deoarece mama lui nu s-a putut împăca cu gândul de a avea un copil nelegitim la numai 16 ani. La aniversarea vârstei de 14 ani, Eric a primit în dar de la bunici o chitară acustică, care a costat 14 lire. Așa a început să cânte, copiindu-i pe marii chitariști. Prima sa trupă, Roosters, îl avea ca membru pe Tom McGuinness, viitor component al grupului Manfred Mann. Împreună cu acesta a plecat la Casey Jones And The Engineers. În 1963, Clapton a fost cooptat în Yardbirds, pentru a-l înlocui pe Tony Topham. După numai 18 luni însă, din cauza unor diferende de ordin muzical, Clapton a părăsit trupa. A cântat apoi cu grupul Bluesbreakers al lui John Mayall, iar apoi cu Powerhouse (din care făceau parte Steve Winwood, Paul Jones, Jack Bruce și Pete York). În 1966 a înființat Cream, alături de Jack Bruce și Ginger Baker, iar după doi ani grupul Blind Faith, tot cu Baker, plus Steve Winwood și Rick Grech, după care a cântat cu Delaney And Bonnie, cu care a înregistrat un singur album. Trei luni

mai târziu a înființat Eric Clapton, înregistrând piesa memorabilă *Layla*, care se pare că i-a fost dedicată lui Pattie, soția lui George Harrison.

După înregistrarea albumului LAYLA AND OTHER ASSORTED LOVE SONGS, Clapton a devenit dependent de heroină și a trebuit să-și amaneteze câteva dintre chitări pentru a-și procura bani de droguri. Cheltuia cam 1500 de lire săptămânal. Atunci, Pete Townshend de la The Who a încercat să-l salveze pe el și pe prietena lui, Alice Ormsby-Gore de la o moarte sigură și a organizat concertul Eric Clapton AT THE RAINBOW, cu Steve Winwood, Ron Wood, Rick Grech și Jim Capaldi. Apariția în acest spectacol a rupt doi ani de tăcere și a fost un punct de cotitură în viața chitaristului. Apoi, datorită tatălui prietenei sale, Lord Harlech, Clapton a reușit să ajungă la dezintoxicare, în clinica Harley Street.

După ce și-a revenit, în august 1974, a înregistrat 461 OCEAN BOULEVARD, care a avut un succes incredibil, ajungând hit number 1 în SUA. Albumul include *I Shot The Sheriff* a lui Bob Marley și piesa autobiografică *Give Me Strength*, alături de *Let It Flow*.

În 1975 a devenit însă dependent de alcool, dar a continuat să înregistreze, realizând THERE'S ONE IN EVERY CROWD și albumul live E.C. WAS HERE. În 1977 și 1978 a mai realizat două albume best seller, SLOWHAND și BACKLESS, continuând cu single-uri ca *Lay Down Sally* (scris în colaborare cu Marcella Detroit, care avea să facă apoi parte din Shakespeare's Sister), *Promises, Wonderful Tonight*, *Cocaine* a lui J.J. Cale, și piesa lui John Martyn, *May You Never*. De asemenea, Clapton a cântat și la concertul de reuniune a grupului The Band – LAST WALTZ.

Popularitatea lui a crescut cu fiecare album, care s-au vândut extrem de bine, în special ANOTHER TICKET și MONEY AND CIGARETTES, cu Ry Cooder. BEHIND THE SUN a fost produs de prietenul său apropiat, Phil Collins, pe care îl putem auzi la tobe pe următorul LP al lui Clapton, AUGUST, care conține *Behind The Mask* și un excelent duet cu Tina Turner: *Tearing Us Apart*. JOURNEYMAN din 1989 a fost de asemenea un succes.

Clapton a contribuit la înregistrarea mai multor albume ale unor artiști ca Ronnie Laine, Jackie Lomax, Alexis Korner, Christine McVie, John Martyn, Phil Collins, Duane Allman, Gary Brooker, Ringo Starr, Roger Waters, Roger Daltrey, Joe Cocker, Bob Dylan, Aretha Franklin, Howlin' Wolf, The Mothers Of Invention, Otis Spann și mulți alții. El a mai apărut și în rolul preotului din filmul lui Ken Russell, după opera rock a lui Pete Townshend, *Tommy*.

În ultimii ani, Eric Clapton a făcut numeroase turnee, a participat la Live Aids, a apărut în documentare TV, a fost subiectul a două biografii și a cântat la Royal Albert Hall din Londra. În anii '90, cariera sa a fost din ce în ce mai înfloritoare, deși problemele personale nu l-au ocolit. Fiul său, Conor, a murit în 1991, la vârsta de 4 ani, căzând de la fereastra apartamentului său, de la etajul 53 al unui bloc din New York. Cu un an înainte, managerul, agentul și bodyguardul său, muriseră toți în același accident de avion în care a dispărut și Stevie Ray Vaughan.

Câteva luni mai târziu a făcut un turneu în Japonia, alături de George Harrison, după care a realizat albumul live 24 NIGHTS, care cuprinde, printre altele, piese clasice Cream, ca *White Room* și *Sunshine Of Your Love*. În 1992 a înregistrat UNPLUGGED la MTV și a pregătit coloana sonoră a filmului RUSH, care cuprinde *Tears In Heaven*, dedicată fiului său. Piesa a fost un mare hit în întreaga lume. Doi ani mai târziu s-a reîntors cu un album blues, FROM THE CRADLE, ce conține piese clasice compuse de Willie Dixon (*Hoochie Coochie Man*), James Elmore (*It Hurts Me Too*) și alții.

În conștiința publicului, Eric rămâne atât cel mai mare chitarist alb de blues cât și cel mai bun artist rock al secolului.

Blues (1999), Crossroads 2 (1996), The Cream Of Clapton (1995), From The Cradle (1994), Unplugged (1992), 24 Nights: Live From Albert Hall (1991), Through The Years (1990), Journeyman (1989), Crossroads (1988), August (1986), Behind The Sun (1985), Money And Cigarettes (1983), Time Pieces Vol. II – Live In The 70's (1982), Time Pieces Vol. I – Best Of Eric Clapton (1982), Another Ticket (1981), Just One Night (1980), Backless (1978), Slowhand (1977), No Reason To Cry (1976), E.C. Was Here (1975), There's One In Every Crowd (1975), 461 Ocean Boulevard (1974), Rainbow Concert (1973), Eric Clapton (1970)

Stanley Clarke

S-a născut la 21 iulie 1951, în Philadelphia, Pennsylvania, SUA. La început a cântat la acordeon și vioară, după care a trecut la violoncel, ca în sfârșit să ajungă la instrumentul care l-a făcut celebru: chitara bas. A studiat la Philadelphia Musical Academy, iar prima sa experiență muzicală a avut-o cântând funk, după care, în 1970,

i s-a deschis apetitul pentru jazz, în timp ce lucra cu Horace Silver. A cântat cu Joe Henderson (tenor saxophon) și cu Pharoah Sanders la albumul acestuia din urmă, BLACK UNITY. Colaborarea cu Chick Corea în grupul Return To Forever i-a demonstrat aptitudinile pentru chitara bas electrică și l-a făcut un pionier al stilului fusion. Stanley a mai colaborat cu Stan Getz, Herbie Hancock, Gil Evans, Horace Silver, Dexter Gordon, Jeff Beck, Keith Richards, Carlos Santana, Quincy Jones și Aretha Franklin. A compus alături de Paul McCartney și a produs piese ale lui Natalie Cole, Ramsey Lewis și Brenda Russell.

În 1980, alături de George Duke (keyboards), a creat The Clarke/Duke Project, înregistrând trei albume best seller și single-ul Top 20, *Sweet Baby*. Albumele sale solo, JOURNEY TO LOVE, SCHOOL DAZE și un LP ce-i poartă numele sunt considerate ilustrări clasice ale stilului jazz-fusion.

A compus muzică de film (vezi *Boyz in The Hood*, *What's Love Got To Do With It* și *Passenger 57*). A fost nominalizat la premiul Emmy pentru aportul la serialele TV *Pee Wee's Playhouse*, *Knightwatch* și *Hull High*.

În 1995 a colaborat cu Jean Luc Ponty și Al DiMeola la albumul acustic THE RITE OF STRINGS

De-a lungul vremii, Clarke a avut o serie de imitatori, dar nici unul n-a reușit să-i egaleze rapiditatea și stilul.

At The Movies (1995), East River Drive (1993), Live At The Greek (1993), Passanger (1992), If This Bass Could Talk (1988), Hideaway (1986), Find Out (1985), Time Exposure (1984), Let Me Know You (1982), Rocks, Pebbles And Sand (1980), Fuse One (1980), I Wanna Play For You (1979), Modern Man (1978), Live (1976-1977) (1977), School Days (1976), Journey To Love (1975), Stanley Clarke (1974), Children Of Forever (1972)

The Clash

Mick Jones (n. 26 iunie 1953, în Londra, Anglia; guitar) a înființat London SS în 1975, cu Paul Simonon (n. 15 decembrie 1956, în Londra, Anglia; bass) și Nicky 'Topper' Headon (n. 30 mai 1955, în Bromley, Kent, Anglia; drums). Joe Strummer (n. John Graham Mellor, 21 august 1952, în Ankara, Turcia) a cântat în anii '70 într-un grup numit 101ers. Toți au făcut parte mai apoi din grupul punk Clash, alături de Keith Levene (guitars), care a plecat însă în 1976, împreună cu un alt membru, Terry Chimes (drums). La începutul carierei, The Clash s-a făcut cunoscut cântând în deschiderea unui alt grup punk britanic, Sex Pistols.

Primul contract al grupului a fost cu CBS Records, unde au înregistrat THE CLASH. Albumul a ajuns pe locul 12 în Marea Britanie. Deoarece cu următorul album, GIVE 'EM ENOUGH ROPE, casa de discuri CBS a intenționat să intre pe piața americană, a fost adus textierul și fondatorul Blue Oyster Cult, Sandy Pearlman, pe post de producător. Din păcate însă, inițiativa a dat greș, LP-ul având o slabă vânzare în SUA. În schimb, în topurile engleze el a ajuns pe poziția a doua. A urmat un hit minor, *White Man,* din 1978 și *Tommy Gun*, primul lor hit Top 20.

Albumul de debut a fost apoi realizat și în SUA. A urmat LONDON CALLING, un dublu album produs de Guy Stevens, care a avut chiar un succes de top, atât în SUA cât și în Marea Britanie, generând hitul *Train In Vain*. La începutul anilor '80 au dat concerte în SUA, cu sălile pline, și au fost favoriții revistelor muzicale. Au realizat apoi un set de trei albume, SANDINISTA!, care însă a trebuit să fie vândut la preț redus. Următorul album, COMBAT ROCK, a fost înregistrat cu producătorul Glyn Johns, avându-l pe Terry Chimes la tobe, în locul lui Headon, care părăsise grupul. Chimes a fost și el înlocuit mai târziu de Pete Howard. *Rock The Casbah*, o piesă compusă de Headon, a ajuns în Top 10 din SUA unde, în 1982, Clash au dat din nou concerte în deschidere la The Who. După o ceartă între Jones și Strummer, primul a fost concediat. CUT THE CRAP a ajuns pe locul 16 în topurile britanice din 1985. Mick Jones a înființat Big Audio Dynamite.

Strummer a desființat Clash în toamna lui 1986, iar după un turneu cu Latino Rockabilly War și o perioadă în care a fost chitaristul grupului Pogues, s-a dedicat muncii de producător. A supervizat soundtrackul filmului Sid And Nancy, despre basistul de la Sex Pistols, Sid Vicious și prietena acestuia, Nancy Spungen.

În 1988, cele mai bune piese Clash au apărut pe o compilație, THE STORY OF THE CLASH. Grupul a revenit pe neașteptate în topuri în 1991, cu piesa *Should I Stay Or Should I Go?,* din 1982, care a fost remixată de CBS după ce aceasta apăruse într-o reclamă la blugii Levis. S-a zvonit chiar despre o reuniune a trupei, care însă a rămas doar în faza de proiect. În 1994 a fost editat albumul SUPER BLACK MARKET CLASH, o versiune a EP-ului BLACK MARKET CLASH, căreia i s-au adăugat single-uri și piese remixate, printre care *The Prisoner, Capital Radio One* și altele.

Singles (1999), Super Black Market Clash (1994), Clash On Broadway (1991), Crucial Music – 1977 Revisited (1990), Crucial Music – The Clash Collection (1989), The Story Of The Clash, Volume 1 (1988), Cut The Crap (1985), Combat Rock (1982), Black Market Clash (1980), Sandinista! (1980), London Calling (1979), Return To Brixton (1979), Give 'Em Enough Rope (1978), The Clash (1977)

Jimmy Cliff

Născut James Chambers, 1948, în St. Catherine, Jamaica, Indiile de Vest, Jimmy Cliff a părăsit școala și s-a mutat în Kingston în anul 1962, pentru a începe o carieră muzicală. După mai multe încercări s-a lansat cu un hit scris de el la vârsta de numai 14 ani, *Hurricane Hattie*. A lucrat cu producătorul Leslie Kong în 1963, cântând piesele *King Of Kings* și *Dearest Beverly,* și a apărut în THIS IS SKA, un video din 1964, an în care a întreprins și un turneu a cărui vedetă era grupul Byron Lee And The Dragonaires, turneu sponsorizat de politicianul Eward Seaga, care intenționa să promoveze muzica reggae în lume. A semnat apoi un contract cu Island Records, la care a debutat cu albumul A HAR' ROAD TO TRAVEL. În 1968 a cântat cu muzicieni ca Ian Hunter, Madeline Bell și P.P. Arnold. Versiunea după piesa Procol Harum *Whiter Shade of Pale* și apariția lui pe demo-uri ale casei de discuri, alături de trupe ca Incredible String Band și Jethro Tull, au demonstrat îndepărtarea artistului de reggae. În 1968 a reprezentat Jamaica la International Song Festival din Brazilia. Un an mai târziu a dat lovitura cu *Wonderful World, Beautiful People*. A urmat *Vietnam*, o piesă despre război care i-a impresionat pe mulți, în speță pe Bob Dylan, care a declarat că este cel mai bun cântec protestatar pe care l-a auzit vreodată, și pe Paul Simon. Cariera lui Jimmy Cliff a fost completată de albumele JIMMY CLIFF (1969), HARD ROAD TO TRAVEL (1970), ANOTHER CYCLE (1971) și THE HARDER THEY COME (1972). A urmat despărțirea de Island (gurile rele spun că din cauza apariției lui Bob Marley la această casă de discuri) și semnarea unor noi contracte cu EMI, Reprise și CBS, după care a înregistrat la propria lui casă de discuri, Sunpower. A scris *Many Rivers To Cross*, care a devenit un mare hit pentru UB40.

Albumele sale din anii '90, IMAGES și BREAKOUT, i-au consolidat cariera, demonstrând încă o dată calitățile sale de compozitor și interpret. Popularitatea sa este foarte mare în Africa și în America de Sud. Piesele sale au fost preluate de-a lungul timpului de trupe și artiști ca: Rolling Stones, Bruce Springsteen, Percy Sledge, Desmond Dekker și The Pioneers.

Higher And Higher (1997), Breakout (1992), Images (1991), Reggae Greats (1985), The Power & The Glory (1983), Special (1982), Give The People What They Want (1981), I Am The Living (1980), Give Thanks (1978), In Concert: Best Of Jimmy Cliff (1976), The Harder They Come (1972), Another Cycle (1971), Wonderful World, Beautiful People (1970), A Har' Road To Travel (1960), Jimmy Cliff (1969)

Eddie Cochran

Născut Eddie Ray Cochrane, în Oklahoma City, la 3 octombrie 1938, într-o familie cu cinci copii (care s-a mutat apoi în Minnesota, iar când Eddie avea 11 ani au plecat în California), d. 17 aprilie 1960, în Anglia.

În 1953 l-a cunoscut pe Connie Smith (bass) cu care a cântat la chitară, alături și de Hank Cochran (vocals). Tot împreună au cântat ca duo, sub numele de Cochran Brothers. În 1955 au înregistrat două single-uri, orientându-se spre rock and roll, după ce l-au văzut pe Elvis Presley într-un concert din Dallas. Anul următor cei doi s-au despărțit, Eddie întâlnindu-l pe Jerry Capehart, un compozitor care i-a devenit și manager, asigurându-i un contract cu Liberty Records, care la rându-i i-a asigurat un rol în filmul *The Girl Can't Help It*, în care Eddie a interpretat piesa *Twenty Flight Rock*. În 1957 casa de discuri Liberty a editat *Sittin' In The Balcony*, o baladă rock care a ajuns pe poziția a 18-a în Billboard Hot 100 și s-a vândut într-un milion de exemplare. Au urmat două mari hituri: *Summertime Blues* și *C'mon Everybody*, amândouă compuse de el și Jerry Capehart, apoi *Somethin' Else*, *Jeannie Jeannie Jeannie* și *Drive In Show*. Între timp, Eddie a mai apărut în două filme: *Untamed youth* și *Go Johnny Go*.

În 1960 a făcut un turneu în Marea Britanie cu prietenul său Gene Vincent, la sfârșitul acestuia fiind amândoi răniți într-un accident de mașină, în drum spre aeroportul din Londra. Din păcate, Eddie Cochran a murit câteva ore mai târziu, la spital.

Cel mai mare hit al său, *Three Steps To Heaven*, a ajuns number one în topurile britanice imediat după moartea sa.

Summertime Blues And Other Hits (1992), Eddie Cochran Vol. 1 (1990), The Early Years (1988),

The Many Styles Of Eddie Cochran (1986), Hollywood Sessions (1986), Portrait Of A Legend (1985), 25th Anniversary Album (1985), The Best Of (1985), The Young Eddie Cochran (1982), 20th Anniversary Album (1980), The Eddie Cochran Singles Album (1979), The Many Sides Of Eddie Cochran (1979), 15th Anniversary Album (1972), Cherished Memories (1972), The Legendary Eddie Cochran (1971), 10th Anniversary Album (1970), My Way (1964), Cherished Memories (1962), Memorial Abum (1960), Singin' To My Baby (1959)

Joe Cocker

S-a născut la 20 mai 1944, în Sheffield, Yorkshire, Anglia. Cariera sa a început în 1961 cu o trupă locală, Cavaliers, care și-a schimbat apoi numele în Vance Arnold (pseudonimul lui Joe) And The Avengers. Pe vremea aceea, Cocker lucra ziua ca instalator, iar noaptea cânta împreună cu trupa prin cluburile de noapte din Sheffield. Cocker a fost apoi descoperit de casa de discuri Decca, la care a debutat cu un cover al piesei Beatles *I'll Cry Instead*. A înființat Big Blues în 1966, o trupă ce-i avea în componență pe Vernon Nash (piano), Frank Myles (guitar), Chris Stainton (bass) și Dave Memmott (drums). În această formulă au cântat timp de doi ani, după care Cocker și Stainton au înregistrat single-ul *Marjorine*, produs de Denny Cordell de la A&M Records. Piesa a fost un hit minor. Cei doi au înființat apoi Grease Band, cu Mickey Gee (guitar), Tommy Reilly (drums) și Tommy Eyre (keyboards), și au înregistrat cu Jimmy Page, Steve Winwood, N.J. Wilson și alții un LP ce conținea piesa lui John Lennon și a lui Paul McCartney, *With A Little Help From My Friends*, care a ajuns direct în fruntea clasamentelor din Marea Britanie, în 1968. The Grease Band și-a schimbat apoi din nou componența, avându-I pe Henry McCullough (ex-Eire Apparent) la chitară. În 1969 au efectuat în SUA primul lor mare turneu și au devenit celebri prin apariția în show-ul TV al lui Ed Sullivan. În același an au participat la festivalul Woodstock și și-au mai îmbogățit repertoriul cu încă două piese: *Feelin' Alright* a lui Dave Mason și *Delta Lady* a lui Leon Russell, incluse pe albumul JOE COCKER.

În 1970 au cântat în turneul MAD DOGS AND ENGLISHMEN, în urma căruia au rezultat un film și un dublu album. Nemaiavând bani, Cocker s-a apucat apoi de alcool și droguri, obicei care l-a ținut aproape un deceniu. El a continuat totuși să înregistreze și să susțină concerte, mai ales în SUA, în timp ce fanii englezi aproape că l-au uitat. Joe era atât de beat pe scenă încât abia mai găsea microfonul și adeseori i se făcea rău.

Înregistrările sale, precum versiunea după *Midnight Runner* a lui Gregg Allman, intitulată *You Are So Beautiful* și *Put Out The Light*, alături de albumul I CAN STAND A LITTLE RAIN (1974) au fost noi succese în cariera sa de solist. Până în 1982 s-au auzit foarte puține despre el, după care, un Cocker mai bătrân și trecut printr-o cură de dezintoxicare a realizat un nou album, foarte bine primit, SHEFFIELD STEEL. A urmat intrarea în topurile americane a piesei cântate în duet cu Jennifer Warnes, care a făcut parte și din soundtrackul filmului *An Officer And A Gentleman*. *Up Where We Belong* l-a readus și în topurile britanice, în 1983.

Albumul CIVILIZED MAN a fost după unii o dezamăgire, însă concertele sale îi sporeau în mod susținut succesul. Albumul UNCHAIN MY HEART – de pe care piesa titlu, ce-i aparține mentorului său, Ray Charles, a devenit hit – a fost urmat de NIGHT CALLS, care conține printre altele cântecul lui Bryan Adams *Feels Like Forever*, o nouă versiune după piesa Beatles *You've Got To Hide Your Love Away* și un cântec Blind Faith, *Can't Find My Way Home*. Joe Cocker a cântat piese incluse în soundtrackurile filmelor *9 1/2 Weeks*, *Harry and The Hendersons*, *Bull Durham*, și *Innocent Man*. În 1991 a înregistrat *Sorry Seems To Be The Hardest Word*, de pe albumul dedicat lui Elton John și Bernie Taupin, TWO ROOMS, care s-a vândut în 3 milioane de exemplare în întreaga lume. A mai cântat în concertele Princes Trust Gala, Nelson Mandela's Birthday Concert, Konzert for Berlin și la concertul de numire în funcție a președintelui George Bush.

În 1995, A&M Records a editat THE LONG VOYAGE HOME, un set de patru CD-uri, iar la Sony Music a apărut LP-ul ORGANIC, ce cuprinde piese mai vechi, reprelucrate de Joe Cocker, printre care *Anybody Seen My Girl* și *You Are So Beautiful*.

Across From Midnight (1997), Organic (1996), The Long Voyage Home (1995), Have A Little Faith (1994), The Best Of Joe Cocker (1993), I Love The Night (1992), Night Calls (1992), Fan Box Set (1991), Joe Cocker Live (1990), One Night Of Sin (1989), 16 Greatest Hits (1988), The Very Best Of The Voice (1987), Classics Vol. 1 (1987), Unchain My Heart (1987), Cocker (1986), Greatest Hits (1985), Civilized Man (1984), Sheffield Steel (1982), Platinium Collection (1981), Luxury You Can Afford (1978), Greatest Hits

(1977), Live In L.A. (1976), Stingray (1976), Jamaica Say You Will (1975), I Can Stand A Little Rain (1974), Something To Say (1973), Joe Cocker (1972), The Grease Band (1971), Cocker Happy (1971), Mad Dogs & Englishmen (1970), Joe Cocker! (1969), With A Little Help From My Friends (1969)

Cocteau Twins

Trupă din Grangemouth, Scoția, Cocteau Twins s-a format în 1982 în jurul duoului Elizabeth Fraser (n. 29 august 1958; vocals) și Robin Guthrie (guitars). La bas se afla Will Heggie, prietenul lui Guthrie, împreună cu care au descoperit-o pe Fraser, după ce au văzut-o dansând într-o discotecă din Grangemouth.

Ivo Watts-Russell, proprietarul casei de discuri 4AD a fost încântat de înregistrările demo ale trupei și i-a adus la studiourile sale din Londra. Primul lor album, GARLANDS, realizat în 1982, a generat un foarte mare interes din partea celui mai bun DJ de la Radio One (BBC), John Peel.

În primăvara lui 1983, Heggie a plecat din grup, lăsându-i doar pe Fraser și Guthrie să înregistreze HEAD OVER HEELS. Trupa s-a implicat și în proiectul 4AD intitulat This Mortal Coil, înregistrând o versiune proprie a piesei lui Tim Buckley, *Song To the Siren*.

Simon Raymonde (bass) a devenit noul membru Cocteau Twins, implicându-se atât în compoziție, cât și în aranjamente muzicale și producție. Împreună au realizat două colecții de EP-uri: SUNBURST AND SNOWBLIND și PEARLY-DEWDROPS' DROPS, care au ajuns în topuri.

În 1984 au lansat TREASURE, care a rămas vreme de mulți ani albumul lor favorit.

În următoarea perioadă au înregistrat o serie de EP-uri: AIKEA-GUINEA, TINY DYNAMITE și ECHOES IN A SHALLOW BAY. VICTORIALAND, din 1986, l-a avut ca oaspete pe Richard Thomas (saxophone, tablas). Raymonde s-a reîntors pentru setul EP LOVE'S EASY TEARS și pentru o colaborare a grupului cu Harold Budd.

După o pauză de doi ani apare BLUE BELL KNOLL urmat de HEAVEN OR LAS VEGAS. Single-ul *Iceblink Luck* îi readuce în UK Top 40.

În martie 1991 Cocteau Twins se despart de 4AD, după care semnează un nou contract cu Capitol Records. După un lung tratament cu logopedul ei, Fraser s-a întors în studio să înregistreze FOUR-CALENDER CAFÉ, care a apărut în toamna lui 1993. Trei ani mai târziu a apărut MILK & KISSES.

Milk & Kisses (1996), Bluebeard (EP, 1994), Four-Calendar Café (1993), Cd Single Box Set (1991), Heaven Or Las Vegas (1990), Blue Bell Knoll (1988), Moon And The Melodies (1986), Victorialand (1986), Love's Easy Tears (EP, 1986), The Pink Opaque (1985), Tiny Dynamite (1985), Treasure (1984), Head Over Heels/Sunburst And Snowblind (1983), Head Over Heels (1983), Garlands (1982)

Leonard Cohen

Leonard Norman Cohen s-a născut la 21 septembrie 1934, în Montreal, Canada. Studia la McGill University când, la vârsta de 17 ani, a înființat un trio country-western numit Buckskin Boys.

A început apoi să scrie poezie, prima lui colecție de poezii, *Let Us Compare Mythologies*, fiind publicată în 1956. A continuat cu The Spice Box Of Earth (1961). După ce a studiat pentru o scurtă perioadă la Columbia University din New York, Cohen a călătorit prin Europa, după care s-a stabilit în insula grecească Hydra, unde a trăit 7 ani alături de Marianne Jenson și fiul ei.

În 1964 a scris o controversată colecție de poezii, *Flowers For Hitler*, urmată de două romane foarte apreciate: *The Favorite Game* (1963) și *Beautiful Losers* (1966). S-a întors în SUA pentru a deveni compozitor. Judy Collins a înregistrat două piese compuse de el: *Suzanne* și *Dress Rehearsal Rag*. În 1967, Cohen a apărut la Newport Folk Festival, unde i-a atras atenția lui John Hammond de la casa de discuri Columbia, care, în iarna aceluiași an, i-a editat albumul de debut THE SONGS OF LEONARD COHEN. Piese ca *Suzanne, Hey, That's No Way To Say Goodbye, So Long, Marianne* și *Sisters of Mercy* l-au propulsat în topul profesioniștilor. SONGS FROM A ROOM (1969) și următorul LP, SONGS OF LOVE AND HATE (1971), au generat hituri ca *Bird On a Wire, The Song of Isaac, Joan of Arc* și *Famous Blue Raincoat*.

În 1972 a apărut LIVE SONGS, care include o improvizație de 14 minute, *Please Don't Pass Me By*, plus versiuni live ale pieselor apărute pe primele 3 albume. A urmat NEW SKIN FOR THE OLD CEREMONY (1973), care include piesa *Chelsea Hotel*, dedicată lui Janis Joplin, cu care avusese o aventură, iar după o pauză de doi ani, BEST OF LEONARD COHEN (1975). În 1977, albumul DEATH OF A LADIES' MAN, la care a colaborat cu producătorul Phil Spector, i-a completat discografia, fiind urmat de RECENT SONGS

(1979), coprodus de Henry Lewy. VARIOUS POSITIONS (1984) a fost înregistrat într-o perioadă în care Cohen era preocupat de probleme religioase, multe piese fiind asemănate cu psalmii biblici.

I'M YOUR MAN (1988) a fost number one în numeroase țări europene, fiind considerat cel mai bun album al lui. Artiști ca Neil Diamond, Nick Cave, Diana Ross, Joan Baez, Rita Coolidge și Joe Cocker i-au cântat piesele. Fosta lui parteneră de grup, Jennifer Warnes, a realizat albumul cu muzica lui Cohen FAMOUS BLUE RAINCOAT în 1986.

În 1984 a scris scenariul și a regizat filmul de o jumătate de oră *I Am A Hotel*, care a primit premiul întâi la Festival International de Télévision din Montreux. A colaborat cu Lewis Furey (singer/songwriter) la Night Magic, o operă rock filmată, pentru care a câștigat premiul canadian Juno la secțiunea „Best Movie Score", în 1985. Cohen a jucat chiar și rolul unui șef al Interpolului în serialul produs de NBC, *Miami Vice*.

Leonard Cohen a influențat generații de muzicieni, fiind fondator de stil, model muzical și uman. Artiști ca Nick Cave, Ian McCulloch și Morrissey au fost influențați de muzica sa. Grupul The Sisters Of Mercy și-a luat numele de la una din piesele lui mai vechi.

În 1991 a apărut albumul I'M YOUR FAN, dedicat lui de artiști printre care Nick Cave, grupurile Pixies, R.E.M, House Of Love, Cole Lloyd și alții. La Cracovia, în Polonia, există un festival anual Leonard Cohen.

More Best Of (1997), Cohen Live (1994), The Future (1992), I'm Your Man (1988), Various Positions (1985), Recent Songs (1979), Death Of A Ladies' Man (1977), Best Of Leonard Cohen (1975), New Skin For The Old Ceremony (1974), Songs Of Love And Hate (1971), Songs From A Room (1969), Songs Of Leonard Cohen (1968)

Nat "King" Cole

Născut Nathaniel Adams Coles, la 17 martie 1916, în Montgomery, Alabama, SUA, d. 15 februarie 1965. Tatăl lui era preot la First Baptist Church. În 1921 s-a mutat împreună cu familia la Chicago. La patru ani a învățat să cânte la pian după ureche, ascultând-o pe mama sa, care era dirijor de cor în biserică. La 12 ani a luat lecții de pian clasic, iar în școală a învățat să cânte jaz. Prima sa apariție scenică a avut loc în spectacolul Shuffle Along, alături de fratele lui, Eddie (bass). A lucrat apoi în Los Angeles, la Century Club.

În 1939, Cole a înființat un trio împreună cu Oscar Moore (guitar) și Wesley Prince (bass). În 1943 a înregistrat *Straighten Up And Fly Right* la casa de discuri Capitol. Piesa a devenit repede un mare hit și a fost urmată de *Sweet Lorraine*, *It's Only A Paper Moon*, (*Get Your Kicks) On Route 66*, *(I Love You) For Sentimental Reasons* și *The Christmas Song*. Cole colabora cu aranjori ca Nelson Riddle, Gordon Jenkins, Ralph Carmichael, Pete Rugolo și Billy May. În 1948 a înregistrat *Nature Boy* (un hit number 1), fiind acompaniat de Frank DeVol's Orchestra. Doi ani mai târziu, alături de Les Baxter, a făcut aranjamentele muzicale pentru *Mona Lisa*, cea mai populară piesă a sa. Succesul lui Cole a fost întărit de hituri ca *Too Young, Faith Can Move Mountains, Because You're Mine, Unforgettable, Somewhere Along The Way, Funny (Not Much), Pretend, Can't I?, Answer Me, My Love, Smile, Darling Je Vous Aime Beaucoup, The Sand And The Sea, A Blossom Fell, When I Fall In Love* și altele. Albumele AFTER MIDNIGHT (cu Trio), LOVE IS THE THING, JUST ONE OF THOSE THINGS, COLE ESPANOL și THE VERY THOUGHT OF YOU s-au vândut foarte bine și au petrecut mai multe săptămâni în topuri.

În anii '50 a apărut în filme ca *Blue Gardenia*, *China Gate*, *Night Of The Quarter Moon*, *St. Louis Blues*. Alături de Stubby Kaye a apărut în *Cat Ballou* (1965), cântând piesele western care au alcătuit coloana sonoră a filmului. În deceniul care a urmat a continuat să înregistreze și să susțină concerte în peste 100 de orașe. Au apărut piesele *Those Lazy Hazy Crazy Days Of Summer*, propria versiune a piesei *Let There Be Love*, și multe altele.

În afară de muzică și filme, Cole a prezentat și o emisiune TV, devenind astfel primul prezentator de culoare, și a militat pentru drepturile cetățenilor negri. A murit în 1965 de cancer pulmonar.

The Vocal Classics 1947-1950 (1996), Spotlight On Nat "King" Cole (1995), Swingin' Easy Down Memory Lane (1995), The Greatest Hits (1994), Mis Mejores Canciones (1993), At The Movies (1992), The Christmas Song (1992), Jazz Encounters (1992), Nat "King" Cole (1992), Sweet Hour Of Prayer (1992), The Unforgettable Nat King Cole (1992), The Trio Recordings, Vol. 1, 2, 3, 4, 5 (1991), Cole, Christmas & Kids (1990), Let's Fall In Love (1989), Unforgettable (1989), Best Of Nat "King" Cole (1968), L-O-V-E (1965), Ramblin' Rose (1962), The Billy May Sessions (1961), At The Sands (1960), Big Band Cole (1959), Everytime I

Feel The Spirit (1959), To Whom It May Concern (1959), Cole Espanol, Vol. 1 (1958), Just One Of Those Things (1957), Ballads Of The Day (1956), *The Complete After Midnight Sessions (1956), Love Is The Thing (1956), The Piano Style Of Nat "King" Cole (1955)*

Natalie Cole

Născută la 6 februarie 1950, în Los Angeles, California, SUA, Natalie este fiica celebrului pianist și vocalist Nat King Cole. A început să cânte încă de la vârsta de 11 ani. În 1973 i-a întâlnit pe compozitorii și producătorii Chuck Jackson și Marvin Yancey, iar un an mai târziu a luat parte împreună cu aceștia la înregistrările făcute în studioul Curtum al lui Curtis Mayfield. În 1975 a debutat, ca și tatăl ei, tot la casa de discuri Capitol, cu piesa *This Will Be*, care a devenit hit Top 10 în SUA, urmată de *I've Got Love On My Mind* și *Our Love* (din 1977). În 1983 s-a mutat la casa de discuri Epic și a realizat ultimul ei album în colaborare cu Yancey și Jackson. În anii '80 dependența de droguri și-a pus amprenta atât pe viața personală, cât și pe cariera cântăreței. Și-a revenit însă în 1987 realizând albumul EVERLASTING, care a generat 3 hit single-uri: *Jump Start*, *I Live For Your Love* și *Pink Cadillac*, precum și o piesă cântată de tatăl ei în 1957, *When I Fall In Love*. În 1991 a înregistrat o piesă, tribut adus lui Nat „King" Cole, celebra *Unforgettable*, de pe albumul cu același titlu, apărut la Elektra, album ce a câștigat 7 premii Grammy. A continuat cu TAKE A LOOK, numeroase turnee și înregistrări pentru televiziune cu orchestra condusă de Nelsson Riddle. În 1994 a participat la înregistrarea albumului RHYTHM, COUNTRY & BLUES, alături de o serie de alți artiști.

Stardust (1996), Holly & Ivy (1994), Take A Look (1993), I've Got Love On My Mind (1992), Unforgettable (1991), Good To Be Back (1989), Everlasting (1987), The Natalie Cole Collection (1987), Dangerous (1985), I'm Ready (1983), Happy Love (1981), Don't Look Back (1980), I Love You So (1979), We're The Best Of Friends (1979), Natalie Live! (1978), Thankful (1977), Unpredictable (1977), Natalie (1976), Inseparable (1975)

Albert Collins

Născut la 3 octombrie 1932, în Leona, Texas, SUA, d. 24 noiembrie 1993, în Las Vegas, cel care avea să devină unul dintre cei mai mari chitariști, a crescut ascultându-I pe Clarence „Gatemouth" Brown și pe vărul său, Willow Young. Primele sale single-uri au fost piese instrumentale și au apărut în 1958 la case de discuri locale. *The Freeze* și *Frosty*, compuse în această perioadă, aveau să devină standarde blues. A fost descoperit de membrii grupului Canned Heat în 1966. La sfârșitul anilor '60 a început să cânte și cu vocea, compunând și înregistrând o serie de albume de studio și live. Supranumit și „The Master Of Telecaster", Albert Collins a influențat numeroși muzicieni, cum ar fi, de exemplu, Robert Cray.

Rockin' With The Iceman (1998), The Hot 'Cool' Sound of Albert Collins (1998), Iceman Cometh (1996), Albert Collins & The Icebreakers (1995), Live 92/93 (1995), Collins Mix (1993), Molten Ice (1992), The Complete Imperial Recordings (1991), Iceman (1991), Cold Snap (1986), Ice Cold Blues (1986), Showdown (1985), Live In Japan (1984), Don't Lose Your Cool (1983), Live In Japan (1982), Frozen Alive! (1981), Frostbite (1980), With Barrelhouse Live (1978), Ice Pickin' (1978), There's Gotta Be A Change (1971), The Complete Albert Collins (1970), The Cool Sound Of Albert Collins (1965), Truckin' With Albert Collins (1969), Love Can Be Found Anywhere (1969), Trash Talkin' (1969)

Phil Collins

Născut la 30 ianuarie 1951, în Chiswick, Londra, Anglia, Phil Collins nu este numai un vocalist și drummer de excepție, ci și un compozitor foarte apreciat. În afară de Genesis, Collins a cântat și cu Brand X. Cariera sa solo a debutat în 1981, cu albumul FACE VALUE, care a apărut după despărțirea de soția sa și a devenit number one în topurile britanice, unde a rămas vreme de 5 ani. Cu toate acestea, nu a părăsit Genesis. A urmat un alt album, HELLO, I MUST BE GOING, de pe care piesa cover după compoziția Supremes, *You Can't Hurry Love*, a fost hit în 1982. Collins a lucrat și ca producător și session drummer, colaborând cu artiști ca John Martyn, Robert Plant, Adam And The Ants, Frida, Eric Clapton, Brand X, Howard Jones și alții. *Against All Odds*, din coloana sonoră a filmului cu același nume, a ajuns în fruntea clasamentelor din SUA. La câteva săptămâni de la realizarea ei a apărut într-un episod din serialul TV "*Miami Vice*". A cântat la tobe în faimoasa Band Aid la single-ul *Do They Know It's Christmas*, și a cântat în duet cu Philip Bailey piesa *Easy Lover*, după care a realizat NO JACKET REQUIRED, care a fost number one în majoritatea topurilor din întreaga lume.

Pe data de 13 iulie același an, a apărut la două concerte diferite în aceeași zi: la Live Aid pe Wembley și în Philadelphia. Câteva ore mai târziu a cântat alături de Jimmy Page, Robert Plant și Eric Clapton.

Duetul său cu Marilyn Martin, *Separate Lives*, din coloana sonoră a filmului *White Nights* a fost un alt mare succes de top. Anul 1986 și l-a petrecut cântând cu trupa lui Eric Clapton, iar un an mai târziu a interpretat rolul unui jefuitor de trenuri în filmul *Buster*. Cel de-al patrulea album solo a fost realizat în 1989 și a generat noi single-uri. La începutul anilor '90 a cântat cu David Crosby pe albumul acestuia, THOUSAND ROADS, și a jucat în filmul *Frauds*. BOTH SIDES din 1993 a ajuns number 1 în Marea Britanie. În ciuda succesului personal, a continuat să cânte cu Genesis, până în aprilie 1996, când a anunțat că va părăsi trupa. În același an a realizat DANCE INTO THE LIGHT, produs împreună cu Hugh Padgham. Albumul conține printre multe altele și un cover după o piesă Bob Dylan, *The Times They Are A-Changin*, iar trupa care l-a acompaniat pe Phil la înregistrarea lui a fost compusă din Nathan East (bass), Brad Cole (keyboards), Daryl Stuermer (lead guitar), Ronnie Caryl (rhythm guitar), Amy Keys & Arnold McCuller (vocals) și Vine St. Horns (Harry Kim, Daniel Fornero, Arturo Velasco, Andrew Woolfolk).

Hits (1998), Dance Into The Light (1996), Both Sides (1993), Serious Hits... Live! (1990), But Seriously (1989), 12'Ers (1987), No Jacket Required (1985), Hello, I Must Be Going (1982), Face Value (1981)

Colosseum

Grup jaz-rock format în 1968 de Jon Hiseman (n. 21 iunie 1944, în Londra, Anglia; drums, percussion), Tony Reeves (n. 18 aprilie 1943, în Londra, Anglia; bass) și Dave Greenslade (n. 18 ianuarie 1943, în Woking, Surrey, Anglia; organ, piano, vibraphone), după destrămarea grupului lui John Mayall, Bluesbreakers #89, în care au cântat Dick Heckstall-Smith (n. 26 septembrie 1934, în Ludlow, Shropshire, Anglia; saxophones), Reeves și Hiseman. Greenslade părăsise în același an grupul lui Chris Farlowe, Thunderbirds. Lor li s-a alăturat mai întâi Jim Roche, și câteva săptămâni mai târziu, James Litherland (n. 6 septembrie 1949, în Manchester, Anglia; guitar, vocals). Înainte de a cânta cu Mayall, Hiseman și Heckstall-Smith au cântat cu Graham Bond Organisation și au apărut pe albumul lui Jack Bruce, THINGS WE LIKE, alături de John McLaughlin. Hiseman mai cântase cu Jack Bruce în The Mike Taylor Trio.

Primul LP Colosseum a fost THOSE WHO ARE ABOUT TO DIE SALUTE YOU, din 1969, și conține o versiune a piesei lui Graham Bond, *Walking In The Park*. A urmat albumul VALENTYNE SUITE, din noiembrie 1969, realizat la casa de discuri Vertigo. Litherland a părăsit apoi grupul pentru a înființa Mogul Trash, iar Tony Reeves a plecat pentru a produce o serie de trupe daneze. Au venit Mark Clarke (bass), Dave Clempson (ex-Bakerloo; guitar) și Chris Farlowe (vocals). În această formulă au înregistrat DAUGHTER OF TIME, album ajuns number 23 în topurile britanice. S-au mutat apoi la Bronze label, care a editat un album COLOSSEUM LIVE în 1971 și THE COLLECTORS COLOSSEUM, un an mai târziu. Trupa s-a destrămat în 1971. Clem Clempson l-a înlocuit pe Peter Frampton în Humble Pie, Chris Farlowe a plecat mai târziu la Atomic Rooster, Dick Heckstall-Smith a înregistrat un album solo, iar Dave Greenslade a înființat propriul său grup, Greenslade.

Hiseman și Clarke au înființat Tempest, dar după două albume mediocre, în 1975 au înființat Colosseum II cu Gary Moore (guitars, ex-Thin Lizzy), Neil Murray (bass, mai târziu la Whitesnake), Don Airey (keyboards, mai târziu la Rainbow) și Mike Starrs (vocals). Au urmat trei albume, după care trupa s-a desființat din nou. Mark Clarke a plecat la Uriah Heep, iar Jon Hiseman a cântat ani de zile cu trupele soției sale, Barbara Thompson.

În 1994, vechii membri s-au reunit pentru un turneu european, un LP live și o casetă video cu clipuri realizate în concerte.

În 1996 s-au întâlnit de mai multe ori pentru a compune piese noi și pentru a repeta. În martie '97 au realizat un nou LP intitulat BREAD AND CIRCUSES.

Primele patru albume ale grupului au fost re-editate pe CD în 1998.

Bread And Circuses (1997), Colosseum Live(s) – The Reunion Concerts (1995), Colosseum Live (1992), Those Who Are About To Die Salute You/ Valentyne Suite (1990), The Grass Is Greener (1971), Collectors Colosseum (1971), Colosseum Live (1971), Daughter Of Time (1996), Valentyne Suite (1969), Those Who Are About To Die Salute You (1969),

The Communards

Grup înființat în 1985 de Jimmy Somerville (n. 22 iunie1961, Glasgow, Scoția, ex-Bronskie Beat; vocals) și Richard Coles (n. 23 iunie 1962, în Northampton, Anglia; piano), numit la început Committee. Au debutat cu o piesă disco, *You Are My World*, care a ajuns în Top 30, fiind urmată de *Disenchanted*. Primul lor LP, THE COMMUNARDS, a ajuns number 2 în Marea Britanie. În 1986, cu o versiune proprie a piesei lui Harold Melvin, *Don't Leave Me This Way*, au intrat pe prima poziție în topuri. Alături de Sommerville la voce era Sarah Jane Morris. A urmat un alt hit Top 10, *So Cold The Night*, iar după un lung turneu, albumul RED, care a generat single-ul *Tomorrow*. Communards au reintrat în Top 5 cu o piesă a Gloriei Gaynor, *Never Can Say Goodbye*.

În 1988 au mai intrat în clasamente cu *For A Friend* și *There's More To Love*, după care Somerville s-a concentrat mai mult asupra carierei sale solo.

În 1994 a apărut o colecție Communards care cuprinde cele mai bune piese ale grupului.

Heaven (1994), Red (1987), The Communards (1986)

The Connells

Grup înființat în 1984 de frații Mike (guitar, vocals) și David Connell (bass), care i-au recrutat apoi pe Doug Macmillan (vocals/guitar) și John Schultz (drums) pentru a cânta în concertele susținute pe plan local. Au semnat apoi cu Demon Records a lui Elvis Costello, la care au înregistrat DARKER DAYS, un disc pe care aveau să-l reproducă în 1986. Înainte de înregistrarea acestuia, Peele Wemberley l-a înlocuit pe Schultz la tobe, iar în grup a fost cooptat și chitaristul George Huntley. O serie de turnee le-a consolidat cariera, iar în 1987, The Connells au reușit să semneze un contract cu TVT Records, care le-a editat un nou LP, BOYLAN HEIGHTS (1987), LP ce a condus în topurile de colegiu. Produs de Mitch Easter, albumul cuprinde piese ca *Over There*, primul lor succes comercial de radio. În 1988 grupul a realizat FUN & GAMES (1989), urmat de ONE SIMPLE WORD (1990), de pe care *Stone Cold Yesterday* a intrat în topurile alternative. Au urmat o serie de alte concerte și, în 1991, cooptarea lui Steve Potak (piano, organ, keyboards).

Deși avea la activ patru albume foarte bine primite, grupul nu a reușit să ajungă în linia întâi. În 1993 a apărut RING, produs de Lou Giordano (Goo Goo Dolls, Paul Westerberg, Sugar) de pe care primul single, *Slackjawed*, a fost un hit alternativ, iar clipul video care l-a acompaniat a fost și acesta un succes, la MTV. De-abia piesa *'74 -'75* a reușit însă să propulseze The Connells spre un succes neașteptat. Aceasta a intrat în Top 20 din 13 țări, iar albumul RING a fost cel mai bine vândut LP rock independent al anului. Doi ani mai târziu au recidivat cu WEIRD FOOD & DEVASTATION, produs de Tim Harper. Albumul cuprinde 14 piese, selectate din 23.

În 1998 a apărut o colecție live, care cuprinde cele mai bune piese ale trupei.

Still Life (1998), Weird Food & Devastation (1996), New Boy (EP, 1994), Ring (1993), One Simple Word (1990), Fun And Games (1989), Boylan Heights (1987), Darker Days (1985)

Ry Cooder

Născut Ryland Peter Cooder, la 15 martie 1947, în Los Angeles, California, SUA, Ry a învățat să cânte la chitară încă din copilărie, de la Gary Davis, iar la 17 ani era deja membru al unui grup blues, alături de Jackie DeShannon. În 1965 a înființat The Rising Sons cu Taj Mahal și Ed Cassidy (drums), grup ce s-a desființat înainte de a scoate vreun album. Producătorul Terry Melcher l-a angajat pe Ry ca muzician de studio și astfel a colaborat cu Paul Revere & The Raiders. Pentru o scurtă perioadă a mai cântat cu Captain Beefheart & His Magic Band, înregistrând albumul SAFE AS MILK. A mai colaborat cu Randy Newman, Little Feat, Van Dyke Parks și Rolling Stones. Propriul său album de debut cuprinde piese compuse de Leadbelly, Sleepy John Estes și Blind Willie Johnson. A fost urmat de INTO THE PURPLE VALLEY, la care au colaborat Jim Keltner și Jim Dickinson. A continuat cu BOOMER'S STORY, iar în 1974 cu PARADISE AND LUNCH, care l-a lansat cu adevărat. La LP-ul CHICKEN SKIN MUSIC și-au adus aportul Flaco Jiminez și Gabby Pahinui, cu primul înregistrând de altfel și setul SHOWTIME. Stilul său, influențat de muzica jamaicană, a fost supus apoi redirecționării spre jaz. Așa a apărut JAZZ, un tribut adus erei dixieland. BOP TILL YOU DROP, o colecție rock pe care apare și Chaka Khan, cuprinde piese ca *Little Sister*, *Go Home Girl* și *Don't Mess Up A Good Thing*. BORDERLINE și THE SLIDE AREA i-au succedat alături de piese pentru coloanele sonore ale unor filme ca THE LONG RIDERS, PARIS, TEXAS și CROSSROADS. GET RHYTHM a apărut

după o pauză de cinci ani. În 1992, Cooder a cântat alături de Nick Lowe, Jim Keltner și John Hiatt sub numele de Little Village.

End Of Violence (1997), Buena Vista Social Club (1997), Music By Ry Cooder (1995), Meeting By The River (1993), Trespass (1992), Johnny Handsome (1989), Pecos Bill (1988), Get Rhythm (1987), Crossroads (1986), Blue City (1986), Alamo Bay (1985), Streets Of Fire (1984), The Slide Area (1982), Borderline (1980), Bop Till You Drop (1978), Jazz (1978), Chicken Skin Music (1976), Showtime (1976), Paradise And Lunch (1974), Boomer's Story (1972), Into The Purple Valley (1972), Ry Cooder (1970)

Sam Cooke

Născut Sam Cook, la 22 ianuarie 1931, în Clarksdale, Mississippi, SUA, d. 11 decembrie 1964, la Los Angeles, California, SUA. Fiind fiu de preot, a debutat alături de fratele și surorile lui în cvartetul baptist The Soul Children. În adolescență a cântat cu Highway QC și Soul Stirrers (1951-1956). Cooke a înregistrat primul său single, *Loveable/Forever*, sub pseudonimul Dale Cook. Au urmat piese ca *You Send* Me (un cântec scris de fratele său), *Only Sixteen* și *Wonderful World*, după care, în 1960 a semnat cu RCA, unde deja consacratul cântăreț a înregistrat *Chain Gang* (1960), *Cupid* (1961), *Twistin' The Night Away* (1962) și multe altele. Cooke a înființat apoi două case de discuri, Sar și Derby. Cariera sa a continuat cu (AIN'T THAT) GOOD NEWS și GOOD TIMES. La data de 11 decembrie 1964, în urma unei altercații cu o prostituată, Sam a fost împușcat mortal de managerul unui motel din Los Angeles. Piesele sale au fost editate pe zeci de albume care au apărut după dispariția sa, iar multe dintre ele au fost interpretate de-a lungul timpului de artiști ca Rod Stewart, Cat Stevens, Art Garfunkel, grupurile The Animals, Rolling Stones, Otis Redding, Aretha Franklin, Smokey Robinson și mulți alții.

Sar Records Story (1994), His Earliest Recordings (1991), Heaven Is My Home (1988), 20 Greatest Hits (1987), The Man & His Music (1986), Solitude (1984), Fabulous Sam Cooke (1983), Havin' A Party (1981), When I Fall In Love (1979), Golden Age (1976), Sings The Billie Halliday Story (1976), Golden Sounds (1972), Two Sides Of Sam Cooke (1970), Only Sixteen (1969), Sam's Songs (1969), The One And Only Sam Cooke (1969), Cha, Cha, Cha (1969), The Late & Great Sam Cook (1969), The Man Who Invented Soul (1968), The Unforgettable Sam Cooke (1966), Best Of, Vol. 2 (1965), Shake (1965), Gospel Soul Of Sam Cooke & The Stirres (1964), Sam Cooke At The Copa (1964), Ain't That Good News (1964), Soul Stirres (1964), Mr. Soul (1963), Live At The Harlem Square Club (1963), Sam Cooke's Night Beat (1963), The Best Of (1962), Twistin' The Night Away (1962), Cooke's Tour (1960), Hit Kit (1969), My Kind Of Blues (1961), Swing Low (1960), I Thank God (1960), The Wonderful World Of Sam (1960), Tribute To The Lady-Billie Halliday (1969), Encore (1958), Sam Cooke (1958)

Chick Corea

Născut Armando Anthony Corea, la 12 iunie 1941, în Chelsea, Massachusetts, SUA, pianistul, compozitorul și aranjorul muzical Chick Corea și-a început cariera cântând în trupele lui Mongo Santamaria și Willie Bobo (1962-63). În 1964 a intrat în grupul trompetistului Blue Mitchell și a avut șansa să înregistreze câteva dintre propriile sale compoziții la casa de discuri Blue Note. Primul său LP a apărut în 1966 cu titlul: TONES FOR JOAN'S BONES. În 1968 a cântat cu Miles Davis, luând parte la înregistrarea mai multor albume ale acestuia. În 1970 a înființat un grup de jaz, Circle, cu Dave Holland, Barry Altschul și mai apoi cu Anthony Braxton. Un an mai târziu a renunțat însă la acest grup, formând celebra Return To Forever, cu Flora Purim (vocals), Airto Moreira (percussion), Stanley Clarke (bass) și Joe Farrell. După o serie de albume, Purim și Airto au plecat, iar Chick l-a cooptat pe Bill Connors, înlocuit apoi de Al Dimeola. Stanley Clarke l-a adus pe Lenny White (drums) și a trecut la bas-ul electric, în timp ce Corea a adăugat sintetizatoare.

În anii '70 grupul a avut un succes foarte mare, dând concerte cu săli pline și reușind să atragă spre jaz chiar și tinerele generații. În acest timp, fiecare membru avea propriile proiecte solo, ceea ce a însemnat o schimbare permanentă a componenței. În 1980, grupul s-a desființat, iar Corea a creat The Chick Corea Elektric Band și apoi The Chick Corea Akoustic Band. A mai cântat cu numeroși muzicieni, ca Herbie Hancock și Michael Brecker. Din 1985 a înregistrat la casa de discuri GRP Records, alături de John Patitucci (bass) și Dave Weckl (drums).

În 1992, Chick și-a îndeplinit visul, înființând propria sa casă de discuri, Stretch Records, alături de managerul său, Ron Moss. La aceasta a editat albume ca THREE QUARTETS, TOUCHSTONE, TAP STEP, LIVE IN MONTREUX și CHICK COREA &

FRIENDS: Remembering Bud Powell, Roy Haynes, Kenny Garrett, Christian McBride, Joshua Redman, Wallace Roney. În 1996 a înregistrat concerte pentru pian, de Mozart, cu Bobby McFerrin și cu orchestra de cameră St. Paul, concerte care au apărut pe albumul editat de casa de discuri Sony, sub numele CLASSICAL'S THE MOZART SESSIONS. De altfel, el însuși a compus muzică clasică pentru pian, încă din anii '80.

Origin (1998), The Selected Works Of Chick Corea (1996), Expressions (1994), Verve Jazz Masters 3 (1994), The Best Of Chick Corea (1993), Compact Jazz – The Seventies (1993), Beneath The Mask (1991), Trio Music Live In Europe (1990), Ecm Works (1985), Septet (1985), Children's Songs (1984), Touchstone (1982), Trio Music (1982), Three Quartets (1981), Tap Step (1980), Mad Hatter (1978), The Leprechaun (1976), My Spanish Heart (1976), Inner Space (1972), Return To Forever (1972), Early Circle (1970), Early Days (1970), Piano Improvisations, Volume 1 (1970), Piano Improvisations, Volume 2 (1970), Song Of Singing (1970), Now He Sings, Now He Sobs (1968)

Corrosion Of Conformity

Grup hardcore cunoscut inițial ca No Labels, înființat în Raleigh, North Carolina, în 1982, de Reed Mullin (drums), Woody Weatherman (guitar) și Mike Dean (bass/vocals). La albumul EYE FOR AN EYE a mai colaborat și Eric Eyke (vocals). A urmat ANIMOSITY și o serie de apariții scenice extrem de șocante datorită agresivității lor extreme. La realizarea LP-ului TECHNOCRACY a contribuit Simon Bob (ex-Ugly Americans; vocals). Din păcate, după această apariție, grupul i-a pierdut pe Simon Bob și pe Dean, ceea ce a dus la destrămarea sa. Corrosion Of Conformity s-a refăcut însă în formula: Mullin, Weatherman, Karl Agell (vocals, ex-School Of Violence), Pepper Keenan (guitar, vocals) și Phil Swisher (bass). După turnee alături de DRI și Danzig au semnat un nou contract de înregistrare și au realizat albumul BLIND. Piesa *Vote With A Bullet*, concertele și apariția alături de Soundgarden au dus la reabilitarea grupului, însă plecarea lui Agell și a lui Swisher a creat din nou probleme. La albumul DELIVERANCE, Keenan a preluat postul de lead vocals, iar stilul lor a început să se îndepărteze din ce în ce mai mult de cel inițial, suferind diverse influențe.

Wiseblood (1996), Deliverance (1994), Blind (1991), Technocracy (1987), Eye For An Eye/Six Songs With Mike Singing (1983)

Country Joe & The Fish

Cvintet din Berkeley, California, SUA, înființat în 1965 și cunoscut inițial ca The Instant Action Jug Band. Membrii săi de bază sunt Country Joe McDonald (n. 1 ianuarie 1942, El Monte, California, SUA; vocals) și Barry Melton (n. 1947, Brooklyn, New York, SUA; guitar). Printre primele înregistrări se numără și *I Feel Like I'm Fixin' To Die Rag* (1965), un atac virulent la adresa războiului din Vietnam. Formulei inițiale i s-a mai adăugat David Cohen (guitar/keyboards), Paul Armstrong (bass) și John Francis Gunning (drums). În această componență au înregistrat un EP, după care, în 1967, Armstrong și Gunning au fost înlocuiți de Bruce Barthol și Gary 'Chicken' Hirsh. Au urmat ELECTRIC MUSIC FOR THE MIND AND BODY, care include piese ca *Section 43*, *Bass Strings* și altele. Albumul I FEEL LIKE I'M FIXIN' TO DIE, din 1967, conține o piesă tribut dedicată lui Janis Joplin, intitulată chiar *Janis*. Cu albumul TOGETHER, cariera grupului a început să intre însă în declin. HERE WE ARE AGAIN a fost realizat cu ajutorul unor muzicieni ca Peter Albin și Dave Getz, de la Big Brother And The Holding Company, Mark Kapner (keyboards), Doug Metzner (bass) și Greg Dewey (drums, fost la Mad River). În această componență au înregistrat și ultimul album, C.J. FISH. Formula inițială, în care au înregistrat primele trei albume, a fost refăcută pentru o scurtă perioadă, între 1976 și 1977, iar rezultatul acestei reuniuni s-a materializat în albumul REUNION, care a fost însă dezamăgitor.

Live! Fillmore West 1969 (1996), Collectors Items (1994), Best Of (1983), Animal's Tracks (1983), The Life And Times Of Country Joe & The Fish (From Haight-Ashbury To Woodstock) (1981), Early Years (1981), Reunion (1977), Essential (1976), C.J. Fish (1970), Here We Are Again (1969), Together (1968), I Feel Like I'm Fixin' To Die (1967), Electric Music For The Mind And Body (1967)

Cowboy Junkies

Grup canadian înființat de Michael Timmins (n. 21 aprilie 1959, Montreal, Canada; guitar) și Alan Anton (n. Alan Alizojvodic, 22 iunie 1959, Montreal, Canada; bass), alături de sora lui Timmins, Margo (n. 27 iunie, 1961, Montreal, Canada; vocal), și fratele lui, Peter (n. 29 octombrie 1965, Montreal, Canada; drums).

Primul lor album, WHITES OFF EARTH NOW!, a fost înregistrat într-un studio amenajat într-o casă particulară și cuprinde piese cover ale unor compoziții Bruce Springsteen, Robert Johnson și alții. Cel de-al doilea, THE TRINITY SESSION, a fost făcut cu ajutorul unui singur microfon, într-o biserică din Toronto, și include o variantă proprie a piesei *Blue Moon*, reintitulată *Blue Moon Revisited (Song For Elvis)* și piese country clasice ca *I'm So Lonesome I Could Cry*, a lui Hank Williams, *Walking After Midnight*, ca și piese ale lui Lou Reed și Patsy Cline. În 1990 a apărut THE CAUTION HORSES (care cuprinde și o piesă a lui Neil Young), iar doi ani mai târziu, albumul BLACK-EYED MAN, însoțit de un concert susținut la Royal Albert Hall din Londra.

Lay It Down (1996), 200 More Miles: Live Performances 1985 – 1994 (1995), Pale Sun, Crescent Moon (1993), Live! (1992), Black Eyed Man (1992), This Street That Man This Life (EP, 1992), The Caution Horses (1990), The Trinity Session (1988), Whites Off Earth Now!! (1986)

The Cranberries

Trupă irlandeză intitulată inițial Cranberry Saw Us, înființată în 1990 în Limerick, Irlanda, de frații Noel Anthony Hogan (n. 25 decembrie 1971, Limerick, Irlanda; electric & acoustic guitars) și Michael Gerard Hogan (n. 29 aprilie 1973, Limerick, Irlanda; bass) cu Fergal Patrick Lawler (n. 4 martie 1971, Limerick, Irlanda), la tobe. Deoarece locul de solist vocal a rămas vacant după plecarea lui Niall, cei trei au dat un anunț, la care a răspuns Dolores Mary O'Riordan Burton (n. 6 septembrie 1971, Limerick, Irlanda; vocals, electric & acoustic guitars, keyboards). Trupa a acceptat-o imediat și Dolores s-a apucat de treabă, compunând o piesă care a fost inclusă pe o casetă demo, realizată de grup, casetă care s-a vândut în 300 de exemplare în magazinele din Irlanda. Și-au schimbat apoi numele în Cranberries și au trimis înregistrări demo caselor de discuri britanice. Acestea cuprindeau piesele *Linger* și *Dreams* și au fost realizate în studioul Xeric, al lui Pearse Gilmore, cel care avea să le devină manager. Din mai multe case de discuri care ar fi dorit să colaboreze cu ei, Cranberries au ales Island Records, la care au înregistrat single-ul *Uncertain*. Înainte de a înregistra primul album, trupa și-a schimbat managerul, angajându-i pe Geoff Travis și pe Stephen Street, ca producător. Albumul de debut, EVERYBODY ELSE IS DOING IT, SO WHY CAN'T WE?, realizat în 1993, a fost urmat de single-ul *Dreams*, dar nici unul nu a atras atenția scontată. A urmat single-ul *Linger* și un turneu în SUA, în deschidere la grupurile The The și Suede. Se pare că americanilor le-a plăcut muzica lor, privindu-i chiar mai bine decât pe ceilalți, iar postul MTV a înscris piesa *Linger* pe lista de heavy rotation. La sfârșitul anului, aceasta devenise un hit mondial. Albumul a primit de două ori platina.

În 1994 a apărut un nou LP, intitulat NO NEED TO ARGUE, produs de Stephen Street, album vândut și mai bine decât precedentul. A generat hiturile *Zombie* și *Ode to My Family*. În timpul turneului de promovare au început să circule zvonuri cum că Dolores va părăsi trupa pentru o carieră solo. Faptul că au început să lucreze la cel de-al treilea LP a spulberat însă aceste zvonuri. Bruce Fairburn, care mai lucrase și cu Aerosmith, a fost producătorul albumului TO THE FAITHFUL DEPARTED, apărut în 1996, primul extras pe single fiind *Salvation*. Din păcate LP-ul nu s-a vândut la fel de bine ca primele două, dar a reușit să le mențină statutul de vedete. În toamna anului 1996, grupul și-a anulat turneele din Australia și Europa, lăsând încă o dată loc speculațiilor cum că O'Riordan își va lansa cariera solo.

Bury The Hatchet (1999), To The Faithful Departed (1997), Doors And Windows (Ecd) (1995), No Need To Argue (1994), Everybody Else Is Doing It, So Why Can't We? (1993)

Crazy Horse

Crazy Horse s-a înființat în 1969, când Neil Young i-a invitat pe Danny Whitten (guitar), Billy Talbot (n. New York, New York, SUA; bass) și Ralph Molina (n. Puerto Rico; drums) să-l acompanieze la realizarea celui de-al doilea album al său, EVERYBODY KNOWS THIS IS NOWHERE. Succesul albumului a dus la efectuarea unui turneu și la înregistrarea altui album, AFTER THE GOLDRUSH, însă relația lor a fost amenințată de dependența crescândă a lui Whitten de droguri. LP-ul CRAZY HORSE, realizat cu sprijinul lui Jack Nitzsche și al lui Nils Lofgren, conține piese ca *I Don't Want To Talk About It*, reluată mai apoi și de Rod Stewart și de grupul Everything But The Girl. Whitten a murit de o supradoză de heroină în noiembrie 1972 și a fost înlocuit de Frank Sanpedro. Talbot și Molina au menținut grupul, cooptându-i pe Sonny Mone (vocals) și Matt Piucci (guitar). Nici un album nu le-a mai egalat însă pe primele. Împreună cu Young au înregistrat TONIGHT'S THE NIGHT și ZUMA, acompaniați de chitaristul Frank

Stampedro, iar grupul a realizat CRAZY MOON, unul dintre cele mai bune albume, dar din păcate și ultimul. Apoi Crazy Horse a rămas un grup de acompaniament al lui Neil Young, deși în 1981 au mai avut o încercare: LEFT FOR DEAD, care cuprinde opt piese, printre care *Child Of War, If I Ever Do* și *World Of Love.*

Left For Dead (1981), Crazy Moon (1978), At Crooked Lake (1973), Crazy Horse (1971), Loose (1971)

Cream

Grup rock înființat în iulie, 1966 la Londra, compus din Jack Bruce (n. John Symon Asher Bruce, la 4 mai 1943, în Glasgow, Lanarkshire, Scoția; bass/vocals), Eric Clapton (n. Eric Patrick Clapp, la 30 martie 1945, în Ripley, Surrey, Anglia; guitar) și Ginger Baker (n. Peter Baker, la 19 august 1940, în Lewisham, Londra, Anglia; drums). A debutat cu *Wrapping Paper*, urmat de single-ul *I Feel Free* și de albumul FRESH CREAM, care a ajuns pe locul 6 în topurile britanice. DISRAELI GEARS, cel de-al doilea LP, a lansat grupul și în SUA, unde au și susținut cele mai multe concerte. Compozitorul grupului era Jack Bruce, iar textierul, Pete Brown. Cel de-al treilea LP al lor, WHEELS OF FIRE, este un dublu album, înregistrat jumătate în concert și jumătate în studio. Conține hiturile *Crossroads* și *White Room*. Destul de curând au apărut însă disensiuni între Baker și Bruce, iar după realizarea albumului GOODBYE, din 1969, precedat de un turneu în SUA și Marea Britanie, grupul s-a desființat.

În 1993, cei trei membri s-au reunit pentru un singur concert, la decernarea premiilor Rock 'n' Roll Hall Of Fame, la New York.

The Very Best Of Cream (1995), Strange Brew: Very Best Of Cream (1983), Live Cream Volume II (1972), Live Cream Volume I (1970), Goodbye (1969), Wheels Of Fire (1968), Disraeli Gears (1967), Fresh Cream (1966)

Creedence Clearwater Revival

Grup format din John Fogerty (n. 28 mai 1945, în Berkeley, California, SUA; lead guitar/vocals), Tom Fogerty (n. 9 noiembrie 1941, în Berkeley, California, SUA, d. 6 septembrie 1990; rhythm guitar/vocals), Stu Cook (n. 25 aprilie 1945, în Oakland, California, SUA; bass) și Doug Clifford (n. 24 aprilie 1945, în Palo Alto, California, SUA; drums), care au început să cânte împreună în 1959, pe când erau încă în liceu. Inițial și-au spus Blue Velvets, apoi Tommy Fogerty And The Blue Velvets, nume sub care au înregistrat și single-ul *Bonita*, apărut la o casă de discuri locală. În 1964 au semnat cu Fantasy label, care le-a impus schimbarea numelui în Golliwogs. În perioada 1965-67, au înregistrat 7 single-uri, printre care *Don't Tell Me No More Lies*, *Fight Fire* și *Walk Upon The Water*. În 1967 cvartetul și-a schimbat numele în Creedence Clearwater Revival.

Albumul de debut include piese Golliwogs și câteva compoziții noi ale lui John Fogerty, printre care *Suzie Q* și *I Put A Spell On You*, care a ajuns pe poziția a 11-a în topurile americane. A urmat BAYOU COUNTRY, de pe care *Proud Mary* a intrat în Top 10 atât în SUA cât și în Marea Britanie. Albumul a primit discul de aur. GREEN RIVER le-a consolidat succesul, cuprinzând titluri ca *Green River* și *Bad Moon Rising*. Au urmat WILLIE AND THE POOR BOYS și COSMO'S FACTORY, care cuprinde trei gold single-uri: *Travellin' Band*, *Up Around The Bend* și *Looking Out My Back Door*. Albumul PENDULUM., deși conține single-ul *Have You Ever Seen The Rain*, care a devenit mare hit, a fost în ansamblu o dezamăgire. La vremea apariției sale se pare că frații Fogerty începuseră să nu se mai înțeleagă, lucru care a afectat și activitatea grupului. Tom Fogerty a plecat în februarie 1971, grupul continuând ca trio, cu turnee în SUA, Europa, Australia și Japonia, și cu albumul MARDI GRAS. În iulie 1972, Creedence Clearwater Revival s-a desființat oficial. Moartea lui Tom Fogerty, în 1990, a pus capăt oricărei speranțe de reunire a grupului.

Best Of Vol. 1, 2 (1988), Hey Tonight (1988), Complete Hits (1988), Chronicle, Vol. 2: 20 Great CCR Classics (1986), Creedence Clearwater Revival 1969 (1985), The Movie Album (1985), Music For Millions (1984), Singles 68/72 (1983), Hits Album (1982), Creedence Country (1981), Chooglin' (1981), The Concert (1980), Greatest Hits (1979), Hot Stuff (1977), Chronicle: The 20 Greatest Hits (1976), Down On The Corner (1976), Live In Europe (1973), More Creedence Gold (1973), Creedence Gold (1972), Mardi Gras (1972), Creedence Clearwater Revival 1970 (1970), Live At The Albert Hall (1970), Pendulum (1970), Cosmo's Factory (1970), Green River (1969), Willy And The Poor Boys (1969), Creedence Clearwater Revival 1968/69 (1969), Bayou Country (1968), Creedence Clearwater Revival (1968)

Bing Crosby

Născut Harry Lillis Crosby, la 3 mai 1903, în Tacoma, Washington, SUA, d. 14 octombrie 1977,

Crosby și-a luat numele după un personaj de benzi desenate apărute în ziarul local și de care era fascinat în copilărie. După ce a cântat în liceu cu trupe de jaz, la universitate a cântat împreună cu Al Rinker, amândoi abandonându-și studiile pentru a intra în showbusiness. Prima oară au fost angajații lui Paul Whiteman, după care, cooptându-l pe Harry Barris, au format un trio, The Rhythm Boys, cu care au înregistrat *Mississippi Mud, I'm Coming Virginia* și au apărut în filmul *The king of jazz* (1930). Crosby s-a decis apoi pentru cariera solo. A colaborat cu mulți oameni de jaz, cum ar fi Jimmy și Tommy Dorsey, Joe Venuti și Bix Beiderbecke. Succesul său a venit foarte repede, fiind mult ajutat și de difuzarea pieselor sale la radio, care la acea vreme domina industria de divertisment. A apărut și într-o mulțime de filme și pe sute de înregistrări, dintre care multe au fost mari hituri. La începutul anilor '40 a jucat într-o serie de comedii, alături de Bob Hope și Dorothy Lamour. În anii '50, Crosby a lucrat în radio și în televiziune, susținând însă și o serie de concerte și făcând tot mai multe înregistrări. La radio și TV a lucrat cu vedete ca Al Jolson, Connee Boswell, Dinah Shore, Judy Garland, Armstrong, Hope și fratele lui, Bob Crosby.

De la jumătatea anilor '60 a apărut însă din ce în ce mai rar. La 14 octombrie 1977, Bing Crosby a avut probleme în timpul unei partide de golf, pe un teren din Spania, după care s-a stins din viață.

The Complete Decca Christmas Songbook (1998), Love Songs (1997), My Favorite Country Songs (1996), Bing Crosby And Friends (1995), Bing-His Legendary Years 1931- 1957 (1993), The Great Years (1993), 16 Most Requested Songs (1992), Christmas With Bing (1992), The Jazzin' Bing Crosby 1927-1940 (1992), Bing Crosby's Christmas Classic (1977), When Irish Eyes Are Smiling (1971), Bing's Buddies (1951)

Crosby, Stills, Nash & Young

Grup înființat de David Crosby (n. 14 august 1941, în Los Angeles, California, SUA), Stephen Stills (n. 3 ianuarie 1945, în Dallas, Texas, SUA) și Graham Nash (n. 2 februarie 1942, în Blackpool, Lancashire, Anglia). În 1969, cei trei l-au recrutat pe Neil Young (n. 12 noiembrie 1945, în Toronto, Canada) și, în această nouă formulă, au apărut la festivalul de la Woodstock. În 1970 au realizat albumul DEJA VU, care s-a bucurat de o vânzare excelentă, fiind un succes imediat. Cuprinde titluri ca *Carry On*, *4+20, Country Girl, Teach Your Children* (realizate cu Jerry Garcia; guitar) și *Almost Cut My Hair*. În 1971 a apărut FOUR WAY STREET, ca rezultat al unei succesiuni de concerte. La vremea aceea, fiecare membru era implicat într-o serie de proiecte solo, acest lucru ducând și la destrămarea CSN&Y, în același an.

Trei ani mai târziu însă, membrii trupei s-au reunit pentru un turneu, urmat apoi de un nou LP de studio, HUMAN HIGHWAY. După doi ani au cântat sub denumirea de Stills/Young Band, după care au intrat din nou într-un con de umbră. Abia în 1988 au mai revenit cu un album, și anume AMERICAN DREAM, care cuprinde titluri precum *Night Song, Compass* și *Soldiers Of Peace*. Din păcate, nu a mai urmat nici un turneu de promovare și nici un alt proiect de LP, deși Crosby, Stills și Nash au realizat împreună albume și în anii '90, printre care se numără AFTER THE STORM din 1994.

American Dream (1988), So Far (1974), Crosby, Stills, Nash & Young (1974), 4 Way Street (1971), Deja Vu (1970)

Sheryl Crow

S-a născut la 11 februarie 1964, în Kennet, Missouri. A început să cânte la pian încă de la 4 ani, iar la 13 a compus primul ei cântec. Când era încă la școală cânta deja în diverse trupe.

După ce și-a terminat studiile de muzică clasică, Sheryl Crow s-a mutat, în 1986, la Los Angeles, pentru a-și găsi o slujbă de muzician. După numeroase încercări (lucrase chiar și pe post de chelneriță) a fost angajată să facă backing vocals în turneul BAD, al lui Michael Jackson. La întoarcere a devenit foarte căutată și de alți artiști, cum ar fi Eric Clapton, Bob Dylan, Stevie Wonder, Rod Stewart, George Harrison, Joe Cocker, Sinead O'Connor și alții.

Primul ei contract cu o casă de discuri a fost cel cu Giant Records, după care a semnat cu A&M, la care a înregistrat în 1993 TUESDAY NIGHT MUSIC CLUB, album ce a fost inițial un eșec. Abia după un an, când A&M i-a sugerat să scoată pe single piesa *All I Wanna Do*, Sheryl Crow a putut să se considere lansată în cariera muzicală. Cântecul a devenit cel mai mare hit al anului 1994, ajungând number 2 în SUA și number 4 în Marea Britanie. În primăvara lui 1997 albumul s-a vândut în peste 7 milioane de exemplare, numai în America.

În noiembrie 1994, după succesul cu TUESDAY NIGHT, Sheryl a cântat în duet cu Mick Jagger, în fața unei audiențe de 65.000 de spectatori, la un concert din Miami. În același an a apărut și la Woodstock II, unde a cântat pentru 300.000 de spectatori. În anul următor a cântat în deschidere la Eagles, în concertul lor impresionant de revenire pe scena muzicală, și a făcut turnee, atât singură, cât și cu Joe Cocker.

La sfârșitul lui 1996 înregistrează un nou LP, care avea să câștige premiul Grammy pentru cel mai bun album rock, în februarie 1997.

My Globe Sessions (1998), Tuesday Night Music Club (1993), Sheryl Crow (1992)

Crowded House

Grup înființat în 1986, în componența Neil Finn (n. 27 mai 1958, Te Awamutu, Noua Zeelandă, ex-Split Enz; guitar), Paul Hester (drums), Craig Hooper (guitar) și Nick Seymour (bass). La început s-au numit The Mullanes, iar primul lor contract a fost cu Capitol Records. Primul care a părăsit trupa a fost Hooper, chiar înainte de realizarea albumului de debut, care a generat hituri ca *Don't Dream It's Over* (number 2) și *Something So Strong* (number 7), din 1987. Din păcate, cel de al doilea album nu s-a bucurat de același succes. Tim Finn (ex-Split Enz; keyboards, vocals), fratele lui Neil, a intrat și el în grup pentru o scurtă perioadă, în 1991. Piesele *Fall At Your Feet* (1991) și *Weather With You* (1992) au ajuns pe primele locuri în clasamente, iar albumul WOODFACE a pătruns în Top 10 din Marea Britanie. Doi ani mai târziu, în grup a venit chitaristul Mark Hart.

Crowded House a înregistrat TOGETHER ALONE, alături de un fost membru Killing Joke, Youth. În timpul unui turneu american din 1994, Paul Hester (drums) a părăsit grupul pentru a-și petrece mai mult timp cu familia.

Recurring Dream: The Very Best Of Crowded House (1996), Together Alone (1993), Fleadh (1994), Getting Bigger (1992), Live At The Town And Country Club (1991), Woodface (1991), Temple Of Low Men (1988), Crowded House (1986)

The Cult

Grup înființat de Ian Astbury (n. 14 mai 1962, în Heswell, Merseyside, Anglia; vocals), în 1981 și numit mai întâi Southern Death Cult, iar pe urmă Death Cult. Haq Quereshi (drums), David 'Buzz' Burrows (guitar) și Barry Jepson (bass) au fost cei care l-au acompaniat pe Ian, iar Southern Death Cult a debutat în 1982 cu single-ul *Moya/ Fatman*, după care au plecat în turneu cu grupul Bauhaus. În 1983 însă Astbury a renunțat la membrii grupului alcătuind Death Cult, cu Ray The Reverend Mondo (drums), Jamie Stewart (bass) și Billy Duffy (n. 12 mai, 1959, Manchester, Anglia; guitar). Noua formulă a debutat în 1983 cu un EP, iar după apariția la festivalul Futurama, Mondo a fost înlocuit de Nigel Preston (d. 7 mai 1992). În anul următor trupa și-a schimbat numele în The Cult și a înregistrat albumul DREAMTIME, de pe care *Spiritwalker* a intrat în topurile independente. A urmat single-ul *She Sells Sanctuary*, după care Preston a părăsit grupul, fiind înlocuit mai întâi de Mark Brzezicki de la Big Country, iar apoi de Les Warner (n. 13 februarie 1961). The Cult s-au făcut cu adevărat remarcați o dată cu apariția albumului LOVE din 1985, de pe care au intrat în Top 20 în Marea Britanie două hit single-uri: *She Sells Sanctuary* și *Rain*. A urmat ELECTRIC, parțial produs de Rick Rubin, și cooptarea lui Kid Haggis Chaos (n. Mark Manning; ex-Zodiac Mindwarp, The Love Reaction; bass), pentru concertele de promovare pe care le-au susținut. Stewart a preluat chitara ritmică, dar nu pentru multă vreme, deoarece el și Warner au fost concediați în 1988. Cei rămași, Astbury, Stewart și Duffy, l-au angajat pentru înregistrarea albumului SONIC TEMPLE pe Mickey Curry (drums). În 1989 au făcut un turneu mondial, avându-l de data aceasta la tobe pe Matt Sorum, și pe Mark Taylor (ex-Alarm, Armoury Show) la keyboards. În 1990 a plecat Stewart, iar lui Sorum i s-a oferit o colaborare, pe care a și acceptat-o, cu grupul Guns 'N' Roses. CEREMONY, realizat în 1991, cu Charley Drayton (bass) și Mickey Curry, reîntors între timp, este o colecție și a fost urmat în 1994 de un nou LP, THE CULT, produs de unul dintre cei mai apreciați producători, Bob Rock. Printre altele, LP-ul cuprinde o piesă dedicată memoriei fostului lider al grupului Nirvana, Kurt Cobain, și se intitulează *Sacred Life*. Grupul s-a destrămat în prima jumătate a anului 1995, din cauza lui Ian Astnury, care a plecat chiar în timpul unui turneu. Se pare însă că anul acesta a decis să se reîntoarcă, plănuind un nou turneu The Cult și, bineînțeles, un nou LP, ce va apărea probabil în prima jumătate a anului 2000. Noul membru al grupului este Martyn LeNoble (ex-Porno For Pyros; bass).

The Cult (1994), Ceremony (1991), Sonic Temple (1989), Electric (1987), Love (1985), Dreamtime (1984)

Culture Club

Grup înființat la Londra în 1981, în componența: Boy George (n. George O'Dowd, 14 iunie 1961, în Eltham, Kent, Anglia; vocals), Roy Hay (n. 12 august 1961, în Southend-on-Sea, Essex, Anglia; guitar/keyboards), Mikey Craig (n. 15 februarie 1960, în Hammersmith, Londra, Anglia; bass) și Jon Moss (n. 11 septembrie 1957, în Wandsworth, Londra, Anglia; drums). După ce au fost respinși de casa de discuri EMI, Culture Club au semnat în 1982 cu Virgin Records, la care au realizat două single-uri: *White Boy* și *I'm Afraid Of Me*, urmate de *Do You Really Want To Hurt Me?*, care a asigurat grupului primul loc în clasamentele din Marea Britanie. Primul album însă, KISSING TO BE CLEVER, n-a avut succesul single-urilor. În SUA piesele lor s-au făcut cunoscute cu ajutorul MTV, ajungând chiar printre primele în topuri. În 1983, *Church Of The Poison Mind*, cântată împreună cu Helen Terry, a devenit foarte repede un alt hit Culture Club în țara lor natală, iar *Karma Chameleon* s-a vândut în milioane de exemplare pe ambele părți ale Atlanticului. Cariera trupei a continuat cu cel de-al doilea album, COLOUR BY NUMBERS, un alt number 1 în Marea Britanie și number 2 în SUA. *Victims, It's A Miracle, Miss You Blind, The War Song* au fost și acestea hituri. Între timp, presa de scandal a început să se intereseze din ce în ce mai mult de viața extravagantului Boy George, care în 1986, a făcut greșeala de a se confesa că este dependent de heroină. A urmat persecutarea lui de către mass media și chiar arestarea pentru o presupusă deținere de canabis. Și-a revenit un an mai târziu, când a desființat trupa, în favoarea propriei cariere solistice.

This Time: 12 Worldwide Hits – The First 4 Years (1987), From Kluxury To Heartache (1986), Waking Up With The House On Fire (1984), Colour By Numbers (1983), Kissing To Be Clever (1982),

The Cure

Grup britanic, înființat în anul 1976 sub numele de Easy Cure, în componența: Robert Smith (n. 21 aprilie 1959, în Crawley, Sussex, Anglia; guitar/vocals), Michael Dempsey (bass), Lol Tolhurst (drums), Porl Thompson (guitar) și Peter O'Toole (vocals). Au început să cânte prin cluburi și au înregistrat o casetă demo pentru Hansa Records din Germania. La scurt timp, O'Toole a plecat, la voce rămânând Smith. Au debutat în 1978 cu o piesă inspirată de opera lui Albert Camus, piesă intitulată *Killing An Arab*, care a fost editată la casa independentă Small Wonder. Aceeași piesă a apărut un an mai târziu la casa de discuri Fiction, fiind urmată de *Boys Don't Cry*, *Fire In Cairo, It's Not You* și *10.15*, toate înregistrate în studiourile Chestnut din Sussex. Între timp, Smith a schimbat numele grupului în The Cure, iar Thompson a plecat.

Albumul de debut a fost THREE IMAGINARY BOYS, fiind urmat de o apariție în concert alături de grupul Siouxsie And The Banshees. *Jumping Someone Else's Train* și *I'm A Cult Hero*, apărute sub pseudonimul The Cult Heroes, au trecut neobservate, iar la scurt timp după apariția lor, Dempsey a fost înlocuit de Simon Gallup. Mathieu Hartley a fost de asemenea cooptat la keyboards. În 1980, The Cure a realizat cel de-al doilea LP, 17 SECONDS, care a pătruns în Top 20, însă abia PORNOGRAPHY i-a clasat între trupele britanice cele mai importante. Din păcate însă, din cauza unor disensiuni interne, Hartley a plecat la începutul lui 1982, iar Gallup a fost concediat și înlocuit de Steve Goulding. Între timp, Smith a cântat cu Siouxsie And The Banshees și cu The Glove. The Cure a realizat apoi single-ul Top 20, *The Walk*, intrând la scurt timp în Top 10 cu *The Love Cats*, single urmat de *The Caterpillar*. Machiajul adoptat de Smith și clipurile grupului, regizate de Tim Pope, au surprins în mod plăcut publicul și au adus trupei din ce în ce mai multă popularitate. În 1985 a apărut THE HEAD ON THE DOOR. Membrii constanți The Cure erau Smith și Tolhurst, ceilalți fiind diverși muzicieni care alcătuiau echipa, componența ei fiind adesea schimbată. STANDING ON A BEACH este o retrospectivă The Cure, urmată în 1987 de un turneu în America de Sud și de single-uri ca *Why Can't I Be You ?*, *Catch* și *Just Like Heaven*. Dublul album KISS ME, KISS ME, KISS ME a fost urmat de o pauză de doi ani, după care a apărut DISINTEGRATION, care a intrat în Marea Britanie Top 3. *Lullaby*, *Lovesong, Pictures Of You* și *Never Enough* au fost noi succese, în timp ce grupul schimba diverse componențe. Tolhurst și mai târziu Presence, au plecat și ei, Smith rămânând singurul membru din formula inițială. În 1990 a apărut totuși albumul dublu MIXED UP, care cuprinde single-uri remixate. În 1992, The Cure îi avea în componență pe Smith, Gallup, Perry Bamonte (keyboards, guitar), Porl Thompson (guitar) și Boris Williams (drums). Împreună au realizat WISH, care le-a consolidat poziția. Porl Thompson a plecat din nou în 1993. Jason Cooper

(drums) a înregistrat cu The Cure WILD MOOD SWINGS (1996), album urmat de un turneu mondial.

Wild Mood Swings (1996), Interview, Vol. 2 (1993), Paris (1993), Show (1993), Wish (1992), Mixed Up (1990), Disintegration (1989), Interview Picture Disc (1988), Kiss Me, Kiss Me, Kiss Me (1987), Standing On A Beach: The Singles (1986), Staring At The Sea – The Singles (1986), The Head On The Door (1985), The Top (1984), Japanese Whispers/The Singles (1983), The Walk (1983), Pornography (1982), Faith (1981), Happily Ever After (1981), Boys Don't Cry (1980), Seventeen Seconds (1980), The Peel Sessions (1978)

Curiosity Killed The Cat

Trupă formată din Ben Volpeliere-Pierrot (n. 19 mai 1964, în Londra, Anglia), Julian Godfrey Brookhouse, (n. 13 mai 1963, în Londra, Anglia), Nicholas Bernard Throp (n. 25 octombrie 1964, în Londra, Anglia), Michael Drummond (n. Miguel John Drummond, 27 ianuarie 1964, în Middlesex, Anglia) și Toby Anderson (keyboards). *Curiosity Killed the Cat* a fost piesa lor demo, de la care le provine și numele, la sugestia lui Peter Rosengard, care a devenit managerul lor. Primul lor concert a avut loc la Embasy Club în iarna anului 1984. În 1985 au semnat cu Phonogram Records, unde au debutat cu un album de pe care piesa *Misfit*, în varianta de videoclip, îl are printre personaje și pe celebrul Andy Warhol, care a colaborat cu trupa până la moartea sa, în anul 1987. Cel de-al doilea single, *Down To Earth*, a intrat, cu ajutorul televiziunii, în Top 10. Au urmat o serie de single-uri, printre care *Free in September*, din 1987, și albumul GET AHEAD, după realizarea căruia a și intervenit o perioadă de tăcere. S-au reîntors în 1989 cu *Name And Number*, semnată simplu: Curiosity.

Get Ahead (1989), Keep Your Distance (1987)

Cutting Crew

Grup înființat în 1985 la Londra, de Nick Van Eede (n. Nicholas Van Eede, 14 iunie 1958, în East Grinstead, West Sussex, Anglia; vocals/ guitars) și Kevin Scott MacMichael (n. în Halifax, Nova Scotia, Canada; guitar). Colin Farley (n. 24 februarie 1959; bass) și Martin Beadle (n. 18 septembrie 1961, în Hull, North Humberside, Anglia; drums) li s-au alăturat ulterior, astfel născându-se Cutting Crew. S-au lansat în 1987 cu piesa *(I Just) Died In Your Arms*, number 4 în Marea Britanie și number 1 în SUA. Au urmat *One For The Mockingbird, Mirror And A Blade* și *I've Been In Love Before.* Ultimul lor LP a fost GREATEST HITS (1993), după care Nick s-a dedicat carierei solo, iar Kevin a colaborat cu Robert Plant la albumul acestuia, FATE OF NATIONS, și a produs numeroase alte LP-uri pentru diverși artiști.

Greatest Hits (1993), Compus Mentus (1992), The Scattering (1989), Live (1988), Broadcast (1986)

D

Terence Trent D'Arby

Născut la 15 martie 1962, în New York, SUA, D'Arby s-a mutat în copilărie, împreună cu familia, în DeLand, California, unde a urmat o școală pentru copii speciali. A cântat, la fel ca și mama lui, în corul gospel în biserica în care predica tatăl său și a făcut parte dintr-un grup vocal, The Modernaires.

În timp ce era încă la școală, Terence a devenit preocupat de box și a câștigat chiar un titlu într-o competiție locală. La terminarea școlii a fost luat în armată și cantonat în Germania, în regimentul din care făcuse parte cândva Elvis Presley. Dezamăgit că nu mai poate boxa, a reînceput să cânte, intrând în grupul local The Touch, ca solist vocal. Deoarece înregistrările lor n-au reușit să intre în topuri, D'Arby a plecat în 1983 la Londra, unde a înregistrat casete demo pentru casele de discuri, în timp ce cânta și cu un grup, intitulat The Bojangles. Prin intermediul agentului K.P. Schleinitz, în 1986 solistul a reușit să semneze cu CBS Records. După apariția sa în show-ul postului TV Channel 4, The Tube, primul său single, *If You Let Me Stay*, a intrat în topurile britanice, ajungând pe locul 7. Și mai mult succes a avut piesa *Wishing Well*, care a intrat pe locul 4, iar

după aproape un an a ajuns pe prima poziție în topurile americane.

Albumul său de debut, INTRODUCING THE HARDLINE ACCORDING TO TERENCE TRENT D'ARBY, a fost number 1 în Marea Britanie. A urmat un nou single, *Dance Little Sister*, hit number 20 În Marea Britanie. În 1988, *Sign Your Name* a fost un hit internațional, iar Terence a fost recompensat cu un premiu Grammy la secțiunea Best Newcomer. Un an mai târziu s-a reîntors în topuri cu un nou album, NEITHER FISH NOR FLESH, de pe care au fost extrase pe single piesele *This Side of Love* și *To Know Someone Deeply Is To Know Someone Softly* (#55). Din păcate, LP-ul a ieșit din topuri după numai câteva săptămâni.

Până în 1993 Terence nu a mai apărut pe scena muzicală. Realizarea single-ului *Do You Love Me Like You Say?* (#14) și a albumului SYMPHONY OR DAMN (#4) l-a readus în topuri. LP-ul cuprinde două single-uri Top 20: *Let Her Down Easy* (#18) și un duet cu solista Des'ree, *Delicate* (#14). A fost declarat de multe reviste muzicale drept albumul anului. În 1995 a apărut VIBRATOR (BATTERIES INCLUDED), care a intrat pe poziția a 11-a în topuri și a generat hitul *Holding On To You*. O altă piesă de pe acesta, *Supermodel Sandwich*, a apărut pe coloana sonoră a filmului Pret-à-Porter. În 1997, D'Arby a părăsit casa de discuri Sony pentru a semna cu Java Records, o filială a casei de discuri Polydor.

Terence Trent D'Arby's Vibrator (1995), Symphony Or Damn (1993), Neither Fish Nor Flesh (1989), Introducing The Hardline According To T.T. D'Arby (1987)

The Damned

Grup punk înființat în Marea Britanie în anul 1976, în componența: Captain Sensible (n. Ray Burns, 23 aprilie 1955, în Anglia; bass), Rat Scabies (n. Chris Miller, 30 iulie 1957, în Surrey, Anglia; drums), Brian James (n. Brian Robertson, Anglia; guitar) și Dave Vanian (n. David Letts, în Anglia; vocals). La început au susținut o serie de concerte, inclusiv alături de Sex Pistols, au apărut la festivalul punk Mont de Marsan, iar apoi au semnat cu Stiff Records. În octombrie 1976 au realizat primul single, *New Rose*, pe a cărui față B se află un cover al piesei Beatles, *Help!*. A urmat albumul DAMNED DAMNED DAMNED, produs de Nick Lowe. Un an mai târziu au făcut un turneu în SUA, după care au mai cooptat un chitarist, pe Lu Edmunds. Rat Scabies a fost înlocuit pentru o scurtă perioadă cu Dave Berk (drums), iar apoi cu Jon Moss. Cel de-al doilea LP al lor, MUSIC FOR PLEASURE, a fost produs de Nick Mason de la Pink Floyd, dar n-a avut succesul primului, motiv pentru care casa de discuri le-a desfăcut contractul. Dezamăgiți, membrii trupei au decis în 1978 să se despartă.

Un an mai târziu, Sensible, Vanian și Scabies au înființat The Doomed, după care au primit permisiunea să folosească vechiul nume, Damned. Cea de-a doua parte a carierei grupului a debutat cu un single Top 20, *Love Song*, urmat de altele minore și de o serie de concerte. Algy Ward (bass) a plecat apoi la Tank și a fost înlocuit de Paul Gray, de la Eddie And The Hot Rods. În anul următor au mai intrat în topuri cu diverse piese, iar Captain Sensible a semnat un contract cu A&M Records și a realizat un hit number one, cu un cover al piesei Rogers & Hammerstein, *Happy Talk*. Doi ani mai târziu a părăsit The Damned, fiind înlocuit cu Roman Jugg, care mai cântase în grup cu câțiva ani în urmă, la keyboards.

În 1986, în componența Dave, Rat, Roman și Bryn, grupul a înregistrat cel mai mare hit, un cover după piesa lui Barry Ryan, *Eloise*. După ce-au realizat încă două albume, PHANTASMAGORIA și ANYTHING, cei patru s-au reunit în 1988 cu Captain și Brian James pentru un concert londonez, imortalizat pe albumul FINAL DAMNATION. The Damned au petrecut următorii ani într-o semiretragere, apărând doar în turnee de „reuniune" și diverse show-uri. În 1993, în formula Dave, Rat, Kris Dollimore (ex-Godfathers), Allan Lee Shaw și Moose (ex-New Model Army), The Damned au realizat un nou album, NOT OF THIS EARTH, dar din cauza neînțelegerilor privind contracul cu casa de discuri, membrii trupei s-au despărțit din nou în 1995.

Doi ani mai târziu, Dave și Captain, alături de Garrie Dreadful, Monty și basistul Patricia Morrison (ex-Sisters Of Mercy) au efectuat un turneu în Australia și unul în Scoția. Au urmat turnee în SUA și Canada, plus concerte în Marea Britanie. The Damned au mai realizat și un mini-album live, LOOKING AT YOU, urmat de un LP live, MOLTEN LAGER.

Molten Lager (1999), Looking At You (1998), Not Of This Earth (1996), Sessions Of The Damned (1993), Final Damnation (1989), The Light At The End Of The Tunnel (1988), Damned But Not Forgotten (1986), Anything (1986), Phantasmagoria (1984), Live In Newcastle (1983), Strawberries (1982), Live Shepperton (1982), Live At The Lyceum (1981), The Best Of The Damned (1980), Machine

Gun Etiquette (1979), Music For Pleasure (1977), Damned Damned Damned (1977)

Dan Reed Network

Grup funk-rock format în anii '80 în Oregon, SUA, de Dan Reed (vocals), Brion James (lead guitar), Melvin Brannon II (bass), Daniel Pred (drums) și Blake Sakamoto (keyboards), care au semnat cu Mercury Records. Au debutat în 1988 cu un LP purtând numele trupei, care a fost un succes imediat, generând hituri ca *Get To You* și *Ritual*. Dan Reed Network au continuat cu SLAM, de pe care *Rainbow* a intrat abia în Top 40, în 1989. În anul următor au susținut concerte în Europa, alături de grupurile Bon Jovi și The Rolling Stones. În 1991, THE HEAT, album produs de Bruce Fairburn, conține o versiune deosebită a piesei Pink Floyd, *Money*, și single-uri ca *Mix It Up* și *Baby Now I*, care însă n-au intrat în topuri. Deși foarte apreciat de critica muzicală, grupul n-a reușit să se ridice la standarde foarte înalte din punct de vedere comercial, neavând succesul trupelor Living Colour sau Faith No More, cu care a fost adesea comparat.

The Heat (1991), Slam (1989), Dan Reed Network (1988)

Dangerous Toys

Trupă formată în Texas, în 1987, de membrii ex-Onyx, Scott Dalhover (guitar), Mike Watson (bass) și Mark Geary (drums). După cooptarea lui Jason McMaster (ex-Watchtower; vocals) au semnat cu CBS și au debutat în 1989 cu un LP purtând numele trupei. Danny Aaron a devenit apoi cel de-al doilea chitarist, pentru a completa formula de turneu a grupului. Dangerous Toys au avut câteva succese cu single-uri ca *Teas'n, Pleas'n* și *Scared*, ultimul fiindu-i dedicat idolului lor, Alice Cooper. Ambele au fost editate pe albumul de debut al grupului, DANGEROUS TOYS, și s-au bucurat de sprijinul MTV, care le-a inclus pe lista de heavy rotation. Au urmat concerte alături de Judas Priest, Alice Cooper și Motorhead. Deși primul lor album s-a vândut destul de bine, Columbia Records a renunțat la colaborarea cu ei, așa că membrii trupei s-au întors în Austin, iar după un an au semnat cu DMZ Records. Colaborarea lor cu Desmond Child a dus la realizarea piesei *Demon Bell*, inclusă în coloana sonoră a filmului horror, Shocker. Au urmat turnee alături de The Cult și Bonham. De pe HELLACIOUS ACRES din 1991 s-au remarcat *Gimme No Lip* și *Line 'Em Up*. Aaron a plecat un an mai târziu, fiind înlocuit de Paul Lidel (ex-Dirty Looks). Cariera trupei a continuat cu albumul PISSED, apărut la casa de discuri Bullet Proof, iar un an mai târziu cu THE R*TIST 4*MERLY KNOWN AS DANGEROUS TOYS, pe care trupa a experimentat un sound nou, alternativ.

*The R*Tist 4*Merly Known As Dangerous Toys (1995), Pissed (1994), Hellacious Acres (1991), Dangerous Toys (1989)*

Danzig

Grup death metal, înființat în 1987 de solistul vocal de la Misfits, Glenn Danzig (vocals), care i-a cooptat pe John Christ (guitar), Eerie Von (bass) și Chuck Biscuits (drums, ex-D.O.A.). Danzig a debutat la casa de discuri a lui Rick Rubin, Def American, cu un LP purtând numele trupei. A urmat DANZIG II – LUCIFUGE, care încorporează o diversitate de stiluri, și multe alte albume, care au crescut audiența grupului, fiind susținute de numeroase turnee. În 1994, o piesă mai veche, *Mother*, într-o înregistrare live, a fost intens difuzată de MTV, devenind hit. Albumele care au urmat n-au reușit însă să mai producă nici o intrare în topuri. În 1996 au realizat BLACKACIDEVIL, la Hollywood Records cu Tommy Victor (ex-Prong; guitar). LP-ul conține printre altele și un cover al unei piese Black Sabbath, *Hand of Doom*, și a fost urmat de un turneu de promovare, alături de Ozzy Osbourne și la cererea acestuia. Jerry Cantrell (Alice In Chains; guitar) a colaborat și el la trei piese (*Hand of Doom, See All You Were* și *Come To Silver*). Au mai colaborat Joey Castillo (drums), basistul Josh Lazie, iar chitaristul și solistul de la Prong, Tommy Victor, a cântat cu trupa în turneul cu Ozzy.

Glenn Danzig a mai compus printre altele și *Life Fades Away*, dedicată lui Roy Orbison, piesă ce apare pe coloana sonoră a filmului *Less Than Zero*, și și-a făcut debutul în film, jucând în *Prophecy II*, cu Christopher Walken.

În ianuarie 1999 a apărut DANZIG 6, un album de 12 piese, înregistrat în formula Glenn Danzig (vocals), Joey Castillo (drums), Jeff Chambers (guitar) și Josh Lazie (bass).

Danzig 6 (1999), Blackacidevil (1996), 4P (1994), Thrall/ Demonsweatlive (EP, 1993), Danzig III: How The Gods Kill (1992), Dirty Black Summer (1992), Danzig IILucifuge (1990), Danzig (1988)

Miles Davis

Născut la 26 mai 1926, în Alton, Illinois, SUA, d. 28 septembrie 1991, Miles a primit prima sa

trompetă de la tatăl lui, la aniversarea vârstei de 13 ani. Prima sa trupă a fost una de liceu, după care, în 1941, a intrat în grupul lui Eddie Randall, când familia sa s-a mutat în St. Louis. În 1945 a studiat la Juilliard School of Music din New York, iar apoi a cântat cu Charlie Parker.

În 1948, Miles cântase deja cu o serie de giganți ai jazului, ca Dizzy Gillespie, Benny Carter, Coleman Hawkins, John Lewis, Illinois Jacquet și Gerry Mulligan. În același an, în colaborare cu Gil Evans, a produs o serie de piese care au apărut în 1957 pe albumul THE BIRTH OF THE COOL. În anii '50, Davis a devenit dependent de heroină, ceea ce a fost o piedică în cariera sa. Și-a revenit însă în 1954, înființând un cvintet ai cărui membri au fost: Red Garland, John Coltrane, Charles Mingus, Paul Chambers, Philly Joe Jones, Bill Evans și Sonny Rollins. În acest timp, Miles a devenit artistul number 1 în clasamente. Între 1957 și 1959, a realizat împreună cu Gil Evans, o serie de albume orchestrale care au devenit ilustrări clasice ale genului: MILES AHEAD, PORGY AND BESS și SKETCHES OF SPAIN. Apoi, trompetistul și compozitorul Miles Davis a înființat un sextet din care au făcut parte Coltrane, Chambers, Evans, Jimmy Cobb și Cannonball Adderley. Au urmat alte două albume: MILESTONES și KIND OF BLUE, a cărui piesă de deschidere, *So What*, a fost reluată de o serie de artiști, printre care Ronnie Jordan, Larry Carlton, saxofonista Candy Dulfer și starul reggae Smiley Culture.

În 1964, Miles a înființat un nou grup, cu Herbie Hancock, Wayne Shorter, Ron Carter și Tony Williams, realizând E.S.P. în 1965, apoi MILES SMILES, NEFERTITI și altele. La vremea apariției albumului FILLES DE KILIMANJARO, Miles începuse deja să cocheteze cu muzica rock, introducând electric keyboards, electric guitar și utilizând o pedală wah-wah, conectată la trompeta sa electrică. A apărut la o serie de festivaluri, fiind îndelung aclamat de fani. Cânta cu John McLaughlin (guitar), Keith Jarrett, Airto Moreira, Chick Corea, Dave Holland, Joe Zawinul, Billy Cobham și Jack DeJohnette. Cu albumele IN A SILENT WAY și BITCHES BREW a inventat practic jazz-rock-ul și ceea ce mai târziu s-a numit fusion.

În 1975, după ce a supraviețuit unui accident de mașină și a trecut printr-o nouă criză generată de droguri, Miles s-a retras din activitatea muzicală, fiind și foarte bolnav. S-a reîntors abia după 6 ani, cu albumul THE MAN WITH THE HORN. A înființat un nou grup cu John Scofield (guitar), Bill Evans (saxophone) și alții. Au urmat albumele YOU'RE UNDER ARREST, TUTU și o piesă care a fost inclusă în soundtrackul filmului regizat de Dennis Hopper, *The Hot Spot*, un cântec interpretat alături de Taj Mahal, John Lee Hooker, Tim Drummond și Roy Rogers.

În ultimii săi ani de viață, Miles a continuat să susțină concerte și să înregistreze, având același succes enorm. A murit în septembrie 1991, după ce a fost internat o vreme într-un spital din California. Cauzele decesului au fost insuficiență respiratorie, pneumonie și congestie cerebrală. Cântecele sale au continuat să influențeze o serie de artiști de rock și jaz.

Live Around The World (1996), The Complete Live At The Plugged Nickel 1965 (1995), The Blue Note And Capitol Recordings (1993), The Ballad Artistry Of Miles Davis (1992), Best Of (1992), Doo – Bop (1992), The Essence Of Miles Davis (1991), Amandla (1989), Ballads (1988), The Columbia Years 1955-1985 (1988), First Miles (1988), Tutu (1986), You're Under Arrest (1985), Aura (1984), Decoy (1983), The Birdland Sessions (1981), The Man With The Horn (1981), Circle In The Round (1979), Agartha (1975), Pangaea (1975), Big Fun (1974), On The Corner (1972), Live Evil (1971), At The Fillmore (1970), A Tribute To Jack Johnson (1970), Bitches Brew (1969), In A Silent Way (1969), Filles De Kilimanjaro (1968), Miles In The Sky (1968), Nefertiti (1967), Sorcerer (1967), Cookin' At The Plugged Nickel (1965), E.S.P. (1965), Four & More (1964), Paris, France (1964), Miles In Concert (1964), Quiet Nights (1963), Seven Steps To Heaven (1963), Cote Blues (1963), At Carnegie Hall, 1961 (1961), Friday Night At The Blackhawk, Vol. 1 (1961), Live Miles (1961), Saturday Night At The Blackhawk, Vol. 2 (1961), Someday My Prince Will Come (1961), Sketches Of Spain (1960), Live In Zurich (1960), Kind Of Blue (1959), 58 Sessions (1958), Milestones (1958), Porgy & Bess (1958), Miles Ahead (1957), Collectors' Items (1956), Round About Midnight (1956), Blue Moods (1955), Miles & Coltrane (1955), The New Miles Davis Quintet (1955), Bags' Groove (1954), Blue Haze (1954), Miles Davis And Horns (1953), Miles Davis (1952), Birth Of The Cool (1950), Bopping The Blues (1946)

Taylor Dayne

Născută Lesley Wunderman, în 1963, în Long Island, New York, SUA, Dayne a început să asculte muzică rock și soul încă din copilărie și și-a făcut debutul scenic la numai 6 ani. În liceu a luat lecții

de canto, iar după absolvire a intrat în grupul rock Felony, după care a cântat cu o trupă new wave, The Next. După terminarea facultății, solista s-a decis pentru o carieră solo și a semnat cu Arista Records în 1987, la care a debutat cu single-ul *Tell It To My Heart,* care a ajuns în Top 10, la fel ca și următoarele, *Prove Your Love, I'll Always Love You* și *Don't Rush Me*, iar albumul pe care au apărut, TELL IT TO MY HEART, produs de Ric Wake, a intrat în Top 20 din SUA. A urmat un turneu american și unul european. Cel de-al doilea album, CAN'T FIGHT FATE (1989), a intrat în Top 30 în SUA și a generat încă patru hit single-uri: *With Every Beat Of My Heart, Love Will Lead You Back, I'll Be Your Shelter* și *Heart Of Stone.* În 1993 a lansat SOUL DANCING, care cuprinde un remake al piesei lui Barry White, *Can't Get Enough Of Your Love*. În 1994, Taylor și compozitorul Jim Steinman au înregistrat piesa titlu a soundtrackului *The Shadow*, cu Alec Baldwin în rolul principal.

ORIGINAL SIN, un album greatest hits, a apărut în 1995 și include două remixuri ale hiturilor *Tell It To My Heart* și *Say A Prayer*. În ultimii ani, pe lângă concerte și înregistrări, Tylor Dayne s-a lansat și ca actriță, debutând în filmul Love Affair. A jucat în piesa *Archie And Mehitabel*, la Town Hall din New York, într-un musical pe Broadway, în filmele *Stag*, *Fools Paradise* și altele. În 1998 a înregistrat albumul NAKED WITHOUT YOU, precedat de single-ul *Whatever You Want*.

Naked Without You (1998), Greatest Hits (1997), Soul Dancing (1993), Can't Fight Fate (1989), Tell It To My Heart (1988)

Death

Proiect ce-i aparține lui Chuck Schuldiner (vocals, guitar), nașul mișcării 'death metal', Death este o trupă înființată în Florida, SUA, în 1983. Primele casete demo au fost realizate cu ajutorul a diverși muzicieni, printre care Rick Rozz (guitar) și Kam Lee (drums), sub numele de Mantas. Apoi Schuldiner a mutat trupa în San Francisco și a semnat cu Combat Records pentru distribuția în America și cu Under One Flag pentru Europa.

Death a debutat în 1987 cu SCREAM BLOODY GORE, în formula Schuldiner (vocals/ guitar/ bass) și Chris Reifert (drums). A urmat LEPROSY, cu Terry Butler (bass), Bill Andrews (drums) și Rick Rozz (guitar), acesta din urmă părăsind trupa după SPIRITUAL HEALING, și fiind înlocuit de James Murphy. Death a participat la concerte în Europa, în deschidere la Kreator, dar fără Schuldiner, înlocuit de Louie Carrisalez și Walter Thrashler (guitar). La întoarcerea în SUA, grupul s-a destrămat, Bill Andrews și Terry Butler refăcând Massacre. Atunci Schuldiner a reînființat Death, cu Paul Masvidal (guitar, ex-Cybic), Steve DiGiorgio (bass, ex-Sadus) și Sean Reinert (drums, ex- Sadus). În această formulă au realizat HUMAN, din 1991. În anul următor au fost cooptați Gene Hoglan (ex-Dark Angel; drums) și Skott Karino (guitar). INDIVIDUAL THOUGHT PATTERNS a fost înregistrat cu Andy Larocque (guitar; ex-King Diamond), DiGiorgio (bass) și Hoglan (drums). Albumul cuprinde piese ca *Overactive Imagination* și *Trapped In A Corner*, care sunt atacuri la adresa industriei muzicale, și a fost produs de Scott Burns.

Sound of Perseverence (1998), Symbolic (1995), Individual Thought Patterns (1993), Human (1991), Spiritual Healing (1990), Leprosy (1988), Scream Bloody Gore (1987)

Deep Purple

Grup rock britanic, înființat în 1968 de Jon Lord (n. 9 iunie 1941, în Leicester, Anglia; keyboards), Chris Curtis (n. 26 august 1942, în Liverpool, Anglia; vocals) și Nick Simper (bass). A venit apoi Ritchie Blackmore (n. 14 aprilie 1945, în Weston, Anglia; guitar), însă a plecat Curtis. În final, Rod Evans (vocals) și Ian Paice (drums) au completat formula. Au debutat cu SHADES OF DEEP PURPLE, care include variante ale unor piese ca *Hey Joe* și *Hush*, piesă care a devenit mai târziu hit Top 5. Au urmat o serie de turnee și albumul THE BOOK OF TALIESYN, care conține numeroase piese cover după compoziții cum ar fi *Kentucky Woman* (Neil Diamond) și *River Deep Mountain High* (Ike And Tina Turner), plus albumul DEEP PURPLE. În 1969, Evans și Simper au fost înlocuiți de Ian Gillan (n. 19 august 1945, în Hounslow, Middlesex, Anglia; vocals) și Roger Glover (n. 30 noiembrie 1945, în Brecon, Țara Galilor; bass). Cariera Deep Purple a continuat cu albumul CONCERTO FOR GROUP AND ORCHESTRA, compus în principal de Lord și înregistrat cu London Philharmonic Orchestra, urmat de DEEP PURPLE IN ROCK, care i-a consacrat, conținând *Speed King* și *Child In Time*, și de single-uri ca *Black Night* și *Strange Kind Of Woman*. Albumele următoare, FIREBALL și MACHINE HEAD, au condus în topuri. *Smoke On The Water* a fost prima realizare la propria lor casă de discuri.

MADE IN JAPAN s-a vândut în milioane de exemplare, însă WHO DO WE THINK WE ARE? a

marcat destrămarea formulei de aur. Au plecat Gillan și Glover, fiind înlocuiți de Dave Coverdale (n. 22 septembrie 1949, în Saltburn, Lancashire, Anglia; vocals) și Glenn Hughes (ex-Trapeze, bass). Albumele BURN și STORMBRINGER au intrat în Top 10, dar după realizarea lor, Blackmore a părăsit grupul pentru a înființa Rainbow. În 1975, Deep Purple a intrat în Cartea Recordurilor, fiind considerată cea mai zgomotoasă trupă din lume.

Tommy Bolin (ex-James Gang; guitar) a apărut pe albumul Deep Purple, COME TASTE THE BAND, dar stilul său s-a dovedit incompatibil cu cel al trupei care, în 1976, a întreprins un turneu de adio în Marea Britanie. Coverdale a înființat apoi Whitesnake, iar Paice și Lord au format Paice Ashton & Lord. Din păcate, din cauza unei supradoze de heroină, Tommy Bolin a murit, în Miami, în anul 1976.

În 1984, Gillan, Lord, Blackmore, Glover și Paice au înregistrat împreună un nou LP Deep Purple, PERFECT STRANGERS, după care au urmat THE INTERVIEW ALBUM, care cuprinde interviuri cu toți membrii grupului și părți din piesele *Knocking At Your Back Door, Under The Gun, Perfect Strangers* și *Nobody's Home*, de pe PERFECT STRANGERS.

HOUSE OF BLUE LIGHTS a fost lansat în 1987, iar primul extras pe single de pe acest album a fost *Call of the Wild/Strangeways*, apărut un an mai târziu. După dublul album live NOBODY'S PERFECT (care conține versiuni ale pieselor mai vechi), Gillan a plecat din nou, din cauza neînțelegerilor mai vechi cu Blackmore, care dorea să domine Deep Purple. A fost înlocuit cu Joe Lynn Turner, care apare pe albumul din 1990, SLAVES AND MASTERS. Gillan s-a reîntors în 1992. Au urmat THE BATTLE RAGES ON (1993), de pe care s-a remarcat *Anya*, și albumul live COME HELL OR HIGH WATER. Ritchie Blackmore a părăsit grupul în timpul unui turneu, fiind înlocuit de Joe Satriani, care nu a apărut însă pe nici un LP. Tot atunci a plecat și Gillan, care s-a întors din nou în 1995 și a contribuit la înregistrarea albumelor PURPENDICULAR (1996), cu Roger Glover (bass), Jon Lord (keyboards), Steve Morse (guitar) și Ian Paice (drums) și ABANDON (1998), realizat în aceeași componență și produs de Deep Purple și Roger Glover.

Shades (1968-1998)(1999), Abandon (1998), Live At The California Jam (1996), Purpendicular (1996), Live In Concert (1995), Come Hell Or High Water (1994), Live In Japan (1994), The Battle Rages On (1993), Live And Rare (1992), Knocking At Your Back Door: The Best Of Deep Purple In The 80's (1992), Slaves And Masters (1990), Nobody's Perfect (1988), The House Of Blue Light (1987), Perfect Strangers (1984), Deepest Purple (1980), When We Rock We Rock & When We Roll We Roll (1978), Come Taste The Band (1975), Burn (1974), Made In Europe (1974), Stormbringer (1974), Who Do We Think We Are? (1973), Machine Head (1972), Made In Japan (1972), Fireball (1971), In Rock (1970), Deep Purple (1969), The Book Of Taliesyn (1968), Shades Of Deep Purple (1968)

Def Leppard

Trupă hard-rock înființată în Sheffield, Anglia, de Pete Willis (n. 16 februarie 1960, în Sheffield, Anglia; guitar), Rick Savage (n. 2 decembrie 1960, în Sheffield, Anglia; bass) și Tony Kenning (drums), la început sub numele de Atomic Mass, pe care l-au schimbat în Def Leppard o dată cu venirea lui Joe Elliott (n. 1 august 1959, în Sheffield, Anglia; vocals). Prima lor compoziție a fost piesa *Misty Dreamer*. În ianuarie 1978 chitaristul Steve Clark (n. 23 aprilie 1960, în Sheffield, Anglia, d. 8 ianuarie 1991, în Londra, Anglia) a completat formula, iar în vara aceluiași an au susținut primul concert, la școala Westfield, urmat de multe altele, după care Frank Noon l-a înlocuit pe Tony Kenning la tobe. În 1979 au debutat cu EP-ul înregistrat la casa lor de discuri, Bludgeon Riffola, și finanțat de tatăl lui Joe. Cuprinde piesele *Ride Into The Sun, Getcha Rocks Off* și *The Overture*. După realizarea lui, Noon s-a reîntors la Next Band, iar Rick Allen (n. 1 noiembrie 1963, în Sheffield, Anglia; drums) a devenit membru al grupului. În 1979, Phonogram Records le-a editat EP-ul în 50.000 de exemplare, iar Peter Martin a devenit primul lor manager. Grupul a cântat în deschidere la Sammy Hagar și AC/DC, după care au debutat la Vertigo Records, cu ON THROUGH THE NIGHT, din 1980, album precedat de single-urile *Wasted* și *Hello America*. După ce Peter Mensch și Cliff Burnstein au devenit managerii lor au urmat turnee în Marea Britanie și în SUA. Între timp, albumul lor a ajuns pe locul 15 în topurile britanice și pe poziția 51 în SUA. În 1981 au realizat cel de-al doilea album, HIGH N'DRY, produs de „Mutt" Lange, și au cântat în deschiderea concertelor turneului american al lui Ozzy Osbourne. Ca și precedentul, acest LP a intrat în topurile de pe ambele părți ale Atlanticului. Albumul PYROMANIA, apărut în 1983, a fost

realizat cu Phil Collen (n. 8 decembrie 1957, în Hackney, Londra, Anglia), în locul lui Pete Willis (care a fost înlocuit din cauza problemelor sale cu alcoolul) și a fost albumul lor cu cel mai mare succes. Primul single de pe acest album a fost *Photograph*, care a intrat atât în topurile din Marea Britanie, cât și în cele din SUA, unde trupa a susținut din nou concerte, în cadrul unui turneu mondial. Un an mai târziu, la 31 noiembrie, Rick Allen și-a pierdut brațul stâng într-un accident de mașină. Membrii trupei l-au ajutat să construiască un set de tobe special, pentru a putea cânta cu o singură mână, ajutat de pedale speciale pentru picioare. Def Leppard a înregistrat apoi HYSTERIA, album apărut în 1987 și care s-a vândut în 15 milioane de exemplare în lumea întreagă, ocupând primul loc atât în topurile britanice cât și în cele americane. Acesta a generat hit single-uri ca *Animal, Woman, Hysteria, Armageddon It, Pour Some Sugar On Me* și *Love Bites*. Pentru a-și promova albumul, grupul a plecat într-un turneu mondial încheiat în Tacoma, Washington. Între timp, tragedia s-a abătut din nou asupra trupei, prin moartea tehnicianului lor de turneu, Steve Cayter, survenită înaintea unui concert din Wisconsin.

La data de 6 septembrie 1989, grupul a cântat *Tear It Down* la MTV Music Video Awards, ceremonie ce a avut loc la Universal Amphitheatre din California. Acesta avea să fie ultimul concert al lui Steve Clark. În decembrie, el a fost internat la un spital de psihiatrie din Minnesota, după ce a fost găsit în comă alcoolică. Între timp, grupul a început să lucreze la un nou album. În septembrie 1990, Clark a fost concediat pentru o perioadă de șase luni din cauza problemelor sale cu alcoolul, iar pe 8 ianuarie 1991 a fost găsit mort în apartamentul prietenei sale din Londra. Diagnosticul a fost insuficiență respiratorie.

În februarie 1992, Vivian Campbell (n. 25 august 1962, în Belfast, Irlanda de Nord, ex-Dio, Trinity, Whitesnake și Shadow King) l-a înlocuit pe Clark, iar în luna aprilie a aceluiași an a apărut ADRENALIZE, care a avut succes pe ambele părți ale Atlanticului, intrând pe prima poziție în clasamente. Au urmat o serie de concerte, printre care și cel în memoria lui Freddie Mercury, de pe Wembley Stadium, în care Vivian a fost pentru prima oară prezentat ca membru permanent al grupului. Primele două single-uri de pe ADRENALIZE au fost *Let's Get Rocked* și *Make Love Like A Man*. Pe 26 iunie 1992, Elton John a înmânat trupei Def Leppard premiul The Silver Clef pentru excelență în industria muzicală britanică, în cadrul unei ceremonii oficiate în sprijinul Nordoff-Robbins Music Therapy Centre, la hotelul Inter-Continental din Londra. Pe 9 septembrie, trupa a cântat *Let's Get Rocked*, la MTV Music Video Awards, iar pe 1 septembrie în anul următor, primarul orașului Fargo, North Dakota a declarat acea zi "Def Leppard Day" și stațiile de radio au difuzat 24 de ore numai piese ale grupului. Membrii trupei și-au lăsat amprentele pe Fargo Walk Of Fame. În octombrie 1993 a apărut albumul RETRO ACTIVE, care conține B-sides și rarități, cuprinzând și piese compuse în urmă cu aproape 10 ani. LP-ul a fost un nou hit transatlantic. La data de 5 octombrie 1995, Def Leppard a fost onorată de orașul Sheffield cu "Def Leppard Day". O nouă piesă înregistrată pentru albumul lor GREATEST HITS, *When Love & Hate Collide*, a fost hit number 2 în Marea Britanie. O lună mai târziu a apărut VAULT: GREATEST HITS 1980 – 1995, care a debutat pe poziția a treia în topurile din Marea Britanie. În februarie 1996 au început înregistrările la un nou album. În mai, piesa care a dat titlul albumului SLANG a intrat în topurile britanice. LP-ul a apărut câteva zile mai târziu și a debutat pe locul 14 în topurile americane. A generat hiturile *Work It Out* și *All I Want Is Everything*. Trupa a plecat apoi într-un turneu mondial. Reîntorși acasă, au început lucrul la albumul EUPHORIA, lansat în prima jumătate a anului 1999.

Euphoria (1999), Slang (1996), Vault (1995), Retro Active (1993), Adrenalize (1992), Hysteria (1987), Pyromania (1983), High 'N' Dry (1981), On Through The Night (1980)

Del Amitri

Grup pop-rock scoțian, înființat în 1982 de Justin Currie (n. 11 decembrie 1964; vocals, piano, bass) și Iain Harvie (n. 19 mai 1962; guitar), care i-au cooptat pe Bryan Tolland (guitar) și Paul Tyagi (drums). În 1983 au realizat single-ul *Sense Sickness,* iar în anul următor au făcut o serie de înregistrări pentru DJ-ul de la Radio 1 BBC, John Peel, și au susținut concerte cu trupe ca The Fall și Smiths. Au semnat cu Chrysalis Records, la care au debutat în 1985 cu un LP purtând numele trupei. S-au despărțit de această casă de discuri destul de repede, după un turneu american, semnând cu A&M din Anglia, în 1987. Tolland a fost apoi înlocuit de chitaristul David Cummings, iar Tyagi de Bryan McDermot (drums). Tot atunci în grup a fost cooptat și Andy Alston

(keyboards). Au intrat în topurile din Marea Britanie cu *Kiss This Thing Goodbye* și *Nothing Ever Happens*, de pe albumul WAKING HOURS, din 1989. LP-ul lor din 1992, CHANGE EVERYTHING, a produs un alt hit, care a intrat în topurile americane: *Always The Last To Know*. În 1994, McDermott a părăsit Del Amitri, fiind înlocuit de Ashley Soan. Doi ani mai târziu au realizat TWISTED, urmat de SOME OTHER SUCKER'S PARADE, al cărui prim extras pe single a fost *Not Where It's At*. În 1998 au apărut albumele HATFUL: THE BEST OF DEL AMITRI și THE B SIDES LOUSY WITH LOVE.

Hatful: The Best of Del Amitri (1998), The B Sides Lousy With Love (1998), Some Others Sucker's Parade (1997), Twisted (1995), Change Everything (1992), Waking Hours (1989), Del Amitri (1985)

The Dentists

Grup înființat la sfârșitul anului 1983 în Chatham, Kent, Anglia, în componența Michael Murphy (n. 8 octombrie 1963, în Bexley, Kent, Anglia; guitar/vocals), Robert Collins (n. 12 iunie 1965, în Gillingham, Kent, Anglia; lead guitar), Mark Matthew (n. 15 mai 1965, în Farnborough, Hampshire, Anglia; bass) și Ian Smith (drums), înlocuit doi ani mai târziu de Alun Gwynne Jones (n. 3 februarie 1966, în Chatham, Kent, Anglia), iar în 1991 de Robert Grigg (n. 28 iulie 1968, în Canterbury, Kent, Anglia). Au debutat cântând prin cluburile londoneze, iar în 1986 au realizat EP-ul DOWN AND OUT IN PARIS AND CHATHAM, urmat de WRITHING ON THE SHAGPILE și alte EP-uri la diverse case de discuri. În 1990, HEADS AND HOW TO READ THEM s-a bucurat de o critică favorabilă. Între 1991-92 The Dentists au continuat cu turnee în SUA și Marea Britanie, urmate de albumul DRESSED și alte albume editate de case de discuri independente.

Naked (1996), Deep Six (1995), Behind The Door, I Keep The Universe (1994), Dressed (1992), Heads & How To Read Them (1990), Beer Bottle And Bannister Symphonies (1988), Some People Are On The Pitch They Think... (1985)

Depeche Mode

Grup înființat în 1980 în Basildon, Essex, Anglia, de Andy Fletcher (guitars, vocals), Martin Gore și Vince Clarke (keyboards). După cooptarea lui David Gahan, trupa a abandonat chitările în favoarea sintetizatoarelor. Primul lor contract l-au semnat cu Mute Records, iar primul single, *Dreaming of Me*, a fost un hit minor în Marea Britanie. A fost urmat însă de *New Life*, care a urcat până pe poziția a 11-a. Cu *Just Can't Get Enough* au dat lovitura, intrând în britanicul Top 10, pe primul loc. Albumul de debut, SPEAK & SPELL, a apărut în 1981. Trupa a semnat apoi cu Sire Records din SUA, unde au cântat în numeroase cluburi, iar single-ul *Just Can't Get Enough* a devenit hit dance și a fost difuzat la toate radiourile alternative americane. După un turneu prin Europa, Vince Clark a părăsit Depeche Mode pentru a înființa Yazoo. A venit însă Alan Wilder, iar trupa a realizat cel de-al patrulea single, *The Meaning of Love*.

Cel de-al doilea album, A BROKEN FRAME, a apărut în 1982. În anul următor au înregistrat CONSTRUCTION TIME AGAIN. PEOPLE ARE PEOPLE din 1984 a fost primul succes nord-american al grupului, urmat de SOME GREAT REWARD, CATCHING UP WITH DEPECHE MODE și BLACK CELEBRATION, acesta din urmă fiind influențat de fricțiunile din interiorul grupului, care erau să ducă la destrămarea lui. După turneul de promovare a acestui album în SUA, Depeche Mode au înregistrat MUSIC FOR THE MASSES în 1987, de pe care *Starglow*, primul single, are nu mai puțin de 17 re-mixuri diferite. Piesa titlu s-a luptat mult să ajungă în Top 10 în Marea Britanie, iar *Little 15*, realizată numai în Germania, a ajuns abia pe poziția 60!

Deși albumul nu s-a vândut prea bine, Depeche Mode s-a bucurat de un mare succes în concerte.

În 1988 au realizat un album live și o casetă video, intitulate 101, după care au înregistrat LP-ul VIOLATOR. *Personal Jesus,* primul extras pe single, a devenit single-ul cel mai bine vândut din istoria muzicală americană și a fost primul lor single de aur. A urmat *Enjoy the Silence*, un mare hit, care a devenit emblema grupului. După un turneu american, membrii trupei au decis să se despartă. Dave s-a întors în Los Angeles, iar ceilalți s-au concentrat asupra vieții de familie.

În 1992 însă, Martin i-a trimis lui Dave o casetă cu piese absolut noi ca stil, acesta din urmă fiind deosebit de încântat. Urmarea a fost că, în 1993, după trei ani de pauză, Depeche Mode a înregistrat SONGS OF FAITH AND DEVOTION, album la care au folosit live drums și muzicieni din afara grupului. Primul single, *I Feel You*, a ajuns direct number 1 în Billboard Top 100 și în topurile britanice. Au urmat turnee cu săli pline în Africa de Sud, Hong Kong, SUA, Australia, Europa și America de Sud.

În 1995, Alan Wilder a părăsit Depeche Mode. Fletch, Martin și Dave și-au continuat munca, înregistrând în 1997, la Londra, albumul ULTRA, cu producătorul Tim Simenon.

Ultra (1997), Interview Picture Disc (1993), Songs Of Faith And Devotion (1993), Songs Of Faith And Devotion – Live (1993), The Singles Box – Vol. 1,2,3 (1991), Violator (1990), 101 (1989), Music For The Masses (1987), Black Celebration (1986), Catching Up With Depeche Mode (1985), People Are People (1984), Some Great Reward (1984), Construction Time Again (1983), A Broken Frame (1982), Speak & Spell (1981)

Derek & The Dominos

Trupă înființată de Eric Clapton (n. 30 martie 1945, Ripley, Surrey, Anglia), în anul 1970, după despărțirea sa de Blind Faith și Delaney And Bonnie And Friends. Din grup au mai făcut parte Carl Radle (bass), Bobby Whitlock (keyboards, vocals) și Jim Gordon (drums). Alături de Duane Allman, la chitară, grupul a înregistrat dublul album LAYLA AND OTHER ASSORTED LOVE SONGS, urmat de turnee în Marea Britanie și SUA. În afară de clasica *Layla*, albumul mai cuprinde și variante cover ale unor piese ca *Little Wing*, a lui Jimy Hendrix și *Key To The Highway*. A mai urmat un album live, înregistrat în timpul turneelor din SUA, după care grupul s-a desființat.

In Concert (1973), Layla And Other Assorted Love Songs (1970)

Devo

Grup american new wave, înființat în 1972, în Akron, Ohio, SUA, în componența: Gerald Casale (bass, vocals), Alan Myers (drums), Mark Mothersbaugh (keyboards, guitar), Bob Mothersbaugh (guitar, vocals) și Bob Casale (guitar). Numele grupului provine de la conceptul de „de-evolution“ (involuție), bazat pe faptul că umanitatea și, mai ales societatea americană, *involuează* (concept apărut în cartea *The Beginning Was the End: Knowledge Can Be Eaten*).

După ce au atras atenția unor muzicieni ca David Bowie și Iggy Pop, prin soundtrackul filmului de scurt metraj *The Truth About De-Evolution*, care a câștigat un premiu la festivalul de film Ann Arbour, și au înregistrat câteva single-uri la propria lor casă de discuri, Devo au debutat în 1978 la Warner Brothers, cu albumul Q: ARE WE NOT MEN? A: WE ARE DEVO!, produs de Brian Eno, care cuprinde o excelentă versiune a piesei Rolling Stones *(I Can't Get No) Satisfaction*. S-au lansat însă cu adevărat cu FREEDOM OF CHOICE, care conține hiturile *Girl You Want* și *Whip It*.

Au urmat alte albume, însă nerelevante, după care compozitorii Gerald Casale și Mark Mothersbaugh s-au ocupat mai mult de soundtrackuri. Alan Myers a părăsit grupul în 1986 și a fost înlocuit de David Kendrick (ex-Sparks și Gleaming Spires; drums). Devo au cântat tema filmului Doctor Detroit, cu Dan Aykroyd, și au colaborat la seriale TV ca "Pee-Wee's Playhouse" și "Davis Rules." Mothersbaugh a mai înregistrat și o serie de LP-uri solo, a colaborat cu Sheena Easton și Debbie Harry și a deschis o casă de producție numită Mutato Muzika.

Următorul album Devo, TOTAL DEVOs, cu Myers înlocuit de David Kendrick (ex-Gleaming Spires, Sparks) n-a reușit să mai genereze nici un hit. Grupuri ca Nirvana, Soundgarden, Robert Palmer și Superchunk au preluat însă mai târziu piesele lor. În 1996 Devo a susținut 6 concerte din turneul Lollapaloza, iar în anul următor a realizat un CD-Rom și a apărut din nou în același turneu.

Oh, No! It's Devo/Freedom of Choice (1998), Adventures Of The Smart Patrol (1996), Now It Can Be Told (1994), Live: The Mongoloid Years (1992), Hardcore, Vol. 2 (1974-77) (1991), The Rest: Greatest Misses (1990), Greatest Hits (1990), Hardcore, Vol. 1 (1990), Smooth Noodle Maps (1990), Now It Can Be Told (1988), Total Devo (1988), Ez Listening Disc (1987), Oh, No! It's Devo (1982), New Traditionalists (1981), Freedom Of Choice (1980), Duty Now For The Future (1979), Q: Are We Not Men? A: We Are Devo (1978)

Neil Diamond

Născut la 24 ianuarie 1941, în Brooklyn, New York, SUA, Neil Diamond a fost coleg de liceu cu Neil Sedaka și Bobby Feldman de la The Strangeloves și a început să compună muzică încă din adolescență. Primele sale înregistrări au avut loc în 1960 la casa de discuri locală, Duel, împreună cu Jack Packer, cântând sub numele de Neil And Jack. După absolvirea colegiului, Diamond s-a dedicat cu totul muncii de compozitor, piesa *Sunday And Me*, produsă de Leiber și Stoller pentru Jay And The Americans, aducându-i primul succes din cariera de compozitor, în 1965. În anul următor, Diamond a semnat cu Bang Records, la care a înregistrat *Solitary Man*, piesă urmată de *Cherry Cherry*, care a intrat în Top 10 în SUA. În 1967, The Monkees a vândut milioane

de exemplare cu piesa lui Diamond, *I'm A Believer*. În același an *Thank The Lord For The Night* a devenit hit pentru însuși compozitorul ei. A urmat *Kentucky Woman* și semnarea unui nou contract cu MCA Records. După un album nereușit, VELVET GLOVES AND SPIT, a realizat hituri ca: *Sweet Caroline* (1968), *Holly Holy, Cracklin Rosie* (1970) și *Song Sung Blue* (1972). Diamond a continuat cu albumul TAP ROOT MANUSCRIPT, evidențiindu-se balada *I Am…I Said*, care a intrat în Top 10 atât în SUA cât și în Marea Britanie. A apărut și în diverse concerte imortalizate pe HOT AUGUST NIGHT, după care, timp de trei ani, s-a retras din activitatea publică, pentru a compune. Tot atunci a început să se implice și în film, câștigând chiar un premiu Grammy pentru soundtrackul filmului *Jonathan Livingston Seagull*. A realizat apoi best seller-ul BEAUTIFUL NOISE, produs de Robbie Robertson de la The Band. A mai apărut în *The Last Waltz*, un film dedicat grupului The Band.

În 1978 Diamond a cântat în duet cu Barbra Streisand piesa *You Don't Bring Me Flowers*, după care a jucat într-un remake al filmului *The Jazz Singer* (1980), al cărui soundtrack s-a vândut în milioane de exemplare. În anii '80 a compus în colaborare cu Gilbert Becaud, David Foster, Carole Bayer Sager și Burt Bacharach. Au colaborat la balada *Heartlight* (1982), inspirată de filmul lui Spielberg, E.T. În anul următor, UB 40 a cântat una dintre compozițiile mai vechi ale lui Diamond, *Red Red Wine*, care a intrat pe prima poziție în topurile britanice. A urmat albumul HEADED FOR THE FUTURE, iar apoi *The Best Years Of Our Lives*, albumul din 1991, LOVESCAPE, produs de Don Was și Peter Asher. În 1993 Diamond a realizat unul dintre cele mai bune albume ale sale, UP ON THE ROOF: SONGS FROM BRILL BUILDING, un album de variante cover ale unor piese clasice ca: *You've Lost That Lovin' Feelin', Do Wah Diddy, Spanish Harlem, A groovy Kind Of Love, Sweets For My Sweet* și altele. În 1994 Neil a revenit, după o perioadă de cinci ani de tăcere, cu o nouă colecție de piese proprii, TENNESSEE MOON.

As Time Goes By (1998), Tennessee Moon (1996), The Christmas Album Vol. 2 (1994), Live In America (1994), Up On The Roof: Songs From Brill Building (1993), The Christmas Album (1992), Glory Road: 1968 To 1972 (1992), Greatest Hits 1966-1992 (1992), Lovescape (1991), Best Years Of Our Lives (1988), Hot August Night 2 (1987), Rainbow/ Velvet Gloves And Spit (1986), Headed To The Future (1986), Primitive (1984), The Early Years (1983), 12 Greatest Hits, Vol. 2 (1982), Heartlight (1982), On The Way To The Sky (1981), September Morn (1980), You Don't Bring Me Flowers (1978), I'm Glad You're Here With Me Tonight (1977), Love At The Greek (1977), And The Singer Sings His Song (1976), Beautiful Noise (1976), 12 Greatest Hits (1974), Serenade (1974), Rainbow (1973), Hot August Night (1972), Love Songs (1972), Moods (1972), Stones (1971), Gold (1970), Tap Root Manuscript (1970), Sweet Caroline (1969), Touching You, Touching Me (1969), Velvet Gloves & Spit (1968)

Bruce Dickinson

Născut Paul Bruce Dickinson, la 7 august 1958, în Worksop, Nottinghamshire, Anglia, Bruce a cântat la începutul carierei sale într-o serie de grupuri, printre care și Samson, iar din 1982 cu Iron Maiden. În 1990 a scris un roman comic, THE ADVENTURES OF LORD IFFY BOATRACE, și a realizat primul său album solo: TATTOOED MILLIONAIRE, a cărui piesă titlu a intrat în Top 20 în Marea Britanie, iar versiunea sa după piesa grupului Mott The Hoople, *All The Young Dudes*, în Top 30. Albumul a fost înregistrat cu Janick Gers, Andy Carr și Fabio Del Rio, fiind produs de Chris Tsangarides.

În 1994 a părăsit Iron Maiden, după ce în 1992 își lansase cea de a doua carte, THE MISSIONARY POSITION. În același an, cariera sa a continuat și cu un nou LP, BALLS TO PICASSO, înregistrat cu Roy Z. (guitar), Eddie Casillas (bass), Dave Ingraham (drums), Doug Van Booven și produs de Shay Baby.

A urmat ALIVE IN STUDIO A din 1995, iar apoi SKUNKWORKS, un dublu album la care a colaborat și chitaristul Adrian Smith (Iron Maiden), care mai apare și pe următoarele două albume, ACCIDENT OF BIRTH și CHEMICAL WEDDING.

Chemical Wedding (1998), Accident Of Birth (1997), Skunkworks (1996), Alive In Studio A (1995), Balls To Picasso (1994), Tattooed Millionaire (1990)

Bo Diddley

Născut Elias Bates, la 30 decembrie 1928, în McComb, Mississippi, SUA, Diddley și-a început cariera ca boxer, tot atunci primind și această poreclă, după care a cântat prin diverse cluburi blues din Chicago. În 1954 chitaristul și solistul Bo Diddley a făcut echipă cu Billy Boy Arnold și a

înregistrat single-uri demo ca: *I'm A Man* și *Bo Diddley*, în studioul Chess, cu muzicieni ca Otis Spann (piano), Lester Davenport (harmonica), Frank Kirkland (drums) și Jerome Green (maracas). Piesa *Bo Diddley* a devenit hit R&B în 1955. A continuat cu hiturile: *Diddley Daddy*, *Bo's A Lumberjack, Say Man* (singurul său hit Top 20) și *Pretty Thing and Hey Good Lookin',* din 1963. Diddley a apărut pe albume ale lui Chuck Berry și Muddy Waters. LP-ul WHERE IT ALL BEGINS, produs de Johnny Otis, a fost considerat drept cel mai interesant album al său din anii '60. După 1963 n-a mai realizat nici o piesă care să se poată compara cu cele dinainte.

În 1979, Diddley a făcut turnee cu grupul Clash, iar în 1984 a apărut într-un rol secundar din filmul Trading Places. Apoi a susținut concerte alături de Ron Wood, iar în 1989 a făcut… o reclamă TV.

Opera sa a fost cântată de grupurile Rolling Stones, Animals, Manfred Mann, Kinks, The Doors, Tom Rush, de Bob Seger, Craig McLachlan, Juicy Lucy Yardbirds, Downliner's Sect și alții.

His Best (1997), Promises (1994), This Should Not Be (1992), Rare And Well Done (1991), The Chess Box (1990), Breakin' Through The B.S. (1989), Live At The Ritz (1989), Give Me A Break (1988), In The Spotlight (1987), Bo Diddley/Go Bo Diddley (1986), The Mighty Bo Diddley (1985), Ain't Good To Be Free (1984), Chess Masters, Vol.1, 2 (1982), The 20th Anniversary Of Rock N'Roll (1976), The Black Gladiator (1975), Big Bad Bo (1974), The London Bo Diddley Sessions (1973), Golden Decade (1973), Where It All Began (1972), Another Dimension (1971), Super Blues (1968), Road Runner (1967), Boss Man (1967), The Originator (1966), 500% More Man (1965), I'm A Man (1965), Let Me Pass (1965), 16 All Time Greatest Hits (1964), Diddling (1964), Bo Diddley Is A Gunslinger (1963), Bo Diddley's Beach Party (1963), Bo Diddley & Company (1962), Bo Diddley Is A Lover (1961), Have Guitar Will Travel (1960), In The Spotlight (1960), Go Bo Diddley (1958), Bo Diddley (1958)

Al Di Meola

Născut la 22 iulie 1954, în Jersey City, New Jersey, SUA, Di Meola a început să cânte încă din copilărie, mai întâi la tobe. Ideea de a studia chitara i-a venit ascultând Beatles, la numai nouă ani. La 15 ani a cântat pentru prima dată într-un grup, după care a devenit interesat de jaz și s-a înscris la colegiul de muzică Berklee, în 1971, pe care însă l-a părăsit pentru a cânta cu grupul lui Barry Miles. S-a reîntors însă la colegiu trei ani mai târziu pentru a învăța despre aranjamente orchestrale. A fost apoi invitat de Chick Corea să cânte în Return To Forever, în care l-a înlocuit pe Bill Conners. În 1976 Di Meola a început să înregistreze albume proprii jaz-rock la casa de discuri Columbia. În 1982 și 1983 a realizat două LP-uri, influențate de stilul flamenco, cu John McLaughlin și Paco de Lucia. The Al Di Meola Project a luat ființă în 1985, cu Phil Markowitz (synthesizer) și Airto Moreiro (percussion). Grupul a făcut o serie de turnee și a înregistrat albume care l-au clasat definitiv în istoria jazului. În 1998 a apărut un nou album, THE INFINITE DESIRE, cu Al Di Meola (guitars, cymbals, percussion, keyboards), Gumbi Ortiz (percussion), Tom Kennedy (bass), Steve Vai (guitar), Erine Adams (drums), Mario Parimasino (piano, keyboards), Rachel Z (piano, keyboards), Herbie Hancock (piano), John Patitucci (bass) și Peter Erskine (drums).

The Infinite Desire (1998), Greatest Hits (1996), Plays Piazzolla (1996), The Essence Of Al Di Meola (1994), Orange And Blue (1994), World SinfoniaII-Heart of the Immigrants (1993), The Best Of Al Di Meola (1992), Kiss My Axe (1991), World Sinfonia (1990), Tirami Su (1987), Cielo E Terra (1985), Soaring Through A Dream (1985), Scenario (1983), Electric Rendezvous (1982), Tour De Force (1982), Splendido Hotel (1980), Casino (1978), Elegant Gypsy (1977), Land Of The Midnight Sun (1976)

Dinosaur Jr.

Grup rock înființat în Massachusetts, SUA, sub denumirea de Dinosaur. Membrii săi erau J. Mascis (vocals, guitar), Lou Barlow (bass), Charlie (vocals) și Murphy (ex-All White Jury; drums). După plecarea lui Charlie, grupul a cântat ca trio. Dinosaur Jr. a debutat în 1985 cu albumul DINOSAUR, la casa de discuri independentă Homestead. Cea de-a doua realizare a fost YOU'RE LIVING ALL OVER ME, care îl are ca invitat pe Lee Renaldo, de la Sonic Youth (backing vocals). Între timp, numele trupei se schimbase din cauza unui grup, The Dinosaurs, înființat în anii '60.

În 1988 au înregistrat BUG, după care Barlow a plecat, fiind înlocuit temporar cu Donna (ex-Screaming Trees). În această formulă au înregistrat EP-ul JUST LIKE HEAVEN, din 1989, inspirat de grupul The Cure, după care au semnat cu Warner Brothers. În 1991 a apărut FOSSILS, o

colecție de piese care nu mai apăruseră pe alte LP-uri Dinosaur Jr. și de variante cover ale unor piese ca *Show Me The Way* (Peter Framton) și *Just Like Heaven* (The Cure). Formula grupului s-a modificat periodic, incluzându-i printre membrii săi pe Don Fleming (ex-Gumball), iar apoi pe Mike Johnson (bass), care a venit în 1993. Albumul WHERE YOU BEEN a intrat în Top 10 în Marea Britanie. Cuprinde piese ca *Out There, On The Way* și *I Ain't Sayin'*. Între timp, Mascis a cochetat cu diverse trupe și a produs albume pentru Tad și Firehouse. A urmat un album live, JAYLOUMURPH, însă înainte de începerea înregistrărilor pentru WITHOUT A SOUND, apărut în 1994, vechiul membru al trupei, Murph, a fost concediat.

Dinosaur Jr. a influențat prin muzica sa o serie de trupe, făcând legătura între post punk și grounge-ul anilor '90.

Hand It Over (1997), Without A Sound (1994), Jayloumurph (1993), Where You Been (1993), Fossils (1991), Green Mind (1991), Whatever's Cool With Me (1991), Bug (1988), Freak Scene (1988), You're Living All Over Me (1987), Dinosaur (1985)

Ronnie James Dio

Născut Ronald Padavona, la 10 iulie 1940, în New Hampshire, SUA, Dio a crescut în New York, SUA și a debutat în anii '50 cu trupe ca Vegas Kings, Ronnie And The Rumblers și Ronnie And the Redcaps. Între 1961-67 a fost liderul grupului Ronnie Dio And the Prophets, cântând la voce, pian, chitară bass și chiar trompetă. În 1967, alături de verișorul lui, David Feinstein, a înființat Electric Elves, care și-a schimbat apoi numele în Elf. În 1970, trupa a suferit un accident de mașină în urma căruia chitaristul Nick Pantas a decedat.

În 1972, Elf a fost descoperit de Roger Glover și Ian Paice de la Deep Purple, care au luat grupul în turnee și au semnat cu ei un contract de înregistrare pentru propria lor casă de discuri din Marea Britanie. În 1975, Dio a apărut pe albumul lui Glover, THE BUTTERFLY BALL, după care a cântat cu trupa lui Richie Blackmore, Rainbow, trupă pe care a părăsit-o în 1979 pentru Black Sabbath. În 1982, Ronnie James Dio a înființat propria lui trupă, Dio, în componența: Vinny Appice (drums), Jimmy Bain (bass) și Vivian Campbell (guitar). În 1983 au realizat primul lor album, HOLLY DIVER, care conține piese clasice precum *Rainbow In The Dark, Stand Up And Shout* și *Don't Talk To Strangers*. Albumul a fost foarte bine primit de public, ceea ce i-a făcut să efectueze un turneu mondial. Un an mai târziu au revenit cu un nou album, THE LAST IN LINE, pe care apare și Claude Schnell (keyboards). Cel de-al treilea LP, SACRED HEART, din 1985, a fost ultimul cu Vivian, el fiind înlocuit apoi de Craig Goldie (ex-Giuffria; guitar), care apare pentru prima dată pe EP-ul live INTERMISSION. A urmat DREAM EVIL, lansat în 1987, după care Dio a făcut o pauză, datorată schimbărilor de componență. În 1990 au revenit cu LOCK UP THE WOLVES, în formula: Ronnie (vocals), Rowan Robertson (guitar), Teddy Cook (bass), Simon Wright (ex-AC/DC; drums) și Jens Johansson (fost membru al trupei Ynwie J. Malmsteen Rising Force; keyboards).

Din nefericire, albumul nu a fost un succes, iar când lui Ronnie i s-a oferit posibilitatea de a reforma Black Sabbath, a acceptat. Cu aceștia din urmă a înregistrat DEHUMANIZER în 1992 și a început un turneu. Au început însă neînțelegerile cu Tony Iommi și Geezer Butler în momentul în care aceștia au acceptat să cânte alături de Ozzy Osbourne în două concerte. Prin urmare, Ronnie a părăsit din nou grupul, iar peste puțin timp a reînființat Dio, cu Vinnie, Tracy G (de la World War III, guitar) și Jeff Pilson (ex-Dokken; bass). În 1993 au înregistrat STRANGE HIGHWAYS urmat, trei ani mai târziu, de ANGRY MACHINES, cu care au efectuat un turneu mondial. Jeff nu a apărut în acest turneu, fiind înlocuit la bass de Larry Dennison, iar la clape s-a aflat Scott Warren. În urma acestui turneu a apărut dublul album live DIO'S INFERNO – THE LAST IN LIVE, care conține piese Rainbow, Black Sabbath, Dio și chiar Deep Purple. După apariția acestuia, Dio au continuat turneul în SUA, pe parcursul căruia Vinny a fost înlocuit de Simon Wright la majoritatea concertelor, deoarece acesta cânta cu Black Sabbath în turneul lor de reuniune cu Ozzy Osbourne.

Dio's Inferno-The Last in Live (1997), Angry Machine (1996), Strange Highways (1993), Lock Up The Wolves (1990), Dream Evil (1987), Intermission (EP, 1985), Sacred Heart (1985), Last In Line (1984), Holy Diver (1983)

Céline Dion

Născută la 30 martie 1968, în Charlemagne, Canada, într-o familie cu 14 copii, Céline a cântat pentru prima dată în Le Vieux Baril, un bar ai cărui proprietari erau chiar părinții ei. La 12 ani, când s-a decis să devină cântăreață, mama ei i-a

compus cântecul *Ce n'était qu'un rêve,* care a fost înregistrat pe o casetă demo și trimis lui René Angelil, un binecunoscut manager din Montreal, care a fost atât de impresionat de vocea ei încât și-a ipotecat casa pentru a-i produce primele două albume. Mai mult decât atât, René a deschis mai târziu un restaurant împreună cu Céline, iar în decembrie 1994 s-au și căsătorit.

În 1981, compozitorul francez Eddy Marnay a compus pentru Céline *La Voix Du Bon Dieu*, piesă pa care solista a cântat-o pentru prima oară într-un talk-show de la o televiziune din Quebec. În decembrie, același an, a înregistrat un album de Crăciun: CELINE CHANTE NOËL.

Un an mai târziu, Céline a lansat TELLEMENT J'AI D'AMOUR, al cărui prim single a fost realizat în Franța, țară pe care a reprezentat-o la festivalul World Popular Song din Tokyo. În anul următor, Dion a reprezentat Canada la MIDEM (un târg de muzică internațional, care are loc anual în Franța), cu piesa *D'amour ou d'amitié*. Tot în Franța și-a lansat și albumul DU SOLEIL AU CŒUR, care a devenit disc de aur. A urmat LES CHEMINS DE MA MAISON, single-ul *Mon ami m'a quittée*, la EMI, și un album de Crăciun: CHANTS ET CONTES DE NOËL.

În 1984 a susținut o serie de concerte în Montreal și Quebec și a lansat MELANIE, după care a cântat piesa *Une colombe*, în fața Papei Ioan Paul al II-lea. În septembrie, același an, a lansat un LP Greatest Hits, album urmat de *Les oiseaux du bonheur* și *Mon rêve de toujours*, apărute în Franța. În 1985 a întreprins un turneu canadian în urma căruia a apărut LP-ul live CELINE DION EN CONCERT. A continuat cu C'EST POUR TOI, iar în toamna aceluiași an a câștigat 5 premii Felix (acordate de ADISQ).

În 1986 a lansat compilația LES CHANSONS EN OR, după care, în 1987, a semnat un contract cu CBS Records, la care a debutat cu albumul INCOGNITO. Dorind să se lanseze în întreaga lume, Céline a luat lecții de limba engleză în 1989 și a înregistrat duete cum ar fi *Can't Live With You*, *Can't Live Without You*, cu Billy Newton-Davis, *Wishful Thinking*, cu Dan Hill, și tema muzicală a filmului *Listen To Me*, cu Warren Wiebe. A debutat apoi în SUA cu albumul UNISON, care s-a vândut în 2 milioane de exemplare în întreaga lume. În ianuarie 1991, piesa *Where Does My Heart Beat Now* a intrat în topul Billboard, ajungând până pe locul patru. Două luni mai târziu Céline a debutat într-un serial TV, realizat de SRC. A câștigat apoi premiul Juno pentru cea mai bună solistă. Albumul ei din același an, dedicat lui Luc Plamondon, autorul operei rock STARMANIA, s-a intitulat DION CHANTE PLAMONDON, în varianta apărută în Quebec, și DES MOTS QUI SONNENT, în varianta franceză. Céline a mai primit un premiu Felix și unul al Uniunii Artiștilor, după care a cântat la Art National Center din Ottawa, în fața prințului Charles și a prințesei Diana. În luna decembrie a semnat, cu Sony Music International, un contract pentru 5 albume.

În mai 1992, la decernarea premiilor Oscar, a cântat în duet cu Peabo Bryson piesa *Beauty And The Beast.* A lansat apoi cel de-al doilea album în limba engleză, CELINE DION, în emisiunea TV de la NBC, Tonight Show, după care a cântat în deschidere la Michael Bolton, într-un turneu american. LP-ul a devenit în timp disc de platină.

În 1993 a primit premiul pentru personalitatea anului 1992, acordat de ziarul La Presse, din Montreal, după care a cântat piesa *Love Can Move Mountains*, la Kennedy Center din Washington, în fața președintelui american Bill Clinton. În luna februarie a câștigat, împreună cu Peabo Bryson, un premiu Grammy pentru piesa *Beauty And The Beast.* Au urmat încă două premii Billboard, Juno și ADISQ. A interpretat apoi în duet cu Clive Griffen piesa *When I Fall In Love* pentru coloana sonoră a filmului *Sleepless In Seattle*.

Cariera artistei a continuat cu THE COLOUR OF MY LOVE și un nou LP de Crăciun. În 1994 a susținut câteva concerte la sala Olympia, concerte care au generat albumul live CELINE À L'OLYMPIA. În anul următor a lansat D'EUX, compus și produs de Jean-Jacques Goldman. LP-ul s-a bucurat de o vânzare excepțională și a fost urmat de LES PREMIÈRES ANNÉES și de două noi compilații: CELINE DION GOLD și CELINE DION GOLD, VOL. 2.

În 1996, cititorii publicației franceze Gala au desemnat-o „Woman of the year", iar ministrul culturii din Franța a numit-o Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres.

De pe FALLING INTO YOU au fost extrase single-urile *Because You Loved Me*, care este tema muzicală a filmului *Up Close*, și piesa titlu. Cel de-al treilea single, *All By Myself*, a fost urmat de *It's All Coming Back To Me Now*. Cântecul *Send Me A Lover* a apărut pe THE POWER OF THE PEACE și pe compilația WOMEN FOR WOMEN 2, vândute pentru obținerea de fonduri destinate cercetării cancerului. Cel de-al treilea album live

al artistei, intitulat LIVE À PARIS, înregistrat în octombrie 1995, include piese de pe LP-ul D'EUX, plus *To Love You More*. În 1997 a dat un concert în fața sultanului din Brunei și a reginei Marii Britanii, a mai înregistrat un LP și a primit 19 premii (VH1 Artist of the Year, două Grammy, 4 Juno, 3 NARM, 3 World Music Awards, 5 Felix și un premiu Amigo), urmate în 1998 de premiul Globul de Aur. Piesa *My Heart Will Go On*, care este tema principală a filmului *Titanic*, a primit premiul pentru cel mai bun cântec al unui film. Ca la fiecare sfârșit de an, Céline Dion a realizat un album de Crăciun, THIS ARE SPECIAL TIMES.

This Are Special Times (1998), Let's Talk About Love (1998), S'il Suffisait D'Aimer (1998), Falling Into You (1996), Céline Dion Gold, Vol.1, 2 (1995), Live À Paris (1995), The French Album (1995), Les Premières Années(1995), D'eux (1995), Céline À L'Olympia (1994), The Colour Of My Love (1993), Céline Dion (1992), Love Can Move Mountains (1992), Dion Chante Plamondon (1991), Unison (1990), Incognito (1987), Les Chansons En Or (1986), C'est Pour Toi (1985), Céline Dion En Concert (1985), Melanie (1984), Chants Et Contes De Noël (1983), Les Chemins De Ma Maison (1982), Du Soleil Au Cœur (1982), Tellement J'ai D'amour (1982), Céline Chante Noël (1981)

Dire Straits

Grup înființat în anul 1977 de Mark Knopfler (n. 12 august 1949, în Glasgow, Scoția; guitar, vocals) și fratele său, David Knopfler (n. 1951, în Glasgow, Scoția; guitar). Primul a studiat literatura engleză la Leeds University și a lucrat ca reporter la Yorkshire Evening Post și la un ziar din Essex. După terminarea studiilor a înființat o trupă punk, Brewer's Droop. S-a mutat apoi la Londra unde i-a întâlnit pe John Illsley (n. 24 iunie 1949, în Leicester, Anglia; bass) și Pick Withers (drums), cu care a format Dire Straits. Prima lor piesă, *Sultans Of Swing*, a fost intens difuzată de DJ-ul Charlie Gillett de la Radio London. În 1977 grupul a debutat la Vertigo Records cu un album purtând numele trupei. *Sultans Of Swing* a devenit hit în Olanda, intrând apoi în Top 10 în Marea Britanie. Distribuit de Warner Brothers în SUA, LP-ul a ajuns pe locul 2 în Billboard, în 1979. Cel de-al doilea single a fost *Lady Writer*, care a prefațat COMMUNIQUÉ, album vândut în peste trei milioane de exemplare în întreaga lume. Între timp, David Knopfler și-a lansat cariera solo și a înregistrat o serie de albume la case de discuri independente. A fost înlocuit cu Hal Lindes, iar la keyboards a fost cooptat Alan Clark. În această formulă au realizat MAKING MOVIES, care a generat un single Top 10, *Romeo And Juliet*. De pe LOVE OVER GOLD, *Private Investigation* a devenit cel mai de succes hit al lor, ajungând pe locul 2 în topurile britanice din 1982. În anul următor Terry Williams l-a înlocuit pe Withers pentru un turneu mondial în urma căruia a apărut ALCHEMY LIVE, urmat de un LP de studio, BROTHERS IN ARMS, doi ani mai târziu. De pe acesta au intrat în topuri, atât în SUA cât și în Marea Britanie, *Money For Nothing, Walk Of Life, So Far Away* și piesa titlu.

Între timp, Knopfler a produs albumul lui Bob Dylan, INFIDELS (1983), a scris *Private Dancer*, care a devenit un hit pentru Tina Turner în 1984, a colaborat cu Aztec Camera, Randy Newman și Willy DeVille. În 1983 și 1984 a scris scenarii pentru filmele *Local Hero* și *Cal* și muzica pentru comedia *The Princess Bride*, din 1987. În 1990 a înființat Notting Hillbillies, grup care s-a destrămat după un album și un singur turneu. John Illsley a realizat și el două albume. Cu toate acestea, în 1991 Dire Straits a revenit cu un nou best seller, ON EVERY STREET, însoțit de un turneu mondial. Din formula grupului făceau parte Marc Knopfler, Guy Fletcher, Alan Clark (keyboards), un session drummer și John Illsey (bass). A urmat ON THE NIGHT, un nou LP live, care cuprinde piese de pe albumul precedent, dar și piese mai vechi, plus LIVE AT THE BBC din 1995. În 1996, Mark Knopfler și-a lansat propria carieră solo. În octombrie 1998, casa de discuri Warner Brothers a editat albumul SULTANS OF SWING: THE VERY BEST OF.

Sultans Of Swing: The Very Best Of (1998), Live At The BBC (1995), Interview: Brothers In Conversation (1993), On The Night (1993), On Every Street (1991), Money For Nothing (1988), Brothers In Arms (1985), Alchemy (1984), Twisting By The Pool (1983), Love Over Gold (1982), Making Movies (1980), Communiqué (1979), Dire Straits (1978)

Dog Eat Dog

Trupă rock formată în 1990 la New York, SUA, în componența: John Connor (vocals), Dan Nastasi (guitar, vocals), Sean Kilkenny (guitar), Dave Neabore (bass) și David Maltby (drums). Dog Eat Dog a debutat în 1993 cu EP-ul de 6 piese WARRANT, urmat un an mai târziu de albumul ALL BORO KINGS, la care au contribuit Darryl Jennifer de la Bad Brains și producătorul Jason

Corsaro (Soundgarden, Danzig, Madonna etc.). LP-ul a generat hit single-ul *No Fronts* și a fost urmat de PLAY GAMES. De pe acesta din urmă s-au remarcat *Rocky*, o piesă de inspirație punk, *Bulletproof* și piesa titlu, pe care apare ca invitat și Ronnie James Dio. Au cântat cu grupurile hip-hop Goats și Onyx și cu trupele rock Biohazard, Bad Brains și altele, ceea ce le-a extins audiența. Stilul lor include elemente hardcore, hip-hop, metal, ska și reggae.

În 1995, Dog Eat Dog au câștigat premiul „Breakthrough Artist of the Year" la European MTV Music Awards.

Play Games (1996), All Boro Kings (1994), Warrant (EP, 1993)

Dokken

Grup rock din Sacramento, California, SUA, înființat de solistul Don Dokken. A debutat la Carrere Records în componența George Lynch (guitar), Mick Brown (drums) și Juan Croucier (bass), acesta din urmă plecând apoi la Ratt și fiind înlocuit de Jeff Pilson. În 1982, membrii trupei au semnat cu Elektra Records, unde au remixat și reeditat albumul apărut inițial la Carrere, BREAKING THE CHAINS, care a intrat în topul Billboard. După încă trei albume, desele dispute dintre Lynch și Don Dokken au dus la desființarea grupului, în 1988. LP-ul live de adio BEAST FROM THE EAST cuprinde înregistrări din concertele susținute în Japonia. Lynch a înființat, împreună cu Mick, grupul Lynch Mob, iar Don Dokken a realizat la Geffen Records, în 1990, albumul UP FROM THE ASHES. În 1994, grupul s-a reunit în formula inițială realizând albumul BACK IN THE STREETS, urmat de DYSFUNCTIONAL, un an mai târziu, care cuprinde printre altele și o compoziție a lui Greg Lake, *From The Beginning*. Au continuat cu SHADOW LIFE, la CMC International Records, care a mai editat în 1996 și un LP live și o casetă video: ONE LIVE NIGHT, care include versiuni live acustice ale unor piese mai vechi Dokken.

Nine (1999), The Very Best Of (1999), Shadow Life (1997), One Live Night (1996), Dysfunctional (1995), Back In The Streets (1994), Up From The Ashes (1990), Beast From The East (1988), Back For The Attack (1987), Under Lock And Key (1985), Tooth And Nail (1984), Dokken (1983), Breaking The Chains (1982)

Fats Domino

Născut Antoine Domino, la 26 februarie 1928, în New Orleans, Louisiana, SUA, Fats Domino a învățat să cânte la pian de la cumnatul său, muzicianul Harrison Verrett. După terminarea școlii, muncea ziua într-o fabrică, iar noaptea cânta prin cluburi. La 17 ani făcea parte din grupul lui Billy Diamonds, de la care i se și trage porecla de „Fats". În 1949 a fost remarcat de trompetistul și conducătorul de grup, Dave Bartholomew, și de Lew Chudd de la Imperial Records, care au semnat un contract cu el. A debutat în 1950, cu *The Fat Man*, care a devenit hit Top 10 R&B în SUA, fiind și una dintre primele sale înregistrări rock n'roll. Stilul său era un amestec de jaz, boogie-woogie, cajun, ritmuri latine și blues. Domino cânta atât la pian cât și la voce. În anii '50 a devenit unul dintre cei mai cunoscuți muzicieni ai Americii. A realizat piese ca *Goin'*, *Home, Going To The River, Please Don't Leave Me* și *Don't You Know*, care au fost piese best-seller, și a făcut o serie de turnee cu grupul său, asamblat de compozitorul și prietenul lui, Dave Bartholomew. Printre muzicienii care făceau parte din grup se numărau Lee Allen (saxophone), Waltet 'Papoos' Nelson (guitar) și Frank Field (bass).

Primul său succes de top național l-a avut cu *Ain't That A Shame* în 1955, urmat de *Bo Weevil, I'm In Love Again, My Blue Heaven*. A compus apoi *Blueberry Hill*, inspirată de piesa lui Louis Armstrong, *Walking To New Orleans*, compusă de Bobby Charles. *Red Sails In The Sunset*, din 1963, a fost ultimul său hit single editat de casa de discuri Imperial, care a fost vândută de Lew Chudd, iar Domino s-a mutat la ABC Paramount. Aici a înregistrat o serie de albume, urmate de numeroase turnee în SUA și Europa. Fats Domino a apărut și în filme, ca *Disk Jockey Jamboree*, *Shake Rattle & Roll*, *The Girl Can't Help It* și altele.

În 1965, casa de discuri Mercury a editat un album live, înregistrat la Las Vegas cu Roy Montrell (guitar), Cornelius Coleman (drums) și saxofoniștii Herb Hardesty și Lee Allen. În martie 1967 Fats Domino a debutat în Marea Britanie la Saville Theatre. Deoarece timp de doi ani nu a reușit să semneze un contract mulțumitor, și-a creat propriul său label, Broadmoor, la care a produs două single-uri. În 1968 a semnat însă cu Reprise Records, care i-a editat albumul FATS IS BACK, ce include și un cover după piesa Beatles, *Lady Madonna*, single care a intrat în topurile SUA. Pentru o vreme, Domino părea să se fi retras din viața muzicală, dedicându-se soției sale, Rosemarie, și celor 8 copii și apărând doar ocazional în diverse turnee. În 1978 a lansat însă

LP-ul SLEEPING ON THE JOB, apărut la casa de discuri Sonet. După încă cinci ani artistul a apărut pe un dublu album live editat la casa de discuri Tomato și pe un LP al trupei de jaz The Dirty Dozen's Brass Band. În 1987 Fats a fost onorat cu premiul Narras, pentru întreaga carieră muzicală. Celebra sa piesă, *My Blue Heaven*, a fost tema filmului din 1990 cu același nume.

În 1991, EMI, care cumpărase catalogul Imperial, a realizat un box-set Fat Domino. Doi ani mai târziu, muzicianul a înregistrat CHRISTMAS IS A SPECIAL DAY.

Greatest Hits (1997), 25 Classic Performances (1996), The Fat Man Sings Live (1996), Christmas Is A Special Day (1993), Best Of Vol, 1, 2 (1992), Greatest Hits "Live" (1992), Whole Lotta Loving (1992), Fats Domino (1991), Antoine "Fats" Domino, The Legendary Imperial Recordings (1991), Whole Lotta Rock 'N' Roll (1991), My Blue Heaven (1990), 88 (1988), Greatest Hits Vol. 2 (1988), Easy Riding (1988), The Fat Man Live (1986), Greatest Hits Vol. 1 (1985), Boogy Woogy Baby (1985), The Fat Man (1984), Jambalaya (1984), 20 Rock 'N' Roll Hits (1983), Fats Domino 1980 (1980), Sleeping On The Job (1979), Live In New York (1976), Live At Montreux (1974), Big Rock Sounds (1974), Live In Las Vegas (1973), Live In Concert (1972), Legendary Masters (1972), Cooking With Fats (1971), Ain't That A Shame (1970), When I'm Walking (1969), Fats In Black (1968), Fats Domino, Vol. II (1967), Fats Domino Sings Million Record (1967), Trouble In Mind (1968), Stompin' (1967), Gateway With Fats Domino (1966), Fats Domino (1966), '65 (1965), Fantastic Fats (1964), Fats On Fire (1964), Walking To New Orleans (1963), Here Comes Fats (1963), Million Sellers (1962), Let The Four Winds Blow (1961), I Miss You So (1961), What A Party (1961), Be My Guest (1960), Let's Play Fats Domino (1959), Fabulous Mr. D (1958), Here Stands Fats Domino (1958), This Is Fats (1957), Rock And Rollin' (1956), Carry On Rockin' (1955)

Donovan

Născut Donovan Leitch, la 10 mai 1946, în Glasgow, Scoția, chitaristul și solistul Donovan s-a lansat în 1965 prin intermediul unui show TV în care a fost prezentat ca o replică britanică a lui Bob Dylan, deoarece Donovan promova imaginea, la modă pe atunci, a protestatarului. După ce a semnat cu Pye Records, a realizat și primul său hit, *Catch The Wind*, urmat de *Sunshine Superman*, din 1966, A GIFT FROM A FLOWER TO A GARDEN, și de *Mellow Yellow* (1967). În 1969 a colaborat cu Jeff Beck la *Goo Goo Barabajagal (Love Is Hot)*, după care s-a retras în Irlanda pentru un an de zile. A revenit cu un soundtrack pentru filmul *If It's Tuesday It Must be Belgium* (Dacă e marți, e Belgia). În 1972 a continuat cu un nou soundtrack, *The pied piper*, pentru filmul cu același nume, în care a și apărut, ca și în *Brother Sun Sister Moon*. Albumele COSMIC WHEELS și apoi ESSENCE TO ESSENCE, din 1973, au fost însă dezamăgitoare. În 1974 s-a mutat în SUA, unde a compus *7 Tease* și un nou album, după care s-a retras din nou. A reapărut la Festivalul de la Edinburgh și a concertat în Germania, Franța și Anglia. Un nou LP, LADY OF THE STARS, a apărut după 10 ani.

În 1990, după mai mulți ani de inactivitate, grupul Happy Mondays i-a readus opera în actualitate și l-a invitat să cânte în concertele lor din 1991. Un an mai târziu a întreprins propriul lui turneu și tot atunci a apărut albumul TROUBADOUR.

Sutars (1996), Originals (1995), Early Years (1994), Troubadour: The Definitive Collection, 1964-1976 (1992), The Classics Live (1991), Greatest Hits And More (1989), Lady Of The Stars (1984), Banzani! (1989), Minstrel Boy (1983), Spotlight (1981), Neutronic (1981), Love Is Only Feeling (1981), Troubadour (1979), Donovan (1977), Donovan File (1977), Slow Down World (1976), Hurdy Gurdy-Barabajagal (1975), 7 Tease (1974), Live In Japan (1973), 4 Shades (1973), Essence To Essence (1973), Cosmic Wheels (1973), Early Treasures (1973), Colours (1972), World Of Donovan (1972), Golden Hour (1971), Hear Me Now (1971), Donovan P. Leitch (1970), Open Road (1970), Greatest Hits (1969), Barabajagal (1969), A Gift From A Flower To A Garden (1968), Hurdy Gurdy Man (1968), Like It Is, Was And Evermore Shall Be (1968), In Concert (1968), For Little Ones (1967), Mellow Yellow (1967), Universal Soldier (1967), Wear Your Love Like Heaven (1967), The Real Donovan (1966), Sunshine Superman (1966), Catch The Wind (1965), Fairytale (1965), What's Bin Did (1965)

The Doors

Grup al cărui nume a fost inspirat de versurile lui William Blake: „If the doors of perception were cleansed, everything would appear to man as it is, infinite" și care a fost înființat în 1965 de un student la teatru pe nume Jim Morrison (n. James Douglas Morrison, 8 decembrie 1943, în

Melbourne, Florida, SUA, d. 3 iulie 1971, în Paris, Franța), alături de Ray Manzarek (n. 12 februarie 1935, în Chicago, Illinois, SUA; keyboards). Acesta îl invitase inițial pe Jim să cânte în grupul Rick And The Ravens, din care mai făceau parte și cei doi frați ai săi. John Densmore (n. 1 decembrie 1945, în Los Angeles, California, SUA; drums) a fost și el cooptat și, în această formulă, au înregistrat 6 cântece compuse de Morrison în studiourile World Pacific. Frații Manzarek nu prea au agreat noul material și au părăsit grupul, fiind înlocuiți de Robbie Krieger (n. 8 ianuarie 1946, în Los Angeles, California, SUA; guitar). The Doors au cântat mai întâi la London Fog, pe Sunset Strip, după care s-au mutat la clubul Whisky-A-Go-Go. În 1966, la recomandarea grupului Love, au semnat cu Elektra Records.

Un an mai târziu a apărut albumul THE DOORS, care include printre altele piesele *Break On Through*, o versiune de 11 minute – *The End* – compusă cu ceva timp în urmă, un cover după piesa lui Willie Dixon, *Back Door Man*, și *Alabama Song (Whisky Bar)*. Cea mai bună piesă a fost însă *Light My Fire*, care a devenit single number 1 în SUA. The Doors au realizat apoi STRANGE DAYS, de pe care *When The Music's Over, People Are Strange* și *Hello I Love You* au devenit piese de forță. Ultima a devenit chiar primul hit major al grupului în Marea Britanie, deși Ray Davies de la The Kinks i-a dat în judecată pentru că ar fi preluat părți din cântecul său *All Day And All Of The Night*.

A urmat un turneu european și un documentar „The Doors Are Open", inspirat de vizita grupului la Chalk Farm Roundhouse din Londra. Colecția WAITING FOR THE SUN include piese ca *Five To One* și cântecul de protest *The Unknown Soldier*, iar albumul THE SOFT PARADE a generat un alt hit în SUA, *Touch Me*. În iulie 1969, ca urmare a unui concert la Dinner Key din Miami, Morrison a fost arestat pentru comportament indecent pe scenă, fiind însă achitat.

Au urmat MORRISON HOTEL și ABSOLUTELY LIVE, apariția a două volume de poezii scrise de Morrison: *The Lords* și *The New Creatures*, după care solistul a plecat la Paris pentru a se ocupa de cariera sa literară. Din păcate însă, la 3 iulie 1971, Jim Morrison a fost găsit mort în cada de baie a unui hotel din Paris. Diagnosticul oficial a fost atac de cord. L.A. WOMAN a fost ultima sa realizare cu The Doors și include piesa deja clasică, *Riders On The Storm*.

Supraviețuitorii grupului au mai înregistrat albumele OTHER VOICES și FULL CIRCLE, după care The Doors s-a dizolvat. Densmore și Krieger au înființat Butts Band, Manzarek a avut o serie de proiecte artistice și a lucrat ca producător și manager.

În 1978 membrii Doors au realizat AN AMERICAN PRAYER, care cuprinde poezii recitate de Morrison, puse pe muzică. Pentru că a avut succes, albumul a fost urmat de ALIVE, SHE CRIED, o compilație de piese din concerte și THE DOORS LIVE AT HOLLYWOOD BOWL. În 1991, Oliver Stone a regizat filmul The Doors, cu Val Kilmer în rolul lui Jim Morrison.

The Ceremony Continues (1993), The Doors Soundtrack (1991), In Concert (1991), Live At The Hollywood Bowl (1987), Classics (1985), The Best Of (1985), Alive, She Cried (1983), Greatest Hits (1980), American Prayer (1978), Star Collection I, II (1975), Doors/Strange Days (1975), Best Of The Doors (1973), Full Circle (1972), Weird Scenes Inside The Gold (1972), L.A. Woman (1971), Strange Days/L.A. Woman (1971), Other Voices (1971), 13 (1970), Absolutely Live (1970), Morrison Hotel (Hard Rock Café/Morrison Hotel) (1970), The Soft Parade (1969), Waiting For The Sun (1968), Strange Days (1967), The Doors (1967)

Doro

Născută Dorothee Pesch, la 3 iunie 1964, în Dusseldorf, Germania, Doro și-a descoperit pasiunea pentru muzică de la o vârstă fragedă. După terminarea liceului și-a transformat cel de-al doilea hobby, desenul, în profesie. A început să studieze designul, ceea ce mai târziu i-a permis să-și deseneze singură copertele albumelor. Prima pasiune rămânând totuși muzica, Doro s-a alăturat unei așa-numite „garage band" din Dusseldorf, numită Snakebite. În ianuarie 1983 a înființat grupul Warlock, care și-a făcut repede un renume, bucurându-se de articole favorabile în reviste muzicale, iar spre sfârșitul anului au semnat un contract cu Belgian Mausoleum Records, la care au debutat un an mai târziu cu albumul BURNING THE WITCHES. Trupa a fost dizolvată în 1987 după TRIUMPH AND AGONY. Alături de basistul Tommy Henriksen, Doro Pesch (vocals) s-a lansat într-o carieră solo, realizând albumul FORCE MAJEURE, urmat de un turneu de 8 luni în SUA. Din grupul ei mai făceau parte John Devin (guitar) și Bobby Rondinelli (drums). LP-ul conține printre altele și o variantă a piesei Procol Harum, *A Whiter Shade Of Pale*, care a ajuns pe

locul 5 în topurile americane și a fost urmată de participarea lui Doro la Festivalul Metal Hammer Anniversary din Dortmund. A urmat DORO, cu Gene Simmons (de la Kiss) ca producător, apărut pe piață în primăvara anului 1990. La începutul anului următor a fost editat RARE DIAMONDS, o compilație de piese mai vechi. A urmat albumul TRUE AT HEART, ale cărui piese sunt influențate de jaz și blues. În 1993 a fost lansat ANGELS NEVER DIE, urmat de un turneu de succes, imortalizat pe LP-ul DORO LIVE. După o perioadă de liniște, întreruptă doar de apariția single-ului *Bad Blood*, care a câștigat premiul MTV pentru cel mai bun clip antirasist, în martie 1995, Doro a revenit cu MACHINE II MACHINE, cu un sunet mult mai apropiat de stilul industrial. Albumul cuprinde, printre altele, piesa *Ceremony* și un cover după Die Krupps, *Tie Me Up*. Pentru promovarea lui, solista a efectuat un turneu în Germania. EP-ul IN FREIHEIT STIRBT MEIN HERTZ cuprinde 3 piese și a fost urmat de albumul MACHINE II MACHINE ELECTRIC CLUB MIXES, care conține piese remixate de pe MACHINE II MACHINE, precum și o nouă piesă, *Emotional Suicide*. A WHITER SHADE OF PALE este o altă compilație ce cuprinde piese de pe toate albumele ei solo.

În martie 1999, Doro a înregistrat o versiune a piesei *Egypt (The Chains Are On)*, care va fi inclusă pe un LP, tribut Ronnie James Dio.

Best Of (1998), The Ballads – Compilation (1998), Love Me in Black (1998), A Whiter Shade Of Pale (1995), Machine II Machine (1995), Doro Live (1993), Angels Never Die (1993), True At Heart (1991), Rare Diamonds – Best Of (1991), Doro (1990), Force Majeure (1989)

Dr. Feelgood

Grup rock înființat în Canvey Island, Essex, în 1971, în formula: Lee Brilleaux (n. 1953, d. 7 aprilie 1994; vocals, harmonica), Wilko Johnson (n. John Wilkinson, 1947; guitar), John N. Sparks (n. 1953; bass), John Potter (piano) și Bandsman Howarth (drums), acesta din urmă fiind înlocuit la scurt timp de la înființare cu John 'The Big Figure' Martin. În 1974 s-au mutat la Londra, unde au cântat în diverse cluburi. Grupul a debutat cu DOWN BY THE JETTY, în același an, și a continuat cu STUPIDITY, un album live care le-a adus succesul comercial mult dorit, intrând pe primele locuri în topurile britanice. Înainte de înregistrarea următorului album, Johnson a fost înlocuit de John 'Gypie' Maio. *Milk And Alcohol* (1978) a fost singurul lor hit Top 10. În 1981, Johnny Guitar l-a înlocuit pe Maio, iar în anul următor, John N. Sparks și The Big Figure au părăsit trupa. Dr. Feelgood a continuat cu o serie de turnee și albume. În 1993, membrul fondator al trupei, Lee Brilleaux, s-a îmbolnăvit de limfocită și a urmat diverse tratamente care au întrerupt adesea turneele grupului. A murit un an mai târziu.

Live at the BBC, 1974-1975 (1999), Down At The Doctors (1995), Looking Back (1995), Live In London (1990), Singles (1989), Classic (1987), Case History (1987), Brilleaux (1986), Mad Man Blues (1987), What's Up Doc (1984), Doctor's Orders (1984), Fast Woman & Slow Horses (1982), Casebook (1981), On The Job (1981), A Case Of The Shakes (1980), Let It Roll (1979), As It Happens (1979), Private Practice (1978), Sneakin' Suspicion (1977), Be Seeing You (1977), Stupidity (1976), Malpractice (1975), Down By The Jetty (1974)

Dr. Hook

Grup rock din New Jersey, înființat de Dr. Hook (n. Ray Sawyer, 1 februarie 1937, în Chicksaw, Alabama, SUA; vocals), Denis Locorriere (n. 13 iunie 1949, în New Jersey, SUA; guitar,vocals), George Cummings (n. 1938; lead/slide guitar), William Francis (n. 1942; keyboards) și Jay David (n. 1942; drums). Au debutat, ca multe alte trupe, în baruri. Prima lor colaborare a fost cu Shel Silverstein la *Who's Harry Kellerman And Why Is He Saying These Terrible Things About Me?* (1970), după care au semnat cu CBS. Grupul s-a bucurat de un succes internațional imediat cu piesa *Sylvia's Mother* de pe albumul lor de debut, care a fost urmat de SLOPPY SECONDS și THE COVER OF THE ROLLING STONE. Alături de Rik Elswit (n. 1945; guitar) și Jance Garfat (n. 1944; bass) au realizat o serie de concerte. S-au întors în studiouri pentru înregistrarea albumelor BELLY UP și FRIED FACE, după care s-au transferat la Capitol, cooptându-l și pe John Wolters (drums). BANKRUPT și piesa lui Sam Cooke, *Only 16*, A LITTLE BIT MORE și hitul number 1 în clasamentele britanice, *When You're In Love With A Beautiful Woman*, de pe albumul PLEASURE AND PAIN, le-au completat cariera. Cu Locorriere la voce au înregistrat în 1979 SOMETIMES YOU WIN. În anii '80, Dr. Hook au mai făcut o serie de concerte, dar opera lor nu a mai atins succesul de altădată. Apoi Sawyer a înregistrat albume solo, iar implicarea lui Locorriere în meseria de compozitor a dus la sfârșitul carierei grupului, în anul 1990.

Complete Collection (1998), Country Side (1995), Dr. Hook (1995), Carry On (1992), The Cover Of The Rolling Stone (1992), Greatest Hits (1992), Sharing The Night Together (1988), Country Sore (1988), Love Songs (1988), Greatest Hits (1987), Live In The U.K. (1985), The Best Of (1984), Collection (1983), Players In The Dark (1982), Rising (1980), The Best Of Doctor Hook (1980), Greatest Hits (1980), Sometimes You Win… (1979), Pleasure & Pain (1978), Making Love & Music (1977), Sylvia's Mother (1977), Dr. Hook Revisited (1976), A Little Bit More (1976), Ballad Of Lucy Jordan (1975), Bankrupt (1975), Fried Face (1974), Belly Up (1973), Sloppy Seconds (1972), Dr. Hook & The Medicine Show (1971)

Dream Theater

În toamna anului 1985, chitaristul John Petrucci și basistul John Myung l-au descoperit pe Mike Portnoy (drums), exersând într-un studio al colegiului Berklee School of Music din Boston, la care studiau cu toții. Toți trei se născuseră în Long Island. În timpul pauzelor, cei trei au decis să cânte împreună, cooptându-i și pe Kevin Moore (care mai cântase cu cei doi John într-o trupă de liceu, Centurion, și studia la Fredonia College din New York; keyboards) și Chris Collins (vocals). Aceasta a fost prima formulă a grupului, numit inițial Majesty. După ce au decis să părăsească școala pentru a se concentra asupra trupei, au înregistrat un demo de 6 piese care a fost trimis la diverse case de discuri. În final au semnat cu nou înființata Mechanic Records și și-au schimbat numele în Dream Theater. Curând însă solistul Chris Collins a fost înlocuit cu Charlie Dominici. WHEN DREAM AND DAY UNITE a fost înregistrat în studiourile Kajem/Victory Studios din Gladwyne, Pennsylvania, în vara lui '88, cu producătorul Terry Date. Din cauza unui buget limitat și a unei slabe distribuții, albumul nu s-a vândut însă foarte bine, deși critica a fost favorabilă. Charlie a fost concediat în 1990. Au urmat doi ani de căutare a unui solist vocal, timp în care au cântat în cluburi și au compus piese (ca *Images And Words*) care au fost inițial instrumentale. Din repertoriul lor mai făceau parte piese clasice ale grupurilor Led Zeppelin, Yes, Queen, The Beatles și Van Halen.

În căutarea unui solist vocal, au încercat variante ca: John Arch, de la Fates Warning, Steve Stone, care a cântat cu ei în câteva concerte, și Chris Cintron. Alesul a fost însă canadianul Kevin LaBrie, care a preferat să folosească numele de James, pentru a nu fi confundat cu celălalt Kevin. A urmat semnarea unui contract cu Atco/East West Records, la care trupa a realizat cel de-al doilea album, IMAGES AND WORDS, cu producătorul David Prater. Acest album a fost editat la sfârșitul anului 1991, la Bear Track Studios, din Suffern, New York, proprietatea saxofonistului Jay Beckenstein, care apare ca invitat pe piesa *Another Day*. James și-a făcut apariția live alături de trupă la 8 iunie 1992, la Ritz, din New York City, în deschidere la Iron Maiden. După apariția albumului, Dream Theater a semnat cu Roundtable Entertainment și au efectuat un scurt turneu. Cu ajutorul mass media și, în special al postului MTV, IMAGES AND WORDS a devenit disc de aur în Japonia. A urmat un turneu în Europa, în timpul căruia a apărut EP-ul LIVE AT THE MARQUEE. Show-ul lor din Tokyo a fost filmat și realizat pe o casetă video la sfârșitul anului '93.

În martie anul următor, Dream Theater au început lucrul la un nou album, pe care a apărut și o piesă mai veche, *Puppies On Acid*, transformată în *The Mirror*. *To Live Forever* a fost realizată pe fața B a single-ului *Lie*, iar vechea lor piesă, *Eve*, poate fi găsită pe single-ul *Silent Man*. În timpul înregistrărilor la noul LP, AWAKE, care au avut loc în Los Angeles cu producătorii John Purdell și Duane Baron, Kevin Moore (keyboards) a decis să părăsească trupa în mod amiabil, din cauza unor diferende de ordin muzical. După mai multe audiții, în locul lui Kevin a fost adus Jordan Rudess (de la The Dixie Dregs), pentru un concert, și apoi Derek Sherinian, pentru un turneu european. Acesta din urmă studiase și el la Colegiul Berkelee și cântase cu grupuri ca Alice Cooper, Kiss și alții. Albumul AWAKE a debutat pe locul 32 în topul Billboard și s-a vândut în peste 40.000 de exemplare în Germania, la numai o săptămână de la apariție. Între timp, single-ul *Lie* a devenit un mare hit la posturile de radio americane și la MTV. A urmat un turneu mondial, iar în aprilie 1995, Dream Theater, împreună cu producătorul David Prater, au înregistrat EP-ul de 6 piese, A CHANGE OF SEASONS. În sep- tembrie 1997 a apărut un nou album, FALLING INTO INFINITY, urmat în 1998 de un dublu album live, ONCE IN A LIFETIME, înregistrat la Paris.

În ianuarie 1999, Derek Sherinian (keyboards) a fost înlocuit cu Jordan Rudess.

Once In A Lifetime (1998), Falling Into Infinity (1997), Change Of Season (EP, 1995), Awake (1994), Live At The Marquee (EP, 1993), Images

And Words (1992), When Dream And Day Unite (1989)

The Drifters

Grup R&B, înființat în 1953 în New York, de Clyde McPhatter (vocals), alături de Gerhart Thrasher, Andrew Thrasher și Bill Pinkney (bass). Au debutat cu single-ul number 1 *Money Honey*, urmat de *Such A Night, Lucille* și *Honey Love*. În 1954, McPhatters a fost luat în armată, iar la eliberare a optat pentru o carieră solo, în timp ce Drifters au continuat cu hituri ca *Adorable* (number 1 R&B 1955), *Steamboat* (1955), *Ruby Baby* (1956) și *Fools Fall In Love* (1957), având o serie de soliști ca David Baughn și Johnny Moore. Tensiunile din grup, provocate de neînțelegerile cu managerul George Treadwell, au dus la destrămarea trupei în 1958. Acesta din urmă a avut însă posibilitatea, pe care a și folosit-o, să dea acest nume mai departe grupului The Five Crowns, din care făceau parte Ben E. King (tenor), Charlie Thomas (tenor), Doc Green Jr. (baritone), Elsbury Hobbs (bass) și Reggie Kimber (guitar), iar piesa *There Goes My Baby* a fost prima realizare în noua formulă. Au urmat *Dance With Me* (1959), *This Magic Moment* (1960) și *Save The Last Dance For Me*, care au intrat pe primele locuri, atât în clasamentele din Marea Britanie, cât și în cele din SUA. După *I Count The Tears* (1960), King a plecat, fiind înlocuit de Rudy Lewis, care a cântat cu Drifters până la moartea sa prematură, survenită în 1964. În această perioadă au mai apărut hituri ca *Sweets For My Sweet, When My Little Girl Is Smiling, Up On The Roof* și *On Broadway*, care au fost reluate de-a lungul timpului de numeroși artiști. Johnny Moore s-a reîntors în 1963, dar *Under The Boardwalk* a fost ultimul hit Top 10 al grupului, din anii '60. Cariera lui a fost revitalizată în 1972 cu două single-uri: *At The Club* și *Come On Over To My Place*, urmate de *Kissin' In The Back Row Of The Movies', Down On The Beach Tonight* și *There Goes My First Love*. În 1982 Moore a părăsit echipa și a fost înlocuit de… Ben E. King! Din păcate, cariera grupului nu s-a mai ridicat la standardele de altădată. Hobbs, alias Elsbeary, a murit la 31 mai 1996 în New York, la numai 59 de ani.

Rockin' & Drifin' (1996), Up On The Roof, On Broadway & Under The Boardwalk (1993), The Very Best Of (1993), Collection (1988), Greatest Hits With Ben E King (1988), Let The Boogie Woogie Roll (1988), 16 Greatest Hits (1988), All Time Greatest Hits And More (1988), Let The Boogie Woogie Roll – Great Hits 1953-1958 (1988), Live At Harvard University (1986), Their Top Hits (1986), Greatest Hits Live (1984), Jukebox Giants (1982), 24 Original Hits (1975), The Drifters Story (1975), Greatest Recordings (1971), Golden Hits (1968), I'll Take You Where The Music's Playing (1965), The Good Life With The Drifters (1964), Our Biggest Hits (1964), Rockin'&Driftin' (1964), Under The Boardwalk (1964), The Drifters (1964), Up On The Roof (1963), Save The Last Dance For Me (1961), Greatest Hits (1960)

Duran Duran

Este un grup britanic (al cărui nume este inspirat din filmul *Barbarella*) înființat în anii '80 în componența: Simon Le Bon (n. 27 octombrie 1958, în Hertfordshire, Anglia; vocals), Nick Rhodes (n. Nicholas Bates, 8 iunie 1962; piano), Andy Taylor (n. 16 februarie 1961, în Wolverhampton, Anglia; guitar), John Taylor (n. 20 iunie 1960, în Birmingham, Anglia; bass) și Roger Taylor (n. 26 aprilie 1960, în Birmingham, Anglia; drums). De-a lungul carierei sale, grupul i-a mai avut ca membri pe Simon Calley (bass/clarinet), Stephen Duffy (vocals), Andy Wickett (vocals) și John Curtis (guitar). Au debutat la EMI Records cu single-ul *Planet Earth*, care a intrat în topuri, urmat de *Careless Memories*, *Girls On Film, Hungry Like A Wolf* și *Say A Prayer*, de pe primele lor LP-uri. În martie 1983 au intrat și în Top 10 din SUA cu *Is There Something I Should Know?,* care în Marea Britanie a fost number 1. Au continuat cu o serie de hituri Top 10 în Marea Britanie, ca *Union Of The Snake, New Moon On Monday, The Reflex* (hit number 1 atât în SUA cât și în Marea Britanie), *Wild Boys, A View To A Kill* (din coloana sonoră a filmului *James Bond*) și *Notorious*. O dată cu sfârșitul anilor '80 însă, succesul lor s-a diminuat, iar grupul și-a pierdut din membri. Trioul compus din Le Bon, Rhodes și John Taylor a continuat să înregistreze. În 1989, în trupă au venit Warren Cuccurullo și Sterling Campbell, ultimul însă a plecat în 1991. Duran Duran a revenit în forță în 1993 cu *Ordinary World* de pe DURAN DURAN (THE WEDDING ALBUM), care mai cuprinde și hitul Top 10 în SUA, *Come Undone*. LP-ul însuși a intrat în Top 10 din Marea Britanie și SUA. A urmat un LP de piese cover, THANK YOU, care a devenit disc de aur în SUA. În 1996, John Taylor a părăsit trupa pentru a se dedica unei cariere solo. În 1997, Duran Duran a realizat MEDAZZALAND, al cărui prim single a fost *Electric Barbarella*.

Un an mai târziu, grupul s-a despărțit de EMI Records, iar în luna aprilie a lansat albumul ESSENTIALS, o compilație de single-uri de la *Planet Earth* la *New Moon On Monday*. În noiembrie a apărut în Marea Britanie un album GREATEST HITS. Din componența actuală a trupei fac parte Nick Rhodes (keyboards, vocals), Simon Le Bon (vocals) și Warren Bruce Cuccurullo (n. 8 decembrie 1956, în Brooklyn (Canarsie), New York, USA; guitars, backing vocals).

Essential (1998), Greatest (1998), Medazzaland (1997), Thank You (1995), Duran Duran (The Wedding Album) (1993), Liberty (1990), Decade (1989), Big Thing (1988), Master Mixes (1987), Notorious (1986), Arena (1984), Seven & The Ragged Tiger (1983), Rio (1982), Duran Duran (1981)

Bob Dylan

Născut Robert Allen Zimmerman, la 24 mai 1941, în Duluth, Minnesota, SUA, Bob Dylan a început să cânte în trupe școlare pe post de pianist. A studiat la Universitatea din Minnesota și a continuat să cânte folk, iar apoi blues, în diverse cluburi. În 1960, pe când se afla în Denver, Dylan l-a întâlnit pe Jesse Fuller, care cânta la chitară și armonică în același timp, ceea ce l-a inspirat să facă la fel. După ce a cutreierat câteva orașe, a ajuns la New York, în 1961, unde a cântat prin cafenele și cluburi. În același an, a semnat cu Columbia Records și a debutat cu albumul BOB DYLAN, o colecție de standarde blues și folk, acompaniate de două compoziții proprii, una dintre ele fiind *Song To Woody*. A compus apoi o serie de piese ca *Blowin' In The Wind*, din 1962, inclusă pe cel de-al doilea LP al său, THE FREEWHEELIN' BOB DYLAN, din 1963. Dylan a mai scris cântece politice, ca *Masters Of War* și *A Hard Rain's A-Gonna Fall*, un cântec de dragoste, *Don't Think Twice, It's All Right*. Cântăreața folk Joan Baez a devenit prietena lui, realizând o serie de variante cover după piesele sale. Dylan a mai compus *When The Ship Comes In*, *Times They Are A-Changin'* și *The Lonesome Death Of Hattie Carroll*, inclusă pe albumul său THE TIMES THEY ARE A-CHANGIN', din 1964.

Inspirat de poeziile lui John Keats și ale lui Arthur Rimbaud, a compus apoi piese pentru un nou album, ANOTHER SIDE OF BOB DYLAN. A continuat cu BRINGING IT ALL BACK HOME, HIGHWAY 61 REVISITED, dublul LP, BLONDE ON BLONDE și ANOTHER SIDE OF BOB DYLAN, ultimul lui album acustic. *Like A Rolling Stone* a fost înregistrată cu chitaristul Michael Bloomfield, cu Harvey Brooks (bass) și Al Kooper (organ), în 1965.

Dylan a mai participat la concerte alături de Paul Butterfield Blues Band, după care i-a descoperit pe The Hawks, devenită mai târziu The Band, ai cărei membri erau Robbie Robertson, Richard Manuel, Garth Hudson, Rick Danko și Levon Helm. Au susținut concerte împreună în întreaga lume, până în 1966. La 29 iulie 1966, Dylan a avut un accident de motocicletă, lângă casa lui din Bearsville, în apropiere de Woodstock, și a fost nevoit să urmeze un tratament îndelung. În acest timp, The Hawks au închiriat o casă în West Saugerties, unde l-au transportat pe Dylan zi de zi pentru a cânta împreună. Materialele înregistrate în acea perioadă au apărut pe BASEMENT TAPES. În 1968, Dylan și The Hawks, care-și schimbaseră numele în The Crackers, au apărut în concertul Woody Guthrie Memorial de la Carnegie Hall din New York. O lună mai târziu a apărut JOHN WESLEY HARDING, album urmat de NASHVILLE SKYLINE, care include piese ca *Lay Lady Lay,* un duet cu Johnny Cash la piesa *Girl From The North Country* și altele.

Dylan n-a apărut la Festivalul de la Woodstock (deși The Band au participat), în schimb a apărut la Festivalul Isle Of Wight, din 31 august 1969.

În iunie 1970 a realizat SELF PORTRAIT, precedat de GREAT WHITE WONDER. Un an mai târziu a participat la concertul de binefacere „Concert For Bangladesh" și a realizat cântecul protestatar *George Jackson*. În 1973 a scris soundtrackul (care cuprinde piesa *Knocking On Heaven's Door*) și a avut un rol în filmul *Pat Garrett & Billy The Kid*. Tot în același an a părăsit CBS Records, semnând cu Asylum Records, la care a realizat PLANET WAVES, cu The Band și, după un turneu american, BEFORE THE FLOOD.

BLOOD ON THE TRACKS cuprinde piese ca *Tangled Up In Blue, Idiot Wind, If You See Her Say Hello, You're A Big Girl Now, She's Your Lover Now* (scrisă în urma despărțirii de soția sa, Sara). Bob Dylan a participat la concerte cu Joan Baez, Roger McGuinn, Ramblin' Jack Elliott, Allen Ginsberg, Mick Ronson, Ronee Blakley și alții, sub denumirea de The Revue. Au urmat albumele HARD RAIN, DESIRE, STREET LEGAL, AT BUDOKAN.

În 1979, Dylan a realizat un album ce conține cântece evanghelice, SLOW TRAIN COMING, înregistrat cu Jerry Wexler, Barry Beckett, Mark Knopfler și Pick Withers de la Dire Straits. Un alt

album de aceeași factură, SAVED, a apărut un an mai târziu. SHOT OF LOVE și INFIDELS (o nouă colaborare cu Mark Knopfler) au fost realizate în 1983. În anul următor a efectuat un turneu european, în urma căruia a rezultat REAL LIVE. În 1985 a contribuit la single-ul USA For Africa, *We Are The World*, și a cântat la Live Aid, alături de Ron Wood și Keith Richards de la Rolling Stones. A urmat albumul BIOGRAPH și colaborarea cu Tom Petty And The Heartbreakers. Dylan a mai apărut în filmul Hearts Of Fire, în rolul lui Billy Parker, a cântat apoi cu grupul Grateful Dead și a realizat DOWN IN THE GROOVE, un album de piese cover. Alături de George Harrison, Jeff Lynne, Tom Petty și Roy Orbison a înregistrat albumul VOLUME ONE. Un nou LP al său, OH MERCY, a fost produs de Daniel Lanois, fiind urmat în 1990 de UNDER THE RED SKY, THE BOOTLEG SERIES, VOLUMES 1-3 (RARE AND UNRELEASED) 1961-1991. În 1992 a avut loc la Madison Square Garden un concert aniversar Bob Dylan, care a celebrat cei treizeci de ani de activitate ai săi. Albumele GOOD AS I BEEN TO YOU (1992) și WORLD GONE WRONG (1993) cuprind piese folk și blues mai vechi. GREATEST HITS VOLUME 3 (1994), UNPLUGGED (1995) și un CD-ROM: HIGHWAY 61 INTERACTIVE au completat cariera artistului care, de-a lungul timpului, a trecut printr-o serie de schimbări. În 1997, împreună cu muzicianul Jim Dickinson, a înregistrat un nou LP, produs de Daniel Lanois. LP-ul, intitulat TIME OUT OF MIND, a fost primul lui disc de aur din anii '90.

Live 1966 (1998), Time Out Of Mind (1997), Bob Dylan's Greatest Hits, Vol. 3 (1995), Highway 61 Interactive (1995), MTV Unplugged (1995), The Bob Dylan 30th Anniversary (1993), World Gone Wrong (1993), Good As I Been To You (1992), The Bootleg Series, Volumes 1-3 (1991), Under The Red Sky (1990), Dylan & The Dead (1989), Oh Mercy (1989), Down In The Groove (1988), Knocked Out Loaded (1986), Biograph (1985), Empire Burlesque (1985), Real Live (1985), Infidels (1983), Shot Of Love (1981), Saved (1980), At Budokan (1979), Slow Train Coming (1979), Street Legal (1978), Desire (1976), Hard Rain (1976), The Basement Tapes (1975), Blood On The Tracks (1975), Before The Flood (1974), Planet Waves (1974), Dylan (1973), Pat Garrett & Billy The Kid (1973), Greatest Hits, Vol. 2 (1971), New Morning (1970), Self Portrait (1970), Nashville Skyline (1969), Bob Dylan/Times They Are A-Changin' (1968), John Wesley Harding (1968), Greatest Hits (1967), Blonde On Blonde (1966), Bringing It All Back Home (1965), Highway 61 Revisited (1965), Another Side Of Bob Dylan (1964), The Freewheelin' Bob Dylan (1963), Bob Dylan (1962)

E

The Eagles

Grup rock înființat în Los Angeles, California, în 1971, de Bernie Leadon (n. 19 iulie 1947 în Minneapolis, Minnesota, SUA; vocals, guitar), Randy Meisner (n. 8 martie 1947, în Scottsbluff, Nebraska, SUA; bass), Glenn Frey (n. 6 noiembrie 1948, în Detroit, Michigan, SUA; vocals, guitar) și Don Henley (n. 22 iulie 1947, în Gilmer, Texas, SUA; drums). Toți aveau în spate o activitate muzicală bogată, motiv pentru care grupul a și fost atât de repede acceptat de casa de discuri Asylum. The Eagles au debutat cu un LP purtând numele trupei, înregistrat în Londra și produs de Glyn Johns. Acesta conține deja celebrele piese *Take It Easy*, compusă de Frey și Jackson Browne și *Witchy Woman*, care, la fel ca prima, a intrat în Top 20. A urmat DESPERADO, care a clasat definitiv grupul printre liderii genului.

Albumul ON THE BORDER a generat *Best Of My Love*, piesă ce a fost primul lor hit number 1 din SUA. În aceeași perioadă a venit și Don Felder (n. 21 septembrie 1947, în Topanga, California, SUA; guitar, vocals), care a contribuit la următorul album, ONE OF THESE NIGHTS, devenit disc de platină. În 1975, Leadon a părăsit grupul, fiind înlocuit de Joe Walsh (n. 20 noiembrie 1947, în Wichita, Kansas, SUA, ex-James Gang; guitar). În noua formulă, Eagles a realizat celebrul HOTEL

CALIFORNIA, care a ajuns number 1 în topurile americane, vânzându-se în milioane de exemplare și generând o serie de hituri binecunoscute.

În 1978, trupa a realizat doar o singură înregistrare, *Please Come Home For Christmas*, iar în anul următor, din cauza deselor dispute interne care au început să apară, Meisner a plecat. A fost înlocuit de Timothy N. Schmit (n. 30 octombrie 1947, în Sacramento, California, SUA, ex-Poco). Albumul care a urmat, THE LONG RUN, a fost dezamăgitor, în ciuda unor hituri ca *Heartache Tonight*, iar după realizarea lui a urmat o lungă perioadă de inactivitate. În 1982 grupul s-a desființat. Henley, Frey și Felder s-au lansat fiecare în propria carieră solo.

The Eagles a revenit în 1994 cu HELL FREEZES OVER, un LP unplugged care cuprinde cele mai bune piese ale grupului.

Hell Freezes Over (1994), The Very Best Of (1994), Greatest Hits, Vol. II (1982), Live (1980), The Long Run (1979), Hotel California (1976), Their Greatest Hits 1971-1975 (1976), Hotel California (1976), On The Border/One Of These Nights (1975), One Of These Nights (1975), On The Border (1974), Desperado (1973), The Eagles/ Desperado (1973), The Eagles (1972)

Einsturzende Neubauten

Grup german care a debutat la un concert din luna aprilie a anului 1980, în componența: Blixa Bargeld (vocals, guitar), N.U. Unruh, Beate Bartel și Gudrun Gut. După cooptarea lui Alexander Van Borsig, trupa a înregistrat primul single: *Fur Den Untergang*. Apoi, Bartel și Gut au plecat pentru a înființa Mania D și Matador. Au fost înlocuiți cu F.M. (Mufti) și Einheit (ex-Abwarts). Primul lor album a fost KOLLAPS, urmat în 1982 de single-ul *Durstiges Tier*, realizat alături de doi membri Birthday Party: Rowland S. Howard și Lydia Lunch. Van Borsig a devenit în acea perioadă inginerul lor de sunet, iar Marc Chung (ex-Abwarts), basistul trupei. După un turneu în Marea Britanie au semnat cu Some Bizzare Records, la care au realizat DIE ZEICHNUNGEN DAS PATIENTEN O.T., urmat în 1984 de STRATEGIEN GEGEN ARCHITEKTUREN și de un show în Londra cu Genesis P. Orridge (Psychic TV), Frank Tovey (Fad Gadget) și Stevo (Some Bizzare), show care s-a terminat într-un mod violent, atrăgând numeroase dezbateri în presă. Bargeld a cântat apoi ca basist în grupul lui Nick Cave. În 1987 Einsturzende Neubauten au realizat soundtrackul ANDI și albumul FUNF AUF DER NACH OBEN OFFENEN RICHTERSKALA. După o lungă perioadă de absență, s-au reîntors cu HAUS DER LUGE (1989), urmat de noi albume, tocmai atunci când toată lumea credea că trupa s-a desființat.

Faustmusik (1996), Ende Neu (1996), Stella Maris (1996), Drawings Of O.T. (1995), Der Hamlet Maschin (1994), Interim (1993), Tabula Rasa (1993), Strategies Against Architecture Vol. II (1991), Haus Der Luge (1989), Funf Auf Der Nach Oben (1987), Halber Mensch (1985), Strategies Against Architecture (1984), 2 X 4 (1984), Drawings Of Patient O.T. (1983), Kollaps(1981), Schwartz (EP, 1981)

Electric Light Orchestra

Grup înființat în formula Roy Wood (n. 8 noiembrie 1946, în Birmingham, Anglia; vocals, cello, woodwind, guitars), Jeff Lynne (n. 30 decembrie 1947, în Birmingham, Anglia; vocals, piano, guitar) și Bev Bevan (n. Beverley Bevan, 25 noiembrie 1945, în Birmingham, Anglia; drums), toți foști membri ai grupului The Move. Lor li s-au alăturat Bill Hunt (french horn) și Steve Woolam (violin). Printre primele lor piese se numără și *10538 Overture*, un single Top 10 în Marea Britanie, realizat în 1972. După plecarea lui Woolam, în trupă au venit Hugh McDowell, Andy Craig (cellos), Richard Tandy (n. 26 martie 1948, în Birmingham, Anglia, ex-Balls; bass, piano, guitar) și Wilf Gibson (n. 28 februarie 1945, în Dilston, Northumberland, Anglia; violin). ELO a susținut în această formulă câteva concerte, după care Wood, Hunt și McDowell au înființat Wizzard. Craig a plecat și el, iar cei rămași i-au cooptat pe Mike D'Albuquerque (n. 24 iunie 1947, în Wimbledon, Londra, Anglia; bass, vocals), Mike Edwards (n. 31 mai în Ealing, Londra, Anglia; cello) și Colin Walker (n. 8 iulie 1949, în Minchinhampton, Gloucestershire, Anglia). Au înregistrat astfel ELO II, care a generat hitul Top 10 *Roll Over Beethoven*, o variantă a piesei lui Chuck Berry ce include pasaje ale Simfoniei a 5-a de Beethoven. Cel de-al treilea hit a fost *Showdown*, iar *Can't Get It Out Of My Head* a intrat în Top 10 în SUA. Următorul album, ELDORADO, a devenit disc de aur. La acea vreme, formula grupului s-a stabilizat la: Lynne, Bevan, Tandy, McDowell, Kelly Grouchett (bass), Mik Kaminski (violin) și Melvyn Gale (cello). O serie de concerte americane le-au adus celebritatea, fiind urmate de albume ca A NEW WORLD RECORD, OUT OF THE BLUE și DISCOVERY. Între 1976 și 1981,

ELO au avut 15 single-uri de Top 20, printre care *Livin' Thing* (1976), *Telephone Line* (1977), *Mr. Blue Sky* (1978), *Don't Bring Me Down* (1979) și *Xanadu*, o colaborare cu Olivia Newton-John, apărută în filmul cu același nume.

Declinul lor a venit când albumele TIME și SECRET MESSAGES nu s-au mai bucurat de succesul celorlalte. Lynne și-a început propria carieră solo, iar grupul s-a desființat. În 1991 Bevan a înființat ELO 2, fără Lynne, care fusese autorul majorității pieselor. Fără el, noul grup n-a mai spus însă nimic.

Strange Magic: The Best Of (1995), Afterglow (1990), Balance Of Power (1986), Secret Messages (1983), Time (1981), Discovery (1979), Greatest Hits 1973-1977 (1979), Out Of The Blue (1977), A New World Record (1976), Ole' Elo (1976), Face The Music (1975), Eldorado (1974), Eldorado/ Elo II (1974), On The Third Day (1973), Elo II (1972), No Answer (1971)

Duke Ellington

Născut Edward Kennedy Ellington, la 29 aprilie 1899, în Washington DC, SUA, d. 24 mai 1974, Duke Ellington a început să cânte la pian încă din copilărie, fiind influențat de mama sa, de asemenea pianistă. A mai studiat armonia și chiar a compus câteva piese. Împreună cu prietenii săi Sonny Greer, Artie Whetsol și Otto Hardwicke, a cântat în diverse trupe. În 1923, Duke a plecat la New York pentru a lucra cu Elmer Snowden, iar un an mai târziu a înființat The Washingtonians, cântând în cluburi de noapte. La Cotton Club din Harlem, grupul a beneficiat de înregistrarea pieselor la radio, ceea ce le-a adus mai multă popularitate, reușind apoi să susțină concerte în SUA, să apară în filme și să viziteze chiar Europa, în 1933. Pe când a început să cânte acolo, grupul era format din Greer și Hardwicke, James 'Bubber' Miley (trumpet), Joe 'Tricky Sam' Nanton (trombone), Wellman Braud (bass) și Carney (saxophone). Managerul lor a devenit Irving Mills. În 1927, Duke a compus *Black And Tan Fantasy* și *Creole Love Call*, ultima piesă fiind cântată împreună cu solista Adelaide Hall. În anii '30, din trupă făceau parte Juan Tizol (trombone), Cootie Williams (trumpet) și Johnny Hodges (alto saxophone). Billy Strayhorn a venit și el în 1939. Era aranjor, compozitor și cânta ocazional la pian. Tot atunci au mai venit și Ben Webster (tenor saxophone) și basistul Jimmy Blanton, care a murit în 1943, la numai 23 de ani.

Ellington a devenit un compozitor prolific, cu piese ca *It Don't Mean A Thing (If It Ain't Got That Swing), Sophisticated Lady, In A Sentimental Mood, Prelude To A Kiss, Concert For Cootie (Do Nothin' Till You Hear From Me), Cotton Tail, In A Mellotone, I Got It Bad And That Ain't Good, Don't Get Around Much Anymore, I'm Beginning To See The Light* și altele. A mai compus și soundtrackuri (vezi filmele *The Asphalt Jungle* (1950), *Anatomy Of A Murder* (1959), *Paris Blues* (1960) și *Assault On A Queen* (1966)) plus muzică religioasă, cântată în biserici și catedrale. Împreună cu grupul său, care a rămas de-a lungul timpului relativ stabil, a făcut o serie de concerte și înregistrări și a participat la festivaluri.

După moartea sa, survenită în 1974, trupa a continuat pentru o perioadă să dea concerte, sub conducerea fiului său, Mercer Ellington.

Cornell University (1997), Best Of (1995), The Duke Plays Ellington Vol. 1 (1995), New York Concert (1995), Early Ellington: 1926-1931 (1994), Sir Duke (1994), Swing Vol. 2 (1930-1938) (1994), Verve Jazz Masters 4 (1994), The Great London Concerts (1993), Jubilee Stomp (1992), Jungle Style (1927-1938) (1992), Masterpieces (1938-1940) (1992), The Young Duke (1992), The Brunswick Sessions, Vol. 2 (1932-35) (1991), Duke Ellington (1991), The Duke's Men, Vol. 1 (1991), The Essence Of Duke Ellington (1991), Reminiscing In Tempo (1991), Solos, Duets & Trios (1990), Take The "A" Train (1990), Early Ellington (1927-1934) (1989), Back Room Romp (1988), Black, Brown & Beige (1988), The Great Ellington Units (1988), The Blanton-Webster Band (1986), The Indispensable Duke Ellington And The Small Groups Vol. 9/10 (1940-1946) (1985), Sophisticated Ellington (1981), Second Sacred Concert (1974), The Afro-Eurasian Eclipse (1971), New Orleans Suite (1971), Togo Brava Suite (1971), Orchestral Works (1970), The Pianist (1970), Yale Concert (1968), And His Mother Called Him Bill (1967), Harlem (1964), New Mood Indigo (1964), The Great Paris Concert (1963), The Symphonic Ellington (1963), S.R.O. (1961), Hot Summer Dance (1960), Live At The Blue Note (1959), Jazz Party (1959), Live At The Newport Jazz Festival '59 (1959), Ellington Indigos (1957), Happy Reunion (1957), Live At The 1957 Stratford Festival (1957), Duke Ellington Presents (1956), Ellington At Newport (1956), The Duke (1956), The 1952 Seattle Concert (1954), The 1954 Los Angeles Concert (1954), Piano Reflections (1953), Duke Ellington From The Blue Note (1952), Uptown (1952), Carnegie Hall, November 13, 1948 (1948),

Fargo, North Dakota-November 7, 1940 (1940), The Duke's Men (1938)

Elton John

Născut Reginald Kenneth Dwight, la 25 martie 1947, în Pinner, Middlesex, Anglia, Elton John a început să cânte încă de la 4 ani, luând lecții de pian. În anii '60 a înființat prima lui trupă, Bluesology, care era și grupul de acompaniament al lui Long John Baldry. În 1966 a devenit el însuși membru Bluesology, alături de Elton Dean (saxophone) și Caleb Quaye (guitar). La Dick James Music, Elton l-a întâlnit apoi pentru prima oară pe compozitorul Bernie Taupin, care avea să compună alături de el o serie de piese, începând cu *Scarecrow*. În 1968 cei doi au semnat un contract cu Dick James, care i-a angajat pe post de compozitori ai casei sale de discuri, DJM, plătindu-i cu 10 lire pe săptămână. Numeroase piese compuse de ei, inclusiv albumul din 1969, EMPTY SKY, au trecut neobservate. Elton a înregistrat apoi cu The Hollies, și o serie de piese cover. Un an mai târziu a reușit să se facă remarcat cu albumul ELTON JOHN, care cuprinde piese ca *Border Song* și *Your Song*, acesta fiind și primul lui hit în Marea Britanie. A continuat cu TUMBLEWEED CONNECTION, soundtrackul FRIENDS și 17-11-70. Între 1972 și 1975 a avut șapte albume consecutive number 1, care au generat hituri ca *Rocket Man, Daniel, Saturday Night's Alright For Fighting, Candle In The Wind* și altele.

În 1976, duetul său cu Kiki Dee, *Don't Go Breaking My Heart*, a condus în clasamentele britanice și a fost urmat de albumele HERE AND THERE și BLUE MOVES, vândute în milioane de exemplare. În 1979, colaborarea lui cu Taupin a încetat, atunci când acesta din urmă s-a mutat la Los Angeles. Elton a continuat să compună cu pianistul Gary Osborne, realizând o serie de hituri, printre care *Song For Guy*. Albumele sale nu s-au mai vândut la fel de bine ca înainte, însă reîntâlnirea cu Topin și lansarea albumului TOO LOW FOR ZERO din 1983 l-au readus în topuri, generând hit single-ul *I'm Still Standing*.

În 1985 Elton John a apărut la concertul de adio al grupului lui George Michael, Wham!, și la istoricul Live Aid, după care a înregistrat albumul ICE ON FIRE. În anul următor, muzicianul a clacat pe scenă, într-un concert din Australia și a fost operat pe corzile vocale. A urmat despărțirea de soția sa și o serie de neplăceri generate de articolele din presă care speculau că ar fi avut cancer la gât. Cu toate acestea, în 1988 a realizat excelentul album REG STRIKES BACK, după care a dat în judecată revista Sun pentru calomnie, mulțumindu-se cu o despăgubire de 1 milion de lire! Au urmat albumele SLEEPING WITH THE PAST și THE ONE. În 1993, albumul DUETS i-a avut ca invitați pe Bonnie Raitt, Paul Young, K.D. Lang, Little Richard și George Michael. În anul următor a compus împreună cu Tim Rice cinci piese pentru filmul de desene animate *The Lion King*.

Love Songs (1996), Made In England (1995), Duets (1993), Greatest Hits, 1976-1986 (1992), The One (1992), Rare Masters (1992), To Be Continued (1990), Sleeping With The Past (1989), Reg Strikes Back (1988), Greatest Hits Vol. 3, 1979-1987 (1987), Live In Australia (1987), Leather Jackets (1986), Ice On Fire (1985), Your Songs (1985), Breaking Hearts (1984), Too Low For Zero (1983), Jump Up! (1982), The Fox (1981), 21 At 33 (1980), The Complete Thom Bell Sessions (1979), Victim Of Love (1979), A Single Man (1978), Greatest Hits Vol. II (1977), Blue Moves (1976), Here And There (1976), Captain Fantastic & Brown Dirt Cowboy (1975), Rock Of The Westies (1975), Caribou (1974), Greatest Hits (1974), Goodbye Yellow Brick Road (1973), Don't Shoot Me I'm Only The Piano Player (1972), Honky Chateau (1972), 11-17-70 (1971), Madman Across The Water (1971), Elton John (1970), Tumbleweed Connection (1970), Empty Sky (1969)

Emerson, Lake & Palmer

Grup înființat în 1969 de Keith Emerson (n. 1 noiembrie 1944, în Todmorden, Lancashire, Anglia; keyboards), cu Greg Lake (n. 10 noiembrie 1948, în Bournemouth, Dorset, Anglia; vocals, bass) și Carl Palmer (n. 20 martie 1951, în Birmingham, Anglia; drums, percussion). Au debutat într-un concert la Guildhall, Plymouth, iar în 1970 au participat la festivalul Isle of Wight, după care au semnat cu Island Records, la care au debutat cu un album purtând numele trupei. În anul următor, la City Hall din Newcastle, au lansat un aranjament muzical inspirat de creația lui Musorski: PICTURES AT AN EXHIBITION. A urmat un nou LP, TARKUSFOLLOWED, turnee și LP-uri ca TRILOGY, BRAIN SALAD SURGERY și un LP live. Grupul a înființat apoi propria casă de discuri, după care membrii săi s-au lansat în proiecte solo, reunindu-se însă pentru a înregistra WORKS, un dublu album. LOVE BEACH a fost însă ultimul realizat împreună, fiind urmat de un turneu de adio, imortalizat pe albumul IN

CONCERT. În 1986 a fost așteptată o reuniune a trupei, dar Carl Palmer nu a fost disponibil, el cântând la acea vreme cu Asia. În schimb, Emerson și Lake au făcut echipă cu Cozy Powell (drums), înregistrând albumul EMERSON, LAKE AND PALMER, urmat de un turneu american de promovare, după care Powell a și plecat.

Emerson l-a mai cooptat apoi pe Robert Berry (drums) pentru TO THE POWER OF THREE, care s-a vândut însă foarte slab, semnalând declinul evident al grupului.

The Best Of Emerson, Lake & Palmer (1994), Classic Rock Featuring "Lucky Man" (1994), In The Hot Seat (1994), The Return Of The Manticore (1993), Works Live (1993), The Atlantic Years (1992), Live At The Royal Albert Hall (1992), Black Moon (1992), To The Power Of Three (1988), In Concert (1979), Love Beach (1978), Works, Vol. 1, 2 (1977), Ladies & Gentlemen (1974), Brain Salad Surgery (1973), Trilogy (1972), Emerson, Lake & Palmer (1970), Pictures At An Exhibition (1971), Tarkus (1971)

EMF

Grup pop-rock înființat în 1989 în Forest of Dean, Gloucestershire, Anglia, de James Atkin (n. 28 martie 1969, în Cinderford, Gloucestershire, Anglia; vocals), Ian Dench (n. 7 august 1964, în Cheltenham, Gloucestershire, Anglia; guitar, keyboards), Derry Brownson (10 noiembrie 1970, în Gloucester, Anglia; keyboards, samples), Zak Foley (n. 9 decembrie 1970, în Gloucester, Anglia; bass) și Mark Decloedt (n. 26 iunie 1969, Gloucester, Anglia; drums) plus DJ Milf. Cu toții făcuseră parte din diverse trupe indie, locale.

S-au făcut o serie de speculații în ceea ce privește proveniența numelui de EMF. Grupul a declarat că ar proveni de la „Espon Mad Funkers", însă ziarele au susținut varianta: „Ecstacy Mother Fuckers!". Casa lor de discuri, EMI, a zis că provine de la „Every Mother's Favourites". Cu EMI, grupul a semnat după numai patru concerte. Au debutat cu single-ul *Unbelievable*, care a devenit hit Top 5. A urmat *I Believe*, pentru care au fost acuzați de plagiat după Jesus Jones. Cu toate acestea, primul lor album s-a vândut în peste două milioane de exemplare, iar grupul a continuat să susțină concerte, mai ales în SUA, unde s-a bucurat de un succes enorm. Yoko Ono i-a dat apoi în judecată pentru piesa *Lies,* care include un sample cu vocea ucigașului lui John Lennon, Mark Chapman, recitând versurile lui Lennon de la *Watching The Wheels*, din celula lui de închisoare. Grupul a trebuit să plătească o sumă de 15.000 de dolari și să retragă vocea lui Chapman de pe înregistrare. Alte piese controversate includ anunțuri făcute de Radio 3 și vocea lui Kermit The Frog. În 1992 au realizat albumul STIGMA, care a fost însă dezamăgitor, iar după trei ani de pauză, care au urmat realizării EP-ului UNEXPLAINED, au revenit cu CHA CHA CHA, produs de Johnny Dollar, care a mai colaborat cu Youssou N'Dour și Neneh Cherry. Albumul însă nu a avut succesul scontat. EMF s-a reîntors în topuri alături de comedianții Vic Reeves și Bob Mortimer, care au colaborat la realizarea unui cover al piesei The Monkees, *I'm A Believer*. Însă după ce casa de discuri Parlophone a renunțat la serviciile lor, trupa s-a destrămat.

Cha Cha Cha (1995), Unexplained (1992), Stigma (1992), Schubert Dip (1991)

Enya

Născută Eithne Ni Bhraonain, la 17 mai 1961, în Gweedore, County Donegal, Irlanda, într-o familie de muzicieni, Enya a studiat pianul clasic și a făcut parte mai întâi din grupul Clannad (1976), cântând la keyboards și făcând backing vocals, după care, în 1982, și-a lansat cariera solo, dominând clasamentele englezești cu piesa *Orinoco Flow*. Câțiva ani mai târziu a realizat coloana sonoră a filmului produs de televiziunea BBC, THE CELTS, care cuprinde piese cântate în engleză și galeză, apărute și pe albumul ei de debut din 1987. Albumul a fost ignorat, însă cel de-al doilea, WATERMARK, a generat hitul mai sus menționat. Alături de textierul Roma Ryan și de producătorul Nicky Ryan, Enya a continuat să aibă succes cu hituri ca *Evening Falls* și *Storms In Africa Part II*. După doi ani de tăcere și o apariție pe unul dintre albumele lui Sinead O'Connor, s-a reîntors în 1991 cu SHEPHERD MOONS, de pe care *Caribbean Blue* a devenit hit single. În 1992, THE CELTS a fost reeditat de casa de discuri Reprise. Trei ani mai târziu Enya a lansat THE MEMORY OF TREES, de pe care primul extras pe single a fost *Anywhere Is*.

Storms In Africa (1998), Bo Of Dreams (1998), Paint The Sky With Stars-The Best Of Enya (1997), Frogprince (1995), The Memory Of Trees (1995), Shepherd Moons (1991), Watermark (1988), I Want Tomorrow (1987), Enya (1987), The Celts (1986)

Erasure

Grup înființat în 1985 de Vince Clarke (n. 3 iulie 1961; keyboards), fost membru Depeche Mode, Yazoo și The Assembly, cu solistul Andy

Bell. Un an mai târziu, duoul a intrat pe prima poziție în topurile britanice cu *Sometimes*, piesă urmată de *It Doesn't Have To Be Me*, din 1987, și de cel de-al doilea album, CIRCUS, care a intrat în Top 10 în Marea Britanie. Au continuat cu o serie de hituri ca *Victim Of Love, The Circus, Ship Of Fools, A Little Respect, Drama!, Blue Savannah, Chorus, Love To Hate You, Breath Of Life* și EP-ul CRACKERS INTERNATIONAL.

Albumele THE INNOCENTS, WILD! și CHORUS au ajuns și ele number 1 în Marea Britanie, ceea ce s-a întâmplat și cu EP-ul ABBA-ESQUE, EP din 1992.

Cowboy (1997), Erasure (1995), I Say, I Say, I Say (1994), Abba-Esque (1992), Pop! – The First 20 Hits (1992), Chorus (1991), Wild! (1989), Crackers International (1989), The Innocents (1988), Circus (1987), The Two Ring Circus (1987), Wonderland (1986)

Gloria Estefan & Miami Sound Machine

Grup pop care a luat ființă în Miami, Florida, SUA, în 1973, și care inițial a fost un trio numit Miami Latin Boys, compus din Emilio Estefan (keyboards), Juan Avila (bass) și Enrique 'Kiki' Garcia (drums), toți trei născuți în Cuba și crescuți în Miami. Un an mai târziu, la nunta unui prieten comun, au cântat alături de Gloria Fajardo (n. 1 septembrie 1957; vocals). Aceasta urma pe vremea aceea o școală catolică și cânta la chitară și voce în timpul liber. În 1975 a devenit membră a grupului, care și-a schimbat numele în Miami Sound Machine. Primul lor single a fost *Renecer*. Emilio și Gloria s-au căsătorit în 1978, iar un an mai târziu grupul a înregistrat un album în limba spaniolă, distribuit de CBS International. În următorii 6 ani au continuat cu încă șapte albume, tot în spaniolă, făcându-se cunoscuți în America Centrală și de Sud, dar și în Europa. Primul single în limba engleză a fost *Dr. Beat*, din 1984, care a devenit hit Top 10 în Marea Britanie. În anul următor au concertat în Japonia, iar Miami i-a onorat cu numirea unei străzi a orașului: Miami Sound Machine Boulevard. După semnarea unui contract cu Epic Records, primul lor single care a intrat în topurile americane a fost *Conga*, din 1985, urmat un an mai târziu de *Bad Boy* și *Words Get In The Way*. Primul lor album în limba engleză, PRIMITIVE LOVE, a ajuns pe poziția 23 în topurile din același an. În 1987 grupul și-a schimbat denumirea în Gloria Estefan And Miami Sound Machine, realizând single-ul Top 10 *Rhythm Is Gonna Get You* și albumul LET IT LOOSE din 1988. Au urmat hituri cum ar fi *Can't Stay Away From You, Anything For You* și *1-2-3*. Gloria Estefan a înregistrat și un album solo, CUTS BOTH WAYS, în 1989, album ale cărui hituri au fost *Don't Wanna Lose You, Get On Your Feet* și *Here We Are*.

La începutul anului 1990, pe 20 martie, grupul a suferit un accident cu autocarul lor de turneu. În urma acestuia, Gloria a fost internată în spital, suferind o operație. Un an mai târziu, solista a revenit însă cu un nou material și a întreprins un turneu.

Gloria! (1998), Destiny (1996), Abriendo Puertas (1995), Hold Me, Thrill Me, Kiss Me (1994), Christmas Through Your Eyes (1993), Mi Tierra (1993), Greatest Hits (1992), Into The Light (1991), Cuts Both Ways (1989), Let It Loose (1988), Anything For You (1988), A Toda Maquina (1986), Primitive Love (1986), Eyes Of Innocence (1984), Rio (1978)

Melissa Etheridge

Născută în 1961, în Kansas, SUA, Melissa Etheridge a început să cânte încă din adolescență, la pian și chitară, în diverse trupe locale. A studiat la Berklee College Of Music, după care a cântat prin cluburile din Boston. După ce s-a mutat la Los Angeles, a fost remarcată de șeful casei Island Records, celebrul descoperitor de talente, Chris Blackwell. În 1986 a debutat cu muzica pentru filmul *Weeds*. A înființat apoi propriul ei trio, cu Kevin McCormick la bass și Craig Kampf la tobe.

Primul album a generat hituri ca *Bring Me Some Water* și l-a avut ca invitat pe Scott Thurston. Pe cel de-al doilea, invitați au fost Waddy Weichtel, Bono (U2) și alții. Între timp, Kampf fusese înlocuit cu Maurigio Fritz Lewak.

Albumul NEVER ENOUGH a câștigat un premiu Grammy, iar YES I AM i-a conturat succesul. Melissa a recunoscut public că este lesbiană, sărutând-o pe scenă pe Elvira, la petrecerea lesbienelor și homosexualilor, Triangle Ball, care a avut loc cu ocazia inaugurării în funcție a președintelui Bill Clinton. Întâmplarea nu numai că nu i-a adus deservicii, ci i-a adus un și mai mare succes.

Your Little Secret (1995), Yes I Am (1993), Never Enough (1992), Brave And Crazy (1989), Melissa Etheridge (1988)

Europe

Grup heavy metal suedez, înființat în 1982, de Joey Tempest (19 august 1963, în Stockholm, Suedia; vocals), John Norum (guitar) și John Leven (bass), numit mai întâi Force. După câști-

garea unui concurs național muzical și înregistrarea a două albume, în 1986 au semnat cu Epic Records. Norum a părăsit grupul, fiind înlocuit de chitaristul Kee Marcello (ex-Easy Action). Au mai fost cooptați Michael Michaeli (keyboards) și Ian Haughland (drums).

Primul lor album, cântat în limba engleză și produs de Kevin Elson, a generat deja celebrele *Carrie, The Final Countdown, Rock The Night* și *Cherokee*. THE FINAL COUNTDOWN a devenit triplu disc de platină, ridicând standardele grupului, pe care acesta, din păcate, nu le-a putut menține. Europe a făcut o serie de turnee în toată lumea, a mai avut un hit: *Superstitious*, de pe cel de-al doilea album, însă PRISONERS OF PARADISE din 1991 s-a vândut extrem de slab, semnalizând regresul grupului. Joey Tempest a semnat solo cu Polygram Records, în 1994, și a realizat un an mai târziu albumul A PLACE TO CALL HOME.

Europe 1982–1992 (1993), Prisoners In Paradise (1992), The Final Countdown (1986), Wings Of Tomorrow (1984), Europe (1983)

Eurythmics

Grup pop englez, înființat de David A. Stewart (n. 9 septembrie 1952, în Sunderland, Anglia) și Annie Lennox (n. 25 decembrie 1954, în Aberdeen, Scoția), fostă membră a grupului folk rock Longdancer. Annie a studiat la Royal College of Music, câștigându-și în același timp existența lucrând pe post de chelneriță. La început, cei doi au înființat Tourists, iar în 1980 – Eurythmics, debutând cu IN THE GARDEN, care a fost un eșec comercial. Single-ul *Love Is A Stranger* a intrat însă mai târziu în topurile britanice. SWEET DREAMS a generat o serie de hituri, mai ales în SUA, printre care piesa titlu, *Who's That Girl*, și *Right By Your Side*. TOUCH, din 1984, a fost de asemenea un succes, la fel ca și muzica pentru coloana sonoră a filmului *1984*, cu John Hurt. BE YOURSELF TONIGHT, care a urmat, include un duet cu Aretha Franklin, piesa *Sisters (Are Doin' It For Themselves)*. În 1985, Lennox a trecut printr-o serie de probleme cu vocea, grupul neputând să participe la Live Aid. În același an, single-ul *There Must Be An Angel* a intrat în topurile britanice. Lennox a debutat apoi în film, jucând în *Revolution*, alături de Donald Sutherland și Al Pacino. Stewart a început între timp să lucreze ca producător. În anul următor, Eurythmics a realizat REVENGE, un album ce include *Missionary Man, Thorn In My Side, The Miracle Of Love* și altele. Acesta a fost urmat de SAVAGE, în 1987. În 1988 au participat la Nelson Mandela Concert, de pe Wembley, unde au cântat *You Have Placed A Chill In My Heart*. În același an, Lennox a cântat în duet cu Al Green piesa *Put A Little Love In Your Heart*. WE TOO ARE ONE din 1989 a devenit apoi cel mai de succes album al grupului la acea dată, dar și ultimul, deoarece, după apariția lui, David a înființat Spiritual Cowboys, iar în 1992, Lennox a debutat solo cu albumul DIVA.

Live 1983-1989 (1993), Greatest Hits (1991), We Two Are One (1989), Savage (1987), Revenge (1986), Be Yourself Tonight (1985), 1984 (For The Love Of Big Brother) (1984), Touch Dance (1984), Touch (1983), Sweet Dreams (Are Made Of This) (1983), In The Garden (1981)

The Everly Brothers

Grup înființat de Don (n. 1 februarie 1937, în Brownie, Kentucky, SUA) și Phil Everly (n. 19 ianuarie 1939, Chicago, Illinois, SUA), fiii artiștilor country Ike și Margaret, cu care au apărut în concerte și în show-uri radio încă din adolescență. În anii '50 cei doi s-au mutat în Nashville, unde Don a realizat hitul *Kitty Wells*, înregistrat în 1954.

În 1957 au prelucrat cântecul lui Felice și Boudleaux Bryant, *Bye Bye Love*, care a devenit hit number 6 în Marea Britanie. Au urmat *Wake Up Little Susie, All I Have To Do Is Dream, Bird Dog, Problems, So Sad* și *Devoted To You*, urmat de o succesiune de turnee care, la sfârșitul anilor '50, au făcut din ei grupul vocal number 1.

Au semnat cu Warner Brothers Records, la care au realizat *Cathy's Clown*, scrisă de Don, piesă ce s-a vândut în milioane de exemplare. Au continuat cu o serie de hituri Top 10 în SUA și number 1 în Marea Britanie și cu un turneu european. Don a devenit apoi dependent de droguri, fiind la un moment dat foarte aproape de moarte. În următorii trei ani, cât a durat dependența sa, numeroase turnee au fost întrerupte sau amânate, iar înregistrările au fost sporadice.

În 1965 grupul a revenit în forță cu hiturile. *The Price Of Love* și *Love Is Strange*. În 1966 au realizat TWO YANKS IN ANGLIA, un album care cuprinde opt piese compuse de Nash, Clarke și Hicks de la The Hollies, urmat de multe altele, ca STORIES WE COULD TELL, care însă nu au reușit să mai intre în topuri. De aceea, grupul a ajuns din nou să cânte în cluburi, iar după un concert din 1973 la Knotts Berry Farm, California, în care

Don, beat fiind, l-a insultat în public pe fratele său, acesta din urmă a declarat că nu va mai cânta niciodată alături de el. În următorii 10 ani, cei doi s-au întâlnit o singură dată și asta a fost la înmormântarea tatălui lor. Amândoi și-au văzut de propria carieră solo. Don a cântat cu grupul său, The Dead Cowboys, iar Phil a realizat albumele de succes STAR SPANGLED SPRINGER și MYSTIC LINE, a apărut în filmul *Every Which Way But Loose* și a scris o sumedenie de piese. Cei doi s-au împăcat în 1983, susținând un concert de revenire emoționant, la Royal Albert Hall din Londra. Un an mai târziu au realizat EB 84, de pe care un cover după piesa lui Paul McCartney, *Wings Of A Nightingale*, a devenit hit. În 1986 au fost incluși în Rock 'n' Roll Hall Of Fame, iar în anul următor Phil i-a dat lui Don în dar o chitară făcută de mână, la aniversarea celor 50 de ani ai acestuia

Best Of (1995), Heartaches & Harmonies (1994), The Mercury Years (1993), The Everly Brothers On Warner Brothers, 1960-1969 (1993), Classic Everly Brothers (1992), Rare Solo Classics (1991), All-Time Greatest Hits (1990), Hidden Gems From The Warner (1989), Some Hearts (1989), Born Yesterday (1986), Their 20 Greatest Hits (1986), Golden Archive (1986), All They Had To Do Was Dream (1985), The Reunion Concert (1984), EB 84 (1984), 24 Original Classics (1984), Nashville Tennessee Nov 1955 (1981), Don't Worry Babe (1973), Pass The Chicken And Listen (1973), Stories We Could Tell (1972), The Everly Brothers Show (1970), Chained To A Memory (1970), Roots (1968), Everly Brothers Sing (1967), Living Legends (1967), In Our Image (1966), Two Yanks In England (1966), Gone, Gone, Gone (1965), Rock N' Soul (1965), Very Best Of (1964), Great Country Hits (1963), Folk Songs Of The Everly Brothers (1962), Instant Party (1962), Both Sides Of An Evening (1961), A Date With The Everly Brothers (1961), The Fabulous Style Of The E.B. (1960), It's Everly Time (1960), Best (1959), The Everly Brothers (1958), Songs Our Daddy Taught Us (1958)

Everything But The Girl

Duo compus din Tracey Thorn (n. 26 septembrie 1962, în Hertfordshire, Anglia) și Ben Watt (n. 6 decembrie 1962, în Anglia), înființat pe vremea când studiau la Hull University. Numele trupei provine de la cel al unui magazin de mobilă. Thorn a fost membra grupului Marine Girlscare și a realizat două albume. Ea și Ben au cântat împreună pentru prima dată în 1982, realizând o nouă versiune a piesei lui Cole Porter, *Night And Day*. Thorn a mai făcut în același an un mini album, A DISTANT SHORE, iar Watt a înregistrat NORTH MARINE DRIVE în anul următor. În 1983 au semnat cu Blanco y Negro Records, unde au debutat cu *Each And Everyone*, care a precedat albumul EDEN. Succesul major l-au avut însă cu un cântec al lui Danny Whitten, *I Don't Want To Talk About It*, care a intrat în Top 3 în Marea Britanie. Au continuat cu alte albume cum ar fi THE LANGUAGE OF LIFE, care îl are ca invitat la piesa *The Road*, pe Stan Getz (saxophone). WORLD-WIDE, din 1991, a fost un LP mediocru, însă AMPLIFIED HEART, realizat cu aportul lui Danny Thompson, Dave Mattacks, Richard Thompson și a aranjorului Harry Robinson, a readus grupul la rampă.

Everything But the Girl Vs. Drum & Bass (1996), Walking Wounded (1996), Amplified Heart (1994), Acoustic (1992), Worldwide (1991), The Language Of Life (1990), Idlewild (1988), Baby, The Stars Shine Bright (1986), Love Not Money (1985), Eden (1984), Everything But The Girl (1984)

Extreme

Grup rock american, înființat în Boston, în componența: Gary Cherone (n. 26 iulie 1961, în Malden, Massachusetts, SUA; vocals) Nuno Bettencourt (n. 20 septembrie 1966, în Azores, Portugalia; guitar), Pat Badger (n. 22 iulie 1967, în Boston, Massachusetts, SUA; bass) și Paul Geary (n. 24 iulie 1961, în Medford, Massachusetts, SUA; drums). În 1987 au semnat cu A&M Records și au debutat cu piesa *Play With Me* pentru soundtrackul filmului *Bill And Ted's Excellent Adventure*. A urmat albumul de debut, EXTREME, primit cu răceală de critica muzicală. Au dat însă lovitura cu PORNOGRAFFITTI, subintitulat A Funked Up Fairy Tale. De pe acest al doilea LP, balada rock *More Than Words* a ajuns în fruntea clasamentelor americane și britanice.

După apariția la concertul în memoria lui Freddie Mercury de pe stadionul Wembley, Extreme a realizat III SIDES TO EVERY STORY. În 1994, Mike Mangini (ex-Annihilator) l-a înlocuit pe Paul Geary la tobe. Un an mai târziu, Bettencourt a realizat un LP solo, dar grupul a revenit în 1995 cu WAITING FOR THE PUNCHLINE. Din păcate, Extreme s-a desființat în octombrie 1996.

Gary Cherone a plecat la Van Halen, Nuno și-a continuat cariera solo, iar Pat Badger cântă în prezent cu trupa lui Jason (Saigon Kick) Bieler, Supertransatlantic.

Accidental Collision (1998), Running Gag (1998), The Best Of Extreme (1997), Waiting For The Punchline (1995), Ill Sides To Every Story (1992), Pornograffitti (1990), Extreme (1989)

F

The Faces

Grup britanic înființat după destrămarea trupei The Small Faces, de Ronnie Lane (n. 1 aprilie 1946, în Plaistow, Londra, Anglia; bass), Kenny Jones (n. 16 septembrie 1948, în Stepney, Londra, Anglia; drums), Ian McLagan (n. 12 mai 1945, în Londra, Anglia; organ), Rod Stewart (n. 10 ianuarie 1945, în Highgate, Londra, Anglia; vocals) și Ron Wood (n. 1 iulie 1947; guitar). A debutat în 1970 cu albumul FIRST STEP, urmat de LONG PLAYER. Între timp, Rod Stewart și-a lansat propria carieră solo, The Faces devenind grupul său de acompaniament. Deși au avut succes cu A NOD'S AS GOOD AS A WINK…TO A BLIND HORSE și o serie de single-uri, era clar că toată atenția era îndreptată înspre Rod. Lane a plecat în 1973, fiind înlocuit cu Tetsu Yamauchi. Au urmat hituri ca *Pool Hall Richard, You Can Make Me Dance Sing Or* și un album live de succes, după care, în 1975, grupul s-a destrămat. Mai întâi a fost părăsit chiar de Stewart (care se autoexilase pentru a scăpa de impozite), apoi a plecat Wood la Rolling Stones, în timp ce restul au cântat pentru o scurtă perioadă cu Steve Marriott, într-o nouă formulă, neinspirată, Small Faces, după care trupa s-a desființat definitiv.

În 1993, la Brits Awards, The Faces s-au reunit pe neașteptate, cântând cu Rod Stewart și Bill Wyman la bass, în locul lui Ronnie Lane. Acesta din urmă a murit de scleroză multiplă la 4 iunie 1997, la Trinidad, Colorado.

Faces Featuring Rod Stewart (1980), Best Of (1977), Snakes & Ladders (1976), Overture/ Coast To Coast (1974), Coast To Coast Live (1974), Ooh-La-La (1973), Long Player (1971), A Nod Is As Good As A Wink...To A Blind Horse (1971), First Step (1970)

Fairport Convention

Grup folk-rock britanic înființat în 1967, la Londra, în varianta: Iain Matthews (n. Ian Matthews MacDonald, 16 iulie 1946, în Scunthorpe, Lincolnshire, Anglia; vocals), Judy Dyble (n. 13 februarie 1949, în Londra, Anglia; vocals), Ashley 'Tyger' Hutchings (n. 26 ianuarie 1945, în Muswell Hill, Londra, Anglia; bass), Richard Thompson (n. 3 aprilie 1949, în Londra, Anglia; guitar, vocals), Simon Nicol (n. 13 octombrie 1950, în Muswell Hill, Londra, Anglia; guitar, vocals) și Martin Lamble (n. 28 august 1949, în St. Johns Wood, Londra, Anglia, d. 12 mai 1969; drums). După o serie de concerte prin cluburi au semnat cu producătorul american Joe Boyd, au realizat *If I Had A Ribbon Bow* și un album de debut, FAIR PORT CONVENTION, care s-a vândut însă slab. Judy Dyble a fost înlocuită de Sandy Denny (n. Alexandra Denny, 6 ianuarie 1948, în Wimbledon, Londra, Anglia, d. 21 aprilie 1978; vocals). A urmat WHAT WE DID ON OUR HOLIDAY, care cuprinde *She Moved Through The Fair*, *Fotheringay, Book Song, I'll Keep It With Mine* și *Meet On The Ledge*. Matthews a plecat și el la scurt timp după realizarea albumului, nemulțumit de direcția tradițională înspre care se îndrepta grupul. Câteva luni mai târziu, autocarul lor de turneu a avut un accident care s-a soldat cu moartea lui Martin Lamble și a prietenei sale, Jeannie Franklyn.

Fairport Convention au realizat apoi UNHALFBRICKING, care cuprinde piese ale lui Bob Dylan și Sandy, care a compus *Autopsy* și *Who Knows Where The Time Goes*. Ca invitat l-au avut pe Dave Swarbrick (fiddle, mandolin). Piesele de pe următorul LP au fost difuzate în premieră în show-ul lui John Peel de la BBC, „Top Gear." Swarbrick devenise membru permanent, iar la tobe a fost cooptat Dave Mattacks (n. 1948, în Edgeware, Middlesex, Anglia). După LIEGE AND LIEF, care a fost o altă piatră de hotar în folk-rock-ul britanic, Hutchings a plecat pentru a înființa ceva mai târziu Steeleye Span, iar Sandy pentru a forma Fotheringay, cu Trevor Lucas.

Fairport Convention i-a cooptat atunci pe Dave Pegg (bass). Thompson a plecat și el, înainte de realizarea albumului ANGEL DELIGHT. În 1970 au intrat în Guinness Book Of Records, cu cel mai lung titlu de piesă: *Sir N. McKenzies's Daughter's Lament For The 77th Mounted Lancer's Retreat From The Straits Of Loch Knombe, In The Year Of Our Lord 1727, On The Occasion Of The Announcement Of Her Marriage To The Laird Of Kinleakie*. După albumele FULL HOUSE și BABBA COMBE LEE, Simon Nicol a înființat Albion Band, alături de Ashley Hutchings, iar Swarbrick începuse să aibă probleme cu auzul. În grup au venit și au plecat atâția muzicieni încât greu li se mai poate ține socoteala. Oricum, Sandy Denny și Dave Mattacks s-au reîntors, ultimul chiar de două ori, dar la sfârșitul anilor '70 grupul a început să regreseze, susținând chiar și un concert de adio în 1979 la Cropredy în Oxfordshire. De atunci, trupa s-a reunit anual în diverse formule. Au mai scos câteva albume, după care Swarbrick a fost înlocuit în 1985 de Ric Sanders. Au urmat GLADYS' LEAP, cu Simon Nicol (vocals), albumul instrumental EXPLETIVE DELIGHTED, THE FIVE SEASONS și altele.

Close to the Wind (1998), Who Knows Where the Time Goes? (1997), Old New Borrowed Blues (1996), Jewel In The Crown (1995), 25th Anniversary (1994), From Past Archive (1994), Bonny Bunch Of Roses/ Tipplers Tales (1992), Five Seasons (1990), Red And Gold (1989), The Best Of Fairport Convention (1988), It All Comes Round Again (1987), In Real Time, Live '87 (1987), Heyday (1987), Expletive Delighted (1986), Oathe Boot (1986), House Full (1986), Gladys' Leap (1985), Moat On The Ledge (1982), The Airing Cupboard Tapes '71-'74 (1981), Farewell, Farewell (1979), Tipplers Tales (1978), Bonny Bunch Of Roses (1977), Live At L.A. Troubadour (1977), Fairport Chronicles (1976), Gottle O'Gear (1976), Rising For The Moon (1975), A Fairport Live Convention (1974), Nine (1973), Rosie (1973), History Of (1972), Angel Delight (1971), Babbacobe Lee (1971), House Full (Live 1970) (1970), Full House (1970), Liege And Lief (1969), Unhalfbricking (1969), What We Did On Our Holiday (1969), Fairport Convention (1968)

Faith No More

Grup din San Francisco, înființat în 1980, Faith No More îmbină stilurile funk, thrash și hardcore. La început, din trupă făceau parte: Jim Martin (n. 21 iulie 1961, în Oakland, California, SUA, ex-Vicious Hatred; guitar), Roddy Bottum (n. 1 iulie 1963, în Los Angeles, California, SUA; keyboards), Bill Gould (n. 24 aprilie 1963, în Los Angeles, California, SUA; bass), Chuck Moseley (vocals) și Mike Bordin (n. 27 noiembrie 1962, în San Francisco, California, SUA; drums). Au debutat la casa de discuri independentă Mordam, cu un album, urmat de INTRODUCE YOURSELF la casa de discuri Slash, o filială a Warner Brothers. Moseley a fost apoi concediat, ca urmare a unor dispute interne. Acesta a activat o perioadă cu Bad Brains, după care a înființat Cement. Înlocuitorul său, Mike Patton (n. 27 ianuarie 1968, în Eureka, California, SUA; vocals) a fost însă și mai bine primit de către public, debutând pe albumul THE REAL THING, de pe care *Epic* a condus în Top 20 în Marea Britanie. LIVE AT THE BRIXTON ACADEMY a fost realizat după trei ani de turneu în întreaga lume. Următorul lor LP de studio, ANGEL DUST, cuprinde un cover al unei piese Commodores, *I'm Easy*, care a intrat în Top 10 în SUA. În 1994, Jim Martin a fost înlocuit cu Trey Spruance, care a făcut parte din trupa lui Mike Patton, Mr. Bungle.

Greatest Hits (1998), Album Of The Year (1997), King For A Day, Fool For A Lifetime (1995), Songs To Make Love To (1993), Angel Dust (1992), The Real Thing (1989), Introduce Yourself (1987), We Care A Lot (1985)

Falco

Născut Johann Hoelzl, la19 februarie 1957, în Austria, Falco a studiat la conservatorul din Viena și a fost basist în trupa punk Drahdiwaberl. Din 1982 a început să cânte solo, primul lui succes fiind piesa *Der Kommisar*, urmată de *Jeanny*, care a ajuns în fruntea clasamentelor germane, deși a fost interzisă la radio. *Rock Me Amadeus* (din 1985) a fost scrisă în colaborare cu producătorii olandezi Rob și Ferdi Bolland și a fost number 1 în Marea Britanie în 1986, an în care albumul FALCO 3 a intrat în Top 10 în SUA. Au urmat hiturile *Vienna Calling* și *The Sound Of Musik*, după care, în afară de *Titanic* din 1992, piesele sale n-au mai avut impact decât în Germania și la vorbitorii de limbă germană. Falco a murit în 1999, în urma unui accident de mașină.

Nachtflug (1998), The Remix Hit Collection (1992), Data-De-Groove (1991), Data-De-Groove (1990), Wiener Blut (1988), Emotional (1986), Falco 3 (1986), Young Romans (1984), Jungle Roemer (1984), Einzelhaft (1982)

The Farm

Grup înființat în 1983 în Liverpool, Anglia, de Peter Hooton (n. 28 septembrie 1962, în Liverpool, Anglia; vocals), Steve Grimes (n. 4 iulie 1962, în Liverpool, Anglia; guitar), Phillip Strongman (bass) și Andy McVann (drums).

În 1984 formulei de bază i s-au adăugat noii membri: John Melvin, George Maher, Steve Levy și Anthony Evans. Doi ani mai târziu, McVann a murit într-un accident de mașină și a fost înlocuit de Roy Boulter (n. 2 iulie 1964, în Liverpool, Anglia). Au venit apoi Keith Mullen (n. în Bootle, Anglia; guitar), Carl Hunter (n. 14 aprilie 1965, în Bootle, Anglia; bass), Ben Leach (n. 2 mai 1969, în Liverpool, Anglia; keyboards). După o serie de apariții la diverse case de discuri independente, The Farm și-a creat propria casă. Au continuat cu o versiune cover a unei piese Monkee, *Stepping Stone*, apoi cu *Groovy Train* și *All Together Now*, ultima ajungând în Top 10 din Marea Britanie în 1990 și fiind urmată, un an mai târziu, de albumul SPARTACUS, care a intrat direct pe prima poziție în topurile britanice. Nu același lucru s-a întâmplat cu următorul album, LOVE SEE NO COLOUR, care n-a ajuns nici măcar pe locul 50. Prin urmare, Sony Records a renunțat la serviciile grupului, însă Seymour Stein de la Sire Records, SUA, a fost de părere că grupul mai avea multe de spus și le-a oferit un nou contract. Astfel, în 1994, a apărut un nou album, intitulat HULLABALOO.

The Best Of The Farm (1998), Hullabaloo (1994), Pastures Old & New (1993), Love See No Colour (1992), Spartacus (1991)

The Fifth Dimension

Grup soul vocal, înființat în Los Angeles și cunoscut mai întâi ca Versatiles, compus din: Marilyn McCoo (n. 30 septembrie 1944, în Jersey City, New Jersey, SUA), Florence LaRue (n. 4 februarie 1944, în Philadelphia, Pennsylvania, SUA), Billy Davis Jnr. (n. 26 iulie 1940, în St. Louis, Missouri, SUA), Lamont McLemore (n. 17 septembrie 1940, în St. Louis, Missouri, SUA) și Ron Townsend (n. 29 ianuarie 1941, în St. Louis, Missouri, SUA). Primul succes l-au avut în 1967 cu piese ca: *Go Where You Wanna, Up*, *Up And Away* și *Carpet Man*, compoziții ale lui Jimmy Webb. După două albume, grupul a început o nouă colaborare, cu Laura Nyro, care le-a compus piesele *Stoned Soul Picnic, Sweet Blindness* (1968), *Wedding Bell Blues* (1969) și *Save The Country* (1970), toate succese de top. Lor li s-a mai adăugat și single-ul *Aquarius/Let The Sunshine In*, un potpuriu de cântece din musicalul *Hair*, care a intrat pe prima poziție în topurile americane din 1969 și a fost number 11 în Marea Britanie. În 1971, *One Less Bell To Answer* a intrat în clasamentele americane pe locul doi. Cinci ani mai târziu, după o serie de insuccese, Marilyn McCoo și Billy Davis Jnr au părăsit grupul.

Up, Up And Away: The Definitive Collection (1997), In The House (1995), Anthology 1967-1973 (1986), Very Best (1982), High On Sunshine (1978), Dimension Five (1975), Earthbound (1975), Soul & Inspiration (1974), Living Together, Growing Together (1973), Greatest Hits On Earth (1972), Individually & Collectively (1972), Live (1971), Love's Lines, Angels And Rhymes (1971), Portrait (1970), The Age Of Aquarius (1969), Stone Soul Picnic (1968), Magic Garden (1967), Up, Up & Away (1967)

Fine Young Cannibals

Trio britanic pop, înființat în 1983, în componența: Andy Cox (n. 25 ianuarie 1960, în Birmingham, Anglia; guitar), David Steele (n. 8 septembrie 1960, în Isle of Wight, Anglia; bass și keyboards) și Roland Gift (n. 28 aprilie 1961, în Birmingham, Anglia; ex-Acrylic Victims; vocals). Numele grupului provine de la cel al filmului lui Robert Wagner. Au semnat cu London Records și au realizat single-ul *Johnny Come Home*, cu Martin Parry (percussion) și Graeme Hamilton (trumpet), care a intrat în Top 10 în Marea Britanie. Au urmat *Blue* și albumul de debut, care a intrat în topurile britanice pe poziția a 11-a. Backing vocals făcea Jimmy Somerville. Un cover după o piesă Buzzcocks, *Ever Fallen In Love*, *Two Men, A Drum Machine And A Trumpet*, un hit Top 20 din 1988, *Wee Papa Girl Rappers, Pop Will Eat Itself* și *She Drives Me Crazy* au completat succesul Fine Young Cannibals. Cel de-al doilea album a intrat atât în topurile britanice, cât și în cele americane, generând hitul *Good Thing*. În 1990 au câștigat premiile pentru: „Best British Group" și „Best Album", la BRIT Awards. În 1990, Cox și Steele au realizat o versiune remixată a albumului lor din 1989, THE RAW AND THE COOKED.

Fine Young Cannibals Finest (1997), The Raw & The Remix (1990), The Raw And The Cooked (1989), Fine Young Cannibals (1985)

Firehouse

Grup rock înființat în 1989 în Carolina de Nord, SUA, în componența: C.J. Snare (n. 14

decembrie 1964, în Washington D.C, SUA; vocals, keyboards), Michael Foster (drums, percussion), William Gordon Leverty II (n. 30 ianuarie 1967, în Richmond, Virginia, SUA; guitar) și Perry Richardson (n. 7 iulie 1963, în Conway, SC, SUA; bass). Au debutat în 1991 cu albumul FIREHOUSE, care a devenit disc de platină, generând două single-uri Top 20: *Don't Treat Me Bad* și *Love of a Lifetime*.

Cel de-al doilea album, HOLD YOUR FIRE, a devenit disc de aur și a fost urmat trei ani mai târziu de FIREHOUSE 3, un succes moderat, iar apoi de GOOD ACOUSTICS.

Good Acoustics (1996), Firehouse 3 (1995), Mr. Machinery Operator (1993), Live Totem Pole (EP, 1992), Hold Your Fire (1992), Flyin' The Flannel (1991), Firehouse (1991), From Ohio (1989), Sometimes (1988), If'n (1987), Ragin' Full-On (1986)

The Firm

Grup înființat în 1984 de chitaristul ex-Led Zeppelin, Jimmy Page, și de Paul Rodgers (ex-Free, Bad Company; vocals). Lor li s-a alăturat un alt muzician celebru: Chris Slade (ex-Uriah Heep, Manfred Mann; drums) dar și Tony Franklin (bass). Au realizat single-uri ca *Midnight Moonlight, Radioactive* și un cover după *You've Lost That Loving Feeling,* de pe primul album, urmat de o serie de concerte și MEAN BUSINESS din 1986. The Firm, ca atâtea alte trupe formate din celebrități, s-a desființat după un turneu mondial. Page și Rodgers s-au reîntors la cariera lor solo, Slade a plecat la AC/DC, iar Franklin la Blue Murder.

Mean Business (1986), The Firm (1985)

Fish

Născut Derek William Dick, la 25 aprilie 1958, în Dalkeith, Edinburgh, Scoția, Fish și-a primit porecla de la un proprietar de case care a obiectat la faptul că artistul își petrecea enorm de multă vreme în cadă. A debutat într-o trupă din Nottingham, numită Stone Dome, după care a fost cooptat în Marillion, de la care a plecat după realizarea albumului CLUTCHING AT STRAWS, în 1988, din cauză că nu agrea noua direcție muzicală a grupului. Și-a început cariera solo cu un album apărut în 1991. În 1989 a colaborat cu Peter Hammill la opera acestuia, THE FALL OF THE HOUSE OF USHER, dar a fost înlocuit cu Andy Bell. A mai înregistrat single-ul *Shortcut To Somewhere*, alături de Tony Banks de la Genesis, în 1986. În 1993 a realizat un LP de variante cover, printre care piesa Kinks, *Apeman*, și cea a grupului Moody Blues, *Question*.

Kettle Of Fish: The Best of (1999), Raindogs With Zippos (1998), Krakow (1996), Fish Head Curry (1996), Derek Dick & His Amazing Electric Bear (1993), Internal Exile (1992), For Whom The Bells Toll! (1991), Uncle Fish & The Crypt Creepers (1991)

Ella Fitzgerald

Născută la 25 aprilie 1917, în Newport News, Virginia, SUA, d. 15 iunie 1997, în Beverly Hills, Ella a fost crescută la New York de mama sa, după moartea tatălui. A început să cânte încă din școală, câștigând o serie de concursuri. Așa a ajuns să apară pe scenă la Harlem Opera House, unde a fost ascultată de numeroși oameni influenți. Cei care au încercat să facă din ea o cântăreață profesionistă au fost Benny Carter și Charles Linton, însă încercarea lor a dat greș, Ella preferând să participe în continuare la concursuri. A cântat apoi la Harlem's Apollo Theater, câștigând din nou și fiind ascultată de Linton Webb, de la The Chick Webb, care a cooptat-o în trupa sa. Ella a făcut o serie de înregistrări cu un grup condus de Teddy Wilson, apoi cu Ink Spots și chiar cu Benny Goodman. Hiturile sale cu Webb au fost: *Sing Me A Swing Song, Oh, Yes, Take Another Guess, The Dipsy Doodle, If Dreams Come True, A-Tisket, A-Tasket, F.D.R. Jones* și *Undecided*. După moartea acestuia, în 1939, Ella a devenit conducătoarea grupului până în 1942, când și-a început propria carieră, înregistrând câteva piese foarte populare, cântând în duet cu diverși artiști, printre care se numără și Norman Granz, care a ajutat-o să devină cântăreață de jaz în adevăratul sens al cuvântului, cultivându-și un public adecvat. A lucrat cu acompaniatorul Ray Brown, care a fost și soțul ei pentru o peri- oadă, cu Joe Pass și Tommy Flanagan, cu Louis Armstrong și mulți alții. Din păcate, la jumătatea anilor '80, problemele de sănătate au ținut-o departe de scenă. În 1990 însă a revenit, susținând concerte în Marea Britanie, unde a fost deosebit de bine primită.

Ella a murit la 15 iunie 1997, în Beverly Hills, din cauza diabetului și a problemelor sale cu inima.

Rhythm & Romance (1997), Ella & Friends (1996), The Early Years: Part 1 & 2 (1995), Hallelujah (1995), The Best Of (1994), The Ballads (1994), The Concert Years (1994), Pure

Ella (1994), The War Years (1994), 75th Birthday Celebration (1993), The Complete Ella Fitzgerald Song Books (1993), The Early Years, Part II (1939-1941) (1993), The Early Years, Part 1 (1935-1938) (1992), All That Jazz (1989), The Best Of (1989), Ella In Rome – The Birthday Concert (1988), The Irving Berlin Songbook (1986), Silver Collection: The Songbooks (1984), Best Is Yet To Come (1982), Ella Abraca Jobim (1981), Fine And Mellow (1979), Dream Dancing (1978), Lady Time (1978), At The Montreux Jazz Festival (1975), Ella In London (1974), Ella A Nice (1971), Ella Fitzgerald's Christmas (1967), Johnny Mercer Songbook (1964), Jerome Kern Songbook (1963), These Are The Blues (1963), Ella In Hollywood (1961), Harold Arlen Songbook, Vol. 1, 2 (1961), Ella In Berlin (1960), Wishes You A Swinging Christmas (1960), Sings The George & Ira Gershwin Songbook (1959), Ella Swings Lightly (1958), The Irving Berlin Songbook Vol. 1, 2 (1958), At The Opera House (1957), The Complete Duke Ellington Songbook (1957), Ella Fitzgerald & Jazz At The Philharmonic (1957), Lady Be Good! (1957), Like Someone In Love (1957), Cole Porter Songbook Volume 1, 2 (1956), Rodgers And Hart Songbook Vol. 1, 2 (1956), Gershwin Songbook (1950)

Roberta Flack

Născută la 10 februarie 1937, în Asheville, North Carolina, SUA, Roberta Flack a studiat muzica la Howard University. A fost descoperită cântând jaz într-un club de noapte din Washington, de pianistul Les McCannwho, care a recomandat-o casei de discuri Atlantic. După două albume, FIRST TAKE și CHAPTER TWO, pianista și cântăreața a avut un hit cu piesa lui Ewan MacColl, *First Time Ever I Saw Your Face*, din 1969. Aceasta a fost inclusă în coloana sonoră a filmului *Play Misty For Me*, ceea ce a făcut din ea un hit internațional. Au urmat *Where Is The Love?* (1972), un duet cu Donny Hathaway la *Killing Me Softly With His Song* (1973), *The Closer I Get To You* (1978) și *You Are My Heaven* (1979). Hathaway s-a sinucis în 1979, ceea ce a șocat-o foarte mult pe Roberta. În anii '80, ea s-a asociat cu Peabo Bryson, cântând în duet cu el piese dintre care s-a remarcat *Tonight I Celebrate My Love*, din 1983.

Christmas Album (1997), Roberta (1995), Softly With These Songs: The Best Of Roberta Flack (1993), Set The Night To Music (1991), Oasis (1988), Greatest Hits (1984), Born To Love (1983), I'm The One (1982), Best Of Roberta Flack (1980), Live & More (1980), First Time I Saw You (1980), Roberta Flack (1978), Blue Lights In The Basement (1977), Feel Like Makin' Love (1975), Killing Me Softly (1973), Roberta Flack & Donny Hathaway (1972), Quiet Fire (1971), Chapter Two (1970), First Take (1969)

Fleetwood Mac

Grup înființat în iulie 1967 de Peter Green (n. Peter Greenbaum, 29 octombrie 1946, Bethnel Green, în Londra, Anglia; guitar) și Mick Fleetwood (n. 24 iulie 1947, în Londra, Anglia; drums). Amândoi au cântat cu Bluesbreakers a lui John Mayall și au reușit să semneze cu Blue Horizon Records. În grup au venit apoi Bob Brunning (bass), Jeremy Spencer (guitar) și John McVie (n. 26 noiembrie 1945, în Londra, Anglia). Fleetwood Mac a debutat în august 1967 la Windsor's National Jazz And Blues Festival. Un an mai târziu au realizat primul album, FLEETWOOD MAC, care a pătruns în Top 5 în Marea Britanie. Au mai avut câteva succese cu *Black Magic Woman*, o compoziție a lui Green care a fost mai târziu foarte popularizată de Santana, și *Need Your Love So Bad*, înregistrată pentru prima dată de Little Willie John.

Cel de-al doilea album, MR. WONDERFUL, a fost un nou succes, la care a contribuit și Christine Perfect (n. 12 iulie 1943, în Birmingham, Anglia; piano). În 1968 a venit și chitaristul Danny Kirwan (n. 13 mai 1950, Londra, Anglia), după care trupa a avut un nou succes cu *Albatross*, care a fost primul lor single vândut în milioane de exemplare. Au părăsit apoi casa de discuri Blue Horizon, semnând cu Immediate Records, care le-a editat *Man Of The World*, după care s-au mutat la Reprise, realizând *Oh Well* și albumul THEN PLAY ON, la înregistrarea căruia Jeremy Spencer a lipsit.

Peter Green a părăsit grupul în mai 1970, fiind înlocuit de Christine Perfect, căsătorită între timp cu John McVie. Alături de Kirwan și Spencer, au înregistrat un nou LP: KILIN HOUSE. Un an mai târziu însă, Spencer a intrat într-o sectă religioasă. A fost înlocuit cu Bob Welch (n. 31 iulie 1946, în California, SUA). Au urmat FUTURE GAMES și BARE TREES, plecarea lui Kirwan (înlocuit de Bob Weston, fost chitarist în grupul de acompaniament al lui Long John Baldry) și cooptarea lui Dave Walker (vocals), care a plecat însă după numai 8 luni, apucând să înregistreze alături de Fleetwood Mac albumul PENGUIN.

După lansarea lui MYSTERY TO ME, Weston a fost concediat în timpul unui concert american, după ce s-a aflat de aventura sa cu soția lui Fleetwood. Perfect, Welch, McVie și Fleetwood au realizat apoi HEROES ARE HARD TO FIND. În decembrie 1974 a plecat Welch, fiind înlocuit de Lindsey Buckingham, care cânta pe vremea aceea cu solista Stevie Nicks, pe care grupul a adoptat-o imediat. În această nouă formulă s-a născut albumul FLEETWOOD MAC, din 1975. O succesiune de compoziții ca *Over My Head, Say You Love Me* și *Rhiannon* au intrat în topuri, noua formulă dovedindu-se extrem de reușită. A urmat RUMOURS, care s-a vândut în 25 de milioane de exemplare, apoi dublul album TUSK, de pe care piesa titlu și *Sara* au fost hituri internaționale. FLEETWOOD MAC (LIVE) a fost lansat în 1980. Încă de pe atunci se zvonea despre destrămarea grupului, ținând cont că Stevie Nicks și Lindsey Buckingham se certaseră, iar Christine și John McVie au divorțat. Zvonurile s-au adeverit însă abia după doi ani și după apariția albumului MIRAGE, care a generat hiturile *Hold Me*, *Gypsy* și *Oh Diane*.

După cinci ani însă, Fleetwood Mac a revenit cu TANGO IN THE NIGHT, de pe care *Little Lies, Family Man* și *You And I (Part 2)* au fost piesele cele mai populare. Lindsey Buckingham a părăsit oficial grupul în 1988. Au fost cooptați Rick Vito (n. 1950) și Billy Burnette (n. 7 mai 1953), iar albumul BEHIND THE MASK din 1990 a confirmat încă o dată că Fleetwood Mac este unul dintre cele mai bune grupuri din lume.

Peter Green's Fleetwood Mac Live At The BBC (1995), Time (1995), 25 Years: The Chain (1992), Behind The Mask (1990), Blues Collection (1989), Greatest Hits Live (1988), Tango In The Night (1987), London Live '68 (1986), Rattlesnake Shake (1986), Cerulean (1985), Live In Boston (1985), Jumping At Shadows (1985), Mirage (1982), Fleetwood Mac Live (1980), Tusk (1979), The Fleetwood Mac Story (1979), Man Of The World (1978), Best Of (1978), Rumours (1977), Fleetwood Mac In Chicago (1975), Vintahe Years (1975), Heroes Are Hard To Find (1974), Mystery To Me (1973), Penguin (1973), Bare Trees (1972), Greatest Hits (1971), Future Games (1971), Black Magic Woman (1971), Kilin House (1970), Jumping At Shadows (1970), The Biggest Thing Since Colossus (1970), Pious Bird Of Good Omen (1969), Fleetwood Mac In Chicago (1969), Then Play On (1969), Blues Jam At Chess (1969), Blues Jam In Chicago (1969), English Rose (1969), Mr. Wonderful (1968), Fleetwood Mac (1968)

Flotsam & Jetsam

Grup rock înființat în Phoenix, Arizona, SUA, în 1984, de David Kelly Smith (drums) și Jason Newsted (bass). Li s-au alăturat Eric A.K. (vocals) și chitariștii Mike Gilbert și Ed Carlson. Au debutat cu piese cuprinse pe compilațiile SPEED METAL HELL II și METAL MASSACRE IV, după care au semnat cu Roadrunner Records la care au realizat DOOMSDAY FOR THE DECEIVER, din 1986. Newsted a plecat apoi la Metallica, fiind înlocuit cu Troy Gregory. A urmat NO PLACE FOR DISGRACE din 1988 și un cover după piesa lui Elton John, *Saturday Night's Alright For Fighting*, care însă nu au avut succesul comercial scontat. Roadrunner a renunțat la trupă, motiv pentru care au semnat cu MCA în 1990, începând o nouă etapă din cariera lor cu albumul WHEN THE STORM COMES DOWN, produs de Alex Periallis (care a mai produs și albume Testament și Anthrax).

Unnatural Selection (1999), High (1997), Drift (1995), Cuatro (1992), When The Storm Comes Down (1990), No Place For Disgrace (1988), Doomsday For The Deceiver (1986)

Focus

Grup înființat în 1969 de Thijs van Leer (organ, flute, vocals), Martin Dresden (bass) și Hans Cleuver (drums). Puțin mai târziu a fost cooptat și Jan Akkerman (guitar). Primul album a fost foarte bine primit în Europa. După realizarea lui, Akkerman a părăsit grupul, înființând unul nou cu Pierre Van der Linden (drums) și Cyril Havermans (bass). Thijs Van Leer a fost inclus și el, iar trupa s-a numit din nou Focus. A urmat albumul MOVING WAVES. La sfârșitul anului 1970, l-au întâlnit pe producătorul Mike Vernon (Fleetwood Mac, John Mayall), cel care avea să-i facă cunoscuți în toată lumea. În 1972 a apărut FOCUS 3, un dublu album care a generat hitul *Sylvia*. Pe acest LP, Cyril Havermans a fost înlocuit de Bert Ruiter.

La 5 mai 1973, Focus a cântat la Rainbow Theatre din Londra (vezi LP-ul LIVE AT THE RAINBOW). Pierre Van der Linden a părăsit apoi grupul, nefiind de acord cu intenția lui Bert Ruiter de a face din Focus o trupă comercială. În locul lui l-au cooptat pe Collin Allen (ex-John Mayall Band) și au realizat HAMBURGER CONCERTO, urmat de MOTHER FOCUS, după care Colin a fost înlocuit cu americanul David Kemper (drums), iar Akkerman a părăsit și el

grupul, care nu a mai realizat nimic până în 1977. În această perioadă a mai apărut doar o compilație produsă de Mike Vernon, SHIP OF MEMORIES.

În 1977, Focus s-a reîntors cu P.J. Proby, la voce, Thijs Van Leer, Bert Ruiter, Eef Albers (guitar), Phillip Catherine (guitar) și Steve Smith (drums), după care au părăsit din nou scena până în 1985, când din grup făceau parte doar Jan Akkerman și Thijs Van Leer, plus invitați ca Tato Gomez (bass), Ruud Jacobs (bass), Ustad Zamir Ahmad Khan (tabla) și Sergio Castillo (drum programer). Au realizat un nou LP, FOCUS, care conține piese precum *Russian Roulette, King Kong* și *Beethoven's Revenge*, însă după câteva concerte s-au despărțit din nou. Focus s-a reunit în 1990 în formula: Bert Ruiter (bass), Pierre van der Linden (drums), Jan Akkerman (guitar) și Thijs van Leer (organ, flute), apărând într-un show TV olandez. În 1993, Akkerman și Van Leer au cântat împreună la North Sea Jazz Festival, cu Akkerman/Van Leer Band, piese Focus. Jan Akkerman și Pierre van der Linden au continuat să susțină concerte împreună. Din 1996, Jan Akkerman Band a dat concerte în Olanda, în componența: Nico Brandsen (organ), Ton Dijkman (drums) și Manuel Hugas (bass). În 1998, Thijs van Leer a încercat să refacă Focus, alături de Hans Cleuver și Bert Ruiter, plus chitaristul Menno Gootjes, însă formula n-a rezistat.

Focus (1995), The Best Of Focus Hocus Pocus (1994), Focus-Jan Akkerman & Thijs Van Leer (1985), Focus Con Proby (1978), Ship Of Memories (1976), Mother Focus (1975), Focus (1975), Hamburger Concerto (1974), Live At The Rainbow (1973), Focus III (1972), Moving Waves (1971), In And Out Of Focus (1970)

Lita Ford

Născută la 23 septembrie 1959, în Londra, Anglia, Ford a intrat la vârsta de 15 ani în grupul Runaways, ca și chitaristă. În 1979, când grupul s-a destrămat, Lita și-a început cariera solo, debutând la casa de discuri Mercury cu un LP la care a colaborat și Neil Merryweather (bass): DANCIN' ON THE EDGE, urmat în 1988 de LITA, care a pătruns în Top 30 în Marea Britanie, generând hiturile *Kiss Me Deadly* și duetul cu Ozzy Osbourne, *Close My Eyes Forever*. În același an, Lita s-a căsătorit cu chitaristul de la W.A.S.P., Chris Holmes. STILETTO a continuat în același stil ca și albumul precedent, însă DANGEROUS CURVES din 1991 i-a scăzut mult audiența.

Black (1995), Greatest Hits (1993), Best Of Lita Ford (1992), Dangerous Curves (1991), Stiletto (1990), Lita (1988), Dancin' On The Edge (1984), Out For Blood (1983)

Foreigner

Grup rock înființat în 1976 de Mick Jones (n. 27 decembrie 1944, Londra, Anglia; guitar), cu Ian McDonald (n. 25 iulie 1946, Londra, Anglia; guitar, keyboards, horns, ex-King Crimson), Lou Gramm (n. Lou Grammatico, 2 mai 1950, Rochester, New York, SUA; vocals), Dennis Elliott (n. 18 august 1950, Londra, Anglia; drums), Al Greenwood (n. New York, SUA; keyboards) și Edward Gagliardi (n. 13 februarie 1952, New York, SUA; bass). Au debutat un an mai târziu cu FOREIGNER, care cuprinde piese scrise de Jones și Gramm, precum *Feels Like The First Time* și *Cold As Ice*. Au urmat o serie de concerte, trupa având mai mult succes în SUA decât în Europa. În 1979, Rick Wills (n. Anglia; bass) l-a înlocuit pe Gagliardi, după care grupul a înregistrat HEAD GAMES. Un an mai târziu au plecat McDonald și Greenwood, Foreigner invitându-i pe Thomas Dolby și Junior Walker să ia parte la înregistrarea albumului 4, de pe care *Waiting For A Girl Like You* a devenit hit single. *I Want To Know What Love Is* a avut însă cel mai mare succes comercial, conducând atât în clasamentele britanice, cât și în cele americane. La jumătatea anilor '80, membrii grupului s-au preocupat mai mult de proiectele personale. Succesul lui Lou Gramm cu albumul său READY OR NOT din 1987 a dus la speculații privind sfârșitul trupei Foreigner, ceea ce nu a fost însă cazul, la scurtă vreme apărând INSIDE INFORMATION. În 1990 însă, după cel de-al doilea succes al lui Gramm cu LONG HARD LOOK, acesta a părăsit definitiv grupul, înființând Shadow King. Jones l-a recrutat atunci pe Johnny Edwards, care apare pe UNUSUAL HEAT. În 1994, el și Gramm, alături de Bruce Turgon (bass), Jeff Jacobs (keyboards; ex-Billy Joel) și Mark Schulman (drums; ex-Billy Idol, Simple Minds) au refăcut Foreigner.

Juke Box Hero: Best Of (1996), Mr. Moonlight (1995), Classic Hits Live (1993), The Very Best... And Beyond (1992), Unusual Heat (1991), Inside Information (1987), Agent Provocateur (1984), Best Of Foreigner (1982), Records (Greatest Hits) (1982), 4 (1981), Head Games (1979), Double Vision (1978), Foreigner (1977)

Frankie Goes To Hollywood

Înființat în 1980, în Liverpool, Anglia, de Holly Johnson (n. William Johnson, 19 februarie 1960, în Khartoum, Sudan; vocals), Paul Rutherford (n. 8 decembrie 1959, în Liverpool, Anglia; vocals), Nasher Nash (n. Brian Nash, 20 mai 1963; guitar), Mark O'Toole (n. 6 ianuarie 1964, în Liverpool, Anglia; bass) și Peter Gill (n. 8 martie 1964, Liverpool, Anglia; drums), grupul a debutat la casa de discuri a lui Trevor Horn, ZTT, cu single-ul *Relax*, o piesă dance care, din cauza textului, a fost interzisă de radioul și televiziunea BBC, ceea ce a sporit interesul publicului, piesa ajungând în topurile britanice și vânzându-se în două milioane de exemplare. De altfel, de promovarea grupului se ocupa nimeni altul decât redactorul muzical Paul Morley, care a folosit sloganuri excelente și a lansat producția de tricouri imprimate cu textul: „Frankie Says…". La aceasta s-a mai adăugat și homosexualitatea nemascată a vocaliștilor Johnson și Rutherford, care a sporit și mai mult interesul publicului.

A urmat un alt single, *Two Tribes*, remixat în diverse variante de 7 și 12 inci. La single a contribuit și actorul Patrick Allen, citind în stilul lui Orwell un comunicat despre un posibil război nuclear. A intrat pe primele locuri în topuri, urmat de *Relax*, single remixat.

Dublul album WELCOME TO THE PLEASUREDOME include versiuni cover după piesa lui Bruce Springsteen, *Born To Run*, cea a lui Dionne Warwick, *Do You Know The Way To San Jose?*, și cea a grupului Gerry & The Pacemakers, *Ferry Across The Mersey*. Albumul a fost bineînțeles un succes, iar la sfârșitul anului 1984, FGTH au avut un nou number 1 cu piesa: *The Power Of Love*. În anul următor, un alt single, *Welcome To The Pleasuredome*, a ajuns number 2.

După un autoexil în Irlanda, pentru a scăpa de impozite, în 1986 grupul a revenit cu *Rage Hard,* devenit hit number 4 în Marea Britanie, și cu albumul LIVERPOOL, care n-a mai avut succesul de altă dată. La mai puțin de un an însă, grupul s-a desființat.

Bang...The Greatest Hits Of Frankie Goes To Hollywood (1994), Liverpool (1986), Welcome To The Pleasuredome (1984)

Aretha Franklin

Născută la 25 martie 1942, în Memphis, Tennessee, SUA, Aretha a început să cânte gospel încă de mică, fiind influențată de tatăl ei, un preot baptist celebru prin predicile sale și care le cunoștea pe Mahalia Jackson și Clara Ward, acestea dându-i fiicei sale primele lecții de canto. La 14 ani, Aretha făcea înregistrări la JVB și Checker. A semnat apoi cu Columbia, la care a realizat *Running Out Of Fools* (1964), *Cry Like A Baby* (1966) și altele, plus o serie de albume, fără succes însă. Deziluzionată, Aretha s-a mutat la Atlantic, în 1966, realizând *I Never Loved A Man (The Way I Loved You)*, care a intrat în Top 10 și a fost urmat de *Do Right Woman – Do Right Man*. A continuat cu *Respect*, *Baby I Love You, (You Make Me Feel Like) A Natural Woman, Chain Of Fools* și *(Sweet Sweet Baby) Since You've Been Gone*, care i-au atras denumirea de Queen Of Soul.

A realizat apoi excelentele *Think* (inclusă și în filmul *The Blues Brothers*) și *I Say A Little Prayer*. În 1970 au apărut *Call Me, Spirit In The Dark* și *Don't Play That Song*, iar în anul următor, ARETHA ALIVE AT THE FILLMORE WEST, urmat de albumul AMAZING GRACE, înregistrat cu James Cleveland și corul Southern California Community. În anii '70 a mai avut câteva hituri R&B: *Angel, Until You Come Back To Me (That's What I'm Gonna Do)* și *I'm In Love* și a jucat în filmul *The Blues Brothers*. În 1980 s-a mutat la casa de discuri Arista înregistrând *United Together*, ARETHA, LOVE ALL THE HURT AWAY. *Jump To It* și *Get It Right*, compuse de Luther Vandross, ca și WHO'S ZOOMIN' WHO? (1985), produs de Narada Michael Walden (de pe care *Freeway Of Love, Another Night* și piesa titlu au fost hit single-uri), i-au completat discografia. În anii '80 a cântat în duet cu Annie Lennox (*Sisters Are Doin' It For Themselves*) și George Michael (*I Knew You Were Waiting (For Me*), din 1987. Pe albumul THROUGH THE STORM (1989) cântă cu Elton John piesa titlu, cu James Brown *Gimme Some Lovin'* și cu Whitney Houston *It Isn't, It Wasn't, It Ain't Never Gonna Be*. LP-ul din1991, WHAT YOU SEE IS WHAT YOU SWEAT, include piese compuse de Burt Bacharach, Carole Bayer Sager, o colaborare cu Luther Vandross, o baladă și *Everyday People*, o piesă disco scrisă de Sly Stone. Aretha Franklin s-a reîntors în Top 10 în 1994 cu *A Deeper Love*.

Aretha (1996), Greatest Hits (1980-1994) (1994), The Very Best Of Aretha Franklin, Vol. 1, 2 (1994), Jazz To Soul (1992), Queen Of Soul (1992), What You See Is What You Sweat (1991), Aretha After Hours (1989), Through The Storm (1989), One Lord, One Faith, One Baptism (1987),

30 Greatest Hits (1985), Aretha Sings The Blues (1961-1965) (1985), Who's Zoomin' Who? (1985), Aretha's Jazz (1984), Jump To It (1982), Sweet Bitter Love (1982), Love All The Hurt Away (1981), Aretha (1980), Let Me In Your Life (1974), The Best Of (1973), Hey Now Hey (1973), Amazing Grace (1972), The First 12 Sides (1972), Young, Gifted And Black (1972), Aretha's Greatest Hits (1971), Live At The Fillmore West (1971), Spirit In The Dark (1970), This Girl's In Love With You (1970), Aretha's Gold (1969), Soul '69 (1969), Aretha In Paris (1968), Aretha Now (1968), Lady Soul (1968), Aretha Arrives (1967), I Never Loved A Man The Way I Love You (1967), Unforgettable – A Tribute To Dinah Washington (1964)

Free

Grup rock britanic, înființat în 1968, în componența: Paul Rodgers (n. 17 decembrie 1949, în Middlesbrough, Cleveland, Anglia; vocals), Paul Kossoff (n. 14 septembrie 1950, în Londra, Anglia, d. 19 martie 1976; guitar), Andy Fraser (n. 7 august 1952, în Londra, Anglia; bass) și Simon Kirke (n. 28 iulie 1949, în Shrewsbury, Shropshire, Anglia; drums). Free a debutat cu albumul TONS OF SOBS, dar abia cu FIRE AND WATER au reușit să atingă succesul comercial. LP-ul cuprinde piese ca *Heavy Load, Oh I Wept* și *All Right Now*, care în 1970 a ajuns number 2 în Marea Britanie și number 4 în SUA. După albumul HIGHWAY, grupul s-a destrămat, în mai 1971, dar s-a reunit în ianuarie anul următor, realizând FREE AT LAST, care include un alt hit Top 20, *Little Bit Of Love*. În urma problemelor de sănătate ale lui Kossoff și a plecării lui Fraser la grupul Sharks, Free a întreprins un turneu în Japonia în componența: Rodgers, Kirke, John Rabbit Bundrick (keyboards) și Tetsu Yamauchi (n. 1946, în Fukuoka, Japonia; bass). Kossoff a mai participat însă alături de Free și la câteva concerte din Marea Britanie, contribuind și la albumul HEARTBREAKER. A plecat definitiv în 1972, fiind înlocuit de Wendel Richardson. Un an mai târziu, trupa s-a desființat, iar Rodgers și Kirke au pus bazele grupului Bad Company.

Molten Gold: The Anthology (1993), Heartbreaker (1973), Best Of Free (1973), Free At Last (1972), Highway (1971), Kossoff, Kirke, Tetsu & Rabbit (1971), Free Live! (1971), Fire And Water (1970), Free (1969), Tons Of Sobs (1968)

G

Peter Gabriel

Născut la 13 februarie 1950, în Londra, Anglia, Peter Gabriel, fostul solist al grupului Genesis, și-a început cariera solo în 1975. Primele patru albume ale sale i-au purtat, toate, numele. *Solsbury Hill,* de pe primul LP, a intrat în Top 20 în Marea Britanie, dar și în topurile din SUA, unde Gabriel a făcut primul său turneu solo. Cel de-al doilea LP a fost produs de Robert Fripp și a ajuns în Top 10 în Marea Britanie, iar de pe cel de-al treilea, distribuit de casa de discuri Mercury în SUA, s-au remarcat *Games Without Frontiers* și *Biko*. A urmat un alt album PETER GABRIEL, apărut în 1982, iar un an mai târziu, un album în concert: PETER GABRIEL PLAYS LIVE. În 1985, artistul a compus coloana sonoră a filmului Birdy, regizat de Alan Parker. SO din 1986 conține single-ul number 1 în SUA, *Sledgehammer*, și un duet cu Kate Bush, *Don't Give Up*, devenit hit Top 10 în Marea Britanie. Peter Gabriel a înregistrat și a cântat în concerte cu senegalezul Youssou N'Dour, colectând bani pentru Amnesty International. În 1989 a compus coloana sonoră a filmului *The Last Temptation Of Christ*. Un an mai târziu a apărut o colecție de Greatest Hits cu titlul: SHAKING THE TREE, inspirat de o piesă compusă de Gabriel împreună cu N'Dour, inclusă inițial pe albumul acestuia din urmă, THE LION.

Eve (CD-ROM, 1997), Secret World Live (1994), Me (1993), Revisited (1992), Us (1992), Shaking The Tree (1990), Slowburn (1989), Passion: Music For "The Last Temptation Of Christ." (1989), So (1986), Music From Birdy (1985), Plays Live (1983), 1&2 (1983), Security (1982), Peter Gabriel III (1980), Peter Gabriel II (1978), Peter Gabriel I (1977)

Rory Gallagher

Născut la 2 martie 1949, în Ballyshannon, Co. Donegal, Irlanda, d. 14 iunie 1995, Gallagher a înființat în 1965 Taste, un trio rock cu influențe blues. Cinci ani mai târziu, când grupul s-a destrămat, chitaristul și-a început cariera solo, acompaniat de Gerry McAvoy (bass) și Wilgar Campbell (drums).

Ultimul a fost înlocuit de Rod De'ath după albumul LIVE IN EUROPE și tot atunci a fost racolat la keyboards Lou Marrin. În această formulă au înregistrat albumele cu cel mai mare succes: BLUEPRINT și IRISH TOUR, din '74. Patru ani mai târziu, De'ath și Marrin au părăsit grupul. La tobe a venit Ted McKenna, care a fost apoi înlocuit cu Brendan O'Neill, iar Mark Feltham (harmonica) a devenit un oaspete permanent al grupului. Alături de trupa sa, Gallagher a făcut numeroase turnee în întreaga lume, iar discurile sale s-au vândut în milioane de exemplare. Chitaristul a colaborat cu artiști ca Donegan, Waters, Jerry Lee Lewis și Albert King. A contribuit la câteva albume Fureys, Davy Spillane și Joe O'Donnell.

Rory Gallagher a murit din cauza unor complicații apărute în urma unui transplant de ficat, la 14 iunie 1995.

A Blue Day For The Blues (1995), G. Men (1994), Edged In Blue (1992), Calling Hard (1992), The Bullfrog Interlude (1992), Fresh Evidence (1988), Best Of (1988), The Defender (1988), Jinx (1982), Stage Struck (1980), Top Priority (1979), Photo-Finish (1978), Best Years (1976), Take It Easy Baby (1976), Calling Card (1976), Against The Grain (1975), In The Beginning (1975), Sinner And Saint (1975), Irish Tour '74 (1974), The Story So Far (1974), Tatoo (1973), Blueprint (1973), Live In Europe/Stage Struck (1972), Deuce (1971), Rory Gallagher (1971)

Jerry Garcia

Născut la 1 august 1942, în San Francisco, California, SUA, d. 9 august 1995, în Forest Knolls, California, SUA, Jerry Garcia a făcut parte până la moartea sa, survenită la 53 de ani, din Grateful Dead. Între timp a mai contribuit la albumul Jefferson Airplane SURREALISTIC PILLOW, a colaborat cu David Crosby, Paul Kantner, Jefferson Starship, New Riders Of The Purple Sage, Crosby, Stills, Nash & Young, David Nelson, Merl Saunders, Howard Wales, David Grisman, Peter Rowan și alții. Chitaristul cânta la fel de bine la banjo cât și la pedal-steel guitar, chiar dacă îi lipsea cel de-al treilea deget de la mâna dreaptă, pierdut în urma unui accident din copilărie. A început să cânte solo în 1971, realizând un LP acompaniat de Howard Wales (keyboards), Bill Vit (drums) și John Kahn (bass). În 1986, Garcia a fost foarte aproape de moarte, din cauza unei supradoze de heroină. A murit însă de atac de cord în 1995, în timp ce urma un tratament de dezintoxicare, într-un centru medical din California. Discografia lui mai cuprinde JERRY GARCIA BAND, un dublu album de variante cover ale unor compoziții Smokey Robinson, Bob Dylan, The Band și alții, JERRY GARCIA & DAVID GRISMAN, NOT FOR KIDS ONLY, un album pentru copii, care a cimentat parteneriatul chitaristului cu Grisman (mandolin) și altele.

So What (1998), How Sweet It Is (1997), Shady Grove (1996), Not For Kids Only (1993), Jerry Garcia & David Grisman (1991), Jerry Garcia Band (1991), Compliments Of Garcia (1989), Almost Acustic (1988), Keystone Encores Vol. I, II (1988), Run For The Roses (1982), Cats Under The Stars (1978), Reflections (1976), Compliments (1974), Live At The Keystone (1973), Garcia (1972), Hooteroll? (1971)

Marvin Gaye

Născut Marvin Pentz Gay Jr., la 2 aprilie 1939, în Washington, DC, SUA, d. 1 aprilie 1984, Gaye a început să cânte mai întâi într-un cor bisericesc, influențat de tatăl său, care era preot. A înființat apoi, alături de Don Covay și Billy Stewart, grupul R&B, The Rainbows. În 1957 a cântat cu The Marquees. Alături de cântărețul și producătorul Harvey Fuqu, s-a mutat la Detroit în 1960, iar când acesta a început colaborarea cu Berry Gordy la casa de discuri Motown, Marvin a devenit session drummer și vocalist.

În 1961, lui Marvin Gaye i s-a oferit un contract solo. A cântat mai întâi jaz, trecând în 1962 la R&B și realizând primul lui single: *Stubborn Kind Of Fellow*, care a intrat în Top 10, fiind urmat și de altele. Între timp, a mai colaborat cu Martha And The Vandellas la hitul *Dancing In The Street* și a înregistrat cu Little Stevie Wonder primele albume ale acestuia. În 1965, Gaye a realizat un alt hit, *How Sweet It Is (To Be Loved By You)*, urmat de *I'll Be Doggone* și *Ain't That Peculiar*. A cântat în duet cu Mary Wells, cu Kim Weston, iar din 1967, cu Tammi Terrell. Din păcate, ca urmare a unei tumori pe creier, aceasta din urmă a clacat chiar pe scenă, în 1968, căzând în brațele lui

Gaye. Locul ei a fost luat apoi de Simpson, iar Marvin a dat lovitura cu *I Heard It Through The Grapevine*, care a fost best seller-ul casei Motown la acea dată. A urmat un alt hit number 1, *Too Busy Thinking 'Bout My Baby*, dar cariera artistului a fost încetinită de boala de care suferea și de moartea lui Tammi Terrell, survenită în martie 1970. Un an mai târziu a realizat albumul WHAT'S GOING ON, care a ajuns pe primul loc în topuri, la fel ca single-urile: *Mercy Mercy Me (The Ecology)* și *Inner City Blues*, de pe albumul WHAT'S GOING ON. În 1972 a realizat *You're The Man* și a compus soundtrackul filmului *Trouble Man*, a cărui piesă titlu a devenit hit single.

Dependența de droguri și divorțul de Anna Gordy (din 1975), i-au întârziat munca la următorul album, I WANT YOU, a cărui piesă titlu a ajuns hit number 1 în topurile soul, la fel ca și cea din 1977, *Got To Give It Up*. În 1978, a plecat în Hawaii pentru a scăpa de impozite, albumul dublu HERE, MY DEAR apărând abia după un an. A continuat cu LOVER MAN, iar în 1980 s-a autoexilat din nou, de această dată în Europa, unde a înregistrat un album, IN OUR LIFETIME, apărut tot la Motown. Gaye a acuzat casa de discuri că a remixat și editat albumul fără consimțământul său, schimbându-i titlul și coperta. Prin urmare, vocalistul s-a mutat la Columbia în 1982, unde a realizat *Sexual Healing* și MIDNIGHT LOVE. A revenit apoi în SUA, unde a locuit împreună cu părinții săi, însă dependența de cocaină l-a împiedicat încă o dată să lucreze, împingându-l într-o depresie puternică, care a condus la declarația sa de la începutul anului 1984 – că dorește să se sinucidă. Certurile între el și tatăl său au dus la tragicul eveniment din 1 aprilie 1984, când, în urma unei confruntări violente, Marvin Gaye Sr. și-a împușcat fiul mortal.

După moartea lui, Motown și Columbia au colaborat la înregistrarea a două albume care conțin piesele nefinisate ale lui Marvin Gaye: DREAM OF A LIFETIME și ROMANTICALLY YOURS.

Vulnerable (1997), The Master (1961-1984) (1995), The Marvin Gaye Classics Collection (1994), Motown Legends: I'll Be Doggone (1994), The Norman Whitfield Sessions (1994), More Of The Best 1963-81 (1993), Adults (1992), The Last Concert Tour (1991), The Marvin Gaye Collection (1990), A Musical Testament 1964-1984 (1988), Compact Command Performances Vol. 2 (1986), Dream Of A Lifetime (1985), Marvin Gaye & His Women Classic Duets (1985), Motown Legends (1985), Romantically Yours (1985), Compact Command Performances (1984), Great Songs & Performances That Inspired Motown 25 (1983), Midnight Love (1982), In Our Lifetime: The Final Motown Sessions (1981), Motown Superstars Series, Vol. 15 (1980), Here, My Dear (1978), Live! At The London Palladium (1977), Greatest Hits (1976), I Want You (1976), Anthology (1974), Live! (1974), Let's Get It On (1973), What's Going On (1971), Superhits (1970), That's The Way Love Is (1970), M.P.G. (1969), Marvin Gaye & His Girls (1969), I Heard It Through The Grapevine (1968), Moods Of Marvin Gaye (1966), How Sweet It Is To Be Loved By You (1965), That Stubborn Kinda, Fellow/How Sweet It Is To Be (1965), A Tribute To The Great Nat "King" Cole (1965), Hello Broadway (1964), When I'm Alone I Cry (1964), That Stubborn Kinda' Fellow (1963)

Gloria Gaynor

Născută la 7 septembrie 1947, în Newark, New Jersey, SUA, Gloria Gaynor a debutat în 1965 cu un single, produs de Johnny Nash, care a precedat activitatea solistei cu grupul Soul Satisfiers. A fost descoperită cântând într-un club de noapte din Manhattan, de cel care avea să-i devină manager, Jay Ellis. Alături de producătorii Tony Bongiovia și Meco Monardo a realizat NEVER CAN SAY GOODBYE (1974) și REACH OUT I'LL BE THERE (1975). În 1979, single-ul *I Will Survive* a intrat pe primul loc, atât în topurile americane cât și în cele britanice. *I Am What I Am* din 1983 a fost de asemenea hit, însă 'Queen Of The Discotheques', cum a fost supranumită Gloria, n-a reușit să-și adapteze stilul la ritmul anilor '90.

Never Can Say Goodbye '98 (1998), I Am What I Am '96 (1996), I'll Be There (1995), The Power Of (1986), I Am Gloria Gaynor (1984), Gloria Gaynor (1983), Greatest Hits (1982), I Kinda Like Me (1981), Stories (1980), Love Tracks (1979), I Have A Right (1979), Park Avenue Sound (1978), Best Of Gloria Gaynor (1977), Glorious (1977), I've Got You (1976), Reach Out I'll Be There (1975), Experience (1975), Never Can Say Good bye (1974)

Generation X

Este grupul lui Billy Idol (n. William Broad, 30 noiembrie 1955, în Stanmore, Middlesex, Anglia; vocals), înființat în 1976, alături de Tony James (bass, vocals), Bob Andrews (guitar, vocals) și John Towe (drums). Generation X a debutat într-un concert la Londra, în 1976. Towe a fost apoi înlocuit de Mark Laff, iar grupul a semnat cu

Chrysalis Records, la care au realizat hiturile *Your Generation* și *Ready Steady Go*. Cel mai mare succes comercial l-au avut cu *King Rocker*, un single din 1979, number 11 în topurile britanice. Trupa s-a desființat în 1981, după numai trei albume, printre care KISS ME DEADLY, pe care se găsește prima versiune a piesei *Dancing With Myself*, ce va deveni primul hit din cariera solo a lui Billy Idol.

Perfect Hits 1975-1981 (1991), Live (1988), Original Generation X (1986), Best Of (1985), Kiss Me Deadly (1981), Valley Of The Dolls (1979), Generation X (1978)

Genesis

Grup britanic înființat în componența: Peter Gabriel (n. 13 mai 1950, în Londra; Anglia, vocals), Tony Banks (n. 27 martie 1951, în East Heathly, Sussex, Anglia; keyboards) și Chris Stewart (drums), care făceau parte din Garden Wall, pe de o parte, și de Anthony Philips (guitar, vocals), plus Mike Rutherford (n. 2 octombrie 1950 bass, guitar, vocals), din grupul rival, The Anon. În ianuarie 1967, grupul a trimis o casetă demo lui Jonathan King, de la Decca Records. Acesta le-a finanțat apoi și alte înregistrări. În 1968, grupul a realizat single-ul *The Silent Sun*, iar un an mai târziu au debutat cu albumul FROM GENESIS TO REVELATION, lipsit de succes, motiv pentru care Decca a părăsit trupa. Cvintetul a semnat cu nou-înființata Charisma Records, în 1970. La tobe a apărut atunci Phil Collins (n. 31 ianuarie 1951, în Londra, Anglia), care mai lucrase cu un grup profesionist, Flaming Youth.

A urmat albumul TRESPASS, cu vânzări la fel de scăzute ca și primul, și cooptarea lui Steve Hackett (n. 12 februarie 1950, în Londra, Anglia; guitar). NURSERY CRYME, realizat un an mai târziu, a avut și el soarta celorlalte două, însă FOXTROT a ajuns în Top 20 în Marea Britanie, aducând grupului celebritatea. După SELLING ENGLAND BY THE POUND și THE LAMB LIES DOWN ON BROADWAY, Peter Gabriel a plecat (mai 1975), fiind înlocuit de Phil Collins.

Au urmat A TRICK OF THE TAIL și WIND & WUTHERING, foarte bine primite amândouă, iar în 1977, plecarea lui Hackett, după care Genesis a rămas un trio. Un an mai târziu a apărut AND THEN THERE WERE THREE, primul lor disc de aur, iar după doi ani, DUKE. În 1981 muzica grupului a pătruns și în SUA, unde ABACAB a intrat în Top 10. Atât GENESIS cât și INVISIBLE TOUCH au fost number 1 în topurile britanice, ultimul și în SUA. Piesele *Mama, That's All* și *Illegal Alien* au condus în clasamentele britanice.

În paralel cu Genesis, membrii grupului aveau și alte proiecte: Collins și-a lansat propria carieră solo, iar Rutherford a înființat Mike & The Mechanics. În 1991 grupul a revenit cu albumul WE CAN'T DANCE, de asemenea de succes.

În aprilie 1996 însă, au rămas doar doi membri, prin plecarea lui Phil Collins.

Interview Picture Disc (1993), The Way We Walk, Vol. 2: The Longs (1993), The Way We Walk, Vol. 1: The Shorts (1992), We Can't Dance (1991), And The Word Was (1987), Invisible Touch (1986), Genesis (1983), Three Sides Live (1982), Abacab (1981), Duke (1980), And Then There Were Three (1978), Seconds Out (1977), Wind & Wuthering (1977), Trick Of The Tail (1975), The Lamb Lies Down On Broadway (1974), Genesis Live (1973), Selling Anglia By The Pound (1973), Foxtrot (1972), Nursery Cryme (1971), Trespass (1970), From Genesis To Revelation (1969)

Gentle Giant

Grup înființat în 1969 de frații Shulman: Derek (n. 11 februarie 1947, în Glasgow, Scoția; vocals, guitar, bass), Ray (n. 3 decembrie 1949, în Portsmouth, Hampshire, Anglia; vocals, bass, violin) și Phil (n. 27 august 1937, în Glasgow, Scoția; saxophone), după destrămarea grupului Simon Dupree And The Big Sound. Lor li s-au alăturat Kerry Minnear (n. 2 ianuarie 1948, în Shaftsbury, Dorset, Anglia; keyboards, vocals), Gary Green (n. 20 noiembrie 1950, în Muswell Hill, Londra, Anglia; guitar, vocals) și Martin Smith (drums). Primul contract de înregistrare al grupului a fost cu Vertigo Records, în 1970. Smith a plecat după realizarea albumului ACQUIRING THE TASTE, fiind înlocuit de Malcolm Mortimore, care apare pe THREE FRIENDS și care a decedat în urma unui accident de motocicletă. John 'Pugwash' Weathers (n. 2 februarie 1947, în Carmarthen, Glamorganshire, Wales, ex-Eyes Of Blue), Graham Bond și Pete Brown's Piblokto au completat Gentle Giant la realizarea albumului OCTOPUS, urmat de un turneu după care Phil s-a retras din activitatea muzicală.

Grupul s-a mutat la casa de discuri WWA, unde a înregistrat IN A GLASS HOUSE și THE POWER & THE GLORY. Gentle Giant au semnat apoi cu Chrysalis. FREE HAND a fost cel mai bine vândut LP al lor. Nu același lucru s-a întâmplat

însă cu INTERVIEW și cu dublul album PLAYING THE FOOL. Grupul s-a destrămat în 1980, după apariția albumului CIVILIAN și plecarea lui Minnear, directorul lor artistic.

Civilian (1980), Giant For A Day (1978), Playing The Fool (1977), Interview (1976), Free Hand (1975), The Power & The Glory (1974), Octopus (1973), Three Friends (1972), Acquiring The Taste (1971), Gentle Giant (1970)

Andy Gibb

Născut la 5 martie 1958, în Manchester, Anglia, d. 10 martie 1988, în Oxford, Anglia, Andy Gibb era cel mai mic dintre frații Gibb, membrii grupului Bee Gees. A debutat solo în 1977, având trei hituri number 1 în SUA: *I Just Want To Be Your Everything, (Love Is) Thicker Than Water* și *Shadow Dancing*, eclipsându-i în popularitate chiar și pe frații săi. Au urmat încă șase hituri, plus o colaborare cu Olivia Newton-John (*I Can't Help It*), după care a început să lucreze în televiziune. Din cauza problemelor de ordin personal (una dintre ele era și celebritatea fraților lui), Andy a devenit dependent de cocaină. Din păcate, nici frații săi, care l-au invitat de numeroase ori să cânte împreună, nici muzica n-au reușit să-l salveze. Solistul a murit la numai 30 de ani, din cauza unei boli de inimă, cauzate de droguri.

A Collection Of His Greatest Hits (1991), Andy Gibb Greatest Hits (1980), After Dark (1980), Shadow Dancing (1978), Flowing Rivers (1977)

Ian Gillan

Născut la 19 august 1945, în Hounslow, Middlesex, Anglia, Ian Gillan și-a înființat propria trupă la numai 16 ani. Din 1962 până în 1964 a cântat cu trupa R&B The Javelins, după care a înființat The Hickies, însă la scurt timp a intrat în grupul Wainwright's Gentlemen, iar apoi în Episode Six (1965). În 1969, el și Roger Glover (n. 30 noiembrie 1945, în Brecon, South Wales; bass) au fost cooptați în Deep Purple, alături de Ritchie Blackmore, Jon Lord și Ian Paice. În iunie 1973, Gillan s-a decis pentru o carieră solo. A înființat Kingsway Studios, iar în 1974 a înregistrat un album, inițial prevăzut să fie editat la casa de discuri Purple, care însă a respins ideea. În 1975, Gillan a înființat Ian Gillan's Shand Grenade, cu Glover, iar ceva mai târziu Ian Gillan Band, trupă compusă din Gillan, Ray Fenwick (guitar), Mike Moran (keyboards), Mark Nauseef (drums) și John Gustafson (bass). După albumul CHILD IN TIME, la keyboards a venit Colin Towns. Grupul lui Gillan a mai înregistrat încă două albume, care n-au avut succesul comercial scontat, iar în 1978 s-a destrămat.

Gillan înregistrase, inspirat de cântecul lui Towns, *Fighting Man* – cu Leon Genocky (drums), Steve Byrd (guitar), John McCoy (bass) și Towns – albumul GILLAN, care nu a fost realizat niciodată. Totuși, câteva dintre piese sunt incluse pe următorul, MR. UNIVERSE, din 1979, înregistrat cu Pete Barnacle la tobe. Gillan a continuat cu GLORY ROAD, împreună cu Bernie Torme (guitar) și Mick Underwood (drums) și FOR GILLAN FANS ONLY, FUTURE SHOCK. Torme a fost înlocuit apoi de Janick Gers, care apare pe DOUBLE TROUBLE. În 1982 a apărut MAGIC, ultimul album în această formulă. Un an mai târziu Gillan a cântat cu Black Sabbath, însă doar pentru un turneu și un singur album, după care Deep Purple s-a reunit, iar Gillan a fost alături de ei. Au urmat câteva turnee și două albume, însă vechile divergențe au reînceput. Gillan a plecat din nou în mai 1989. Între timp însă, el și Glover au înregistrat un album. După plecarea din Purple s-a născut Ian Gillan, noua trupă a vocalistului, din care făceau parte Steve Morris (guitar), Chris Glen (bass), Ted McKenna (drums), Tommy Eyre (keyboards), Mick O'Donoghue (guitar) și Dave Lloyd (backing vocals, percussion). Albumul NAKED THUNDER a apărut în 1990, fiind urmat de un turneu de promovare, iar apoi de recrutarea lui Brett Bloomfield la bass și Leonard Haze la tobe. TOOLBOX, din 1991, a fost un album deosebit de apreciat. Gillan a mai cântat cu Deep Purple un an mai târziu, participând la câteva turnee și înregistrări, după care a plecat din nou. În 1994, alături de prima sa trupă, The Javelins, Gillan a înregistrat o colecție de versiuni cover după piese ale anilor '60.

Gillan At The BBC – Vol. 1, 2 (1997), The Radio One Club Sessions (Live 1968/69) (1997), Dreamcatcher (1997), Ian Gillan – Rock Profile (1995), The Javelins (1994), The Best Of (1992), Cherkazoo And Other Stories... (1992), Trouble – The Best Of Gillan (1991), Toolbox (1991), The Complete Episode Six (1991), Naked Thunder (1990), Live At Reading 1980 (1990), Put Yourself In My Place (1987), Magic (1981), Future Shock (1981), Live At The Double Trouble (1981), Glory Road (1980), Mr. Universe (1979), Budokan (1977), Gillan (1977), Clear Air Turbulence (1977), Scarabus (1977), Child In Time (1976)

Dizzy Gillespie

Născut John Birks Gillespie, la 21 octombrie 1917, în Cheraw, South Carolina, SUA, d. 6 ianuarie 1993, Gillespie a început să cânte la trombon, de la 12 ani, după care a trecut la trompetă. În 1935 a părăsit universitatea și a plecat în Philadelphia, unde a cântat cu diverse trupe locale. Tot atunci a primit și porecla Dizzy, de la un alt trompetist, Fats Palmer. În 1937, Dizzy a plecat la New York încercând să intre în trupa Lucky Millinder. N-a primit slujba, în schimb a fost angajat de Teddy Hill pentru un turneu european. Întors în SUA în 1939, Gillespie a mai cântat cu diverse trupe, după care s-a întors în cea a lui Hill. Când aceasta s-a destrămat, trompetistul a plecat la Cab Calloway Band. Un an mai târziu l-a întâlnit pe Charlie Parker, iar în 1941, după ce a fost concediat de Calloway, s-a întors la New York, unde a lucrat cu muzicieni ca: Benny Carter, Millinder, Charlie Barnet și Earl Hines, în a cărui trupă s-a întâlnit din nou cu Parker și cu Billy Eckstine (vocals).

Gillespie a înființat apoi o trupă mică, pentru înregistrări și concerte. În acea perioadă a realizat *Salt Peanuts* și *Hot House*. În 1944 a cântat în grupul lui Eckstine, alături de Gene Ammons, Sonny Stitt, Wardell Gray, Dexter Gordon, Fats Navarro, Howard McGhee și Miles Davis. În același timp, el și-a înființat propria trupă și a început să cânte în mod regulat cu Parker, într-un cvintet. Din trupa sa au făcut parte: James Moody, Cecil Payne, Benny Bailey, Al McKibbon, Willie Cook, Big Nick Nicholas, John Lewis, Milt Jackson, Ray Brown și Clarke. A făcut înregistrări cu Don Byas și Al Haig. Cvartetul său și al lui Parker a fost compus în decursul timpului din Haig, Curley Russell, Big Sid Catlett, Jackson Brown și Stan Levey.

Gillespie a devenit cu timpul una dintre cele mai cunoscute figuri ale jazului. Era atât compozitor, cât și un trompetist de excepție. Stilul său a influențat bebopp-ul și swingul. Cântând cu Chano Pozo, iar mai târziu cu Machito, el a fost și pionierul jazului latino-american.

În anii '50 a înregistrat cu J.J. Johnson, John Coltrane, Wynton Kelly și mulți alții. A făcut de asemenea turnee în Europa.

În 1953, Gillespie a susținut concerte în Toronto cu Parker, Bud Powell, Charles Mingus și Max Roach. Apoi a colaborat cu grupul lui Norman Granz, Jazz At The Philharmonic, iar în 1956 a fost recomandat de Adam Clayton Powell, Jr. președintelui Dwight D. Eisenhower ca fiind omul ideal pentru a conduce orchestra sponsorizată de departamentul de stat pentru a face turnee în Africa, Orientul Mijlociu și Asia. A susținut apoi concerte în America de Sud cu o altă trupă. La sfârșitul anilor '50, Gillespie, împreună cu grupul său, a continuat să facă turnee, să cânte în cluburi și la festivaluri, iar la începutul anilor '70 a colaborat cu Blakey, Monk, Stitt, McKibbon și Kai Winding. A cântat apoi cu Jon Faddis, un alt trompetist, fost fan al său, participând la Festivalul de la Montreux. Alături de Milt Jackson, Ray Brown, Monty Alexander și Jimmie Smith (drums), cei doi trompetiști au făcut și o serie de înregistrări.

La începutul anilor '80, Gillespie a înregistrat pentru televiziunea americană, a apărut la Londra cu un cvintet din care făcea parte și Paquito Rivera și a cântat la diverse festivaluri, în duet cu Art Farmer, Chico Freeman și Art Blakey.

La 70 de ani, Dizzy conducea din nou o trupă din care făceau parte Faddis și Sam Rivers.

La 6 ianuarie 1993, când a încetat din viață, Dizzy a fost regretat de întreaga lume muzicală.

The Cool World/Dizzy Goes Hollywood (1996), In Paris, Vol. 2 (1995), The Complete RCA Victor Recordings 1937-1949 (1995), Groovin' High (1994), Verve Jazz Masters 10 (1994), Dizzy's Diamond's (1992), Best Of (1992), To Diz With Love: The Diamond Jubilee Recordings (1992), The Winter In Lisbon (1991), Dizzy Gillespie: Sonny Lester Collection (1990), Symphony Sessions (1989), Compact Jazz (1987), New Faces (1984), Endlessly (1981), Summertime Montreux 1980 (1980), Free Ride (1977), Dizzy's Party (1977), The Bop Sessions (1975), Dizzy (1975), The Giant (1973), Blues People (1971), Dizzy Gillespie & The Mitchell-Ruff Duo (1971), Live At The Village Vanguard (1967), Swing Low, Sweet Cadillac (1967), Dizzy Gillespie With Gil Fuller/The Monterey Jazz Festival Orchestra (1965), En Concert Avec Europe 1 (1965), Angel City (1965), And The Double Six Of Paris (1963), Dizzy On The French Riviera (1962), At Newport (1957), Big Band Live In Stereo At Chester, Pa., June 14, 1957 (1957), World Statesman (1956), The Champ (1952), Dee Gee Days (1952), School Days (1951), Dizzy Gillespie Story (1950), Dizzy Gillespie And His Big Band (1948), Jivin' In Bebop (1947), Live 1946 (1946), Shaw 'Nuff (1946), Dizziest (1946), Groovin' High (1945)

Gin Blossoms

Grup înființat în Tempe, Arizona, SUA, în 1987, în componența: Robin Wilson (vocals, acoustic guitar), Jesse Valenzuela (guitar, mandolin),

Phillip Rhodes (drums), Bill Leen (bass) și Doug Hopkins (guitar). Albumul lor, NEW MISERABLE EXPERIENCE, a devenit disc de platină. Apoi, din cauza depresiei și a alcoolismului de care suferea, Hopkins a trebuit să fie concediat, în aprilie 1992, primind 15000 de dolari pentru drepturile asupra pieselor compuse de el, apărute pe album. Când piesele sale *Hey Jealousy* și *Found Out About You* au devenit hituri majore, depresia sa a crescut și, la 3 decembrie 1993, s-a împușcat. A fost înlocuit în trupă cu Scott Johnson, însă Gin Blossoms n-au mai reușit să revină la succesul avut cu piesele lui Hopkins.

Congratulations. I'm Sorry (1996), New Miserable Experience (1992), Up And Crumbling (1991)

Gary Glitter

Născut Paul Gadd, la 8 mai 1940, în Banbury, Oxfordshire, Anglia, Garry Glitter și-a început cariera într-un mic grup, intitulat Paul Russell And The Rebels. Sub numele de Paul Raven a înregistrat la Decca Records piesa *Alone In The Night*. A mai făcut un cover după *Tower Of Strength* a lui Frankie Vaughan, după care a locuit o vreme în Germania. La sfârșitul anilor '60 a semnat cu MCA Records, sub numele de Paul Raven și Monday, ultimul fiind folosit când a înregistrat o piesă Beatles, *Here Comes The Sun*. Când nimeni nu se mai aștepta, a reușit în sfârșit să se lanseze, sub pseudonimul Gary Glitter. Piesa înregistrată la Bell Records, *Rock 'N' Roll Part, 2* a ajuns hit number 2 în Marea Britanie și a intrat în Top 10 în SUA. Au urmat o serie de hituri Top 10 și trei single-uri: *I'm The Leader Of The Gang (I Am), I Love You Love Me Love* și *Always Yours*. O supradoză de droguri și falimentul i-au încetinit apoi cariera. Garry Glitter a continuat să susțină concerte în Marea Britanie, însă fără succesul de altădată.

Rock & Roll: Gary Glitter's Greatest Hits (1990), Gary Glitter's Gang Show: The Gang, The Band, The Leader (1989), Live + Alive (1988), C'mon, C'mon (1987), Alive & Kickin' (1985), Boys Will Be Boys (1984), The Leader (1980), Silver Star (1978), Golden Greatest (1977), I Love You Love (1977), Greatest Hits (1976), Always Yours (1975), G.G. (1975), Remember This Way (1974), Touch Me (1973), Glitter (1972)

The Go-Go's

Grup feminin intitulat la început The Misfits, înființat în California, SUA, în 1978, de Belinda Carlisle (n. 16 august 1958, în Hollywood, California, SUA; vocals) și Jane Wiedlin (n. 20 mai 1958, în Oconomowoc, Wisconsin, SUA; rhythm guitar), alături de Charlotte Caffey (n. 21 octombrie 1953, în Santa Monica, California, SUA; lead guitar, keyboards), Elissa Bello (drums) și Margot Olaverra (bass). Primul lor contract a fost cu Stiff Records, iar după single-ul *We Got The Beat* s-au mutat la IRS label, unde au realizat albumul de debut, BEAUTY AND THE BEAT. La vremea aceea, Olaverra a fost înlocuită de Kathy Valentine, iar Bello de Gina Schock. Albumul a fost number 1 în SUA, incluzând piesele *Our Lips Are Sealed* (Top 20) și *We Got The Beat* (number 2). De pe cel de-al doilea album, piesa titlu a intrat în Top 10. TALK SHOW a ajuns în Top 20, incluzând single-ul de succes *Head Over Heels* (1984). Grupul s-a destrămat în 1984, reformându-se în 1990, pentru un concert de binefacere organizat de PETA (People for the Ethical Treatment of Animals).

Return To The Valley Of The Go-Go's (1994), Greatest Hits (1990), Talk Show (1984), Vacation (1982), Beauty And The Beat (1981)

The Godfathers

Trupă R&B înființată de frații Peter și Chris Coyne (n. Londra, Anglia; vocals, bass), care au debutat în trupa punk londoneză Sid Presley Experience (cu Del Bartle la chitară și Kevin Murphy la tobe). Când aceasta s-a destrămat, în 1985, frații Coyne au cântat mai departe sub numele The Sid Presley, recrutându-i pe Mike Gibson (n. Londra, Anglia; guitar), Kris Dollimore (n. Isle Of Sheppey, Kent, Anglia; guitar) și George Mazur (n. Bradford, Yorkshire, Anglia; drums). Apoi și-au schimbat numele în The Godfathers. Au înregistrat piesa *Lonely Man* în 1985, la propria lor casă de discuri, Corporate Image, iar în anul următor albumul HIT BY HIT. În 1986 au semnat cu Epic, care le-a editat BIRTH, SCHOOL, WORK, DEATH. Kris Dollimore a plecat în 1989, fiind înlocuit de Chris Burrows. Au urmat o serie de turnee în Europa și un nou album: UNREAL WORLD, din 1991.

Birth, School, Work, Death: The Best Of The Godfathers (1996), Unreal World (1991), Morye Songs About Love And Hate (1989), Birth, School, Work, Death (1988), Hit By Hit (1986)

Golden Earring

Grup rock înființat la Haga, Olanda, în 1961, de George Kooymans (n. 11 martie 1948, în

Haga, Olanda; guitar/vocals) și Rinus Gerritsen (n. 9 august 1946, în Haga, Olanda; bass/vocals) împreună cu Hans Van Herwerden (guitar) și Fred Van Der Hilst (drums). Primul lor succes a fost o piesă care a intrat în Top 10 din Olanda, *Please Go* (1965). Componența grupului s-a schimbat apoi, cu noii veniți, Frans Krassenburg (vocals), Peter De Ronde (guitar) și Jaap Eggermont (drums). Barry Hay (n. 16 august 1948, în Fyzabad, India; lead vocals/ flute/ saxophone/ guitar) l-a înlocuit pe Krassenburg în 1966, după care De Ronde a părăsit Golden Earring. Primul lor hit number one olandez a fost *Dong-Dong-Di-Ki-Di-Gi-Dong* din 1968, urmat de concerte în Europa și un turneu în SUA. Eggermont a părăsit grupul pentru a deveni producător și a fost înlocuit de Cesar Zuiderwijk (n. 18 iulie 1948, în Haga, Olanda) în 1969, după apariția albumului EIGHT MILES HIGH.

În 1972, Golden Earring au fost invitați să cânte în deschiderea unui turneu european al grupului The Who, iar un an mai târziu au realizat hitul de Top 10 britanic, *Radar Love*, care a intrat în 1974 în Top 20 din SUA. În grup a venit apoi Robert Jan Stips, iar la plecarea lui, în 1976, a venit Eelco Gelling (guitar). La sfârșitul anilor ’70, din grup făceau parte Kooymans, Gerritsen, Hay și Zuiderwijk. În această formulă au realizat SECOND LIVE, urmat de CUT, din 1982, de pe care *Twilight Zone* a intrat în Top 10 în SUA. Au urmat turnee în SUA și Canada și un nou succes cu *Lady Smiles*.

Naked II (1997), Face It (1995), Going To The Run (1991), Bloody Buccanners (1991), Temporary Madness (1991), Keeper Of The Flame (1989), The Very Best Vol. I, II (1988), The Hole (1986), North, South, East, North (1984), N.E.W.S (1984), Something Heavy Going On (1984), Cut (1982), Golden Hits Vol. III (1981), 2nd Live (1981), Long Blond Animal (1980), No Promises (1979), Grab It For A Second (1978), Mad Love (1977), Story (1977), Contraband (1976), To The Hilt (1975), Switch (1975), Moontan (1973), Hearing Earring (1973), Golden Earring Live (1972), Together (1972), Seven Tears (1971), Golden Earring (1971), Best Of (1970), Eight Miles High (1970), Sing My Song (1970), On The Double (1969), Miracle Mirror (1969), Greatest Hits (1968), Winter Harvest (1967), Just Earring (1965)

Steve Goodman

Născut la 25 iulie 1948, în Chicago, Illinois, SUA, d. 20 septembrie 1984, Steve Goodman a debutat în 1970 cu înregistrări apărute pe albumul GATHERING AT THE EARL OF OLD TOWN, o colecție de piese ale unor trupe care cântau într-un club folk din Chicago, condus de Earl Plonk. În 1972 a fost remarcat de Kris Kristofferson, care l-a recomandat lui Paul Anka. Acesta din urmă a convins casa de discuri Buddah să semneze cu Goodman un contract de înregistrare. Astfel a apărut albumul STEVE GOODMAN, care include piesele *You Never Even Call Me By My Name* și *City Of New Orleans*, un hit Top 20 pentru Arlo Guthrie, în 1972, cântat apoi de o serie de alți artiști. A urmat SOMEBODY ELSE’S TROUBLES, la care au colaborat David Bromberg, Bob Dylan (sub pseudonimul Robert Milkwood Thomas) și membrii grupului The Rascals.

Goodman a semnat apoi cu Asylum Records, după care și-a produs singur albumele JESSIE’S JIG AND OTHER FAVOURITES (1975) și WORDS WE CAN DANCE TO (1976). În 1977 a realizat SAY IT IN PRIVATE (produs de Joel Dorn), care include o piesă compusă de Smokey Robbinson, *Two Lovers*. Albumul din 1979, HIGH AND OUTSIDE, și cel din 1980, HOT SPOT, n-au intrat în topuri, ceea ce a dus la imposibilitatea de a mai semna cu vreo casă de discuri majoră. Goodman, care suferea de leucemie, nici nu era într-o stare fizică foarte bună. Cu toate acestea, în 1983, a reușit să înființeze propria sa casă de discuri, Red Pajamas, cu ajutorul managerului său, Al Bunetta. Primul lui album apărut aici este o colecție de piese live. Pe coperta albumului ARTISTIC HAIR’S artistul apare aproape chel, din cauza chimioterapiei la care era supus. A urmat AFFORDABLE ART, la care a colaborat și prietenul său, John Prine. Ultimul său album, SANTA ANA WINDS, care i-a avut ca invitați pe Emmylou Harris și Kris Kristofferson, include două piese pe care le-a scris cu Jim Ibbotson și Jeff Hanna: *Face On The Cutting Room Floor* și *Queen Of The Road*.

Steve Goodman a decedat în septembrie 1984, în urma unei operații de transplant de măduvă. În 1985, Red Pajamas Records a editat un dublu album în memoria artistului: TRIBUTE TO STEVE GOODMAN, la care au colaborat Prine, Bonnie Raitt, Arlo Guthrie, John Hartford, Bromberg, Richie Havens și The Nitty Gritty Dirt Band.

The Easter Tapes (1996), No Big Surprise: The Steve Goodman Anthology (1994), The Best Of The Asylum Years, Vol. 1, 2 (1989), Santa Ana Winds (1988), Unfinished Business (1987), Affordable Art (1984), Artistic Hair (1983), High

And Outside (1979), City Of New Orleans (1978), The Essential Steve Goodman (1976), Somebody Else's Troubles (1973), Steve Goodman (1971), Gathering At The Ear (1970)

Grand Funk Railroad

Grup american rock, înființat în 1968 de Mark Farner (n. 29 septembrie 1948, în Flint, Michigan, SUA; guitar), Mel Schacher (n. 3 aprilie 1951, în Owosso, Michigan, SUA; bass) și Don Brewer (3 septembrie 1948, în Flint, Michigan, SUA; drums). Farner și Brewer au făcut parte din The Pack, un grup soul-rock din Michigan, în care a venit apoi și Schacher și au luat numele de Grand Funk Railroad. Cei trei au semnat cu Capitol Records în 1969, unde au debutat cu ON TIME, urmat de GRAND FUNK, în 1970. În același an au devenit cea mai populară trupă de concert, iar albumele lor au început să intre în Top 10. Dintre acestea, cel mai bine vândut a fost WE'RE AN AMERICAN BAND, din 1973.

În 1972, grupul l-a concediat pe managerul lor, Knight, din cauza unor procese de fraudă, și l-au angajat pe John Eastman, tatăl Lindei McCartney, În anul următor și-au schimbat numele în Grand Funk, cooptându-l pe Craig Frost (n. 20 aprilie 1948, în Flint, Michigan, SUA; keyboards). Piesa titlu a albumului WE'RE AN AMERICAN BAND, produs de Todd Rundgren, a ajuns number 1. În 1974 un cover după piesa lui Little Eva, *Locomotion*, a ajuns de asemenea number 1, iar în anul următor s-au întors la numele original, Grand Funk Railroad. Au semnat cu MCA Records, care le-a editat GOOD SINGIN', GOOD PLAYIN', produs de Frank Zappa. Din cauză că albumul n-a avut succes, Farner a părăsit grupul, care l-a cooptat atunci pe chitaristul Billy Elworthy, schimbându-și din nou numele, de această dată în Flint. Au înregistrat un singur album, fără nici un succes.

În 1981 însă, Grand Funk a renăscut, cu Farner, Brewer și Dennis Bellinger la bass, înregistrând GRAND FUNK LIVES și WHAT'S FUNK?, la casa de discuri Full Moon. Pentru că nu și-au mai putut recăpăta faima de altădată, în 1983 grupul s-a destrămat definitiv. Farner s-a întors la cariera solo, iar Frost și Brewer au intrat în trupa lui Bob Seger, Silver Bullet Band.

Bosnia (1997), Best Of Grand Funk (1992), Heavy Hitters! (1992), Grand Funk Hits (1991), More Of The Best (1991), Grand Funk Lives (1981), Hits (1977), Born To Die (1976), Good Singin', Good Playin' (1976), Caught In The Act (1975), Masters Of Rock (1975), All The Girls In The World Beware (1974), Shining On (1974), We're An American Band (1973), Granicus (1973), Mark, Don & Mel 1969-71 (1972), Phoenix (1972), Mark, Don & Mel 1969-1971 (1972), E Pluribus Funk (1971), Survival (1971), Closer To Home (1970), Live Album (1970), Grand Funk (1970), On Time (1969)

Grant Lee Buffalo

Grup rock înființat în Los Angeles, SUA, în 1989, în componența: Grant Lee Phillips (n. Stockton, California; vocals, guitar), Paul Kimble (bass, keyboards) și Joey Peters (drums).

Până în 1991 trupa a înregistrat doar o casetă cu 11 piese, în studioul lui Kimble, casetă pe care i-au încredințat-o lui Bob Mould, acesta realizând FUZZY, la casa lui de discuri, Singles Only Label. Grupul a semnat apoi cu Slash Records, la care a apărut albumul lor de debut, de pe care s-au remarcat *America Snoring* și *Stars N' Stripes*. A urmat MIGHTY JOE MOON, al cărui extras pe single a fost *Rock Of Ages*, iar doi ani mai târziu, COPPERPOLIS. În 1999, după apariția albumului JUBILEE, grupul a fost concediat de casa de discuri Warner Bros. Ceea ce a condus la decizia Grant Lee Buffalo de a se desființa.

Jubilee (1998), Copperpolis (1996), Mighty Joe Moon (1994), Fuzzy (1993)

Grateful Dead

Grup din San Francisco, SUA, înființat în 1965, în formula: Jerry Garcia (n. Jerome John Garcia, 1 august 1942, San Francisco, California, SUA. d. 9 august 1995, Forest Knolls, California, SUA; guitar), Bob Weir (n. Robert Hall, 16 octombrie 1947, San Francisco, California, SUA; rhythm guitar), Phil Lesh (n. Philip Chapman, 15 martie 1940, Berkeley, California, SUA; bass), Ron Pigpen McKernan (n. 8 septembrie 1945, San Bruno, California, SUA. d. 8 martie 1973; keyboards) și Bill Kreutzmann (n. 7 aprilie 1946, Palo Alto, California, SUA; drums). Primul lor album, GRATEFUL DEAD, a apărut în 1967, fiind urmat de ANTHEM OF THE SUN, care cuprinde piese ca *The Faster We Go The Rounder We Get* și *Quadlibet For Tenderfeet*. A urmat AOXOMOXOA și, ca de obicei, o serie de concerte, care le-au adus multă audiență. Fanii lor au fost porecliți Deadheads. În grup au venit apoi Micky Hartand (drums) și Tom Constanten (keyboards). În această formulă a apărut LIVE DEAD, din 1970. Renumiți pentru piese extrem de lungi (mai ales când erau cântate în concert), Greatful Dead nu s-au dezmințit nici de data aceasta: *Dark Star* are

23 de minute. Au urmat WORKINGMAN'S DEAD, AMERICAN BEAUTY și EUROPE '72. În 1973, din cauza bolii provocate de abuzul de alcool, McKernan a murit, fiind înlocuit în trupă de Keith Godcheaux care, împreună cu soția sa, Donna (vocals), au încercat să-i compenseze absența. Cu albume psihedelice la început, apoi influențate de country, trupa a trecut și prin jaz, cu WAKE OF THE FLOOD din 1973, album care s-a vândut cel mai bine. După TERRAPIN STATION, din 1977, grupul a continuat să fie la fel de bun în concerte, însă valoarea albumelor a început să scadă. La SHAKEDOWN STREET au colaborat cu Lowell George. Keith și Donna Godcheaux au început să aibă probleme, ea cu vocea, el cu alcoolul și, prin urmare, în 1979 au fost concediați.

La 21 iulie 1980, Keith a murit într-un accident de mașină.

GO TO HEAVEN (1980) l-a avut la keyboards pe noul venit, Brent Mydland. În 1982, Garcia a devenit dependent de droguri, ceea ce i-a afectat serios calitățile de muzician. În 1986 a fost aproape de moarte din cauza unei crize de diabet. Albumul IN THE DARK, editat ulterior, a generat hit single-ul *Touch Of Grey*. După BUILT TO LAST, în august 1990, Mydland a murit din cauza unei combinații letale de cocaină și morfină. În locul lui a venit Bruce Hornsby, iar apoi Vince Welnick. În același an a apărut albumul live WITHOUT A NET. Garcia a avut iarăși probleme, de data aceasta cu plămânii, și a trebuit să se trateze o lungă perioadă de timp. După ce și-a revenit, grupul a continuat să susțină concerte, veniturile lor ridicându-se la sume imense.

Jerry Garcia a murit însă din cauza unui atac de cord, la 10 august 1995 într-un centru de dezintoxicare din California.

Dick's Picks Volume 3 (1995), Hundred Year Hall (1995), Dick's Picks Vol. 2 (1995), Dick's Picks Vol.1 (1993), Still Truckin' (1993), Two From The Vault (1992), Infrared Roses (1991), One From The Vault (1991), Without A Net (1990), Built To Last (1989), Dead Zone: Grateful Dead CD Collection 77-87 (1987), In The Dark (1987), Dead Set (1981), Reckoning (1981), Go To Heaven (1980), Shakedown Street (1978), Terrapin Station (1977), What A Long Strange Trip It's Been – Best Of The Grateful Dead (1977), Steal Your Face (1976), Blues For Allah (1975), From The Mars Hotel (1974), History Of The Grateful Dead, Vol. 1: Bear's Choice (1973), Skeletons From The Closet (1973), Wake Of The Flood (1973), Europe '72 (1972), Grateful Dead (1971), American Beauty (1970), Workingman's Dead (1970), Aoxomoxoa (1969), Live Dead (1969), Anthem Of The Sun (1968), The Grateful Dead (1967)

Great White

Grup rock înființat în 1981 la Los Angeles, în componența: Jack Russell (vocals), Mark Kendall (guitar), Lorne Black (bass) și Gary Holland (drums). Au atras atenția EMI Records cu un mini-LP, autofinanțat, OUT OF THE NIGHT, produs de prietenul lor, Don Dokken. Au debutat cu STICK IT, care a dus la desfacerea contractului cu EMI, din cauza proastei vânzări. Au finanțat apoi SHOT IN THE DARK, care le-a deschis ușa celor de la Capitol Records. Lorne Black și Gary Holland au fost înlocuiți cu Tony Montana și Audie Desbrow, iar Michael Lardie a fost cooptat la keyboards.

Mult mai melodic și mai accesibil, albumul ONCE BITTEN a fost foarte bine primit și s-a vândut excelent. A urmat RECOVERY: LIVE, care este o selecție de variante cover după piese The Who, Led Zeppelin, Humble Pie și Jimi Hendrix. TWICE SHY și HOOKED au consolidat succesul trupei, devenind discuri de platină, iar SAIL AWAY, inspirat de romanul lui Julian Barnes, *The History Of The World In Ten And A Half Chapters*, îl are la bass pe Teddy Cook.

Can't Get There From Here (1999), Great White, Great Zeppelin: A Tribute to Led Zeppelin (1999), Stage (1996), If I Ever Saw A Good Thing (1995), Sail Away (1994), The Best Of Great White (1993), Psycho City (1992), Hooked (1991), Hooked (Clean Version) (1991), Twice Shy (1989), Recovery: Live! (1988), Once Bitten (1987), Shot In The Dark (1986), Great White (1984), On Your Knees (1982)

Green Day

Grup rock din Rodeo California, SUA, înființat în 1987 de Billy Joe Armstrong (n. 17 februarie 1972; vocals, guitar) și Mike Dirnt (n. 4 mai 1972; bass, vocals), alături de Tre Cool (drums). Armstrong și Dirnt au cântat împreună încă de la vârsta de 11 ani, sub denumirea de Sweet Children. După două albume realizate la o casă de discuri minoră (1039/SMOOTH și KERPLUNK), s-au mutat la Reprise Records, la care au debutat cu DOOKIE, album ce a devenit dublu disc de platină. *Basket Case* a fost primul single, suficient mediatizat pentru a le aduce celebritatea. Au urmat o serie de concerte, printre care și cele din 1994 la festivalul Lollapaloza și apoi la Woodstock II.

În 1995 au revenit în atenția publicului cu INSOMNIAC, iar doi ani mai târziu au lansat NIMROD, care conține hitul *Good Riddance (Time of Your Life)*, piesă care apare pe coloana sonoră a serialului TV *Seinfeld* (vezi ultimul episod) și a devenit cântecul oficial al turneului PGA din '98. În februarie 1999, trupa a intrat iarăși în studio pentru înregistrarea unui nou album.

Foot in Mouth (1998), Nimrod (1997), Insomniac (1995), Dookie (1994), Kerplunk (1992), 1039/ Smoothed Out Slappy Hour (1991)

The Guess Who

Grup rock al anilor '60, care își are rădăcinile în Chad Allan And The Reflections, înființat în 1962 în Winnipeg, Canada, în componența: Allan (n. Allan Kobel; guitar/vocals), Jim Kale (bass), Randy Bachman (guitar), Bob Ashley (piano) și Garry Peterson (drums). Primul lor single, *Tribute To Buddy Holly*, realizat în anul înființării, a fost urmat de multe altele, iar în 1965 grupul și-a schimbat denumirea în Chad Allan and the Expressions și au realizat un cover după piesa grupului Johnny Kidd And The Pirates, *Shakin' All Over'*, care a devenit un hit number 1 în Canada și number 22 în SUA. Ashley a fost apoi înlocuit de Burton Cummings, de la The Deverons. În 1966 au realizat primul album, SHAKIN' ALL OVER, și și-au schimbat numele în Guess Who. În 1966 a plecat Allan, fiind înlocuit cu Bruce Decker, care i-a părăsit însă și el destul de repede. În 1967, piesa *His Girl* a intrat în topurile britanice, fiind urmată de un turneu în Anglia. S-au întors apoi în Canada și au făcut reclame la Coca-Cola, apărând și într-un show TV: LET'S GO. Au continuat cu alte single-uri apărute atât în Canada cât și în SUA, iar în 1968 au realizat albumul WHEATFIELD SOULIN. Cel de-al treilea single de pe acesta, *These Eyes*, compus de Cummings și Bachman, a adus grupului un contract cu RCA Records, ajungând number 6 în topurile americane din 1969. A urmat un alt album de succes, CANNED WHEAT PACKED BY THE GUESS WHO, precum și *Laughing, Undun* și hitul number 5 *No Time*.

În 1970, *American Woman* a devenit hit number 1 în SUA, iar albumul cu același titlu a intrat în Top 10. Tot în același an a plecat Bachman, din cauza religiei sale (mormonă), care nu se potrivea cu viața grupului. Culmea ironiei, muzicianul avea să cânte ceva mai târziu într-un alt grup de succes de aceeași natură: Bachman Turner Overdrive. A fost înlocuit de chitariștii Kurt Winter și Greg Leskiw. A urmat un alt single Top 10, *Share The Land*, din 1970, apoi *Albert Flasher* și *Rain Dance In* din 1971, plus albumul GREATEST HITS. În 1972, Leskiw și Kale au părăsit și ei trupa, fiind înlocuiți de Don McDougall și Bill Wallace. În 1974 au plecat Winter și McDougall, fiind înlocuiți de Domenic Troiano. În același an au mai avut un hit Top 10 cu *Clap For The Wolfman*, o piesă scrisă pentru DJ-ul american Wolfman Jack. Din păcate, acesta a fost ultimul hit. Cummings a desființat grupul în 1975.

În 1979, Allan, Kale, McDougall și alți trei noi membri au încercat să reînvie grupul, dar fără succes. Au recidivat și în 1983, Guess Who realizând un album și o casetă video.

Greatest Hits (1999), The Spirit Lives On: Greatest Hits Live (1998), The Ultimate Collection (1997), Lonely One (1995), Liberty (1995), At Their Best (1993), These Eyes (1992), No Strings Attached (1989), Track Record: The Guess Who Collection (1988), The Best Of Guess Who: Live (1986), American Woman, These Eyes & Other Hits (1985), All This For A Song (1979), The Greatest Of The Guess Who (1977), The Way They Were (1976), Play The Guess Who (1976), Flavours (1975), Power In The Music (1975), The Best Of Guess Who Vol. 2 (1974), Road Food (1974), Artificial Paradise (1973), # 10 (1973), Live At The Paramount (1972), Rockin' (1972), Wild One (1972), The Guess Who Play Pure Guess Who (1971), The Best Of The Guess Who (1971), So Long Bannatyne (1971), Share The Land (1970), American Woman (1970), Canned Wheat (1969), Wheatfield Soul (1969), Born In Canada (1969), Guess Who (1969), Wheatfield Soul (1968), Shackin' All Over (1965)

Guns N' Roses

Grup rock american înființat de W. Axl Rose (o anagramă a cuvântului Oral Sex, n. William Bailey, 6 februarie 1962, în Lafayette, Indiana, SUA; vocals) și Izzy Stradlin (n. Jeffrey Isbell, 8 aprilie 1962, în Lafayette, Indiana, SUA, guitar). Cei doi s-au întâlnit pentru prima dată la Los Angeles, în 1984. Rose începuse să cânte încă de la 5 ani în corul unei biserici și și-a schimbat numele la 17. El și Stradlin, alături de Tracii Guns (guitar) și Rob Gardner (drums) au înființat Rose, Hollywood Rose. Ultimii doi au plecat curând, fiind înlocuiți de Steven Adler (n. 22 ianuarie 1965, în Cleveland, Ohio, SUA; drums) și Slash (n. Saul Hudson, 23 iulie 1965, în Stoke-on-Trent, Stafford-

shire, Anglia; guitar). O dată cu cooptarea lui Duff Rose McKagan (n. Michael McKagan, 5 februarie 1964, în Seattle, Washington, SUA, ex-Fartz, Fastbacks, Ten Minute Warning și altele), trupa s-a reintitulat Guns N'Roses. EP-ul LIVE! LIKE A SUICIDE, realizat la Suicide Records, le-a adus apoi un contract cu casa de discuri Geffen, care a reeditat EP-ul un an mai târziu. În 1987, grupul a făcut numeroase turnee, iar în 1988 a lansat primul album, APPETITE FOR DESTRUCTION, care a devenit rapid un best seller, ajungând number 1 în SUA, datorită hitului *Sweet Child O'Mine*. Piesa *Welcome To The Jungle* a apărut pe coloana sonoră a filmului Dead Pool și a intrat în Top 30 în Marea Britanie. În 1989 a apărut LIES, care a generat hituri ca *Paradise City* și *One In A Million*.

În 1990, Adler a fost înlocuit cu Matt Sorum (n. 19 noiembrie 1960, în Mission Viejo, California, SUA, ex-The Cult; drums) iar Dizzy Reed (n. Darren Reed; keyboards) a fost și el cooptat pentru un turneu mondial din 1991. Au lansat apoi setul de două albume USE YOUR ILLUSION I AND II, precedat de o piesă a lui Bob Dylan, *Knockin' On Heaven's Door*, inclusă în coloana sonoră a filmului *Days Of Thunder*. A urmat plecarea lui Izzy Stradlin, înlocuit de Gilby Clarke (ex-Kill For Thrills), după care au realizat THE SPAGHETTI INCIDENT, o colecție de variante cover ale unor piese UK Subs, Nazareth, Misfits, Fear etc., plus o piesă compusă de ucigașul în masă Charles Manson (*Look At Your Game, Girl*). În aceeași perioadă, Duff McKagan a realizat un LP solo. În 1994, Gilby Clarke a demisionat. În locul său a fost adus Paul Huge, a cărui primă piesă cu Guns N' Roses a fost un cover după *Sympathy For The Devil*, a grupului Rolling Stones, inclusă în coloana sonoră a filmului *Interview With A Vampire*.

The Spaghetti Incident? (1993), Use Your Illusion I (1991), Use Your Illusion II (1991), G N'R Lies (EP, 1988), Appetite For Destruction (1987), Live! Like A Suicide (EP, 1986)

Buddy Guy

Născut George Guy, la 30 iulie 1936, în Lettsworth, Louisiana, SUA, cel mai bun chitarist de blues, cum a fost numit Buddy Guy, a învățat să cânte pe o chitară rudimentară, făcută de mână, încercând să reproducă hiturile auzite la radio. După ce a cântat cu câteva trupe locale s-a mutat la Chicago în 1957 și a intrat în trupa lui Rufus Foreman. Un an mai târziu a realizat primul său single, după care l-a întâlnit pe Willie Dixon, care i-a făcut intrarea la Chess Records, unde a participat ca session musician la înregistrări făcute de Muddy Waters și Howlin' Wolf. Guy a realizat apoi o serie de piese, dintre care s-au remarcat *First Time I Met The Blues* și *Stone Crazy*.

A mai colaborat cu harpistul Junior Wells, la albumele acestuia, HOODOO MAN BLUES și IT'S MY LIFE BABY, și a înregistrat o serie de LP-uri proprii la Vanguard label, în care se întâlnesc ritmurile blues (din Chicago) și soul. Curând avea să-și facă un renume și printre fanii muzicii rock, participând la un turneu Rolling Stones din 1970. În anii următori, realizările sale nu le-au mai egalat pe cele de început, iar casele de discuri i-au întors spatele. Nici posturile de radio nu l-au mai difuzat, astfel încât Buddy a intrat în anonimat. A revenit abia în 1990, cu DAMN RIGHT I GOT THE BLUES, înregistrat cu prietenul lui, Eric Clapton, cu Jeff Beck și Mark Knopfler. Albumul a fost urmat de FEELS LIKE RAIN și altele.

Buddy's Blues (1997), Slippin' In (1994), Southern Blues 1957-63 (1994), Feels Like Rain (1993), The Complete Chess Studio Recordings (1992), My Time After Awhile (1992), The Very Best Of (1992), Damn Right, I've Got The Blues (1991), Alone & Acoustic (1991), I Ain't Got No Money (1989), Chicago Golden Years (1988), Breakin' Out (1988), Buddy Guy On Chess Vol. 1 (1988), Live At The Checkerboard Lounge (1988), Chess Masters (1987), Ten Blue Fingers (1985), Buddy Guy (1983), Original Blues Brothers Live (1983), DJ Play My Blues (1982), Drinkin' TNT n' Smokin' Dynamite (1982), Stone Crazy! (1981), Pleading The Blues (1979), Buddy & Phil Guy (1979), Got To Use Your Head (1979), Live In Montreux (1977), I Was Walkin' Through The Woods (1974), Buddy Guy & Junior Wells Sings The Blues (1972), Hold That Plane (1972), In The Beginning (1971), Buddy & The Juniors (1970), A Man And The Blues (1968), This Is Buddy Guy! (1968), Left My Blues In San Francisco (1967), Crazy Music (1965), With The Blues (1965)

H

Steve Hackett

Născut la 12 februarie 1950, în Londra, Anglia, Steve a făcut parte la început dintr-o serie de grupuri minore ca Heel Pier, Sarabande, Canterbury Glass și Quiet World, după care a devenit chitaristul grupului Genesis (1971), înlocuindu-l pe Anthony Phillips. Ceva mai târziu și-a început propria carieră solo, părăsind Genesis după albumul din 1977, SECONDS OUT. Pe lângă primul său LP din 1975, VOYAGE OF THE ACOLYTE TWO, Hackett a realizat și altele, printre care DEFECTOR, care a intrat în Top 10 în Marea Britanie. Alături de chitaristul Steve Howe și de Max Bacon (vocals) a făcut parte din GTR, în 1986, înregistrând un album purtând numele trupei și single-ul *When The Heart Rules The Mind*, care au intrat în clasamentele americane. Au urmat o serie de albume solo, dar fără prea mare succes, deși întotdeauna numele său a fost asociat cu cel al grupului Genesis.

Darktown (1999), A Midsummer's Night Dream (1997), Blues With A Feeling (1995), Guitar Noir (1993), Time Lapse (1992), Momentum (1988), Highly Strung (1985), Cured (1984), Bay of Kings (1983), Live (1981), Defector (1980), Clocks (1979), Spectral Mornings (1979), Please Don't Touch (1978), Voyage Of The Acolyte (1975)

Sammy Hagar

Născut la 13 octombrie 1947, în Monterey, California, SUA, Sammy Hagar a început să cânte, ca mulți alții, în trupe locale, ca Fabulous Castillas, Skinny, Justice Brothers și Dust Cloud. În 1973 a intrat în Montrose, trupa lui Edgar Winter și a chitaristului Ronnie Montrose. A părăsit grupul pentru a cânta solo, realizând o serie de albume și single-uri avându-i ca membri pe Bill Church la bass, Alan Fitzgerald (keyboards) și Denny Carmassi (drums).

În 1979, Hagar și-a schimbat radical grupul, racolându-i pe Gary Pihl (guitar), Chuck Ruff (drums) și Geoff Workman (keyboards), plus Church. În 1983 au realizat THREE LOCK BOX, care a intrat în Top 20, incluzând single-ul *Your Love Is Driving Me Crazy*. Apoi Hagar a cântat cu chitaristul de la Journey Neal Schon, cu Kenny Aaronson (bass) și Mike Shrieve (ex-Santana; drums), înregistrând un LP care poartă inițialele grupului: HSAS. Revenit la cariera solo, a înregistrat VOICE OF AMERICA, de pe care *I Can't Drive 55* a fost cel mai mare hit al său. Din 1985 a făcut parte din Van Halen, înlocuindu-l pa Dave Lee Roth, dar a continuat să înregistreze în paralel și LP-uri solo.

Red Voodoo (1999), Martieing To Mars (1997), Red (1996), Unboxed (1994), The Best Of (1992), Crusin' And Boozin' (1992), Red Hot! (1992), Live Very Live In Concert (1989), Looking Back (1987), I Never Said Goodbye (1987), Sammy Hagar (1987), Through The Fire (1984), Collection (1983), VOA (1983), Three Lock Box (1983), Rematch (1982), Red Alert Dial Nine (1982), Standing Hampton (1981), Centre Hole (1980), Loud & Clear (1980), Danger Zone (1979), Street Machine (1979), All Night Long (1978), Musical Chairs (1978), Sammy Hagar II (1977), Nine On A Ten Scale (1976)

Nina Hagen

Născută la 11 martie 1955, în Berlin, Germania, Nina a fost crescută după divorțul părinților, de mama sa, care era actriță, și de tatăl său vitreg, poetul și scriitorul disident Wold Biermann. În 1972 a cântat cu o trupă poloneză, după care s-a înscris la Studio Für Unterhaltungsmusik. A intrat apoi în Alfons Wonneberg Orchestra, făcând turnee în Germania de Est, după care a cântat tot ca solistă, în Automobil și apoi în Fritzens Dampferband, după care, în 1976, l-a însoțit pe tatăl ei vitreg în Germania de Vest. Interesată fiind de mișcarea punk, Nina a plecat la Londra unde, împreună cu Ari Up de la Slits, a colaborat la o serie de cântece. Întorcându-se în Germania, a înființat Nina Hagen Band, cu Bernhard Potschka (guitar), Manfred Praeker (bass) și Herwig Mitteregger (drums). Grupul a debutat în 1978 cu un album de pe care *African Reggae* i-a adus Ninei Hagen fani care i-au rămas fideli și în anii '80 și '90.

Best Of Nina Hagen (1996), Revolution Ballroom (1994), Street (1991), In My World (1991), Nina Hagen (1989), X Love (1989), Love (1987), In Ecstasy (1985), Angstlos (1983), Nunsexmonkrock (1982), Fearless (1983), Unbehagen (1980), Nina Hagen Band (1979)

Hall & Oates

Grup înființat de Daryl Hall (n. Daryl Franklin Hohl, 11 octombrie 1949, în Pottstown, Pennsylvania, SUA) și Oates (n. 7 aprilie 1949, în New York, SUA), în 1969. Cei doi au fost descoperiți de Tommy Mottola, care era pe vremea aceea reprezentantul Chappell Music. Acesta a devenit managerul lor, asigurându-le un contract cu Atlantic. Aici, Hall & Oates au realizat trei albume, care au avut însă o vânzare foarte slabă, deși unul dintre ele, ABANDONED LUNCHEONETTE, include balada lor, clasică acum, *She's Gone*. Au spart însă gheața cu un alt single, *Sara Smile*, editat de RCA, single care s-a vândut în milioane de exemplare, după care a urmat *Rich Girl Which*, number 1 în SUA în 1977. Duoul a înregistrat apoi albumele X-STATIC și VOICES. Ultimul a generat 4 hit single-uri, printre care o piesă Righteous Brothers, *You've Lost That Lovin' Feelin* și *Every Time You Go Away*, un hit al lui Paul Young, în 1985. Au urmat alte hituri ca *Maneater, I Can't Go For That (No Can Do), Out Of Touch* (o compoziție Mike Oldfield). Pe albumul LIVE AT THE APOLLO apar membrii Temptations Eddie Kendricks și David Ruffin. În cei trei ani de pauză care au urmat, Hall a mai înregistrat un LP solo. În 1988, cei doi au mai avut un mare hit în SUA, *Everything Your Heart Desires*, editat de Arista. În 1990, hitul *So Close*, produs de Jon Bon Jovi și Danny Kortchmar, denotă o reorientare puternică a duetului spre rock.

The Atlantic Collection (1996), Best Of (1993), Soulful Sounds (1992), Change Of Season (1990), Ooh Yeah! (1988), Live At The Apollo (1985), Big Bam Boom (1984), Greatest Hits: Rock 'N' Soul, Part 1 (1983), H2O (1982), Private Eyes (1981), Voices (1980), No Goodbyes (1977), Bigger Than Both Of Us (1976), Daryl Hall & John Oates (1975), War Babies (1974), Abandoned Luncheonette (1973), Whole Oats (1972)

Jan Hammer

Născut la 17 aprilie 1948, în Praga, Cehoslovacia, Jan Hammer a dorit să devină pianist de jaz, iar în 1968 a câștigat o bursă la Berklee College din Boston, Massachusetts, SUA. În 1970 a cântat cu Elvin Jones și Sarah Vaughan, după care a făcut parte din grupul Mahavishnu Orchestra și a cântat la synthesisers pe albume semnate Santana, Billy Cobham și alții. Cu violonistul Jerry Goodman, Jan Hammer a realizat în 1974 un album, urmat de un altul, solo, THE FIRST SEVEN DAYS. A colaborat cu mulți artiști, printre care Jeff Beck, la WIRED și THERE AND BACK, realizând și câteva turnee. A mai înregistrat cu Neil Schon, chitaristul de la Journey, și cu un alt chitarist de jaz, John Abercrombie, după care a compus muzică pentru seriale și filme de televiziune. El este cel care a compus tema muzicală a celebrului serial *Miami Vice*, care, realizată pe single, a ajuns number 1 în SUA și number 5 în Marea Britanie, în anul 1985. Au urmat în 1987 *Crocketts*, *Eurocops* și altele. În 1991 a compus chiar și muzică pentru un joc pe computer.

Drive (1995), Beyond The Mind's Eye (1992), Chancer (1990), Escape From Television (1988), The Early Years (1974-1977)

Herbie Hancock

Născut la 12 aprilie 1940, în Chicago, Illinois, SUA, Hancock a studiat pianul de la 7 ani, iar la nouă a cântat pentru prima dată în public. În timpul școlii a cântat într-o serie de trupe semiprofesioniste, ajungând să acompanieze și interpreți de jaz consacrați precum Donald Byrd. Alături de acesta a apărut prima oară la New York, în 1961, făcând și înregistrări, printre care piesa *Watermelon Man*, a cărei versiune, prelucrată de Mongo Santamaría, a ajuns mai apoi în Top 10 din SUA. În anii '60, Hancock a fost liderul câtorva trupe de club afirmându-se în trupa lui Miles Davis, în care a cântat aproape cinci ani. În 1968 a înființat un sextet jaz-rock, cu muzicieni ca Julian Priester, Buster Williams și Eddie Henderson. Din 1969, Hancock s-a extins la electronic piano și electric keyboard. Din cauza dificultăților financiare, în 1973 grupul a devenit cvartet, avându-l printre membri pe Bennie Maupin și orientându-se spre jaz-funk. Primul lor album a fost HEADHUNTERS, care s-a bucurat de vânzări foarte mari, cochetând cu stilul disco. A făcut albume cu Chick Corea și cu propria trupă, V.S.O.P, o nouă formulă a cvintetului lui Davis, cu Freddie Hubbard în locul lui Miles, însă succesele sale cu piese disco au fost mult mai mari. *You Bet Your Love* a devenit hit Top 20 în Marea Britanie, în 1979, iar piesa *Rockit*, de pe albumul realizat cu grupul Material, FUTURE

SHOCK, a intrat în Top 10 în 1983 în Marea Britanie și a fost number 1 în SUA. În 1986, Hancock a cântat și a jucat în filmul *Round Midnight*, pentru care a scris și scenariul, recompensat cu un premiu al Academiei Americane de Film. A mai făcut turnee cu Williams, Ron Carter, Michael Brecker și alții, însoțite de o serie de albume în care se îmbină perfect diverse stiluri.

Jazz Profile (1997), Dis Is Da Drum (1995), Cantaloupe Island (1994), Mwandishi – The Complete Warner Bros. Recordings (1994), A Jazz Collection (1991), Secrets (1991), Perfect Machine (1988), Best Of (1988), Takin' Off (1987), Village Life (1985), Sound-System (1984), Future Shock (1983), Lite Me Up (1982), Mr. Hands (1982), Quartet (1981), Monster (1980), Greatest Hits (1980), Live Under The Sky (1979), Feets Don't Fail Me Now (1979), The Piano (1978), Sunlight (1977), The Vsop Quintet (1977), Live In Japan (1977), Kawaida (1976), Secrets (1976), Man-Child (1975), Treasure Chest (1974), Thrust (1974), Head Hunters (1974), Succotash (1973), Sextant (1972), Mwandishi The Complete Warner Bros. Recordings (1969), The Prisoner (1969), Speak Like A Child (1968), Maiden Voyage (1965), Empyrean Isles (1964), Inventions And Dimensions (1963), My Point Of View (1963), Takin' Of (1962)

Heart

Trupă rock americană, înființată de surorile Ann (n. 19 iunie 1951, în San Diego, California, SUA) și Nancy Wilson (n. 16 martie 1954, în San Francisco, California, SUA), alături de Steve Fossen (n. 15 noiembrie 1949; bass), Roger Fisher (n. 14 februarie 1950; guitar) și Michael Derosier (n. 24 august 1951, Canada; drums). De pe DREAMBOAT ANNIE din 1976, cel de-al doilea single, *Crazy On You,* a adus grupul în atenția publicului. A urmat LITTLE QUEEN și single-ul *Barracuda*, care a intrat pe primele locuri în topurile americane. În 1978, după DOG AND BUTTERFLY, Mike Fisher a devenit managerul lor, iar înainte de BEBE LE STRANGE, Roger Fisher a părăsit grupul. După cooptarea lui Howard Leese (n. 13 iunie 1953, Canada; keyboards) au lansat PRIVATE AUDITION (1983), după care Fossen și Derosier au fost înlocuiți de Mark Andes (n. 19 februarie 1948, Philadelphia, SUA; ex-Spirit) și Denny Carmassi (ex-Montrose). După PASSIONWORKS, Heart s-au mutat la Capitol Records, în 1985, realizând o revenire în clasamente cu albumul HEART, number 1 în SUA, la fel ca și single-urile *What About Love* și *Never, Before These Dreams*. A urmat BAD ANIMALS, aproape la fel de bine primit, iar în 1990 BRIGADE, care a generat hit single-uri ca: *All I Wanna Do Is Make Love To You*, number 1 în SUA.

Surorile Wilson s-au implicat apoi în diverse proiecte solo, în timp ce Fossen, Roger Fisher și Derosier au cântat împreună în Alias. În 1993 însă membrii Heart s-au reunit și au înregistrat *Will You Be There (In The Morning)*, care a precedat albumul DESIRE WALKS ON și a continuat seria de hituri.

Greatest Hits (1997), Road Road Home (1995), Desire Walks On (1993), Rock The House (1991), Brigade (1990), Bad Animals (1987), Heart (1985), Passion Works (1983), Private Audition (1982), Bebe Le Strange (1980), Greatest Hits/Live (1980), Dog And Butterfly (1978), Magazine (1978), Little Queen (1977), Dreamboat Annie (1976)

Helloween

Grup înființat în 1984, în Hamburg, Germania, în formula: Kai Hansen (guitar, vocals), Michael Weikath (guitar), Markus Grosskopf (bass) și Ingo Schwichenberg (drums). În 1984 au avut două piese incluse în colecția DEATH METAL, după care Noise Records le-a editat un mini-album purtând numele trupei. Acesta a fost urmat de WALLS OF JERICHOAND și de un EP, JUDAS., după care în grup a fost cooptat Michael Kiske (vocals), pe atunci în vârstă de numai 18 ani. Albumul KEEPER OF THE SEVEN KEYS PART I, din 1987, a fost urmat de un turneu în Europa, iar după un an, de KEEPER OF THE SEVEN KEYS PART II. Helloween a participat în același an la festivalul de la Donnington, Monsters Of Rock, și a realizat un nou EP, DR. STEIN, urmat de LIVE IN THE UK, înregistrat la Hammersmith Odeon în 1989. Kai Hansen a părăsit apoi grupul și a înființat Gamma Ray. A fost înlocuit temporar de Roland Grapow. Sătui de casa lor de discuri, s-au mutat la EMI Records, în 1990, realizând PINK BUBBLES GO APE. După demisia lui Kiske, Ingo Schwichenberg a părăsit și el frontul din cauza problemelor de sănătate. Între timp, Weikath devenise liderul formației, iar în locul celor doi au venit Andi Deris (vocals, ex-Pink Cream 69) și Ulli Kusch (drums). În 1995, în ciuda tuturor zvonurilor care anunțau destrămarea definitivă a grupului, Helloween și-a completat discografia cu MASTER OF THE RINGS.

Better Than Raw (1998), Master Of The Rings (1995), Mr. Ego EP, (1994), The Best, Rest & Rare (1991), I Want Out – Live (1989), Live In The U.K.

(1989), Keeper Of The 7 Keys, Part 2 (1988), Keeper Of The 7 Keys, Part 1 (1987), Judas (1987), Walls Of Jericho (1986)

Helmet

Grup înființat în New York, SUA, de Page Hamilton (guitar), alături de Henry Bogdan (bass), australianul Peter Mengede (guitar) și John Stanier (guitar). După albumul lansat în 1990, STRAP IT ON, a urmat MEANTIME și un turneu american cu Faith No More și un altul alături de Ministry, în Europa. Mengede a fost înlocuit în 1993 cu Rob Echeverria, iar Helmet a înregistrat piesa *Just Another Victim* cu grupul House Of Pain, pentru coloana sonoră a filmului *Judgement Night*. Albumul BETTY din 1994 conține și el o piesă (realizată cu Butch Vig, Milquetoast) apărută de asemenea în coloana sonoră a unui film, de această dată *The crow*. Un nou album a apărut abia după trei ani și se numește AFTER TASTE.

After Taste (1997), Betty (1994), Meantime (1992), Strap It On (1990)

Jimi Hendrix

Născut Johnny Allen Hendrix, la 27 noiembrie 1942, în Seattle, Washington, SUA, d. 18 septembrie 1970, Jimmy Hendrix a învățat singur să cânte la chitară, ascultându-i pe Robert Johnson, B.B. King și alții. A cântat apoi într-o serie de trupe R&B locale, după care a fost luat în armată, unde l-a întâlnit pe basistul Billy Cox și, împreună, au înființat King Kasuals, o trupă care a supraviețuit și când s-au întors la viața civilă. Hendrix a fost eliberat în iulie 1962, după ce și-a rupt încheietura de la mâna dreaptă. A început să acompanieze în concert o serie de artiști și trupe ca The Impressions, Sam Cooke și Valentinos și să înregistreze cu Isley Brothers, Little Richard și alții. În 1965, Hendrix se afla la New York, unde cânta alături de Curtis Knight, al cărui manager era Ed Chaplin. Un an mai târziu și-a luat pseudonimul de Jimmy James și a înființat un grup, numit la început Rainflowers, iar apoi Jimmy James And The Blue Flames. Cântau la Cafe Wha? din Greenwich Village, unde au fost remarcați de Chas Chandler, basistul de la The Animals. Acesta l-a convins pe Hendrix să se mute la Londra, în 1966. Chandler a devenit co-managerul lui, alături de Mike Jeffries, și în curând au început audițiile pentru o trupă de acompaniament. Au fost aleși Noel Redding (n. 25 decembrie 1945, Folkestone, Kent, Anglia; bass) și John 'Mitch' Mitchell (n. 9 iulie 1947, Ealing, Middlesex, Anglia; drums). Noul grup s-a numit The Jimi Hendrix Experience și a debutat o lună mai târziu la Evereux în Franța. Întorși în Anglia, au cântat într-o serie de cluburi și au realizat un single, *Hey Joe*, care a intrat în Top 10 în Marea Britanie, fiind urmat de *Purple Haze*. Atât muzica lui, cât și modul și tehnica de a cânta la chitară i-au adus repede faimă lui Hendrix. A urmat un album ce cuprinde piese memorabile, ca *I Don't Live Today, Red House, Fire* și *Foxy Lady*. Hendrix s-a întors în SUA în iunie 1967, unde a apărut la festivalul pop de la Monterey, producând senzație. A urmat un turneu în care The Jimi Hendrix Experience a cântat în deschidere la The Monkees. În 1967 a apărut albumul AXIS: BOLD AS LOVE, iar în 1968 ELECTRIC LADYLAND, ultimul lor album oficial. Acesta include piese ca *Gypsy Eyes, Crosstown Traffic, Voodoo Chile (Slight Return)*, un single number 1 postum și două hituri: *The Burning Of The Midnight Lamp* și *All Along The Watchtower*. În ciuda succesului profesional, în plan personal viața chitaristului era destul de complicată: a fost arestat în Toronto pentru posesie de heroină și, deși acuzațiile au fost mai târziu retrase, procedura a ținut până în 1969. Chas Chandler și-a dat demisia din funcția de manager, iar Redding a început să cânte cu un grup rival, Fat Mattress. Prin urmare, The Experience a cântat pentru ultima oară în concert la 29 iunie 1969, după care Jimi a înființat Gypsies Sons And Rainbows, cu Mitchell, Billy Cox (bass), Larry Lee (rhythm guitar), Juma Sultan și Jerry Velez (percussion). În această formulă au cântat la festivalul de la Woodstock. În octombrie 1969, Hendrix a înființat un alt grup, Band Of Gypsies, cu Billy Cox și Buddy Miles (drums), ambii de culoare. Grupul s-a destrămat însă după numai trei concerte, iar Hendrix a pus bazele unui studio propriu, Electric Ladyland. A început apoi să lucreze la FIRST RAYS OF THE NEW RISING SUN, rămas nerealizat, și să cânte cu Mitchell și Cox. Ultimul său concert în Marea Britanie a fost la festivalul Isle Of Wight. În ajunul unui turneu european, la 18 septembrie 1970, pe când se afla la Londra, prietena sa, Monika Danneman, a început să se alarmeze când n-a mai putut să-l trezească din somn. A chemat ambulanța, dar Hendrix a fost declarat mort în momentul când a ajuns la spital.

Au apărut două albume postume: CRY OF LOVE și RAINBOW BRIDGE, care au fost tributuri aduse artistului.

First Rays Of The New Rising Sun (1997), Voodoo Soup (1995), Blues (1994), Interview – Crosstown Conversation (1994), The Experience Collection (1993), The Ultimate Experience (1993), Stages (1991), Jimi Hendrix Speaks (1990), Lifelines: The Jimi Hendrix Story (1990), The Peel Sessions (1990), The Essential Jimi Hendrix, Vol. 1 & 2 (1989), Live At Winterland (1987), Band Of Gypsys 2 (1986), Historic Hendrix (1986), Jimi Plays Monterey (1986), Kiss The Sky (1984), The Jimi Hendrix Concerts (1982), Stone Free (1981), Nine To The Universe (1980), The Essential Jimi Hendrix, Vol. 2 (1979), The Essential Jimi Hendrix (1978), Crash Landing (1975), Moods (1974), Midnight Lightning (1975), Jimi Hendrix (1973), In Concert (1972), War Heroes (1972), In The Beginning (1972), Hendrix In The West (1972), Rare Hendrix (1972), The Cry Of Love (1971), Rainbow Bridge (1971), Isle Of Wight (1971), Band Of Gypsies (1970), Smash Hits (1969), Smash Hits (1968), Strange Things (1968), Electric Ladyland (1968), Are You Experienced? (1967), Axis: Bold As Love (1967)

Hole

Trupă americană hardcore a cărei lideră este Courtney Love, fosta soție a lui Kurt Cobain (Nirvana). Courtney a fost stripteuză și actriță, interpretând roluri minore în câteva filme. S-a născut din părinți care aparțineau epocii hippy. Tatăl ei, Hank Harrison, a fost asociat cu cei de la Greatful Dead, iar mama sa, Linda Carroll, este terapeut naturist. În copilărie a urmat diverse școli, în Anglia și apoi în Noua Zeelandă, unde părinții ei au cumpărat o fermă. Ca adolescentă, a colindat toată lumea. A petrecut câtăva vreme în San Francisco, cântând în Sugar Baby Doll, cu Jenifer Finch și Kat Bjelland. În Los Angeles, Love a cântat o perioadă cu Faith No More, după care a format Hole, cu Caroline Rue (drums), Jill Emery (bass) și Eric Erlandson (guitar). Au înregistrat single-urile *Retard Girl*, *Dicknail* și *Teenage Whore*. Albumul lor de debut a fost produs de Don Fleming și Kim Gordon și a fost urmat de un turneu în Europa cu Mudhoney. În martie 1992, Love s-a căsătorit cu Kurt Cobain. Tot în aceeași lună, Emery a părăsit grupul, după care a plecat și Rue. Viața de familie a dominat cariera muzicală a lui Courtney. Mai întâi a născut-o pe fiica sa, apoi, chiar înainte de albumul LIVE TROUGH THIS, Kurt s-a sinucis.

Emery și Rue au fost înlocuite de Kristen Pfaff (bass) și Patty Schemel (drums). O altă tragedie s-a produs însă curând, când Pfaff a fost găsită moartă din cauza unei supradoze de heroină, imediat după realizarea albumului și la două luni după moartea lui Kurt. Ea a fost înlocuită de Melissa Auf Der Mau, pentru turneul Hole din 1994.

MY BODY THE HAND GRENADE este o compilație de piese rare și nepublicate, din perioada de început a grupului, fiind urmat de albume ale căror single-uri au fost extrem de mediatizate de posturile de radio și televiziune din întreaga lume.

Celebrity Skin (1998), Ask For It (EP, 1995), Asking For It (1995), My Body The Hand Grenade (1994), Live Through This (1994), Pretty On The Inside (1991)

Buddy Holly

Născut Charles Hardin Holley, la 7 septembrie 1936, în Lubbock, Texas, SUA, Holly și-a făcut prima apariție scenică la vârsta de 5 ani, într-un concurs al tinerelor talente. În copilărie a început să cânte la chitară și pian, iar în 1949 a format un duo bluegrass, cu prietenul său, Bob Montgomery. În această perioadă a învățat să cânte și la banjo și mandolină. Prima lui înregistrare a fost făcută acasă, în același an, și se numește *My Two Timin' Woman*. În 1952, Buddy și Bob au devenit foarte populari în orașul lor natal, Lubbock. Un an mai târziu au apărut la postul de radio KDAV, unde au cântat două piese. Apoi, cu Larry Welborn la bass, au avut propria lor emisiune: 'The Buddy And Bob Show', în care cântau piese country și R&B. Un DJ al postului de radio, Hipockets Duncan, a devenit managerul lor, asigurându-le de lucru. În 1954, grupul a fost completat cu Sonny Curtis (fiddle) și Don Guess (guitar) și a făcut câteva înregistrări într-un studio din Wichita Falls, Texas. În grup a mai venit Jerry Allison (drums) și astfel au început să dea concerte, cântând în deschidere la Bill Haley And His Comets și Elvis Presley. Impresionat de acesta din urmă, Holly a adoptat stilul rock 'n' roll.

În 1955, Eddie Crandall i-a cerut DJ-ului Dave Stone să-i trimită o casetă demo cu trupa, în vederea asigurării unui contract Decca Records. Grupul, acum fără Montgomery, i-a trimis 5 piese și astfel, în 1956, au început să înregistreze în studioul Bradley's Barn din Nashville. Decca a editat single-ul *Blue Days, Black Nights*, a cărui față B era *Love Me*, sub numele Buddy Holly And The Three Tunes. Au mai urmat câteva înregistrări, după care Holly a părăsit Decca, sătul să

cânte country, și a înființat The Crickets, cu Allison și Niki Sullivan la chitară. La 25 februarie 1957 au înregistrat o versiune rock 'n' roll a piesei lui Holly: *That'll Be The Day*, care avea să devină o revelație a anilor '50. Joe N. Mauldin a devenit basistul grupului, după care piesa a fost editată de Brunswick Records, culmea, chiar o filială Decca. Piesa a ajuns number 1 în topurile americane și britanice, în 1957. Au urmat o serie de concerte și un turneu american. Alte înregistrări The Crickets au fost: *Words Of Love, Maibe Baby, Not Fade Away, Everyday, Peggy Sue* și *Oh Boy*. Holly a semnat apoi solo cu Coral Records, unde a înregistrat cu membrii Crickets, dar și cu Vi Petty (piano) și grupul vocal The Picks. The Crickets au încheiat anul 1957 cu o apariție la 'Ed Sullivan Show', după care au realizat *Rave On* și *Well…All Right*, urmate de un turneu britanic. Au avut 9 single-uri Top 10, iar *Maibe Baby* a fost number 17 în SUA (și number 4 în Marea Britanie). A urmat un turneu american organizat de DJ-ul Alan Freed, după care Holly a înre- gistrat două piese compuse de Bobby Darin, la New York, fără Crickets. Acolo a întâlnit-o pe Maria Elena Santiago, care avea să-i devină soție. Revenit în Clovis, Holly a mai înregistrat *Heartbeat, Love's Made A Fool Of You* și *Wishing*, cu chitaristul Tommy Allsup. Lui Holly i s-au alăturat apoi King Curtis (saxophone) și Phil Everly (guitar).

Holly a mai cântat în concerte cu The Crickets în SUA și Canada, după care în 1958 a părăsit grupul, care a rămas în continuare alături de Petty, continuând să înregistreze. Împreună cu muzicieni de studio a realizat apoi *True Love Ways, It Doesn't Matter Anymore* (compusă de Paul Anka), *Raining In My Heart* și *Moondreams*. Au urmat *It's So Easy* și *Heartbeat*, care a fost ultima piesă intrată în topurile americane în timpul vieții lui Holly.

La sfârșitul aceluiași an artistul, care trăia acum în New York, a înregistrat acasă 6 piese, iar de Crăciun s-a reîntors în Lubbock, unde a apărut într-o emisiune la radio KLLL, împreună cu Jennings. În 1959 a mai făcut și câteva înregistrări demo, înființând o nouă trupă de turneu, cu Allsup (guitar), Jennings (bass) și Carl Bunch (drums). S-au numit Cricket, deși Holly fusese de acord să le lase foștilor lui colegi numele. Alături de Ritchie Valens, The Big Bopper, Dion And The Belmonts și Frankie Sardo, grupul a plecat în turneu în SUA. La 1 februarie au cântat în Green Bay, Wisconsin. A doua zi au susținut un concert în Surf Ballroom din Clear Lake, apoi în Iowa. Pentru a ajunge la următorul concert, Holly, Valens și The Big Bopper au închiriat un mic avion, deoarece autobuzul de turneu se stricase. Din cauza vremii nefavorabile, avionul s-a prăbușit la câteva minute de la decolare. Nici unul dintre cei aflați la bord nu a scăpat cu viață.

Popularitatea lui Holly a crescut după dispariția sa, iar piesele sale au intrat multă vreme în topuri, mai ales în cele britanice. În 1962, Norman Petty a luat înregistrările făcute de Holly acasă (în 1958) și le-a încredințat grupului instrumental The Fireballs, aceștia creând noi piese Buddy Holly. În 1965 a fost editat HOLLY IN THE HILLS, cu piese pe care Buddy și Bob le înregistraseră la postul de radio. În anii '70 drepturile de autor asupra pieselor lui Holly au fost cumpărate de Paul McCartney, care a sponsorizat și o celebrare anuală: Buddy Holly Week. A fost înființată și Societatea Buddy Holly Memorial, în SUA, iar în 1978 a avut loc premiera filmului *The Buddy Holly Story*, cu Gary Busey în rolul lui Holly. În anul următor a apărut în Marea Britanie setul THE COMPLETE BUDDY HOLLY.

The Crickets au continuat să susțină concerte și în anii '90. În 1986, Holly a fost inclus în Rock and Roll Hall of Fame.

Greatest Hits (1996), The Buddy Holly Collection (1993), Buddy Holly (1990), Buddy Holly Rocks (1988), The Stereo Album (1986), Legend: From The Original Master Tapes (1985), Buddy Holly & The Crickets (1984), For The First Time Anywhere (1983), 20 Love Songs (1982), Heartbeat (1980), Rock On With Buddy Holly (1980), The Complete Buddy Holly (1979), 20 Golden Greats (1978), Western & Bop (1978), Buddy Holly In Person Vol. II (1977), Nashville Sessions (1975), Legend (1974), Rock 'N' Roll Collection (1972), Remember (1971), Greatest Hits II (1970), Giant (1969), Rave On (1968), Listen To Me (1968), He's The One (1968), The Great Buddy Holly (1968), Brown Eyed Handsome Man (1968), Wishing (1968), Greatest Hits (1967), Best Of (1966), Holly In The Hills (1965), Reminiscing (1963), Buddy Holly Story 2 (1969), Showcase 2 (1965), Showcase (1964), By Request (1964), Reminiscing (1963), Buddy Holly & The Crickets (1962), The Buddy Holly Story (1959), Heartbeat (1959), It Doesn't Matter Anymore (1959), That'll Be The Day (1958), Buddy Holly (1958), Sound Of The Crickets (1958), The "Chirping" Crickets (1957)

John Lee Hooker

Născut la 22 august 1917, în Clarksdale, Mississippi, SUA, într-o familie numeroasă, de agricultori, Hooker a început să cânte în biserică. Şi-a construit apoi un fel de instrument în formă de tub, după care a învăţat să cânte la chitară de la tatăl său vitreg, William Moore, cu care a cântat la diverse petreceri locale. La 14 ani a plecat în Memphis, unde a cântat cu Robert Lockwood. Doi ani mai târziu s-a mutat în Cincinnatti, cântând cu o serie de cvartete gospel. În 1943 s-a mutat în Detroit, unde şi-a făcut apariţia în cluburi de blues. Prima lui înregistrare datează din 1948. Aceasta a fost *Boogie Chillen*, la Modern Records.

În următorii ani a realizat o serie de piese solo, ca şi duete cu Eddie Kirkland şi alţi chitarişti. Piese cum ar fi *Crawling King Snake, In The Mood, Rock House Boogie* şi *Shake Holler & Run* au fost înregistrate sub nume propriu, însă au apărut şi altele sub pseudonimele Johnny Williams (la casa de discuri Gotham), Birmingham Sam And His Magic Guitar (la Savoy), John Lee Booker (la Chess), Delta John (la Regent), The Boogie Man (la Acorn), Johnny Lee (la DeLuxe) şi Texas Slim sau John Lee Cooker (la casa de discuri King). Au urmat turneele, chitaristul cântând în circuitul R&B american, ceea ce i-a adus o imensă popularitate. În 1955 a început o lungă colaborare cu VeeJay Records din Chicago.

A adoptat apoi instrumente de acompaniament, introducând pianul şi instrumentele de suflat. Au urmat hituri ca *Dimples, Maudie* şi *Boom Boom*, plus numeroase turnee. La sfârşitul anilor '50, Hooker a început să apară în cluburi şi la festivaluri folk. A înregistrat piese ca *Bundle Up And Go* şi *Pea Vine Special*, care au fost realizate şi în Europa. În anii '60 a fost citat de multe trupe ca fiind influenţa lor majoră (vezi Rolling Stones). Au urmat alte single-uri şi albume la VeeJay, dar şi la alte case. A participat la 'super sessions' cu o serie de muzicieni de marcă, iar la începutul anilor '70 a apărut albumul HOOKER 'N' HEAT, înregistrat cu grupul Canned Heat.

John Lee Hooker a continuat să înregistreze şi în anii '80, atât singur cât şi cu Coast To Coast Blues Band, iar piesele sale mai vechi au fost remixate. În 1989, când a lansat THE HEALER, i-a avut printre invitaţi pe Bonnie Raitt, Los Lobos, Carlos Santana şi alţii. A urmat MR LUCKY, înregistrat de Hooker la 74 de ani, şi un alt LP, în care i-a avut invitaţi pe Ry Cooder, Van Morrison, Albert Collins şi alte supervedete. În 1992, fenomenul Hooker a continuat, o nouă versiune a piesei sale *Boom Boom* fiind întrebuinţată într-o reclamă televizată la blugii Lee. Atât single-ul cât şi albumul care îl conţineau au fost mari hituri.

Don't Look Back (1997), His Best Chess Sides (1997), Alone – The Second Concert (1997), Blues Legend (1996), Alone – The First Concert (1996), Live At The Café Au Go-Go (1996), Chill Out (1995), Very Best Of (1995), The Early Years (1994), King Of The Boogie (1994), The Rising Sun Collection (1994), The Legendary Modern Recordings (1993), On Vee-Jay, 1955-1958 (1993), The Best Of 1965-1974 (1992), Boom Boom (1992), Graveyard Blues (1992), Mr. Lucky (1991), The Ultimate Collection (1948-1990) (1991), Boogie Awhile (1990), 40th Anniversary Album (1989), The Healer (1989), John Lee Hooker (1988), John Lee Hooker Story (1989), Let's Make It (1989), John Lee Hooker Live (1988), House Rent Boogie (1987), Jealous (1987), Detroit Blues 1950-1951 (1986), Do The Boogie (1984), Chess Masters (1982), No Friend Around (1979), Sad And Lonesome (1979), The Cream (1978), Black Snake (1977), Dimples (1977), Mad Man Blues (1974), Free Beer & Chicken (1974), Best Of (1973), Born In Mississippi, Raised In Tennessee (1973), Detroit Special (1972), Never Get Out Of These Blues, Goin' Down Highway 51 (1971), Endless Boogie (1971), Coast To Coast Blues Band (1971), Hooker & Heat (1971), Alone (1970), Get Back Home (1969), That's Where It's At (1969), Big Band Blues (1969), Simply The Truth (1968), Urban Blues (1967), It Serves You Right To Suffer (1966), The Real Folk Blues (1966), Big Soul Of John Lee Hooker (1964), At Newport (1964), The Great John Lee Hooker (1964), The Blues (1963), Don't Turn Me From Your Door (1963), On Campus (1963), Boogie Chillun (1962), Burnin' (1962), Drifting The Blues (1962), Plays And Sings The Blues (1961), The Folk Lore Of John Lee Hooker (1961), That's My Story (1960), House Of The Blues (1960), I'm John Lee Hooker (1960), Sings The Blues (1960), Folk Blues (1959), The Country Blues Of John Lee Hooker (1959), House Of The Blues (1959), Everybody's Blues (1950)

Hot Tuna

Grup blues rock american format din doi membri Jefferson Airplane, Jack Casady (n. 13 aprilie 1944, Washington DC, SUA; bass) şi Jorma Kaukonen (n. 23 decembrie 1940, Washington DC, SUA; guitar/vocals). La început, cei doi au cântat în paralel cu Airplane, ajutaţi de colegii lor

Paul Kantner (guitar) și Spencer Dryden (drums), după care au devenit un trio, avându-l pe Joey Covington, tot de la Airplane, la tobe. Totuși Hot Tuna a debutat cu primul LP ca duo, ajutați de Will Scarlet (harmonica). Al doilea album a fost înregistrat cu Papa John Creach (violin) și Sammy Piazza (drums). Creach a plecat înainte de realizarea albumului THE PHOSPHORESCENT RAT, iar Piazza a fost înlocuit cu Bob Steeler în 1974.

După încă o serie de albume, la sfârșitul anilor '70 duoul s-a destrămat, Casady plecând la grupul punk SVT, iar Kaukonen continuând cu o carieră solo. Cei doi s-au reunit în 1991, realizând un album nesemnificativ și prost primit de public.

Classic Electric (1996), Classic Acoustic (1996), Trimmed & Burnin' (1995), Live At Sweetwater 2 (1993), Live At Sweetwater (1992), Pair A Dice Found (1990), Historic Hot Tuna (1985), Splashdown (1984), Final Vinyl (1979), Double Dose (1978), Hoppkorv (1976), Yellow Fever (1975), America's Choice (1975), Phosphorescent Rat (1973), Burgers (1972), Electric (1971), First Pull Up, Than Pull Down (1971), Hot Tuna (1970), Recorded Live (1969)

The House Of Love

Grup rock britanic, înființat de Guy Chadwick (guitar, vocals), împreună cu Pete Evans (drums), Terry Bickers (guitar), Chris Groothuizen (bass) și Andrea Heukamp (vocals, guitar). În 1986 au cântat în mici cluburi și au realizat o casetă demo care a dus la semnarea unui contract cu Creation Records. Au debutat cu single-ul *Shine On,* în 1987, acesta fiind urmat de *Real Animal*, ambele destul de slab vândute. După o serie de turnee, Andrea Heukamp s-a decis să părăsească grupul. The House of Love au continuat în patru, înregistrând în 1988 un prim album. Single-ul promoțional al acestuia, *Christine*, a fost foarte bine primit, fiind considerat de către critici drept cel mai bun single al anului, la fel ca și albumul. În 1989, *Destroy The Heart* le-a consolidat succesul, aducându-le un contract cu Fontana Records. Primele două single-uri, au fost mediocre (*Never* și *I Don't Know Why I Love You*), iar noul album a suferit diverse amânări. În decembrie 1989, Terry Bickers a plecat, fiind înlocuit de Simon Walker. În anul următor a apărut în sfârșit LP-ul mult așteptat, FONTANA, urmat de turnee îndelungi în urma cărora Walker a plecat din grup fiind înlocuit de Andrea Heukamp. House Of Love au revenit abia în 1991, cu un EP foarte bine primit, de pe care *The Girl With The Loneliest Eyes* a devenit hit. În 1992 au realizat un nou album, BABE RAINBOW, urmat în 1993 de AUDIENCE OF THE MIND, după care grupul s-a destrămat.

Audience With The Mind (1993), Babe Rainbow (1992), A Spy In The House Of Love (1991), The House Of Love (1990)

Whitney Houston

Născută la 9 august 1963, în New Jersey, SUA, Whitney a început prin a cânta gospel, la fel ca și mama ei, Cissy, și verișoara, Dionne Warwick. A făcut backing vocals pentru Chaka Khan și alții, a fost model și actriță în filme de televiziune cum ar fi *Give Me A Break*. În 1983 a semnat cu Arista Records, iar un an mai târziu, piesa *Hold Me*, un duet cu Teddy Pendergrass, a intrat în Top 50 în SUA. În 1984 a debutat cu WHITNEY HOUSTON, care a urcat în topuri încet, dar sigur, generând hituri ca: *You Give Good Love* și *Saving All My Love For You*, ultimul intrând și în topurile britanice. Piesa disco *How Will I Know* și *Greatest Love Of All* au ajuns în fruntea clasamentelor americane. A primit un premiu Grammy pentru *Saving All My Love For You* și un Emmy pentru aparițiile sale deosebite în programe TV americane. În 1987, piesa *I Want To Dance With Somebody* a condus atât în clasamentele americane cât și în cele europene, iar albumul WHITNEY a devenit primul LP al unei femei care a debutat în topurile americane pe locul întâi. LP-ul include și o versiune a piesei *I Know Him So Well*, cântate în duet cu mama ei, Cissy, și *Didn't We Almost Have It All*, un alt number 1. Au urmat o serie de alte premii ca: Pop Female Vocal și Soul/R&B Female Vocal, la American Music Awards, apoi hiturile *One Moment In Time, I'm Your Baby Tonight, All The Man That I Need*, o versiune a piesei *The Star Spangled Banner*, pe care a cântat-o în deschidere la Super Bowl XXV din Miami și în Houston la concertul de întâmpinare a trupelor militare americane, la întoarcerea lor după Războiul din Golf.

În 1992 s-a căsătorit cu Bobby Brown și a jucat în filmul *The Bodyguard*, alături de Kevin Costner. Din coloana sonoră a filmului, două piese interpretate de Whitney au ajuns pe primele locuri în topurile americane și europene: un cover după piesa lui Dolly Parton: *I Will Always Love You* și o piesă a lui Chaka Khan: *I'm Every Woman*.

În 1994, Whitney a primit trei premii Grammy, șapte Image Awards, cinci Peoples, Choice Awards, două Emmy și cinci Soul Train Awards. În noiembrie 1995 a fost inclusă în Soul Train Hall of Fame. Cel de-al doilea film al ei, *Waiting To Exhale*, a fost lansat în decembrie 1995, iar din coloana sonoră a acestuia fac parte piese ca *Exhale (Shoop Shoop), Count On Me* (un duet cu CeCe Winans compus de Whitney împreună cu Babyface) și *Why Does It Hurt So Bad*. Albumul s-a vândut în peste 6 milioane de exemplare.

Un an mai târziu Whitney a apărut în filmul *The Preacher's Wife*, cu Denzel Washington în rolul principal. A urmat un album cu același titlu, plus WHITNEY HOUSTON GREATEST HITS. În 1998 solista a revenit în topuri cu albumul MY LOVE IS YOUR LOVE.

My Love Is Your Love (1998), Greatest Hits (1997), The Preacher's Wife (soundtrack, 1996), Waiting To Exhale (soundtrack, 1995), The Bodyguard (soundtrack, 1992), I'm Your Baby Tonight (1990), Whitney (1987), Whitney Houston (1985)

Huey Lewis & The News

Grup rock înființat în Marin Country, California, SUA, în 1980, de Huey Lewis (n. Hugh Anthony Cregg III, 1951, ex-Clover; vocals, harmonica) și Sean Hopper (keyboards), alături de Johnny Colla (guitar, saxophone), Mario Cipollina (bass), Bill Gibson (drums) și Chris Hayes (lead guitar). Au debutat cu un album realizat la Chrysalis Records și un single, *Do You Believe In Love*, care a intrat în Top 10. Cel mai bun LP al grupului a fost însă SPORTS, care a generat cinci hituri Top 20. Printre acestea se numără: *Heart & Soul, The Heart Of Rock & Roll, If This Is It* și *I Want A New Drug*. Între 1985-1986, trei piese ale lor au condus în clasamentele britanice: *The Power Of Love* (care este și tema filmului lui Steven Spielberg, *Back To The Future*), *Stuck With You* și *Jacob's Ladder*, compusă de Bruce Hornsby. *Perfect World* (1988), de pe cel de-al cincilea album al grupului, a fost de asemenea un succes. În 1991 însă, cota lor a început să scadă, albumul HARD AT PLAY nefiind la fel de bine primit ca celelalte.

Time Flies…The Best Of (1996), Four Chords And Several Years Ago (1994), Hard At Play (1991), Small World (1988), Fore! (1986), Sports (1983), Picture This (1982), Huey Lewis & The News (1980)

Human League

Grup înființat în 1978, în formula Ian Craig Marsh (n. 11 noiembrie 1956, în Sheffield, Anglia; synthesizer), Martyn Ware (n. 19 mai 1956, Sheffield, Anglia; synthesizer), Phil Oakey (n. 2 octombrie 1955, Sheffield, Anglia; vocals) și Addy Newton, care a fost destul de repede înlocuit de Adrian Wright (n. 30 iunie 1956, Sheffield, Anglia). În 1978 au realizat single-ul *Being Boiled*, care le-a asigurat un contract cu Virgin Records. Albumul de debut se numește REPRODUCTION și a fost urmat de un EP excelent, intitulat HOLIDAY. Cel de-al doilea album, TRAVELOGUE, nu s-a bucurat însă de succesul scontat, iar la sfârșitul anului 1980, Marsh și Ware au părăsit trupa. Oakey a completat atunci grupul cu două adolescente pe care le-a descoperit la o discotecă din Sheffield: Susanne Sulley (n. 22 martie 1963, Sheffield, Anglia) și Joanne Catherall (n. 16 septembrie 1962, Sheffield, Anglia), după care au fost cooptați Ian Burden (n. 24 decembrie 1957, Sheffield, Anglia; bass) și chitaristul Jo Callis (n. 2 mai 1955, Glasgow, Scoția). Noul grup contrasta evident cu cel original, însă compozițiile sale pop s-au bucurat de succes în 1981. *Boys And Girls, The Sound Of The Crowd, Love Action* și alte piese au precedat albumul DARE, vândut în milioane de exemplare. Tot în 1981, de Crăciun, au realizat și single-ul *Don't You Want Me*, cel mai bine vândut single britanic din acel an. Piesa a devenit number 1 și în SUA. Au urmat o serie de hituri ca *Mirror Man, (Keep Feeling) Fascination* și un mini-album. În 1984 a apărut HYSTERIA, iar single-urile *The Lebanon, Life On Your Own* și *Louise* au intrat toate în Top 20 în Marea Britanie. Doi ani mai târziu a apărut albumul CRASH, după care Wright și Callis au părăsit grupul. LP-ul a generat un hit number 1 în SUA, *Human*. În 1990 au revenit cu un nou album, primit însă foarte rece.

Octopus (1995), Romantic?(1990), Greatest Hits (1988), Crash (1986), Hysteria (1984), Fascination! (1983), Love And Dancing (1982), Dare (1981), Travelogue (1980), Reproduction (1979)

Humble Pie

Grup rock, înființat în 1969 de Peter Frampton (guitar/vocals), Steve Marriott (guitar/vocals), Greg Ridley (n. 23 octombrie 1943, în Carlisle, Cumbria, Anglia; bass) și Jerry Shirley (n. 4 februarie 1952; bass). Au debutat cu un single

care a intrat direct în Top 5, *Natural Born Bugie*. Au urmat două albume, după care succesul Humble Pie a început să scadă. În 1971, Frampton a optat pentru o carieră solo, iar grupul a continuat cu chitaristul Dave Clempson, de la Colosseum, cel mai bun album al lor devenind SMOKIN'. Nereușind să-și mențină însă statutul și intrând în criză de inspirație, Humble Pie s-a destrămat în martie 1975. Marriott a înființat Steve Marriott's All Stars, în care au cântat atât Clempson cât și Ridley, iar Shirley a creat grupul Natural Gas. Marriott a decedat la 20 aprilie 1991, în urma unui incendiu care a avut loc la casa lui din Essex.

In Concert (1996), Piece Of The Pie (1995), Hot 'N' Nasty: The Anthology (1994), Town And Country (1991), Classics Vol. 14 (1987), Collection (1985), Best Of (1982), Go For The Throat (1981), On To Victory (1980), Greatest Hits (1978), Back Home Again (1976), Street Rats (1975), Thunderbox (1974), Lost And Found (1973), Eat It (1973), Smokin' (1972), Rockin' At Fillmore (1971), Rock On (1971), Shine On (1971), Performance: Rockin' The Fillmore (1971), Humble Pie (1970), As Safe As Yesterday Is (1969), Town N' Country (1969)

Ian Hunter

Născut la 3 iunie 1946, în Shrewsbury, Shropshire, Anglia, Ian Hunter (piano, vocals) a cântat mai întâi cu o serie de grupuri minore, după care a fost cooptat de Silence, devenit Mott The Hoople. În 1974 și-a început cariera solo. Împreună cu chitaristul Mick Ronson a realizat albumul IAN HUNTER, care conține hitul *Once Bitten Twice Shy*, care avea să fie reluat de o serie de grupuri în anii care au urmat. Cei doi au cântat împreună în concerte, sub numele de Hunter/Ronson, cu Peter Arnesen (keyboards), Jeff Appleby (bass) și Dennis Elliott (drums), după care s-au despărțit. La albumul său ALL AMERICAN ALIEN BOY au contribuit Aynsley Dunbar, David Sanborn și câțiva membri Queen. A urmat OVERNIGHT ANGELS, după care Hunter a produs mai multe albume, printre care BEYOND THE VALLEY OF THE DOLLS al grupului Generation X.

YOU'RE NEVER ALONE WITH A SCHIZOPHRENIC a marcat reîntâlnirea sa cu Ronson, iar o serie de piese din concertele sale au apărut pe albumul IAN HUNTER LIVE/WELCOME TO THE CLUB. La sfârșitul anilor '80, Hunter a mai scris piese pentru coloana sonoră a unor filme, iar în 1990, tot cu Mick Ronson, a realizat YUI OTRA. În anii '90 a mai apărut ocazional în concerte, cum ar fi cel din 1992 de pe Wembley, în memoria lui Freddy Mercury.

Dirty Laundry (1995), Collection (1994), Yui Orta (1990), Shades Of Ian Hunter (1988), All Of The Good Ones Are Taken (1983), Short Back N' Sides (1981), Ian Hunter Live /Welcome To The Club (1980), Shades Of Ian Hunter (1979), Ballads Of Ian Hunter & Mott The Hopple (1979), You're Never Alone With A Schizophrenic (1979), Overnight Angels (1977), All American Alien Boy (1976), Ian Hunter (1975)

I

Ice Cube

Rapper hardcore, născut Oshea Jackson, în iunie 1969, în Crenshaw, Los Angeles, California, SUA. La vârsta de 16 ani a compus prima lui piesă rap, *Boyz N The Hood,* înregistrată de grupul Eazy-E. A făcut parte din trupa CIA, produsă de Dr. Dre. Ice a mai compus *8 Ball* și *Dopeman* și a înregistrat cu NWA albumul STRAIGHT OUTTA COMPTON. În 1989 a debutat cu un album solo, KILL AT WILL, produs de Bomb Squad, care a mai lucrat și cu Public Enemy. Acesta a atras imediat atenția, mai ales prin texte. A scris despre violență, sexism și alte teme, într-un mod care a șocat presa muzicală și publicul.

De-a lungul carierei sale, Ice Cube a colaborat cu solista de culoare Yo Yo, a scris cântece despre rasism, a realizat THE PREDATOR, LETHAL INJECTION și altele, iar în 1993 a cântat cu Ice-T.

A apărut în filme ca *Trespass*, *Boyz 'N The Hood* și *Higher Learning*. A compus albume care s-au vândut în peste 4 milioane de exemplare.

A produs la casa lui de discuri, Street Knowledge, albume pentru Da Lench Mob și Kam, a mai scris o serie de scenarii și a înființat o a doua casă de discuri, Lench Mon.

War & Peace, Vol. 1 (1998), Featuring...Ice Cube (1997), Bootlegs & B-Sides (1994), Lethal Injection (1993), Really Doe (1993), The Predator (1992), Death Certificate (1991), Amerikkka's Most Wanted (1990), Kill At Will (1990)

Ice-T

Născut Tracy Marrow, în 1958, în Newark, New Jersey, SUA. Copil fiind s-a mutat în California, după ce părinții săi au murit într-un accident de mașină. Încă din timpul liceului, Ice a devenit pasionat de rap și a înregistrat o serie de single-uri fără succes însă, și a apărut în filme cu buget restrâns. În 1987 a semnat cu Sire Records, la care a debutat cu RHYME PAYS, la care a colaborat cu DJ Aladdin și producătorul Afrika Islam. În același an a compus tema filmului *Colors*. Succesul său i-a adus banii necesari pentru a înființa casa de discuri Rhyme Syndicate, în 1988. Aici a produs POWER, care a devenit cel de-al doilea lui disc de aur.

În 1990 a făcut echipă cu Curtis Mayfield pentru un remake, *Superfly*. Au urmat o serie de piese agresive ca L.G.B.N.A.F. (adică *Let's Get Butt Naked And Fuck*), OG (acronim pentru *Original Gangster*), de pe albumul cu același titlu, și altele. În 1991 a jucat rolul unui polițist în filmul *New Jack City*. Alături de Ice Cube a apărut în filmul lui Walter Hill, *Looters*, (reintitulat Trespass). Mai poate fi văzut în producții cinematografice ca *Surviving The Game* și comedia *Tank Girl*.

Ice-T a mai compus coloana sonoră a filmului DICK TRACY și a înființat un grup thrash metal, Body Count, pe al cărui album din 1992 apare piesa *Cop Killer*, care a dus la o demonstrație a polițiștilor din Los Angeles și la scoaterea ei de către Warner Brothers Records de pe albumul BODY COUNT. În 1993 a realizat HOME INVASION, la Priority Records, iar un an mai târziu a scris o carte *The Ice-T Opinion*, și a realizat un nou album cu Body Count, BORN DEAD. Cariera lui Ice-T se împarte între concerte și albume Body Count și propria lui carieră solo.

VI: Return Of The Real (1996), Cold As Ever (1996), The Classic Collection (1993), Home Invasion (1993), O.G. (1991), The Iceberg/Freedom Of Speech...Just Watch What You Say (1989), Power (1988), Rhyme Pays (1987)

Billy Idol

Născut William Michael Albert Broad, la 30 noiembrie 1955, în Stanmore, Middlesex, Anglia. În timp ce studia literatura engleză la Sussex University, a început să cânte punk, iar în 1976 a înființat propriul său grup, Chelsea, luându-și numele de Billy Idol. După desființarea acestuia a creat Generation X, o altă trupă, care a cântat între 1976 și 1981, după care solistul și-a lansat propria carieră solo, debutând la New York cu albumul BILLY IDOL, care cuprinde hiturile *White Wedding* și *Hot In The City*. Idol s-a lansat însă cu adevărat cu albumul REBEL YELL din 1983, care s-a vândut în două milioane de exemplare și a generat hiturile *Rebel Yell* și *Eyes Without A Face* (compusă în colaborare cu Steve Stevens, care a mai colaborat și la albumul WHIPLASH SMILE).

Cu fiecare an care trecea, albumele sale se vindeau din ce în ce mai bine. Billy Idol a jucat și în filmul lui Oliver Stone, *The Doors*. Apoi, un accident de mașină aproape că i-a distrus un picior, dar și-a revenit destul de repede. În 1992 a fost condamnat la doi ani de închisoare cu suspendare pentru atacarea unui fan. Un an mai târziu a înregistrat însă un nou album, CYBERPUNK, care cuprinde piese ca *Shock To The System, Wasteland*, un cover după piesa lui, *Heroin*, și altele.

Cyberpunk (1993), Charmed Life (1990), Idol's Songs. Best Of (1988), Vital Idol (1987), Whiplash Smile (1986), Rebel Yell (1983), Billy Idol (1982)

Iggy Pop

Născut James Jewel Osterberg, la 21 aprilie 1947, în Ypsilanti, Michigan, SUA, Iggy a început să cânte și el, ca mulți alții, încă de pe vremea școlii, cu diverse trupe, inițial la tobe. În 1964, când era membru Iguanas, a fost poreclit Iggy. Un an mai târziu a cântat cu Prime Movers, după care a plecat la Chicago unde a cântat cu Sam Lay. Întors în Detroit ca Iggy Stooge, a înființat grupul The Psychedelic Stooges, cu Ron Asheton. Iggy cânta la chitară și voce, iar Asheton la bass. Apoi l-au adus în trupă pe fratele lui, Scott, la tobe. Au debutat în 1967 în Ann Arbor, la un concert care a avut loc în noaptea de Halloween. În același an, Iggy a debutat în filmul lui Françoise De Monierre, film în care juca și Nico. În trupă a venit apoi Dave Alexander la bass și au renunțat la numele 'Psychedelic'. Ron a trecut la chitară,

Iggy rămânând doar la voce. The Stooges au semnat în 1968 cu Elektra Records, unde au înregistrat două albume ce conțineau piese ca *No Fun* și *I Wanna Be Your Dog*. Steven MacKay a fost cooptat la saxofon în 1970, an în care a venit și Bill Cheatham (guitar). Apoi Cheatham și Alexander au plecat, fiind înlocuiți de James Williamson și Zeke Zettner. The Stooges s-a dizolvat după cele două LP-uri, din cauza problemelor lui Iggy cu heroina. Atunci, fanul lor, nimeni altul decât David Bowie, i-a ajutat să înregistreze RAW POWER, în 1972 (sub numele de Iggy And The Stooges, cu Williamson la chitară și Scott Thurston la bass). Au urmat LP-ul live METALLIC KO, realizat în Franța, RAW POWER, KILL CITY, înregistrat cu James Williamson, Thurston, Hunt, Tony Sales, Brian Glascock (ex-Toe Fat) și alții. The Stooges s-au desființat din nou în 1974. Ron Asheton a înființat New Order (fără legătură cu trupa britanică) și apoi Destroy All Monsters. Steve MacKay a murit ceva mai târziu de o supradoză de droguri, iar Dave Alexander din cauza abuzului de alcool. Thurston a plecat și el la The Motels.

Iggy a înregistrat în 1977 două albume: THE IDIOT și LUST FOR LIFE, cu Hunt, Tony Sales și Bowie însuși la keyboards. Albumele includ piese ca *Night Clubbin'*, *The Passenger* și *China Girl* (scrisă în colaborare cu Bowie, care avea s-o cânte și el mai târziu).

La sfârșitul anilor '70, solistul a semnat cu Arista Records și a înregistrat câteva albume cu asistența lui Glen Matlock (ex-Sex Pistols) și Ivan Kral. După ce și-a scris autobiografia în 1982 și a înregistrat ZOMBIE BIRDHOUSE, a urmat o cură de dezintoxicare și s-a căsătorit. Următorul lui LP a apărut abia peste trei ani. A luat lecții de actorie, apărând în filme ca *Sid And Nancy*, *The Color Of Money*, *Hardware* și în serialul TV *Miami Vice*. În 1986 a realizat un alt album, produs de Bowie, BLAH BLAH BLAH, și primul lui hit single în Marea Britanie, *Real Wild Child*, un cover după o piesă a cântărețului australian din anii '50, Johnny O'Keefe. Albumul BRICK BY BRICK, produs de Don Was, îi are ca invitați pe chitaristul de la grupul Guns N'Roses, Slash, și pe Kate Pierson (la piesa *Candy*, care a devenit hit single).

Iggy a mai cântat în duet cu Debbie Harry, la *Well Did You Evah?*, iar în 1991 din nou cu Kate Pierson, de la B'52. În 1993 a realizat AMERICAN CAESAR, apoi HIPPODROME PARIS 77, din 1995, și altele.

Your Pretty Face Is Going to Hell (1998), Heroin Hates You (1997), Naughty Little Doggie (1996), Hippodrome Paris '77 (1995), We're Not Talking About Commercial Shit (1995), Iggy Pop Live At The Ritz (1995), American Caesar (1993), Brick By Brick (1990), Instinct (1988), Blah Blah Blah (1986), Choice Cuts (1984), Zombie Birdhouse (1982), Party (1981), Soldier (1980), New Values (1979), T.V. Eye (1978), Lust For Life (1977), The Idiot (1977)

Infectious Grooves

Trupă heavy funk-rock înființată în 1991 de solistul grupului Suicidal Tendencies, Mike Muir, și basistul Robert Trujillo, alături de chitaristul Adam Siegel (de la Excel) și Dean Pleasants (guitar) plus Stephen Perkins (ex-Jane's Addiction, Porno For Pyros; drums), care a plecat însă după numai un an la Porno For Pyros, fiind înlocuit de Josh Freese. Acesta a debutat în trupă la albumul SARSIPPIUS' ARK, o colecție de piese neapărute până atunci, cu variante cover, piese live și titluri noi. A urmat GROOVE FAMILY CYCO, un album mult mai convențional, cu materiale noi. O dată cu destrămarea grupului Suicidal Tendencies, din 1995, Mike și Robert și-au dedicat mai mult timp proiectului Infectious Grooves, deși primul a mai înființat un grup punk, intitulat My Head, alături de Adam Siegel.

Groove Family Cyco (1994), Sarsippius' Ark (1993), Plague That Makes Your Booty Move (1991)

Inner Circle

Grup înființat în anii '70, de frații Ian și Roger Lewis (guitars), cu Stephen Cat Coore, Ritchie Daley și Michael Ibo Cooper de la Third World, grup în care s-au reîntors la scurtă vreme. Frații Lewis i-au cooptat atunci pe Calvin McKenzie (drums), pe Charles Farquharson la keyboards și Bernard Touter Harvey. Albumele și piesele lor au avut un succes moderat, până la venirea în trupă a lui Jacob 'Killer' Miller (vocals). În 1976, Inner Circle au semnat cu Capitol Records, la care au realizat REGGAE THING și READY FOR THE WORLD, care i-a clasat foarte sus în ierarhia stilului reggae.

La Island Records au înregistrat apoi EVERYTHING IS GREAT, a cărei piesă titlu a devenit hit internațional. *Stop Breaking My Heart* a fost de asemenea un hit, iar albumul NEW AGE MUSIC le-a consolidat poziția de lideri.

În 1980, Jacob Miller a murit într-un accident de mașină, iar grupul s-a desființat. Frații Lewis și Harvey au deschis un studio de înregistrări în Miami. În 1987 însă au revenit cu albumul ONE WAY, cu un nou solist, Carlton Coffey. A urmat un turneu american, alături de Lance Hall (drums) și Lester Adderley (guitar), după care au semnat cu WEA/Metronome. IDENTIFIED, primul lor LP pentru această casă de discuri, a generat hitul *Bad Boys*, care a devenit tema muzicală principală a serialului TV *Cops*. În 1993 au revenit în topuri cu hitul pop *Sweat (A La La La La Long)*, de pe albumul BAD TO THE BONE.

Speak My Language (1998), Da Bomb (1997), Reggae Dancer (1994), Bad Boys (1993), The Best Of Inner Circle: The Capitol Years 1976-1977 (1993), Blame It On The Sun/Rock The Boat (1993), The Best Of Inner Circle Featuring Jacob Miller (1992), Burnin' Reggae (1992), Identified (1991), One Way (1987), Black Roses (1986), New Age Music (1986), Something So Good (1982), Everything Is Great (1979), Killer Dub (1978), Ready For The World (1977), Blame It On The Sun (1975), Rock The Boat (1974)

Inxs

Formată în 1977 în Sydney, Australia, trupa INXS îi avea inițial în componență pe cei trei frați Farris: Tim (guitar), Jon (drums) și Andrew (keyboards), pe Michael Kelland Frank Hutchence (n. în Sydney, la 22 ianuarie 1960, d. 22 noiembrie, 1997; lead vocals), Kirk Pengilly (guitar, saxophone, vocals) și Garry Beers (bass, vocals).

În 1980 au înregistrat primul lor single, *Simple Simon/We Are The Vegetables*. Până în 1983, 6 single-uri au ajuns în Top 40 din Australia, iar cel de al doilea album, UNDERNEATH THE COLOURS, s-a vândut foarte bine, la fel ca și următorul, SHABOOH SHOOBAH. În 1985 au ajuns în vârful topurilor australiene, cu *Original Sin*, de pe THE SWING, cu care au atras atenția întregii lumi. LISTEN LIKE THIEVES le-a consolidat succesul mondial, cu excepția Marii Britanii unde au fost sabotați de critica muzicală. În 1986, Michael Hutchence a părăsit o scurtă perioadă INXS pentru a debuta ca actor în filmul *Dogs In Space*. Trupa a efectuat apoi numeroase turnee în Europa și Statele Unite, unde *Need You Tonight* din 1988 a devenit hit number one. După KICK și înainte de a realiza X, grupul a luat o pauză de un an, în care fiecare s-a ocupat de proiecte solo. LIVE BABY LIVE este un album-document al concertului INXS de pe Wembley Stadium din iulie 1991.

Setul din 1993, FULL MOON, DIRTY HEARTS, include un duet Hutchence – Chrissie Hynde (de la Pretenders), piesa *Kill The Pain* și single-ul *The Gift*.

După un lung turneu mondial pentru promovarea albumului ELEGANTLY WASTED, apărut în 1996, INXS au luat o scurtă pauză, pentru a porni apoi din nou la drum, de această dată prin Australia. Pe 22 noiembrie 1997, Michael a fost găsit spânzurat în camera sa de hotel din Sydney. Aparent, el s-a sinucis, însă există și multe alte teorii ale motivelor și împrejurărilor care au dus la stingerea lui din viață.

Elegantly Wasted (1996), Greatest Hits (1994), Full Moon, Dirty Hearts (1993), Welcome To Wherever You Are (1992), Live Baby Live (1991), X (1990), Kick (1987), Listen Like Thieves (1985), The Swing (1984), Dekadance (1983), Shabooh Shoobah (1982), Underneath The Colors (1981), Inxs (1980)

Iron Butterfly

Trupă rock înființată în 1966, de Doug Ingle (n. 9 septembrie 1947, în Omaha, Nebraska, SUA; organ, vocals), cu Ron Bushy (n. 23 septembrie 1941, în Washington DC, SUA; drums), Eric Brann (n. 10 august 1950, în Boston, Massachusetts, SUA; guitar), Lee Dorman (n. 19 septembrie 1945, în St. Louis, Missouri, SUA; bass/vocals) și Danny Weiss. Au debutat cu albumul HEAVY, urmat de IN-A-GADDA-DA-VIDA (In The Garden Of Eden). Realizat în 1968 la Atlantic Records, s-a vândut în milioane de exemplare și a fost primul album de platină din industria muzicală. Următorul album, BALL, a fost mai slab primit, deși conține piese excelente, ca *It Must Be Love* și *Soul Experience*. Brann a plecat după realizarea unui album live și a fost înlocuit de chitariștii Larry Rhino Reinhardt (n. 7 iulie 1948, în Florida, SUA) și Mike Pinera (n. 29 septembrie 1948, în Florida, SUA; ex-Cactus, Alice Cooper). Succesul grupului a luat însă sfârșit, iar Iron Butterfly s-a destrămat după apariția colecției METAMORPHOSIS (ce cuprinde și *Easy Rider*, care face parte din coloana sonoră a filmului cu același nume). În 1975 a revenit însă cu două albume dezamăgitoare, SCORCHING BEAUTY și SUN AND STEEL, după care s-a desființat din nou pentru a reapărea în 1992, cu o nouă versiune IN-A-GADDA-DA-VIDA, Pinera cooptându-i pe Dorman și Bushy pentru un turneu american.

În 1993, albumul lor se vânduse în 25 de milioane de exemplare.

In-A-Gadda-Davida Deluxe Box (1996), Light And Heavy: The Best Of (1993), Sun And Steel (1976), Scorching Beauty (1975), Live (1970), Metamorphosis (1970), Best Of Iron Butterfly. Evolution (1970), Ball (1969), Heavy (1968), In-A-Gadda-Da-Vida (1968), Heavy (1968)

Iron Maiden

Trupă heavy-metal înființată la Londra, în Anglia, în anul 1976, de Steve Harris (n. 12 martie 1957, în Leytonstone, Londra, Anglia; bass). Numele ei provine de la un instrument de tortură inventat în Evul Mediu, iar componența Iron Maiden s-a schimbat de mai multe ori în anii de început. La înregistrarea primului EP, grupul era format din Harris, Dave Murray (n. 23 decembrie 1958, Londra, Anglia; guitar), Paul Di'Anno (n. 17 mai 1959, Chingford, Londra, Anglia; vocals) și Doug Sampson (drums). Au cântat apoi la Cart & Horses Pub din Stratford, Londra, în 1977, iar în următorii doi ani au susținut o serie de concerte prin cluburi locale. Nereușind să semneze contracte cu nici o casă de discuri, grupul a trimis o casetă demo cu trei piese (*Iron Maiden, Prowler* și *Strange World*) lui Neal Kay, DJ la clubul Kingsbury Bandwagon Soundhouse. Sub patronajul acestuia au realizat primul LP, THE SOUNDHOUSE TAPES. În 1979, în trupă a venit Tony Parsons (guitar), care apare pe două piese ale compilației METAL FOR MUTHAS, și care a fost apoi înlocuit cu Dennis Stratton (n. 9 noiembrie 1954, Londra, Anglia), fiind cooptat și Sampson de Clive Burr (n. 8 martie 1957; drums). A urmat single-ul *Running Free*, care a precedat albumul IRON MAIDEN, number 4 în topurile britanice. Înainte de KILLERS, Dennis Stratton a fost înlocuit de chitaristul Adrian Smith (n. 27 februarie 1957). Managerul grupului a devenit Rod Smallwood, iar mascota Eddie a început să fie adorată de fanii trupei, din ce în ce mai numeroși. Pe NUMBER OF THE BEAST și-a făcut debutul în Iron Maiden, Bruce Dickinson (n. Paul Bruce Dickinson, 7 august 1958, Worksop, Nottinghamshire, Anglia, fost la Samson; vocals), înlocuindu-l pe Paul Di'Anno. Single-uri ca *Run To The Hills* și *The Number Of The Beast* au fost mari hituri în topurile britanice. PIECE OF MIND le-a consolidat succesul, fiind mare hit și în SUA. Clive Burr a fost înlocuit de Nicko McBrain în 1981. Piesele *Flight of Icarus* și *The Trooper* au fost succese imediate. Au urmat două mari turnee, apoi POWERSLAVE, hiturile *Aces High* și *Two Minutes To Midnight*, plus un dublu album, LIVE AFTER DEATH.

Cu SOMEWHERE IN TIME, în muzica trupei s-a produs o schimbare, albumul cuprinzând piese mult mai melodice și folosind guitar synthesizers. LP-ul a ajuns pe locul 11 în SUA și s-a vândut în peste un milion de exemplare. SEVENTH SON OF A SEVENTH SON a generat hit single-uri cum ar fi *Can I Play With Madness*, *Evil That Men Do* și *The Clairvoyant*. După apariția acestuia, trupa a luat o pauză, iar Adrian Smith a fost înlocuit de Janick Gers (n. în Hartlepool, Lancashire, Anglia, ex-White Spirit, Gillan). După doi ani au realizat NO PRAYER FOR THE DYING, un album foarte bine primit, cu hit single-uri ca *Holy Smoke* și *Bring Your Daughter To The Slaughter* (care face parte și din coloana sonoră a filmului *A Nightmare On Elm Street 5* și a fost recompensat cu premiul Golden Raspberry pentru cea mai proastă piesă a anului). A urmat un turneu mondial, iar în 1992 au debutat pe prima poziție în topurile din Marea Britanie cu FEAR OF THE DARK, care a generat un alt hit single: *Be Quick Or Be Dead*. Din păcate, după acest album, Bruce Dickinson s-a retras din grup, în favoarea propriei cariere solo.

Best Of The Beast (1996), A Real Live One (1993), A Real Dead One (1993), Fear Of The Dark (1992), No Prayer For The Dying (1990), Seventh Son Of A Seventh Son (1988), Somewhere In Time (1986), Live After Death (1985), Powerslave (1984), Piece Of Mind (1983), Number Of The Beast (1982), Killers (1981), Maiden Japan (1981), Iron Maiden (1980)

Chris Isaak

Născut la 26 iunie 1956, în Stockton, California, SUA, Chris Isaak a alcătuit prima sa trupă după terminarea facultății. Numele acesteia era *Silvertone*, iar printre membrii ei se numărau James Calvin Wilsey (guitar), Rowland Salley (bass) și Kenney Dale Johnson (drums), care au și rămas de altfel membri constanți ai trupei sale de acompaniament. După semnarea unui contract cu Warner Brothers, în 1985, Isaak (vocals) și trupa sa au realizat două albume fără succes comercial, dar foarte apreciate de critică. În timp ce primul, SILVERTONE, cuprindea piese country blues și balade folk, cel de-al doilea, intitulat CHRIS ISAAK, cocheta cu R&B. După ce a colaborat cu regizorul David Lynch la filmul *Wild At Heart*, cântărețul a reușit în sfârșit să dea lovitura

cu piesa *Wicked Game* (de pe albumul HEART SHAPED WORLD), iar o nouă realizare a unui cântec mai vechi, *Blue Hotel*, apărut prima oară pe albumul din 1987, a intrat în topuri în 1991. Au urmat SAN FRANCISCO DAYS, care include o piesă a lui Neil Diamond, *Solitary Days*, FOREVER BLUE și altele.

În mijlocul unei lumi muzicale foarte agitate și zgomotoase, el a continuat să cânte piese decupate parcă din anii '60. În afară de cariera muzicală, Chris Isaak s-a preocupat și de cea de actor. A mai apărut în diverse filme, ca *Married To The Mob* și *Silence Of The Lambs* (Tăcerea mieilor).

Speak Of The Devil (1998), Baja Sessions (1996), Forever Blue (1995), San Francisco Days (1993), Heart Shaped World (1989), Chris Isaak (1987), Silvertone (1985)

The Isley Brothers

Grup înființat de frații O'Kelly, Rudolph (n. 1 aprilie 1939) și Ronald Isley (n. 21 mai 1941), care au început prin a cânta gospel în orașul lor natal, Cincinnati, SUA, la începutul anilor '50, fiind acompaniați de un alt frate, Vernon, acesta murind însă într-un accident de mașină din 1957. Cei trei s-au mutat la New York și au semnat cu RCA Records, la care au debutat cu piesa *Shout*, ce avea să devină un standard R&B. În 1962 s-au mutat la casa de discuri Wand, având un succes enorm cu *Twist And Shout.* Au colaborat apoi cu United Artists și Atlantic, la care au realizat *Who's That Lady?*, în 1964, după care, în același an, au înființat propria lor casă de discuri, T-Neck Records. Aici au înregistrat *Testify*, o piesă la care a contribuit pe atunci foarte tânărul chitarist Jimi Hendrix. Din păcate, cântecul a trecut neobservat, iar Isley Brothers au fost nevoiți să renunțe atât la T-Neck cât și la Hendrix. Au semnat cu Motown, casă de discuri care le-a oferit mai multă libertate artistică, colaborând și cu Dozier-Holland, ceea ce a dus la apariția hiturilor *This Old Heart Of Mine*, din 1966*, Behind A Painted Smile* și *I Guess I'll Always Love You*.

În 1969 au reactivat T-Neck, cooptându-i totodată pe frații Ernie (n. 7 martie 1952; guitar) și Marvin (bass), ca și pe Chris Jasper (keyboards). Au urmat hituri ca *It's Your Thing* și *I Turned You On* și o serie de albume de studio și live. În anii '70 au cântat piese compuse de Bob Dylan, Stephen Stills și Carole King.

În 1973 la albumul 3 + 3 au colaborat cei trei noi membri ai familiei, care fuseseră cooptați în grup: Ernie (guitar/drums), Marvin și Chris Jasper. Albumul cuprinde reinterpretări soul ale pieselor grupurilor Seals & Crofts, James Taylor și The Doobie Brothers. Au urmat albume ca THE HEAT IS ON, din 1975, hitul *Harvest For The World* (1976), apoi *The Pride, Take Me To The Next Phase, I Wanna Be With You And Don't Say Goodnight*, care au condus în clasamente, piesa *It's A Disco Night*, din 1980 etc.

Declinul a început în anii '80. Conștienți de acest fapt, în 1984, Ernie, Marvin Isley și Chris Jasper au părăsit grupul pentru a înființa Isley Jasper Isley. Moartea lui O'Kelly Isley, la 31 martie 1986, a însemnat sfârșitul unei cariere de aproape 30 de ani. Ronald și Rudolph i-au dedicat albumul SMOOTH SAILIN'.

Mission To Plase (1996), Funky Family (1995), The Isley Brothers Live (1993), Complete UA Sessions (1992), Greatest Hits & Rare Classics (1991), The Isley Brothers Story, Vol. 1, 2 (1991), Tracks Of Life (1991), Best Of (1990), Spend The Night (1989), Smooth Sailin' (1987), Masterpiece (1985), Between The Sheets (1983), The Real Deal (1982), Grand Slam (1981), Motown Superstars Series, Vol. 6 (1981), Inside You (1981), Go All The Way (1980), Timeless (1979), Winner Takes All (1979), Go For Your Guns (1978), Showdown (1978), Forever Gold (1977), Go For Your Guns (1977), Super Hits (1976), Everything You Always Wanted To Hear (1976), Harvest For The World (1976), The Heat Is On (1975), The Isley Brothers Live It Up (1974), 3 + 3 (1973), Greatest Hits (1972), Brother, Brother, Brother (1972), Giving It Back (1971), Live At Yankee Stadium (1969), Doing Their Thing (1969), Soul On The Rocks (1967), This Old Heart Of Mine (1966), Live It Up (1965), Take Some Time Up For The Isleys (1964), The Famous Isley Brothers (1963), Twist & Shout! (1962), Shout! The Complete Victor Sessions (1960)

J

The Jackson 5

Grup american format din: Jackie (n. Sigmund Esco Jackson, 4 mai 1951), Tito (n. Toriano Adaryll Jackson, 15 octombrie 1953), Jermaine (n. 11 decembrie 1954), Marlon (n. 12 martie 1957) și Michael Jackson (n. 29 august 1958). Cei cinci au fost crescuți în Gary, Indiana, SUA, de tatăl lor, Joe, chitarist de blues. Au început să cânte prin cluburi încă din 1962, cu Michael ca solist. Primele înregistrări le-au făcut la o casă de discuri din Indiana, Steeltown, după care, în 1968, au semnat cu Motown Records, la recomandarea lui Bobby Taylor. Acolo, o serie de compozitori, cunoscuți ca The Corporation, au compus piese pentru cei cinci. Au debutat cu single-ul *I Want You Back*, în 1969, single extrem de bine vândut. Următoarele cinci au intrat și ele în topurile americane.

În 1971, Michael Jackson și-a început în paralel propria carieră solo, urmat de Jermaine și Jackie. Între timp, grupul a devenit subiectul unui film TV de desene animate, The Jackson 5, și era gazda unui show intitulat Goin' Back To Indiana.

După destrămarea The Corporation, în 1971, cei cinci au cântat piese pop și R&B ale anilor '50 și versiuni cover ale unor piese Motown. Au început apoi să cânte propriile compoziții, iar în 1975 își compuneau și produceau deja singuri albumele. The Jackson Five au fost în turneu în Marea Britanie în 1972, ceea ce le-a crescut enorm popularitatea în Europa, dar la întoarcerea în SUA muzica lor, devenită mult prea sofisticată, a început să nu se mai vândă. Contractul cu Motown a expirat în 1975 și, pentru că li s-a părut că această companie nu s-ar preocupa destul de mult de publicitatea grupului, s-au mutat la Epic Records. Jermaine Jackson a părăsit apoi grupul rămânând la Motown ca artist solo. Unul dintre motive a fost și faptul că era căsătorit cu fiica președintelui acestei case de discuri, Berry Gordy. Acesta din urmă a dat grupul în judecată în 1976 pentru încălcarea contractului, iar ca urmare, trupa și-a schimbat numele în Jacksons. În 1980, frații Jackson i-au plătit lui Gordy 600.000 de dolari, plus drepturile asupra folosirii numelui de The Jackson.

The Ultimate Collection (1995), Greatest Hits (1995), Soulsation! The 25th Anniversary Collection (1995), The Steeltown Collection (1995), 16 Greatest Hits (1984), 18 Greatest Hits (1983), 20 Golden Greats (1989), 2300 Jackson Street (1989), The Great Love Songs (1984), Victory (1984), Live (1982), The Jacksons Live (1981), Triumph (1980), Destiny (1978), Goin' Places (1977), Anthology (1976), The Jacksons (1976), Moving Violation (1975), Dancing Machine (1974), Stand (1974), Get It Together (1973), Skywriter (1973), Looking Through The Windows (1972), Greatest Hits (1971), Goin' Back To Indiana (1971), Maibe Tomorrow (1971), Christmas Album (1970), Third Album (1970), ABC (1970), Diana Ross Presents The Jackson 5 (1969)

Janet Jackson

Născută Janet Damita Jackson, la 16 iunie 1966, în Gary, Indiana, SUA, Janet este cea mai mică dintre cei nouă copii ai familiei Jackson. După ce a împlinit 4 ani, s-a mutat la Los Angeles împreună cu familia, iar trei ani mai târziu și-a făcut debutul pe scenă în Las Vegas, alături de frații ei, care cântau în The Jackson 5. La 9 ani i-a însoțit și la un show TV și a fost cooptată în "Good Times" (între 1977-79) și în "Diff'rent Strokes" (între 1981-82). A semnat apoi cu A&M Records, debutând cu un album purtându-i numele, album care a fost urmat în 1984 de DREAM STREET. Nici unul nu a excelat în vânzări, deși au generat fiecare câte un hit Top 10. În 1986 însă, albumul CONTROL a ajuns number 1 în topuri și s-a vândut în peste 4 milioane de exemplare.

În 1989 a lansat RHYTHM NATION 1814, un alt album devenit cvadruplu disc de platină, cu single-uri ca *Miss You Much* și *Rhythm Nation*. Primul ei turneu a avut loc în 1990. La sfârșitul anului a primit opt premii Billboard. În 1993, cu albumul JANET, care a intrat direct pe locul 1 în topurile americane, cântăreața și-a întrecut fratele, pe Michael Jackson, la cifra de vânzări, primele 350.000 de exemplare fiind vândute în numai o săptămână.

The Velvet Rope (1997), Disign Of A Decade 1986 - 1996 (1996), Janet Remixed (1995), Janet

(1993), Rhythm Nation 1814 (1989), Control (1986), Dream Street (1984), Janet Jackson (1982)

Mahalia Jackson

Născută la 26 octombrie 1911, în New Orleans, Louisiana, SUA, d. 27 ianuarie 1972, în Chicago, Illinois, SUA, Mahalia Jackson a început să cânte încă de la patru ani, într-o biserică baptistă. În 1927, cântăreața s-a mutat la Chicago, unde a cântat în St. Church Choir și alte biserici din oraș, alături de Johnsons. Tot în această perioadă a început și colaborarea, care a ținut până la sfârșitul vieții sale, cu Thomas A. Dorsey, compozitor și interpret. Și-a lansat apoi propria carieră solo, continuând să cânte în biserici, dar și la mitinguri politice, iar în 1937 a înregistrat 4 piese la Decca, dar fără prea mare succes, motiv pentru care casa de discuri a renunțat la serviciile ei. A continuat să susțină concerte, pregătindu-se în paralel și pentru meseria de cosmeticiană, după care, în 1946, a făcut câteva înregistrări la casa de discuri Apollo. Aceste înregistrări au introdus pentru prima oară orga Hammond în locul pianului simplu în muzica gospel. Succesul acestor înregistrări, în special al piesei *Move On Up A Little Higher*, a culminat în 1954, când Jackson a devenit realizatoarea propriului ei show la un post de radio din rețeaua CBS. În același an a început și înregistrările la casa de discuri CBS, realizând o serie de piese de mare succes. În 1956 i-a cucerit pe spectatorii emisiunii 'Ed Sullivan Show', iar peste doi ani a participat la Newport Jazz Festival. Au urmat mai multe turnee europene. Cânta diverse ritmuri: de la jaz și blues, la pop. A apărut chiar la inaugurarea în funcție a președintelui John F. Kennedy, din 1960, și de mai multe ori în campaniile lui Dr. Martin Luther King (în 1968 a cântat la funeraliile acestuia).

Ultimul concert al „reginei gospelului", cum a fost supranumită Mahalia, a avut loc în Germania, în luna octombrie 1971. Un an mai târziu a murit de insuficiență cardiacă.

In My Home Over There (1998), Gospels, Spirituals & Hymns, Vol. 2 (1998), Queen Of Gospel (1996), Mahalia Sings Songs of Christmas! (1995), The Apollo Sessions, Vol. 2 (1995), The Best Of (1995), The Apollo Sessions 1946-1951 (1994), The Essence Of Mahalia Jackson (1994), Negro Spiritual (1994), Live At Newport, 1958 (1994), Go Tell It On The Mountain (1993), I Sing Because I'm Happy (1992), Silent Night, Holy Night (1992), I'm Going To Tell God (1992), Gospels, Spirituals & Hymns (1991), Amazing Grace (1988), Collection (1985), Sings America's Favorite Hymns (1977), The World's Greatest Gospel Singer (1975), A Mighty Fortress (1968), Best Loved Hymn (1968), In The Upper Room (1965), Mahalia (1965), Greatest Hits (1963), Silent Night (Songs for Christmas) (1962), Sweet Little Jesus Boy (1961), The Power & The Glory (1960), Just As I Am (1960), Newport 1958 (1958), Bless This House (1956)

Michael Jackson

Născut Michael Joseph Jackson, la 29 august 1958, în Gary, Indiana, SUA, Michael Jackson a făcut parte în copilărie din grupul Jackson Five, alături de frații săi. În 1970 a făcut prima sa înregistrare solo, *Got To Be There*, care a fost un mare hit în topurile americane și engleze. A urmat o versiune a piesei lui Bobby Day, *Rockin' Robin*, care a intrat pe primul loc în topurile americane din 1972, iar apoi piesa *Ben*.

Cariera sa a fost apoi întreruptă de cea a grupului Jackson 5, care încerca să se repună pe picioare. În 1976, Michael a atras din nou atenția jucând în filmul muzical *The Wiz*, participând, alături de Quincy Jones, și la realizarea coloanei sonore. Doi ani mai târziu, Quincy Jones a produs albumul OFF THE WALL, o colecție de piese soul, care l-a prezentat lumii pe Michael Jackson. LP-ul a ajuns number 1, atât în SUA cât și în Marea Britanie, generând două single-uri number 1: *Don't Stop Till You Get Enough* (pentru care Michael a câștigat un premiu Grammy) și *Rock With You*. Artistul a continuat să înregistreze cu grupul numit acum The Jacksons. În 1982 a fost ales pentru a nara povestea unui extraterestru, bazată pe scenariul filmului ET, apărută pe un LP care, deși a fost retras destul de repede, din cauza unor complicații legale, i-a dat posibilitatea lui Michael să mai câștige un premiu Grammy. În același an a realizat THRILLER, cel de-al doilea album al său cu Quincy Jones, care a fost cel mai mare succes din industria muzicală, vânzându-se în peste 42 de milioane de exemplare până la începutul anilor '90. Albumul a produs foarte multe hituri, printre care: un duet cu Paul McCartney, *The Girl Is Mine*, *Billie Jean, Beat It*, la care a contribuit cu solouri de chitară Eddie Van Halen, și *Thriller*.

Albumul i-a mai adus câteva premii Grammy și a fost urmat de *Say Say Say*, un nou duet cu Paul McCartney. Un an mai târziu a participat la turneul The Jacksons, VICTORY. În 1985 a fost co-autorul și performerul single-ului *We Are The*

World, care a fost un alt number 1 internațional. Michael a cumpărat apoi compania ATV Music, care deținea drepturile de autor asupra pieselor lui John Lennon și Paul McCartney, după care a lansat BAD, de asemenea o colaborare cu Quincy Jones, din 1987. LP-ul a produs 7 single-uri Top 10 și s-a vândut și el în milioane de exemplare. A urmat bineînțeles un turneu de promovare, după care Michael Jackson și-a scris autobiografia, *Moonwalker*. Următorul său album a apărut abia în 1992. Ca toate celelalte, și DANGEROUS s-a bucurat de un succes enorm. În 1993 a fost acuzat de abuz sexual asupra unui băiețel. Imaginea lui începuse să fie întinată, atât de acest lucru cât și de mass media. Jackson a trebuit să anuleze o serie de concerte, iar după ce acuzațiile au fost retrase, în noiembrie 1993, a părăsit SUA. El s-a confesat mai târziu că este dependent de calmante și că s-ar fi dus să se trateze. S-a căsătorit apoi cu Lisa Marie Presley, căsătoria lor fiind considerată de către presă ca fiind una de fațadă. De altfel au și divorțat destul de repede. Între timp, Michael a revenit în viața muzicală cu impresionantul dublu album HISTORY.

Blood On The Dance Floor: History In The Mix (1997), The Best Of Michael Jackson (1995), History: Past, Present And Future, Book 1 (1995), Dangerous (1991), Dangerous Gift-Pack (1991), The Original Soul Of Michael Jackson (1988), Bad (1987), Anthology (1986), Looking Back To Yesterday: A Young Michael (1986), 14 Greatest Hits (1984), The Great Love Songs (1984), Ain't No Sunshine (1984), Michael Jackson & The Jackson 5 (1983), Thriller (1982), One Day In Your Life (1981), Best Of Michael Jackson (1981), Motown Superstars Series, Vol. 7 (1980), Off The Wall (1979), The Best Of (1975), Forever Michael (1975), Music & Me (1973), Ben (1972), Got To Be There (1972), Got To Be There/Ben (1971)

The Jam

Grup al anilor '70, compus din: Paul Weller (n. 25 mai 1958, în Woking, Surrey, Anglia; vocals, guitar), Bruce Foxton (n. 1 septembrie 1955, Anglia; bass) și Rick Buckler (n. Paul Richard Buckler, 6 decembrie 1955, Woking, Surrey, Anglia; drums). În 1977, după o serie de concerte, cei trei au semnat cu Polydor Records. Au debutat cu *In The City*, urmată de *All Around The World*, care a pătruns în Top 20 în Marea Britanie, iar apoi au înregistrat o serie de hituri minore ca *News Of The World*, un cover al unei piese Kinks, *David Watts*, și apoi o piesă extrem de implicată politic (ca și liderul grupului, Paul Weller), *Down In The Tube Station At Midnight*. Albumul ALL MOD CONS a fost pentru The Jam o rampă de lansare, iar SETTING SONS, din 1979, le-a dat primul single Top 10 (piesa titlu). În anul următor au avut primul number 1, cu *Going Underground*. Au continuat cu *Start* și *Town Called Malice*, de asemenea number 1, iar apoi cu *The Bitterest Pill (I Ever Had To Swallow)*, number 2.

În 1982, tocmai când se aflau în culmea gloriei, Paul Weller a anunțat destrămarea grupului și faptul că intenționează să înființeze The Style Council. Ultimul single, *Beat Surrender*, a intrat direct pe prima poziție în topurile britanice.

Collection (1996), Live Jam (1994), Live Jam (1993), Extras – A Collection Of Rarities (1992), Greatest Hits (1991), The Peel Sessions (1990), Snap! (1983), The Gift (1982), Dig The New Breed (1982), Setting Sons (1980), Sound Affects (1980), All Mod Cons (1978), This Is The Modern World (1977), In The City (1977)

Jamiroquai

Grup funk britanic, înființat de Jason 'Jay' Kay' Kay (n. 1969, în Londra, Anglia), fiul cântăreței de jaz Karen Kay. Inspirat de muzica lui Sly Stone, Gil Scott Heron și Roy Ayers, Kay a început prin a le reinterpreta cântecele într-o manieră proprie, într-un format pop și funk. Fost break-dancer, el a înregistrat un single hip-hop, realizat cu un sampler și o drum machine la casa de discuri Streetsounds, în 1986. A urmat *Too Young To Die*, care a intrat imediat în Top 10, iar albumul de debut, produs de Sony Records, a fost number 1, vânzându-se în peste două milioane de exemplare în întreaga lume. Cel de-al doilea album a fost însă mult mai elaborat, generând hituri precum *Kids, Return* și *Morning Glory*.

Synkronized (1999), Travelling Without Moving (1997), The Return Of The Space Cowboy (1995), Emergency On Planet Earth (1993)

Jan & Dean

Grup american înființat de Jan Berry (n. 3 aprilie 1941, Los Angeles, California, SUA) și Dean Torrence (n. 10 martie 1940, Los Angeles, California, SUA), care au început să cânte împreună încă din timpul liceului. La început au format The Barons, cu Bruce Johnston și Sandy Nelson. După absolvire, au cântat ca trio, alături de Arnie Ginsburg (vocals), înregistrând în 1958 piesa *Jennie Lee*, care a ajuns pe locul 8 în clasamentele americane.

În 1959, Berry și Torrence și-au unit din nou forțele înregistrând câteva casete demo. Managerul lor a devenit Lou Adler. N-a trecut mult și duoul a și intrat în Top 10 cu *Baby Talk*, urmată de hituri minore, până în 1963, când au realizat *Linda*, piesă care a marcat și o schimbare de stil. Liderul Beach Boys, Brian Wilson, a compus împreună cu ei *Surf City*, primul lor hit number 1. El a mai colaborat și la *Drag City, Dead Man's Curve* și *Ride The Wild Surf*. În ciuda unei promisiuni de a apărea înt-un serial de televiziune și a unui rol în filmul *Easy Come-Easy Go*, relațiile între Torrance și Berry au devenit destul de reci. Barry a pus gaz pe foc, colaborând la piesa *Barbara Ann*, un hit internațional, extras de pe BEACH BOYS PARTY. Prin urmare, în 1966 a apărut ultimul single realizat de Jan & Dean, *Batman*. La câteva săptămâni, Jan Berry a suferit un accident de mașină din care și-a revenit extrem de greu, acesta cauzându-i grave leziuni cerebrale. Cu toate acestea, în anii '70 a mai reușit să înregistreze câteva single-uri. Între timp, Torrance, care a păstrat numele Jan & Dean, a făcut o serie de înregistrări, însă fără succes. S-a retras apoi în munca de designer. Cei doi s-au reunit în 1978, când au cântat în deschidere la Beach Boys, în cadrul unui turneu.

Drag City/Jan & Dean's Pop Symphony number 1 (1996), Golden Hits. Vol. 1, 2, 3 (1995), Teen Suite 1958 – 1962 (1995), Save For A Rainy Day (1993), All The Hits – One More Time (1992), Greatest Hits (1992), Ride The Wild Surf/The Little Old Lady From (1992), Summer Means Fun (1992), All-Time Greatest Hits (1990), Surf City (1990), Best Of (1990), Surf City (1990), The Besty Of Jan & Dean (1989), Fun, Fun, Fun (1986), 20 Rock N' Roll Hits (1983), Best (1981), Deadman's Curve (1980), Gotta Take That One Last Ride (1973), Remember (1973), Legendary Masters (1971), Jan & Dean (1968), Save For A Rainy Day (1967), Filet Of Soul (1966), Golden Hits Vol. III (1966), Popsicle (1966), Command Performance (1965), Golden Hits Vol. II (1965), Little Old Lady From Pasadena (1964), Ride The Wild Surf (1964), Drag City (1964), Jan & Dean Take Linda Surfin' (1963), Surf City (1963), Golden Hits (1962)

Jane's Addiction

Grup rock înființat în Los Angeles, SUA, în 1986, de Perry Farrell (vocals), alături de David Navarro (guitar), Eric A. (bass) și Stephen Perkins (drums). Stilul lor includea elemente de punk, rock, folk și funk. Au debutat cu un album live la casa de discuri independentă Triple X. LP-ul s-a bucurat de succes, motiv pentru care au continuat cu RITUAL DE LO HABITUAL, a cărui copertă a fost cenzurată, albumul trebuind să se vândă într-un plic pe care era înscris primul amendament din constituția SUA. În același timp, Farrell a inițiat seria de concerte Lollapalooza. După încă trei albume, el a desființat grupul în 1992, înființând Porno For Pyros, cu Perkins și Martyn Le Noble. Navarro a intrat în grupul Red Hot Chili Peppers în 1994.

Live And Rare (1991), Ritual De Lo Habitual (1990), Nothing's Shocking (1988), Jane's Addiction (1987)

Jean-Michel Jarre

Născut la 24 august 1948 în Franța, Jean Michel Jarre este fiul compozitorului de muzică de film, Maurice Jarre. A luat primele lecții de pian la vârsta de 5 ani, iar mai târziu a studiat la Conservatorul din Paris, după care a părăsit muzica clasică, pentru a cânta cu trupa lui Pierre Schaeffer, Musical Research. Devenind tot mai fascinat de muzica electronică, prima sa realizare cuprinde pasaje din La Cage și Eros Machine. A colaborat apoi cu Opera din Paris și a compus printre altele și coloana sonoră a filmului *Les Granges Bruless*. După căsătoria cu actrița Charlotte Rampling, a compus primul lui album major, OXYGENE, care a intrat pe locul 2 în topurile britanice. A urmat EQUINOXE, iar primul din marile sale concerte în aer liber a avut loc la Paris, în Place De La Concorde. În 1981 a realizat MAGNETIC FIELDS, urmat de primul său turneu, care a început în China, unde a cântat cu 35 de muzicieni tradiționali, înregistrând totodată și un dublu album, care a imortalizat evenimentul. În 1983 a apărut MUSIC FOR SUPERMARKETS, din care s-a realizat un singur exemplar, vândut la o licitație în scopuri de caritate, după care masterul a fost distrus. Au urmat compilația ESSENTIAL JEAN MICHEL JARRE, iar apoi ZOOLOOK și RENDEZVOUS. Între timp și-a continuat seria de concerte în aer liber, multe dintre ele fiind televizate și aducându-i o audiență enormă. REVOLUTIONS cuprinde o piesă realizată pe single, *London Kid*, în colaborare cu chitaristul Hank N. Marvin de la The Shadows. După WAITING FOR COUSTEAU a urmat un nou concert la Paris, cu ocazia zilei Bastiliei, la care au asistat peste două milioane de spectatori.

Oxygene 7 – 13 (1997), En Attendant Cousteau (1995), Hong Kong (1995), Images: The Best Of (1995), In Concert-Houston & Lyon (1994), The Concerts In China, Vol. 2 (1994), Chronologie (1993), Images (1991), Waiting For Cousteau (1990), Jarre – Live! (1988), The London Concerts (1988), Musik Aus Zeit Und Raum (1988), Revolutions (1988), CD Box Set (1987), Rendezvous (1986), Zoolook (1984), The Essential (1983), Concerts In China (1982), Magnetic Fields (1981), Equinoxe (1978), Oxygene (1977)

Jefferson Airplane

Grup înființat în San Francisco, în 1965, de Marty Balin (n. Martyn Jerel Buchwald, 30 ianuarie 1942, Cincinnati, Ohio, SUA; vocals, guitar), alături de Paul Kantner (n. 17 martie 1941, San Francisco, California, SUA; guitar, vocals) și Jorma Kaukonen (n. 23 decembrie 1940, Washington DC, SUA; guitar, vocals). Din grup au mai făcut parte Bob Harvey, Jerry Peloquin, apoi Alexander 'Skip' Spence, Signe Anderson (n. Signe Toly Anderson, 15 septembrie 1941, Seattle, Washington, SUA), Spencer Dryden (n. 7 aprilie 1938, New York, SUA; drums) și Jack Casady (n. 13 aprilie 1944, Washington DC, SUA). Au debutat cu TAKES OFF, după care Anderson a fost înlocuită de Grace Slick (n. Grace Barnett Wing, 30 octombrie 1939, Evanston, Illinois, SUA; vocals), care a compus hiturile *White Rabbit* și *Somebody To Love*, inclusă pe colecția SURREALISTIC PILLOW. În 1967 au participat la Monterey Pop Festival, după care au înregistrat AFTER BATHING AT BAXTERS și CROWN OF CREATION, care conține și piesa *Triad*, dedicată prietenului lor, David Crosby. A urmat albumul live BLESS ITS POINTED LITTLE HEAD, din 1969, an în care au participat și la Woodstock Festival, iar apoi la Altamont Festival, unde un grup de Hells Angels au omorât un spectator tânăr și l-au atacat pe Balin.

După albumul VOLUNTEERS, Dryden a plecat. Casady și Kaukonen au colaborat cu Hot Tuna, ultimul realizând și un album solo, BLOWS AGAINST THE EMPIRE, sub numele de Paul Kantner And The Jefferson Starship.

După apariția unui LP Greatest Hits: WORST OF și plecarea lui Balin, a apărut BARK, editat la propria lor casă de discuri. A urmat LONG JOHN SILVER, apoi 30 SECONDS OVER WINTERLAND, care a fost ultima lor realizare, deși mai târziu a apărut o compilație de single-uri, EARLY FLIGHT. Hot Tuna devenise trupa principală pentru Jack și Jorma, iar Grace și Paul au continuat să realizeze o serie de albume solo. Numele grupului s-a schimbat în Jefferson Starship. Cel de Airplane a fost reluat în 1989, când Slick, Kaukonen, Casady, Balin și Kantner s-au reunit, realizând albumul JEFFERSON AIRPLANE, care n-a stârnit deloc interesul. În anii '90 s-a refăcut și Hot Tuna, Kantner a reînființat Jefferson Starship, iar Grace aproape că s-a retras din muzică.

Jefferson Starship

Este fosta Jefferson Airplane, care și-a schimbat numele în Jefferson Starship, după ce Paul Kantner (n. 17 martie 1941, San Francisco, California, SUA; guitar,vocals) a realizat BLOWS AGAINST THE EMPIRE, din 1970, sub numele de Paul Kantner And The Jefferson Starship. Sub noul nume a apărut DRAGONFLY, în 1974, care a fost un succes imediat. La album au mai colaborat: Grace Slick (n. Grace Barnett Wing, 30 octombrie 1939, Chicago, Illinois, SUA; vocals), Papa John Creach (n. 28 mai 1917, Beaver Falls, Pennsylvania, SUA; violin), David Freiberg (n. 24 august 1938, Boston, Massachusetts, SUA; vocals/keyboards), Craig Chaquico (n. 26 septembrie 1954; lead guitar), John Barbata (drums) și Pete Sears (bass, keyboards). Marty Balin a venit în grup în 1975. În același an a apărut RED OCTOPUS, care s-a vândut în milioane de exemplare, generând o serie de hituri, printre care *Miracles*. Au urmat SPITFIRE și EARTH. Piesa lui Balin, *Count On Me*, a fost un hit Top 10 în SUA, în 1978, an în care Grace a fost concediată din cauza problemelor sale cu alcoolul. A plecat apoi și Balin, care a fost înlocuit de Mickey Thomas. Grupul a realizat în 1979 FREEDOM FROM POINT ZERO și hitul Top 20, *Jane*. În 1981, Grace Slick a fost reprimită în trupă și au apărut albumele MODERN TIMES (1981) și WINDS OF CHANGE (1982). Kantner a realizat apoi un album solo. La sfârșitul anului 1984 a cântat cu trupa lui Balin, iar un an mai târziu a primit dreptul asupra numelui de Jefferson Airplane, pe care însă nu l-a folosit. Fosta lui trupă a devenit la scurt timp Starship și a înregistrat KNEE DEEP IN THE HOOPLA, în 1985, album care a generat hiturile *We Built This City* (compus de Bernie Taupin) și *Jane,* ambele number 1 în SUA. În anul următor au intrat în topuri cu tema muzicală a filmului Mannequin, *Nothing's Gonna Stop Us Now*. Grace Slick a plecat în 1989, pentru a li se alătura lui Kaukonen, Casady, Balin și Kantner în… Jefferson Airplane.

Deep Space/Virgin Sky (1995), The Best Of (1993), Jefferson Airplane Loves You (1992), Ten Years & Change (1991), White Rabbit & Other Hits (1990), Jefferson Airplane (1989), Love Among The Cannibals (1989), 2400 Fulton Street (1987), No Protection (1987), Knee Deep In The Hoopla (1985), Nuclear Furniture (1984), Winds Of Change (1982), Modern Times (1981), Freedom At Point Zero (1979), Gold (1979), Red Octopus (1975), Dragon Fly (1974), Early Flight (1974), Thirty Seconds Over Winterland (1973), The Worst Of Jefferson Airplane (1970), Bless Its Pointed Little Head (1969), Volunteers (1969), Crown Of Creation (1968), After Bathing At Baxter's (1967), Surrealistic Pillow (1967), Takes Off (1966)

Jesus & Mary Chain

Grup înființat în East Kilbride, Scoția, de William Reid (vocals/guitar), Jim Reid (vocals/guitar), Douglas Hart (bass) și Murray Dalglish (drums). În 1984 s-au mutat la Londra, unde au semnat un contract de înregistrare cu Creation Records. Primul album cuprinde piesa *Upside Down* și o piesă a lui Syd Barrett, *Vegetable Man*. După realizarea lui, Dalglish a fost înlocuit la tobe de Bobby Gillespie, iar grupul a susținut o serie de concerte, în care s-a remarcat prin violență. În anul următor au semnat cu Blanco Y Negro, o sucursală WEA. Au urmat un cover după o piesă Sex Pistols, *Never Underst*, apoi *Just Like Honey*, mult mai orientată spre pop. În toamna anului 1985, Gillespie s-a întors la fosta sa trupă, Primal Scream. O lună mai târziu frații Reid au debutat cu PSYCHOCANDY, foarte bine primit de critici. În 1986, grupul a intrat în Top 20 cu *Some Candy Talking*, Tot în această perioadă a fost racolat John Moore (drums). Piesele *April Skies* și *Happy When It Rains* au precedat albumul DARKLANDS, urmat de turnee în Canada și SUA, în timpul cărora Reid a fost arestat pentru o scurtă perioadă, pe motiv că ar fi atacat un fan. Acuzațiile au fost retrase, iar în 1988 a apărut o compilație de piese, Jesus & Mary Chain. Grupul și-a consolidat poziția cu următoarele realizări, AUTOMATIC și HONEY'S DEAD, apărute în anii '90.

Munki (1998), Hate Rock N'Roll (1995), Stoned& Dethroned (1994), Honey's Dead (1992), Automatic (1989), Darklands (1987), The Peel Sessions (1986), Psychocandy (1985)

Jethro Tull

Grup înființat în Luton, Anglia, în 1967, în componența: Ian Anderson (n. 10 august 1947, Edinburgh, Scoția; vocals, flute), Glenn Cornick (n. 24 aprilie 1947, Barrow-in-Furness, Cumbria, Anglia; bass), Mick Abrahams (n. 7 aprilie 1943, Luton, Bedfordshire, Anglia; guitar, vocals) și Clive Bunker (n. 12 decembrie 1946, Blackpool, Lancashire, Anglia; drums). La numai un an și-au făcut debutul cu single-ul *Sunshine Day*. Au urmat concerte la celebrul club londonez Marquee și apariția la Sunbury Blues Festival. Au semnat apoi cu Island Records, la care au realizat *Song For Jeffrey*. În 1968, Mick Abrahams a fost înlocuit cu Tony Iommi, de la Black Sabbath, care s-a dovedit însă incompatibil cu stilul lor, fiind la rândul său înlocuit cu Martin Barre (n. 17 noiembrie 1946), acesta debutând pe albumul STAND UP. Formula Jethro Tull a fost completată de John Evan (n. 28 martie 1948; keyboards). BENEFIT a fost urmat de trei single-uri de Top 10 în Marea Britanie, *Living In The Past, Sweet Dream* (1969) și *The Witch's Promise* (1970). Cornick a înființat apoi Wild Turkey, iar în locul lui a venit Jeffrey Hammond (n. 30 iulie 1946), care apare pe albumul AQUALUNG.

Clive Bunker a plecat și el în mai 1971, iar Anderson, rămas acum singurul membru original, l-a cooptat pe Barriemore Barlow (n. 10 septembrie 1949). Au urmat THICK AS A BRICK, care a condus în clasamentele americane, A PASSION PLAY, WAR CHILD și MINSTREL IN THE GALLERY. După TOO OLD TO ROCK 'N' ROLL, TOO YOUNG TO DIE, Hammond a fost înlocuit de John Glascock (n. 1953, Londra, Anglia, d. 17 noiembrie 1979, ex-Gods, Toe Fat și Chicken Shack). Au urmat SONGS FROM THE WOOD și HEAVY HORSES, iar David Palmer, care a orchestrat toate LP-urile grupului, în afară de primul, a fost și el cooptat, la keyboards. Un an mai târziu, în 1979, Glascock a murit în timpul unei operații de inimă. În 1980, Anderson a început să lucreze la un album solo, cu Barre, Dave Pegg (ex-Fairport Convention; bass), Eddie Jobson (ex-Curved Air și Roxy Music; keyboards) și Marc Craney (drums). În acest timp, Barlow, Evan și David Palmer au plecat fiecare în altă direcție. Albumul A a apărut sub numele de Jethro Tull, fiind urmat de LP-ul solo semnat Anderson, WALK INTO LIGHT. Jethro Tull a continuat să înregistreze și să susțină concerte în diverse componențe, formate în jurul nucleului Anderson, Barre și Pegg.

CATFISH RISING din 1991 a semnalat revenirea la blues, dar la fel ca și celelalte albume care au urmat, n-a mai impresionat.

Warchild (1999), BBC Radio One Live In Concert (1996), Roots To Branches (1995), 25th Anniversary Box Set (1993), A Little Light Music (1992), Catfish Rising (1991), Live At Hammersmith '84 (1991), 20 Years Of Jethro Tull (1988), Rock Island (1989), Crest Of A Knave (1987), Original Masters (1985), Under Wraps (1984), Broadsword And The Beast (1982), A (1980), Stormwatch (1979), Bursting Out (1978), Heavy Horses (1978), Repeat – The Best Of Jethro Tull – Vol. 2 (1977), Songs From The Wood (1977), M.U. Best Of Jethro Tull (1976), Too Old To Rock 'N' Roll, Too Young To Die (1976), Minstrel In The Gallery (1975), Warchild (1974), A Passion Play (1973), Living In The Past (1972), Thick As A Brick (1972), Aqualung (1971), Benefit (1970), Stand Up (1969), This Was (1968)

Joan Jett & The Blackhearts

Născută Joan Larkin, la 22 septembrie 1960, în Philadelphia, Pennsylvania, SUA, Joan Jett și-a petrecut o mare parte a copilăriei în Baltimore, Maryland, unde a și învățat să cânte la chitară. În 1972 s-a mutat împreună cu familia la Los Angeles. La 15 ani și-a înființat prima trupă, care a fost denumită de producătorul Kim Fowley, The Runaways. Au semnat cu Mercury Records, la care au înregistrat trei albume cu tentă punk, fără succes în Statele Unite, dar care au fost hituri în Japonia, unde grupul a și înregistrat un album live. În Anglia, unde de asemenea au avut succes, au înregistrat ultimul LP, intitulat AND NOW…THE RUNAWAYS, din 1979. După destrămarea grupului, Jett s-a mutat la New York. Aici producătorul Kenny Laguna, care a devenit managerul ei, i-a produs primul album solo, la Ariola Record. Deoarece s-a vândut foarte bine, Joan a reușit să semneze cu Boardwalk Records, care a editat BAD REPUTATION. Cu noul ei grup, The Blackhearts (compus din chitaristul Ricky Byrd, basistul Gary Ryan și Lee Crystal la tobe), Jett a înregistrat I LOVE ROCK 'N' ROLL în 1981, album produs de Laguna și Ritchie Cordell. Piesa titlu a devenit hit major, intrând pe primul loc în topurile americane. Următorul single a fost un cover după piesa lui Tommy James And The Shondells, *Crimson And Clover*, care a intrat în Top 10 în 1982. Grupul a semnat cu MCA, care mai târziu a devenit distribuitorul Blackheart Records. Din păcate, nici unul dintre albumele care au urmat nu s-a mai bucurat de succesul celor anterioare.

Pure And Simple (1994), Flashback (1993), Notorious (1991), The Hit List (1990), Up Your Alley (1988), Good Music (1986), Glorious Results Of A Misspent Youth (1984), Album (1983), I Love Playing With Fire (1982), Bad Reputation (1981), I Love Rock & Roll (1981), Joan Jett (1980)

Billy Joel

Născut la 9 mai 1949, în Hicksville, Long Island, New York, SUA, Joel a învățat să cânte la pian în adolescență, iar în 1964 a intrat în primul său grup, The Echoes, pe care l-a părăsit patru ani mai târziu pentru a cânta cu The Hassels, care au semnat cu United Artists. Billy apare pe albumele THE HASSELS și HOUR OF THE WOLF, după care, împreună cu Jon Small (drums), înființează Attila, un duo care a realizat un singur LP, purtând numele trupei.

Joel a debutat cu un album solo, COLD SPRING HARBOR, urmat de piesa *Captain Jack*, care a fost înregistrată pentru a fi difuzată la radio, devenind un fel de hit undergound. Billy a fost descoperit de Columbia Records, care i-a editat PIANO MAN, a cărei piesă titlu a intrat în Top 30 din 1973, în SUA. Au urmat STREET LIFE SERENADE și TURNSTILES, iar în 1977 cel mai bine vândut album al său și al casei de discuri Columbia: THE STRANGER. Piesa *Just The Way You Are* a câștigat două premii Grammy la secțiunile Song Of The Year și Record Of The Year. În 1979 a apărut 52ND STREET, care a generat un alt hit single: *My Life*. Primul number 1 al lui Joel a fost *It's Still Rock 'N' Roll To Me*, de pe GLASS HOUSES. Au urmat THE NYLON CURTAIN, iar în 1984 AN INNOCENT MAN, care include hitul *Uptown Girl*. Seria de hituri a continuat și în anii care au urmat.

River Of Dreams (1993), Storm Front (1989), An Innocent Man/The Stranger (1989), In Concert – "Kohuept" (1987), The Bridge (1986), California Flash (1986), Greatest Hits, Vol.1 & 2 (1985), An Innocent Man (1983), The Nylon Curtain (1982), Songs In The Attic (1981), Box Set (1980), Glass Houses (1980), 52nd Street (1978), The Stranger (1977), Turnstiles (1976), Streetlife Serenade (1974), Piano Man (1973), Cold Spring Harbor (1971)

Quincy Jones

Născut la 14 martie 1933, în Chicago, Illinois, SUA, Jones a început să cânte la trompetă încă din copilărie. Tot de tânăr era interesat de aran-

jamentele muzicale, ceea ce a și studiat mai târziu la Berklee College Of Music. În 1951 a cântat împreună cu Lionel Hampton, ajungând chiar și în Europa. Din trupa lui Hampton făceau parte pe atunci muzicieni ca Clifford Brown, Art Farmer, Gigi Gryce și Alan Dawson. În 1953, Jones a făcut aranjamente muzicale pentru o serie de artiști, printre care Count Basie și Ray Anthony. A lucrat în general pe cont propriu, dar și ca angajat, pe post de director muzical al lui Dizzy Gillespie, rezultatul fiind un album din 1956, WORLD STATESMAN. În anii '50 – '60, Jones a compus o serie de piese și a dirijat orchestre de acompaniament pentru artiști ca: Frank Sinatra, Billy Eckstine, Brook Benton, Dinah Washington, Johnny Mathis și Ray Charles, pe care îl cunoștea încă din copilărie, Count Basie, (la albumele ONE MORE TIME și LIL OL' GROOVEMAKER).

În 1963, Quincy Jones era deja un cunoscut producător. De parcă n-ar fi fost de-ajuns, el a compus și muzică pentru zeci de filme și sute de show-uri de televiziune. Printre primele se numără *The Pawnbroker* (1965), *In Cold Blood* (1967) și *In The Heat Of The Night* (1967). A continuat să producă muzică, a lui și a altora, înregistrată cu ajutorul a diverse orchestre. A colaborat la început cu casa de discuri Mercury din Paris, după care a devenit chiar vicepreședintele filialei acesteia, din New York. A lucrat câțiva ani buni cu A&M Records, după care a înființat propriul său label: Qwest. În anii '70-'80 a produs albume pentru Aretha Franklin, George Benson (GIVE ME THE NIGHT), Michael Jackson (OFF THE WALL și THRILLER), The Johnson Brothers. Mai târziu s-a implicat, nu neapărat din punct de vedere muzical, și în producția de film și de televiziune. În 1990 a fost realizat un film TV cu titlul *Listen Up: The Lives Of Quincy Jones*.

The Pawnbroker/The Deadly Affair (1996), Q's Juke Joint (1995), Q.D. III Soundlab (1991), Listen Up (1990), Back On The Block (1989), Compact Jazz (1989), The Best, Vol. 2 (1988), Strike Up The Band (1988), Classics Vol. 3 (1987), Music Is My Life (1983), Best Of (1981), The Dude (1981), Quincy And His Orchestra (1980), 25th Anniversary Series Vol. 3 (1978), Sounds...And Stuff Like That! (1978), We Had A Ball (1976), Mellow Madness (1975), Ironside (1975), Roots (1974), Body Heat (1974), I Heard That! (1973), Mode (1973), You've Got It, Bad Girl (1973), Mellow Madness (1972), Smackwater Jack (1971), Gula Matari (1970), Walking In Space (1969), The Best Of Quincy Jones Vol. 1, 2 (1967), Plays Hip Hits (1963), Bossa Nova (1962), Live At Newport (1961), The Great Wide World Of Quincy Jones: Live! (1961), The Quintessence (1961), Free And Easy, Swiss Radio Days Jazz Series Vol. 1 (1960), Live In Sweden (1960), The Birth Of A Band, Vol. 1, 2 (1959), The Great Wide World Of Quincy Jones (1959), This Is How I Feel About Jazz (1957), Go West, Man (1957)

Tom Jones

Născut Thomas Jones Woodward, la 7 iunie 1940, în Pontypridd, Mid-Glamorgan, Țara Galilor, Tom Jones și-a început cariera în 1963, ca solist vocal în grupul Tommy Scott (pseudonimul lui de atunci) And The Senators. Primele sale piese au fost respinse de casele de discuri, după care a fost descoperit de producătorul Peter Sullivan de la Decca și, în urma recomandării lui Dick Rowe, a fost dat pe mâinile antreprenorului Phil Solomon. Relația aceasta a fost de scurtă durată, deoarece Scott (alias Tom) s-a întors în Țara Galilor. Acolo a fost descoperit într-un club de fostul solist Gordon Mills, care a devenit impresarul lui, schimbându-i totodată și numele în cel sub care a devenit mai târziu cunoscut: Tom Jones. Primul lui single, *Chills And Fever*, n-a intrat în topuri, dar cel de-al doilea, realizat în 1965, *It's Not Unusual*, compus de Mills și Les Reed, a intrat pe prima poziție în topurile britanice. Au urmat *Once Upon A Time, With These Hands* și *What's New Pussycat?*, ultimul fiind un hit major atât în Marea Britanie cât și în SUA. În 1966, Jones nu s-a mai bucurat de succese strălucite. Chiar și tema muzicală a filmului *James Bond*, *Thunderball,* n-a intrat decât în Top 30. A trebuit să se întoarcă în cluburi, însă Mills l-a ajutat să-și schimbe imaginea, iar de Crăciun, Tom a reușit să se relanseze datorită hitului *Green Green Grass Of Home*, vândut excelent. A urmat un alt mare succes, *I'll Never Fall In Love Again*, care a ajuns number 2, apoi *I'm Coming Home, Delilah*, iar în 1968, *Help Yourself*.

La sfârșitul anilor '60, impresarul său, Mills, l-a dus în America, unde a fost gazda unui show de televiziune foarte vizionat: „This Is Tom Jones", în care cânta în duet cu invitații săi. Jones a făcut apoi echipă cu David Crosby, în Crosby, Stills And Nash, iar apoi cu David Clayton-Thomas de la Blood, Sweat And Tears'. Stabilit în SUA, Jones a încetat să mai înregistreze la sfârșitul anilor '70, lansându-se într-o serie de spectacole bine plătite din circuitul Las Vegas. Devenind destul

de bogat, și-a pierdut interesul pentru munca de studio. După moartea lui Mills, managerul său a devenit fiul acestuia, Mark Woodward. La îndemnul lui, Tom Jones a început din nou să înregistreze, iar piesa *The Boy From Nowhere* a ajuns number 2 în Marea Britanie, fiind urmată de o reluare a piesei *It's Not Unusual*, care a intrat în Top 20. În 1988 a colaborat cu Art Of Noise, la o versiune a piesei *Prince's Kiss*, care a intrat în Top 5 în Marea Britanie, iar ceva mai târziu a fost invitat să cânte câteva piese compuse de Van Morrison. Tom Jones a continuat să înregistreze și să susțină concerte și în anii '90, deși popularitatea sa a cam scăzut. A apărut și într-o serie de filme, printre care și comedia *Atacul Marțienilor, alături de Danny De Vito, Glenn Close și Jack Nicholson.*

Greatest Songs (1995), Country Memories (1994), The Lead And How To Swing It (1994), The Complete Tom Jones (1993), All Time Hits (1991), Things That Matter Most To Me (1988), Move Closer (1988), Tender Loving Care (1985), Love Is On The Radio (1984), Don't Let Our Dreams Die Young (1983), Tom Jones Country (1982), Darlin' (1981), Rescue Me (1980), Golden Hits (1980), Memories Don't Live Like People Do (1975), The Tenth Anniversary Album (1975), Somethin' 'Bout You Baby I Like (1974), The Body & Soul Of Tom Jones (1973), Greatest Hits (1973), Close Up (1972), She's A Lady (1971), Live At Caesar's Palace (1971), Tom (1970), I (Who Have Nothing) (1970), Live In Las Vegas (1969), This Is Tom Jones (1969), Help Yourself (1968), Delilah (1968), The Tom Jones Fever Zone (1968), Green, Green Grass Of Home (1967), Funny Familiar Forgotten (1967), A-Tom-Ic Jones (1966), It's Not Unusual (1965), What's New Pussycat? (1965), Thunderball (1965)

Janis Joplin

Născută la 19 ianuarie 1941, în Port Arthur, Texas, SUA, d. 4 octombrie 1970, Janis a debutat în decembrie 1961 la clubul Houston's Purple Onion. În anul următor a cântat cu Waller Creek Boys, o trupă din Austin, din care făcea parte și Powell St. John (mai târziu membru Mother Earth). În 1963 s-a mutat în San Francisco, unde a cântat la North Beach Coffee Gallery. Dependentă de droguri, Joplin s-a întors în Texas în 1965, încercând să se trateze. Și-a continuat totodată și studiile universitare. În anul următor a fost invitată să cânte cu trupa de blues Big Brother And The Holding Company, realizând și un album. A făcut apoi senzație la Monterey Pop Festival, devenind o artistă foarte mediatizată. Albumul Big Brother, CHEAP THRILLS, cuprinde două piese ale ei: *Piece Of My Heart* și *Ball And Chain*, dar pentru că înregistrările la acesta s-au izbit de o serie de dificultăți, Janis a părăsit grupul în noiembrie 1968. Membrii Electric Flag, Mike Bloomfield, Harvey Brooks și Nick Gravenites au ajutat-o să înființeze grupul denumit inițial Janis And The Joplinaires, iar apoi Kozmic Blues Band. Din acesta făceau parte foștii membri Big Brother, Sam Andrew (guitar, vocals) și Terry Clements (saxophone), Marcus Doubleday (trumpet), Bill King (organ), Brad Campbell (bass) și Roy Markowitz (drums). Albumul I GOT DEM OL' KOZMIC BLUES AGAIN MAMA! a fost bine primit, conținând piese ca *Try, Maybe* și *Little Girl Blue*. Concertele însă au fost mai puțin aplaudate, Janis reapucându-se între timp de droguri și alcool. Până la urmă a trebuit să desființeze grupul și să urmeze sfaturile medicilor. În mai 1970 a înființat The Full Tilt Boogie Band, din care au făcut parte Brad Campbell, John Till (guitar), Richard Bell (piano), Ken Pearson (organ) și Clark Pierson (drums). În iulie au făcut un turneu în Canada alături de Grateful Dead, după care au început să lucreze la un prim LP. Înregistrările erau aproape gata când, la 4 octombrie 1970, Joplin a murit de o supradoză de heroină, într-un hotel din Hollywood.

Albumul postum, PEARL, a rămas cea mai bună realizare a ei. Conține printre altele: *My Baby, Cry Baby, Get It While You Can, Trust Me, A Woman Left Lonely* și piesa lui Kris Kristofferson, *Me And Bobby McGee*, care a condus în clasamentele americane.

18 Essential Songs (1995), Janis (1993), Prime Cuts (1983), Farewell Song (1982), Anthology (1980), Janis Joplin (1978), Janis (1975), Greatest Hits (1973), In Concert (1972), Pearl/ Cheap Thrills (1970), Pearl (1970), I Got Dem Ol' Kozmic Blues Again Mama! (1969)

Journey

Grup rock american, înființat în 1973, de membrii ex-Santana: Neal Schon (guitar) și Gregg Rolie (keyboards), plus Ross Valory (ex-Steve Miller Band; bass) și Aynsley Dunbar (drums). Ceva mai târziu a venit și George Tickner (guitar, vocals). În ajunul anului nou și-au făcut debutul pe scenă la Winterland, în San Francisco. A doua zi au cântat la un festival în aer liber din Hawaii. Inițial erau specializați în jaz-rock, tendință ce se

poate remarca ascultând primele trei albume ale grupului. La cel de-al patrulea, INFINITY, s-au mutat însă în zona pop rock. După apariția acestuia, Tickner a plecat, fiind înlocuit de solistul Steve Perry. Albumul a avut mare succes, ajungând pe locul 21 în topul Billboard, însă Dunbar nu a fost mulțumit de noul stil și a demisionat. A fost înlocuit cu Steve Smith, după care Journey a realizat EVOLUTION, care le-a adus primul hit Top 20, *Lovin', Touchin', Squeezin'*. CAPTURED a fost un album dublu, live, care a intrat pe poziția a 9-a în topurile americane. După realizarea lui, au fost părăsiți de membrul fondator, Rolie, în locul căruia l-au cooptat pe Jonathan Cain, ale cărui compoziții de pe albumul ESCAPE au dus grupul direct în fruntea clasamentelor. LP-ul a generat trei hituri Top 10: *Who's Crying Now, Open Arms* și *Don't Stop Believin'*. A urmat FRONTIERS, locul 2 în Billboard, al cărui extras pe single, *Separate Ways*, a fost number 8.

După o serie de dispute interne, grupul a fost redus la trei: Schon, Cain și Perry, care au înregistrat RAISED ON RADIO, ultimul album Journey. Schon și Cain s-au alăturat în 1988 grupului lui John Waite, Bad English.

Trial By Fire (1996), Time Cubed (1992), Time 3 (1992), Greatest Hits (1988), Raised On Radio (1986), Dream After Dream (1985), Frontiers (1983), Escape (1981), Captured (1981), Departure (1980), Evolution (1979), In The Beginning (1979), Infinity (1978), Next (1977), Look Into The Future (1976), Journey (1975)

Joy Division

Grup înființat în 1978, în Manchester, cunoscut inițial sub numele de Warsaw, alcătuit din Ian Curtis (n. iulie 1956, în Macclesfield, Cheshire, Anglia, d. 18 mai 1980; vocals), Bernard Dicken/Albrecht (n. 4 ianuarie 1956, în Salford, Manchester, Anglia; guitar, vocals), Peter Hook (n. 13 februarie 1956, Manchester, Anglia; bass) și Steven Morris (n. 28 octombrie 1957, în Macclesfield, Cheshire, Anglia; drums). După înregistrarea EP-ului AN IDEAL FOR LIVING, au semnat cu Factory Records, la care au debutat cu UNKNOWN PLEASURES, album urmat de numeroase concerte. În 1979, crizele de epilepsie ale lui Curtis au început să fie din ce în ce mai dese, ele apărând de multe ori chiar în timpul concertelor. La 18 mai 1980 a fost găsit spânzurat, iar verdictul a fost: sinucidere. S-a găsit și un bilet pe care scria: „At this moment I wish I were dead. I just can't cope anymore" („În acest moment aș dori să fiu mort. Pur și simplu nu mai pot face față").

În 1980 a apărut postum single-ul *Love Will Tear Us Apart*, în interpretarea lui Curtis, de pe albumul CLOSER, care mai cuprinde piese ca *Isolation* și *Twenty-Four Hours*. În anul următor a apărut dublul album STILL, o colecție de materiale nepublicate. La câteva luni de la moartea lui Ian Curtis, cei rămași au pornit din nou la drum, făcându-se cunoscuți sub numele de New Order.

Permanent: The Best Of Joy Division (1995), Substance 1977-1980 (1988), Still (1981), Closer (1980), The Peel Sessions (1979), Unknown Pleasures (1979)

Judas Priest

Grup rock înființat în 1970, în Birmingham, Anglia, de chitaristul K.K. Downing (n. Kenneth Downing) și basistul Ian Hill. Primul lor concert a avut loc un an mai târziu, în Essington, în formula: Alan Atkins (vocals) și John Ellis (drums). După alte câteva concerte, la tobe a fost cooptat Alan Moore, înlocuit la sfârșitul anului 1971 de Chris Campbell. În 1972, trupa a făcut o serie de turnee, după care, în 1973, Atkins (care botezase grupul după fosta sa trupă, cu același nume) și Campbell au părăsit Judas Priest. În locul lor au venit Rob Halford (vocals) și John Hinch (drums), foști componenți ai grupului Hiroshima. Au urmat noi concerte în Marea Britanie, iar apoi în Germania și Olanda. Întorși acasă, au semnat cu o casă de discuri britanică independentă, Gull, și l-au cooptat pe chitaristul Glenn Tipton. Primul lor album, ROCKA ROLLA, a trecut neobservat. În 1975 grupul a apărut la Reading Festival, după care Hinch a plecat, fiind înlocuit de Alan Moore, care revenise. SAD WINGS OF DESTINY a fost produs chiar de membrii grupului și, în ciuda faptului că a fost bine primit, situația lor financiară a rămas dezastuoasă. Au fost salvați însă de CBS, care le-a oferit un contract internațional. A urmat SIN AFTER SIN, realizat cu Simon Philips în locul lui Moore, care plecase din nou. Primul lor tuneu în SUA l-au făcut însă cu Les Binks la tobe, care mai apare și pe următorul album, STAINED CLASS. Acesta a fost cel care a lansat Judas Priest pe plan internațional și a dat naștere așa-zisei mișcări „new wave of British heavy-metal". Apoi, KILLING MACHINE a generat primul lor hit single, *Take On The World*. UNLEASHED IN THE EAST (disc de platină) a apărut în urma unui turneu în Japonia din 1979, an în care Les Binks a fost înlocuit la tobe de Dave Holland de la Trapeze.

După turnee alături de grupurile Kiss și AC/DC, popularitatea grupului a început să crească din ce în ce mai mult. BRITISH STEEL, un alt disc de platină, a intrat pe poziția a treia în topurile britanice, generând hit single-uri ca *Breaking The Law* și *Living After Midnight*. După participa- rea în 1980 la festivalul de la Castle Donington, „Monsters of Rock", au înregistrat POINT OF ENTRY, urmat de turnee britanice și americane. SCREAMING FOR VENGEANCE a avut un succes deosebit de mare, iar hit single-ul *You've Got Another Thing Comin*' a fost urmat de un alt turneu în SUA, unde albumul lor a devenit disc de platină. Același succes l-a avut și DEFENDERS OF THE FAITH, însă TURBO nu a fost la fel de bine primit, deși s-a vândut destul de bine. După RAM IT DOWN, Dave Holland a fost înlocuit de Scott Travis, care a înregistrat alături de Judas Priest PAINKILLER. În 1992 au fost dați în judecată de părinții unui fan din Nevada, care pretindeau că fiul lor s-a sinucis din cauza pieselor de pe albumul STAINED CLASS. Au fost găsiți nevinovați în 1993. La puțin timp, Rob Halford a înființat propriul lui grup, Fight, părăsind Judas Priest.

Metal Works '73-'93 (1993), Beyond Metal (1992), Trouble Shooter (1992), Painkiller (1990), Collection (1989), The Greatest Hits (1988), Ram It Down (1988), Priest...Live! (1987), Turbo (1986), Defenders Of The Faith (1983), Greatest Original Hits (1983), Screaming For Vengeance (1982), Point Of Entry (1981), British Steel (1980), Box Set (1980), Hero, Hero (1979), Hell Bent For Leather (1979), Unleashed In The East (1979), Best Of (1978), Killing Machine (1978), Stained Class (1978), Sin After Sin (1977), Sad Wings Of Destiny (1975), Rocka Rolla (1974).

K

Kansas

Grup rock american înființat în 1972, după ce Dave Hope (n.1951, Kansas, SUA; bass) și Phil Ehart (n. 1951, Kansas, SUA; drums/percussion) au schimbat numele grupului lor, White Clover în Kansas, cooptându-i pe Kerry Livgren (n. 18 septembrie 1949, Kansas, SUA; guitar/vocals), Robby Steinhardt (n. 1951, Michigan, SUA; violin/strings/vocals), Steve Walsh (n. 1951, St. Joseph, Missouri, SUA; keyboards/vocals) și Richard Williams (n. 1951, Kansas, SUA; guitars). Au debutat în 1974, cu un album purtând numele trupei, urmat de încă două albume, care au devenit discuri de aur. În 1977 au renunțat la rockul progresiv, influențat de grupuri precum Genesis și Yes, și s-au îndreptat către un stil mai comercial. La 27 iunie 1978 au participat la o ceremonie care a avut loc la Madison Square Garden din New York, în cadrul căreia organizația UNICEF i-a numit Deputy Ambassadors of Goodwill.

La începutul anilor '80, Walsh, nemulțumit de direcția comercială a trupei, a plecat, realizând însă SCHEMER DREAMER, cu câțiva dintre membrii Kansas. A fost înlocuit cu John Elefante (n. 1958, Levittown, New York, SUA; keyboards/ vocals), care este autorul a patru piese de pe următorul lor album, VINYL CONFESSIONS. După alte două albume foarte slabe, în 1983 trupa s-a desființat. În octombrie 1986, Walsh, Ehart și Williams au reînființat Kansas, cu Steve Morse (guitar) și Billy Greer (bass). Au înregistrat albumul POWER, urmat de IN THE SPIRIT OF THINGS și altele.

House Of Fire (1998), Always Never The Same (1998), Freaks Of Nature (1995), The Kansas Boxed Set (1994), Live at the Whiskey (1992), In The Spirit Of Things (1988), Power (1986), The Best Of (1984), Drastic Measures (1983), Vinyl Confessions (1982), Audio Visions (1980), Monolith (1979), Two For The Show (1978), Point Of Know Return (1977), Leftoverture (1976), Masque (1975), Song For America (1975), Kansas (1974)

Kenny G

Născut Kenneth Gorelick, în 1959, în Seattle, Washington, SUA. A învățat să cânte la saxofon de mic copil, iar în 1974 a făcut un turneu în

Europa cu The Franklin High School Band. Doi ani mai târziu a cântat cu trupa lui Barry White, Love Unlimited Orchestra, din Seattle, după care a urmat Universitatea din Washington, secția contabilitate. Prima sa înregistrare a fost cu o trupă locală de funk, Cold, Bold & Together. A mai acompaniat apoi o serie de artiști în concertele din Seattle. După absolvirea facultății, a cântat cu grupul jaz-rock Jeff Lorber Fusion, înregistrând la Arista Records, care în 1981 i-a oferit un contract solo. Cel mai de succes album al său a fost DUOTONES, care include *Songbird*, un hit Top 10 din 1987. A mai colaborat la albumele unor cântăreți ca Whitney Houston, Natalie Cole și Aretha Franklin. Pe albumul său din 1988, SILHOUETTE, l-a avut ca invitat pe Smokey Robinson, care a cântat *We've Saved The Best Till Last*. LP-ul s-a vândut, ca și predecesorul lui, în milioane de exemplare în întreaga lume. A urmat un alt album de succes, BREATHLESS, Kenny G devenind saxofonistul preferat al președintelui Bill Clinton. Albumul său din 1994, MIRACLES: THE HOLIDAY ALBUM, a intrat pe primul loc în topurile americane, retrezind interesul pentu BREATHLESS, care se vânduse până în 1995 în peste 7 milioane de copii, numai în Statele Unite.

Classics in the Key of G (1999), The Moment (1996), Miracles: The Holiday Album (1994), Breathless (1992), Kenny G Box Set (1991), Live (1989), Silhouette (1988), Duotones (1986), Gravity (1985), G Force (1983), Kenny G (1982)

Nik Kershaw

Născut Nicolas David Kershaw, la 1 martie 1958, în Bristol, Somerset, Anglia, fiul unui flautist și al unei cântărețe de operă, Kershaw a învățat să cânte la chitară în 1974, repetând cu o trupă școlară, Half Pint Hogg, variante cover după piese Deep Purple. După părăsirea școlii, în 1976, a lucrat la Departamentul Forțelor de Muncă, cântând în timpul liber cu trupa jaz-funk Fusion, din care făceau parte Reg Webb (keyboards), Ken Elson (bass) și Alan Clarke (drums). Au semnat cu Plastic Fantastic Records, iar apoi cu Telephone Records, realizând un single și un LP intitulat TILL I HEAR FROM YOU, care conține și piesa *Human Racing*, pe care Kershaw a reînregistrat-o mai târziu solo. După destrămarea Fusion, managerul Micky Modern l-a ajutat pe Nik să semneze cu MCA Records. A debutat în 1983 cu *I Won't Let The Sun Go Down On Me*, care a intrat în topurile britanice, la fel ca *Wouldn't It Be Good*. Au urmat noi și noi hituri și turnee, cu trupa sa de acompaniament The Krew, din care fac parte Dennis Smith, Keiffer Airey (fratele lui Don Airey), Tim Moore, Mark Price și soția lui Kershaw, Sheri. Primele două albume ale sale i-a avut ca invitați pe Don Snow (ex-Squeeze, Sinceroes) și Mark King, de la Level 42. În 1985, Elton John l-a solicitat să cânte la chitară la single-ul său, *Nikita*. După cel de-al treilea album, intrările lui Nik în topuri au devenit din ce în ce mai rare, cariera sa intrând în declin. Kershaw s-a decis să rămână în spatele scenei, rezumându-se la munca de compozitor, și realizând hituri pentru alți artiști, cum ar fi Chesney Hawkes, pentru care a scris *The One And Only*.

15 Minutes (1999), Anthology (1995), Best Of (1994), Wouldn't It Be Good (1994), The Works (1990), Radio Musicola (1986), The Riddle (1984), Human Racing (1983)

Chaka Khan

Născută Yvette Marie Stevens, la 23 martie 1953, în Great Lakes Naval Training Station, Illinois, SUA, Chaka Khan a început să cânte cu o serie de trupe de club din Chicago, printre care Lyfe, Lock And Chains și Baby Huey And The Babysitters. A devenit cunoscută cu Ask Rufus, în care mai târziu a înlocuit-o pe cântăreața Paulette McWilliams, grupul scurtându-și numele în Rufus și realizând o serie de single-uri funk. În 1978 a început să cânte solo. Piesa *I'm Every Woman* a intrat în fruntea clasamentelor americane R&B, fiind urmată de hituri ca *What Cha' Gonna Do For Me* (1981) și *Got To Be There* (1982). În 1994 a realizat *I Feel For You*, piesă number 2 în SUA și number 1 în Marea Britanie, care i-a adus recunoașterea pe plan internațional. Piesa a fost compusă de Prince. Datorită acesteia, Chaka Khan a câștigat un premiu Grammy pentru Best R&B Female Performance. Cântăreața a continuat cu o serie de noi hituri, ca *This Is My Night* și *Eye To Eye*, iar un remix după *I'm Every Woman* a intrat în 1989 în Top 10 din Marea Britanie. De pe albumul din 1992, THE WOMAN I AM, s-au remarcat *Love You All My Life*, care a intrat în Top 20, și *Everything Changes*. Cântăreața a colaborat cu diverși artiști, ca David Bowie și Robert Palmer, și a cântat în duet cu Steve Winwood, la hitul acestuia, *Higher Love*.

Come To My House (1998), Epiphany: The Best Of, Vol.1 (1996), The Woman I Am (1992), Life Is A Dance – The Remix Project (1989), C.K. (1988), Destiny (1986), I Feel For You (1984), Chaka

Khan (1982), What Cha' Gonna Do For Me (1981), Naughty (1980), Chaka (1979)

Killing Joke

Grup britanic înființat de Jaz Coleman (n. Jeremy Coleman, Cheltenham, Anglia; vocals, keyboards) și Paul Ferguson, cu Geordie (n. K. Walker, Newcastle, în Anglia; guitar) și Youth (n. Martin Glover Youth, 27 decembrie 1960, în Africa; bass). Trupa a apărut pentru prima oară pe scenă în 1977, la Vortex, alături de grupul punk The Rage. Primul lor album a fost înregistrat cu bani împrumutați și se numește TURN TO RED. A urmat o înregistrare pentru DJ-ul John Peel, de la BBC Radio One, iar apoi, via Island Record, trupa a reușit să pună pe picioare primul ei label, Malicious Damage, la care a realizat single-ul *Wardance/Psyche* în 1980. Au urmat o serie de single-uri și apariții live, alături de Joy Division, după care au negociat un contract cu EG Records, care le-a permis să păstreze numele de Malicious Damage pentru albumele lor. După realizarea primului LP, trupei i-a fost interzis să cânte într-un concert din Glasgow, datorită afișelor care îl reprezentau pe Papa Pius dând binecuvântarea pentru două coloane de Brown Shirts ale lui Hitler. După cel de-al treilea album, Coleman, care era fascinat de științele oculte, a început să fie convins de iminența sfârșitului lumii și a plecat în Irlanda, fiind urmat mai târziu de Youth. Când acesta din urmă s-a întors, a lucrat cu Ferguson la un nou proiect: Brilliant. A urmat plecarea lui Ferguson în Islanda, unde l-a luat cu el și pe basistul Paul Raven (ex-Neon Hearts). Brilliant a continuat cu Youth, ca singur membru original. The Killing Joke au mai realizat apoi NIGHT TIME, iar în 1990 EXTREMITIES, DIRT AND VARIOUS REPRESSED EMOTIONS, pe care a debutat Martin Atkins (ex-PiL; drums). În același an, trupa s-a destrămat pentru a doua oară.

Ceva mai târziu însă, Coleman a revitalizat grupul. Albumul PANDEMONIUM, apărut în 1994, a fost realizat împreună cu Youth și Geordie, plus noul venit, Geoff Dugmore (drums). Piesa *Exorcism* a fost înregistrată în Camera Regilor din Marea Piramidă din Cairo. Albumul s-a dovedit un succes, ceea ce le-a dat motive să continue.

Democracy (1996), Wilful Days (1995), Pandemonium (1994), Laugh? I Nearly Bought One! (1992), Extremities, Dirt & Other Repressed Emotions (1990), Brighter Than A Thousand Suns (1986), Outside The Gate (1986), Night Time (1985), Fire Dances (1983), Revelations (1982), What's This For...! (1981), Killing Joke (1980)

King Crimson

Grup rock înființat la începutul anului 1969, de Robert Fripp (n. 1946, în Wimbourne, Dorset, Anglia; guitar) și Mike Giles (n. 1 martie 1942, în Bournemouth, Dorset, Anglia; drums), alături de Ian McDonald (n. 25 iunie 1946, în Londra, Anglia; keyboards) și Greg Lake (n. 10 noiembrie 1948, Bournemouth, Dorset, Anglia; vocals, bass). Grupul a debutat cu IN THE COURT OF THE CRIMSON KING, urmat de IN THE WAKE OF POSEIDON. Apoi McDonald și Giles au plecat pentru a cânta în duet, iar Greg Lake a înființat Emerson, Lake And Palmer. Deși a fost invitat să intre în Yes, Fripp a completat albumul cu Gordon Haskell (n. 27 aprilie 1946, în Bournemouth, Dorset, Anglia; bass, vocals), Mel Collins (saxophone) și Andy McCullough (drums). După terminarea înregistrărilor, Andy și Haskell au plecat. Au fost înlocuiți de Boz Burrell (bass) și Ian Wallace (drums), iar grupul a efectuat un turneu. În aceeași formulă au înregistrat ISLANDS și EARTHBOUND, după care, în 1972, Collins, Wallace și Burrell au plecat și ei. Fripp i-a cooptat atunci pe John Wetton (n. 12 iunie 1950, în Derby, Anglia; bass, vocals), Bill Bruford (drums), Jamie Muir (percussion) și David Cross (n. 23 aprilie 1949, în Plymouth, Devon, Anglia; violin). A urmat LARK'S TONGUE'S IN ASPIC. În 1975, rămăseseră doar Fripp, Wetton și Bruford, care au realizat albumul RED, după care Fripp s-a concentrat asupra carierei solo, renunțând și el la grup.

În 1981, chitaristul a refăcut King Crimson, alături de Bruford, Tony Levin (bass) și Adrian Belew (guitar), realizând DISCIPLINE, BEAT și THREE OF A PERFECT PAIR, după care a înființat The League Of Gentlemen.

Epitaph (1997), Thrak (1995), The First Three (1994), Vroom (1994), The Concise King Crimson (1993), The Great Deceiver (Live 1973-1974) (1992), The Abbreviated King Crimson: Heartbeat (1991), Frame By Frame The Essential King Crimson (1991), The Compact King Crimson (1989), Beat (1984), Three Of A Perfect Pair (1984), Discipline (1981), Red (1975), Starless And Bible Black (1974), Lark's Tongue's In Aspic (1973), Islands (1972), Lizard (1971), In The Wake Of Poseidon (1970), In The Court Of The Crimson King (1969)

King Diamond

Grup rock înființat în 1985, după destrămarea grupului Mercyful Fate, din care făceau parte King Diamond (vocals), Michael Denner (guitar) și Timi Hansen (bass). Alături de ei au cântat de-a lungul timpului numeroși muzicieni, dar cea mai fericită și de lungă durată componență a fost: Andy LaRocque (guitar, înlocuit de Mikael Moon), Pete Blakk (guitar), Hal Patino (bass), Snowey Shaw (drums) și, bineînțeles, King Diamond. Cariera grupului s-a încheiat în 1991, după dezamăgitorul THE EYE, Diamond revitalizând Mercyful Fate, în 1993. Doi ani mai târziu a reînființat King Diamond, cu La Rocque, Herbie Simonsen (guitar), Chris Estes (bass) și Darrin Anthony (drums).

Voodoo (1998), Graveyard (1996), The Spiders Lullabye (1995), Dangerous Meeting (1992), In Concert 1987 – Abigail (1991), The Eye (1990), Conspiracy (1989), The Dark Sides (1988), Them (1988), The Dark Sides (1988), Abigail (1987), Fatal Portrait (1986)

King's X

Grup numit inițial The Edge, înființat în anii '80, în componența: Doug Pinnick (bass, vocals), Ty Tabor (guitar) și Jerry Gaskell (drums). În 1985 au fost luați sub aripa ocrotitoare a lui Sam Tylor, producătorul video al grupului ZZ Top, iar datorită acestuia și-au schimbat stilul, compunând materiale proprii (până atunci cântaseră doar piese cover). S-au reintitulat Kings X. După o serie de înregistrări demo respinse de casele de discuri, au reușit în sfârșit să semneze cu Megaforce label. În 1988 au realizat albumul OUT OF THE SILENT PLANET, foarte apreciat și bine primit. GRETCHEN GOES TO NEBRASKA a fost un succes și mai mare, iar FAITH, HOPE, LOVE, apărut în 1990, i-a clasat pe primele locuri în ierarhia trupelor rock.

Tape Head (1998), Ear Candy (1996), Dogman (1994), King's X (1992), Faith, Hope, Love (1990), Gretchen Goes To Nebraska (1989), Out Of The Silent Planet (1988)

B.B. King

Născut Riley B. King, la 16 septembrie 1925, în Indianola, Mississippi, SUA, King a lucrat în copilărie pe o plantație și a cântat în trupe gospel de amatori. La 16 ani cânta blues la chitară pe străzi. În 1948 a plecat în Memphis, unde a lucrat la radiourile KWEM, iar apoi cu WDIA, ca prezentator și DJ. A fost cunoscut sub numele de The Beale Street Blues Boy, apoi Blues Boy King și în cele din urmă B.B. King. A început să cânte cu o trupă de acompaniament, făcând și diverse înregistrări. În 1949 a semnat cu Bullet Records, iar în următorii 10 ani a înregistrat la Modern Records. În 1952 avusese deja un number 1 în topul R&B, Billboard, cu *Three O'Clock Blues*. Anii '50 i-a petrecut efectuând o serie de turnee, cu o trupă compusă din 13 membri, după care a pus pe picioare propria casă de discuri, Blues Boy's Kingdom, dar fără succes. În 1960, King s-a mu- tat la ABC, însă nu după mult timp, cariera sa a intrat în declin. În 1968, King a cântat la Fillmore West, cu Johnny Winter și Mike Bloomfield, iar un an mai târziu a vizitat pentru prima dată Europa. În 1970, a făcut prima sa înregistrare cu muzicieni rock, pe un disc produs de Leon Russell. Cariera sa a continuat cu o serie de reclame, muzică de film, muzică pentru show-uri TV, colaborări cu diverse trupe (de exemplu cu U2, la piesa din 1989 *When Love Comes To Town*). A fost recompensat cu numeroase premii și titluri (cum ar fi cel de doctor în muzică, acordat de Universitatea Yale), a cântat pentru președinți, regi și alți lideri mondiali.

Din anii '70, „The King Of The Blues", cum a fost el supranumit, n-a mai avut însă nici un succes de top. A mai făcut înregistrări cu Alexis Korner, Steve Winwood și Ringo Starr, apoi cu grupul Crusaders. A fost plănuit chiar și un album cu John Lee Hooker.

Blues On The Bayou (1998), Heart & Soul: A Collection Of Blues Ballads (1995), Blues Summit (1993), My Sweet Little Angel (1993), King Of The Blues (1992), Best Of, Vol. 1 (1991), The Fabulous B.B. King (1991), Live At The Apollo (1991), There Is Always One More Time (1991), Live At San Quentin (1990), There Must Be A Better World Somewhere (1990), Got My Mojo Working (1989), King Of The Blues: 1989 (1989), Do The Boogie! (1988), Spotlight On Lucille (1986), Why I Sing The Blues (1985), Six Silver Strings (1985), Blues 'N' Jazz (1983), Love Me Tender (1982), Now Appearing At Ole Miss (1980), Midnight Believer (1978), Lucille Talks Back (1975), Back In The Alley: The Classic Blues Of B.B. King (1973), Best Of B.B. King (1973), Guess Who (1972), B.B. King In London (1971), Live In Cook County Jail (1971), To Know You Is To Love You (1971), Completely Well (1970), Indianola Mississippi Seeds (1970), Live And Well (1969), The Electric B.B. King – His Best (1968),

Great Moments With B.B. King (1968), Lucille (1968), Blues Is King (1967), Live At The Regal/ Live At Cook County Jail (1964), Live At The Regal: A Classic Revisited (1964)

Ben E. King

Născut Benjamin Earl Nelson, la 28 septembrie 1938, în Henderson, North Carolina, SUA, King a cântat încă din liceu cu o trupă doo-wop, The Four B's. A făcut parte apoi din Five Crowns, devenit în 1959, The Drifters. King era solist și compunea ocazional (vezi *There Goes My Baby* și *Save The Last Dance For Me*). În 1960 a părăsit grupul și a înregistrat single-ul *Spanish Harlem* (1961), care a ajuns în Top 10. A continuat cu *Stand By Me* (1961), care a avut un și mai mare succes, fiind urmată de *Amor* (1961), *Don't Play That Song (You Lied)* (1962), *I (Who Have Nothing)* și *I Could Have Danced All Night* (1963).

Seven Letters și *The Record (Baby I Love You)* au apărut în 1965, iar doi ani mai târziu, *What Is Soul?*. Din păcate, succesul lui Ben E. King a luat sfârșit o dată cu anii '60, când a părăsit casa de discuri Atlantic. În 1975 a revenit însă asupra acestei decizii și s-a întors, realizând un hit Top 5, *Supernatural Thing Part 1*. În 1977, o colaborare cu Average White Band a avut ca rezultat albumul BENNY AND US. Celelalte înregistrări, printre care MUSIC TRANCE și STREET TOUGH, nu s-au mai bucurat de succesul de altădată. În 1986, *Stand By Me* a fost inclusă în coloana sonoră a filmului cu același nume și a redevenit hit internațional, intrând în Top 10 în SUA și pe primul loc în topurile britanice.

The Best Of The Ben E. King And The Drifters (1994), Anthology (1993), Best Of (1993), What's Important To Me (1992), Save The Last Dance For Me (1988), Stand By Me (1988), The Ultimate Collection – Stand By Me (1987), Here Comes The Night (1984), Street Tough (1981), Music Trance (1980), Let Me Live In Your Life (1978), Benny And Us (1977), I Had A Love (1976), Supernatural Thing (1975), Ben E. King Story (1975), Beginning Of It All (1971), Rough Edges (1970), What Is Soul (1967), Seven Letters (1965), Greatest Hits (1964), Young Boy Blues (1964), Ben E. King Sings For Soulful Lovers (1962), Don't Play That Song (1962), Spanish Harlem (1961)

The Kinks

Grup britanic înființat în 1963, de Raymond Douglas Davies (n. 21 iunie 1944, în Muswell Hill, Londra, Anglia; vocals, guitar, piano), cunoscut la început ca The Ravens. Din componența lui mai făceau parte fratele lui Ray, Dave Davies (n. 3 februarie 1947, în Muswell Hill, Londra; guitar, vocals) și Peter Quaife (n. 31 decembrie 1943, în Tavistock, Devon, Anglia; bass), iar mai târziu Mick Avory (n. 15 februarie 1944, în Londra; drums). Primul lor single, un cover după piesa lui Little Richard, *Long Tall Sally* (1964), nu s-a prea vândut, însă cel de-al treilea, *You Really Got Me*, a fost hit number 1 în Marea Britanie, iar în SUA a ajuns până pe locul 7. A urmat albumul THE KINKS, de asemenea de succes. În 1965 au revenit pe primul loc cu *Tired Of Waiting For You*. În același an au mai înregistrat *Everybody's Gonna Be Happy, Set Me Free, See My Friend* și *Till The End Of The Day*. În ciuda compozițiilor sale sentimentale, Davies era renumit pentru un comportament excentric și chiar violent. The Kinks în general erau deseori destul de violenți. În 1965, placidul Mick Avory l-a atacat pe Dave Davies pe scenă, aruncând în el cu diverse componente ale setului său de tobe. Au urmat și o serie de dispute în instanță cu managerul grupului, Larry Page, la ale cărui servicii au reușit până la urmă să renunțe. În urma unui turneu american au fost interzișsi timp de patru ani în SUA (mai precis li s-a retras viza de lucru), de către guvernul american, la recomandarea Federației Muzicienilor. Cu toate acestea, grupul a rămas unit, continuând cu piese ca *A Well Respected Man, Sunny Afternoon* (alt number 1 în Marea Britanie), albumele FACE TO FACE și SOMETHING ELSE, acesta conținând excelentele *Waterloo Sunset* și *Death Of A Clown*. În 1968, succesul grupului în Marea Britanie a încetat, în ciuda albumelor THE KINKS ARE THE VILLAGE GREEN PRESERVATION SOCIETY și ARTHUR OR THE DECLINE AND FALL OF THE BRITISH EMPIRE, care nu s-au vândut.

În 1968, Pete Quaife, sătul de insuccese, a părăsit grupul, fiind înlocuit de John Dalton. Un an mai târziu grupul a revenit în topurile britanice cu *Lola*, prima lor piesă ajunsă și în SUA în Top 10. În aceeași perioadă a fost cooptat și John Gosling (keyboards). LOLA VS POWERMAN AND THE MONEYGOROUND PART ONE, un atac la adresa industriei muzicale, a avut de asemenea succes în SUA, unde The Kinks au efectuat apoi numeroase turnee, nemaiapărând aproape deloc în Marea Britanie, deși studioul lor de înregistrări, Konk, se afla la Londra. În 1971 au semnat cu RCA, adăugând o secție de brass soundului lor

și înregistrând MUSWELL HILLBILLIES. Davies a devenit apoi dependent de droguri și a avut pobleme conjugale, ceea ce i-a afectat serios munca. În anii '70 au apărut PRESERVATION ACT I, PRESERVATION ACT II, SOAP OPERA și SCHOOLBOYS IN DISGRACE. În 1976 a plecat John Dalton, chiar după ce grupul semnase cu Arista Records. A fost înlocuit cu Andy Pyle, care a plecat și el după numai un album, fiind înlocuit cu Dalton, care s-a întors. Albumele SLEEPWALKER (1977) și MISFITS (1978) au avut parte de o primire excelentă. După un turneu britanic, Dalton a plecat din nou, împreună cu John Gosling. Locul lor a fost luat de Jim Rodford (bass) și Gordon Edwards; keyboards). Dave Davies a realizat primul lui LP solo în 1980, urmat de cel de-al doilea, lansat chiar înainte de apariția unui nou album Kinks, în 1981. GIVE THE PEOPLE WHAT THEY WANT a fost un alt succes, devenind disc de aur în America, unde grupul a susținut concerte întreg anul 1982. În 1983 au realizat *Come Dancing*, urmat de *State Of Confusion* care, ca și precedentul, a devenit hit, intrând în topurile americane. Înainte de înregistrarea albumului WORD OF MOUTH, Mick Avory a fost concediat și înlocuit cu Bob Henrit (ex-Argent). LP-ul a fost o dezamăgire din punct de vedere comercial, semnalând începutul declinului The Kinks, care a părăsit casa de discuri Arista, în 1986, mutându-se la MCA Records, pentru distribuția în SUA și la London Records, pentru distribuția în Marea Britanie. Au urmat THINK VISUAL și THE ROAD. În 1989, Ian Gibbons (keyboards) a părăsit grupul. Un an mai târziu, Kinks au fost incluși în Rock 'N' Roll Hall of Fame și au primit premiul Ivor Novello pentru servicii deosebite aduse muzicii britanice. După UK JIVE, în 1991 au semnat cu Columbia Records, la care au debutat cu PHOBIA, un album care nu s-a bucurat de o vânzare foarte bună. Prin urmare, Columbia a renunțat la serviciile grupului, iar TO THE BONE a apărut la o casă de discuri independentă. În 1995, The Kinks a crescut în prestanță, multe trupe britanice la modă recunoscând influența muzicală pe care grupul a avut-o asupra lor. În același an, Ray Davies și-a publicat autobiografia, ce poartă titlul X-RAY, exemplu urmat un an mai târziu și de Dave Davies cu KINK.

Tired Of Waiting For You (1995), To The Bone (1994), Phobia (1993), Lost And Found (1986-1989) (1991), The Road, Live (1990), Greatest Hits (1989), U.K. Jive (1989), Come Dancing With The Kinks (1986), Think Visual (1986), Word Of Mouth (1984), State Of Confusion (1983), Give The People What They Want (1981), One For The Road (1980), Low Budget (1979), Misfits (1978), Sleepwalker (1977), Schoolboys In Disgrace (1975), Soap Opera (1975), Preservation: A Play In Two Acts (1974), Everybody's In Showbiz (1972), The Kink Kronikles (1971), Muswell Hillbillies (1971), Lola Versus Powerman & The Moneygoround (1970), Arthur – Or The Decline And Fall Of The British Empire (1969), Village Green Preservation Society (1968), The Live Kinks (1967), Kinda Kinks (1966), Kinkdom (1965), Kinks-Size (1965), Kinks-Size Kinkdom (1965), You Really Got Me (1964)

Kiss

Grup înființat în 1972, de Paul Stanley (n. Stanley Eisen, 20 ianuarie 1950, în New York, SUA; guitar, vocals) și Gene Simmons, (n. Gene Klein, 25 august 1949, în New York, SUA; bass, vocals), alături de Peter Criss (n. Peter Crisscoula, 20 decembrie 1945, în New York, SUA; drums) și Ace Frehley (n. Paul Frehley, 27 aprilie 1950, în New York, SUA; lead guitar, vocals). Cei patru au fost remarcați la un concert din 1973 de producătorul Bill Aucoin, care le-a oferit un contract de management, iar la scurt timp au semnat cu Casablanca Records, la care au debutat cu un LP mediocru în februarie 1974. În 1975, ALIVE a generat primul lor hit single: *Rock 'N' Roll All Nite*. Farmecul grupului stătea în aparițiile scenice, măștile desenate pe fețele lor și garderoba extravagantă devenind o atracție din ce în ce mai mare. După ALIVE, care a devenit disc de aur, a urmat DESTROYER (disc de platină), care le-a dat primul hit de Top 10 american, *Beth*. Au urrmat ROCK AND ROLL OVER, LOVE GUN (disc de platină) și ALIVE II.

În 1977, Kiss era cel mai popular grup din SUA. Membrii lui deveniseră personaje de desene animate și de filme science fiction, precum *Kiss Meet The Phantom Of The Park*. În 1978, fiecare dintre cei patru membri a lansat câte un LP solo, apărute în aceeași zi. După albumul DYNASTY din 1979, pe care apare hit single-ul *I Was Made For Lovin' You*, Peter Criss a plecat, fiind înlocuit provizoriu de Anton Fig, care apare pe UNMASKED, după care a fost înlocuit și acesta de Eric Carr. După MUSIC FROM THE ELDER, din 1983, Frehley a părăsit grupul. Au fost cooptați Bob Kulick și Vincent Csuano (devenit Vinnie Vincent), care apar pe CREATURES OF THE NIGHT, album urmat de LICK IT UP, care conține

primul hit Top 10 Kiss din Marea Britanie și care a devenit disc de platină. Au continuat cu ANIMALIZE, Vincent fiind apoi înlocuit pentru o scurtă perioadă de Mark St. John (n. Mark Norton), care însă s-a îmbolnăvit și a trebuit să fie la rândul său schimbat. Astfel s-a produs cooptarea lui Bruce Kulick, care i-a însoțit într-un turneu european și la înregistrarea albumelor ASYLUM și CRAZY NIGHTS, ultimul fiind cel care a generat hitul *Crazy, Crazy Nights* din 1987, fiind urmat de alte single-uri hit Top 40 ca *Reason To Live* și *Turn On The Night*. HOT IN THE SHADE include *Forever*, hit number 4 în 1990 în SUA. Eric Carr a murit de cancer în noiembrie 1991, în New York, la numai 41 de ani. În locul lui a venit Eric Singer, iar Kiss a realizat o versiune cover după piesa Argent, *God Gave Rock 'N' Roll To You*, apărută pe coloana sonoră a filmului *Bill And Ted's Bogus Journey*, plus albumele REVENGE și ALIVE III. În 1994, la 20 de ani de la apariția primului lor album, a fost lansat LP-ul tribut KISS MY ASS, la care au colaborat Lenny Kravitz, Stevie Wonder, Garth Brooks, Lemonheads, Faith No More, Dinosaur Jr., Rage Against The Machine și alții.

Psycho Circus (1998), Greatest Hits (1997), You Wanted The Best, You Got The Best! (1996), Alive III (1993), Revenge (1992), Hot In The Shade (1989), Smashes, Thrashes And Hits (1988), Crazy Nights (1987), Asylum (1985), Animalize (1984), Lick It Up (1983), Creatures Of The Night (1982), Killers (1982), Music From The Elder (1981), The Best Of The Solo Albums (1981), Unmasked (1980), Dynasty (1979), Double Platinum (1978), Alive II (1977), Love Gun (1977), Destroyer (1976), Rock And Roll Over (1976), The Originals (1976), Alive! (1975), Dressed To Kill (1975), Hotter Than Hell (1974), Kiss (1974)

Kitaro

Născut Masanori Takahashi, la 4 februarie 1953, în Toyohashi, Japonia, Kitaro a învățat singur să cânte la chitară. După terminarea liceului, a înființat o trupă rock, The Far East Family Band, cântând prin cluburi și realizând două albume. În 1972 l-a cunoscut pe Klaus Schulze în timpul unei vizite în Europa, fapt ce l-a determinat să-și construiască primul sintetizator. Primul său album solo, ASTRAL VOYAGE, a apărut în 1978, după care a convins NHK (o companie japoneză de înregistrări) să-i încredințeze realizarea coloanei sonore a documentarului TV "Silk Road", care a fost difuzat vreme de cinci ani. Muzica compusă pentru acesta a fost editată pe mai multe albume, ceea ce i-a adus recunoaștere națională și internațională. Aceste albume au fost distribuite în Vest de Polydor și Kuckuck (Line) labels. În 1986 a semnat cu Geffen Records. Un an mai târziu a realizat THE LIGHT OF THE SPIRIT, cu ajutorul mai multor muzicieni americani, și a fost nominalizat pentru un premiu Grammy la categoria Best New Age Performance. Tot atunci a întreprins și primul său turneu nord-american, vânzând peste două milioane de albume numai în SUA. Albumul lui, HEAVEN AND EARTH, a fost compus pentru filmul cu același nume regizat de Oliver Stone. În 1992 a înregistrat albumul DREAM, pe care apare și Jon Anderson de la Yes, la voce. A urmat MANDALA, iar în 1995 – AN ENCHANTED EVENING, un album live ce conține piese apărute pe HEAVEN AND EARTH, SILK ROAD și MANDALA. Kitaro a folosit la înregistrarea lui instrumente ca toba, chitările electrice și flautul tibetan.

Best Of, Vol.1 (1997), Peace On Earth (1996), An Enchanted Evening (1995), Mandala (1994), Dream (1992), Live In America (1991), Kojiki (1990), Ten Years (1988), Best Of (1987), Silk Road I & II (1987), The Light Of The Spirit (1987), Tenku (1986), Toward The West (1986), My Best (1986), Tunhuang (1986), Toward The West (1986), Silver Cloud (1986), Millenia (1985), Silk Road (1985), India (1983), Ki (1981), In Person/Live (1980), Meets The London Simphony (1980), Silk Road Suite (1980), In Person (1980), Oasis (1979), Full Moon Story (1979), Ten Kai Astral Trip (1978), Astral Voyage (1978)

Kool & The Gang

Inițial, Kool & The Gang au fost un cvartet numit The Jazziacs, compus din Robert Kool Bell (n. 8 octombrie 1950, în Youngstown, Ohio, SUA; bass), Robert 'Spike' Mickens (n. în Jersey City, New Jersey, SUA; trumpet), Ronald 'The Captain' Bell, cunoscut apoi sub numele musulman de Amir Bayyan (n. 1 noiembrie 1951, în Youngstown, Ohio, SUA; saxophone/keyboards) și Dennis D.T. Thomas (n. 9 februarie 1951, în Jersey City, New Jersey, SUA; saxophone). Având domiciliul în Jersey City, au început prin a cânta în deschidere la Pharoah Sanders și Leone Thomas. În grup au venit apoi Charles Claydes Smith (n. 6 septembrie 1948, în Jersey City, New Jersey, SUA; guitar) și Funky George Brown (n. 5 ianuarie 1949, Jersey City, New Jersey, SUA; drums),

iar în 1969 și-au luat denumirea de Kool And The Gang. La propria casă de discuri au editat o serie de hituri Top 40, începând cu *Funky Stuff* și continuând cu hituri Top 10 ca *Jungle Boogie* și *Hollywood Swinging*. În anii '70, popularitatea lor a devenit din ce în ce mai mare. În 1979, în trupă au venit James "J.T." Taylor (n. 16 august 1953, în Laurens, South Carolina, SUA; vocals) și Earl Toon Jnr. S-au lansat pe plan internațional cu hituri ca: *Ladies Night* (1979), *Too Hot* (1980) și cu discul de platină CELEBRATION. Au urmat *Get Down On It* (1981), *Joanna* (1984) și *Cherish* (1985), care au intrat în Top 5 în Marea Britanie. După plecarea lui Toon, în grup au venit Clifford Adams (trombone) și Michael Ray (trumpet). În 1988 a plecat și Taylor, care devenise între timp liderul grupului. Înlocuitorii săi au fost soliștii Skip Martin, Odeen Mais și Gary Brown, care au debutat pe albumul SWEAT din 1989.

Kool Jazz (1997), State Of Affairs (1996), Celebration: The Best Of Kool & The Gang 1979-1987 (1994), The Best Of Kool & The Gang (1969-1976) (1993), Unite (1993), Best Of Two Super Acts (1992), Sweat (1989), Greatest Hits & More (1988), Everything's Kool & The Gang (1988), Forever (1986), Emergency (1984), In The Heart (1983), As One (1982), Kool & The Gang's Past Hits (1981), Something Special (1981), Celebrate (1980), Ladies Night (1979), Everybody's Dancing (1978), The Force (1977), Love & Understanding (1976), Open Sesame (1976), Greatest Hits (1975), Spirit Of The Boogie (1975), Kool Jazz (1974), Wild And Peaceful (1973), Good Times (1973), Music Is The Message (1972), Live At PJ's (1971), Live At The Sex Machine (1971), Kool & The Gang (1969)

Kraftwerk

Grup înființat de Ralf Hutter (n. 1946, Krefeld, Germania; organ) și Florian Schneider-Esleben (n. 1947, Düsseldorf, Germania; woodwind), cu Klaus Dinger și Thomas Homann. După realizarea albumului HIGHRAIL, ultimii doi au înființat Neu. După LP-ul înregistrat ca duo: RALF AND FLORIAN, Wolfgang Flur (electronic drums) și Klaus Roeder (guitar/violin/keyboards) au completat formula grupului. S-au făcut remarcați cu albumul AUTOBAHN, a cărei piesă titlu, prescurtată în varianta single, a intrat în Top 10 din SUA și Marea Britanie. În 1975, Roeder a fost înlocuit cu Karl Bartos. Au urmat RADIO-ACTIVITY, TRANS-EUROPE EXPRESS și THE MAN-MACHINE. La sfârșitul anilor '70 au înființat propriul studio, intitulat Kling Klang. Single-ul *The Model*, de pe albumul COMPUTER WORLD, a fost number 1 în topurile britanice din 1981, fiind urmat de *Showroom Dummies* și *Tour De France*, ultima piesă apărând și pe coloana sonoră a filmului Breakdance. După ELECTRIC CAFÉ, în 1990, Flur a fost înlocuit de Fritz Hijbert. LP-ul din 1991, THE MIX, cuprinde cele mai bune piese Kraftwerk. A urmat THE ROBOTS, un alt succes britanic al grupului. Ecouri ale muzicii grupului Kraftwerk pot fi regăsite în compozițiile Tangerine Dream, Depeche Mode, David Bowie și alții.

The Capitol Years (1994), Robots (1992), Enregistrée Live A L'Olympia (1991), The Mix (1991), Computertour (1991), Electric Café (1986), Techno Pop (1983), Computer World (1981), Elektrokinetik (1981), Man Machine (1978), Trans-Europe Express (1977), Pop Lions (1976), Radio-Activity (1975), Eceller 8 (1975), Ralf & Florian (1975), Autobahn (1974), Kraftwerk 2 (1972), Kraftwerk 1 (1971), Model, Showroom Dummies (1971)

Lenny Kravitz

Născut la 26 mai 1964, în New York, SUA, Kravitz (bass, guitar, drums, vocals) este fiul unui producător de televiziune de origine evreiască și al unei actrițe născute în Bahamas. A urmat cursurile Beverly Hills High School, unde studiau în același timp Slash, care a făcut mai târziu parte din grupul Guns N' Roses și Maria McKee, de la Lone Justice. Interesul său pentru muzică a dus la realizarea în 1987 a unor casete demo, care au alcătuit o versiune timpurie a albumului LET LOVE RULE. A semnat apoi cu Virgin Records, la care a apărut versiunea finală a LP-ului, care a fost foarte bine primit. În 1991 a făcut aranjamentele pentru piesa lui John Lennon, *Give Peace A Chance*, înregistrată de Peace Choir, plus Yoko Ono și Sean Lennon. Ultimul a apărut pe albumul lui Kravitz, MAMA SAID, care a generat *It Ain't Over 'Til It's Over*, un hit number 8 în Marea Britanie. Cel de-al treilea LP al său a avut cel mai mare succes comercial, piese ca *Sugar, Believe, Black Girl* și mai ales piesa titlu cucerind piața internațională. Nu același lucru s-a întâmplat cu CIRCUS, din 1995, care n-a mai adus nimic nou, deși *Rock 'N' Roll Is Dead* și *Can't Give You Off My Mind* au fost hituri. Albumul lui din 1998 s-a vândut însă, până în prima jumătate a anului 1999, în peste 2 milioane de exemplare numai în SUA.

5 (1998),Circus (1995), Are You Gonna Go My Way (1993), Mama Said (1991), Let Love Rule (1989)

Kreator

Grup format în Essen, Germania, în 1984, sub numele de Tormentor, în componența: Mille Petroza (guitar, vocals), Rob (bass) și Ventor (drums). După ce și-au schimbat numele în Kreator, au semnat cu Noise Records, la care au debutat cu ENDLESS PAIN în 1985, album care a dobândit numeroși fani.

După Pleasure To Kill, Kreator a devenit foarte popular, mai ales în Europa. După ce au angajat, pe rând, mai mulți chitariști, s-au stabilit la Frank 'Blackfire' Gosdzik (fost membru Sodom).

În 1994, împreună cu Petrozza, Andreas Herz (bass) și Jürgen 'Jüille' Reil (drums), au plecat într-un turneu în America de Sud, în deschidere cântând la concerte cu trupa Sick Of It All.

În anul următor au semnat un nou contract cu Gun Records. Herz a fost înlocuit cu Christian Giesler, iar Reil cu Joe Canglosi (ex-Whiplash). Un nou album, CAUSE FOR CONFLICT, a apărut în 1995, urmat în 1996 de SCENARIOS OF VIOLENCE.

Endorama (1999), Outcast (1997), Scenarios Of Violence (1996), Cause For Conflict (1995), Renewal (1992), Coma Of Souls (1990), Extreme Aggression (1989), Out Of The Dark...Into The Light (1988), Terrible Certainty (1987), Pleasure to Kill (1986), Endless Pain (1985)

Kris Kristofferson

Născut la 22 iunie 1936, în Brownsville, Texas SUA, Kristofferson (guitar, vocal) a studiat la Oxford University, iar în 1958 a cântat pentru impresarul Larry Parnes sub numele de Kris Carson. Vreme de cinci ani a cântat la bazele armatei americane din Germania. După părăsirea armatei, în 1965, a început să compună. Ca să-și câștige existența, a lucrat ca îngrijitor la studiourile CBS din Nashville, până când Jerry Lee Lewis a înregistrat piesa lui: *Once More With Feeling*. Johnny Cash a cântat piese ale lui Kristofferson și l-a convins pe Roger Miller să înregistreze *Me And Bobby McGee* (compusă împreună cu Fred Foster) în 1969, piesă care avea să devină mai întâi un hit country iar apoi unul rock, în interpretarea lui Janis Joplin și Grateful Dead. A urmat *Sunday Morning Coming Down*, înregistrată de Cash, iar în 1970, Kristofferson a apărut la festivalul pop din Isle of Wight. Sammi Smith a intrat în topuri în acea perioadă cu piesa lui, *Help Me Make It Through The Night*, care a fost mai târziu un mare succes pentru Gladys Knight, acesta având și o versiune cover după compoziția *For The Good Times*, iar *One Day At A Time* a fost number 1 în Marea Britanie pentru Lena Martell, în 1979. Hiturile înregistrate chiar de Kristofferson au fost *Loving Her Was Easier* și *Why Me*, o baladă cântată adesea în concert de Elvis Presley. În 1973, s-a căsătorit cu solista Rita Coolidge, înregistrând cu ea trei albume, până la divorțul lor, care a avut loc 6 ani mai târziu.

Debutul lui cinematografic a fost într-un rol din filmul *Cisco Pike* (1971), după care a apărut alături de Bob Dylan în *Pat Garrett And Billy The Kid*, și alături de Barbra Streisand într-un remake din 1976 după filmul *A Star Is Born*. S-a întors apoi la stilul country cu THE WINNING HAND, care cuprinde duete cu Brenda Lee, Dolly Parton și Willie Nelson. În 1985 a apărut albumul HIGHWAY MEN, avându-i ca invitați pe Nelson, Cash și Waylon Jennings. Alături de Kristofferson, cei trei au cântat sub numele de The Highwaymen, realizând un nou album în 1991. Kris a mai jucat în filmul de televiziune *Amerika* (1987), a înregistrat un LP cu tentă politică, THIRD WORLD WARRIOR, a apărut la Bob Dylan Tribute Concert din 1992 și a continuat să compună, deși piesele sale nu s-au mai bucurat de succesul celor din anii '70.

Shake Hands With The Devil (1995), A Moment Of Forever (1995), Live At The Philharmonic (1992), Repossessed (1986), Winning Hand (1983), To The Bone (1981), Natural Act (1979), Mr. Shake Hands With The Devil (1979), The Songs Of Kris Kristofferson (1977), Star Is Born (soundtrack, 1977), Easter Island (1977), 3rd World Warrior (1976), Surreal Thing (1976), Who's To Bless And Who's To Blame (1975), Breakaway (1974), Spooky Lady's Sideshow (1974), Full Moon (1973), Jesus Was A Capricorn (1972), Border Love (1972), Me And Bobby McGee (1971), The Silver Tongued Devil And I (1971), Kristofferson (1970), My Songs

Krokus

Trupă rock din Soluthurn, Elveția, înființată în 1974 de Chris Von Rohr (vocals), Fernando Von Arb (guitar), Jurg Naegeli (bass), Tommy Kiefer (guitar) și Freddy Steady (drums). După ce au renunțat la rockul progresiv pe care l-au cântat timp de doi ani, au început să compună piese hard

rock bazate pe formule muzicale simple, iar Von Rohr a trecut la bass în favoarea lui Marc Storace, care a ocupat postul de solist vocal. Naegeli a trecut ocazional la keyboards și s-a ocupat de suportul tehnic al grupului. Punctul de cotitură în cariera lor a fost albumul METAL RENDEZ-VOUS, realizat în 1980. În același an au cântat la Reading Festival, unde au fost extrem de bine primiți de public. HARDWARE și ONE VICE AT A TIME au intrat în topurile din Marea Britanie. Înainte de albumul HEADHUNTER s-au produs schimbări de componență: Mark Storace (lead vocals), Mark Kohler (guitar) și Steve Pace (drums) au format noua echipă Krokus, iar LP-ul a intrat pe locul 25 în topul Billboard. Cel mai mare hit al lor a fost o versiune cover după piesa lui Alice Cooper, *School's Out*. După THE BLITZ, membrii trupei au fost la fiecare album alții, grupul nemaireușind să-și facă apariția în topuri.

Stayed Awake All Night: Best Of Krokus (1989), Heart Attack (1987), Alive And Screaming (1986), Change Of Address (1985), The Blitz (1984), Headhunter (1983), One Vice At A Time (1982), Pay It In Metal (1982), Hardware (1981), Metal Rendezvous (1980), *Painkiller (1978)*

L

L7

Grup înființat la jumătatea anilor '80, de Donita Sparks (n. 8 aprilie 1963, Chicago, Illinois, SUA; guitar, vocal) și Suzi Gardner (n. 1 august 1960, Sacramento, California, SUA), împreună cu Jennifer Finch (n. 5 august 1966, Los Angeles, California, SUA; bass, vocals) și Dee Plakas (n. 9 noiembrie 1960, Chicago, Illinois, SUA; drums). Soundul și stilul lor a atras atenția casei de discuri Sub Pop, care a realizat SMELL THE MAGIC, cel de-al doilea album al lor, după L7.

Pretend We're Dead a devenit un mare hit, atât în Europa cât și în SUA. L7 au dorit, și au și reușit întotdeauna, să șocheze prin apariții în haine ciudate, păr multicolor, dar și prin vulgaritate.

Pe de altă parte, L7 au înființat Rock For Choice, o organizație feministă pro-avort.

L7 au mai apărut și în rolul unei trupe numite Camel Lips, în filmul lui John Waters, *Serial Mom*, după care au înregistrat HUNGRY FOR STINK. Jennifer Finch a părăsit grupul în vara lui 1996 și a înființat Lyme. A fost înlocuită de Gail Greenwood de la Belly, cu care au înregistrat în 1997 albumul THE BEAUTY PROCESS.

The Beauty Process: Triple Platinium (1997), Hungry For Stink (1994), Bricks Are Heavy (1992), Smell The Magic (1991), L7 (1988)

L.A. Guns

Grup american format în 1987, de Tracii Guns (guitars) și Paul Black (vocals), în Los Angeles. Paul a fost însă repede înlocuit de Phil Lewis (ex-Girl/ Bernie Torme; vocals). În 1988 au semnat cu Polygram Records SUA. Trupa a fost completată cu Mick Cripps (guitar), Kelly, Nickels (bass) și Steve Riley (drums, ex-W.A.S.P.). Pe primul lor album, la tobe a cântat Nickey Alexander. Al doilea LP a fost COCKED AND LOADED, după care au înregistrat HOLLYWOOD VAMPIRE, mult mai matur și diversificat din punct de vedere muzical. L.A. Guns s-a desființat în 1993. Tracii a format Killing Machine, iar Lewis, Filthy Lucre. Dar cum noile lor grupuri nu s-au dovedit prea de succes, L.A. Guns s-a reformat și au înregistrat VICIOUS CIRCLE, în 1995.

Shrinking Violet (1999), Wasted (1998), Hollywood Rehearsal (1998), American Hardcore (1996), Vicious Circle (1995), Lack Of Charisma (1993), Cuts (EP, 1993), Hollywood Vampire (1991), Cocked And Loaded (1989), L.A. Guns (1988)

K. D. Lang

Născută Kathryn Dawn Lang, 1962, în Alberta, Canada, Lang a învățat să cânte la pian și chitară în adolescență. Primele sale înregistrări (majoritatea country) au fost făcute la o casă de discuri canadiană, după care a semnat cu Sire Records din SUA. Din trupa sa de acompaniament făceau parte în 1983 Gordon Matthews (guitar), Ben Mink (violin, mandolin), Mike Creber (piano), John Dymond (bass) și Michel Pouliot (drums). După o serie de albume, a intrat în topuri cu

Cryin', un duet cu Roy Orbison din 1987, care face parte din coloana sonoră a filmului *Hiding Out*. În anul următor a realizat un alt album country, SHADOWLAND, care i-a avut ca invitați pe Jordanaires, Brenda Lee, Kitty Wells, Loretta Lynn și alții. LP-ul include piese ca *I Wish I Didn't Love You So* și compoziția lui Chris Isaak, *Western Stars*. În 1992 s-a produs detașarea artistei de stilul country, o dată cu apariția albumului INGENUE. În același an și-a făcut debutul ca actriță, într-un rol din filmul *Salmonberries*.

Drag (1997), All You Can Eat (1995), Ingenue (1992), Absolute Torch & Swang (1989), Shadowland (1988), Angel With A Lariat (1987), A Truly Western Experience (1983)

Cyndi Lauper

Născută Cynthia Anne Stephanie Lauper, la 22 iulie 1953, în Queens, New York, SUA, Cyndi și-a început cariera cântând în cluburile din Manhattan. În 1977, după ce l-a cunoscut pe pianistul John Turi, a început să compună propriile piese. Împreună cu John au înființat Blue Angel, realizând în 1980 un LP cu numele grupului. În 1983, după despărțirea de pianist, a început să lucreze la SHE'S SO UNUSUAL, care a ajuns number 4 în SUA, s-a vândut în milioane de exemplare și a generat patru hit single-uri: *Girls Just Want To Have Fun, Time After Time* (un US number 1), *She Bop* și *All Through The Night*. În 1984, revista Billboard a clasat-o pe prima poziție în Top Female Album Artists și a primit un premiu Grammy la secțiunea Best New Artist.

Albumul TRUE COLORS n-a mai avut același succes, deși piesa titlu a fost number 1 în SUA și a intrat în Top 20 din Marea Britanie. În 1987 a primit un rol minor în filmul *Vibes*. Trei ani mai târziu a revenit în topuri cu single-ul *I Drove All Night*, de pe albumul A NIGHT TO REMEMBER. A apărut apoi în filmul *Off And Running*, iar în 1993 a realizat HAT FULL OF STARS, împreună cu echipa de compozitori Ron Hyman și Eric Brazilian.

Sisters Of Avalon (1997), Twelve Deadly Cyns... And Then Some (1994), Hat Full Of Stars (1992), A Night To Remember (1989), True Colors (1986), She's So Unusual (1983)

Led Zeppelin

Grup rock britanic, înființat în octombrie 1968, de Jimmy Page (n. 9 ianuarie 1944, în Heston, Middlesex, Anglia; guitar), după destrămarea Yardbirds. John Paul Jones (n. John Baldwin, 31 ianuarie 1946, Londra, Anglia; bass, keyboards) l-a înlocuit pe Chris Dreja, după care a fost cooptat Robert Plant (n. 26 august 1947, în Birmingham, Anglia), care le-a făcut cunoștință cu John Bonham (n. 31 mai 1947, Birmingham, Anglia, d. 25 septembrie 1980; drums), după ce N.J. Wilson a optat să rămână în continuare cu Procol Harum. Cvartetul s-a numit la început 'New Yardbirds', iar la sugestia lui Keith Moon au adoptat numele de Led Zeppelin.

Au semnat destul de repede cu Atlantic Records, apoi au făcut un turneu american (cântând în deschidere la Vanilla Fudge), urmat de albumul LED ZEPPELIN, care conține piese devenite clasice, cum ar fi: *Communication Breakdown* și *Dazed And Confused*. La vremea realizării celui de al doilea album, LED ZEPPELIN II, grupul era deja celebru, cântând cu săli pline în concertele susținute în SUA. *Whole Lotta Love, Livin' Lovin' Maid* și capodopera lui John Bonham, *Moby Dick*, sunt doar câteva titluri care au făcut din acest album o operă majoră. Au urmat *Thank You* și *What Is And What Should Never Be*, de pe LED ZEPPELIN III, alături de piese ca *Immigrant Song* și *Gallow's Pole*.

LED ZEPPELIN IV, cunoscut și ca 'Four Symbols', 'Runes Album' sau 'Zoso', cuprinde *Stairway To Heaven, When The Levee Breaks, Black Dog, Rock 'N' Roll, The Battle Of Evermore* (la care a contribuit la voce și Sandy Denny) și altele.

După HOUSES OF THE HOLY, a urmat un turneu și un film lansat în 1976, cu titlul The Song Remains The Same. Tot atunci, grupul a întemeiat și propria casă de discuri, Swan Song.

Dublul album, PHYSICAL GRAFFITI, a fost urmat de concerte în Marea Britanie, însă proiectul unui turneu mondial a fost abandonat în august 1975, când Robert Plant a fost rănit într-un accident de mașină. În perioada de convalescență a solistului, grupul a pregătit material pentru un nou LP, care a fost intitulat PRESENCE. În 1977, Led Zeppelin a început din nou să se pregătească pentru un turneu american când, la 26 iulie, s-a anunțat că fiul de numai 6 ani al lui Robert Plant, Karac, a murit din cauza unei infecții virale. Pregătirile au fost suspendate, grupul intrând într-o perioadă de inactivitate, care a durat aproape un an. În 1978 a apărut IN THROUGH THE OUT DOOR, urmat de două concerte la festivalul de la Knebworth din Marea Britanie și de un concert european. Pregătirile pentru un turneu american au început din nou când, în septembrie 1980, Bonham a fost găsit mort, în

urma unei beții. La 4 decembrie, Swan Song a anunțat că grupul s-a desființat oficial, deși a mai editat o colecție cu materiale de arhivă, CODA. Jones a devenit un producător de succes, Robert Plant și-a început cariera solo, Page a compus coloana sonoră a filmului *Death Wish 2* și, după o scurtă reuniune cu Plant și The Honeydrippers, din 1984, a înființat grupul The Firm, împreună cu Paul Rogers. Trupa Jimmy Page Band a fost următorul său proiect, avându-l în componență pe fiul lui John Bonham, Jason, care a mai apărut cu Led Zeppelin la concertul ocazionat de cea de-a 25-a aniversare a casei de discuri Atlantic, din 1988. În 1992 a apărut REMASTERS, iar doi ani mai târziu, Page și Plant au realizat UNLEDDED.

Boxed Set 2 (1993), The Complete Studio Recordings (1993), Led Zeppelin Remasters (1992), Led Zeppelin (1990), Interview Disc: Story Of The Film (1988), Coda (1982), In Through The Out Door (1979), Presence (1976), The Song Remains The Same (1976), Physical Graffiti (1975), Houses Of The Holy (1973), Led Zeppelin IV (1971), Led Zeppelin III (1970), Led Zeppelin II (1969), Led Zeppelin (1969)

Lemonheads

Grup din Boston, SUA, înființat în 1985 (intitulat inițial The Whelps) în componența: Evan Dando (n. Evan Griffith Dando, 4 martie 1967, Boston, Massachusetts, SUA; vocals, guitar), Jesse Peretz (bass), Ben Deily (drums). Au debutat cu un EP, LAUGHING ALL THE WAY TO THE CLEANERS, editat de casa de discuri Taang! În 1987, Dando l-a recrutat la tobe pe Doug Trachten, care a apărut pe albumul de debut HATE YOUR FRIENDS. John Strohm a trecut la tobe pentru următoarea realizare, CREATOR, care cuprinde și o versiune cover după piesa lui Charles Manson, *Your Home Is Where You're Happy*. La scurt timp, după un concert dezastruos în Cambridge, Massachusetts, grupul s-a dizolvat, însă Dando, încurajat de oferta unui turneu european, a reunit grupul, de data aceasta trecând el la tobe. La chitară a fost cooptat Coorey Loog Brennan. În 1989 a apărut albumul LICK, după care Deily a părăsit grupul. A urmat LOVEY și plecarea lui Peretz la New York, pentru a se lansa în film și fotografie. David Ryan (n. 20 octombrie 1964, Fort Wayne, Indiana, SUA; drums) a devenit noul membru al trupei, alături de Ben Daughtry (bass) și Byron Hoagland (drums; ex-Squirrel Bait). Jesse și David s-au întors însă curând, iar trupa s-a specializat în versiuni cover, cum ar fi *Luka* (a Suzannei Vega), *Different Drum* (a lui Michael Nesmith) și altele, de pe EP-ul lor, PATIENCE AND PRUDENCE. În 1992, Nic Dalton (n. 6 iulie 1966, Canberra, Australia; bass) și compozitorul Tom Morgan (ex-Sneeze) au completat formula, realizând albumul IT'S A SHAME ABOUT RAY, la care și-a adus aportul și Juliana Hatfield (bass; ex-Blake Babies). Fiind prietena lui Dando, ea a fost subiectul piesei *It's About Time* de pe următorul album Lemmonheads, COME ON FEEL THE LEMONHEADS, la care face și backup vocals. Printre invitați se mai numără și Belinda Carlisle. Extrem de preocupat de menținerea compozițiilor sale la nivelul celor de top, Dando a devenit dependent de droguri, vocea sa fiind extrem de afectată. Cu toate acestea, grupul și-a continuat activitatea, iar în 1996 a revenit cu un nou LP.

Car Button Cloth (1996), Come On Feel The Lemonheads (1993), My Drug Buddy (1993), It's A Shame About Ray (1992), Lovey (1990), Create Your Friends (1989), Lick (1989), Creator (1988), Hate Your Friends (1987)

John Lennon

Născut la 9 octombrie 1940, în Liverpool, Anglia, d. 8 decembrie 1980, în New York, SUA, emblema grupului Beatles, John Lennon, și-a început cariera solo cu UNFINISHED MUSIC NO 1– TWO VIRGINS, urmat de UNFINISHED MUSIC NO 2 – LIFE WITH THE LIONS. După *Give Peace A Chance, Cold Turkey* a fost o altă realizare a Plastic Ono Band, compusă din John, soția sa, Yoko Ono, Eric Clapton, Klaus Voorman și Alan White (drums). În 1971 a lansat JOHN LENNON – PLASTIC ONO BAND, care a fost considerată cea mai bună operă a sa. Tot atunci a apărut și single-ul *Power To The People*, iar după mutarea sa la New York, albumul IMAGINE, un number 1 internațional. Acesta cuprinde printre altele un atac la adresa lui Paul McCartney, *How Do You Sleep?* care a fost foarte comentat de către presă, și *Jealous Guy*, devenită hit number 1 abia după ce a cântat-o Bryan Ferry, ceva mai târziu. Sentimentele negative ale lui Lennon față de politicieni sunt relevate în *Gimme Some Truth*, însă piesa titlu, *Imagine*, *a* fost fără îndoială cea mai bine cotată de pe album. Single-ul de Crăciun, *Happy Christmas (War Is Over)*, este un alt cântec nemuritor, reeditat de atunci la fiecare sfârșit de an. În 1972 a apărut SOMETIME IN NEW YORK CITY, care conține o serie de piese politice ca *Luck Of The Irish* și *Woman Is the Nigger Of The World*, dedicată emancipării femeii. În anul

următor, Lennon a luptat împotriva deportării din SUA. În 1973 a realizat MIND GAMES, un album ce subliniază problemele lui cu Yoko. La scurt timp, Lennon a plecat pentru mai multe luni la Los Angeles, unde s-a cufundat în droguri și alcool. A înregistrat apoi WALLS AND BRIDGES, care conține printre altele un number 1 în SUA, *Whatever Gets You Through The Night*. În noiembrie 1974 a apărut la ultimul său concert, care a avut loc la Madison Square Garden, împreună cu Elton John. ROCK 'N' ROLL a apărut în anul următor și include versiuni cover ca *Slippin' And Slidin'*, *Peggy Sue* și *Stand By Me*. Albumul a fost number 6 de ambele părți ale Atlanticului. După nașterea fiului său, Sean, John a devenit familist, în timp ce Yoko s-a ocupat de afaceri. Un nou album a apărut abia după cinci ani și a intrat direct pe primul loc în clasamentele din aproape toată lumea. La o lună de la lansarea acestuia, John Lennon a fost împușcat de un fan, în fața apartamentului său din Manhattan, New York. A murit la puțin timp de la incident, la Roosevelt Hospital.

Lennon (1990), Imagine: John Lennon (1988), The Last Word (1988), Menlove Avenue (1986), Live In New York City (1986), Milk & Honey (1984), Heart Play: Unfinished Dialogue (1983), The John Lennon Collection (1982), Box Set (1981), Double Fantasy (1980), Rock 'N' Roll (1975), Roots (1975), Shaved Fish (1975), Walls And Bridges (1974), Mind Games (1973), Live In New York City (1972), Sometime In New York City (1972), Imagine (1971), John Lennon/Plastic Ono Band (1970), Life With The Lions (1969), Live Peace In Toronto 1969 (1969), Wedding Album (1969), Two Virgins (1968)

Annie Lennox

Născută la 25 decembrie 1954, în Aberdeen, Scoția, Annie Lennox și-a început cariera solo cu puțin înainte de dizolvarea grupului Eurythmics. În 1990, după ce a câștigat pentru a patra oară titlul de Best British Female Artist, la Brits Award, a declarat reporterilor că timp de doi ani se va dedica familiei sale. În timp ce era însărcinată, a lucrat însă cu expertul în computere Marius de Vries la piese demo. Înregistrările au fost întrerupte după nașterea fiicei ei, Lola, în decembrie 1990. A debutat apoi cu un LP produs de Steve Lipson (Simple Minds etc.), realizat în Maifair Studios din Londra, cu ajutorul lui Blue Nile și Jeff Lynne. DIVA a apărut în 1992 și a ajuns number 1 în Marea Britanie. Trei ani mai târziu a apărut MEDSUA, album ce cuprinde versiuni cover după piesele clasice *Whiter Shade Of Pale, Take Me To The River, No More I Love You's, Train In Vain* și *Downtown Lights*.

Medusa (1995), Diva (1992)

Level 42

Grup jaz funk, înființat în 1980, în componența: Mark King (n. 20 octombrie 1958, Anglia; bass, vocals), Phil Gould (n. 28 februarie 1957, Anglia; drums), Boon Gould (n. 4 martie 1955, Anglia; guitar) și Mark Lindup (n. 17 martie 1959; keyboards). Au debutat cu single-ul *Love Meeting Love*, iar primul lor LP, LEVEL 42, a intrat în Top 20 în Marea Britanie. A urmat semnarea unui contract cu Polydor, care a editat un album cu piesele mai vechi ale grupului. În 1984 au revenit cu un succes major, *The Sun Goes Down (Living It Up),* ajuns în Top 10. Albumul WORLD MACHINE a fost considerat unul dintre cele mai bune albume ale lor. Între 1985 și 1987 grupul a intrat în topuri cu *Something About You, Leaving Me Now, Lessons In Love, Running In The Family* și *It's Over*. Ambele albume, atât RUNNING IN THE FAMILY cât și STARING AT THE SUN, au fost mari succese. În 1987, doar King și Lindup au mai rămas din componența originală a grupului. Formula s-a tot schimbat, iar trupa n-a mai reușit să atingă succesul de altădată.

Turn It On (1998), Remixes (1998), Live at Wembley (1996), Forever Now (1995), Guaranteed (1991), Level Best (1989), Staring At The Sun (1988), Running In The Family (1987), Physical Presence Live (1985), A Physical Presence Parts 1 & 2 (1985), World Machine (1985), True Colours (1983), Standing In The Light (1983), Early Tapes (1981), The Pursuit Of Accidents (1982), Strategy (1981), Level 42 (1981)

The Levellers

Grup folk-punk, înființat în Brighton, Sussex, Anglia, în componența: Mark Chadwick (lead vocals, guitar, banjo), Jon Sevink (fiddle), Alan Leveller (vocals, guitars, mandolin, harmonica), Jeremy Leveller (bass, bouzouki) și Charlie Heather (drums). În 1989 au realizat primul lor EP, intitulat CARRY ME, la Hag Records. În același timp au semnat cu o casă de discuri franceză, Musidisc, unde au înregistrat un nou album, după care, în aprilie 1990, chitaristul lor a părăsit grupul. În locul acestuia a fost cooptat englezul Simon Friend. A urmat semnarea unui nou contract, de această dată cu China Records, după care au intrat în topurile britanice din 1991, cu *One Way* și *Far From Home*. Cel de-al

doilea album, LEVELLING THE LAND, a intrat în UK Top 20, fiind urmat de un turneu de succes în Europa. În mai 1992 au realizat un alt EP: FIFTEEN YEARS, care a ocupat locul 11 în topuri. The Levellers au făcut câteva înregistrări la casa de discuri Elektra, din SUA, acompaniate de turnee americane. În 1993 au cântat din nou în Europa și au realizat o compilație de single-uri și piese live, SEE NOTHING, HEAR NOTHING, DO SOMETHING. Au început apoi înregistrările pentru un nou LP în studioul lui Peter Gabriel, Real World. Single-ul *Belaruse* a intrat în Top 20 britanic. Popularitatea grupului a devenit din ce în ce mai mare, cu fiecare concert.

Mouth To Mouth (1997), Live: Headlights, White Lines, Black Tar... (1996), Zeitgeist (1996), Levellers (1994), Levelling The Land (1991), A Weapon Called The Word (1990)

Jerry Lee Lewis

Născut la 29 septembrie 1935, în Ferriday, Louisiana, SUA, Lewis a crescut într-o familie foarte religioasă. Primele sale înregistrări le-a făcut în 1954 la „Louisiana Hayride", iar apoi la Sun Records, la care a debutat cu o versiune a piesei lui Ray Price, *Crazy Arms*, urmată de o piesă a lui Roy Hall, *Whole Lotta Shakin' Goin' On*, din 1957, piesă care l-a consacrat. A apărut apoi în filmul *Jamboree* cântând *Great Balls Of Fire*, care a devenit hit de ambele părți ale Atlanticului. A continuat cu hitul Top10 *Breathless*, compus de Otis Blackwell.

Ultimul său hit din anii '50 a fost piesa titlu a filmului *High School Confidential*, care a intrat în Top 20 din 1959. Versiunea sa după piesa lui Ray Charles, *What'd I Say*, a intrat și ea în Marea Britanie în Top 10 din 1960. Au urmat o serie de turnee, iar în 1963 semnarea unui contract cu Smash Records.

În 1966, Lewis a interpretat rolul lui Iago din musicalul lui Jack Good, *Catch My Soul*, inspirat de *Othello* a lui Shakespeare. După un deceniu de rock 'n' roll, artistul s-a orientat înspre country, în 1968 reușind să obțină un succes răsunător. A condus în clasamentele genului cu piese ca *There Must Be More To Love Than This*, din 1970, *Would You Take Another Chance On Me?*, din 1971, și *Chantilly Lace*, din 1972. A continuat cu o serie de turnee în care a fost bine primit. Pe plan personal însă, problemele sale cu drogurile și alcoolul s-au înrăutățit. În noiembrie 1973, fiul său în vârstă de 19 ani, Jerry Lee Jnr., a murit într-un accident rutier, iar Lewis a trebuit să urmeze diverse tratamente în clinici de dezalcoolizare și dezintoxicare, ba chiar în clinici pentru boli mintale. Comportamentul său devenise din ce în ce mai ciudat, ajungând chiar să-l împuște din greșeală pe basistul său. Din fericire, acesta a supraviețuit, dar l-a dat în judecată. În 1976, Lewis a fost arestat din cauza apariției sale cu o armă în mână în fața casei lui Elvis Presley. Cu toate acestea, doi ani mai târziu, a semnat cu Elektra Records, unde a realizat ROCKIN' MY LIFE AWAY și altele. În 1981 a fost la un pas de moarte din cauza unui ulcer hemoragic. Un an mai târziu era din nou pe picioare și gata de turnee. În ciuda numeroaselor probleme de sănătate și în viața personală, artistul a realizat o serie de albume de succes, cum ar fi THE SESSION din 1973, la care au colaborat mulți muzicieni celebri, printre care Peter Frampton și Rory Gallagher. Lewis s-a numărat printre primii artiști incluși în 'Rock 'n' Roll Hall Of Fame', în 1986. În 1989, a apărut filmul biografic *Great Balls Of Fire*, cu Dennis Quaid în rolul principal. În 1990, din cauza impozitelor, s-a mutat, împreună cu cea de-a șasea lui soție, la Dublin, în Irlanda. Jerry Lee Lewis a rămas, în ciuda tuturor problemelor personale, un mare pianist și solist, care a influențat prin muzica sa generații de muzicieni.

Silver Eagle Presents Jerry Lee Lewis (1997), Killer Country (1995), Killer Hits (1995), Young Blood (1995), All Killer, No Filler (1993), Rockin' My Life Away (1992), Best Of (1991), Killer: The Mercury Years Volume 1, 2, 3 (1989), Heartbreak (1989), Classic (1989), Rocket 88 (1989), Up Through The Years 1956-63 (1988), Rare And Rockin' (1987), Pumpin' Piano Cat (1986), 20 Classic Hits (1986), Milestones (1985), Ferriday Fireball (1984), The Best Of Vol. 2 (1984), I Am What I Am (1984), 18 Original Sun Greatest Hits (1984), When Two Worlds Collide (1980), Duets (1979), Back To Back (1978), Whole Lotta Shakin' Goin' On & Others (1978), Country Memories (1977), Nugetts (1977), Golden Hits (1976), Country Class (1976), Boogie Woogie Country Man (1975), Good Rockin' Tonite (1975), Jerry Lee Lewis & His Pumping Piano (1975), Explosive (1974), Rockin' Up A Stone (1974), Southern Roots (1974), The Session (1973), Live At The International (1973), Sometimes A Memory Ain't Enough (1973), Great Balls Of Fire! (1973), Monsters (1971), The "Killer" Rocks On (1972), Rockin' (1972), Taste Of Country (1971), Touching

Home (1971), Best Of (1970), All Country (1969), Country Hits (1969), Another Place Another Time (1969), I'm On Fire (1969), In Demand (1968), Breathless (1967), By Request (1967), Country Hits For City Folks (1965), Live At The Star Club, Hamburg, 1964 (1964), The Greatest Live Show On Earth (1964), The Golden Rock Hits Of Jerry Lee Lewis (1963), Jerry Lee Lewis Vol. 2 (1962), Jerry Lee's Greatest (1961), Jerry Lee Lewis Vol. 1 (1958), Jerry Lee Lewis (1957)

Little Richard

Născut Richard Wayne Penniman, la 5 decembrie 1935, în Macon, Georgia, SUA, Little Richard a început să înregistreze în 1951, în Atlanta, la casa de discuri RCA, realizând opt piese blues împreună cu orchestra lui Billy Wright. În 1953 s-a mutat în Houston, Texas, unde a înregistrat cu Tempo Toppers (vocals) și The Duces of Rhythm (backing). Printre acestea se numără și *Ain't That Good News*. Câteva luni mai târziu a înregistrat cu orchestra lui Johnny Otis, dar nici o piesă nu a fost editată. În 1955 a trimis un demo la Specialty Records, care a acceptat să-l primească printre artiștii săi. Prin urmare, producătorul Robert 'Bumps' Blackwell s-a ocupat de o serie de înregistrări, printre care și clasica *Tutti Frutti*, care a fost primul lui hit pop și R&B din SUA. Au urmat deja celebrele *Long Tall Sally* și single-ul *Rip It Up/Ready Teddy*, care în 1956 a intrat în topurile britanice. *Long Tall Sally* și *Tutti Frutti* au apărut apoi în filmul *Don't Knock The Rock*, lucru care l-a ajutat să se facă încă o dată remarcat.

Următorul film și single a fost *Girl Can't Help It*, urmat de *She's Got It*, piese care au intrat în Top 20 britanic. Cariera lui Little Richard a continuat cu hiturile „transatlanice" rock 'n' roll: *Lucille, Keep A Knockin'* (care apar în filmul Mr. Rock & Roll) și *Jenny Jenny*, acompaniate de albumul Top 20 HERE'S LITTLE RICHARD. Pe când se afla în culmea gloriei, în timpul unui turneu australian, artistul a șocat întreaga lume muzicală anunțând retragerea sa din muzică, pentru a studia la un colegiu teologic. În 1958, hitul său *Good Golly Miss Molly*, înregistrat ulterior, i-a păstrat numele în topuri, iar un an mai târziu muzicianul a fost number 2 în topurile britanice, cu o înregistrare din 1956, *Baby Face*. Între anii 1958 și 1962 Richard a înregistrat numai muzică gospel la casele de discuri Gone, Mercury și Atlantic. În 1962 a efectuat un turneu în Marea Britanie, după care a colaborat cu Beatles și Rolling Stones. Primele sale înregistrări rock din anii '60 au fost făcute la casa de discuri Speciality, iar printre ele se numără hitul de Top 20 britanic, *Bama Lama Bama Loo*. În 1964 a semnat cu VeeJay, unde a reînregistrat toate hiturile sale, plus *I Don't Know What You've Got But It's Got Me* (cu Jimi Hendrix la chitară) și *Without Love*. A urmat colaborarea cu case de discuri ca Modern, din 1965, OKeh, din 1956, și Brunswick, un an mai târziu. Printre realizările din această perioadă se numără *Poor Dog, Hurry Sundown* și *Get Down With It* (reluată de Slade în anii '70).

În 1970 a colaborat cu Reprise Records, realizând *Freedom Blues, Greenwood* și *Mississippi*. Albumele sale s-au vândut destul de slab. A urmat o perindare pe la diverse case de discuri, plus concerte în care își cânta vechile piese. În 1976, s-a reîntors la biserică, iar în deceniul următor a predicat de-a lungul Americii. În 1986, Richard a fost inclus în Rock 'n' Roll Hall of Fame și a apărut în filmul *Down And Out In Beverly Hills*, a cărui coloană sonoră include piesa *Great Gosh A'Mighty*. A semnat apoi cu WEA Records, realizând albumul LIFETIME FRIEND, care conține printre altele și piesa de top *Operator*. Little Richard a colaborat de atunci cu o serie de artiști, a apărut în clipuri video ale lui Hank Williams Jnr., Living Colour, Cinderella și alții, în diverse show-uri, numele lui fiind inclus pe o stea desenată în Hollywood Walk of Fame. Mai mult, în orașul său natal, o stradă îi poartă acum numele.

Greatest Songs (1995), The Georgia Peach (1991), The Specialty Sessions (1989), Box Set (1989), The Formative Years, 1951-53 (1989), His Best (1988), Shut Up! A Collection Of Rare Tracks 1951-1964 (1988), 20 Greatest Hits (1988), Lucille (1988), 16 Greatest Hits (1987), Lifetime Friend (1986), 18 Greatest Hits (1985), Precious Lord (1985), The Essential Little Richard (1985), Big Hits (1982), Now (1977), 20 Original Hits (1976), Dollars, Dollars & More Dollars (1975), Recorded Live (1974), Rip It Up: Sixteen Crown Jewels By The King Of Rock And Soul (1973), Dollars (1972), King Of Rock 'N' Roll (1971), The Real Thing (1971), The Second Coming (1971), Little Richard & Roy Orbison (1970), It's Real (1968), The Explosive Little Richard (1967), Greatest Hits Recorded Live (1967), The Wild & Frantic Little Richard (1965), Sings The Gospel (1964), Coming Home (1964), Little Richard With Sister Rosetta (1963), Sings Spirituals (1963), The Fabulous Little Richard (1959), Grooviest 17

Original Hits! (1959), Well Alright! (1959), Here's Little Richard (1957), Little Richard (1956)

Living Colour

Trupă rock americană înființată în 1984, de Vernon Reid (n. Anglia; guitar), Muzz Skillings (bass) și William Calhoun (drums), toți trei având studiile făcute la colegii muzicale. Curând a venit și solistul Corey Glover. Prima lor colaborare a fost cu Mick Jagger, de la Rolling Stones, care i-a invitat să apară pe unul dintre albumele sale solo, după care le-a produs două înregistrări demo care le-a asigurat un contract cu Epic Records. Albumul lor de debut, VIVID, a avut parte de o critică favorabilă și a devenit hit number 6 în topurile americane. Muzica lor era un amestec de jaz, blues, soul și hard rock, foarte bine receptată de publicul Cheap Trick, Robert Palmer și Billy Bragg, artiști pentru care au cântat în deschidere. În 1985, Reid a înființat mișcarea The Black Rock Coalition împotriva jurnalistului Greg Tate. Au urmat piesele *Cult Of Personality* (care include fragmente din discursurile lui John F. Kennedy) și *Open Letter (To A Landlord)*. Reid a colaborat la un album solo al lui Keith Richards, iar împreună cu grupul Living Colour a concertat în turneul Rolling Stones, STEEL WHEELS. Trupa a fost desemnată Best New Band de către mai multe reviste, printre care și Rolling Stone. În 1991 au lansat TIME'S UP, album la care, în afară de Jagger, și-a mai adus contribuția și Little Richard, care apare pe controversata *Elvis Is Dead*. A urmat un turneu mondial, care i-a consacrat definitiv. În 1993 a apărut STAIN, pe care apare și Doug Wimbish (bass), care l-a înlocuit în 1992 pe Skillings. Din păcate, după apariția albumului PRIDE, din 1995, grupul s-a desființat.

Pride (1995), Stain (1993), Biscuits (EP, 1991), Time's Up (1990), Vivid (1988)

LL Cool J

Născut James Todd Smith, la 16 august 1969, în St. Albans, Queens, New York, SUA, LL Cool J, al cărui pseudonim vine de la 'Ladies Love Cool James', și-a început cariera încă de la 16 ani, deși cânta de la nouă, când bunicul său i-a cumpărat primul echipament de DJ. La 13 ani a început să înregistreze casete demo care au primit un răspuns favorabil de la Rick Rubin, de la casa de discuri Def Jam. În 1984 a apărut primul său single, *I Need A Beat*, urmat de *I Just Can't Live Without My Radio*, care apare și în coloana sonoră a filmului *Krush Groove*. A urmat un turneu american alături de trupe ca Fat Boys, Whodini, Grandmaster Flash și Run D.M.C. Cu cea din urmă a colaborat la albumul KING OF ROCK, la *Can You Rock It Like This*. Run D.M.C. au colaborat și ei la albumul de debut al lui LL Cool J. Alte single-uri ale artistului sunt: *I'm Bad, Go Cut Creator Go, Jack The Ripper* și *I Need Love*, care a intrat în Top 10 în Marea Britanie.

Viața muzicianului nu a fost nici ea lipsită de incidente: în decembrie 1985, într-un concert din Baltimore, au fost împușcați trei oameni, iar într-un concert de la Cote d'Ivoire, Africa, din cauza unor bătăi între fani, scena a fost devastată. În 1989, solistul David Parker, bodyguard-ul Christopher Tsipouras și tehnicianul Gary Saunders au fost acuzați de violul unei fete de 15 ani.

LL a mai apărut la concertul Farm Aid, a înregistrat cu The Peace Choir și a lansat programul 'Cool School Video', menit să încurajeze copiii să urmeze școala.

În 1990 a realizat MAMA SAID KNOCK YOU OUT, care a devenit dublu disc de platină, fiind urmat de 14 SHOTS TO THE DOME. A apărut în filme ca *The Hard Way*, în rolul unui polițist, și în Toys, interpretând rolul unui militar de carieră.

Phenomenon (1997), All World: Greatest Hits (1996), Mr. Smith (1995), 14 Shots To The Dome (1993), Mama Said Knock You Out (1990), Walking With A Panther (1989), Bigger And Deffer (1987), Radio (1985)

Kenny Loggins

Născut la 7 ianuarie 1948, în Everett, Washington, SUA, Loggins a început să cânte în grupul Loggins & Messina în 1972. În 1977 s-a specializat în balade rock precum *Whenever I Call You Friend,* un hit din 1978, scris în colaborare cu Melissa Manchester și acompaniat de vocea lui Stevie Nicks. Au urmat *This Is It, What A Fool Believes, Don't Fight It* (1982), care a fost o colaborare cu solistul grupului Journey, Steve Perry. În anii '80, Loggins a compus și a interpretat o serie de piese apărute pe soundtrackuri. *I'm Alright* a apărut pe coloana sonoră a filmului *Caddyshack*, din 1980, precedând piesa titlu a filmului *Footloose* (1984) și o serie de piese din *Top Gun* (1986), dintre care cea mai bine vândută a fost *Danger Zone*. A contribuit apoi la muzica filmului *Caddyshack II*, care include un alt hit single: *Nobody's Fool*. A urmat *Convictions Of The Heart* din 1991 și altele.

December (1998), The Greatest Hits Of Kenny Loggins (1997), The Unimaginable Life (1997), Return To Pooh Corner (1994), Outside: From The

Redwoods (1993), At His Best (1992), Leap Of Faith (1991), Vox Humana (1985), High Adventure (1982), Alive (1980), Keep The Fire (1979), Nightwatch (1978), Celebrate Me Home (1977)

Lone Justice

Grup country-rock american, condus de Maria McKee (n. 17 august 1964, Los Angeles, California, SUA). Împreună cu fratele ei, Bryan MacLean, a înființat mai întâi un duo cu titlul Maria McKee Band, schimbat apoi în The Bryan MacLean Band. Maria a creat apoi Lone Justice, cu Ryan Hedgecock (guitar), Don Heffington (drums), Marvin Etzioni (bass) și Benmont Tench (keyboards, ex-Tom Petty And The Heartbreakers). Grupul a semnat curând cu Geffen Records, la recomandarea Lindei Ronstadt. McKee și trupa sa au cântat în deschidere la Bob Dylan, U2 și Tom Petty, care le-a oferit și cântece ce au apărut pe albumul lor de debut. Formula inițială a trupei s-a modificat apoi, cu Shayne Fontayne (guitar), Bruce Brody (keyboards, ex-Patti Smith and John Cale), Greg Sutton (bass) și Rudy Richardson (drums), iar producătorul și managerul lor a devenit Jimmy Iovine. În 1985, Feargal Sharkey a avut un hit number 1 britanic cu piesa lui McKee, *A Good Heart*. Lone Justice s-a destrămat în 1987, McKee optând pentru cariera solo.

BBC Radio Live In Concert (1995), BBC Live (1994), Shelter (1986), Lone Justice (1985)

Louisiana Red

Născut Iverson Minter, la 23 martie 1936, în Vicksburg, Mississippi, SUA, Louisiana Red și-a petrecut copilăria prin orfelinate, deoarece mama sa murise la o săptămână de la nașterea lui, iar tatăl său căzuse pradă violenței grupării Ku Klux Klan. Crescut apoi în Pittsburg de o mătușă, Red a primit prima sa chitară la vârsta de 11 ani și lecții de la Crit Walters. La 16 ani a fost luat în armată și a participat la războiul din Coreea. La întoarcerea în SUA a înregistrat GONNA PLAY MY GUITAR, sub numele de Playboy Fuller, album apărut la propria casă de discuri, Fuller. Cu pseudonimul Rocky Fuller a semnat apoi *Soon One Morning* și altele. În 1960 s-a mutat în New Jersey, unde a înregistrat la casa de discuri Atlas, pentru prima dată sub numele de Louisiana Red, piesa: *I Done Woke Up*, acompaniat fiind de James Wayne & The Nighthawks. În 1962 a semnat cu Roulette Records, la care a colaborat cu producătorul Henry Glover. Albumul THE LOWDOWN BACK PORCH BLUES i-a adus o critică favorabilă. În 1965 a fost editat de către Festival Records albumul LOUISIANA RED SINGS THE BLUES. Au mai apărut o serie de înregistrări produse de diverse case de discuri. HOT SAUCE și THE BLUES PURITY OF LOUISIANA RED sunt doar câteva dintre titluri. Chitaristul și cântărețul blues a colaborat apoi cu artiști ca Peg Leg Sam, Johnny Shines, Roosevelt Sykes, Brownie McGhee și alții. În 1976 s-a mutat în Germania și a făcut o serie de turnee în Europa, înregistrând la diverse case de discuri printre care JSP, Black Panther, Orchid, MMG și Blues Beacon.

Millennium Red (1999), Walked All Night Long (1997), Nobody Knows (1996), Sittin' Here Wonderin' (1995), The Best Of (1995), Sugar Hips (1995), Blues For Ida B (1994), Blues Man (1984), Blues From The Heart (1983), Midnight Rambler (1982), Red Funk & Blue (1978), Dead Stray Dog (1976), Midnight Rambler (1975), Sweet Blood Call (1975), Louisiana Red Sings The Blues (1972), Lowdown Back Porch Blues (1963), Seventh Son (1963)

Love

Grup înființat în 1965, mai întâi sub denumirea de Grass Roots. Componenții lui au fost: Bryan Maclean (n. 1947 Los Angeles, California, SUA; guitar/vocals), Arthur Lee (n. 1945, Memphis, Tennessee, SUA; guitar/vocals), John Echols (n. 1945, Memphis, Tennessee, SUA; lead guitar). Don Conka (drums) și Johnny Fleckenstein, și ei din formula inițială, au fost curând înlocuiți de Alban „Snoopy" Pfisterer (n. 1947, Elveția) și Ken Forssi (n. 1943, Cleveland, Ohio, SUA). Primul lor contract a fost semnat cu Elektra Records, la care au debutat cu *My Little Red Book*. Love a cântat în aceeași perioadă și în cluburile din Los Angeles, câștigându-și un public numeros prin show-urile lor energice. *7 And 7 Is* a apărut în 1966 și a devenit cel de-al doilea lor hit. Un an mai târziu, cu albumul FOREVER CHANGES, Love a reușit să se claseze printre primele trupe rock din istoria muzicii. A urmat plecarea lui Bryan Maclean, iar noua formulă a grupului a devenit: Lee, Frank Fayad (bass), Jay Donnellan (guitar) și George Suranovitch (drums). FOREVER CHANGES, care a urmat, a fost de asemenea bine primit. FALSE START cuprinde un solo de chitară al lui Jimi Hendrix, însă REEL TO REAL a fost o dezamăgire. Grupul s-a desființat apoi, însă figura lui Arthur Lee a rămas una controversată în anii care au urmat, comportamentul său excentric fiind adesea subiect de presă.

Love Story 1966-72 (1995), Studio/Live (1991), Best Of Love: Golden Archive Series (1980), False Start (1970), Revisited (1970), Out Here (1969), Out There (1969), Forever Changes (1967), Da Capo (1967), Love (1966)

Loverboy

Grup rock înființat în Toronto, Canada, în 1980, de Mike Reno (vocals), Paul Dean (guitar), Doug Johnston (keyboards), Scott Smith (bass) și Matthew Frenette (drums). La puțin timp de la înființare au semnat cu CBS Records, la care au realizat un LP, LOVERBOY, care cuprinde și elemente de reggae și jaz. A generat hiturile *Turn Me Loose* și *The Kid Is Hot Tonite*, ajungând curând disc de platină. GET LUCKY a fost înregistrat în aceeași formulă și s-a vândut în peste două milioane de exemplare. Extrasul pe single *Working For The Weekend* a fost un succes instantaneu. După o serie de turnee, în 1983 a apărut KEEP IT UP, de pe care a intrat în topuri *Hot Girls In Loveiar*. LP-ul a devenit de asemenea disc de platină. Loverboy a continuat cu o serie de turnee de succes (mai puțin în Europa), după care au revenit în studiouri pentru a înregistra LOVIN' EVERY MINUTE OF IT. Albumul s-a vândut în peste un milion de exemplare, iar piesa titlu a fost compusă de producătorul grupului Def Leppard, 'Mutt' Lange.

La albumul WILDSIDE, din 1987, au colaborat cu piese Bryan Adams, Richie Sambora și Jon Bon Jovi. Single-ul *Notorious* a fost cel mai de succes de pe LP, vânzându-se extraordinar de bine și aducând încă o dată platina grupului. Au continuat cu un nou turneu de doi, urmat de înregistrări cu producătorul Bob Rock, după care au cântat în deschidere la Def Leppard în turneul european al acestora din 1988. Întorși în Canada, Dean și Reno au anunțat că intenționează să-și lanseze propria carieră solo. În 1989, CBS a realizat compilația BIG ONES, care conține și trei piese noi, înregistrate cu Bob Rock. După apariția acesteia, grupul și-a încetat activitatea.

Loverboy Classics (1994), Big Ones (1989), Wildside (1987), Lovin' Every Minute Of It (1985), Keep It Up (1983), Get Lucky (1981), Loverboy (1980)

Nick Lowe

Născut la 25 martie 1949, în Woodbridge, Suffolk, Anglia, Lowe a început să cânte ca basist și vocalist în Kippington Lodge, trupă devenită Brinsley Schwarz, după care a lucrat ca producător, debutând cu un LP Kursaal Flyers, CHOCS AWAY, urmat de unul semnat Dr. Feelgood, intitulat MALPRACTICE. În 1976 a înființat Stiff Records, împreună cu Jake Riviera și Dave Robinson. Propriile sale single-uri nu s-au bucurat de un prea mare succes, deși a fost apreciat pentru *So It Goes* și *Heart Of The City*. A produs primele cinci albume ale lui Elvis Costello și a compus *What's So Funny 'Bout (Peace Love And Understanding)*. A mai produs albume pentru The Damned, Clover și Dave Edmunds. În 1977, Lowe a participat la înființarea Rockpile, după care a debutat cu albumul JESUS OF COOL (sau PURE POP FOR NOW PEOPLE), care a generat hit single-ul *I Love The Sound Of Breaking Glass*. În 1979 a produs single-ul *Stop Your Sobbing* pentru Pretenders, și a realizat colecția LABOUR OF LUST, care conține piesele *Cruel To Be Kind* și *Cracking Up*. Lowe a devenit apoi dependent de alcool, ceea ce nu l-a împiedicat să producă și în anii '80 o serie de albume ale lui Costello, John Hiatt, Paul Carrack, Carlene Carter și The Fabulous Thunderbirds.

În 1988 a realizat PINKER AND PROUDER THAN PREVIOUS, o colaborare cu Dave Edmunds, care însă a avut soarta tuturor celorlalte apariții ale sale. Nick Lowe a fost un excelent producător, influențând cariera multor artiști, dar n-a reușit niciodată să se afirme ca muzician. În 1992 a înființat o trupă, împreună cu Ry Cooder, Jim Keltner și John Hiatt, cunoscută sub numele de Little Village, însă albumul realizat a trecut și el neobservat, ca de altfel toate celelalte tentative.

Dig My Mood (1998), The Impossible Bird (1994), Boxed (1994), The Wilderness Years (1991), Party Of One (1990), Basher (1989), Pinker & Prouder Than Previous (1988), The Rose Of England (1985), 16 All Time Lowes (1984), Cowboy Outfit (1984), The Abominable Showman (1983), Nick The Knife (1982), Labour Of Lust (1979), Pure Pop For Now People (1978), Jesus Of Cool (1978)

Lynyrd Skynyrd

Grup rock american, înființat în 1965, care și-a luat denumirea de la numele unui profesor de educație fizică, Leonard Skinner. Componenții săi erau: Ronnie Van Zant (n. 15 ianuarie 1949; vocals), Gary Rossington (guitar), Allen Collins (guitar), Billy Powell (keyboards), Leon Wilkinson (bass) și Bob Burns (drums). În anii '60, după o serie de concerte și două single-uri, au fost descoperiți de Al Kooper. În 1972 acesta le-a produs albumul de debut PRONOUNCED LEH'-NERD

SKIN'-NERD, pe care apare și chitaristul Ed King. Combinația de blues, honky-tonk și boogie a atras curând atenția, iar piesa *Free Bird* (un tribut adus lui Duane Allman) a reapărut în topuri mulți ani după realizarea ei. În 1974 au realizat cel mai mare hit al lor, *Sweet Home Alabama*. După SECOND HELPING, Bob Burns a fost înlocuit la tobe de Artimus Pyle. A urmat albumul GIMME BACK MY BULLETS. În 1976, Rossington a fost rănit într-un accident rutier, iar King a fost înlocuit de Steve Gaines. După o serie de discuri de aur și de concerte cu casa închisă, grupul a trecut printr-o grea încercare când, la 20 octombrie 1977, Van Zant, Gaines, sora sa, Cassie, și managerul Dean Kilpatrick au murit într-un accident de avion. În aceeași lună a apărut pe piață albumul STREET SURVIVORS, cu o copertă macabră reprezentându-i pe membrii grupului înconjurați de flăcări. Grupul s-a desființat, membrii supraviețuitori intrând în Rossington-Collins Band. În 1987, numele de Lynyrd Skynyrd a fost readus în atenția publicului de Rossington, Powell, Pyle, Wilkeson, King, fratele lui Ronnie, Johnny Van Zant (vocals) și Randell Hall (guitar), care au efectuat împreună un turneu în urma căruia a rezultat albumul live FOR THE GLORY OF THE SOUTH. Membrii trupei au continuat să înregistreze și să apară în concerte sub numele de Lynyrd Skynyrd și în anii care au urmat, însă fără succesul de altă dată.

Twenty (1997), Live In Concert (1995), Endangered Species (1994), The Last Rebel (1993), Lynyrd Skynyrd (1991), Skynyrd's Linnyrds (1989), Southern By The Grace Of God – Tribute Tour 1987 (1988), Legend (1987), Best Of The Rest (1982), Gold And Platinum (1979), Lynyrd's First And... Last (1978), Street Survivors (1977), Gimme Back My Bullets (1976), One More From The Road (1976), Nuthin' Fancy (1975), Second Helping (1974), Pronounced Leh'-Nerd Skin'-Nerd (1973)

M

M People

Grup creat în jurul personalității lui Mike Pickering (n. 1958, în Manchester, Anglia; keyboards, programming), un fost DJ, care a avut legături cu o serie de trupe. M People îi mai are în componență pe: Heather Small (n. Heather Margeurita Small, 20 ianuarie 1965, Londra, Anglia; vocals) și Paul Heard (n. 5 octombrie 1960, Hammersmith, Londra, Anglia; keyboards, programming). Grupul a debutat în mai 1991 cu piesa *Colour My Life*, urmată de *How Can I Love You More*. Amândouă au apărut pe albumul NORTHERN SOUL. În 1993, M People au primit un premiu la BRIT pentru Best UK Dance Act, datorită hitului *Movin' On Up*. Albumul ELEGANT SLUMMING (al cărui titlu este inspirat de cartea lui Tom Woolfe) include un cover după piesa lui Dennis Edwards, *Don't Look Any Further*, și îi are la backing vocals pe cei de la Nu Colours. În 1995, grupul a revenit cu albumul BIZARRE FRUIT, iar trei ani mai târziu cu un LP Greatest Hits.

Testify (1999), The Best Of M People (1998), Bizarre Fruit (1995), Elegant Slumming (1994), Northern Soul (1991)

Madness

Grup britanic ska-pop, înființat la Londra în 1976, în componența: Graham „Suggs" McPherson (n. Graham McPherson, 13 ianuarie 1961, Hastings, Sussex, Anglia; vocals), Chris Foreman (n. 8 august 1958, Londra, Anglia; guitar), Mark Bedford (n. 24 august 1961, Londra, Anglia; bass), Mike Barson (n. 21 aprilie 1958, Londra, Anglia; keyboards), Lee Thompson (n. 5 octombrie 1957, Londra, Anglia; saxophone), Chas Smash (n. Cathal Smythe, 14 ianuarie 1959; backing vocals, trumpet) și Dan Woodgate (n. 19 octombrie 1960, Londra, Anglia; drums). *One Step Beyond*, editată de Stiff Records în 1979, este primul din cele 13 hituri Top 10 ale grupului. A urmat un LP cu același titlu. În următorii ani au înregistrat alte hituri de Top 10 britanic, printre care *My Girl*, apoi EP-ul WORK REST AND PLAY, *Baggy Trousers, Embarrassment, The Return Of The Los Palmas Seven, Grey Day, Shut Up* și altele. În 1982 au realizat albumul THE RISE AND FALL, ajungând pe prima poziție în topuri cu *House Of Fun*, realizată pe single un an mai târziu. După *Wings Of A Dove* și *The Sun And The*

Rain, la sfârșitul anului 1983, Barson, membrul fondator al grupului, a demisionat. Cu toate acestea, în 1984 trupa a intrat din nou în topuri cu *Michael Caine* și *One Better Day*. Au înființat apoi propria casă de discuri, Zarjaz, la care au realizat piesa lui Feargal Sharkey, *Listen To Your Father* (compusă de Madness), care a intrat în Top 30 britanic. Au continuat cu piese ca *Yesterday's Men*, *Uncle Sam* și *The Sweetest Girl*. În toamna anului 1986, grupul și-a anunțat desființarea.

În iunie 1992, membrii originali Madness s-au reunit pentru două concerte în aer liber din Finsbury Park, Londra, surprinse pe albumul MADSTOCK. În același an trupa a reintrat în topuri cu trei noi variante ale pieselor *It Must Be Love, House Of Fun* și *My Girl*, plus piesa *The Harder They Come*. În 1993 a apărut muzicalul *One Step Beyond*, de Alan Gilbey, care cuprinde 15 piese Madness. În 1998 au revenit pe scenă, într-un concert din Los Angeles imortalizat pe albumul UNIVERSAL MADNESS. După aproape un deceniu în care nu au mai realizat nici un LP de studio, se pare că Madness s-au reapucat de treabă.

Universal Madness (1998), Madstock (1992), Utter Madness (1986), The Peel Sessions (1986), Mad Not Mad (1985), Keep Moving (1984), Madness (1983), Complete Madness (1982), Rise And Fall (1982), Seven (1981), Absolutely (1980), One Step Beyond (1979)

Madonna

Născută Madonna Louise Vernon Ciccione, la 16 august 1958, în Rochester Michigan, SUA, Madonna a fost interesată de muzică, teatru și dans încă din adolescență. În 1977 a plecat la New York, unde a studiat cu coregraful Alvin Ailey și a lucrat ca model. Doi ani mai târziu a plecat în Franța pentru a apărea într-un show al cântărețului Patrick Hernandez. Aici l-a cunoscut pe Dan Gilroy și, întoarsă la New York, a înființat împreună cu acesta o trupă de club, Breakfast Club. Madonna a cântat la tobe și voce, după care a înființat grupul Emmy în 1980, cu Steve Bray (drums). Alături de acesta a compus piese dance care au avut ca rezultat semnarea unui contract cu Sire Records, unde a înregistrat hitul *Everybody*, în 1982. A intrat apoi în topurile pop cu *Holiday*, o piesă scrisă și compusă de John Jellybean Benitez. A urmat *Like A Virgin*, un hit number 1 în SUA, ca și *Material Girl*. S-a căsătorit cu actorul Sean Penn, iar între 1985-1987 s-a consacrat definitiv pe plan internațional cu piese ca: *Into The Groove, Papa Don't Preach, True Blue, Open Your Heart, La Isla Bonita* și *Who's That Girl*, ultima fiind inclusă într-o comedie în care a jucat și ea, alături de Sir John Mills. De altfel, Madonna mai jucase în filme ca cel din 1980, *A Certain Sacrifice*, apoi în *Desperately Seeking Susan* (1985) și *Shanghai Surprise* (1986), în care a apărut alături de soțul ei, Sean Penn, de care s-a despărțit în 1988. În același an a apărut pe Broadway în piesa *Speed The Plow* a lui David Mamet. În 1989 a șocat cu clipul piesei *Like A Prayer*, din cauza amestecului religiei cu erotismul, lucru condamnat de Vatican. În ciuda acestor lucruri, albumul cu același titlu a devenit best seller, vânzându-se în milioane de exemplare. În 1990 a jucat alături de Warren Beatty în filmul *Dick Tracy*, urmat de un turneu mondial imortalizat în documentarul *Truth Or Dare On The Band Behind The Scenes* și în filmul *In Bed With Madonna*, din 1991. Printre hiturile care au urmat se numără *Vogue, Justify My Love* (compus în colaborare cu Lenny Kravitz) și *Rescue Me*.

În 1992 a semnat un contract de milioane de dolari cu concernul Time-Warner, după care a realizat cartea erotică *Sex*, un best seller imediat, vândut în numai câteva ore de la lansarea pe piață. La albumul BEDTIME STORIES a colaborat cu producătorul de la Soul II Soul, Nellie Hooper care, împreună cu Bjork, a compus și piesa titlu. Albumul a fost prefațat de single-ul *Secret* și a fost bineînțeles un nou succes, ca și SOMETHING TO REMEMBER din 1995. RAY OF LIGHT a apărut după nașterea fetiței sale și marchează o nouă schimbare de stil, atât în ceea ce privește imaginea artistei cât și în compoziții și clipurile video.

Ray Of Light (1997), Something To Remember (1995), Bedtime Stories (1994), Erotica (1992), The Immaculate Collection (1990), The Royal Box (1990), Like A Prayer (1989), You Can Dance (1987), True Blue (1986), Like A Virgin (1984), Madonna (1983)

Mahavishnu Orchestra

Trupă jaz-rock condusă de John McLaughlin (n. 4 ianuarie 1942, Yorkshire, Anglia; guitar), între 1972 și 1976. Numele de Mahavishnu provine de la cel care i-a fost dat lui McLaughlin de guru-ul lui hindus, iar primele realizări ale trupei sunt influențate de motive muzicale indiene. Prima formulă a trupei a fost identică cu cea care a colaborat și la albumul solo al lui McLaughlin, INNER MOUNTING FLAME. Jan Hammer (keyboards), Jerry Goodman (violin), Rick Laird (bass) și Billy Cobham (drums) au fost cei care au

realizat excelentul album BIRDS OF FIRE, un hit Top 20 în SUA. După realizarea setului live BETWEEN NOTHINGNESS AND ETERNITY, McLaughlin a desființat Mahavishnu, pe care l-a recreat un an mai târziu, cu Jean-Luc Ponty în locul lui Goodman, Narada Michael Walden (drums), Gayle Moran (keyboards, vocals) și o secție de corzi compusă din patru membri. În această formulă a fost realizat albumul APOCALYPSE. În 1975, Ponty a plecat, iar Stu Goldberg a cântat pe albumele finale. McLaughlin a cântat apoi în cvartetul acustic Shakti, în timp ce Cobham și Hammer au continuat cu Mahavishnu. Moran a făcut parte din trupa lui Chick Corea, Return To Forever, iar în anii '80 Walden a devenit producător de muzică soul.

Best Of The Mahavishnu Orchestra (1991), Mahavishnu (1984), Inner Worlds (1976), Visions Of The Emerald Beyond (1975), Apocalypse (1974), Between Nothingness & Eternity (1973), Birds Of Fire (1973), The Inner Mounting Flame (1971)

Yngwie Malmsteen

Născut în Suedia, Malmsteen a început să cânte la chitară la vârsta de opt ani, iar în adolescență a înființat prima lui trupă, pe care a denumit-o Powerhouse. La 14 ani a înființat Rising, al cărui nume provine de la cel al unui LP Rainbow, și a înregistrat o serie de casete demo, una dintre ele ajungând în mâinile specialistului Mike Varney, care l-a convins pe Malmsteen să se mute la Los Angeles și să intre în trupa lui Ron Keel, Steeler. Chitaristul a cântat apoi cu Graham Bonnet în Alcatrazz.

A semnat mai târziu cu Polydor Records, la care a înregistrat albumul RISING FORCE, cu Barriemore Barlow la tobe (ex-Jethro Tull), cu Jeff Scott Soto (vocals) și cu Jens Johansson (keyboards). A înființat apoi Rising Force, cu Soto, Johansson, Marcel Jacob (bass) și Anders Johansson (drums). În această formulă au apărut două albume (deși pe TRILOGY, Soto a fost înlocuit cu solistul Mark Boals). După o pauză de aproape doi ani, cauzată de un accident rutier în care Malmsteen a fost destul de grav rănit, Rising Force s-a relansat, cu solistul ex-Rainbow, Joe Lynn Turner. În 1988 a apărut albumul ODYSSEY, care a ajuns number 40 în topurile Billboard din SUA. Malmsteen a realizat apoi un album live înregistrat în Leningrad, după care Joe Lynn Turner a fost concediat și înlocuit de solistul suedez Goran Edman. ECLIPSE, din 1990, a fost ocolit de succes, iar NO MERCY, care cuprinde materiale de muzică clasică reprelucrate și o orchestră de coarde, s-a bucurat doar de un succes moderat.

Inspiration (1999), Magnum Opus (1995), The Collection (1992), Fire And Ice (1992), The Yngwie Malmsteen Collection (1992), Eclipse (1990), Trial By Fire: Live In Leningrad (1989), Odyssey (1988), Trilogy (1986), Marching Out (1985), Rising Force (1984)

The Mamas & The Papas

Grup înființat în 1965, la Los Angeles, de John Phillips (n. 30 august 1941, Parris Island, South Carolina, SUA), soția lui, Michelle Phillips (n. Holly Michelle Gilliam, 6 aprilie 1944, Long Beach, California, SUA), Denny Doherty (n. 29 noiembrie 1941, Halifax, Nova Scotia, Canada) și Cass Elliott (n. Ellen Naimoi Cohen, 19 septembrie 1943, Alexandria, Virginia, SUA, d. 29 iulie 1974, Londra, Anglia). Mamas & Papas au debutat cu single-ul *California Dreamin'*, înregistrat mai întâi de Barry McGuire, single care a intrat în Top 5 în SUA, urmat de *Monday Monday*, number 1 în SUA, *I Saw Her Again* și o versiune a piesei Shirelles, *Dedicated To The One I Love*.

Albumele lor au devenit discuri de aur, iar compozițiile lui Philipps au fost din ce în ce mai valoroase. Problemele dintre John și Michelle au început apoi să erodeze stabilitatea grupului, iar în cele din urmă, în 1966, Michelle a fost concediată și înlocuită cu Jill Gibson. Au urmat albumele DELIVER și CREEQUE ALLEY. În 1967, Phillips a organizat Monterey Pop Festival și a scris pentru Scott McKenzie piesa *San Francisco*. Grupul a cântat apoi în Marea Britanie la Royal Albert Hall din Londra. Ultimul lor album a fost THE PAPAS AND MAMAS, care cuprinde superbele compoziții *Safe In My Garden, For The Love Of Ivy, Twelve Thirty*.

În 1968, grupul s-a destrămat reformându-se trei ani mai târziu pentru PEOPLE LIKE US. Apoi fiecare și-a reluat propria carieră solo. Cass a încetat din viață în iulie 1974. Michelle a devenit actriță, iar John a fost aproape de moarte din cauza dependenței de droguri. În 1982, el și Denny au reînființat The Mamas And Papas, cu fiica lui Phillips, Laura McKenzie (McKenzie Phillips), și Elaine Spanky McFarlane. Succesul de altădată însă i-a ocolit.

EP Collection (1994), The History Of The Mamas And Papas (1991), Best Of The Mamas & The Papas (1987), 20 Golden Hits (1982), Hits Of Gold (1981), California Dreamin' (1978), The ABC Collection (1976), 20 Golden Hits (1973),

Monday, Monday (1973), People Like Us (1971), A Gathering Of Flowers (1971), Monterey International Pop Festival (1971), 16 Greatest Hits (1970), The Papas & The Mamas (1968), Golden Era Vol. 2 (1968), Book Of Songs (1968), Deliver (1967), Farewell To The First Golden Era (1967), If You Can Believe Your Eyes & Ears (1966), The Mamas & The Papas (1966)

Manfred Mann/Manfred Mann's Earth Band

Grup înființat inițial cu numele de Mann-Hugg Blues Brothers, de Manfred Mann (n. Michael Lubowitz, 21 octombrie 1940, Johannesburg, South Africa; keyboards) și Mike Hugg (n. 11 august 1942, Andover, Hampshire, Anglia; drums, vibraphone). Curând s-au reintitulat Manfred Mann, după ce i-au cooptat pe Paul Jones (n. Paul Pond, 24 februarie 1942, Portsmouth, Hampshire, Anglia; flute, guitar, saxophone) și Tom McGuinness (n. 2 decembrie 1941, Londra, Anglia; bass), și după plecarea lui Dave Richmond. Au debutat la HMV Records cu o piesă instrumentală, urmată de *Cock-A-Hoop*. Apoi, două dintre single-urile lor au fost folosite ca teme muzicale pentru programul TV „Ready Steady Go." În 1964, 5-4-3-2-1 a intrat în Top 10 britanic, după care *Do Wah Diddy Diddy* i-a clasat pe prima poziție. Au urmat noi hituri ca: *Sha La La, Come Tomorrow, Oh No! Not My Baby* și piesa lui Bob Dylan, *If You Got To Go, Go Now*. În 1966 au mai avut un number 1 cu *Pretty Flamingo*, ultimul mare hit la care a participat Jones care, după ce a părăsit grupul, a fost înlocuit de Michael D'Abo. Mike Vickers a plecat și el pentru a lucra în televiziune și a fost înlocuit de Jack Bruce la bass, ceea ce i-a permis lui Tom McGuinness să se mute la lead guitar. Henry Lowther (trumpet) și Lyn Dobson (saxophone) au făcut și ei parte din trupă pentru o vreme, după care Klaus Voorman l-a înlocuit pe Bruce la bass. D'Abo a înregistrat, pentru prima oară cu grupul, o piesă Dylan, *Just Like A Woman*, la Fontana Records. Atât *Semi-Detached Suburban, Mr. Jones*, cât și *Ha! Ha! Said The Clown* au intrat în Top 5. În 1968 grupul a realizat cel de-al treilea number 1, cu *Mighty Quinn*, urmată de hituri Top 10 ca *My Name Is Jack, Fox On The Run* și *Raggamuffin Man*.

Manfred Mann a înființat apoi, împreună cu Hugg, trupa jaz-rock Chapter Three, iar apoi Manfred Mann's Earth Band, cu Mick Rogers (guitar), Collin Pattenden (bass) și Chris Slade (drums). În această formulă, grupul a efectuat numeroase turnee în Marea Britanie și SUA, iar în 1973 a realizat primul hit: *Joybringer*, urmat ceva mai târziu de un cover al piesei lui Bruce Springsteen *Blinded By The Light* și de *Day's On The Road Again*. Succesul trupei a devenit apoi mai moderat, iar membrii ei s-au schimbat frecvent.

Best Of The EMI Years (1996), Ages Of Mann (1995), Chapter Two: The Best Of The Fontana Years (1994), Best Of Manfred Mann (1992), Plains Music (1991), EP Collection (1989), The Singles Plus (1986), Budapest (1984), Somewhere In Afrika (1983), The R&B Years (1982), Chance (1980), Angel Station (1979), Semi Detached Suburban (1979), Watch (1978), The Best Of (1977), The Roaring Silence (1976), Mannerisms (1976), Nightingales & Bombers (1975), The Good Earth (1974), Messin' (1973), Solar Fire (1973), Earth Band (1972), Glorified (1972), This Is Manfred Mann (1971), Chapter Three Vol. 2 (1970), Chapter Three Vol. 1 (1969), One Way (1968), Mighty Garvey (1968), Instrumental Assassination (1967), Soul Of Mann (1967), Instrumental Asylum (1967), Greatest Hits (1966), Machines (1966), As Is (1966), As Was (1966), Mann Made (1965), The Five Faces Of Manfred Mann (1965), The One In The Middle (1965), Groovin' With (1964), Manfred Mann (1964)

Manhattan Transfer

Grup înființat în 1969 și refăcut în octombrie 1972, de Tim Hauser (n. 1940, Troy, New York, SUA; vocals), acompaniat de Laurel Masse (n. 1954, SUA; vocals), Alan Paul (n. 1949, Newark, New Jersey, SUA; vocals) și Janis Siegel (n. 1953, Brooklyn, New York, SUA; vocals). Au devenit foarte populari în cluburile din New York, iar în 1975 au debutat cu albumul MANHATTAN TRANSFER și au avut propriul lor show TV la CBS. Cel mai mare succes l-au avut însă în Europa, unde COMING OUT și PASTICHE le-au adus o serie de hituri Top 10. Printre acestea se numără *Chanson D'Amour*, *Operator, Tuxedo Junction* și altele. A urmat un LP live, după care Masse a părăsit grupul. În 1979, Cheryl Bentyne a înlocuit-o pe Masse, iar următorul lor LP, intitulat EXTENSIONS, a generat hit single-ul *Twilight Zone*, compus de Alan Paul și Jay Graydon și deja clasica *Birdland*, care le-a adus primul premiu Grammy pentru Best Jazz Fusion Performance și pentru Best Arrangement For Voices. În 1981, The Manhattan Transfer a făcut istorie, câștigând două premii Grammy, atât la categoria pop cât și jaz, în același an. *Boy From New York City*, care a intrat în topul pop, le-a adus premiul pentru Best Pop Performance, iar *Until I Met You*

pentru Best Jazz Performance. Amândouă apar pe albumul MECCA FOR MODERNS.

THE BEST OF THE MANHATTAN TRANSFER conține cele mai bune piese ale grupului, apărute la Atlantic Records, între 1975 și 1981.

În 1982 au obținut un alt Grammy, pentru versiunea lor după clasica *Route 66*. Cântecul este inclus în coloana sonoră a filmului lui Burt Reynolds, *Sharky's Machine*, iar trei ani mai târziu a apărut pe albumul BOP DOO - WOPP VOCALESE, album care le-a adus 12 nominalizări la Grammy și a fost urmat de un turneu în urma căruia a rezultat LIVE IN TOKYO, apărut în 1987. A urmat BRAZIL, la care au colaborat cu compozitorii Ivan Lins, Milton Nascimento și Gilberto Gil. Manhattan Transfer s-a mutat apoi la Columbia Records unde au înregistrat în 1991 THE OFF BEAT OF A VENUES. Un an mai târziu, Rhino Records a realizat un set de două CD-uri: THE MANHATTAN TRANSFER ANTHOLOGY: DOWN IN BIRDLAND.

A urmat THE CHRISTMAS ALBUM, care cuprinde cântece de Crăciun ca *The Christmas Song* (cu Tony Bennett) și *Silent Night*, precum și clasica piesă Lennon & McCartney, *Goodnight*. În 1994, Rhino Records a mai realizat și THE VERY BEST OF THE MANHATTAN TRANSFER, după care grupul a lansat THE MANHATTAN TRANSFER MEETS TUBBY THE TUBA, prima lor înregistrare destinată copiilor. În 1995 au lansat TONIN, editat de Atlantic Records, un album care i-a avut ca invitați pe Phil Collins, Bette Midler, Ben E. King, Ruth Brown, Felix Cavaliere, Frankie Valli, Smokey Robinson, Laura Nyro, Chaka Khan, B.B. King și James Taylor.

Cel de-al treilea lor album live se numește MAN – TORA! LIVE IN TOKYO și a apărut la Rhino Records în aprilie 1996. Un an mai târziu Manhattan Transfer a realizat un nou album de studio, SWING, la care au colaborat printre alții The Rosenberg Trio, Stephane Grappelli, Ricky Scaggs, Mark O'Connor. SWING a debutat în topul de jaz al revistei Billboard pe locul 1 unde a rămas mai mult de două luni.

Boy From New York City And Other Hits (1997), Swing (1997), Man Tora! Live In Tokyo (1996), Tonin' (1995), The Manhattan Transfer Meets Tubby The Tuba (1994), The Very Best Of (1994), Anthology: Down In Birdland (1992), The Christmas Album (1992), The Offbeat Of Avenues (1991), Brasil (1987), Live In Tokyo (1987), Vocalese (1985), Bop Doo Wopp (1985), Bodies And Souls (1983), Best Of Manhattan Transfer (1981), Mecca For Moderns (1981), Extensions (1979), Manhattan Transfer Live (1978), Pastiche (1978), Coming Out (1976), Manhattan Transfer (1975), Jukin' (1971)

Manic Street Preachers

Grup punk britanic înființat în Blackwood, Gwent, Țara Galilor, în 1988, în componența: James Dean Bradfield (n. 21 februarie 1969; vocals, guitar), Flicker, Nicky Wire (bass) și Sean Moore (n. 30 iulie 1970; drums).

În 1989, după apariția unui single autofinanțat, *Suicide Alley*, Flicker a fost înlocuit de Richey James Edwards (n. 27 decembrie 1969; rhythm guitar).

THE NEW ART RIOT EP (1990) a fost cea de-a doua realizare autofinanțată, după care Heavenly Records le-a editat două single-uri: *Motown Junk* și *You Love Us* (amândouă 1991). *Stay Beautiful* a fost primul lor single Top 40 și a fost urmat, în 1992, de o nouă versiune a piesei *You Love Us*, care a intrat în Top 20. Primul lor album a fost GENERATION TERRORISTS (1992), urmat de GOLD AGAINST THE SOUL (1993).

În decembrie 1993 a murit managerul, publicistul și, în același timp prietenul lor, Philip Hall. O dată cu această tragică întâmplare, predilecția lui Richey pentru automutilare s-a accentuat, iar la un concert în Tailanda a apărut pe scenă cu pieptul crestat de rănile pe care și le făcuse cu un cuțit primit de la un fan. Întors acasă (pe lângă această boală s-a mai adăugat și alcoolismul), a intrat într-o stare depresivă, ceea ce a dus la internarea într-o clinică, unde a stat mai multe săptămâni. Starea în care se afla reiese de altfel și din textele și muzica următorului album al grupului, THE HOLY BIBLE (1994). La 1 februarie 1995, chiar înainte ca Manic Street Preachers să plece într-un turneu american, Richie n-a mai fost de găsit. Mașina sa abandonată a fost recuperată după două săptămâni de la dispariția lui, la Severn Bridge, lângă granița englezo-galeză. Poliția l-a mai căutat pentru o vreme, după care a renunțat. Cei trei membri rămași au realizat apoi un nou album, EVERYTHING MUST GO (1996), precedat de excelenta piesă *A Design For Life,* care a devenit cel mai mare hit al grupului.

This Is my Truth Tell Me Yours (1998), Everything Must Go (1996), The Holy Bible (1994), Gold Against The Soul (1993), Generation Terrorists (1992), The New Art Riot (EP, 1990)

Barry Manilow

Născut Barry Alan Pinkus, la 17 iunie 1946, în Brooklyn, New York, SUA, Manilow a studiat muzica la Juilliard School și a lucrat ca aranjor pentru televiziunea CBS. În anii ’60 a devenit și un talentat compozitor de jingle-uri pentru reclame. În 1972 a început s-o acompanieze pe Bette Midler, pentru care a aranjat două albume, reușind apoi să semneze un contract de înregistrare în nume propriu. După un prim album fără succes, a realizat *Mandy*, care a ajuns number 1 în SUA. Piesa fusese un hit în Marea Britanie pentru co-autorul ei, Scott English, sub titlul *Brandy*. În următorii zece ani, Manilow a avut o serie de apariții în topuri, printre care: *I Write The Songs* (1976), *Looks Like We Made It* (1977) *Copacabana* (1978) și *I Made It Through The Rain* (1981). Albumele 2AM PARADISE CAFE și SWING STREET au marcat o orientare înspre jaz. Artistul a apărut și pe Broadway, în show-uri. În anii ’80, Manilow a fost invitat de văduva lui Johnny Mercer să compună muzica pentru textele nepublicate ale fostului ei soț. Câteva dintre piesele care au rezultat au fost înregistrate de Nancy Wilson pe albumul ei WITH MY LOVER BESIDE ME.

Summer Of ’78 (1996), Singin’ With The Big Bands (1994), Greatest Hits Box Set (1992), The Complete Collection And Then Some... (1992), Showstoppers (1991), Because It’s Christmas (1990), Live On Broadway (1990), Barry Manilow (1989), Swing Street (1987), 20 Classic Hits (1985), Manilow (1985), 2:00 A.M. Paradise Cafe (1984), Greatest Hits, Vol. 2 (1983), Here Comes The Night (1982), If I Should Love Again (1981), Barry (1980), One Voice (1979), Greatest Hits Vol. 1 (1978), Even Now (1978), Live (1977), This One’s For You (1976), Tryin’ To Get The Feelin’ (1975), Barry Manilow II (1974), Barry Manilow (1973)

Manowar

Trupă americană heavy metal, înființată în 1981, de Joey Demaio (bass) și chitaristul Ross The Boss (ex-Shakin Street și Dictators). Grupul a fost completat de Eric Adams (vocals) și Donnie Hamzik (drums). Îmbrăcați în piei de animale, cu o ținută de barbari, membrii grupului au făcut repede impresie asupra spectatorilor. În 1982 au înregistrat BATTLE HYMNS, care cuprinde o uimitoare versiune a uverturii *William Tell*, cântată la chitară bass. Deoarece albumul nu s-a vândut, Liberty Records a renunțat la serviciile lor în 1982.

Nu s-au descurajat și au semnat cu MFN, iar Scott Columbus a trecut la tobe, înregistrând împreună cu ceilalți membri un nou album, INTO GLORY RIDE, însă tot fără prea mare succes. Turneele lor în Marea Britanie din 1983 și 1984 nu prea au atras spectatori, însă în celelalte țări din Europa au început să prindă. Single-ul *Defender*, care cuprinde o narațiune a lui Orsen Wells, a atras atenția și a fost urmat de SIGN OF THE HAMMER, din 1985, care a avut soarta celorlalte. Au revenit însă cu FIGHTING THE WORLD, urmat de KINGS OF METAL, un an mai târziu, dar din nou succesul s-a lăsat așteptat. Deziluzionat, Ross The Boss a părăsit grupul în 1988.

Hell on Stage Live (1999), Hell on Wheels Live (1998), Secrets of Steel (1998), Louder Than Hell (1996), Hell Of Steel (1994), The Triumph Of Steel (1992), Kings Of Metal (1988), Fighting The World (1987), Sign Of The Hammer (1985), Hail To England (1984), Sign Of The Hammer (1984), Into Glory Ride (1983), Battle Hymns (1982)

Marillion

Grup înființat în Aylesbury, Buckinghamshire, Anglia, mai întâi sub numele de Silmarillion, un nume inspirat de romanul lui J.R.R. Tolkien. Membrii săi erau Doug Irvine (bass), Mick Pointer (n. 22 iulie 1956; drums), Steve Rothery (n. 25 noiembrie 1959, Brampton, South Yorkshire, Anglia; guitar) și Brian Jelliman (keyboards). După înregistrarea unei piese demo, *The Web*, trupa i-a recrutat pe Fish (n. Derek William Dick, 25 aprilie 1958, Dalkeith, Edinburgh, Scotland; vocals) și pe Diz Minnett (bass). Înainte de înregistrarea piesei de debut, *Market Square Heroes*, Jelliman și Minnitt au fost înlocuiți de Mark Kelly (n. 9 aprilie 1961; keyboards) și Pete Trewavas (n. 15 ianuarie 1959, Middlesbrough, Cleveland, Anglia; bass). Fish a scris majoritatea textelor de pe albumul SCRIPT FOR A JESTER’S TEAR și a devenit punctul de atracție al trupei. În 1983, Pointer a fost înlocuit pentru puțin timp cu Andy Ward de la Camel, apoi de John Marter și Jonathan Mover. În sfârșit, în grup a venit Ian Mosley (n. 16 iunie 1953, Londra, Anglia, ex-The Gordon Giltrap Band și Curved Air).

Cel de-al doilea lor LP a generat două hituri: *Assassin* și *Punch And Judy*. În 1985, albumul MISPLACED CHILDHOOD a fost cel mai bine vândut album al lor. Single-ul *Kayleigh* a fost

number 2 în topurile britanice. În 1988, Fish a părăsit grupul pentru se lansa în cariera solo. În locul lui, Marillion l-a cooptat pe solistul Steve Hogarth (n. Doncaster, Anglia), care a debutat cu trupa pe SEASONS END, album urmat de HOLIDAYS IN EDEN și multe altele, care au un cu totul alt stil decât cel original, lucru care le-a adus mulți fani noi pierzându-i însă pe cei vechi.

Radiation (1998), Made Again: Live (1996), Afraid Of Sunlight (1995), Brave (1994), Holidays In Eden (1991), Six Of One, Half-Dozen Of The Other (1992), Seasons End (1989), The Thieving Magpie (1988), Clutching At Straws (1987), Brief Encounters (1986), Misplaced Childhood (1985), Real To Reel (1984), Fugazi (1984), Script For A Court Jester's Tear (1983)

Bob Marley & The Wailers

Grup vocal jamaican înființat în 1963, în componența: Robert Nesta Marley (n. 6 februarie, 1945, St. Anns, Jamaica, West Indies, d. 11 mai, 1981, Miami, Florida, SUA. Bunny Wailer (n. Neville O'Riley, 10 aprilie 1947, Kingston, Jamaica), Peter Tosh (n. Winston Hubert McIntosh, 19 octombrie 1944, Westmoreland, Jamaica, d. 11 septembrie 1987, Kingston, Jamaica), Junior Braithwaite, Beverley Kelso și Cherry Smith.

Prima lor înregistrare, *Simmer Down*, realizată în decembrie 1963, a ajuns number 1 în topul JBC Radio din ianuarie 1964 și s-a vândut în peste 80000 de exemplare. Au urmat *It Hurts To Be Alone,* cu Junior Braithwaite (lead vocal) și *Lonesome Feeling*, cu Bunny Wailer (lead vocal). Între 1963-66, Wailers au înregistrat peste 70 de piese în studioul lui Coxone Dodd, dintre care peste 20 au devenit hituri. La sfârșitul anului 1965 au plecat din grup Braithwaite, Kelso și Smith. În februarie 1966, Marley s-a căsătorit cu Rita Anderson și a lipsit din grup până în luna octombrie.

În 1967, grupul a înregistrat hitul *Bend Down Low*, producție proprie, apărut sub egida casei lor de discuri, Wail 'n Soul 'm, înființată în 1966. La sfârșitul aceluiași an, după ieșirea din închisoare a lui Bunny Wailer (arestat pentru posesie de droguri, ca și Bob în 1968), au înregistrat casete demo pentru Danny Sims, managerul lui Johnny Nash (pentru care Marley a compus piesa *Stir It Up*), dar pentru că asocierea cu acesta nu a mers, au colaborat cu producătorul Leslie Kong, realizând câteva single-uri și albumul THE BEST OF THE WAILERS, din 1970. Colaborarea cu Lee Perry a fost de o importanță crucială în evoluția grupului, care a adăugat soundului lor bass și tobe, colaborând cu frații Barrett, Aston Family Man (n. 22 noiembrie 1946, Kingston, Jamaica) și Carlton (n. 17 decembrie 1950, Kingston, Jamaica, d. 1987, Kingston, Jamaica).

Între 1969 și 1971 au înregistrat piese ca *Small Axe*, *Duppy Conqueror*, *Sun Is Shining* și au reînregistrat piese mai vechi, reușind să obțină un succes internațional. După colaborarea cu Perry, au continuat să înregistreze la propriul label, Tuff Gong, după care au semnat cu Island Records, la care au înregistrat CATCH A FIRE (1973), urmat de un turneu în Marea Britanie.

Pe BURNIN' apare un nou membru, Earl 'Wire' Lindo. LP-ul conține celebra piesă *I Shot The Sheriff* care, preluată de Eric Clapton, a intrat în topurile din Marea Britanie în toamna anului 1974. Apoi, din cauza unor neînțelegeri interne, Tosh și Livingston au părăsit grupul pentru o carieră solo, iar Lindo a fost cooptat în grupul Taj Mahal.

Noua trupă îi includea pe Marley, frații Barrett și Bernard 'Touter' Harvey, la keyboards. Au mai colaborat și Marcia Griffiths, Rita Marley și Judy Mowatt de la I-Threes.

În 1975 și-au consolidat poziția cu NATTY DREAD și cu numeroase concerte londoneze. La sfârșitul aceluiași an, Bob Marley a realizat hitul autobiografic *No Woman No Cry*, iar grupul a înregistrat câte un album pe an, până în 1981, când Bob s-a stins din viață.

Albumele EXODUS și KAYA s-au vândut extrem de bine în toată lumea, iar în aprilie 1978 Bob a cântat în concertul One Love Peace din Kingston. Împreună cu grupul a întreprins apoi un turneu mondial. A urmat albumul SURVIVAL, care a avut o mare audiență, mai ales în Africa, piesa *Zimbabwe* fiind preluată de o serie de artiști africani.

În vara anului 1980, cancerul de care suferea Bob a început să se extindă, iar în cadrul unui concert la Madison Square Garden a clacat și a trebuit să înceapă un tratament în Bavaria, cu controversatul specialist în cancer Dr Josef Issels. La 3 mai anul următor, medicul a renunțat, considerând că nu mai este nimic de făcut, iar Marley a plecat în Miami, Florida, unde a murit la 11 mai 1981. Avea numai 36 de ani.

O altă tragedie a avut loc în 1987, când Carlton Bennett și Peter Tosh au fost omorâți.

Jamaica l-a onorat pe Marley, proclamând ziua de 6 februarie, data nașterii lui Bob, ca zi națională.

Soul Almighty Vol. 1, 2 (1995), Burning Reggae Soul (1993), Interview (1993), Songs Of Freedom (1992), Bob Marley (1991), More Of The Mighty, Bob Marley (1990), At His Best (1989), The Mighty Bob Marley (1989), Chances Are (1981), Soul Rebel (1981), Uprising (1980), Survival (1979), Bob Marley And The Wailers (1979), Kaya (1978), Babylon By Bus (1978), Early Music (1977), Birth Of A Legend (1977), Exodus (1976), Rastaman Vibration (1976), Jah Live (1975), Natty Dread (1975), Rasta Revolution (1974), Burnin' (1973), African Herbsman (1973), Catch A Fire (1972), The Best Of The Wailers (1970)

Ricky Martin

Născut în San Juan, Puerto Rico, la 24 decembrie 1971, Martin a început să cânte încă de pe vremea școlii. Fiind copil, a apărut într-o serie de reclame TV, după care a luat lecții de canto. Influențele sale muzicale cuprind muzica artiștilor latini, preferându-i și pe David Bowie, Boston și Cheap Trick. A cântat apoi cu grupul latin Menudo, până în 1989 când s-a decis să se mute la New York, pentru a-și croi o carieră solo. După un an de șomaj a plecat în Mexic, unde s-a împărțit între teatru și muzică. În 1992 și 1993 a înregistrat primele sale albume în limba spaniolă: RICKY MARTIN și ME AMARAS, după care a plecat la Los Angeles, unde a jucat în rolul lui Miguel Morez, în serialul TV General Hospital. În 1995 a realizat cel de-al treilea LP, A MEDIO VIVIR, o combinație de rock și ritmuri latine. În 1997, albumul ajunsese deja disc de aur. Între timp, Ricky a mai jucat în *Les Miserables*, iar vocea lui a fost folosită în filmul de desene animate (varianta spaniolă) *Hercules*. Următorul album, VUELVE, realizat în 1998, cuprinde hitul *La Copa de la Vida*, iar în 1999 a câștigat un premiu Grammy pentru Best Latin Pop Album. La 11 mai, același an, artistul a lansat primul lui album în limba engleză, intitulat RICKY MARTIN, produs de Robi Rosa, Desmond Child și Emilio Estefan Jr. LP-ul cuprinde piese compuse de Jon Secada, Diane Warren și alții.

Ricky Martin (1999), Vuelve (1998), A Medio Vivir (1995), Me Amaras (1993), Ricky Martin (Spanish) 1991

John Mayall

Născut la 29 noiembrie 1933, în Macclesfield, Cheshire, Anglia, Mayall și-a înființat primul grup în 1955, pe când era încă la colegiu. Ceva mai târziu s-a mutat la Londra, unde a înființat Blues Syndicate, precursoarea legendarului Bluesbreakers. Din trupă au mai făcut parte Alexis Korner, Cyril Davies, Graham Bond și, în anii următori, Hughie Flint, John McVie, Mick Fleetwood, Davey Graham, Eric Clapton, Jack Bruce, Peter Green, Dick Heckstall-Smith, Keef Hartley, Mick Taylor, Henry Lowther, Tony Reeves, Chris Mercer, Jon Hiseman, Steve Thompson, Colin Allen, Jon Mark, Johnny Almond, Harvey Mandel, Larry Taylor și alții.

În 1965 a apărut albumul de debut JOHN MAIALL PLAYS JOHN MAIALL, care conține single-ul *Crawling Up A Hill*. BLUESBREAKERS WITH ERIC CLAPTON a devenit un clasic al genului blues, iar A HARD ROAD cuprinde solo-uri de chitară cântate de Peter Green. Alte albume au mai fost: CRUSADE, THE BLUES ALONE, DIARY OF A BAND VOL. 1 și VOL. 2, albume live înregistrate în concertele din 1968. La tobe se afla pe atunci Keef Hartley, iar la chitară Mick Taylor. La albumul BARE WIRES, la tobe cânta Jon Hiseman, completând trupa, ai cărei membri erau la momentul respectiv Lowther, Mercer și Heckstall-Smith. După BLUES FROM LAUREL CANYON, numele de Bluesbreakers a încetat să mai existe. După plecarea lui Mick Taylor la Rolling Stones, Mayall a înființat un grup acustic cu Jon Mark (guitar), Johnny Almond (tenor saxophone, flute) și Stephen Thompson (string bass). A urmat un album live: THE TURNING POINT, care a intrat în Top 10 britanic, cuprinzând piese ca *Room To Move* și *Thoughts About Roxanne*. Aceiași membri, plus Larry Taylor, au realizat EMPTY ROOMS.

SUA UNION a fost înregistrat cu Harvey Mandel, 'Sugercane' Harris și Larry Taylor și a precedat BACK TO THE ROOTS, după care Mayall a intrat într-un con de umbră. Ultimul său LP care a intrat în topuri a fost NEW YEAR, NEW BAND, NEW COMPANY, din 1975, cu solista Dee Mc Kinnie și chitaristul Rick Vito. După alte câteva albume fără succes, Mayall a încetat să mai înregistreze, rezumându-se la a susține concerte. În 1988 a făcut un turneu în Europa, după care a semnat cu Island Records, realizând CHICAGO LINE, urmat în 1990 de un nou album excelent, A SENSE OF PLACE. Trei ani mai târziu, WAKE UP CALL a fost un best seller.

Cross Country Blues (1994), John Mayall And The Bluesbrakers (1994), Wake Up Call (1993), London Blues (1964-1969) (1992), Room To Move (1969-1974) (1992), A Sense Of Place (1990), Archives To The 80s (1988), Chicago Line (1988),

Road Show (1987), The Collection (1986), Some Of My Best Friends Are Blues (1986), Behind The Iron Curtain (1985), Stormy Monday (1984), Road Show Blues (1982), Bluesbreakers Box Set (1981), John Mayall Profile (1980), Bottom Line (1979), The Last Of The British Blues (1978), Blues Roots (1978), A Hard Core Package (1977), Lots Of People (1977), Primal Solos (1977), A Banquet In Blues (1976), Notice To Appear (1976), New Year, New Band, New Company (1975), Latest Edition (1974), Down The Line (1973), Ten Years Are Gone (1973), Moving On (1972), Thru The Years (1972), Jazz Blues Fusion (1972), Memories (1971), Back To The Roots (1971), Diary Of A Band (1970), Empty Rooms (1970), USA Union (1970), Looking Back (1969), Turning Point (1969), Bare Wires (1968), The Blues Alone (1968), Blues From Laurel Canyon (1968), The Diary Of A Band Vol. 1, 2 (1968), Crusade (1967), A Hard Road (1967), Raw Blues (1967), The Blues Alone (1967), Blues Breakers (1966), Live At Klooks Kleek (1964)

Mc 5

Grup înființat în 1964, în Detroit, Michigan, SUA, cunoscut inițial sub denumirea de The Motor City Five. Membrii săi erau Rob Tyner (n. Robert Derminer, 12 decembrie 1944, Detroit, Michigan, SUA, d. 18 septembrie 1991; vocals), Wayne Kramer (guitar), Fred „Sonic“ Smith (n. 1949, d. 4 noiembrie 1994; guitar), Michael Davis (bass) și Dennis Thompson (drums). Piesele lor proveneau din zona R&B, soul și jaz de avangardă. Printre primele lor single-uri se numără *One Of The Guys/I Can Only Give You Everything* (1967) și *Borderline/Looking At You* (1968). Managerul lor era John Sinclair, iar după o serie de concerte în cluburi au semnat cu Elektra Records, la care au realizat KICK OUT THE JAMS. Din cauza unor neînțelegeri cu această casă de discuri, s-au mutat la Atlantic, care le-a editat albumul BACK IN THE U.S.A, care cuprinde piese ca *Tonight, Shakin' Street* și *Lookin' At You*. A urmat HIGH TIME și mutarea grupului în Europa, pentru o perioadă, unde au susținut concerte și au înregistrat cu Rohan O'Rahilly, fără succes însă. Davis și Tyner au plecat în 1972, iar MC5 s-a desființat. În timp ce fiecare membru s-a implicat în diverse proiecte și colaborări, Kramer și Tyner au păstrat numele de MC5, însă n-au realizat nimic. În septembrie 1991, Rob Tyner a murit în urma unui atac de cord.

Teen Age Lust (1996), Looking At You (1995), American Ruse (1995), Power Trip (1994), Live Detroit 68/69 (1988), Babes In Arms (1983), High Time (1971), Back In The U.S.A. (1970), Live (1970), Kick Out The Jams (1969)

Bobby McFerrin

Născut la 11 martie 1950, în New York City, New York, SUA, McFerrin este fiul a doi cântăreți de operă. Influențat de aceștia și de muzica lui Miles Davis, a studiat pianul la Juilliard School, iar apoi la Sacramento State College. A cântat mai întâi ca acompaniator, apoi ca pianist și solist vocal. A fost remarcat în 1979, când a cântat la New York cu solistul Jon Hendricks. În 1981 a participat la Kool Jazz Festival, după care a debutat cu un album ce cuprinde printre altele o prelucrare a piesei lui Van Morrison, *Moondance* și un cover după piesa Smokey Robinson & The Miracles, *You've Really Got A Hold On Me*. A urmat THE VOICE din 1984, care cuprinde o versiune a piesei Beatles, *Blackbird* și *I'm My Own Walkman*. Albumul SIMPLE PLEASURES a fost un amestec de piese pop clasice și de compoziții proprii. Dintre acestea s-au remarcat o versiune a piesei Cream, *Sunshine Of Your Love*, și hitul *Don't Worry, Be Happy*.

Circlesongs (1997), The Best Of (1996), The Mozart Sessions (1996), Bang! Zoom (1996), Paper Music (1995), Sorrow Is Not Forever (1994), Hush (1991), Medicine Music (1990), Play (1990), Simple Pleasures (1988), Spontaneous Inventions (1986), The Voice (1984), Bobby McFerrin (1982)

Barry McGuire

Născut la 15 octombrie 1935, în Oklahoma City, Oklahoma, SUA, McGuire și-a început cariera muzicală cântând cu Barry Kane în grupul Barry And Barry. În 1962 a cântat cu The New Christy Minstrels, apărând ca solist vocal pe câteva dintre single-urile grupului, cum ar fi *Green Green, Saturday Night* și *Three Wheels On My Wagon*. În acest timp a compus și *Greenback Dollar* pentru Kingston Trio. După ce a părăsit New Christy Minstrels, McGuire a semnat cu Dunhill Records, compozitorii P. F. Sloan și Steve Barri fiind cei care i-au compus *Eve Of Destruction*, care a devenit number 1 în SUA, în interpretarea lui McGuire. Piesa fusese prima dată oferită grupului Byrds, care au refuzat-o. Au urmat numeroase concerte, albumele EVE OF DESTRUCTION și THIS PRECIOUS TIME și piese ca *Upon A Painted Ocean*. În 1967, un rol în *The President's Analyst* a dus la

apariția sa pe Broadway, în musicalul *Hair*. A urmat THE WORLD'S LAST PRIVATE CITIZEN, iar în 1971, cu fostul membru Mamas And The Papas, Eric Hord, a realizat BARRY MCGUIRE AND THE DOCTOR. Apoi McGuire a devenit evanghelist creștin și s-a specializat în albume gospel.

Anthology (1993), The Best Of (1982), To The Bride (1982), Cosmic Cowboy (1979), Happy Roads (1978), C'mon Along (1976), Jubilation (1976), Lighten Up (1975), Narnia (1974), Barry McGuire & The Doctor (1971), World's Last Private Citizen (1967), The Precious Time (1966), Eve Of Destruction (1965)

John McLaughlin

Născut la 4 ianuarie 1942, în Yorkshire, Anglia, John a crescut într-o familie de muzicieni, iar la 9 ani a început să studieze pianul, după care a cântat la chitară, fiind inspirat de muzica blues. La 14 ani a devenit interesat de stilul flamenco, iar ceva mai târziu a început să cânte jaz. S-a mutat la Londra, unde a cântat în diverse concerte cu Alexis Korner, Georgie Fame și Graham Bond. Tot în anii '60 a colaborat cu John Surman și Dave Holland. În Germania a cântat free jazz cu Gunter Hampel, iar în 1969 a realizat EXTRAPOLATION, cu Surman și Tony Oxley (drums). McLaughlin a cântat în 1969 și cu grupul Lifetime din New York, după care a înregistrat MY GOALS BEYOND (1970), cu Charlie Haden (bass) și Airto Moreira (percussion). Apoi, Miles Davis l-a invitat să cânte pe IN A SILENT WAY, după care chitaristul a apărut pe BITCHES BREW (1970). Ulterior, a înființat Mahavishnu Orchestra, cu Billy Cobham, Jerry Goodman și Jan Hammer, devenind totodată interesat și de misticism. Propriul lui guru a devenit Snr i Chinmoy, (care l-a și botezat Mahavishnu), iar chitaristul a început să poarte haine albe. După plecarea lui Cobham și Hammer, a reformat Mahavishnu Orchestra, cu Jean-Luc Ponty (violin) și Michael Walden (drums).

La mijlocul anilor '70 a înființat Shakti, cu indianul L. Shankar (violin) și Zakir Hussain (tabla-player). În 1978, McLaughlin a cântat cu The One Truth Band, după care a făcut echipă cu Larry Coryell și Paco De Lucia. După alte două albume solo: BELO HORIZONTE și MUSIC SPOKEN HERE, a cântat cu Miles Davis pe YOU'RE UNDER ARREST din 1984. În 1985 a cântat într-un concert de chitară, compus de Mike Gibbs, alături de filarmonica din Los Angeles. În același an, împreună cu Cobham, a creat o altă variantă Mahavishnu, cu saxofonistul Bill Evans, iar în anul următor a venit și Jim Beard (keyboards). Doi ani mai târziu a făcut turnee cu Trilok Gurtu, un percuționist care studiase muzica indiană clasică. În 1990 a avut loc premiera MEDITERRANEAN CONCERTO, cu Orchestra Națională Scoțiană, la Glasgow Jazz Festival.

Promise (1996), After The Rain (1995), Shakti (1994), Compact Jazz (1993), Time Remembered: John McLaughlin Plays Bill Evans (1993), Tokyo Live (1993), Best Of (1991), Que Algeria (1991), Mediterranean Concerto (1990), Live At The Royal Festival Hall (1989), Adventures In Radioland (1987), Music Spoken Here (1983), Passion, Grace & Fire (1982), Friday Night In San Francisco (1981), Belo Horizonte (1981), Best Of John McLaughlin (1980), Electric Dreams (1978), Electric Guitarist (1978), Inner Worlds (1976), Shakti (1975), Apocalypse (1974), Visions Of The Emerald Beyond (1974), Between Nothingness & Eternity (1973), Love, Devotion & Surrender (1973), Birds Of Fire (1972), Where Fortune Smiles (1971), Devotion (1970), My Goals Beyond (1970), Extrapolation (1969)

Meat Loaf

Născut Marvin Lee Aday, la 27 septembrie 1947, în Dallas, Texas, SUA. La 13 ani a fost poreclit de antrenorul său de fotbal Meat Loaf, din cauza proporțiilor sale uriașe. În 1967 s-a mutat la Los Angeles, unde a înființat Popcorn Blizzard, o trupă de rock psihedelic care a cântat prin diverse cluburi și în deschidere la trupe ca The Who și The Stooges. În 1969, Meat Loaf a dat o probă pentru filmul *Hair*, întâlnindu-l cu această ocazie pe solistul Stoney. Împreună au realizat un LP autointitulat în 1971, care a generat hitul *What You See Is What You Get*. După apariția în *Hair* a urmat *More Than You Deserve*, un alt musical scris de Jim Steinman, și rolul Eddie în filmul *The Rocky Horror Picture Show*. În 1976, Ted Nugent l-a solicitat să cânte pe albumul său FREE FOR ALL, după care a jucat în comedia *National Lampoon Roadshow*. Meat Loaf și Steinman au început apoi să lucreze la o operă rock. La Epic Records, cu producătorul Todd Rundgren și trupa de acompaniament a lui Bruce Springsteen, E Street Band, a devenit posibilă realizarea albumului BAT OUT OF HELL, în 1978. La LP au mai colaborat solistele Karla DeVito, și Ellen Foley. Meat Loaf a cântat între timp în deschidere la diverse trupe, printre care și Cheap Trick, făcând o serie deconcerte care l-au adus în

atenția criticii muzicale, albumul său ajungând până la urmă în topurile americane și britanice și devenind unul dintre cele mai bine vândute albume din istoria muzicii. O dată cu succesul a venit însă și dependența de alcool, iar Meat Loaf și-a pierdut vocea, după care s-a despărțit de managerul David Sonenberg și de compozitorul Steinman. Și-a revenit abia după trei ani, când a realizat albumul DEAD RINGER, a cărui piesă titlu a intrat în Top 5, iar LP-ul a devenit number 1. Au urmat MIDNIGHT AT THE LOST AND FOUND și BAD ATTITUDE, BLIND BEFORE I STOP. Din trupa sa de concert făceau parte printre alții și Bob Kulick și Chuck Burgi (drums, ex-Rainbow). În 1987 a apărut MEAT LOAF LIVE. Între timp, solistul apăruse în filme ca *Roadie* și *Americathon*, care în anii '90 aveau să fie urmate de *Wayne's World* și *Leap Of Faith*.

Meat Loaf a semnat cu Virgin Records în 1990, iar în mass media se zvonea despre reluarea colaborării cu Steinman. BAT OUT OF HELL II – BACK INTO HELL a apărut la puțin timp, generând unul dintre cele mai mari hituri: *I'll Do Anything For Love (But I Won't Do That*).

The Very Best Of (1999), Welcome To The Neighborhood (1995), Meat Loaf & Friends (1994), Heaven & Hell (1994), Bat Out Of Hell II: Back Into Hell (1993), 12 Tape (1993), Primecuts (1989), Live At Wembley (1987), Blind Before I Stop (1986), Bad Attitude (1984), Hits Out Of Hell (1984), Midnight At The Lost And Found (1983), Dead Ringer (1981), Meat Loaf (Featuring Stoney) (1979), Bat Out Of Hell (1978)

Megadeth

Grup rock înființat în San Francisco, California, SUA, de chitaristul Dave Mustaine, după ce a părăsit Metallica în 1983. Cu Dave Ellefson (bass), Chris Poland (guitar) și Gars Samuelson (drums), Dave a semnat un contract cu Combat Records. Primul lor album a fost KILLING IS MY BUSINESS… AND BUSINESS IS GOOD, din 1985, urmat de un nou LP editat de această dată de Capitol Records, PEACE SELLS…BUT WHO'S BUYING?. În 1988, Mustaine i-a concediat pe Poland și Samuelson, recrutându-i pe Jeff Young și Chuck Behler, care au debutat în Megadeth pe albumul SO FAR, SO GOOD, SO WHAT, care include și un cover al piesei *Anarchy In The UK*, cu Steve Jones (guitar) de la Sex Pistols ca invitat. După doi ani de pauză, din cauza problemelor lui Moustaine cu heroina, acesta s-a reîntors în 1990, realizând împreună cu Marty Friedman (guitar) și Nick Menza (drums), un nou album Megadeth, RUST IN PEACE. După COUNTDOWN TO EXTINCTION a urmat o altă perioadă dificilă pentru Moustaine, tot din cauza drogurilor. Cu toate acestea, în 1994 a apărut YOUTHANASIA, produs de Max Norman.

Live Trax (1998), Criptic Writings (1997), Hidden Treasures (1995), Youthanasia (1994), Countdown To Extinction (1992), Foreclosure Of A Dream (1992), Rust In Peace (1990), So Far, So Good, So What (1988), Peace Sells…But Who's Buying? (1986), Killing Is My Business… And Business Is Good! (1985)

John Cougar Mellencamp

Născut la 7 octombrie 1951, în Seymour, Indiana, SUA, Mellencamp și-a început cariera cântând într-o trupă locală, Trash, cu chitaristul Larry Crane. În 1976, Tony de Fries, managerul lui David Bowie, a semnat cu el un contract de înregistrare, sub numele de Johnny Cougar. Albumul său de debut, CHESTNUT STREET INCIDENT, care cuprinde o serie de versiuni cover, n-a impresionat, așa că solistul s-a mutat în Indiana, înființând The Zone și realizând THE KID INSIDE. A semnat apoi cu Riva Records, care i-a editat JOHN COUGAR, ce include hitul Top 30, *I Need A Lover*, din 1979. Cougar a continuat să facă turnee alături de grupul său, iar în 1982 a ajuns în fruntea topurilor americane cu AMERICAN FOOL. Single-urile *Hurts So Good* și *Jack And Diane* s-au vândut în milioane de exemplare. În anul următor a devenit cunoscut ca John Cougar Mellencamp, deși mai târziu a renunțat la „Cougar". El a fost unul dintre organizatorii concertelor de binefacere Farm Aid. În anii '80 a avut o serie de hituri ca *Small Town, R.O.C.K., Paper In Fire* (1987) și *Cherry Bomb* (1988). După LONESOME JUBILEE și BIG DADDY, Mellencamp s-a concentrat asupra pic- turii, după care a revenit cu albumul WHENEVER WE WANTED. În 1991 a fost regizor și actor în filmul *Falling From Grace*. Mellencamp a continuat cu o serie de piese care au intrat în topurile americane, la fel ca și albumele sale.

John Mellencamp (1998), Mr. Happy Go Lucky (1996), Skin It Back (1995), Dance Naked (1994), Human Wheels (1993), Whenever We Wanted (1991), Big Daddy (1989), Lonesome Jubilee (1987), Scarecrow (1985), Uh-Huh (1983), The Kid Inside Me (1983), American Fool (1982), Nothin' Matters And What If It Did (1980), The Collection (1979), John Cougar (1979), Chestnut

Street Incident (1976), The Kid Inside (1976), Seventh Son (1975)

Men At Work

Grup australian, înființat în Melbourne, în 1979, de Colin Hay (n. 29 iunie 1953, Scoția; vocals), care a emigrat în Australia la vârsta de 14 ani, și Ron Strykert (n. 18 august 1957, Australia; guitars). Grupul a fost mai întâi un duo, după care au fost cooptați Greg Ham (n. 27 septembrie 1953, Australia), John Rees (bass) și Jerry Speiser (drums). La început, Men At Work au cântat prin mici localuri, după care au fost descoperiți de Peter Karpin de la CBS. În 1981 a apărut primul lor single, *Who Can It Be Now?,* care a fost un mare hit pe plan național, urmat de *Down Under* și albumul BUSINESS AS USUAL, care a fost de asemenea un succes. Hiturile mai sus menționate au fost number one în 1982 și în SUA. *Down Under* a fost number 1 și în Marea Britanie în 1983, alături de BUSINESS AS USUAL, care a ajuns și el în vârful clasamentelor. CARGO s-a vândut bine în SUA, unde a fost number 3 și a generat două hituri Top 10: *Overkill* și *It's A Mistake*. Albumul TWO HEARTS s-a vândut mai puțin bine, deși a devenit disc de aur în America. După apariția lui, Hay a rămas singurul membru original al trupei, care s-a desființat în 1985.

Two Hearts (1984), Cargo (1983), Business As Usual (1981)

Freddie Mercury

Născut Frederick Bulsara, la 5 septembrie 1946, în Zanzibar, Africa, d. 24 noiembrie 1991, în Londra, Anglia, Freddie a fost binecunoscutul solist al grupului Queen. În paralel cu activitatea sa cu acest grup, a înregistrat piese solo, cum ar fi cea din 1973, *I Can Hear Music*, un cover Beach Boys, sub numele de Larry Lurex. În 1984 a avut un hit Top 20 în Marea Britanie cu *Love Kills*, inclus în soundtrackul lui Giorgio Moroder pentru filmul *Metropolis*. Alt single, *I Was Born To Love You*, a intrat în Top 20 britanic un an mai târziu. A urmat un LP solo și alte single-uri. În 1986, Mercury a contribuit cu câteva piese la musicalul lui Dave Clark, *Time*.

În 1987 a realizat un cover după piesa Platters, *The Great Pretender*, care a ajuns în Top 5 britanic și a cântat alături de soprana Monserrat Caballe piesa *Barcelona*, un alt hit Top 10, acompaniat de un LP cu același nume. La sfârșitul anului 1988, cei doi au cântat într-un show pe stadionul Avinguda De Maria Cristina din Barcelona. După o serie de speculații pe tema stării sănătății sale, Freddie a anunțat oficial, în noiembrie 1991, că are SIDA. 48 de ore mai târziu, la data de 24 noiembrie, a murit din cauza unei pneumonii bronhice în casa sa din Knightsbridge. În aprilie 1992, pe stadionul Wembley din Londra, a fost organizat un concert în memoria lui, cunoscut sub numele de Freddy Mercury Aids Benefit, la care au participat numeroși artiști, prieteni ai marelui solist, printre care David Bowie, Liza Minelli, Annie Lennox, George Michael și alții.

The Great Pretender (1992), Barcelona (1987), Mr. Bad Guy (1985)

Mercyful Fate

Grup black metal înființat la Copenhaga în Danemarca, în 1980, de King Diamond (n. Kim Bendix Petersen, 14 iunie 1956, Copenhaga, Danemarca; vocals) și Hank Shermann (guitar), cărora li s-au alăturat Michael Denner (guitar), Timi Grabber Hansen (bass) și Kim Ruzz (drums). Prima lor înregistrare a fost *Black Funeral*, de pe compilația METALLIC STORM, după care au realizat albumul A CORPSE WITHOUT SOUL (NUNS HAVE NO FUN). A urmat MELISSA, nume dat de Diamond unui craniu uman, care era emblema trupei pe scenă. Textele pieselor grupului au fost de inspirație ocultă, iar machiajul lui King Diamond a dus la darea lui în judecată de către Gene Simmons de la Kiss, pentru plagiat. Albumul DON'T BREAK THE OATH a fost urmat de o serie de turnee. Când s-au întors în studiouri pentru a înregistra un nou LP, încercările lui Shermann de a determina grupul să se apropie de un sound AOR au dus la destrămare. Diamond a optat pentru cariera solo, cu Hansen și Denner, iar Shermann a înființat Fate. Albumul IN THE BEGINNING, realizat după aceea, cuprinde mini-albumul de debut și înregistrări făcute la BBC. Shermann, Hansen și Denner au reînființat apoi Mercyful Fate, cu Morten Nielsen (drums), cu care au înregistrat IN THE SHADOWS, și cu Snowy Shaw (drums), care a cântat în concerte. Albumul cuprinde printre altele și o piesă la care a colaborat Lars Ulrich de la Metallica, *Return Of The Vampire*, după un demo din 1982. Înainte de albumul TIME, Hansen a fost înlocuit la bass de Sharlee D'Angelo, grupul efectuând turnee cu Flotsam & Jetsam și Cathedral.

9 (1999), Dead Again (1998), Into the Unknown (1996), The Bellwitch (1994), Time (1994), In The Shadows (1993), Return Of The Vampire (1992), The Beginning (1987), Don't Break The Oath (1984), Melissa (1983)

Metallica

Grup rock înființat în 1981, în California, SUA, de Lars Ulrich (n. 26 decembrie 1963, Copenhaga, Danemarca; drums) și James Alan Hetfield (n. 3 august 1963, SUA; vocals, guitar) care s-au găsit prin intermediul unor anunțuri, din ziarul The Recycler. Primul lor demo, NO LIFE TIL' LEATHER, a fost înregistrat cu Lloyd Grand (guitar), pe care l-au înlocuit în 1982 cu David Mustaine. Jef Warner (guitar) și Ron McGovney (bass) au mai completat între timp echipa, iar la sfârșitul anului 1982 a fost cooptat Clifford Lee Burton (n. 10 februarie 1962, SUA, ex-Trauma-bass), care le-a pus condiția de a se muta de la Los Angeles în San Francisco. În 1983, Mustaine a plecat pentru a înființa Megadeth și a fost înlocuit de Kirk Hammett (n. 18 noiembrie 1962; guitar, ex-Exodus). În această formulă, Metallica a cântat până la 27 septembrie 1987, când autobuzul lor de turneu s-a răsturnat în Suedia, iar Cliff Burton a decedat. Noul basist al grupului a devenit atunci Jason Newsted (n. 4 martie 1963; bass) de la Flotsam And Jetsam, care a cântat pentru prima dată în concert cu Metallica la 8 noiembrie 1986. Ca un tribut adus memoriei lui Cliff Burton, Metallica a compilat o casetă video, CLIFF 'EM ALL, din filmările personale ale fanilor. Discografia Metallica a început cu KILL 'EM ALL, album editat de o casă de discuri din New Jersey, Megaforce, în 1983. A urmat RIDE THE LIGHTING, după care grupul a semnat cu Elektra Records. Primele lor două albume pentru această casă de discuri au fost MASTER OF PUPPETS (1986) și AND JUSTICE FOR ALL (1988), care a intrat în Billboard Top 10 și le-a adus o nominalizare la Grammy Awards, la categoria Best Heavy Metal Performance. Au pierdut însă în fața grupului britanic Jethro Tull, așa că au atașat albumului lor etichete pe care scria: „Grammy Award LOSERS". Au câștigat până la urmă un Grammy, în 1990, cu clipul video care acompaniază piesa *One*. La ceremonie au mulțumit cu umor grupului Jethro Tull pentru că nu au realizat nimic în acel an. Următorul album, cunoscut și sub numele de BLACK ALBUM, s-a vândut în peste 10 milioane de exemplare în întreaga lume și a făcut din trupă una dintre cele mai cunoscute. Cu toate acestea, Metallica nu au rupt niciodată legăturile foarte strânse cu fanii lor. Ba mai mult, au amenajat și locuri speciale în sălile de concert, în care fanii să poată înregistra casete proprii. În 1994 au realizat un box set intitulat LIVE S*IT: BINGE AND PURGE, care cuprinde două CD-uri și casete video cu înregistrări din concert. Un an mai târziu a apărut LOAD, urmat de numeroase turnee, iar în anul 1997, RE-LOAD.

În decursul istoriei sale, Metallica au lucrat cu producători celebri, printre care și Bob Rock, au cântat în concert cu Ozzy Osbourne, Twisted Sister, Motörhead și alții, au participat la festivaluri ca cel de la Donington, Monsters of Rock. După albumul RELOAD din 1997, au realizat un LP de versiuni cover după piese Queen, Nick Cave, Black Sabbath, Killing Joke și alții. Primul extras pe single a fost *Whiskey In The Jar*, o piesă tradițională irlandeză, lansată în 1972 de Thin Lizzy.

Garage Incorporated (1998), Reload (1997), Load (1996), Interview Picture Disc (1993), Live Shit: Binge & Purge (1993), Metallica (1991), And Justice For All (1988), The 9.98 CD-Garage Days Re-Revisited (1987), Master Of Puppets (1986), Ride The Lightning (1984), Kill 'Em All (1983)

George Michael

Născut Georgios Kyriacos Panayiotou, la 25 iunie 1963, în Finchley, Londra, Anglia, George Michael a cântat la începutul carierei sale cu grupul Wham!, construindu-și între timp și propria carieră solo. În 1984 a realizat hitul *Careless Whisper*, iar după destrămarea grupului, în 1986, a revenit în topuri cu *A Different Corner*. A cântat în duet cu Aretha Franklin piesa *I Knew You Were Waiting*, iar în 1988 a realizat *I Want Your Sex*, care a fost interzisă pe posturile de radio, dar a ajuns number 1 în topurile britanice. A urmat albumul FAITH, care s-a vândut în peste două milioane de exemplare și a generat o serie de hit single-uri în SUA, printre care piesa titlu, *Father Figure, One More Try* și *Monkey*. În 1990 a înregistrat LISTEN WITHOUT PREJUDICE VOL. 1, care s-a vândut și el foarte bine. Extrasul pe single *Praying For Time* a fost number 1 în SUA și hit Top 10 în Marea Britanie. În 1992, Sunday Times a anunțat că George Michael este cel mai bogat artist din Anglia. Un an mai târziu a urmat un lung proces pe care Michael l-a intentat casei sale de discuri, Sony, de sub a cărei tutelă vroia să scape, considerând că nu i se acordă destulă libertate artistică. Un nou album a apărut abia în 1996 și se intitulează OLDER.

Ladies & Gentlemen-The Best Of (1998), Older (1996), Listen Without Prejudice Vol. 1 (1990), Faith (1987)

Midnight Oil

Grup înființat în Sydney, Australia, în 1975, și cunoscut mai întâi ca The Farm. Membrii inițiali au fost: Martin Rotsey (guitar), Jim Moginie (guitar) și Rob Hirst (drums). Mai târziu a venit și Peter Garrett (lead vocals), iar în 1977, Dwayne 'Bones' Hillman (bass), după care și-au schimbat numele în Midnight Oil. Albumul HEAD INJURIES a fost disc de aur în Australia, iar 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, realizat de CBS, a fost extrem de difuzat pe posturile de radio. Subiectele preferate ale grupului erau mediul, atitudinea antinucleară și anti-război. Grupul a participat la numeroase concerte de binefacere, susținând cauza aborigenilor australieni. Garrett s-a implicat în politică, fiind cât pe ce să devină membru al parlamentului australian în 1984, făcând parte din Partidul pentru dezarmare nucleară. Trupa a susținut concerte în SUA și Europa, iar albumul care a ocupat cele mai bune locuri în topurile britanice și americane a fost DIESEL AND DUST (Top 20 în Marea Britanie și number 21 în SUA). BLUE SKY MINING a fost și el bine primit.

Redneck Wonderland (1998), Breathe (1996), Earth And Sun And Moon (1993), Scream In Blue Live (1992), Blue Sky Mining (1989), Diesel And Dust (1987), Red Sails In The Sunset (1985), Species Deceases (1985), 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 (1983), Place Without A Postcard (1981), Bird Noises (1980), Head Injuries (1979), Midnight Oil (1978)

Mike & The Mechanics

Grup înființat în 1985 de Mike Rutherford (n. 2 octombrie 1950, Guildford, Surrey, Anglia; bass), în timpul unei pauze din activitatea cu Genesis. Ceilalți membri ai grupului erau Paul Carrack (ex-Ace, Squeeze, Nick Lowe; vocals, keyboards), Paul Young (ex-Sad Cafe; vocals), Peter Van Hooke și Adrian Lee. Primul lor hit a fost *Silent Running (On Dangerous Ground)* din 1986, care a fost și tema muzicală a filmului *On Dangerous Ground*. Cel de-al doilea mare hit al lor a fost cel din 1988, intitulat *The Living Years*. Au urmat *Everybody Gets A Second Chance* și *A Time And A Place*. Grupul a fost mereu considerat „o trupă de albume", mai mult decât una de concert.

Mike And The Mechanics. Hits (1996), Beggar On A Beach Of Gold (1995), Word Of Mouth (1991), Living Years (1988), Mike & The Mechanics (1986)

Ministry

Este proiectul muzicianului Alain Jourgensen (n. Havana, Cuba; guitar, vocals, keyboards), care a început să producă muzică sub numele de Ministry, la începutul anilor '80, în Chicago. După realizarea albumului WITH SYMPATHY a înregistrat TWITCH, apoi i-a cooptat pe Paul Barker (n. Palo Alto, California, SUA; bass/keyboards) și pe Bill Rieflin (drums). Au început să cânte industrial metal, debutând cu THE LAND OF RAPE AND HONEY și colaborând atât la albumul live IN CASE YOU DIDN'T FEEL LIKE SHOWING UP, cât și la cel de studio, cu muzicieni ca Mike Scaccia (ex-Rigor Mortis; guitar) și Chris Connelly (ex-Finitribe; vocals). Jourgensen și Barker au mai lucrat și la o serie de alte proiecte de studio, cum ar fi Lard, cu Jello Biafra și grupul lor, Revolting Cocks.

Ministry s-au bucurat de un mare succes cu PSALM 69 (THE WAY TO SUCCEED AND THE WAY TO SUCK EGGS), de pe care *Jesus Built My Hotrod* a apărut frecvent la MTV. În 1992 au participat la turneul Lollapalooza și au efectuat un turneu european. În 1994, Rieflin a fost înlocuit la tobe de Ray Washam.

Dark Side of the Spoon (1999), Filth Pig (1996), Just One Fix (1993), Psalm 69 (1992), In Case You Didn't Feel Like Showing Up (1990), The Mind Is A Terrible Thing To Taste (1989), The Land Of Rape And Honey (1988), Twitch (1986), Twelve Inch Singles 1981-1984 (1985), With Sympathy (1983)

The Misfits

Grup punk american, The Misfits a fost înființat la New York, în 1977, de Gerry Only și Glenn Danzig. Au început prin a cânta în cluburi, după care au realizat single-ul *Cough Cool* la propria casă de discuri, Plan 9. A urmat EP-ul BULLET (îmbrăcat într-o copertă care reprezintă asasinarea lui J.F. Kennedy) și single-ul *Horror Business*. În 1979 a apărut *Night Of The Living Dead*, apoi EP-ul THREE HITS FROM HELL, din 1980, și single-ul *Halloween*, plus mini-albumul EVILIVE și alte EP-uri ca BEWARE și WOLF'S BLOOD. În 1982 au realizat albumele MISFITS WALK AMONG US, EARTH A.D. și LEGACY OF BRUTALITY. Glenn Danzig a realizat primul lui single solo în 1981: *Who Killed Marilyn?*. A întemeiat apoi propria sa trupă, Danzig. Hain a înregistrat și el un single, *Unholy Passion*, plus două albume: INITIUM și COMING FIRE.

American Psycho (1997), Box Set (1996), Static Age (1995), Walk Among Us (1988), Die Die My Darling (1987), Misfits (1986), Legacy Of Brutality (1985), Earth A.D.(1983), Walk Among Us (1982)

Mission U.K.

Grup rock britanic înființat de Wayne Hussey (n. 26 mai 1959, Bristol, Anglia, ex-Walkie Talkies, Dead Or Alive) și Craig Adams (ex-Sisters Of Mercy). Cei doi i-au cooptat pe Mick Brown (ex-Red Lorry, Yellow Lorry; drums) și pe Simon Hinkler (ex-Artery; guitar). După două single-uri fără succes la Chapter 22 Records, au semnat în 1986 cu Mercury Records, la care au realizat *Stay With Me*, care a intrat în topurile britanice, fiind urmat de albumul GOD'S OWN MEDICINE și de diverse turnee, printre care și unul american. Adams fiind epuizat, a trebuit să fie înlocuit o perioadă cu Pete Turner. După participarea la Reading Festival, au început să lucreze la un nou album, cu John Paul Jones ca producător: CHILDREN. Acesta a ajuns number 2 în topurile britanice. În 1990, *Butterfly On A Wheel* a fost extras pe single, iar albumul CARVED IN SAND a fost urmat de un turneu mondial în care Hinkler și Hussey s-au îmbolnăvit din cauza programului prea încărcat. Hinkler a plecat înaintea concertului din Toronto, lăsându-l pe Dave Wolfenden să cânte la chitară la următoarele concerte. La întoarcere, Paul Etchells a devenit chitarist permanent. În 1992, Craig Adams s-a întors în Brighton, iar Hussey i-a recrutat pe Andy Hobson (bass), Rik Carter (keyboards) și Mark Gemini Thwaite (guitar). A urmat compilația SUM AND SUBSTANCE.

Blue (1996), Neverland (1995), Sum And Substance (1992), Masque (1991), Grains Of Sand (1990), Carved In Sand (1990), Children (1988), The First Chapter (1987), God's Own Medicine (1986)

Joni Mitchell

Născută Roberta Joan Anderson, la 7 noiembrie 1943, în Fort McLeod, Alberta, Canada, Joni a studiat arta la Calgary, după care, în 1964, s-a mutat la Toronto, unde s-a căsătorit cu Chuck Mitchell, un an mai târziu. Cei doi au cântat împreună în cafenele și cluburi folk. În timp ce se aflau în Detroit, cei doi soți l-au cunoscut pe cântărețul de folk Tom Rush, care a încercat s-o convingă pe Judy Collins să cânte piesa lui Joni, *Urge For Going*. N-a reușit, dar Collins a cântat ceva mai târziu alte cântece compuse de Joni: *Michael From Mountains* și *Both Sides Now*, care au apărut pe albumul ei din 1967: WILDFLOWERS. În același an, ea a divorțat și s-a mutat la New York, unde s-a ocupat o vreme de design vestimentar, după care, acompaniată doar de chitara sa, a cântat într-un circuit prin cluburi. După apariția ei la clubul folk Gaslight South din Coconut Grove, Florida, producătorul Joe Boyd a dus-o să cânte în Anglia, unde nu s-a bucurat de un prea mare succes, dar a compus câteva cântece, printre care *London Bridge*, urmată de *Eastern Rain, Just Like Me* și *Brandy Eyes*. Mitchell a fost remarcată de managerul Elliot Roberts, iar apoi de David Crosby, care a devenit prietenul ei și totodată producătorul albumului de debut, SONGS TO A SEAGULL, urmat în 1969 de CLOUDS, LADIES OF THE CANYON, care conține și piesa *Willy,* în care vorbește despre relația ei cu Graham Nash. Single-ul *Big Yellow Taxi* a intrat în Top 20, fiind apoi reluat și de Bob Dylan.

A continuat cu BLUE, FOR THE ROSES, single-ul *You Turn Me On, I'm A Radio*, un hit Top 30, COURT AND SPARK, de pe care *Help Me* a devenit number 7 în topurile americane din 1974, și albumul live MILES OF AISLES, THE HISSING OF SUMMER LAWNS, de pe care s-au remarcat *In Harry's House, The Jungle Line, Edith And The Kingpin, In France They Kiss On Main Street* și *The Boho Dance*.

La albumul HEJIRA a colaborat și Jaco Pastorius (bass), iar mutarea lui Mitchell dinspre folk spre jaz a continuat cu DON JUAN'S RECKLESS DAUGHTER, culminând cu o colaborare a cântăreței cu Charlie Mingus la albumul MINGUS, în care a adaptat o serie de compoziții ale acestuia. Discografia ei a fost completată de un LP live, SHADOWS AND LIGHT, la care au contribuit Pat Metheny și, din nou, Jaco Pastorius, plus alți invitați.

După căsătoria cu basistul Larry Klein, Mitchell a avut o perioadă de pauză, după care a semnat cu Geffen Records, la care a debutat cu WILD THINGS RUN FAST, din 1982, album ce conține una dintre cele mai bune compoziții ale sale: *Chinese Cafe*, urmat de un LP produs de Thomas Dolby: DOG EAT DOG, apoi de CHALK MARK IN A RAIN STORM. În 1991, după trei ani de tăcere, a apărut NIGHT RIDE HOME. Între timp artista a fost preocupată de pictură, deschizând două expoziții, una la Londra și alta în Edinburgh. În 1994 a contribuit la piesa *If I Could*, apărută pe albumul lui Seal, și a efectuat un turneu cana-

dian, după care a revenit în studio pentru a înregistra TURBULENT INDIGO.

Taming The Tiger (1998), Hits (1996), Misses (1996), Turbulent Indigo (1994), Night Ride Home (1991), Chalk Mark In A Rainstorm (1988), Dog Eat Dog (1985), Wild Things Run Fast (1982), Shadows And Light (1980), Mingus (1979), Don Juan's Reckless Daughter (1977), Hejira (1976), The Hissing Of Summer Lawns (1975), Court And Spark (1974), Miles Of Isles (1974), For The Roses (1972), Blue (1971), Ladies Of The Canyon (1970), Clouds (1969), Song To A Seagull (1968), Joni Mitchell (1968)

Molly Hatchet

Grup blues-rock al cărui nume provine de la cel al unei doamne din secolul al XVII-lea, care își ucidea iubiții cu toporul după ce făceau dragoste. Din componența grupului făceau parte Dave Hlubek (guitar), Steve Holland (guitar) și Duane Roland (guitar), plus Bonner Thomas (bass), Danny Joe Brown (vocals) și Bruce Crump (drums). Albumul lor de debut a fost produs de Tom Werman și s-a bucurat de un succes rapid. Brown a fost înlocuit de Jimmy Farrar în 1980, înainte de înregistrarea albumului BEATIN' THE ODDS, urmat de TAKE NO PRISONERS, cele două intrând în topul Billboard pe locurile 25 și 36. În 1982, Danny Joe Brown a revenit în trupă, în timp ce Thomas a fost înlocuit cu Riff West. A urmat NO GUTS, NO GLORY dar fără prea mare succes, deși un album excelent, iar Hlubek a fost de părere că trebuiau făcute schimbări radicale. Prin urmare, Steve Holden a demisionat și a fost cooptat John Galvin (keyboards) pentru înregistrările la THE DEED IS DONE, un album pop-rock după care trupa s-a retras. În 1985 au revenit cu DOUBLE TROUBLE LIVE, care a fost un adevărat triumf. Include cele mai bune piese ale lor, plus un tribut adus mentorilor lor de la Lynyrd Skynyrd, piesa *Freebird*. Apoi Dave Hlubek a plecat, locul său fiind luat de Bobby Ingram în 1989. Grupul a semnat un nou contract, cu Capitol Records, la care au realizat LIGHTNING STRIKES TWICE, care cuprinde versiuni cover după piesa lui Paul Stanley, *Hide Your Heart*, și după cea compusă de Miller și Burnette, *There Goes The Neighbourhood*. Totuși, nu a fost decât încă un album nereușit din cariera Molly Hatchet.

Lightning Strikes Twice (1989), Double Trouble Live (1985), Greatest Hits (1985), The Deed Is Done (1984), No Guts, No Glory (1983), Take No Prisoners (1981), Beatin' The Odds (1980), Flirtin' With Disaster (1979), Molly Hatchet (1978)

The Monkees

În 1965, producătorii TV Bob Rafelson și Bert Schneider au început audițiile pentru un show care avea ca protagonistă o trupă pop. Dintre participanți au fost aleși: Michael Nesmith (n. Robert Michael Nesmith, 30 decembrie 1942, Houston, Texas, SUA; guitar, vocals), Peter Tork (n. Peter Halsten Thorkelson, 13 februarie 1944, Washington, D.C., SUA; bass, vocals), Davy Jones (n. 30 decembrie 1945, Manchester, Anglia; vocals) și Mickey Dolenz (n. George Michael Dolenz, 8 Martie 1945, Los Angeles, California, SUA; drums, vocals). La 12 septembrie 1966 a fost difuzat de televiziunea NBC primul episod al serialului *The Monkees*. Deși nu a fost un succes extraordinar, serialul a crescut în popularitate, fiind apoi difuzat și în Marea Britanie. Single-urile grupului, *Last Train To Clarksville* (number 1 SUA) și *I'm A Believer* (number 1 britanic și american), plus un prim album, s-au vândut în milioane de exemplare.

Nu au lipsit nici zvonurile potrivit cărora cvartetul nu ar cânta el însuși piesele. Câteva înregistrări timpurii au fost completate de Tommy Boyce și Bobby Hart, autorii piesei *Last Train To Clarksville,* cu grupul lor de acompaniament, The Candy Store Prophets, cu Monkees cântând peste. Don Kirshner a devenit apoi coordonator muzical și i-a cooptat pe compozitorii Gerry Goffin, Carole King, Neil Diamond și Jeff Barry pentru a scrie materiale pentru show, ceea ce i-a înfuriat pe The Monkees, în special pe Nesmith, care a spus că MORE OF THE MONKEES a fost cel mai prost album din istoria omenirii. Deși s-a vândut în milioane de exemplare, tensiunile nu au dispărut, iar Schneider le-a permis membrilor trupei să-și scrie propriul material. *A Little Bit Me, A Little Bit You* a apărut ca cel de-al treilea single al grupului, fără aprobarea cvartetului, care însă a primit apoi libertate totală.

Piesele *Alternate Title* (number 2 britanic), *Pleasant Valley Sunday* și *Daydream Believer* (compusă de John Stewart) au fost single-uri de aur. HEADQUARTERS, primul album pe care au cântat Monkees, conține materiale proprii și a fost un mare succes. A urmat PISCES, AQUARIUS, CAPRICORN AND JONES LTD, care conține piese ale lui Michael Murphy, Harry Nilsson și Chip Martin, dar și compoziții proprii, fiind de asemenea un hit. THE BIRDS, THE BEES AND THE MONKEES, acompaniat de single-ul *Valleri*, a scăzut însă puțin cota grupului. A urmat apoi

finalul serialului TV, al cărui ultim episod a fost difuzat în SUA pe 25 martie 1968. Cvartetul a mai jucat între timp și în filmul *Head*, după care Peter Tork a părăsit grupul, care a continuat ca trio, însă fără succes. Nesmith a plecat și el în 1969. Dolenz și Jones au înregistrat un an mai târziu CHANGES, iar în 1975, alături de Boyce și Hart, au făcut turnee, concertând sub numele de The Great Golden Hits Of The Monkees Show. Proiectul a stârnit ceva interes, dar reputația grupului a suferit de pe urma reeditării de către Rhino Records a întregului catalog Monkees. Deși Nesmith a ezitat, Dolenz, Jones și Tork au efectuat un turneu mondial de aniversare a 20 de ani, soldat cu un album live și unul de studio: POOL IT. După aceasta, grupul s-a destrămat definitiv.

Barrel Full Of Monkees: Monkees 4 Kids (1996), Missing Links. Vol. 3 (1996), Greatest Hits (1995), 18 Greatest Hits (1995), Listen To The Band (1991), Missing Links, Vol. 2 (1990), Pool It (1987), Live 1967 (1987), Missing Links (1987), 20th Anniversary Tour (1986), Then & Now (1986), Pool It (1986), I'm A Believer (1985), Monkee Flips (1984), Monkee Business (1982), More Greatest Hits (1982), Greatest Hits (1976), Dolenz, Jones, Boyce & Hart (1976), Hit Factory (1975), Golden Hits (1972), A Barrell Full Of Monkees (1971), Changes (1970), Instant Replay (1969), The Monkees Present (1969), The Birds, The Bees & The Monkees (1968), Head (1968), Headquarters (1967), More Of The Monkees (1967), Hit Factory, Live (1967), Pisces, Aquarius, Capricorn & Jones Ltd. (1967), The Monkees (1966)

Moody Blues

Grup înființat în 1964, de Denny Laine (n. Brian Hines, 29 octombrie 1944, Jersey; vocals, harmonica, guitar), Mike Pinder (n. 12 decembrie 1942, Birmingham, Anglia; piano, keyboards), Ray Thomas (n. 29 decembrie 1942, Stourport on Severn, Anglia; flute, harmonica), Clint Warwick (n. iunie 1940, Birmingham, Anglia; bass) și Graeme Edge (n. 30 martie 1941, Rochester, Staffordshire, Anglia; drums). Au cântat la început prin cluburile londoneze, după care au apărut în show-ul TV Ready Steady Go. Câteva luni mai târziu, versiunea lor cover după piesa lui Bessie Banks, *Go Now*, a ajuns în fruntea clasamentelor britanice și a intrat în Top 10 în SUA. Albumul de debut THE MAGNIFICENT MOODIES n-a avut succesul comercial scontat, iar în 1966 Warwick și Laine au părăsit grupul, fiind înlocuiți de Justin Hayward (n. 14 octombrie 1946, Swindon, Wiltshire, Anglia) și John Lodge (n. 20 iulie 1945, Birmingham, Anglia). Cea de a doua fază a carierei Moody Blues a debutat cu o compoziție a lui Hayward, *Nights In White Satin*, hit urmat de albumul DAYS OF FUTURE PASSED, pe care Peter Knight dirijează Festival Orchestra din Londra. LP-ul a fost un mare succes, la fel ca și celelalte cinci care au urmat. Tot în această perioadă au pus bazele casei lor de discuri, Threshold Records. Grupul s-a desființat apoi temporar în 1974; Hayward și Lodge au cântat sub numele de The Blue Jays, Thomas a realizat albumul FROM MIGHTY OAKS, iar Edge a cântat cu Adrian Gurvitz pe albumul KICK OFF YOUR MUDDY BOOTS. Moody Blues s-a reunit pentru OCTAVE, un alt mare hit, după care Pinder a demisionat, fiind urmat ceva mai târziu de Clark. Patrick Moraz de la Yes și Refugee a completat formula când piesa *Forever Autumn* a pătruns în topuri. Au urmat alte realizări care au avut același succes, în timp ce concertele lor se desfășurau cu sala plină, atât în SUA, cât și în Europa.

The Best Of (1997), Time Traveller (1994), A Night At Red Rocks With The Colorado Symphony Orchestra (1993), Keys Of The Kingdom (1991), Greatest Hits (1989), Sur La Mer (1988), Prelude (1987), The Other Side Of Life (1986), Collection (1986), Early Blues (1985), Voices In The Sky (1985), The Present (1983), Long Distance Voyager (1981), Octave (1978), Dream (1977), Caught Live + 5 (1977), This Is The Moody Blues (1974), Seventh Sojourn (1972), Every Good Boy Deserves Favour (1971), Question Of Balance (1970), On The Threshold Of A Dream (1969), To Our Children's Children's Children (1969), In Search Of The Lost Chord (1968), Days Of Future Passed (1967), The Magnificent Moodies (1966), Go Now (1965), The Magnificent Moodies (1965), Moody Blues (1965)

Gary Moore

Născut la 4 aprilie 1952, în Belfast, Irlanda de Nord, Gary Moore (guitar, vocals) a înființat prima sa trupă, Skid Row, la vârsta de 16 ani, împreună cu Phil Lynott, care a plecat după câteva luni pentru a forma Thin Lizzy. Din grup mai făceau parte Brendan Shields (bass) și Noel Bridgeman (drums) care, împreună cu Gary, s-au mutat la Londra în 1970. Aici au semnat cu CBS, însă după numai două albume grupul s-a desființat. Atunci a luat ființă Gary Moore Band, care a debutat în 1973 cu GRINDING STONE. Un an mai târziu, Moore a cântat cu Thin Lizzy,

după plecarea chitaristului Eric Bell, însă a fost înlocuit după câteva luni de Scott Gorham și Brian Robertson.

Chitaristul a cântat apoi cu Colosseum II, în 1976, înregistrând cu aceasta trei albume, după care din nou cu Thin Lizzy în 1977. A înființat apoi G-Force și a realizat sub nume propriu o serie de albume fără succes comercial. În 1985, cu *Empty Rooms* și o altă colaborare cu Phil Lynott, *Out In The Fields*, a reușit în sfârșit să se facă remarcat. Albumul său din 1989, AFTER THE WAR, îi are ca invitați pe Ozzy Osbourne, Andrew Eldritch (de la Sisters Of Mercy) și alții, dar succesul său comercial a venit în 1990 cu superbul album STILL GOT THE BLUES, urmat de AFTER HOURS, pe care apar B.B. King și Albert Collins. BLUES ALIVE cuprinde piese de pe ultimele sale două albume, dar și piese mai vechi ca excelenta *Parisienne Walkways*.

Best Of: Out In The Fields (1998), Blues For Greeny (1996), Ballads & Blues 1982-1994 (1995), The Collection (1994), Blues Alive (1993), After Hours (1992), Cold Day In Hell (1992), The Early Years (1992), Still Got The Blues (1990), After The War (1989), Rockin' Every Night: Live In Japan (1988), Wild Frontier (1987), Anthology (1986), We Want Moore (1986), Emerald Aisles: Live In Ireland (1986), Run For Cover (1985), White Knuckels (1985), Dirty Fingers (1984), We Want Moore! (1984), Rockin' Every Night (1983), Live (1983), Corridors Of Power (1982), Victims Of The Future (1981), G Force (1979), Back On The Streets (1978), Grinding Stone (1973)

Alanis Morissette

Născută la 1 iunie 1974, în Ottawa, Canada, Alanis Morissette a început să cânte la pian și să compună încă din copilărie. La 10 ani a apărut în programul TV pentru copii You Can't Do That. Cu banii câștigați de aici a înregistrat un single, *Fate Stay with Me*. La 14 ani a semnat un contract cu MCA, Canada, iar la 17 ani s-a mutat în Toronto, unde a înregistrat albumul de debut ALANIS, o colecție de piese pop și dance care s-a vândut în peste 100.000 de exemplare în Canada și i-a adus cântăreței un premiu Juno pentru Most Promising Female Artist. În 1992 a realizat încă un album, NOW IS THE TIME, un nou succes în Canada, deși s-a vândut mai puțin bine decât primul. Apoi Alanis s-a mutat la Los Angeles, unde, în 1994, l-a întâlnit pe Glen Ballard, care mai colaborase cu Michael Jackson, Wilson Phillips și David Hasselhoff. Rezultatul întâlnirii lor a fost albumul JAGGED LITTLE PILL, apărut la casa de discuri a Madonnei, Maverick Records.

De pe LP, piesa *You Oughta Know* a fost extrem de difuzată de posturile de radio și de MTV, ajungând în Top 10 și reușind să se vândă în milioane de exemplare. Au urmat extrasele pe single *Hand in My Pocket* și *All I Really Want*, care s-au bucurat de același succes, iar în 1996 a fost nominalizată la șase premii Grammy. Cel mai bun single de pe album a fost însă *Ironic*.

Supposed Former Infatuation Junkie (1998), Space Cakes (1998), Jagged Little Pill (1995)

Van Morrison

Născut George Ivan Morrison, la 31 august 1945, în Belfast, Irlanda de Nord, Van Morrison cânta la vârsta de numai 12 ani cu grupul Deannie Sands And The Javelins. Doi ani mai târziu a intrat în The Monarchs, cântând R&B și soul. Morrison a cântat apoi la voce, saxofon și armonică într-o trupă din Boston, Them, care a realizat două hit single-uri, *Baby Please Don't Go* și *Here Comes The Night* (1965). A urmat versiunea după piesa lui Bob Dylan, *It's All Over Now, Baby Blue* însă, în 1966, după un turneu în SUA, grupul s-a destrămat. Câteva luni mai târziu artistul s-a întors la New York unde, împreună cu producătorul Bert Berns, a realizat *Brown-Eyed Girl*, care a intrat în Top 10, și BLOWIN' YOUR MIND. Colaborarea celor doi a încetat o dată cu moartea prematură a lui Berns.

Morrison a realizat după un an ASTRAL WEEKS, cu un grup de acompaniament compus din basistul Richard Davis și Connie Kay (drums). Albumul este o capodoperă, conținând piese blues, soul și gospel. A urmat MOONDANCE, de pe care s-au remarcat *Caravan, Into The Mystic* și piesa titlu, VAN MORRISON, HIS BAND AND THE STREET CHOIR și TUPELO HONEY, de pe care *Domino* și *Wild Night* au fost hit single-uri. SAINT DOMINIC'S PREVIEW este deschis de *Jackie Wilson Said*, un tribut adus cântăreței de soul, piesă reluată apoi și de Dexy's Midnight Runners. HARD NOSE THE HIGHWAY a fost înregistrat cu ajutorul Oakland Symphony Chamber Chorus, iar IT'S TOO LATE TO STOP NOW, un album live, cu ajutorul Caledonia Soul Orchestra. A urmat albumul pastoral VEEDON FLEECE, care cuprinde piese ca *You Don't Pull No Punches But You Don't Push The River, The Streets Of Arklow* și *County Fair*. După o pauză de trei ani, artistul a revenit cu A PERIOD OF TRANSITION, o colaborare cu Dr. John. Au urmat WAVELENGTH, INTO THE MUSIC, care include *Bright Side Of*

The Road, And The Healing Has Begun și *It's All In The Game*, o versiune cover după hitul lui Tommy Sands din 1957. COMMON ONE include *Somewhere In England*, care este inspirată de operele lui Wordsworth, Coleridge și T.S. Eliot. BEAUTIFUL VISION cuprinde piese meditative ca *Dweller On The Threshold* și *Across The Bridge Where Angels Dwell*.

Au urmat INARTICULATE SPEECH OF THE HEART și A SENSE OF WONDER, LIVE AT THE GRAND OPERA HOUSE BELFAST și NO GURU, NO METHOD, NO TEACHER. Ultimul conține *Here Comes The Knight*, *A Town Called Paradise* și *Tir Na Nog*, plus *One Irish Rover*. Albumele lui Morrison din această perioadă au fost mai mult evenimente decât realizări, mai mult poezie și spiritualitate decât strict muzică. IRISH HEARTBEAT este o colaborare cu The Chieftains, incluzând piese ca *She Moved Through The Fair* și *Carrickfergus*. În 1988, Morrison se afla din nou la Londra, invitându-l pe Georgie Fame (vocals, organ) să participe la un turneu. AVALON SUNSET l-a readus din nou în topuri, cu *Whenever God Shines His Light On Me*, un duet cu Cliff Richard, care a intrat în Top 20 britanic.

În 1991, Morrison a înregistrat câteva piese cu Tom Jones, dintre care una, *Carrying A Torch*, a apărut și pe dublul album HYMNS TO THE SILENCE, într-o nouă variantă. TOO LONG IN EXILE include o versiune a uneia dintre primele sale piese, *Gloria*, și un duet cu John Lee Hooker. În 1994, la Brit Awards, a fost recompensat cu un premiu pentru contribuția sa deosebită adusă muzicii.

Back On Top (1998), The Healing Game (1997), Days Like This (1995), A Night In San Francisco (1994), The Best Of, Vol. 2 (1993), Too Long In Exile (1993), The Bang Masters (1991), Hymns To The Silence (1991), The Best Of (1990), Enlightenment (1990), Avalon Sunset (1989), Poetic Champions Compose (1987), No Guru, No Method, No Teacher (1986), Live At The Grand Opera House Belfast (1985), A Sense Of Wonder (1984), Inarticulate Speech Of The Heart (1983), Beautiful Vision (1982), Common One (1980), Into The Music (1979), Wavelength (1978), A Period Of Transition (1977), It's Too Late To Stop Now (1974), Veedon Fleece (1974), Hard Nose The Highway (1973), Saint Dominic's Preview (1972), Tupelo Honey (1971), His Band And Street Choir (1970), Moondance (1970), Astral Weeks (1968), T.N. Sheets (1968), Blowin' Your Mind (1967)

Morrissey

Născut Steven Patrick Morrissey, la 22 mai 1959, în Davyhulme, Manchester, Anglia, Morrissey și-a început cariera ca redactor muzical la Record Mirror din Manchester. În această perioadă se ocupa și de fan clubul New York Dolls, după care a scris *James Dean Is Not Dead* și a cântat într-o trupă locală, The Nosebleeds. În 1982 a intenționat să formeze, împreună cu chitaristul Johnny Maher (mai târziu Marr), o echipă de compozitori, iar curând au înființat The Smiths, care a avut succes și a activat până în 1987. Un an mai târziu, Morrissey a realizat single-ul S*uedehead*, cu Vini Reilly (guitar). Piesa a ajuns în Top 5 în Marea Britanie, iar albumul VIVA HATE, realizat la EMI Records, a avut de asemenea succes. Un alt single Top 10 a fost *Everyday Is Like Sunday*. Au urmat *The Last Of The Famous International Playboys, Interesting Drug*, OUIJA BOARD, OUIJA BOARD, care nu au intrat foarte sus în topuri. Apoi, din cauza unor probleme financiare, albumul BONA DRAG a fost atât de mult amânat, încât n-a mai apărut. A realizat în schimb *November Spawned A Monster* și *Piccadilly Palare*. În 1991 a apărut KILL UNCLE, urmat de un turneu mondial și de un nou album, YOUR ARSENAL, produs de Mick Ronson.

În anul următor, Morrissey a realizat BEETHOVEN WAS DEAF, un album live care a fost sancționat de către criticii muzicali care i-au prezis un declin sigur. Apariția la Madstock alături de Madness a confirmat părerea acestora, însă VAUXHALL AND I a fost un succes care l-a readus în topuri.

Lost (1999), My Early Burglary Years (1998), Suedehead: The Best of Morrissey (1997), Southpaw Grammar (1995), World Of Morrissey (1995), Singles 13 CD Box (1994), Vauxhall And I (1994), Your Arsenal (1992), Coast To Coast (1992), Kill Uncle (1991), Morrissey At Kroq (1991), Bona Drag (1990), Viva Hate (1988)

Mother Love Bone

Grup din Seattle, compus din Andrew Wood (vocals), Greg Gilmore (drums), Bruce Fairweather (guitar), Stone Gossard (guitar) și Jeff Ament (bass). Au debutat la casa de discuri Polydor, în 1990, cu albumul APPLE, foarte apreciat de critica muzicală. Cariera lor promițătoare a fost însă întreruptă de moartea prematură a solistului Andrew Wood, la scurt timp după realizarea LP-ului. Gossard și Ament și-au continuat

cariera în Temple Of The Dog, iar mai târziu cu Pearl Jam.

Mother Love Bone (1992), Apple (1990), Stardog Champion (1990), Stardog Champion (1989), Shine (1989)

Mötley Crüe

Grup rock american înființat în 1980, de Nikki Sixx (n. Frank Faranno, 11 decembrie 1958, California, SUA; bass), cu Tommy Lee (n. 3 octombrie 1962, Atena, Grecia; drums), Vince Neil (n. Vince Neil Wharton, 8 februarie 1961, Hollywood, California, SUA; vocals) și Mick Mars (n. Bob Deal, 3 aprilie 1956, SUA; guitar). Primul lor single a fost *Stick To Your Guns/Toast Of The Town*, apărut în 1981 la propria lor casă de discuri, Leathür. Tot acolo a apărut și albumul lor de debut, TOO FAST FOR LOVE, după care, în 1982, au semnat cu Elektra Records, care le-a reeditat albumul, într-o variantă remixată. Au continuat un an mai târziu cu SHOUT AT THE DEVIL, urmat de THEATRE OF PAIN, care s-a vândut în peste două milioane de exemplare.

Albumul GIRLS GIRLS GIRLS a intrat în topul Billboard pe cea mai înaltă poziție pentru un LP heavy metal de la THE SONG REMAINS THE SAME a grupului Led Zeppelin încoace. În 1984, Vince Neil a fost implicat într-un accident rutier în care toboșarul de la Hanoi Rocks, Razzle, a decedat. Albumul THEATRE OF PAIN a fost dedicat memoriei acestuia. Trei ani mai târziu, Nikki Sixx a fost foarte aproape de moarte din cauza unei supradoze de heroină, imediat după un turneu alături de Guns N'Roses. În 1989 grupul a participat la Moscow Peace Festival, iar în 1991 a realizat un nou album, DR. FEELGOOD, care a fost primul lor number 1 în SUA. În 1992, Neil a fost înlocuit cu John Corabi (ex-Scream; vocals), care a debutat cu trupa în 1994 pe albumul omonim.

Greatest Hits (1998), Generation Swine (1997), Motley Crue (1994), Decade Of Decadence: '81-'91 (1991), 1916 Live…Everything Louder (1991), 1916 (1991), Dr. Feelgood (1989), Raw Tracks (1988), Girls Girls Girls (1987), Theatre Of Pain (1985), Shout At The Devil (1983), Too Fast For Love (1981)

Motorhead

Grup rock înființat în 1975, de Lemmy Kilmister (n. Ian Kilmister, 24 decembrie 1945, Stoke, Anglia, ex-Hawkwind; vocals, bass), cu Larry Wallis (ex-Pink Fairies; guitar) și Lucas Fox (drums), care însă a plecat destul de repede la Warsaw Pakt, fiind înlocuit de Phil Taylor (n. 21 septembrie 1954, Chesterfield, Anglia; drums), un prieten al lui Lemmy. A venit apoi 'Fast' Eddie Clarke (n. 5 octombrie 1950, Isleworth, Middlesex, Anglia; guitar), însă Wallis s-a întors la Pink Fairies. Grupul a cântat în formula de trio până în 1982, devenind unul dintre cele mai populare din lume. Au efectuat numeroase turnee mondiale și au realizat hit single-uri ca *Ace Of Spades* și *Please Don't Touch*. În mai 1982 Clarke a plecat din cauza diferendelor de ordin muzical și a fost înlocuit de Brian Robertson (n. 12 septembrie 1956, Glasgow, Scoția), care mai cântase cu Thin Lizzy și Wild Horses. În această formulă au înregistrat ANOTHER PERFECT DAY, după care Robertson a fost înlocuit cu Wurzel (n. Michael Burston, 23 octombrie 1949, Cheltenham, Anglia; guitar) și Philip Campbell (n. 7 mai 1961, Pontypridd, Țara Galilor; guitar; ex-Persian Risk). Două luni mai târziu însă, Taylor a plecat la trupa lui Robertson, Operator, și a fost înlocuit de Pete Gill (ex-Saxon; drums), care a rămas alături de Lemmy până în 1987, apărând pe unul dintre cele mai bune LP-uri ale lor, ORGASMATRON. Apoi, Phil Taylor a revenit în Motorhead, unde a rămas vreme de 5 ani, timp în care Lemmy și-a făcut debutul actoricesc în filmul *Eat The Rich*, urmat de rolul unui șofer de taxi în *Hardware*. În 1992, grupul a realizat MARCH OR DIE, cu Mikkey Dee la tobe. LP-ul i-a avut ca invitați pe Ozzy Osbourne, un foarte bun prieten al lui Lemmy, și chitaristul Slash (de la Guns N' Roses). Au cântat apoi tema muzicală a filmului horror *Hellraiser 3*, film creat de Clive Barker.

Jailbait (1999), Everything Louder Than Everyone Else: Live (1999), Snake Bite Love (1998), Stone Dead Forever (1997), Overnight Sensation (1996), Sacrifice (1995), Fistful Of Aces (1994), Iron Fist And The Hordes From Hell (1994), Bastards (1993), March Or Die (1992), Play It Loud! (1992), 1916 (1991), Lock Up Your Daughters (1990), Best Of & The Rest Of Motorhead (1990), Orgasmatron (1990), Birthday Party (1990), Bliztkrieg On Birmingham '77 (1989), No Remorse (1988), No Sleep At All (1988), Rock 'N' Roll (1987), Orgasmatron (1986), Anthology (1985), No Remorse (1984), Another Perfect Day (1983), What Words Worth (1983), Iron Fist (1982), Ace Of Spades (1980), Bomber (1979), No Sleep 'Til Hammersmith (1979), Overkill (1979), Motorhead (1977), On Parole (1976)

The Motors

Grup format în jurul lui Nick Garvey (n. 26 aprilie 1951, Stoke-on-Trent, Staffordshire, Anglia) și al lui Andy McMaster (n. 27 iulie 1947, Glasgow, Scoția), care s-au întâlnit pentru prima oară în grupul punk rock Ducks Deluxe. Amândoi aveau o bogată experiență muzicală, cântând în tot felul de trupe. Garvey terminase Kings College în Cambridge și cânta foarte bine la oboi, pian și trompetă. Cei doi au început să lucreze împreună la câteva piese demo în 1977. L-au cooptat apoi pe Ricky Wernham (cunoscut și ca Ricky Slaughter; drums) și pe chitaristul Rob Hendry, care a fost însă repede înlocuit de Bram Tchaikovsky. The Motors au debutat într-un concert la Marquee Club, din Londra, în martie 1977, după care au semnat cu Virgin Records.

Single-ul lor de debut a fost *Dancing The Night Away*, urmat de un prim album, produs de Mutt Lange. Al doilea single, *Airport*, a fost cel care i-a lansat, devenind hit în Marea Britanie. După participarea la Festivalul de la Reading din august 1977, The Motors s-au decis să scrie un nou material. Wernham a părăsit însă grupul, iar Tchaikovsky a înființat propria lui trupă. Garvey și McMaster au înregistrat TENEMENT STEPS, cu Martin Ace (bass) și Terry Williams (ex-Man și Rockpile; drums). După acest album, Garvey și McMaster și-au lansat fiecare propria carieră solo.

Airport: The Motors' Greatest Hits (1995), Greatest Hits (1981), Tenement Steps (1980), Approved By The Motors (1978), 1 (1977)

Mott The Hoople

Grup înființat de Overend Watts (n. Peter Watts, 13 mai 1947, Birmingham, Anglia; vocals, bass), Mick Ralphs (n. 31 martie 1944, Hereford, Anglia; vocals, guitar), Verden Allen (n. 26 mai 1944, Hereford, Anglia; organ) și Dale Griffin (n. 24 octombrie 1948, Ross-on-Wye, Anglia; vocal, drums). Primul lor solist vocal a fost Stan Tippens, acesta fiind însă concediat înainte ca Ralphs să trimită un demo la Island Records, de la care au primit un răspuns favorabil. Prin intermediul unui anunț în Melody Maker l-au cooptat pe Ian Hunter (n. 3 iunie 1946, Shrewsbury, Anglia; vocals, keyboards, guitar). În luna iulie 1969 Stevens a botezat grupul Mott The Hoople, după romanul lui Willard Manus. Au debutat cu un LP omonim, care cuprinde versiuni cover după piesa Kinks, *You Really Got Me* și după piesa lui Sonny Bono, *Laugh At Me*. Au urmat trei albume fără succes și o serie de concerte după care, la 26 martie 1972, în urma plecării lui Allen, grupul s-a desființat. David Bowie i-a convins să se răzgândească, devenind producătorul lor și dându-i pe mâna managerului său, Tony De Fries. Grupul a înregistrat *All The Young Dudes* și *Honaloochie Boogie*, care au devenit hituri, după care Ralphs a demisionat, pentru a înființa Bad Company.

Mott The Hopple i-a recrutat pe Morgan Fisher și Ariel Bender (Luther Grosvenor), realizând o serie de hituri ca: *All The Way From Memphis* și *Roll Away The Stone*. Mick Ronson l-a înlocuit apoi pe Grosvenor. Pregătirile pentru un turneu european din 1974 au fost întrerupte de spitalizarea lui Hunter, din cauza extenuării fizice. Apoi, când acesta a optat pentru o carieră solo, alături de Ronson, Mott The Hoople și-au anunțat retragerea. Watts, Griffin și Fisher au cântat sub numele de Mott.

Backsliding Fearlessly: The Early Years (1994), The Ballad Of Mott: A Retrospective (1993), London To Memphis (1992), Shades Of Ian Hunter & Mott The Hopple (1979), Shouting & Pointing (1976), Drive On (1975), Greatest Hits (1975), The Hoople (1974), Live (1974), Rock And Roll Queen (1974), Mott (1973), All The Young Dudes (1972), Brain Capers (1972), Wildlife (1971), Mad Shadows (1970), Mott The Hoople (1969)

Alison Moyet

Născută la 18 iunie 1961, în Basildon, Essex, Anglia, Moyet și-a început cariera solo după desființarea grupului Yazoo, în 1983. A debutat cu albumul ALF, produs și compus de Tony Swain și Steve Jolley. *Invisible, Love Resurrection* și *All Cried Out* au fost toate hituri în Marea Britanie, iar albumul a devenit number 1. În 1985 a făcut turnee cu grupul jaz condus de John Altman, cântând piese ca cea a lui Billie Holiday, *That Ole Devil Called Love*, care a devenit cel mai mare hit al ei. A cântat apoi alături de Paul Young în concertul Live Aid, după care a realizat *Is this Love*, în 1986. Între timp a dat naștere unei fetițe și a divorțat. Un nou album Moyet a apărut în 1987. RAINDANCING a fost de asemenea un hit, ca și piesele *Weak In The Presence Of Beauty* și un cover după piesa lui Ketty Lester, *Love Letters*. A urmat nașterea celui de al doilea copil al artistei, după care, în 1991, a efectuat un turneu britanic și a realizat albumul HOODOO, urmat de ESSEX, în 1994 și, un an mai târziu, de o excepțională colecție de single-uri, care cuprinde și piese cântate cu Yazoo.

Singles (1995), Essex (1994), Hoodoo (1991), Raindancing (1987), Alf (1984)

Mr. Big

Grup înființat în 1988 de Billy Sheehan (ex-David Lee Roth; bass), alături de Paul Gilbert (n. Pittsburg, ex-Racer X; guitar), Pat Torpey (ex-Impelliteri and Robert Plant; drums) și Eric Martin (ex-Eric Martin Band; vocals). Au debutat la Atlantic Records, în 1989, cu un album purtând numele trupei, urmat de LEAN INTO IT, doi ani mai târziu, acesta intrând atât în topurile americane cât și în cele europene și devenind disc de platină. Single-ul *To Be With You* a fost number 1 în întreaga lume.

A urmat BUMP AHEAD, care cuprinde un cover al unei piese Cat Stevens, *Wild World*, devenită de asemenea hit.

HEY MAN, înregistrat la Rumbo Recorders, este un album de forță ce abordează diverse stiluri. De pe acesta s-au remarcat *Take Cover, Trapped In Toyland* și melancolica *If That's What It Takes*.

În 1999, grupul a început munca la un alt album, alături de un nou chitarist: Richie Kotzen, care l-a înlocuit pe Paul Gibert, care a înregistrat de curând albumul FLYING DOG.

Live at the Hard Rock Café (1998), Hey Man (1996), Japandemonium (1994), Raw Like Sushi (1994), Bump Ahead (1993), Lean Into It (1991), Mr. Big (1989)

Mudhoney

Trupă grunge înființată de frații Mark Arm (vocals) și Steve Turner (guitar), plus Matt Lukin (bass) și Dan Peters (drums). Toți mai făcuseră parte și din alte grupuri. Mudhoney a fost primul care a importat soundul Sub Pop (Seattle) în Marea Britanie. În 1988 au realizat single-ul *Touch Me I'm Sick*, urmat de un mini-LP, SUPERFUZZ BIGMUFF. A urmat un EP, BOILED BEEF AND ROTTING TEETH, care conține și un cover după The Dicks, *Hate The Police*. A urmat single-ul *The Gift*, pe a cărui față B apare un cover după Spacemen 3, *Revolution*. Între timp au susținut o serie de concerte în Londra, după care au realizat EVERY GOOD BOY DESERVES FUDGE și s-au mutat la casa de discuri Warner Brothers.

Tomorrow Hit Today (1998), My Brother The Cow (1995), Blinding Sun (1993), Five Dollar Bob's Mock Cooter Stew (1993), Piece Of Cake (1992), Every Good Boy Deserves Fudge (1991), Mudhoney (1989), Superfuzz Bigmuff Plus Early Singles (1988)

Mungo Jerry

Grup compus din Ray Dorset (vocals, guitar), Colin Earl (piano, vocals), Paul King (banjo, ug, guitar, vocals) și Mike Cole (bass), care a atras pentru prima oară atenția în 1970, când au participat la Hollywood Pop Festival, din Staffordshire, Anglia. În aceeași perioadă a apărut și single-ul lor *In The Summertime*, care a condus în topurile britanice și care, până la sfârșitul anului s-a vândut în peste 6 milioane de exemplare. A urmat *Baby Jump*, de asemenea un number 1. Apoi, Mike Cole a fost înlocuit de John Godfrey. În 1971 au realizat cel de-al treilea hit: *Lady Rose*, apărut și pe un maxi-single care include controversata *Have A Whiff On Me*, interzisă de BBC. A urmat o intrare în Top 20 cu *You Don't Have To Be In The Army To Fight In The War*. În 1972, Paul King și Colin Earl au părăsit grupul și au înființat, împreună cu basistul Joe Rush, King Earl Boogie Band. Dorset a realizat un album solo, după care a completat formula Mungo Jerry cu John Godfrey, Jon Pope (piano) și Tim Reeves (drums). A urmat un hit Top 3, *Alright Alright Alright*, în 1973, iar un an mai târziu, ultima lor intrare în topuri, cu *Longlegged Woman Dressed In Black*. Dorset a continuat să mențină grupul și în anii '80, în diverse componențe, dar n-a mai reușit să revină la succesul de altădată. A produs însă *Feels Like I'm In Love* pentru cântăreața Kelly Marie. Piesa apăruse pe fața B a unui single Mungo Jerry, iar în noua interpretare a devenit number 1 britanic în august 1980.

Ray Dorset & Mungo Jerry (1978), Love in the Alley (1977), Impala Saga (1976), Longlegged Woman (1974), Boot Power (1972), You Don't Have to Be in the Army (1971), Memoirs of a Stockbroker (1971), Electronically Tested (1971), In The Summertime (1970), Mungo Jerry (1970)

My Dying Bride

Grup doom metal din Bradford, Yorkshire, Anglia, înființat în 1990. Prima lor realizare a apărut la o casă de discuri franceză, Listenable, și se numește *The God Is Alon*. Au continuat cu un EP la casa britanică Peaceville, SYMPHONAIRE INFERNUS ET SPERA EMPYRIUM, urmat în 1992 de albumul AS THE FLOWER WITHERS, iar apoi de un alt EP, THE THRASH OF NAKED LIMBS. Ulterior, pianistul și violonistul Martin Powell a devenit membru al trupei. TURN LOOSE THE SWANS și EP-ul I AM THE BLOODY EARTH au

fost următoarele realizări, pe ultimul avându-l ca invitat și pe Ghost (de le G.G.F.H.). În noiembrie 1994 a apărut un box set care conține toate EP-urile trupei.

Symphonaire Infernus Et Spera (1998), 34.7888% Complete (1998), Like Gods of the Sun (1997), Angel & the Dark River (1996), Trinity (1995), Turn Loose The Swans (1994), As The Flower Withers (1992)

Alannah Myles

Cântăreață rock născută în Toronto, Canada, Alannah Myles și-a început cariera ca session musician într-un studio din Canada și s-a făcut remarcată, după multe încercări, cu *Just One Kiss*, piesă și video produse de David Tyson. Acesta din urmă i-a produs și albumul ALANNAH MYLES, de pe care *Love Is* și *Black Velvet* au intrat foarte repede în topurile americane și apoi în cele europene. Albumul s-a vândut în peste cinci milioane de exemplare în întreaga lume, iar Alannah a cântat împreună cu trupa sa în deschidere la un concert Robert Plant din Marea Britanie. A realizat apoi ROCKINGHORSE, care n-a mai avut însă impactul celui dintâi.

Arrival (1998), Alannah (1995), Rockinghorse (1992), Alannah Myles (1989)

N

Nazareth

Grup înființat în 1968, în Dunfermline, Fife, Scoția, în componența: Dan McCafferty (vocals), Manny Charlton (guitar), Pete Agnew (bass) și Darrell Sweet (d. 30 aprilie, 1999; drums). După o serie de concerte și un turneu scoțian s-au mutat la Londra, unde au realizat albumele NAZARETH, EXERCISES și RAZAMANAZ, care a generat două hituri Top 10: *Broken Down Angel* și *Bad Bad Boy* din 1973. Roger Glover i-a ajutat și la producerea albumului următor, LOUD 'N' PROUD, de pe care versiunea piesei lui Joni Mitchell, *This Flight Tonight*, le-a adus din nou numele în topuri, iar albumul HAIR OF THE DOG a marcat obținerea succesului internațional. A urmat un alt cover, după piesa Tomorrow*, My White Bicycle*, care a intrat în Top 20, apoi RAMPANT și superbul single *Love Hurts*, un hit al grupului The Everly Brothers. În 1976 au realizat o mini operă rock, intitulată CLOSE ENOUGH FOR ROCK 'N' ROLL, care conține clasica *Telegram*. În același an au lansat și PLAYIN' THE GAME, pe care apare și hitul *I Want to Do Everything For You*. A urmat EXPECT NO MERCY, de pe care s-au remarcat *Expect No Mercy* și *Gone Dead Train*, după care în grup a fost cooptat, ca al doilea chitarist, Zal Cleminson, acesta apărând pe albumul NO MEAN CITY. Membrii Nazareth i-au invitat apoi pe Jeff 'Skunk' Baxter și pe Doobie Brothers pentru o colaborare la MALICE IN WONDERLAND. Plecarea lui Cleminson și cooptarea lui John Locke (ex-Spirit; keyboard) au precedat apariția albumului live, SNAZ, și cooptarea lui Billy Rankin (guitar). Locke a plecat la scurt timp, iar după albumului 2XS, Rankin a trecut la keyboards.

În 1982, după o dispută cu A&M Records și după ce managerul lor a fugit pur și simplu cu banii, Nazareth a semnat cu MCA, care însă n-a făcut nimic pentru promovarea grupului și a următorului album, SOUND ELIXIR. Acest album este cotat de către criticii muzicali ca fiind unul dintre cele mai bune realizări ale lor. Din cauza numeroaselor turnee și a lipsei de suport din partea casei de discuri, Billy Rankin a părăsit grupul, care a înregistrat apoi în formula de patru albumul THE CATCH, care conține excelenta piesă *This Months Messiah*. În 1986 au lansat CINEMA, urmat de un turneu mondial de doi ani. În 1989 a apărut SNAKES N' LADDERS, după care, în 1990, Manny Charlton a părăsit grupul. Doi ani mai târziu au lansat NO JIVE, care n-a mai captat însă interesul publicului.

A urmat MOVE ME și plecarea lui Billy Rankin, dezamăgit de lipsa de sprijin din partea caselor de discuri. A fost înlocuit cu Scottsman Jimmy Murrison, la chitară, și cu Ron Leahy la keyboards. După un nou turneu mondial, Nazareth a luat o scurtă pauză, revenind în martie 1997 în studiouri, pentru a începe munca la albumul următor, întrerupt de un nou turneu.

În 1998 au lansat BOOGALOO, la înregistrarea căruia au participat Jimmy Murrison și Ronnie Leahy, care au devenit membri ai grupului. Tot în același an, Nazareth a sărbătorit 30 de ani de existență. Din păcate, la 30 aprilie 1999, Darell Sweet a murit, din cauza unui atac de cord, chiar în timp ce grupul se pregătea de un turneu în SUA pentru susținerea ultimului lor album.

Boogaloo (1998), Greatest Hits (1996), Move Me (1994), From The Vaults (1994), No Jive (1992), Snakes N' Ladders (1989), Classics Vol. 16 (1987), Cinema (1986), The Catch (1984), Sound Elixir (1983), 2 x S (1982), ' Snaz (1981), The Fool Circle (1981), Malice In Wonderland (1980), No Mean City (1978), Expect No Mercy (1977), Hot Tracks (1977), Play 'n' The Game (1976), Close Enough For Rock'n'Roll (1976), Greatest Hits (1975), Hair Of The Dog (1975), Loud & Proud (1974), Rampant (1974), Razamanaz (1973), Exercises (1972), Nazareth (1971)

Nazz

Grup din Philadelphia, SUA, înființat în 1967, de Todd Rundgren (guitar, vocals), Carson Van Osten (bass, vocals), Robert Stewkey Antoni (lead vocals, keyboards) și Thom Mooney (drums). Numele lui provine de la o piesă Yardbirds, *The Nazz Are Blue*. Cvartetul a debutat live cântând în deschidere la The Doors. În 1968, grupul a realizat albumul NAZZ, iar un an mai târziu, hitul *Hello, It's Me*. După cel de-al doilea album, în 1970, Rundgren a plecat, iar grupul s-a desființat. În timp ce Todd a optat pentru cariera solo, Stewkey și Mooney, împreună cu Rick Neilsen și Tom Petersson au activat într-un grup care a schimbat o serie de nume. Deși Nazz n-a avut niciodată un prea mare succes comercial, a influențat muzica britanică, în special grupuri precum Sparks, The Raspberries și Stories.

Best Of Nazz (1983), Nazz III (1970), Nazz Nazz (1969), Nazz (1968)

Nelson

Este grupul fraților gemeni, nimeni alții decât fiii lui Rick Nelson, o fostă celebritate rock'n roll a anilor '50. Matthew (guitar) și Gunnar Nelson (bass) s-au născut la 20 septembrie 1967, în Los Angeles, California, SUA și au început să cânte încă din copilărie, la bass și tobe, acompaniindu-se și vocal. Când aveau 12 ani, tatăl lor i-a dus într-un studio de înregistrări, unde au cântat o compoziție proprie, acompaniați de The Pointer Sisters. La începutul anilor '80, cei doi au intrat într-o trupă heavy metal: Strange Agents, care și-a schimbat apoi numele în The Nelsons. În 1990, sub denumirea simplificată de Nelson, gemenii au semnat cu nou înființata companie a lui David Geffen, DGC; care le-a editat un album pop-rock intitulat AFTER THE RAIN. Primul single, *(Can't Live Without Your) Love And Affection*, a ajuns number 1 în topurile americane, iar albumul în Top 20. Timp de cinci ani nu s-au auzit prea multe despre ei, după care au revenit cu BECAUSE THEY CAN, un album de 13 piese, compuse de gemeni împreună cu Marc Tanner și alții.

Imaginator (1998), Because They Can (1995), After The Rain (1990)

Willie Nelson

Născut Willie Hugh Nelson, la 30 aprilie 1933, în Abbott, Texas, SUA. Willie a fost crescut împreună cu sora lui, Bobbie, de bunici, care i-au încurajat să cânte, ea la pian, iar el la chitară. Willie a început să compună încă de la 7 ani. Când au crescut, Bobbie s-a măritat cu muzicianul Bud Fletcher, ambii frați cântând în trupa acestuia. În 1953, Nelson s-a căsătorit și el, în Waco, Texas, după care s-a mutat în Fort Worth, Texas, unde cânta prin baruri, alături de Paul English (drums). Prima sa înregistrare a fost *Lumberjack*, realizată în Vancouver, Washington, în 1956 și compusă de DJ-ul Leon Payne, care i-a făcut reclamă la radio, reușind să vândă contra 1 dolar, 3000 de exemplare ale single-ului. În Houston, Nelson a vândut *Family Bible* unui chitarist începător, contra sumei de 50 de dolari, iar când aceasta a devenit un hit country pentru Claude Gray, în 1960, numele lui Nelson nici măcar nu a fost menționat. A vândut și *Night Life*, pentru încă 150 de dolari, iar piesa a devenit un hit al lui Ray Price. Exemplele pot continua. Nelson s-a mutat apoi la Nashville, unde a înregistrat în 1961 o serie de casete demo care aveau să apară pe trei colecții: FACE OF A FIGHTER, DIAMONDS IN THE ROUGH și SLOW DOWN OLD WORLD. În același an, trei compoziții ale sale au intrat în topurile americane: cea cântată de Patsy Cline – *Crazy*, *Hello Walls*, cântată de Faron Young, și *Funny How Time Slips Away*, înregistrată de Jimmy Elledge. Apoi, Ray Price l-a angajat ca basist în trupa lui, The Cherokee Cowboys, fără să știe că Nelson nu cântase în viața lui la bass. Nelson a cumpărat o chitară bass și a exersat o noapte întreagă, iar în ziua următoare a devenit membru al trupei. Din cauza turneelor, în 1962 a fost nevoit să divorțeze. În

anul următor a înregistrat primele lui hituri ca interpret. Primul, un duet cu Shirley Collie, *Willingly*, iar apoi *Touch Me*. A mai compus *Half A Man, River Boy* și un cântec pentru Joe Carson, *I Gotta Get Drunk (And I Sure Do Dread It)*, urmate de un hit pentru Roy Orbison, *Pretty Paper*, care a intrat în Top 10 britanic în 1964. În 1965, Nelson s-a mutat cu noua lui soție, Shirley Collie, în Ridgetop, Tennessee, iar Chet Atkins a produs câteva albume ale sale, printre care și TEXAS IN MY SOUL.

A urmat COUNTRY MUSIC CONCERT, care include piese ca *Yesterday* și *I Never Cared For You*. Încă 200 de piese, precum *Both Sides Now, Help Me Make It Through The Night* și *Bring Me Sunshine*, i-au completat opera de compozitor. Pe când lucra la YESTERDAY'S WINE pentru RCA, Nelson începuse să devină dependent de droguri și alcool.

În 1970 s-a mutat la Atlantic Records din New York, înregistrând, cu Doug Sahm și Larry Gatlin, albumul THE TROUBLEMAKER, care până la urmă a fost editat de Columbia. SHOTGUN WILLIE include piesa lui Leon Russell *A Song For You* și *Sad Songs And Waltzes*. A urmat PHASES AND STAGES (1974), un duet cu Tracy Nelson, *After The Fire Is Gone*, o serie de turnee, albumul RED HEADED STRANGER (1975) și realizarea piesei country a lui Ray Aycuff, *Blue Eyes Crying In The Rain*, care a devenit hit number 1, aducându-i celebritatea și primul dintre cele cinci premii Grammy.

RCA a editat apoi albumul WANTED: THE OUTLAWS, cu Jennings, Nelson, Jessi Colter și Tompall Glaser, care include hit single-ul *Good Hearted Woman*. Albumul WAYLON & WILLIE (1978) include *Mammas, Don't Let Your Babies Grow Up To Be Cowboys*, *If You Can Touch Her At All* și *A Couple More Years*. Nelson a cântat apoi în turnee alături de Johnny Cash și Kris Kristofferson și a înregistrat cu aceștia albume ca HIGHWAYMEN. A colaborat cu Merle Haggard, la albumul PANCHO AND LEFTY, și cu o serie de alte vedete. A apărut pe *Seven Spanish Angels* (Ray Charles), *The Last Cowboy Song* (Ed Bruce), *Are There Any More Real Cowboys?* (Neil Young), *One Paper Kid* (Emmylou Harris), *I Gotta Get Drunk* (George Jones), *Waltz Across Texas* (Ernest Tubb), *They All Went To Mexico* (Carlos Santana) și *Something To Brag About* (Mary Kay Place). Utilizând tehnologia modernă, a reușit să cânte în duet cu Hank Williams piesa *I Told A Lie To My Heart*. A cântat cu Julio Iglesias la Country Music Awards, iar duetul lor la piesa lui Albert Hammond *To All The Girls I've Known Before* a fost un succes internațional.

Pe albumul STARDUST (1978), a cântat 10 piese clasice ale lui Bing Crosby, printre care *Georgia On My Mind* și *Someone To Watch Over Me*, LP-ul rămânând în topurile country aproape 10 ani. A continuat cu WITHOUT A SONG, care cuprinde și un nou duet Nelson/Julio Iglesias, *As Time Goes By*. PRETTY PAPER (1979) și SOMEWHERE OVER THE RAINBOW au precedat hitul din 1982, o piesă compusă de Johnny Christopher, *Always On My Mind* care, în interpretarea lui Nelson, a ajuns number 5 în topurile din SUA.

Au urmat versiuni după *Let It Be Me* și *A Whiter Shade Of Pale, City Of New Orleans, Wind Beneath My Wings, Please Come To Boston, Love Me Tender*, din coloana sonoră a filmului *Porky's Revenge*. A scris și o piesă pentru soundtrackul filmului *The Electric Horseman*: *My Heroes Have Always Been Cowboys*. A jucat în filme ca *Red Headed Stranger* (1987), *Barbarosa* și altele.

În 1978 a înființat propria casă de discuri, Lone Star, iar mai târziu a preluat festivalul country Dripping Springs, transformându-l în Nelson's Fourth of July Picnic. A organizat de câteva ori Farm Aids, iar împreună cu Kenny Rogers și alții apare pe single-ul number 1 SUA For Africa, *We Are The World*. A mai compus *On The Road Again*, pentru filmul în care a și jucat, *Honeysuckle Rose*, și a înregistrat albumul TOUGHER THAN LEATHER.

Nelson a mai colaborat cu Bob Dylan și Paul Simon la ACROSS THE BORDERLINE.

Backtracks (1999), Teatro (1998), Spirit (1996), Just One Love (1995), Revolutions In The Journeys 1975-1993 (1995), ...And Then I Wrote (1995), A Classic And Unreleased Collection (1995), The Early Years (1994), Healing Hands Of Time (1994), Moonlight Becomes You (1994), Super Hits (1994), Across The Borderline (1993), The Best Of (1992), Pure Willie (1992), Who'll Buy My Memories? (1992), Born For Trouble (1990), Horse Called Music (1989), What A Wonderful World (1988), Island In The Sea (1987), Partners (1986), The Promiseland (1986), Brand On My Heart (1985), Funny How Time Slips Away (1985), Me And Paul (1985), City Of New Orleans (1984), Help Me Make It Through The Night (1984), Angel Eyes (1984), Without A Song (1983), Tougher Than Leather (1983), Take It To The Limit (1983), Poncho & Lefty (1982), Always On My Mind (1982), In The Jailhouse Now (1982), Somewhere Over The Rainbow (1981), Greatest Hits (1981), Blue Skies (1981), Gospel Favorites (1980), San Antonio Rose (1980), Family Bible (1980), Minstrel

Man (1980), One For The Road (1980), Sings Kris Kristofferson (1979), Electric Horseman (1979), Stardust (1978), There'll Be No Tears (1978), Willie And Family Live (1978), Face Of Factor (1978), To Lefty From Willie (1977), Before His Time (1977), The Troublemaker (1976), Texas Country (1976), Willie Nelson Live (1976), The Sound In Your Mind (1976), Red Headed Stranger (1975), What Can You Do To Me (1975), Spotlight On (1974), Phases And Stages (1974), Country Winners (1973), Shotgun Willie (1973), The Willy Way (1972), The Words Don't Fit The Picture (1972), Willie Nelson & Family (1971), Yesterday's Wine (1971), Both Sides Now (1970), Columbus Stockade Blues & Other Country Favorites (1970), Laying My Burdens Down (1970), Texas In My Soul (1968), My Own Peculiar Way (1969), Good Times (1968), The Party's Over (1967), Country Music Concert (1966), Country Willie (1965), Here's Willie Nelson (1963), And Then I Wrote (1962), Love & Pain (1961)

Neville Brothers

Grup de familie compus din: Art (n. Arthur Lanon Neville, 17 decembrie 1937, New Orleans, Louisiana, SUA; keyboards/vocals), Charles (n. 28 decembrie 1938, New Orleans, Louisiana, SUA; saxophone/flute), Aaron (n. 24 ianuarie 1941, New Orleans, Louisiana, SUA; vocals/ keyboards) și Cyril Neville (n. 10 ianuarie 1948, New Orleans, Louisiana, SUA; vocals). Fiecare cântase atât R&B, rock 'n' roll, soul, funk, cât și jaz, încă din anii '50, dar abia în 1978 au devenit oficial un grup. Însă succesul nu le-a surâs decât în 1989, cu un LP produs de Daniel Lanois, YELLOW MOON, de pe care single-ul *With God On Our Side* a devenit hit. În 1990 au realizat BROTHER'S KEEPER și au apărut pe coloana sonoră a filmului *Bird On A Wire*.

Înainte de a deveni membru în grup, Art Neville a fost liderul The Hawkettes și a realizat o serie de hituri. Celălalt Neville, Aaron, a cântat cu The Avalons, obținând succese cu piese ca *Over You* și *Tell It Like It Is*. Charles Neville a colaborat cu celebrități ca B.B. King, Bobby "Blue" Bland, Ray Charles și alții. În 1968, Art a înființat The Meters, cu Leo Nocentelli (guitar), George Potter Jnr. (bass), Joseph Modeliste (drums) și mai târziu cu Cyril Neville (percussion). Ei pot fi auziți cântând cu Paul McCartney, Robert Palmer, LaBelle și Dr. John. În 1976, la albumul The Meters intitulat THE WILD TCHOUPITOULAS, au colaborat toți cei patru Neville Brothers.

Mitakuye Oyasin Oyasin: All My Relations (1996), Live On Planet Earth (1994), Family Groove (1992), Treacherous Too! (1955-1987) (1991), Brother's Keeper (1990), Nevillization Live (1990), Yellow Moon (1989), Nevillization II (Live At Tipitina's) (1988), Treacherous: A History Of The Neville Brothers (1955 – 1985) (1988), Uptown (1987), Nevillization (1984), Fiyo On The Bayou (1981), The Neville Brothers (1978)

New Order

După sinuciderea lui Ian Curtis, de la Joy Division, în mai 1980, cei rămași, adică: Bernard Sumner (n. Bernard Dicken, 4 ianuarie 1956, Salford, Manchester, Anglia; guitar, vocals), Peter Hook (n. 13 februarie 1956, Manchester, Anglia; bass) și Stephen Morris (n. 28 octombrie 1957, Macclesfield, Cheshire, Anglia; drums) au continuat să cânte sub numele de New Order. Sumner a devenit solist vocal, iar trupa a plecat într-un turneu în SUA. În același an au racolat-o și pe Gillian Gilbert (n. 27 ianuarie 1961, Manchester, Anglia; keyboards, guitar) și au compus MOVEMENT, de pe care *Ceremony* a fost un hit Top 40 în 1981. Doi ani mai târziu au realizat POWER, CORRUPTION AND LIES, care cuprinde printre altele *Age Of Consent* și *Your Silent Face*.

Single-ul *Blue Monday* a devenit cel mai bine vândut single britanic la acea dată. Colaborarea lor cu producătorul Arthur Baker a avut ca rezultat *Confusion* (1983) și *Thieves Like Us* (1984). LOW LIFE a apărut în 1985, fiind urmat de single-uri ca *Perfect Kiss, Subculture* și, un an mai târziu de un nou album: BROTHERHOOD. Single-ul *True Faith*, scris în colaborare și produs de Stephen Hague, a devenit hit Top 5. Deși s-a zvonit despre o destrămare a grupului, acesta a revenit cu TECHNIQUE, în 1989, care a generat hit single-ul *Fine Time*. În 1990 au intrat în topurile britanice pe prima poziție cu *World In Motion*, acompaniată de *The England World Cup Squad*. După alte câteva turnee, Hook a înființat grupul Revenge, Sumner a plecat la Electronic, iar Morris și Gilbert au înregistrat un LP sub numele The Other Two. Cu toate acestea, grupul nu s-a desființat, revenind în 1993 cu REPUBLIC, care a generat primul lor hit single în SUA, *Regret*. După un nou turneu destul de tensionat, membrii grupului s-au întors la proiectele lor solo.

Rest Of New Order (1995), The Best Of (1995), Bizarre Love Triangle (1994), Republic (1993), BBC Radio One-Live (1992), The Peel Sessions (1990), Technique (1989), Blue Monday 1988 (1988), BBC Live (1987), Salvation (1987),

Substance (1987), Brotherhood (1986), Low-Life (1985), Peel Session #2 (1984), Power, Corruption & Lies (1983), Peel Session #1 (1982), 1981-Factus 8 (1982), Movement (1981)

Randy Newman

Născut la 28 noiembrie 1943, în Los Angeles, California, SUA, Newman este nepotul compozitorilor și aranjorilor Lionel și Alfred Newman și a lucrat mai întâi pentru Liberty Records, ca și compozitor, vânzându-și compozițiile cu 50 de dolari bucata. Printre primele sale piese se numără *Nobody Needs Your Love, Just One Smile*, înregistrată de Gene Pitney, *I Don't Want To Hear It Anymore*, înregistrată de Dusty Springfield, și piesa înregistrată de P.J. Proby, *I Think It's Going To Rain Today, I've Been Wrong Before* și altele.

A urmat o piesă cântată de Alan Price, *Simon Smith And His Amazing Dancing Bear*, apoi *Tickle Me, Peggy Lee, Love Story, Three Dog Night*. Eric Burdon a intrat în topuri cu *Mama Told Me Not To Come*. Compozițiile sale au fost înregistrate și de Manfred Mann, Harpers Bizarre, Frankie Laine, The Walker Brothers, The Nashville Teens, Jackie DeShannon, Nina Simone, Ringo Starr și Ray Charles. Albumul său de debut a apărut în 1968, la casa de discuri Warner Brothers, iar un an mai târziu a contribuit la soundtrackul PERFORMANCE, iar Harry Nilsson a înregistrat un LP cu piesele lui Randy.

Newman a mai compus *Old Kentucky Home, Baltimore, Rednecks, Short People, Story Of A Rock 'N' Roll Band* și multe altele. În 1982 a fost nominalizat la premiul Oscar pentru soundtrackul filmului *Ragtime*, iar în 1984, pentru THE NATURAL. În 1983, *I Love Love L.A.* a fost folosită în promovarea Jocurilor Olimpice de la Los Angeles. În 1986 a compus *Blue Shadows*, pentru filmul *The Three Amigos*, cântată de Steve Martin și Chevy Chase. Au urmat soundtrackuri pentru *Awakenings, Parenthood, Avalon* (1990) și altele.

Bad Love (1999), Randy Newman's Faust (1996), Maverick (1994), Paper (1994), Parenthood (1989), Land Of Dreams (1988), The Natural (1984), Trouble In Paradise (1983), Retrospect (1983), Ragtime (1981), Born Again (1979), Little Criminals (1977), Good Old Boys (1974), Sail Away (1972), Randy Newman Live (1971), 12 Songs (1970), Randy Newman (1968)

Olivia Newton-John

Născută la 26 septembrie 1948, în Cambridge, Anglia, Olivia Newton John a emigrat în Australia cu părinții. Acolo a înființat grupul Sol Four. După desființarea acestuia, a cântat solo în cluburi, și a câștigat un concurs de talente organizat de un post de televiziune. Premiul a fost o excursie la Londra, de care a profitat înregistrând single-ul ei de debut, piesa lui Jackie DeShannon *Till You Say You'll Be Mine*. În Anglia, Olivia a făcut parte din grupul Toomorrow, al lui Don Kirshner. A colaborat apoi cu Cliff Richard și The Shadows, a apărut în 'The Cliff Richard Show' și la televiziunea BBC în 'It's Cliff!', lucruri care au ajutat la vânzarea primului ei album, iar în 1971 a intrat în Top 10 cu piesa lui Bob Dylan, *If Not For You*. Au urmat single-uri ca *Take Me Home Country Roads*, al lui John Denver, *Banks Of The Ohio* și *Let Me Be There*, pentru care a câștigat un Grammy la secțiunea Best Female Country Vocal. În 1974 a participat la concursul Eurovision și a devenit o prezență în topurile americane cu piese ca *I Honestly Love You*, produsă de John Farrar. Newton-John a apărut în filmul *Grease*, alături de starul John Travolta, cântând *You're The One That I Want*, devenită hit. Au urmat *Summer Nights*, un alt number 1 britanic din 1978, și *Xanadu*, din coloana sonoră a filmului cu același nume, de asemenea number 1. În 1983 a mai apărut într-un film cu Travolta (*Two Of A Kind*). *After Dark* a fost un cântec în duet cu Andy Gibb, din 1980, iar NOW VOYAGER, apărut în 1984, a fost o colaborare cu fratele acestuia, Barry Gibb. Ultimul ei hit Top 10, *Twist Of Fate*, a apărut în 1984, an în care Olivia s-a căsătorit cu actorul Matt Latanzi. În 1986 a realizat SOUL KISS, la Mercury Records. După THE RUMOUR, Olivia a semnat cu Geffen, la care a realizat o colecție de cântece pentru copii, WARM AND TENDER.

Country Girl (1999), Highlights from the Main Event (1999), Back with a Heart (1998), Gaia (1994), Back To Basics: The Essential Collection '71-'92 (1992), Warm And Tender (1989), The Rumour (1988), Soul Kiss (1985), Two Of A Kind (1983), Greatest Hits, Vol. 2 (1982), Physical (1981), Xanadu (1980), Grease (1978), Totally Hot (1978), Greatest Hits, Vol. 1 (1977), Making A Good Thing Better (1977), Come On Over (1976), Don't Stop Believin' (1976), Clearly Love (1975), Have You Never Been Mellow (1975), If You Love Me, Let Me Know (1974), Long Live Rock (1974), First Impressions (1974), Let Me Be There (1973), Olivia (1972), If Not For You (1971), Olivia Newton John (1971)

Stevie Nicks

Născută Stephanie Nicks, la 26 mai 1948, în Phoenix, Arizona, SUA, Stevie Nicks a cântat mai

întâi cu Fritz, o trupă din San Francisco, după care s-a mutat la Los Angeles cu prietenul ei, Lindsey Buckingham. Împreună au înregistrat albumul BUCKINGHAM-NICKS. Din pură coincidență, cei doi se aflau înt-un studio în care venise și un membru Fleetwood Mac, care le-a făcut cunoștință cu grupul, în care au fost cooptați după plecarea lui Bob Welch. Stevie Nicks (vocals) a contribuit la multe piese de succes ale trupei, printre care se numără *Rhiannon* și *Dreams*. După albumul RUMOURS, Stevie și Buckingham s-au despărțit, iar în 1980, după albumul Fleetwood Mac TUSK, solista a început înregistrările la un LP solo. BELLA DONNA, apărut un an mai târziu, s-a vândut în milioane de exemplare și a făcut parte din topul Billboard timp de doi ani. A generat de asemenea și două single-uri Top 10: *Stop Dragging My Heart Around*, un duet cu Tom Petty, și *Leather And Lace*, cu fostul membru Eagles, Don Henley (drums). A urmat THE WILD HEART, care a produs alte două hituri: *Stand Back* și *Nightbird*. Cel de-al treilea album, ROCK A LITTLE, n-a fost atât de bine primit, iar după realizarea lui, Nicks s-a internat la Betty Ford Clinic pentru un tratament de dezintoxicare. S-a întors apoi în Fleetwood Mac, realizând împreună cu acesta TANGO IN THE NIGHT, album care a marcat plecarea lui Lindsey Buckingham. Solista și-a revitalizat cariera solo cu albumul THE OTHER SIDE OF THE MIRROR din 1989, ce cuprinde, printre altele, un duet cu Bruce Hornsby, *Two Kinds Of Love*. La album a mai contribuit și Kenny G (saxophone). Cinci ani mai târziu a lansat STREET ANGEL, de pe care s-au remarcat *Maybe Love Will Change Your Mind, Blue Denim* și balada country *Rose Garden*.

Live At Red Rocks (1995), Street Angel (1994), Timespace (1991), The Other Side Of The Mirror (1989), Rock A Little (1985), The Wild Heart (1983), Bella Donna (1981)

Night Ranger

Grup hard rock american înființat în 1980, în San Francisco, compus din: Jack Blades (vocals, bass), Brad Gillis (ex-Ozzy Osbourne; guitar), Alan Fitzgerald (keyboards, ex-Montrose), Jeff Watson (guitar) și Kelly Keagy (drums). Primele lor concerte au avut loc la San Francisco, reușind să-i atragă atenția lui Bill Graham, care i-a ajutat să cânte în deschidere la Santana, Judas Priest și The Doobie Brothers. Primele patru albume ale lor au intrat în Billboard Top 40. Printre acestea se numără DAWN PATROL și MIDNIGHT MADNESS (care cuprinde hitul *You Can Still Rock In America*). SEVEN WISHES a intrat în Top 10 din iunie 1985. Au avut și două single-uri Top 10 cu *Sister Christian* și *Sentimental Street*. Audiența trupei a început să scadă după albumul din 1987, BIG LIFE. Înainte de MAN IN MOTION, Fitzgerald a plecat, iar albumul nu s-a bucurat de vânzările de altădată. La scurt timp, trupa s-a desființat, albumul LIVE IN JAPAN apărând doi ani mai târziu și conținând înregistrări din 1988. Jack Blades a plecat la Damn Yankees.

Rock in Japan: Greatest Hits Live (1999), Feeding Off The Mojo (1995), I Did It For Love (1991), Live In Japan (1990), Greatest Hits (1989), Man In Motion (1988), Big Life (1987), 7 Wishes (1985), Midnight Madness (1983), Dawn Patrol (1982)

Harry Nilsson

Născut Harry Edward Nelson, la 15 iunie 1941, în Brooklyn, New York, SUA, d. 15 ianuarie 1994, în Los Angeles, California, SUA, Nelson s-a mutat în adolescență la Los Angeles, unde a avut diverse servicii și unde a înregistrat și o serie de casete demo. Producătorul Phil Spector a remarcat aceste materiale și a înregistrat piesele *Paradise* și *Here I Sit*, cu The Ronettes, apoi *This Could Be The Night*, cu The Modern Folk Quartet. Artistul a înregistrat el însuși, sub numele de 'Nilsson', piesele *You Can't Take Your Love Away From Me* și *Good Times*, în 1966. În anul următor The Yardbirds au înregistrat piesa lui, *Ten Little Indians*, iar The Monkees au realizat o versiune a unei alte piese, *Cuddly Toy*. Nilsson a semnat apoi cu RCA Records, la care a debutat cu albumul PANDEMONIUM SHADOW SHOW, care cuprinde și un colaj cu piese Beatles, intitulat *You Can't Do That*, foarte apreciat de John Lennon, care avea să-i devină prieten. O serie de alte trupe au beneficiat apoi de compozițiile sale: The Turtles, Herb Alpert și Blood, Sweat & Tears, iar Three Dog Night au avut un hit number one cu *One*, care a apărut și pe albumul lui Nilsson, ARIEL BALLET. Acesta mai cuprinde și piesa lui Fred Neil, *Everybody's Talking*, ce a devenit mai târziu tema filmului *Midnight Cowboy* și a fost primul lui hit Top 10. Au urmat albumele HARRY și HARRY NILSSON SINGS NEWMAN, ultimul conținând compoziții ale lui Randy Newman, care a cântat pe acest LP și la pian. Cel mai mare succes al său a fost albumul NILSSON SCHMILSSON și single-ul *Without You*, compus de Badfinger, care s-a vândut în peste un milion de exemplare și i-a adus un Grammy, în 1972. Au urmat SON OF

SCHMILSSON și A LITTLE TOUCH OF SCHMILSSON IN THE NIGHT. John Lennon i-a produs albumul PUSSY CATS (1974), care include o serie de piese clasice precum *Subterranean Homesick Blues, Save The Last Dance For Me* și *Rock Around The Clock*. Ringo Starr a colaborat cu Nilsson la realizarea soundtrackului pentru filmul *Son Of Dracula*. De altfel, relația lui cu membrii Beatles a dus mereu la speculația că Nilsson va deveni membru al grupului, ceea ce însă nu s-a întâmplat. După asasinarea lui Lennon, Nilsson și-a dedicat o mare parte a timpului pledând pentru controlul armelor de foc.

În anii '80, Nilsson s-a cam retras din muzică, preferând diverse afaceri, printre care se numără și cea cu o companie de distribuție de film pe care a înființat-o în California. În 1988, RCA a editat A TOUCH MORE SCHMILSSON IN THE NIGHT, o colecție de piese celebre, interpretate de Nilsson. Ea a fost urmată de o serie de alte colecții cu hituri mai vechi.

Artistul a murit la 15 ianuarie 1994, în Los Angeles, California, SUA, în timp ce pregătea un nou album. RCA a editat un dublu LP retrospectiv, PERSONAL BEST, care a apărut un an mai târziu.

Nilsson '65: The Debut Sessions (1995), Anthology (1995), Everybody's Talkin' & Other Hits (1990), Greatest Hits (1984), All For Love (1982), Night After Night (1979), All-Time Greatest Hits (1978), Early Times (1977), Knnillsson (1977), That's The Way It Is (1976), Duit On Mon Dei (1975), Sandman (1975), Son Of Dracula (1974), Pussy Cats (1974), A Little Touch Of Schmilsson In The Night (1973), Son Of Schmilsson (1972), Songwriter (1972), Nilsson Schmilsson (1971), Aerial Pandemonium Ballet (1971), The Point (1971), Nilsson Sings Newman (1970), The Point! (1970), Harry (1969), Aerial Ballet (1968), Pandemonium Shadow Show (1967)

Nine Inch Nails

One man band, înființată de Trent Reznor, un multi-instrumentalist, vocalist și compozitor, născut în Pennsylvania. De mic a studiat pianul clasic, după care a început să fie interesat de rock și stilul industrial. După o perioadă în care a lucrat într-un studio din Cleveland și a cântat în trupe locale, Reznor a început să facă înregistrări sub numele de Nine Inch Nails, în 1988. Albumul PRETTY HATE MACHINE a fost compus, cântat și co-produs de el. Cântat cu ajutorul sintetizatoarelor în studio, pe scenă soundul său a fost completat de chitări, iar piesa *Head Like A Hole* i-a adus discul de aur. A urmat BROKEN (al cărui remix a fost intitulat FIXED), care a intrat în Top 10, câștigând un premiu Grammy pentru piesa *Wish*. *Happiness In Slavery*, în varianta video, cu solistul Bob Flanagan, a fost interzis pe multe dintre posturile TV din lume. Reznor a înființat apoi la Los Angeles un studio, într-o casă închiriată, despre care a aflat mai târziu că a fost scena crimelor comise de Manson. Albumul THE DOWNWARD SPIRAL, înregistrat în acest studio, a dat naștere la multe întrebări din partea presei, însă a ajuns number 2 în topurile americane. Reprezentarea sa în concert a fost făcută cu ajutorul lui Robin Finck (guitar), Danny Lohneer (bass, guitar), James Woolley (keyboards) și Chris Vrenna (drums). La LP a colaborat și chitaristul Adrian Bellew (ex-King Crimson). În 1994, Nine Inch Nails a compus câteva piese din coloana sonoră a filmului lui Oliver Stone, *Natural Born Killers*. Un an mai târziu, trupa a lansat un album de piese remixate, intitulat FURTHER DOWN THE SPIRAL, și au făcut turnee împreună cu David Bowie. În 1996, piesa *Happiness In Slavery* (versiunea live apărută pe albumul WOODSTOCK '94) le-a adus un premiu Grammy la categoria Best Metal Performance. În același an, Reznor a înregistrat trei noi piese pentru un alt film al lui David Lynch, *Lost Highway*. Cei doi au apărut împreună pe coperta revistei Rolling Stone din februarie 1997.

Hallo 14 (1999), Further Down The Spiral (1995), Disturbed (1995), The Downward Spiral (1994), Fixed (1992), Broken (EP, 1992), Pretty Hate Machine (1989)

Nirvana

Grup înființat în Aberdeen, Washington, SUA, în 1988, de Kurt Cobain (n. Kurt Donald Cobain, 20 februarie 1967, Hoquiam, Seattle, d. 5 aprilie 1994, Seattle; guitar, vocals), Krist Novoselic (n. 16 mai 1965; bass) și Dave Grohl (n. 14 ianuarie 1969; drums). Au debutat la casa de discuri din Seattle, Sub Pop, cu single-ul *Love Buzz/ Big Cheese*, primul fiind o versiune după o piesă a anilor '60, înregistrată de un grup olandez numit Shocking Blue. Jason Everman (guitar) a fost cooptat chiar înainte de înregistrările la albumul BLEACH, deși nu a contribuit la nici o piesă. După un turneu european, Channing a părăsit grupul, fiind înlocuit cu Dan Peters de la Mudhoney. Acesta apare pe single-ul *Sliver*, din 1990. Everman a părăsit apoi și el echipa pentru

a cânta cu Mindfunk, iar Nirvana a semnat cu Geffen Records, la care au realizat NEVERMIND, care le-a adus mult așteptatul succes comercial. Albumul a intrat în fruntea clasamentelor americane din 1992, iar piesa *Smells Like Teen Spirit* a ajuns în clasamentele internaționale. În același an, Cobain s-a căsătorit cu Courtney Love de la grupul Hole. Înainte de a realiza un nou album, IN UTERO, Cobain devenise dependent de heroină, drog pe care îl consuma pretinzând că îl ajută să combată o problemă cronică de stomac. IN UTERO, apărut în 1993, a debutat pe prima poziție în topuri și a ajuns în scurtă vreme dublu disc de platină. Starea lui Cobain s-a agravat din ce în ce mai mult. Curt Cobain s-a împușcat la data de 5 aprilie 1994. Cadavrul lui a fost descoperit trei zile mai târziu, în casa sa din Seattle.

Grohl și Novoselic au cântat împreună în septembrie, la Capital Theater, cu Stinky Puffs, după care Grohl și-a anunțat decizia de a cânta cu Tom Petty & The Heartbreakers.

From The Muddy Banks Of The Wishkah (1996), MTV Unplugged In New York (1994), In Utero (1993), Incesticide (1992), Nevermind (1991), Bleach (1989)

Ted Nugent

Născut la 13 decembrie 1949, în Detroit, Michigan, SUA, Nugent a învățat singur să cânte la chitară, încă de la vârsta de opt ani. În adolescență a cântat cu The Royal Highboys și Lourds, iar în 1964 s-a mutat împreună cu familia la Chicago, unde a înființat The Amboy Dukes, care a devenit un grup profesionist, deși componența lui n-a fost niciodată una stabilă. În 1974, Ted Nugent And The Amboy Dukes a înregistrat două albume la casa de discuri a lui Frank Zappa, Discreet label, dar în 1976 chitaristul s-a decis pentru cariera solo. Derek St. Holmes (guitar), Rob Grange (bass) și Cliff Davies (drums) l-au acompaniat pe albumele TED NUGENT și FREE FOR ALL. Ted Nugent a devenit curând o atracție de concert, cu un motto de genul: 'If it's too loud you're too old.' În concerte apărea în costumații dintre cele mai ciudate. Câteva dintre aparițiile sale în concert au fost surprinse pe DOUBLE LIVE GONZO, care include piese ca*: Cat Scratch Fever, Motor City Madness* și *Baby Please Don't Go*. Charlie Huhn (guitar) și John Sauter (bass) i-au înlocuit apoi pe St. Holmes și Grange la înregistrarea WEEKEND WARRIORS, STATE OF SHOCK și SCREAM DREAM. În 1981, Nugent a efectuat un turneu mondial, acompaniat de grupul The D.C. Hawks, compus din Mike Gardner (bass), Mark Gerhardt (drums) și trei chitariști: Kurt, Rick și Verne Wagoner. Un an mai târziu a semnat cu Atlantic Records și a înființat o nouă trupă, cu Derek St. Holmes (vocals) și Carmine Appice (drums; ex-Vanilla Fudge). Albumele sale au devenit însă din ce în ce mai puțin populare. În 1989, Nugent a făcut echipă cu Tommy Shaw (vocals, guitar, ex-Styx), Jack Blades (bass, ex-Night Ranger) și Michael Cartellone (drums) în grupul Damn Yankees. Șase ani mai târziu a revenit cu un nou album solo, SPIRIT OF THE WILD.

The Best Of (1999), Live At Hammersmith '79 (1997), Spirit Of The Wild (1995), Out Of Control (1993), Journey To The Centre Of The Mind (1991), If You Can't Lick 'Em, Lick 'Em (1988), Ted Nugent & The Amboy Dukes (1987), Little Miss Dangerous (1986), Penetrator (1984), Nugent (1982), Great Gonzos (1981), Intensities In Ten Cities (1981), Scream Dream (1980), State Of Shock (1979), Double Live Gonzo! (1978), Weekend Warriors (1978), Cat Scratch Fever (1977), Free For All (1976), Ted Nugent (1975), Tooth Fang & Claw (1974), Journey & Migrations (1974), Survival Of The Fittest (1974), Call Of The Wind (1973), Migration (1969)

Gary Numan

Născut Gary Anthony James Webb, la 8 martie 1958, în Hammersmith, Londra, Anglia, Gary Numan și-a început cariera cântând sub numele de Tubeway Army muzică electronică foarte populară în Marea Britanie la sfârșitul anilor '70. Tubeway Army a condus în clasamentele britanice cu piesa *Are Friends Electric?*. La sfârșitul anului 1979, Numan, abandonând pseudonimul de trupă, a înregistrat sub nume propriu *Cars*, un alt number 1 britanic și US Top 10. Albumele sale, THE PLEASURE PRINCIPLE și TELEKON, au fost și ele number 1. Alte succese Top 10 au fost: *We Are Glass, She's Got Claws, I Die: You Die* și *We Take Mystery (To Bed)*. După 1983, albumele sale au încetat să se mai vândă, criticii considerându-l, o dată cu trecerea timpului, din ce în ce mai anacronic. În aceeași perioadă, a devenit foarte interesat de aviație, iar în 1982 a dorit să facă o călătorie în jurul lumii cu avionul, dar a fost arestat în India sub acuzația de spionaj, retrasă ceva mai târziu. În ciuda părerii criticilor muzicali, Gary Numan a continuat să susțină concerte și să înregistreze noi albume chiar și în anii '90.

Here I Am (1994), Sacrifice (1994), The Other Side Of Gary Numan (1992), Outland (1991), Peel Sessions (1989), New Anger (1989), The Skin

Mechanic (1989), Collection (1989), Metal Rhythm (1988), Exhibition (1987), Berseker (1984), The Plan 1978 (1984), The Plan (1984), Warriors (1983), I Assassin (1982), New Man Numan (1982), *Box Set (1981), Dance (1981), Living Ornaments (1981), Telekon (1980), The Pleasure Principal (1979), Replicas (1979), Tubeway Army (1978), First Album (1978)*

O

Sinead O'Connor

S-a născut la 12 decembrie 1966, în Glenageary, Irlanda, iar primele ei experiențe muzicale au fost cu o trupă din Dublin, Ton Ton Macoute, după care a semnat un contract de înregistrare cu Ensign Records în anul 1985, însă înregistrările la primul ei album au fost amânate timp de un an. Primul ei single, *Troy*, a apărut în 1987, dar n-a impresionat deloc. Un an mai târziu, piesa *Mandinka* a ajuns în Top 20 britanic. Albumul THE LION AND THE COBRA s-a vândut destul de bine, datorită acestui single, iar Sinead a intrat în atenția presei. În 1989 a colaborat la numeroase proiecte ale altor artiști și a jucat rolul unei școlărițe catolice de 15 ani în filmul *Hush-a-bye baby*. Cel de-al doilea LP a fost prefațat de o piesă compusă de Prince, *Nothing Compares 2 U*, înregistrată prima oară de grupul Family. Atât single-ul cât și albumul I DO NOT WANT WHAT I HAVEN'T GOT au avut un succes internațional, fiind urmate de un turneu în SUA.

Sinead O'Connor a devenit curând o figură foarte controversată datorită acțiunilor sale, cum ar fi protestul împotriva actelor de cenzură, ruperea fotografiei Papei într-o emisiune TV americană, în anul 1992 (ceea ce i-a adus oprobriul public la o apariție în concertul de celebrare a lui Bob Dylan) și altele. În anul 1993 a apărut ca invitată pe albumul lui Willie Nelson ACROSS THE BORDERLINE.

So Far…The Best Of Sinead O'Connor (1997), Universal Mother (1994), Am I Not Your Girl? (1992), The Lion In The Cage (1990), I Do Not Want What I Haven't Got (1990), The Lion And The Cobra (1987)

Oasis

Trupă din Manchester, Anglia, înființată în anul 1993 de Liam Gallagher (vocals), Paul "Bonehead" Arthurs (guitar), Paul McGuigan (bass) și Tony McCaroll (drums). Puțin mai târziu a venit și Noel Gallagher (guitar), care a devenit compozitorul și liderul trupei. Ca fiecare trupă aflată la început de carieră, Oasis au cântat mai întâi în cluburi, după care au semnat cu Creation Records, la care au realizat un single, *Supersonic*, apărut în 1994, urmat de *Shakermaker*, ambele bucurându-se de succes în topuri. Aceeași soartă a avut-o și *Live Forever*, iar albumul care i-a urmat, DEFINITELY MAYBE, a intrat direct pe locul întâi în topurile britanice. Au urmat o serie de concerte, iar după un turneu american, Noel Gallagher a părăsit pentru o scurtă perioadă grupul. Între timp *Supersonic* a pătruns în topurile americane, iar *Whatever* a ajuns number 2 în cele britanice.

Live Forever a devenit un hit major la MTV și la posturile de radio americane, iar DEFINITELY MAYBE a primit discul de aur. Reveniți în Anglia după un alt turneu american, Oasis au realizat *Some Might Say*, după care Tony McCaroll a plecat, fiind înlocuit de Alan White (drums). Albumul (WHAT'S THE STORY) MORNING GLORY? a apărut în octombrie 1995 și a intrat pe primul loc în topurile britanice și în Top 10 în SUA, Asia și Europa, generând hitul *Wonderwall* și fiind recompensat cu platina.

În 1996, grupul a efectuat un nou turneu american și a dat concerte în Anglia, după care s-au întors în studio pentru înregistrarea unui nou album, care a apărut în august 1997. BE HERE NOW a fost precedat de single-ul *D'You Know What I Mean*.

Brothers From Childhood To Oasis (1997), Be Here Now (1997), (What's The Story) Morning Glory?, (1995), Definitely Maybe (1994)

Obituary

Grup death-metal din Brandon, Florida, SUA. După înregistrarea unui single și a două piese pe compilațiile METAL MASSACRE, sub numele de

Xecutioner, și-au schimbat titulatura în Obituary. Pe vremea când au semnat cu Roadrunner Records, trupa era compusă din: John Tardy (vocals), Allen West (guitar), Trevor Peres (guitar), David Tucker (bass) și Donald Tardy (drums). Primul lor album, SLOWLY WE ROT, a apărut în 1989 și a fost urmat de CAUSE OF DEATH, pe care apar James Murphy (ex-Death, guitar) și Frank Watkins (bass) în locul lui West și respectiv Tucker. La vremea realizării albumului WORLD DEMISE, produs tot de Scott Burns, Tucker a fost înlocuit de Frank Watkins, iar Allen West, care se implicase în propriul său proiect Six Feet Under, de Chris Barnes, de la Canibale Corpse.

Dead (1998), Back from the Dead (1997), World Demise (1994), The End Complete (1992), Cause Of Death (1990), Slowly We Rot (1989)

Billy Ocean

Născut Leslie Sebastian Charles, la 21 ianuarie 1950, în Tailanda, Indiile de Vest, și crescut în Anglia, Ocean a lucrat ca session singer în timp ce era angajat la uzina Dagenham Ford Motor Company. A semnat apoi cu GTO Records, unde a înregistrat hituri ca: *Love Really Hurts Without You* (1976) și *Red Light Spells Danger* (1977). Din păcate, următoarele nu au mai fost pe măsura acestora, Billy Ocean lipsind din topurile britanice până în 1984. În acest timp, s-a mutat în SUA, unde a avut succes cu *Caribbean Queen (No More Love On The Run),* primul lui hit pop number 1 în SUA, editat de casa de discuri Jive. Au urmat *There'll Be Sad Songs (To Make You Cry)* (1986), *Get Outta My Dreams*, *Get Into My Car (*1988), după care a revenit în clasamentele britanice cu hitul number 1 *When The Going Gets Tough, The Tough Get Going* (care a fost inclus și în coloana sonoră a filmului *The Jewel Of The Nile*). Nici albumele sale n-au ocolit topurile, mai ales Top 5.

L.I.F.E. (1997), Time To Move On (1993), Greatest Hits (1989), Tear Down These Walls (1988), Love Zone (1986), Suddenly (1984), Inner Feelings (1982), Nights (Feel Like Getting Down) (1981), City Limit (1980), Billy Ocean (1975)

Offspring

Trupă rock din California, SUA, înființată în 1984, de Dexter Holland (vocals, guitar) și Kreisel (Greg K, bass). Lor li s-au alăturat apoi Ron Welty (drums) și Noodles (guitar). Denumită la început Manic Subsidal, trupa a realizat primul ei single autofinanțat, care a apărut în 1987 într-o mie de exemplare. Le-a luat 2 ani și jumătate ca să scape de ele. A urmat cel de-al doilea single, *Baghdad*, și un LP autointitulat. Primul lor contract l-au semnat cu o casă de discuri punk, Nemesis, distribuită de Cargo, după care s-au mutat la Epitaph Records din Los Angeles, condusă de fostul membru Bad Religion, chitaristul Brett Gurewitz. Aici au debutat în 1992 cu albumul IGNITION, iar în 1994 au realizat SMASH, care a generat hiturile *Come Out and Play (Keep 'Em Separated)* și *Self Esteme*. LP-ul a intrat în Top 5 și s-a vândut în peste 9 milioane de exemplare, ceea ce este un lucru neobișnuit pentru albume apărute la case de discuri independente.

Un an mai târziu au lansat albumul THE OFFSPRING, la propria lor casă de discuri, Nitro, iar în 1996 au semnat cu Columbia Records, unde au înregistrat IXNAY din 1997, urmat de un turneu și de participarea la o serie de festivaluri din Europa.

Americana (1998), Inay (1996), Offspring (1995), Smash (1994), Ignition (1992), Offspring (1988)

Mike Oldfield

Născut la 15 mai 1953, în Reading, Berkshire, Anglia, Mike Oldfield a părăsit școala la 14 ani pentru a-și începe cariera muzicală acompaniind la chitară cântecele folk pe care le cânta sora sa mai mare, Sally Oldfield, prin cluburi. Împreună au format trupa Sallyangie. După numai un an, Mike a înființat propriul lui grup, Barefoot, care n-a avut nici el o viață prea lungă. A cântat apoi la bass în Kevin Ayers And The Whole World, după care a început să lucreze la propriul material.

Pe primul lui album, TUBULAR BELLS, din 1973, Oldfield cântă la toate instrumentele, iar câteva pasaje de pe LP au fost incluse în coloana sonoră a filmului horror *The Exorcist*. Albumul a fost prima realizare a casei de discuri nou înființate pe atunci, Virgin Records.

ON HERGEST RIDGE, albumul care a urmat, n-a reușit să se mențină la nivelul primului.

Împreună cu aranjorul Dave Bedford a editat o nouă versiune TUBULAR BELLS, înregistrată cu Royal Philharmonic Orchestra, în 1975.

OMMADAWN a fost înregistrat cu participarea unor suflători și a unei trupe de percuționiști africani. INCANTATIONS a suferit influențe disco, iar EXPOSED a fost înregistrat în numeroase concerte. PLATINUM, QE2 și FIVE MILES OUT i-au demonstrat originalitatea și faptul că nimic din ceea ce face nu este repetabil.

Cu soprana Maggie Reilly a început să lucreze la înregistrarea albumului CRISIS. După DISCOVERY, a scris muzica pentru filmul *The Killing Fields*. Pe ISLANDS lucrează cu Bonnie Tyler și Kevin Ayers, iar la EARTH MOVING, cu Maggie Reilly, Anita Hegerland și Chris Thompson (ex-Manfred Mann).

În '92 a părăsit Virgin Records și s-a mutat la casa de discuri Warner, unde a colaborat cu Trevor Horn la TUBULAR BELLS II, pentru a marca aniversarea celor 20 de ani care au trecut de la apariția originalului. Se pare că acesta i-a influențat enorm cariera și l-a marcat atât de mult, încât de curând a realizat și TUBULAR BELLS III.

Tubular Bells III (1998), Voyager (1997), 3 Pack (1994), The Best Of Mike Oldfield/Elements (1994), Elements – Mike Oldfield 1973-1991 (1993), Tubular Bells II (1992), Earth Moving (1989), Islands (1987), Discovery (1984), Crises (1983), Five Miles Out (1982), Q.E.2 (1980), Exposed (1979), Platinum (1979), Incantations (1978), Ommadawn (1976), The Orchestral Tubular Bells (1975), Hergest Ridge (1974), Tubular Bells (1972)

Roy Orbison

S-a născut la 23 aprilie 1936, în Vernon, Texas, SUA și a decedat la 7 decembrie 1988. În anii '50 a lucrat cu Norman Petty și Sam Phillips, după care s-a mutat în Nashville, lucrând pentru Acuff-Rose Music. A compus *Claudette*, cedând drepturile grupului Everly Brothers, pentru a scăpa de sub contractul semnat cu Sun Records, după care a semnat cu o casă minoră, Monument. În 1960 a intrat în topuri cu piesa *Up Town*, iar câteva luni mai târziu, când piesa sa *Only The Lonely* a fost respinsă de Elvis Presley și Everly Brothers, Orbison s-a decis s-o cânte chiar el, iar rezultatul a fost senzațional. Cântecul a fost number 1 în topurile britanice și printre primele în cele americane.

Următorii cinci ani i-a petrecut compunând o serie de alte piese care au devenit toate hituri. Printre acestea se numără: *Blue Angel, Dream Baby, Blue Bayou Running Scared, Crying* și *In Dreams*. Chiar și în momentele de vârf Beatles a avut câteva number 1 în clasamentele britanice: *It's Over* și celebra *Oh Pretty Woman*, folosită în anii '80 în coloana sonoră a filmului cu același nume. De altfel, în anii '60, Roy Orbison a efectuat în Marea Britanie o serie de concerte și turnee. Multe tragedii i-au marcat însă destinul, mai întâi când în 1966 soția sa Claudette a murit căzând de pe motocicletă, iar apoi în 1968, când un incendiu i-a distrus casa și i-a ucis cei doi fii.

În 1967, Orbison a avut și un rol în filmul *The Fastest Guitar Alive*. Spre sfârșitul deceniului, s-a rezumat numai la a compune. Anii '70 n-au fost nici ei foarte prielnici, deși compilația sa, apărută în 1976, a intrat în fruntea clasamentelor britanice. În 1979 a suferit o operație pe cord, iar un an mai târziu a câștigat un premiu Grammy pentru duetul său cu Emmylou Harris – *That Lovin' You Feelin' Again*, din filmul *Roadie*. David Lynch i-a folosit apoi cântecul *In Dreams* în filmul *Blue Velvet* din 1986. În anul următor, Orbison a fost inclus în Rock 'n' Roll Hall of Fame. A înregistrat apoi la Virgin Records un album cu piesele lui vechi, folosind însă tehnica modernă. Filmul video A BLACK AND WHITE NIGHT îl arată pe Roy înconjurat de vedete ca Tom Waits, Springsteen și Elvis Costello. A mai cântat cu George Harrison, Bob Dylan, Tom Petty și Jeff Lynne în The Traveling Wilburys, dar la numai o lună de la apariția primului lor LP, Orbison a suferit la Nashville un atac de inimă fatal. Albumul postum MYSTERY GIRL, din 1989, a fost cel mai de succes LP al întregii sale cariere.

16 Biggest Hits (1999), The Very Best Of (1996), King Of Hearts (1992), Original Sound Of Roy Orbison (1992), The Best Of His Rare Solo (1991), The Classic Roy Orbison (1965-1968) (1989), Mystery Girl (1989), The Sun Years (1989), You Got It (1989), Our Love Song (1989), Rare Orbison (1989), The Legendary Roy Orbison (1988), For The Lonely (1988), A Black And White Night (1988), In Dreams (1987), All-Time Greatest Hits, Vol. 1&2 (1985), Classic Roy Orbison (1985), Big O Country (1983), 1965-1973 Singles Collection (1982), Sun Years (1980), Laminar Flow (1979), All Time Greatest Hits Vol. 1, 2 (1979), Regeneration (1977), I'm Still In Love With You (1976), Focus On (1976), Exciting Roy Orbison (1976), All-Time Greatest Hits Of Roy Orbison (1976), Monumental Hits Vol. 1,2 (1975), Milestones (1974), Memphis (1973), Hank Williams The Roy Orbison Way (1971), Big O (1970), Roy Orbison's Many Moods (1969), Sings Don Gibson (1967), The Orbison Way (1966), Orbisong's (1966), There Is Only One Roy Orbison (1965), Roy Orbison Sings (1964), Pretty Woman (1964), In Dreams (1963), Crying (1962), Lonely & Blue (1961), At The Rockhouse (1960)

Orchestral Manoeuvres In The Dark (O.M.D.)

Grup britanic, creat de Paul Humphreys (n. 27 februarie 1960, Liverpool, Anglia) și Andy McCluskey (n. 24 iunie 1959, Liverpool, Anglia), care au înființat mai întâi Equinox, iar apoi au cântat cu VCL XI, Hitlerz Underpantz și The Id. În 1978, cei doi, împreună cu Paul Collister, au cântat pentru prima oară într-un concert sub numele de Orchestral Manoeuvres In The Dark. Au debutat la Factory Records, cu *Electricity*, piesă realizată apoi din nou la DinDisc, o filială a casei de discuri Virgin. În trupă au mai venit Malcom Holmes (ex-Equinox și The Id) și Dave Hughes (Dalek I Love You). În 1980 au realizat single-ul *Red Frame/White Light* și apoi primul lor album, cu numele trupei. Au dat lovitura cu hitul Top 10 *Enola Gay*. După albumul ORGANISATION, Martin Cooper l-a înlocuit pe Dave Hughes. De pe ARCHITECTURE AND MORALITY au fost extrase pe single *Joan Of Arc* și *Maid Of Orleans*.

În 1983, după DAZZLE SHIPS, DinDisc a dat faliment, iar trupa s-a mutat la Virgin Records, unde au înregistrat JUNK CULTURE, la fel de prost primit de critică, ca și precedentul. Pe albumul CRUSH apar noii membri O.M.D., Graham și Neil Weir, care au plecat însă după turneul de promovare al albumului THE PACIFIC AGE, care a fost apreciat numai în SUA. Cel mai mare hit american al lor a fost *If You Leave*, de pe soundtrackul PRETTY IN PINK, din 1986. La puțin timp după plecarea fraților Weir, au plecat și Holmes și Cooper, iar apoi Humphreys. McCluskey a păstrat numele, iar în 1991 a realizat albumul SUGAR TAX, care a generat hitul *Sailing On The Seven Seas*.

Universal (1996), Liberator (1993), Sugar Tax (1991), Best Of Orchestral Manoeuvres In The Dark (1988), The Pacific Age (1986), Crush The Movie (1985), Crush (1985), Junk Culture (1984), Dazzle Ships (1983), Architecture & Moralty (1981), Orchestral Manoeuvres In The Dark (1980), Organisation (1980)

Ozzy Osbourne

Născut John Osbourne, la 3 decembrie 1948, în Birmingham, Anglia, Ozzy s-a făcut cunoscut cu grupul Black Sabbath, pe care l-a părăsit însă în 1979. Imediat după aceasta a înființat propria trupă, cu Lee Kerslake (fost la Uriah Heep; drums), Bob Daisley (de la Rainbow; bass) și Randy Rhoads (fost membru al grupului Quiet Riot; guitar). Au debutat cu BLIZZARD OF OZZ, după care Daisley și Kerslake au plecat, fiind înlocuiți de Tommy Aldridge (de la Pat Travers Band; drums), și de Rudy Sarzo (bass). În decursul carierei sale, Ozzy a șocat prin comportamentul său lumea muzicală și publicul. În același an, chitaristul și prietenul său Rhoads a murit într-un accident de avion. Locul acestuia a fost luat de Brad Gillis, fostul chitarist al grupului Night Ranger. SPEAK OF THE DEVIL, realizat în același an, este un LP live cu piese Sabbath și a fost urmat de un turneu în timpul căruia Sarzo și Gillis au hotărât să plece. În 1983, Daisley s-a întors, iar în trupă a fost cooptat chitaristul Jake E. Lee. Aldridge a plecat după realizarea albumului BARK AT THE MOON. A fost înlocuit de Carmine Appice, înlocuit și el de Randy Castillo. Phil Soussan a devenit apoi noul basist. Daisley a apărut pe NO REST FOR THE WICKED, după care Geezer Butler, de la Black Sabbath, a cântat împreună cu trupa până în 1990. Sfârșitul anilor ’80 a fost foarte dificil pentru Ozzy, el trebuind să facă față unui proces în care a fost acuzat de instigare la sinucidere, prin textul piesei *Suicide Solution*. A trecut prin numeroase crize alcoolice, fiind ajutat să-și revină de soția sa, Sharon (fiica lui Don Arden), care a devenit și managerul său.

În 1992 s-a pregătit pentru un turneu de bun rămas, dar și-a rupt un picior, ceea ce i-a îngreunat apariția pe scenă. Pensionarea însă nu i-a făcut foarte bine și, în 1994, a anunțat realizarea unui nou LP, în colaborare cu Steve Vai. A mai cântat și cu grupul Therapy piesa *Iron Man*, pentru albumul tribut Black Sabbath, BLACK NATIVITY, cu Miss Piggy la *Born To Be Wild*, pentru o compilație Muppets, cu Billy Connolly și boxerul Frank Bruno pe *Urpney Song*, piesă scrisă de Mike Batt pentru serialul de desene animate *Dreamstone* și cu mulți alții, reușind astfel combinații ciudate și unice în felul lor.

Ozz-Fest, Vol. 1: Live (1997), Ozzmosis (1995), Live & Loud (1993), No More Tears (1991), Just Say Ozzy (1990), No Rest For The Wicked (1988), Tribute (1987), The Ultimate Sin (1986), Bark At The Moon (1983), Speak Of The Devil (1982), Diary Of A Madman (1981), Blizzard Of Ozz (1980)

The Outlaws

Grup înființat în Tampa, Florida, SUA, în 1974, în componența: Billy Jones (guitar), Henry Paul (guitar), Hugh Thomasson (guitar), Monty Yoho (drums) și Frank O’Keefe (bass), înlocuit de Harvey Arnold în 1977.

Au debutat la casa de discuri Arista, în 1975, cu un album care a intrat direct pe poziția a 13-a în topul Billboard. Au avut succes și cu single-uri ca *There Goes Another Love Song* și *Lady In Waiting* (piesa titlu a celui de al doilea LP). În 1976, din cauza turneelor foarte lungi și dese, a trebuit să mai angajeze pe cineva la tobe, în persoana lui David Dix, care apare pe albumul live din 1978, BRING IT BACK ALIVE, primul fără Paul (înlocuit de Freddy Salem). În 1981 au intrat în US Top 20 cu piesa titlu a albumului GHOST RIDERS, după care în grup a mai rămas numai Thomasson dintre membrii originali. După LES HOMBRES MALO grupul s-a desființat. Henry Paul și Thomasson au reînființat ceva mai târziu Outlaws înregistrând SOLDIERS OF FORTUNE, din 1986.

Best Of: Green Grass & High Tides (1996), Diablo Canyon (1994), Hittin' The Road – Live! (1993), On The Run (1986), Soldiers Of Fortune (1986), Los Hombres Malo (1982), Greatest Hits (1982), Ghost Riders (1980), In The Eye Of The Storm (1979), Playin' To Win (1978), Bring It Back Alive (1978), Wanted! (1977), Hurry Sundown (1977), Lady In Waiting (1976), The Outlaws (1975)

Overkill

Trupă newyorkeză de thrash metal înființată în 1984 de Bobby Ellsworth (vocals), Bobby Gustafson (guitar), D.D. Vernie (bass) și Sid Falck (drums). Împreună au finanțat un mini album ale cărui drepturi le-au vândut apoi unei case de discuri minore. Nu după mult timp, au semnat cu Megaforce, la care au realizat un album de debut în 1985. FEEL THE FIRE a fost urmat de încă trei LP-uri asemănătoare: UNDER THE INFLUENCE, care le-a adus asemănarea cu Testament, THE YEARS OF DECAY, după care Gustafson și-a dat demisia fiind înlocuit de Rob Cannavino și Merrit Gant (ex-Faith Or Fear). În noua formulă au înregistrat HORRORSCOPE, cel mai bun LP al lor la acea dată, care cuprinde și un cover după o piesă a lui Edgar Winter, *Frankenstein*. Reputația lor a crescut o dată cu participarea la turneele Helloween și Slayer, precum și cu apariția albumului I HEAR BLACK.

Componența actuală a grupului este: Bobby „Blitz" Ellsworth (vocals), D.D. Verni (bass), Joe Comeau (guitar), Sebastian Marino (guitar) și Tim Mallare (drums).

Necroshine (1999), Wrecking Your Neck (1998), From the Underground & Below (1997), Fuck You & Then Some (1996), The Killing Kind (1996), 10 Years Of Wrecking Your Neck – Live (1995), W.F.O. (1994), I Hear Black (1993), Triumph Of The Will (1992), Horrorscope (1991), Fuck You (1990), The Years Of Decay (1989), Under The Influence (1988), Taking Over (1987), Feel The Fire (1985)

P

Robert Palmer

Născut Alan Robert Palmer, la 19 ianuarie 1949, în Batley, Yorkshire, Anglia, Robert s-a mutat la vârsta de trei ani împreună cu părinții în Malta. Mai târziu, Robert a studiat grafica la un colegiu din Slough și a fost pentru scurtă vreme membrul grupului Mandrake Paddle Steamer. În 1969 s-a mutat la Londra, unde a cântat cu The Alan Bown Set, înlocuindu-l pe Jess Roden la voce. Mai târziu, trupa a fost cunoscută sub numele de The Alan Bown. În 1969 grupul a realizat albumul KICK ME OUT, urmat în 1970 de LISTEN. Chiar în timpul înregistrării acestuia, Robert a plecat la grupul Dada, care s-a metamorfozat în Vinegar Joe, și a realizat trei albume pe care apar și piese compuse de Palmer. Din păcate, grupul nu a reușit să atingă succesul comercial și s-a desființat în martie 1974. Robert a fost cooptat atunci în Little Feat, în locul lui Lowell George, dar a înregistrat și ca artist solo, la Island Records. Primul lui LP a fost SNEAKIN' SALLY THROUGH THE ALLEY.

În 1975 s-a mutat la New York, iar în martie 1976 a realizat un nou LP, PRESSURE DROP, ale cărui extrase pe single au fost *Which Of Us Is The Fool/Get Outside* și *Gimme An Inch/Pressure Drop*. SOME PEOPLE CAN DO WHAT THEY LIKE a apărut în octombrie 1976 și conține single-urile *Man Smart/Woman Smarter/Keep In Touch* și

Some People Can Do What They Like/One Last Look. A fost urmat de un turneu britanic și de albumul DOUBLE FUN, apărut în ianuarie 1978. De pe acesta, *Every Kinda People/How Much Fun*, *Come Over/You Overwhelm Me* și *Best Of Both Worlds/ Dub* au intrat atât în topurile americane, cât și în cele britanice. Albumul a intrat pe locul 45 în topurile din SUA.

SECRETS a apărut în 1979, după single-ul *Bad Case of Lovin' You (Doctor, Doctor)/ Love Can Run Faster*, care a intrat în Top 20 și a fost înregistrat în Bahamas, unde a început lunga prietenie între Robert și Chris Frantz, de la Talking Heads. Pe SECRETS apar Dony Wynn la tobe, Jack Waldman (keyboards), Pierre Brock (bass), Kenny Mazur (guitar) și Steve Robbins (keyboards). La următorul album, CLUES, solistul a colaborat cu Gary Numan și cu Robert. Din trupa de acompaniament mai făceau parte Alan Mansfield, Chris Frantz și Andy Fraser. Extrasele pe single au fost *Johnny And Mary/Style Kills* (SUA), *Johnny And Mary/ What's It Take* (UK), *Looking For Clues/Woke Up Laughing, Looking For Clues/In Walks Love Again* (UK), plus compoziția Lennon/McCartney, *Not A Second Time/Woke Up Laughing*.

În ianuarie 1982 a apărut single-ul *Some Guys Have All The Luck/Too Good To Be True*. Prima piesă a fost compusă inițial de J Fortang și rescrisă de Robert în stil propriu, cu un alt text. A fost cel mai mare hit al său de până atunci, urmat de albumul live MAYBE IT'S LIVE.

În 1983, Robert a colaborat cu Rupert Hine la albumul acestuia, THE WILDEST WISH TO FLY și a scris o piesă împreună cu Lynne Goldsmith (cunoscut și ca Will Powers) și Sting. A realizat apoi PRIDE, urmat de un turneu european. A colaborat la albumul lui John Martyn, SAPPHIRE, și a contribuit la piesa *All Shook Up*, din coloana sonoră a filmului *The Explorers*.

În 1985 a colaborat cu John și Andy Taylor de la Duran Duran și cu Tony Thompson (drums) de la Chic, la albumul THE POWER STATION, number 12 în Marea Britanie și number 6 în SUA. A lansat apoi RIPTIDE, de pe care s-au remarcat *Discipline Of Love/Dance For Me* și *Riptide/Back In My Arms*. A urmat single-ul *Addicted To Love/ Let's Fall In Love Tonight* din 1986, primul number 1 al lui Palmer, vândut în milioane de exemplare. Datorită clipului video, solistul a câștigat premiul pentru Best Male Video, la MTV Video Music Awards, și pentru Best Rock Vocal Performance, la premiile Grammy.

În 1986 au apărut *Hyperactive/Woke Up Laughing* și *I Didn't Mean To Turn You On/Woke Up Laughing*. În același an a înregistrat *My Baby's In Love With Another Guy* și *Let Yourself In For It*, din coloana sonoră a filmului *The Colour Of Money* (Culoarea banilor). În martie 1988, *Sweet Lies* și *Want You More* au fost incluse în coloana sonoră a filmului *Sweet Lies*. În 1987 a semnat cu EMI Records, la care a realizat HEAVY NOVA, triplu album de platină, urmat de un turneu în Australia. Doi ani mai târziu a apărut *Tell Me I'm Not Dreaming*, înregistrată inițial de Jermaine Jackson, cu BJ Nelson (backing vocals), urmată de albumul ADDICTION VOLUME 1, editat de Island Records. În 1990, piesa lui, *Life In Detail*, a apărut pe coloana sonoră a filmului Pretty Woman. A urmat colaborarea cu grupul UB40 la *I'll be Your Baby Tonight* (o piesă compusă de Bob Dylan) și albumul DON'T EXPLAIN, care a intrat pe poziția a noua în topurile britanice.

După ADDICTIONS VOLUME 2, editat tot de Island Records, o serie de colaborări, concerte și o apariție în show-ul TV al lui Jay Lenno de la NBC, Robert Palmer a lansat albumul RIDIN' HIGH (1992). Doi ani mai târziu a revenit cu HONEY, după care EMI Records a editat THE VERY BEST OF ROBERT PALMER, care include piese ca *Respect Yourself, You Blow Me Away* și altele. La sfârșitul anului 1996 a apărut cel de-al doilea album semnat The Power Station, LIVING IN FEAR. Un an mai târziu, o nouă compilație, WOKE UP LAUGHING, a fost urmată de RHYTHM& BLUES, album apărut în Japonia. Versiunea lui Robert după piesa Beatles *The Long & Winding Road* a fost folosită într-o campanie publicitară a firmei Subaru. În ediția europeană a albumului, pe lângă aceasta au apărut și *Let's Get It On*, un cover al piesei Free, *All Right Now*, și altele.

The Long And Winding Road (1998), Rhythm & Blues (1998), Woke Up Laughin' (1997), The Very Best Of Robert Palmer (1997), The Very Best Of (1995), Honey (1994), True Romance (sound- track, 1993), Addictions, Vol. 2 (1992), Ridin' High (1992), Don't Explain (1990), Addictions, Vol. 1 (1989), Heavy Nova (1988), Riptide (1985), Pride (1983), Maybe It's Live (1982), Clues (1980), Secrets (1979), Double Fun (1978), Some People Can Do What They Like (1976), Pressure Drop (1975), Sneakin' Sally Through The Alley (1974)

Pantera

Grup american heavy metal înființat în Texas, în 1981, în componența: Terry Glaze (guitar,

vocals), Darrell Lance Abbott (n. 20 august 1966, în Dallas, Texas, SUA; guitar), Rex Rocker (n. 27 iulie 1964, în Graham, Texas, SUA; bass) și Vince Paul Abbott (n. 11 martie 1964, în Dallas, Texas, SUA; drums). Au debutat cu METAL MAGIC în 1983, după care au cântat în deschidere la Dokken, Stryper și Quiet Riot. PROJECTS IN THE JUNGLE a precedat schimbarea de nume a membrilor grupului: Glaze a devenit Terence Lee, Darrell Abbott – Diamond Darrell, iar Vince a devenit Vinnie Paul. A urmat I AM THE NIGHT, din 1985, după care Lee a părăsit grupul, fiind înlocuit pentru un an de zile de David Peacock, care n-a apărut însă pe nici un LP al grupului. La înregistrarea albumului POWER METAL, îl aveau deja la voce pe Phil Anselmo (n. 30 iunie 1968, în New Orleans, Louisiana, SUA; vocals). În 1990 au semnat cu o casă de discuri importantă, Atco Records, și s-au consacrat cu albumul COWBOYS FROM HELL, urmat de un alt LP inspirat, VULGAR DISPLAY OF POWER și de FAR BEYOND DRIVEN, care a fost number 1 pe ambele părți ale Atlanticului. Apoi Diamond și-a schimbat numele în Dimebag.

La 7 mai 1996 a fost lansat un nou album Pantera, THE GREAT SOUTHERN TRENDKILL, urmat de turnee în Japonia, Australia, Noua Zeelandă și SUA. În 1997, *Suicide Note Pt. I* a fost nominalizată la premiile Grammy pentru Best Metal Performance, după care a apărut OFFICIAL LIVE: 101 PROOF, album ce cuprinde 14 piese live, plus două noi. În același an au fost din nou nominalizați la premiile Grammy pentru Best Metal Performance, cu o piesă mai veche, *Cemetery Gates*, apărută și pe OFFICIAL LIVE: 101 PROOF.

Nosatsu Live (1998), Official Live: 101 Proof (1997), The Great Southern Trendkill (1996), Driven Down Under (1994), Far Beyond Driven (1994), Vulgar Display Of Power (1992), Cowboys From Hell (1990), Power Metal (1988)

Paradise Lost

Grup death metal din Halifax, Anglia, înființat în 1988, al cărui nume provine de la poemul cu același nume al poetului John Milton (1608-1674). Din componența inițială făceau parte: Nick Holmes (vocals), Gregor Mackintosh (guitar), Aaron Aedy (guitar), Stephen Edmondson (bass) și Matthew Archer (drums), iar primul lor contract a fost cu casa de discuri independentă Peaceville. În 1990 au debutat cu albumul LOST PARADISE, urmat de GOTHIC și de un turneu european.

În 1992, grupul a părăsit casa de discuri Peaceville și a semnat cu Music For Nations, la care a realizat un nou album, SHADES OF GOD, care le-a adus o audiență foarte largă. Paradise Lost a cântat apoi din nou în Europa, a participat la festivaluri în Germania și la celebrul Dynamo Festival din Olanda, în fața a 30.000 de fani. În octombrie au ieșit din nou la rampă cu EP-ul AS I DIE, a cărui piesă titlu a fost intens mediatizată de postul MTV. Un an mai târziu, grupul a lansat albumul ICON, urmat de un turneu cu Sepultura. La sfârșitul anului 1994, înainte de a înregistra cel de-al cincilea LP, DRACONIAN TIMES, Matt Archer a plecat. În locul lui a venit Lee Morris. După apariția LP-ului din 1995, trupa a plecat într-un turneu mondial, iar la întoarcere au intrat din nou în studiouri pentru înregistrarea albumului ONE SECOND, mai melodic decât toate celelalte.

În mai 1999 a apărut HOST, editat de casa de discuri EMI.

Host (1999), One Second (1997), Draconian Times (1995), Icon (1993), As I Die (EP, 1992), Shades Of God (1992), Gothic (1991), Lost Paradise (1990)

Charlie Parker

Născut la 29 august 1920, în Kansas City, Kansas, SUA, d. 12 martie 1955, Charles Christopher Parker a început să cânte la saxofon încă din copilărie, iar la 14 ani a părăsit școala pentru a-și croi o carieră muzicală. O apariție la clubul High Hat a fost un insucces total, ceea ce l-a făcut să-și abandoneze instrumentul vreme de trei luni. După un alt eșec, Parker a decis să studieze mai intens. A cântat în trupe, căpătând experiență și învățând de la Tommy Douglas și Buster Smith. Un turneu cu George E. Lee și lecțiile despre armonie primite de la pianistul Carrie Powell i-au fost de mare ajutor. A cântat apoi cu trupa Jay McShann în 1938, solourile sale la piesele *Sepian Bounce, Jumpin Blues'* și *Lonely Boy Blues* atrăgând atenția publicului. Colaborarea cu trupele lui Earl Hines și Billy Eckstine a dus la întâlnirea cu Dizzy Gillespie. Parker a plecat apoi la New York, unde a cântat într-o serie de cluburi. Împreună cu Dizzy, tobarii Kenny Clarke și Max Roach, plus contribuția lui Charlie Christian și a lui Thelonious Monk, Charlie a fost pionierul unei noi muzici. A înregistrat pentru prima dată în 1944, cu grupul lui Tiny Grimes.

Tot în această perioadă a devenit și dependent de heroină. În 1946 a înregistrat la casa de discuri a lui Ross Russell, Dial Records, cu o serie de

muzicieni ca Lucky Thompson, Howard McGhee, Wardell Gray și Dodo Marmarosa. Problemele sale cu heroina s-au agravat, iar comportamentul lui a devenit din ce în ce mai bizar. După ce a dat foc camerei lui de hotel, saxofonistul a fost încarcerat în aripa de psihiatrie a închisorii din LA, iar apoi a petrecut 6 luni într-o clinică de specialitate, pomenită în *Relaxin*, *At Camarillo*, din 1947. La întoarcerea în New York a înființat un grup cu Miles Davis și Max Roach, înregistrând câteva piese ca *Scrapple From The Apple* și *Klactoveeseds-tene*. Parker a plecat pentru prima oară în Europa în 1949, când a cântat la un festival de jaz din Paris. Ultima sa apariție publică a fost la 4 martie 1955, la Birdland, un club denumit după porecla pe care Charlie o primise în copilărie (bird). Din cauza ulcerului și a cirozei de care suferea, saxofonistul a decedat la data de 12 martie 1955 în camera de hotel a baroanei Pannonica de Koenigswarter.

The Ultimate Charlie Parker Collection (1997), South Of The Border (1995), Bird's Best Bop On Verve (1995), Charlie Parker With Strings (1995), Carvin' The Bird (1994), Verve Jazz Masters 15 (1994), Verve Masters 28: Charlie Parker Plays Standards (1994), Bird's Eyes, Vol. 8, 9, 10 (1993), Early Bird (1940-1944) (1992), The Essential Charlie Parker (1992), Best Of The Bird (1991), Charlie Parker (1991), The Cole Porter Songbook (1991), Early Bird (1989), Bebop & Bird, Vol. 1, 2 (1988), The Bird You Never Heard (1988), Bird: The Complete Charlie Parker On Verve (1988), Bird: The Original Recordings Of Charlie Parker (1988), Compact Jazz (1987), Broadcast Performances (1978), Apartment Jam Sessions (1977), The Charlie Parker Dizzy Gillespie Years (1973), Live At Carnegie Hall (1965), The Charlie Parker Story (1956), Bird At The Hi-Hat (1954), The Verve Years ('52-'54), Bird At Hi Hat (1953), At Storyville (1953), Now's The Time (1953), Inglewood Jam (1952), Jam Session (1952), The Verve Years ('50-'51), Swedish Schnapps (1951), 1949 Concert & All-Stars 1950-1951 (1951), At Carnegie Hall, Christmas `49 (1950), Bird At St. Nick's (1950), Bird & Diz (1950), An Evening At Home With The Bird (1950), Apartment Sessions (1950), The Verve Years ('48-'50), Bird At St. Nicks (1950), In Sweden (1950), At The Roost Vol. 1, 2, 3, 4 (1949), Jazz At The Philharmonic 1949 (1949), Bird In Paris (1949), Charlie Parker (1948), Sessions Live Vol. 1, 2 (1948), Bird At The Roots (1948), Charlie Parker Story On Dial Vol. 1, 2 (1947), Legendary Dial Masters, Vol. 1&2 (1947), The Complete Dial Sessions (1947), 1946 Jazz At The Philharmonic Concert (1946), Bebop's Heartbeat (1945), Rara Avis (1949), At Carnagie Hall (1949), The Band That Never Was (1948), Bebop's Heartbeat (1945), The Complete Savoy Studio Sessions (1944), Bird Of The Bebop (1943), The Complete Birth Of The Bebop (1940), Early Bird (1940)

Jaco Pastorius

Născut John Francis Pastorius, la 1 decembrie 1951, în Norristown, Pennsylvania, SUA, d. 21 septembrie 1987, în Fort Lauderdale, Florida, SUA, Jaco a fost îndrumat spre muzică de tatăl său, care a cântat la tobe și voce. Pastorius a învățat să cânte la bass, tobe, chitară, pian și saxofon încă din adolescență. După ce i-a acompaniat pe Temptations și The Supremes, cariera sa a început să se consolideze. În 1975, Bobby Colomby (drums) de la Blood, Sweat And Tears, a făcut aranjamentele pentru primul LP al lui Pastorius, iar un an mai târziu, Pat Metheny l-a rugat să cânte la bass pe albumul său de debut, dar cel mai important moment al carierei sale a fost în 1976, când a fost racolat de grupul Weather Report, cu care a înregistrat albumul HEAVY WEATHER. În 1980 a înființat propria lui trupă, Word Of Mouth, iar timp de trei ani a făcut numeroase turnee. Basistul suferea însă de alcoolism și depresii, iar în 1987 a fost rănit mortal într-o încăierare care a avut loc în fața Midnight Club din Fort Lauderdale.

The Birthday Concert (1995), Heavy N' Jazz (1993), Live In Nyc, Vol. 2 – Trio (1992), Live In Nyc, Vol. 1 – Punk Jazz (1990), Live In Italy (1986), Honestly Solo Live (1986), PDB (1986), Jazz Street (1986), Live In Italy (1986), Live in New York City, Vol. 5: Raca (1985), Live in New York City, Vol. 4: Trio 2 (1984), Invitation (1983), The Birthday Concert (1981), Word Of Mouth (1981), Jaco Pastorius (1976), Jaco (1974)

John Patitucci

Născut la 22 decembrie 1959, în Brooklyn, New York, SUA, Patitucci a început să cânte la chitară bass electrică încă de la 10 ani. Alături de fratele lui, Thomas, care cânta la chitară, John a apărut la o serie de petreceri din Long Island, la care cei doi au cântat piese rock n'roll. La scurt timp a descoperit jazul prin intermediul unor discuri pe care i le-a adus bunicul lui și care conțineau muzica lui Thad Jones, Art Blakey,

Ray Charles, Jimmy Smith, Wes Montgomery și alții. După ce familia lui s-a mutat din Brooklyn în San Ramon, California de Nord, Patitucci a început să cânte la bass acustic în orchestra sa de liceu. A fost introdus în jaz de profesorul Chris Poehler și a studiat opera acustică a lui Ron Carter, Dave Holland, Charlie Haden și Eddie Gomez, plus tehnica bassului electric a lui Larry Graham, Marcus Miller Stanley Clarke și Jaco Pastorius. În 1982 s-a mutat în Los Angeles, unde a apărut prin diverse cluburi, tehnica sa de a cânta la chitară atrăgând foarte repede atenția. A început să cânte live și în studio cu artiști ca Stan Getz, David Sanborn, Joe Farrell, Victor Feldman, Freddie Hubbard, Larry Carlton și Wayne Shorter.

Punctul de cotitură în cariera sa a avut loc în 1985, când l-a cunoscut pe Chick Corea (prin intermediul lui Feldman), care l-a invitat să cânte cu Elektric Band, ceea ce a și făcut vreme de 10 ani. Împreună au înregistrat 5 albume cu Elektric Band și două cu Akoustic Band, tot a lui Corea. Acesta din urmă i-a oferit oportunitatea de a-și lansa propria carieră solo, în 1987, cu albumul JOHN PATITUCCI, urmat de încă cinci albume. De la sfârșitul anilor '80 a început să lucreze la casa de discuri a lui Chick, GRP, și a înregistrat o serie de albume, dintre care SKETCHBOOK, cu Peter Erskine (drums), Michael Brecker (tenor saxophone) și John Scofield (guitar), este unul dintre cele mai apreciate.

Chitaristul l-a părăsit apoi pe Corea, iar după divorțul de prima lui soție, din 1994, a cunoscut-o pe cea de a doua, Sachi. Împreună au acum o fiică, după nașterea căreia Patitucci a înregistrat un nou album.

One More Angel (1997), Mistura Fina (1995), Another World (1993), Heart Of The Bass (1992), Sketchbook (1990), On The Corner (1989), John Patitucci (1987)

Pearl Jam

Grup rock înființat în Seattle, SUA, în 1990, de Jeff Ament (n. 10 martie 1963, în Big Sandy, Montana, SUA; bass) și Stone Gossard (n. 20 iulie 1966, în Seattle, Washington; rhythm guitar). Gossard a cântat cu Steve Turner în The Ducky Boys, după care acesta din urmă a plecat să cânte cu Ament, în Green River, grup al cărui membru a devenit apoi și Gossard. Când acesta s-a desființat, Gossard și Ament s-au dus la Mother Love Bone, al cărui lider era Andrew Wood. După moartea acestuia, cei doi au cântat cu Temple Of The Dog, alături de Chris Cornell și Matt Cameron (n. 5 aprilie 1965 în Pensacola, Florida, SUA; drums) de la Soundgarden, plus Mike McCready (n. 5 aprilie în Seattle, Washington, SUA, ex-Shadow; guitar) și solistul Eddie Vedder (n. Edwards Lois Severson la 23 decembrie 1966, în Evanstan, Illinois, SUA; vocals, guitar, ex-Bad Radio). Ultimii doi au făcut apoi echipă cu Ament și Gossard și astfel s-a născut Pearl Jam, în care a fost cooptat la tobe Dave Krusen. În 1991 au semnat cu Epic Records, iar un an mai târziu au debutat cu TEN care, alături de show-urile lor dinamice, i-a adus la rangul de superstaruri aproape instantaneu. În SUA, LP-ul a rămas în Top 20 un an și jumătate după realizarea lui, vânzându-se în peste 4 milioane de exemplare. Din cauza turneelor de promovare a acestuia, Vedder a fost adus într-o stare critică, fiind aproape de un colaps nervos. Și-a revenit însă la timp pentru a participa la turneul Lollapalooza II, la înregistrările MTV Unplugged și la apariția trupei sub numele de Citizen Dick, în filmul lui Cameron Crowe, *Singles*. Vedder a mai participat și la reuniunea Doors, cu ocazia ceremoniei de includere a trupei în Rock 'n' Roll Hall Of Fame, cântând versiuni ale pieselor *Roadhouse Blues, Break On Through* și *Light My Fire*. În 1991, Dave Krusen a părăsit grupul pentru a cânta cu Son Of Man, o altă trupă din Seattle. A fost înlocuit mai întâi cu Matt Chamberlain, iar apoi cu Dave Abbruzzese, care a fost însă concediat în august 1994. Locul lui a fost luat de Jack Irons (n. 18 iulie 1962, în Los Angeles, California, ex-Red Hot Chilli Peppers), înlocuit actualmente din cauza problemelor sale de sănătate, cu Matt Cameroon de la Soundgarden. Pearl Jam s-au numit inițial Mookie Blaylock, după numele unui jucător american de baschet, nume pe care l-au schimbat în cel actual din cauza protestelor acestuia. Pearl Jam se trage de la numele bunicii lui Eddie, Pearl, care obișnuia să facă o marmeladă (jam) foarte apreciată.

Live On Two Legs (1999), Yield (1998), No Code (1996), Vitalogy (1994), Vs. (1993), Ten (1991)

Carl Perkins

Născut Carl Lee Perkins, la 9 aprilie 1932, în Ridgely, Tennessee, SUA, Carl Perkins a crescut într-o familie extrem de săracă. După cel de-al doilea război mondial, s-a mutat în Bemis, Tennessee, unde a lucrat, împreună cu fratele său, pe o plantație de bumbac. A învățat singur să cânte la chitară, mai întâi la una rudimentară, după care a schimbat-o cu una electrică. În 1953,

împreună cu frații săi, Jay (rhythm guitar) și Clayton (bass), plus W.S. Fluke Holland (drums) au înființat un grup hillbilly și au început să cânte prin cluburi. În 1954 au dat o probă pentru Sun Records, care un an mai târziu le-a editat două piese: *Movie Magg* și *Turn Around*, apoi *Let The Jukebox Keep On Playing,* și *Gone! Gone! Gone!* Nici una dintre ele nu a devenit hit. Au urmat însă hiturile *Blue Suede Shoes*, înregistrat la 19 decembrie 1955, alături de *Honey Don't* și altele. La puțin timp după aceasta, Perkins și grupul său au avut un accident de mașină în timp ce se îndreptau spre New York, când managerul lor, Stuart Pinkham, a adormit la volan. Din cauza accidentului, Perkins nu a putut să promoveze hitul, iar momentul a fost ratat și nici unul dintre următoarele patru single-uri nu a mai intrat în topuri atât de sus. *A Boppin' The Blues* a fost number 70, iar *Your True Love*, number 67. Au urmat *Everybody's Trying To Be My Baby, Matchbox* și altele, multe preluate mai târziu de Beatles.

La data de 4 decembrie 1956, Perkins, Carl, Lewis și Presley au realizat un jam session care a fost înregistrat la Sun Records și editat după 20 de ani sub numele de The Million Dollar Quartet. Perkins a apărut apoi în filmul *Jamboree*, cântând *Glad All Over*. În 1958 s-a mutat la Columbia Records, unde a înregistrat *Pink Pedal Pushers* și *Pointed Toe Shoes*, care au intrat în topuri, dar nu pe primele locuri. În același an, Jay Perkins a murit, motiv pentru care Carl a devenit alcoolic.

În 1963, Perkins a semnat cu Decca Records, la care n-a apărut însă nici un hit. Între 1963-64 a făcut turnee în afara SUA. În Anglia i-a întâlnit pe cei de la Beatles, fiind prezent în timpul înregistrărilor de către aceștia a pieselor sale. În 1966 a părăsit Decca pentru casa de discuri country, Dollie Records, iar un an mai târziu a cântat cu trupa lui Johnny Cash. În 1969, Cash a înregistrat piesa lui Perkins, *Daddy Sang Bass*, iar în 1970, Perkins s-a întors la Columbia, unde a realizat un album cu grupul rock NRBQ. În 1974 a semnat cu Mercury Records. În 1976, Perkins a făcut turnee cu o trupă compusă din cei doi fii ai săi, iar un an mai târziu a înregistrat un single tribut în memoria lui Elvis Presley, *The EP Express*. Tot atunci a realizat și un nou LP la Jet Records, apărut în 1978. În anii '80, reputația sa de pionier al rockului a crescut. A înregistrat un album împreună cu Cash și Lewis, THE SURVIVORS, și unul cu Cash, Lewis și Roy Orbison, THE CLASS OF '55, apărut în 1986. Perkins a cântat în concerte și a colaborat cu muzicieni ca Paul McCartney și cu The Stray Cats. În 1985 a apărut la televiziune, cu ocazia împlinirii a 30 de ani de la apariția *Blue Suede Shoes*, alături de Harrison, Ringo Starr, Dave Edmunds, doi membri de la Stray Cats, Rosanne Cash și Eric Clapton. În 1987, Perkins a fost inclus în Rock And Roll Hall of Fame, iar în 1989 a semnat cu Universal Records, la care a realizat albumul BORN TO ROCK. Opera sa a fost editată și reeditată pe o serie de albume și colecții, în diferite țări.

Go Cat Go! (1996), Best Of The Sun Sessions (1995), Carl Perkins & Sons (1993), Friends, Family And Legends (1993), Restless: The Columbia Years (1992), Born To Rock (1990), The Classic (1990), Jive After Five: Best Of (1959-1978) (1990), The Greatest Hits (1989), Honky Tonk Gal: Rare And Unissued Sun Masters (1989), Up Through The Years, 1954-1957 (1986), Original Sun Greatest Hits (1986), Dixie Fried (1986), Disciple In Blue Suede Shoes (1984), Sun Years (1982), Live At Austin (1981), Country Soul (1979), Ol' Blue Suedes Back (1978), Carl Perkins & Sons (1977), Lang Tall Sally (1977), Original Carl Perkins (1976), Carl Perkins Show (1976), Rockin' Guitar Man (1975), My Kind Of Country (1974), Greatest Hits (1972), Brown Eyed Hansom Man (1972), Boppin' The Blues (1970), Original Golden Hits (1970), On Top (1969), Country Boy's Dream – The Dollie Masters (1968), Teen Beat (1961), Dance Album (1959), Whole Lotta Shakin' (1958)

Pet Shop Boys

Duo pop britanic, înființat în 1981, de Neil Tennant (n. 10 iulie 1954, North Shields, în Northumberland, Anglia; vocals) și Chris Lowe (n. 4 octombrie 1959, în Blackpool, Lancashire, Anglia; keyboards). După o serie de casete demo, au atras atenția producătorului din New York, Bobby Orlando, iar în 1984, acesta le-a produs piesa *West End Girls*, care a trecut însă neobservată. După ce au fost concediați de Epic Records, au semnat cu Parlophone și au realizat single-ul *Opportunities (Let's Make Lots Of Money)*, care nu a făcut nici el impresie, însă o reînregistrare a *West End Girls,* produsă de Stephen Hague, a început să se vândă destul de bine la sfârșitul anului 1985, iar în anul următor a intrat pe primele locuri în topuri. A urmat albumul de debut PLEASE, *Love Comes Quickly* și un remix după *Opportunities (Let's Make Lots Of Money)*, plus *Suburbia*. Un an mai târziu au realizat un alt

number 1, *It's A Sin*. Colaborarea lor cu Dusty Springfield, *What Have I Done To Deserve This?*, a ajuns number 2, iar un cover după piesa lui Elvis Presley, *Always On My Mind*, a intrat de asemenea în topuri. După apariția unui alt album excelent, ACTUALLY, grupul a apărut în filmul *It Couldn't Happen Here*. *Heart*, care a condus și ea în clasamentele britanice, a fost urmată de compoziții și producția Eighth Wonder, *I'm Not Scared*. INTROSPECTIVE (1988) a generat hituri ca *Domino Dancing, It's Alright* și *Left To My Own Devices*. Au urmat o serie de turnee în Japonia, Marea Britanie și alte țări, alături de o trupă de acompaniament compusă din actori și dansatori. Au colaborat apoi cu Liza Minnelli la hitul acesteia, *Results*. Au continuat cu piesele *Being Boring*, o versiune după piesa U2, *Where The Streets Have No Name*, și după cea a lui Andy Williams, *Can't Take My Eyes Off You*. În 1991 au realizat compilația DISCOGRAPHY, iar single-ul *Can You Forgive Her* a precedat albumul din 1993, VERY.

Originals (1997), Bilingual (1996), Flippantly (1995), Alternative (1995), Disco 2 (1994), Seriously (1994), Very Relentless (1994), Very (1993), Discography – The Complete Singles Collection (1991), Behavior (1990), Introspective (1988), Actually (1987), Disco – The Remix Album (1986), Please (1986)

Tom Petty & The Heartbreakers

Grup înființat în 1971 de Tom Petty (n. 20 octombrie 1953, Florida, SUA; guitar) din rămășițele primei sale trupe profesioniste, Mudcrutch. Membrii săi inițiali au fost: Mike Campbell (n. 1 februarie 1954, Florida, SUA; guitar), Benmont Tench (n. 7 septembrie 1954, Gainesville, Florida, SUA; keyboards), Stan Lynch (n. 21 mai 1955, Gainesville, Florida, SUA; drums) și Ron Blair (n.16 septembrie 1952, Macon, Georgia, SUA; bass). Mai târziu, Steve Ferrone (drums) l-a înlocuit pe Stan Lynch, iar Howie Epstein (bass) a fost recrutat alături de Petty, Tench și Campbell în 1982.

Primul album al grupului a avut un impact mai mare în Anglia decât în SUA, unde a intrat în topuri abia la un an de la realizarea lui. A fost urmat de YOU'RE GONNA GET IT, foarte bine primit, și de DAMN THE TORPEDOES, care a devenit disc de platină. Au urmat o serie de alte albume, un duet Tom Petty-Stevie Nicks, *Stop Draggin' My Heart Around* (1981), iar în 1985 un alt hit major, *Don't Come Around Here No More*.

Albumul SOUTHERN ACCENTS a fost un alt best seller, iar în anul lansării sale, Petty a apărut la concertul Live Aid din Philadelphia. Un an mai târziu, a cântat din nou cu Nicks un remake după o piesă Searchers, *Needles And Pins*. A cântat apoi în concerte alături de Bob Dylan, pe ale cărui albume a și apărut, atât la voce cât și în calitate de compozitor. După albumul live PACK UP THE PLANTATION, Petty a trecut printr-o mare tragedie: casa sa a ars din temelii.

În 1988, el, Jeff Lynne, George Harrison, Roy Orbison și Bob Dylan au înființat The Traveling Wilburys, care a realizat două albume de platină: THE TRAVELING WILBURYS (1988) și VOLUME THREE (1990).

În 1989, Tom Petty a realizat primul lui LP solo, FULL MOON FEVER, care a intrat imediat în topul Billboard și a generat hituri ca *Free Fallin'* și *Runnin' Down A Dream*.

A urmat INTO THE GREAT WIDE OPEN, plus GREATEST HITS, din 1993, care s-a vândut în milioane de exemplare. De pe acesta, *Mary Jane's Last Dance* (clipul video) a fost nominalizată la MTV Video Music Awards, la secțiunea Best Male Video. La ceremonie, Tom Petty a primit și un Video Vanguard Award pentru întreaga carieră. Doi ani mai târziu, ASCAP i-a acordat premiul Golden Note, pentru munca de compozitor, urmat de premiul George And Ira Gershwin pentru întreaga activitate muzicală. Albumul WILDFLOWERS (nominalizat la premiile Grammy pentru Best Rock Album) a apărut la Warner Bros. Records în 1994 și s-a vândut foarte bine. A generat hiturile *You Don't Know How It Feels* (Best Male Rock Vocal Performance la premiile Grammy), *You Wteck Me* și *It's Good To Be King*.

În 1999, numele Tom Petty And The Heartbreakers a fost înscris pe o stea de pe Walk of Fame din Hollywood.

Echo (1999), Songs And Music From The Motion Picture She's The One (1996), Playback (1995), Wildflowers (1994), Greatest Hits (1993), Into The Great Wide Open (1991), Full Moon Fever (1989), Let Me Up (I've Had Enough) (1987), Pack Up The Plantation (Live) (1985), Southern Accents (1985), Long After Dark (1982), Hard Promises (1981), Damn The Torpedoes (1979), You're Gonna Get It (1978), Tom Petty & The Heartbreakers (1976)

Wilson Pickett

Născut la 18 martie 1941, în Prattville, Alabama, SUA și crescut în Detroit, Pickett și-a început cariera în câteva dintre trupele R&B locale. A intrat apoi în The Falcons, cântând în 1962 la voce pe hitul acestora, *I Found A Love*, după care și-a lansat propria carieră solo. Primele sale single-uri au fost *If You Need Me* și *It's Too Late*, apărut la casa de discuri a lui Lloyd Price, Double L. Împreună cu Steve Cropper (guitar) a înregistrat apoi *In The Midnight Hour* și *Don't Fight It*, amândouă din 1965, la casa de discuri Atlantic, la care se mutase cu un an în urmă. Au urmat *634-5789 (Soulsville, USA), Land Of A 1,000 Dances, Mustang Sally* (din 1966) și *Funky Broadway* (1967). Alte colaborări ale cântărețului au fost cu Falcon Eddie Floyd și Bobby Womack, acesta din urmă contribuind la șase piese de pe albumul lui Wilson Pickett din 1968, THE MIDNIGHT MOVER. În studioul Muscle a înregistrat o versiune interesantă a piesei *Hey Jude*, cu Duane Allman (guitar), iar din colaborarea sa cu producătorii Gamble And Huff au rezultat alte două hituri: *Engine Number 9* (1970) și *Don't Let The Green Grass Fool You* (1971). *Don't Knock My Love* a fost ultimul său cântec editat de Atlantic, intrat în Top 20, după care Wilson s-a mutat la RCA, în 1972. Tot în studioul Muscle Shoals a realizat și albumul FUNKY SITUATION (1978), editat de propria sa casă de discuri, Wicked. Printre colaborările sale se mai numără cele cu Don Covay, Joe Tex, Ben E. King și Solomon Burke, precum și cea la filmul *The Commitments* din 1991.

A Man And A Half: Best Of Wilson Pickett (1992), Greatest Hits (1987), American Soul Man (1987), Right Track (1981), I Want You (1979), A Funky Situation (1978), Greatest Hits (1976), Peace Breaker (1975), Pickett In Pocket (1974), Live In Japan (1974), Tonight I'm Biggest Audience (1974), Miz Lena's Boy (1973), Mr. Magic Man (1973), Wilson Pickett's Greatest Hits (1973), Join Me And Let's Be Free (1972), Don't Knock My Love (1971), Best Of, Vol. 2 (1971), Right On (1970), Hey Jude (1969), I'm In Love (1968), Midnight Mover (1968), Best Of (1967), The Sound Of Wilson Pickett (1967), The Wicked Pikett (1966), The Exciting Wilson Pickett (1966), In The Midnight Hour (1965), It's Too Late (1963)

Pink Floyd

Grup înființat în Londra, în 1967, în componența: Syd Barrett (n. Roger Barrett, 6 ianuarie 1946, Cambridge, Anglia; vocals), Roger Waters (n. 9 septembrie 1944, Cambridge, Anglia; vocals, bass), Nick Mason (n. 27 ianuarie 1945, Birmingham, Anglia; drums) și Rick Wright (n. 28 iulie 1945, Londra, Anglia; keyboards). Au început cântând în cluburi, în special la UFO, iar single-urile compuse de Syd Barrett, *Arnold Layne* și *See Emily Play* au intrat apoi în Top 20 britanic. Din cauza consumului excesiv de droguri, Barrett a devenit destul de dificil, intrând în stări de inconștiență pe scenă și devenind incoerent în interviuri. Din această cauză, colegii lui l-au cooptat în trupă pe prietenul său, David Gilmour (n. 6 martie 1944, Cambridge, Anglia; guitar, vocals), iar după o scurtă perioadă l-au concediat pe Syd. În 1969 au realizat UMMAGUMMA și soundtrackul filmului *More*, care conține și piesele *Cirrus Minor* și *Nile Song*. În anul următor au cântat în fața a 100.000 de fani în Hyde Park, înregistrând apoi albumul ATOM HEART MOTHER, cu o copertă realizată de studioul fotografic Hipgnosis, care a fost și autorul copertei MEDDLE, album pe care au apărut *One Of These Days* și *Echoes*.

Albumul DARK SIDE OF THE MOON din 1973 a marcat apariția lui Waters ca textier și a devenit cel mai bine vândut LP al tuturor timpurilor, vânzările ridicându-se la peste 25 de milioane de exemplare. În topul Billboard a apărut vreme de 10 ani.

WISH YOU WERE HERE și ANIMALS s-au vândut și ele în câteva milioane de exemplare. Grupul devenise unul dintre cele mai celebre din lume. În 1977, Nick Mason a produs albumul The Damned, MUSIC FOR PLEASURE. Wright și Gilmour au realizat apoi fiecare câte un LP solo în 1978. THE WALL a apărut în 1979, când toată lumea se aștepta ca trupa să se desființeze. De pe acesta, *Another Brick In The Wall* a readus Pink Floyd în topurile de single-uri britanice, devenind hit number 1. Filmul *The Wall* a apărut în 1982, cu Bob Geldof în rolul principal, și cuprinde animația lui Gerald Scarfe. Waters, fără Floyd, avea să pună în scenă spectacolul THE WALL, în 1990, cu ocazia dărâmării Zidului Berlinului.

În 1983 a apărut THE FINAL CUT, care este aproape un album solo al lui Waters (Rick Wright nici măcar n-a fost prezent la înregistrări), din cauza disensiunilor care apăruseră între membrii trupei). În anul următor, Mason, Waters și Gilmour au realizat albume solo, ultimul dintre ei colaborând cu numeroși artiști la înregistrările aces-

tora de studio, iar în 1984 au apărut cu Bryan Ferry la celebrul concert Live Aid.

În 1987, Mason și Gilmour s-au decis să cânte din nou sub numele Pink Floyd, alături de Rick Wright ca angajat! Waters i-a dat în judecată pentru folosirea numelui, dar a pierdut. Pink Floyd a realizat în 1987 A MOMENTARY LAPSE OF REASON, care a intrat în fruntea clasamentelor, fiind urmat de un turneu mondial de un an de zile.

Box Set (1995), Pulse (1995), The Division Bell (1994), Shine On (1992), Gift Set (1991), Delicate Sound Of Thunder (1988), Interview Picture Disc (1988), A Momentary Lapse Of Reason (1987), The Final Cut (1983), Works (1983), A Collection Of Great Dance Songs (75-81) (1981), The Wall (1979), Animals (1977), Wish You Were Here (1975), Dark Side Of The Moon (1973), A Nice Pair (1973), Brain Damage (1972), Obscured By Clouds (1972), Byte Of The Talisman (1971), Meddle (1971), Relics (1971), Masters Of Rock (1970), Atom Heart Mother (1970), More (1969), Ummagumma (1969), A Saucerful Of Secrets (1968), Live At Rotterdam (1967), Piper At The Gates Of Dawn (1967)

Gene Pitney

Născut la 17 februarie 1941, în Hartford, Connecticut, SUA, Pitney a început să înregistreze în 1959, după ce avusese deja succes ca și compozitor. El a scris pentru Kalin Twins, *Loneliness*, pentru Roy Orbison, *Today's Teardrops* și pentru Bobby Vee, *Rubber Ball*. Până în 1961 a mai înregistrat solo *I Wanna Love My Life Away* și temele muzicale de film: *Town Without Pity* și *The Man Who Shot Liberty Valance*. A mai scris o serie de hituri pentru Ricky Nelson (*Hello Mary Lou*) și The Crystals (*He's A Rebel*). În 1963, Pitney a făcut un turneu în Marea Britanie, unde piesa sa, *Twenty Four Hours From Tulsa*, a intrat în Top 10. După ce i-a cunoscut pe cei de la Rolling Stones, a înregistrat piesa lui Mick Jagger și a lui Keith Richards, *That Girl Belongs To Yesterday*. Au urmat alte hituri compuse de el pentru Barry Mann și Cynthia Weill, ca: *I'm Gonna Be Strong* (1964), *I Must Be Seeing Things* (1965), *Looking Through The Eyes Of Love* (1965), *Princess In Rags* (1965), *Backstage* (1966), pentru Randy Newman, *Nobody Needs Your Love* (1966), *Just One Smile* (1966) și *Something's Gotten Hold Of My Heart* (1967). Pitney a înregistrat și albume în limbile italiană și spaniolă, iar piesa lui, *Nessuno Mi Puo Guidicare*, a câștigat locul doi în 1966 la Festivalul de la San Remo. LP-urile sale country au fost realizate cu George Jones și Melba Montgomery. La sfârșitul anilor '60 a continuat să susțină concerte în Europa, creând hituri ca: *Maria Elena* (1969), *Shady Lady* (1970) și *Blue Angel* (1974). În 1988 a cântat o versiune a cântecului *Something's Gotten Hold Of My Heart*, cu Marc Almond, cântec intrat pe primul loc în clasamentele britanice.

More Greatest Hits (1995), The Great Recordings (1995), Ultimate Anthology (1995), Gene Pitney & George Jones (1994), Anthology (1961 – 1968) (1986), Half Heaven, Half Heartache (1983), Love My Life Away (1982), 24 Sycamore (1977), The Collection (1976), All Time Greatest Hits (1976), Pitney 75 (1975), Golden Hour (1972), New Sounds (1972), Sings Bacharach & Others (1971), Ten Years After (1971), Liberty Valance (1969), Best Of Gene Pitney (1969), Backstage (1967), Gene Pitney Sings Burt Bacharach (1967), Espanol (1966), Big Sixteen Vol. 3 (1966), I Must Be Seeing Things (1965), Big Sixteen Vol. 2 (1964), The Fair Young Ladies From Falkland (1964), Blue Gene (1964), Big Sixteen (1963), Just For You (1963), Only Love Can Break A Heart (1963)

The Pixies

Grup înființat în Boston, Massachusetts, de Charles Michael Kittridge Thompson IV, alias Black Francis (n. Long Beach, California, SUA; vocals, guitar) și Joey Santiago (guitar). Lor li s-au adăugat Kim Deal (bass) și David Lovering (drums). Cunoscuți inițial sub numele de Pixies In Panoply, după un concert în care au apărut alături de grupul Throwing Muses, au semnat cu 4AD Records din Marea Britanie, la care au debutat cu COME ON PILGRIM, urmat de SURFER ROSA, care a fost declarat albumul anului de multe dintre publicațiile muzicale britanice. DOOLITTLE a intrat în Top 10, generând hit single-ul *Monkey Gone To Heaven*. Piesele favorite ale publicului de concert erau *Cactus, Debaser, Wave Of Mutilation* și *Bone Machine*. În 1990 a apărut BOSSANOVA, aclamat și el de presă ca fiind unul dintre cele mai bune LP-uri ale anului. Între timp, Kim Deal a înființat The Breeders, iar după TROMPE LE MONDE, în 1993, Frank Black a părăsit grupul pentru o carieră solo. La scurt timp, trupa s-a desființat.

În octombrie 1997, casa de discuri 4AD a editat compilația DEATH TO THE PIXIES, care cuprinde cele mai bune 17 piese ale grupului.

Death To The Pixies (1997), Trompe Le Monde (1991), Bossanova (1990), Doolittle (1989), Surfer

Rosa, (1988), Surfer Rosa/Come On Pilgrim (1988), Come On Pilgrim (1987)

PJ Harvey

Este fostul grup al lui Polly Jean Harvey (n. 9 octombrie 1969, în Yeovil, Anglia; vocals, guitar, keyboards), alcătuit din Steven Vaughan (bass) și Robert Ellis (drums, vocals). Cei trei au cântat prima oară live în 1991, la Electric Broom Cupboard din Sherbourne, Dorset, folosind numele de PJ Harvey. Casa de discuri independentă Too Pure, impresionată de acest concert, le-a finanțat primul single, produs de Mark Vernon și intitulat *Dress*, care împreună cu *Sheela-Na-Gig* și albumul de debut DRY au adus grupul în atenția Island Records și a presei muzicale.

În 1993, trioul a realizat un nou album, intitulat RID OF ME, urmat de 4-TRACK DEMOS și un turneu, după care Harvey a dizolvat grupul, lansându-și propria carieră solo.

Primul ei album a fost TO BRING YOU MY LOVE, lansat în 1995. Pe acesta solista cântă și la chitară și keyboards. A urmat IS THIS DESIRE?. Harvey a mai colaborat cu Tricky și Nick Cave, a realizat împreună cu John Parish albumul DANCE HALL și a jucat rolul Maria Magdalena din filmul *The Book of Life*.

To Bring You My Love (1995), 4-Track Demos (1993), Rid Of Me (1993), Dry (1992)

Robert Plant

Robert Anthony Plant s-a născut la 20 august 1948, în West Bromwich, West Midlands, Anglia și a absolvit King Edward VI Grammar School din Stourbridge. În adolescență și-a făcut prima apariție publică la Seven Stars Blues Club din aceeași localitate. După ce a făcut parte din diverse trupe locale, a cântat cu un grup din Birmingham, Band Of Joy, unde a fost pentru prima oară coleg cu John Bonham (drums). Cu aceasta a realizat câteva single-uri, după care a colaborat cu bluesmanul Alexis Korner. În 1968, când s-a destrămat The Yardbirds, chitaristul Jimmy Page i-a cooptat pe John Paul Jones (bass) și pe el, care pe vremea aceea cânta cu Hobbstweedle, pentru a cânta împreună. Plant l-a chemat și pe John Bonham și, în această componență, au efectuat un turneu ca The New Yardbirds, nume pe care l-au schimbat la întoarcere în Led Zeppelin, după ideea „going down like a Lead Zeppelin", care le aparține lui Keith Moon și John Entwistle. Primul lor concert cu noul nume a avut loc la 25 octombrie 1968, an în care Plant s-a căsătorit cu Maureen, pe care o cunoscuse în 1966. Împreună au avut doi copii: o fiică, Carmen, și un fiu, Karac.

După apariția albumului Zeppelin, PHYSICAL GRAFFITI, grupul a efectuat un turneu britanic. La scurt timp însă, Robert Plant și soția lui au suferit un accident de mașină în insula Rhodes (4 august 1975). Maureen a fost grav accidentată și a petrecut câteva săptămâni în spital, iar Robert și-a rupt ambele glezne și o mână. La înregistrările următorului album Zeppelin, PRESENCE, apărut în martie 1976, solistul a participat din scaunul său cu rotile. La sfârșitul anului 1976, Swan Song a realizat un film despre Led Zeppelin, THE SONG REMAINS THE SAME, și un dublu album live cu același titlu, în care apare toată familia Plant, lovită însă la scurt timp de la realizarea lui, de o nouă tragedie: fiul lui Robert, Karac, a murit din cauza unei infecții, în iulie 1977, când grupul se afla în mijlocul ultimului turneu în SUA. Plant s-a întors acasă în New Orleans, iar în următorul an nu s-a auzit din nou nimic de trupă. Au revenit însă în 1979, iar pierderea suferită de Robert și Maureen a fost compensată de nașterea unui alt copil, Logan, în ianuarie același an. În 1980, Zeppelin a făcut un nou turneu în Europa, încheiat la 7 iulie. Planurile pentru turneul din SUA au fost date peste cap de moartea prematură a lui John Bonham. El a fost găsit mort după o noapte de beție, în locuința lui Jimmy Page, la data de 25 septembrie. Led Zeppelin s-a desființat în decembrie același an.

În primăvara anului 1981, Robert Plant a început să cânte cu grupul R&B, Honeydrippers, din care făcea parte și prietenul lui, Robbie Blunt. Mai târziu au venit Paul Martinez (bass) și Jezz Woodroffe (keyboards). La înregistrări i-au cooptat apoi pe Phil Collins și Cozy Powell (drums). Și-a produs ulterior primul album, PICTURES AT ELEVEN, apărut în iunie 1982.

În 1982, după apariția colecției Led Zepp, CODA, Plant s-a despărțit de Maureen, de care a și divorțat ceva mai târziu. În anul următor a înregistrat cel de-al doilea album solo, THE PRINCIPLE OF MOMENTS, urmat de un turneu nord-american. Extrasul pe single, *Big Log*, a devenit hit Top 20 pe ambele părți ale Atlanticului. În 1984, Plant a cântat din nou cu Jimmy Page, plus Jeff Beck și Nile Rodgers, sub numele de Honeydrippers, și a înregistrat un EP de versiuni cover intitulat VOLUME ONE, de pe care *Sea of Love* a devenit hit single.

În 1985 a apărut cel de-al treilea album al său, SHAKEN 'N' STIRRED, urmat de un turneu cu

Ritchie Hayward de la Little Feat, la tobe. Grupul lui s-a destrămat în octombrie același an, din cauza unor neînțelegeri între Plant și Blunt.

La începutul anului 1986, Plant, Page, Jones și Tony Thompson au avut o tentativă de a reface Led Zeppelin, dar din păcate Thompson a suferit un accident de mașină, iar lucrurile s-au oprit aici. Plant și-a petrecut apoi timpul refăcându-și propriul grup, în care i-a cooptat pe Doug Boyle (guitar), Chris Blackwell (drums), Phil Johnstone (keyboards) și Charlie Jones (bass), care l-a înlocuit pe Phil Scragg. Un nou album, NOW AND ZEN, a apărut în februarie 1988. La realizarea lui a contribuit și Jimmy Page. Trei luni mai târziu, solistul a participat la reuniunea Led Zeppelin cu ocazia aniversării a 40 de ani de la înființarea casei de discuri Atlantic. Cei trei Zepp au cântat împreună cu Jason Bonham, fiul lui John, la tobe.

MANIC NIRVANA a apărut în 1990 și a fost urmat de un nou turneu, după care, în iunie, Plant a primit premiul Silver Clef. În același an a apărut compilația LED ZEPPELIN REMASTERS. În 1993, solistul a lansat un nou album, FATE OF NATIONS, pe care apar o serie de invitați ca Maire Brennan, Nigel Kennedy, Richard Thompson și chitaristul Kevin Scott MacMichael. De pe LP s-au remarcat *29 Palms* și *If I Were A Carpenter*.

Un an mai târziu, MTV le-a propus lui Plant și Page să susțină un show Led Zeppelin din seria Unplugged, realizată de postul TV. John Paul Jones nu a fost invitat sau nu a vrut să participe, însă cei doi au început lucrul la albumul NO QUARTER. Show-ul MTV a fost difuzat la 12 octombrie în același an. Setul cuprinde piese Led Zeppelin precum clasicele *Kashmir* și *The Battle of Evermore*, plus patru piese noi.

Fate Of Nations (1993), Manic Nirvana (1990), Now And Zen (1988), Shaken 'N' Stirred (1985), Principle Of Moments (1983), Pictures At Eleven (1982), Little By Little (Collectors Edition)

The Platters

Grup vocal R&B înființat la Los Angeles în 1953 de compozitorul Buck Ram (n. 1908, Chicago, Illinois, SUA), care i-a cooptat pe Tony Williams (n. 5 aprilie 1928, Elizabeth, New Jersey, SUA; lead tenor), David Lynch (n. 1929, St. Louis, Missouri, SUA, d. 2 ianuarie 1981; tenor), Alex Hodge (baritone) și Herb Reed (n. 1931, Kansas City, Missouri, SUA; bass), formulă completată după câteva înregistrări fără succes de Paul Robi (n. 1931, New Orleans, Louisiana, SUA), în locul lui Hodge, și Zola Taylor (n. 1934; contralto). La Mercury Records, The Platters au realizat primul lor hit, în 1955: *Only You*, care a intrat în Top 5, urmat de *The Great Pretender, My Prayer* și *Twilight Time*, toate ajunse number 1 în topurile americane. *Smoke Gets In Your Eyes* (un fost hit al lui Paul Whiteman, din 1934), a fost hit number 1 pentru Platters între 1958-59. În 1961, Williams a părăsit grupul pentru o carieră solo. Sandra Dawn și Nate Nelson i-au înlocuit pe Taylor și Robi, iar Sonny Turner a fost ales lead singer. Au urmat hituri ca *I Love You 1000 Times* (1966) și *With This Ring* (1967), după care Sonny Turner și Herb Reed au înființat propriul lor Platters, la fel ca și Tony Williams, astfel încât era greu de deslușit care este adevăratul grup.

The Very Best Of (1997), All The Hits And More (1995), Four Platters And One Lovely Dish (1994), The Musicor Years (1994), Anthology (1991), The Very Best Of (1991), Early Years (1982), Platterama (1982), 20 Classic Hits (1978), Collection (1976), Red Sails In The Sunset (1976), Encores (1976), Live In Chicago (1974), Best Of Vol. 1, 2 (1973), I Get The Sweetest Feeling (1968), Only You (1968), Going Back To Detroit (1967), Have The Magic Touch (1967), I Love You 1000 Times (1966), The Platters Sings All The Movie Hits (1963), Moonlight Memories (1963), The Platters Sings For The Lonely (1962), Life Is Just A Bowl Of Cherries (1961), More Encores Of Great Hits (1960), Encore Of Golden Hits (1960), Reflections (1960), Flying Platters Around The World (1959), Flying Platters (1958), The Platters (1955)

Poco

Grup american înființat în 1968, mai întâi sub numele de Pogo, de Richie Furay (n. 9 mai 1944, Yellow Springs, Ohio, SUA; vocals, guitar), Randy Meisner (n. 8 martie 1946, Scottsbluff, Nebraska, SUA; vocal, bass), George Grantham (n. 20 noiembrie 1947, Cordell, Oklahoma, SUA; drums), Jim Messina (n. 30 octombrie 1947, Harlingen, Texas, SUA; vocals, guitar) și Rusty Young (n. 23 februarie 1946, Long Beach, California, SUA; vocals, pedal steel guitar). Din cauza lui Walt Kelly, proprietarul drepturilor de autor asupra personajului de desene animate Pogo, grupul și-a schimbat denumirea în Poco. Au debutat cu PICKIN' UP THE PIECES, un album mai mult country decât rock, dar primit foarte bine. A urmat plecarea lui Meisner, care mai târziu a înființat The Eagles, și realizarea albumului POCO, care cuprinde piese ca: *El Tonto De Nadie Regresa*.

La DELIVERIN', un album live care a intrat în Top 30, au colaborat și Timothy N. Schmit (n. 30 octombrie 1947, Sacramento, California, SUA; bass) și Paul Cotton (n. 26 februarie 1943, Los Angeles, California, SUA; vocal, guitar), deveniți noii membri Poco. A urmat plecarea lui Jim Messina și completarea discografiei grupului cu albume ca FROM THE INSIDE și A GOOD FEELIN' TO KNOW, care a generat hituri ca *I Can See Everything*, plus piesa titlu. După CRAZY EYES, Richie Furay, compozitorul principal al pieselor grupului, a plecat să cânte alături de Chris Hillman și J.D. Souther. Poco au continuat între timp cu albume mediocre. În formula Cotton, Schmit, Grantham și Young au realizat HEAD OVER HEELS, ROSE OF CIMARRON și INDIAN SUMMER, care n-au intrat nici ele pe poziții importante în topuri, iar Schmit a plecat la Eagles. Grantham a părăsit și el curând Poco, care i-a recrutat pe Charlie Harrison (bass) și Steve Chapman (drums), iar apoi pe Kim Bullard la keyboards. În 1978 au realizat LEGEND, care a intrat în Top 20, s-a vândut în milioane de exemplare și a generat hiturile *Crazy Love* și *Heart Of The Night*. În această nouă formulă au mai înregistrat 4 albume, care au fost însă din ce în ce mai slabe. La INAMORATA, din 1984, Richie Furay, Grantham și Schmit au colaborat din nou împreună, însă LP-ul nu s-a prea vândut, iar Poco a dispărut vreme de cinci ani, după care Furay, Messina, Meisner, Grantham și Young s-au întors cu un nou album, LEGACY, care i-a readus în topuri.

Ghost Town & Inamorata (1995), The Forgotten Trail: 1969-1974 (1990), Crazy Loving – The Best Of Poco 1975-82 (1989), Legacy (1989), Inamorata (1984), Backtracks (1982), Ghost Town (1982), Cowboys & Englishman (1982), Blue And Gray (1981), Under The Gun (1980), Songs Of Paul Cotton (1979), Songs Of Richie Furay (1979), Legend (1978), Indian Summer (1977), Live (1976), Rose Of Cimarron (1976), Head Over Heels (1975), Very Best Of Poco (1975), Cantamos (1974), Seven (1974), Crazy Eyes (1973), A Good Feelin' To Know (1972), Deliverin' (1971), From The Inside (1971), Poco (1970), Pickin' Up The Pieces (1969)

The Pogues

Grup punk al anilor '70, cunoscut inițial sub numele Pogue Mahone, care a început cântând în localuri, versiuni ale unor piese tradiționale irlandeze. Din componență făceau parte Shane MacGowan (n. 25 decembrie 1957, Kent, Anglia; vocals), Peter Spider Stacy (tin whistle), Jem Finer (banjo, mandolin), James Fearnley (guitar, piano, accordion), Cait O'Riordan (bass) și Andrew Ranken (drums). După o serie de proteste referitoare la numele lor (Pogue Mahone înseamnă în galeză 'kiss my arse'), au devenit The Pogues. În 1984, Stiff Records le-a editat RED ROSES FOR ME, care conține atât piese tradiționale cât și compoziții originale ca *Streams Of Whiskey* și *Dark Streets Of London*. Elvis Costello le-a produs RUM, SODOMY AND THE LASH, la care Philip Chevron (guitar) l-a înlocuit pe Finer. Albumul a intrat în Top 20 britanic. Apoi, multi-instrumentalistul Terry Woods a completat formula trupei, în timp ce Cait O'Riordan a fost înlocuit de Darryl Hunt. Textele lor au devenit din ce în ce mai implicate politic, clipul video pentru *A Pair Of Brown Eyes* trebuind să fie modificat, deoarece grupul era filmat scuipând posterul reprezentând-o pe Margaret Thatcher.

IF I SHOULD FALL FROM GRACE WITH GOD, produs de Steve Lillywhite, s-a vândut în peste 200.000 de exemplare în SUA, iar piesa *Fairytale Of New York*, un duet MacGowan și Kirsty Mac Coll (soția lui Lillywhite), a fost hit number 2 în 1987. Un an mai târziu, problemele cu alcoolul ale lui MacGowan au influențat negativ activitatea trupei. Pe când se pregăteau să plece în SUA, pentru a cânta alături de Bob Dylan, solistul a trebuit să fie lăsat acasă, chiar pe aeroportul londonez Heathrow, pentru că intrase în comă alcoolică.

A urmat PEACE AND LOVE, care a fost complet diferit de celelalte, cu piese compuse de aproape fiecare membru. În septembrie 1991, MacGowan a părăsit grupul, fiind înlocuit de Joe Strummer, de la Clash. Un an mai târziu, în locul acestuia a venit Spider Stacy.

The Best Of Vol. 1, 2 (1997), Pogues Mahone (1995), The Pogues, The Rest Of The Best (1994), Waiting For Herb (1993), Essential Pogues (1991), The Best Of (1991), Hell's Ditch (1990), Yeah, Yeah, Yeah, Yeah, Yeah (1990), Peace & Love (1989), If I Should Fall From Grace With God (1988), Rum, Sodomy, And The Lash (1985), Red Roses For Me (1984)

Poison

Grup heavy metal înființat în Pennsylvania, SUA, în 1983, de Bret Michaels (n. Bret Sychalk, 15 martie 1962, Harrisburg, Pennsylvania, SUA; vocals) și Rikki Rockett (n. Richard Alan Ream,

8 august 1959, Pennsylvania, SUA; drums), alături de Bobby Dall (n. Harry Kuykendall, 2 noiembrie 1958, Miami, Florida, SUA; bass) și Matt Smith (guitar). Au debutat, ca mulți alții, în cluburi, sub numele de Paris, după care s-au mutat la Los Angeles, devenind Poison. Smith a plecat, iar înlocuitorul său a fost C.C. Deville (n. Anthony Johannesson, 14 mai 1963, Brooklyn, New York, SUA; guitar). În 1985, grupul a semnat cu Enigma Records, la care au debutat cu un album care a devenit dublu disc de platină și a generat trei hit single-uri: *I Want Action, Talk Dirty to Me* și *I Won't Forget You.*

După mai multe turnee cu grupuri ca Cinderella și Ratt, Poison s-au întors în LA pentru a înregistra OPEN UP AND SAY... AHH!, un nou best seller (5 milioane de exemplare), care a generat hiturile: *Every Rose Has Its Thorn, Fallen Angel, Nothin' But a Good Time* și *Your Mama Don't Dance*.

În iulie 1990 a apărut FLESH & BLOOD, de pe care s-au remarcat *Unskinny Bop, Something To Believe In, Ride the Wind* și *Life Goes On*. După un turneu mondial a apărut SWALLOW THIS LIVE, un set de două CD-uri ce include toate hiturile majore ale grupului, plus patru piese noi. Din păcate, după realizarea lui, C.C. DeVille a fost concediat din cauza consumului excesiv de droguri și alcool. În locul lui a fost angajat chitaristul Richie Kotzen, care apare doar pe albumul NATIVE TONGUE. El a fost concediat însă imediat după terminarea turneului de susținere a albumului, din cauza unor conflicte de ordin personal. În grup a venit atunci Blues Saracino, care a înregistrat cu Poison CRACK A SMILE, album ce nu a apărut decât sub formă de bootleg, din cauza problemelor pe care le-au avut cu casa de discuri.

Capitol Records a editat apoi colecția POISON'S GREATEST HITS 1986-1996, care cuprinde și două piese noi, gândite inițial pentru a apărea pe CRACK A SMILE. Acestea sunt: *Sexual Thing* și *Lay Your Body Down.* Chiar înainte de realizarea acesteia, C.C. DeVille a revenit în Poison, care va realiza un nou album. Între timp, Bret a apărut într-un film alături de Charlie Sheen și a realizat *Letter From Death Row*, iar Rikki a scris o carte intitulată *Sisters of Mercy*.

A Letter From Death Row: The Album (1998), Greatest Hits 1986 – 1996 (1996), Native Tongue (1993), Swallow This Live! (1991), Flesh & Blood (1990), Open Up And Say Ahh! (1988), Look What The Cat Dragged In (1986)

The Police

Grup britanic înființat în componența: Stewart Copeland (n. 16 iulie 1952, Alexandria, Egypt; drums, percussion), Andy Summers (n. Andrew Somers, 31 decembrie 1942, Poulton Le Fylde, Lancashire, Anglia; guitar) și Sting (n. Gordon Sumner, 2 octombrie 1951, Wallsend, Tyne And Wear, Anglia; bass, vocals). Henry Padovani a cântat cu ei doar la piesa *Fall Out*, realizată la casa de discuri a lui Miles, Illegal. La A&M au debutat cu *Roxanne*, care inițial nu a intrat în topuri. Albumele OUTLANDOS D'AMOUR și REGATTA DE BLANC au dominat însă topurile britanice, conținând hituri ca: *Message In A Bottle* și *Walking On The Moon*. ZENYATTA MONDATTA i-a lansat pe plan internațional, intrând în topurile europene, americane și japoneze. Cel de-al treilea lor number 1 a fost *Don't Stand So Close To Me*, urmat de *De Do Do Do De Da Da Da* și, un an mai târziu, de albumul GHOST IN THE MACHINE, care conține *Spirits In The Material World, Invisible Sun, Every Little Thing She Does Is Magic*, cel de-al patrulea hit number 1 britanic, și altele.

În 1982, membrii trupei s-au concentrat asupra proiectelor solo. Stewart a realizat sub numele de Klark Kent, albumul KLARK KENT și a scris muzica pentru filmul *Rumblefish*. Andy a publicat o carte de fotografii și a cântat cu Robert Fripp. Sting a apărut în filmul *Brimstone And Treacle*. The Police au revenit în 1983 cu SYNCHRONICITY, care avea să fie însă ultimul LP al trupei. *Every Breath You Take* a fost pentru o lună de zile number 1 în topurile britanice și vreme de două luni number 1 în cele americane.

Every Breath You Take: The Classics (1995), Live (1995), Message In A Box: The Complete Recordings (1993), Every Breath You Take: The Singles (1986), Synchronicity (1983), Ghost In The Machine (1981), Zenyatta Mondatta (1980), Regatta De Blanc (1979), Outlandos D'amour (1978)

Jean-Luc Ponty

Născut la 29 septembrie 1942, în Avranches, Franța, Ponty este fiul unui profesor de vioară și al unei profesoare de pian. La 11 ani, după ce învățase să cânte la vioară și pian, a studiat și clarinetul. După absolvirea Conservatorului din Paris, secția vioară, Ponty a devenit muzician profesionist, cu înclinații spre jaz, gen pe care îl interpreta la clarinet și saxofon (tenor), iar apoi la vioară. A cântat cu o orchestră simfonică timp

de trei ani și, mai târziu, prin diverse cluburi de jaz.

În 1964, la numai 22 de ani, a realizat primul lui album, JAZZ LONG PLAYING, iar doi ani mai târziu numele lui a apărut alături de cele ale lui Stuff Smith, Stephane Grappelli și Svend Asmussen pe un album de jaz live intitulat VIOLIN SUMMIT și editat de Verve Records. În 1967, a fost invitat de John Lewis de la Modern Jazz Quartet să cânte la Monterey Jazz Festival din California. Apariția sa la acest eveniment a dus la semnarea unui contract cu World Pacific Records. Întors în Europa, a realizat o serie de noi albume care l-au adus în atenția lui Elton John, Frank Zappa și John McLaughlin. În 1968, Ponty și Zappa au colaborat la albumul KING KONG, după care Zappa l-a invitat pe Ponty să cânte cu grupul său, Mothers of Invention. John McLaughlin l-a invitat și el să cânte cu Mahavishnu Orchestra, ceea ce Ponty a și făcut, timp de un an. Pe vremea aceea, el locuia deja în Los Angeles cu soția și cele două fiice ale sale. În 1975 a semnat cu Atlantic Records, care i-a dat libertate deplină asupra albumelor proprii. Primele două LP-uri editate aici, AURORA și IMAGINARY VOYAGE, i-au adus faima de violonist virtuos și de figură centrală a mișcării jaz-rock din SUA. Între 1975 și 1985 a susținut concerte în întreaga lume și a înregistrat 12 albume la Atlantic Records, care au intrat toate în topurile de jaz, pe primele poziții. Pe lângă concertele cu propria sa trupă, Ponty și-a cântat piesele și cu New Music Ensemble din Pittsburg, The Radio City Orchestra din New York și alte orchestre.

În 1978, COSMIC MESSENGER a dat tonul unei noi direcții în muzica sa, care a culminat în 1982 cu realizarea albumului MYSTICAL ADVENTURES, care a fost number 1 în topul jaz realizat de revista Billboard și a intrat chiar și în topurile pop. În 1983 a lansat INDIVIDUAL CHOICE, după a cărei piesă titlu s-a făcut și un clip video și astfel, alături de Herbie Hancock, Ponty a devenit unul dintre primii muzicieni de jaz care au înregistrat un clip video.

În 1986, muzicianul a părăsit Atlantic Records pentru Columbia Records, la care a înregistrat THE GIFT OF TIME (1987) și STORYTELLING (1989). În timpul unui turneu mondial din 1988, în timp ce se afla la Paris, un ziarist i-a atras atenția asupra unei comunități de muzicieni expatriați din Africa de Vest. Jean-Luc a fost deosebit de impresionat de muzica lor, iar în 1990 s-a întors la Paris pentru a cânta cu ei, ceea ce a dus la apariția albumului TCHOKOLA, din 1991. Ba mai mult, Ponty a luat micul grup cu el în turneele sale din SUA și Canada.

În 1993 a revenit la Atlantic Records și a realizat NO ABSOLUTE TIME, după care a cântat cu chitaristul Al Di Meola și basistul Stanley Clarke în trioul acustic Rite of Strings. Împreună au înregistrat un album și au concertat în SUA, Canada, America de Sud și Europa.

LE VOYAGE, o antologie Jean Luc Ponty, este un dublu CD ce cuprinde înregistrări făcute între 1975 și 1985, lansat în ianuarie 1996 de Rhino Records. După apariția acesteia, Ponty și grupul său au susținut din nou concerte în SUA. Unul dintre concertele sale din Detroit, Michigan, a fost înregistrat de Atlantic Records și a apărut în februarie 1997 cu titlul LIVE AT CHENE PARK. În același an, Ponty s-a întors la grupul său de muzicieni africani și a efectuat noi turnee în Europa și SUA. Au cântat la festivaluri de jaz din New York, Montreal, Toronto, Franța și Germania.

Live At The Chene Park (1997), Le Voyage (1996), No Absolute Time (1993), Jean Luc Ponty With The George Duke Trio (1993), Jean Luc Ponty & Stephane Grappelli (1992), Tchokola (1991), Storytelling (1989), The Gift Of Time (1987), Fables (1985), Open Mind (1984), Individual Choice (1983), Mystical Adventures (1982), Civilized Evil (1980), Live (1979), A Taste For Passion (1979), Cosmic Messenger (1978), Enigmatic Ocean (1977), Imaginary Voyage (1976), Aurora (1975), Upon The Wings Of Music (1975), Astrorama (1970), More Than Meets The Ear (1969), King Kong: Jean Luc Ponty Plays The Music Of Frank Zappa (1969), Live At Dontes (1969), Canteloupe Island (1969), Jazz Long Playing (1964)

Porno For Pyros

Este grupul lui Perry Farrell (n. 29 martie 1959, Queens, New York, SUA) de la Jane's Addiction, înființat în 1992 cu Stephen Perkins (n. 13 septembrie 1967, Los Angeles, California, SUA; drums), Peter DiStefano (n. 10 iulie 1965, Los Angeles, California, SUA; guitar) și Martyn Le Noble (n. 14 aprilie 1969, Vlaardingen, Olanda; bass). Au debutat în turneul Lollapalooza II, organizat de Farrell, iar apoi l-au cooptat pe Matt Hyde (keyboards). În 1993, Porno For Pyros a apărut la Reading Festival din Marea Britanie, iar apoi la concertul Woodstock II din 1994. Albumul GOOD GODS URGE din 1996 a fost înregistrat în Malibu și i-a avut ca invitați pe Flea, de la Red Hot Chili Peppers, pe Dave Navarro și pe

basistul Mike Wyatt, care l-a înlocuit pe Martyn Le Noble. Din păcate, în anul apariției lui, medicii i-au pus lui DiStefano diagnosticul: cancer, iar trupa a amânat orice activitate, în timpul în care acesta a făcut tratamente de chimioterapie. În 1997, Farrell a anunțat revenirea trupei în concerte, însă la scurt timp, aceasta s-a desființat.

Good God's Urge (1996), Sadness (EP, 1994), Porno For Pyros (1993)

Portishead

Portishead a fost înființat în Anglia, de Geoff Barrow, care a lucrat la început ca operator la o casă de discuri. Apoi a început să scrie cântece pentru Cherry. Împreună cu chitaristul de jaz Adrian Utley, cu Dave (drums, programming) și Beth Gibbons (vocals) a înregistrat soundtrackul filmului *To Kill A Dead Man*, cu ei în rolul principal. Casa de discuri Go! Beat i-a oferit lui Barrow un contract pe care acesta l-a și acceptat. Din păcate, albumul de debut n-a fost un mare hit, din cauza minimei publicități care i s-a făcut și a fobiei lui Barrow de a da interviuri. Cu toate acestea, single-ul *Glory Box* a intrat în topurile britanice pe poziția a 13-a, la începutul lui 1995. DUMMY a primit o serie de premii la secțiunea „albumul anului" a mai multor reviste muzicale. În America, LP-ul s-a vândut în 150.000 de exemplare, fără ca trupa să fi pus măcar piciorul acolo. Au primit și premiul Mercury Music pentru cel mai bun album al anului 1995. Trupa a mai participat și la numeroase înregistrări de soundtrackuri, printre care și cea a filmului *Tank Girl*. Deși s-a lăsat mult așteptat, din cauza spiritului perfecționist al lui Barrow, albumul PORTISHEAD a apărut în septembrie 1997, bucurându-se de o critică excelentă.

PNYC (1998), Portishead (1997), Dummy (1994)

Elvis Presley

Născut Elvis Aaron Presley, la 8 ianuarie 1935, în Tupelo, Mississippi, SUA, d. 16 august 1977, în Memphis, Tennessee, Elvis a câștigat, la vârsta de numai 8 ani, un concurs local, în care a cântat piesa lui Red Foley, *Old Shep*. Primele sale influențe muzicale au venit din sfera gospelului promovat de bisericile penticostale pe care le frecventa. La 13 ani, Presley s-a mutat împreună cu familia sa în Memphis, iar după ce a terminat școala a lucrat o vreme ca șofer pe o camionetă. Prima sa înregistrare a avut loc în studiourile Sun Records, de ziua mamei sale, Gladys. Este o versiune a piesei Ink Spots, *My Happiness*. Managerul studioului Marion Keisker a remarcat vocea deosebită a lui Presley și i-a atras atenția lui Sam Phillips, proprietarul și producătorul casei de discuri, care l-a adus înapoi în studio alături de Scotty Moore (guitar) și Bill Black (bass). Primul lui single editat de Sun Records a fost *That's All Right (Mama)/Blue Moon Of Kentucky*. Cel de-al doilea conține piesa lui Roy Brown, *Good Rockin' Tonight*, plus *I Don't Care If The Sun Don't Shine*. Au urmat *Milkcow Blues Boogie/ You're A Heartbreaker* și *Baby Let's Play House/I'm Left, You're Right, She's Gone*, după care a cântat în show-urile radio 'Grand Old Opry' și 'Louisiana Hayride'. În 1955 a apărut într-o serie de concerte cu D.J. Fontana (drums) prin cluburile din Arkansas, Louisiana și Texas sub numele de The King Of Western Bop și The Hillbilly Cat. Ultimul single, *Sun*, a fost un cover după piesa lui Junior Parker, *Mystery Train*, un single rock 'n' roll care i-a adus recunoașterea pe plan național.

Colonelul Tom Parker, un manager al artiștilor country ca Hank Snow și Eddy Arnold, l-a convins apoi pe Sam Phillips să-l lase pe Elvis să semneze un contract cu RCA Records în schimbul sumei de 35,000 de dolari. La data de 10 ianuarie 1956, Elvis a intrat în studiourile RCA din Nashville și a înregistrat *Heartbreak Hotel*, compus împreună cu mama lui Hoyt Axton, Mae, și cu Floyd Cramer la pian. Single-ul a devenit repede number 1, după care Presley și-a făcut debutul pe postul național de televiziune. După succesul cu piesa lui Carl Perkins, *Blue Suede Shoes*, Presley a realizat un album de debut, care conține piesa lui Little Richard, *Tutti Fruitti*, standardul R&B, *I Got A Woman*, plus o versiune după compoziția Richard Rodgers/ Lorenz Hart, *Blue Moon*. După ce a ajuns din nou number 1 cu *I Want You, I Need You, I Love You*, Presley a înregistrat *Hound Dog/Don't Be Cruel*, împreună cu grupul lui de acompaniament, The Jordanaires, ambele devenind mari hituri. A urmat celebra *Love Me Tender* și debutul cântărețului în film. O altă compoziție a lui Otis Blackwell, *All Shook Up*, a devenit hit, după care, la sfârșitul lui 1956, s-a zvonit că Elvis va fi luat în armată. Atunci, RCA, Twentieth Century Fox și colonelul au pus la cale un program foarte bine precizat, astfel încât în următorii doi ani și jumătate au apărut trei filme cu Presley în rolul principal: *Loving You, Jailhouse Rock*, ale căror soundtrackuri conțin piese care l-au menținut pe primele locuri în clasamente și *King Creole*, care a fost considerat cel mai bun film al său. În 1958, când acesta din urmă a apărut pe ecrane, Elvis era deja în armată. Între

1958-60, cântărețul, acum soldat, a fost cantonat în Germania, unde a cunoscut-o pe viitoarea lui soție, Priscilla Beaulieu, în vârstă de numai 14 ani. Întors în SUA, el și-a consolidat reputația pe care colonelul i-o construise cu mare grijă, chiar și în absența lui, cu filme și single-uri ca *Wear My Ring Around Your Neck, One Night, I Got Stung, A Fool Such As I* și altele. A înregistrat noi hituri number 1 ca piesa *It's Now Or Never*, bazată pe melodia italiană *O Sole Mio, Are You Lonesome Tonight?*, înregistrată pentru prima dată de Al Jolson în 1927, după care a apărut în filmul *GI Blues*, urmat de *Flaming Star*, *Wild In The Country*, *Blue Hawaii*, *Kid Galahad*, *Girls! Girls! Girls!* și altele. Multe albume ale sale au fost și sound- trackuri ale acestor filme. Echipa Doc Pomus/ Mort Shuman i-a compus piese ca: *Mess Of Blues, Little Sister* și *His Latest Flame*. După hitul din 1963, *Devil In Disguise*, a urmat o perioadă de piese minore, însă *Crying In The Chapel*, înre- gistrată cu cinci ani înainte, l-a readus în frunte. Au urmat *Frankie And Johnny, Ketty Lester's Love Letters, If Everyday Was Like Christmas,* apariția în filmele *Double Trouble*, *Speedway*, *Clambake* și *Live A Little*, *Love A Little*, însă cariera sa era în declin. În 1968 însă, două piese scrise de chitaristul Jerry Reed*, Guitar Man* și *US Male*, i-au dat speranțe. În același timp, colonelul Tom Parker a abordat postul TV NBC discutând despre posi- bilitatea de a înregistra un „Christmas special", în care Presley să cânte o selecție de piese re- ligioase. Zis și făcut. 'Elvis TV Special' a fost difuzată în SUA la 3 decembrie 1968. În anul următor, The King a înregistrat albumele FROM ELVIS IN MEMPHIS și FROM MEMPHIS TO VEGAS/ FROM VEGAS TO MEMPHIS. Piese ca: *In The Ghetto, Suspicious Minds* și *Don't Cry Daddy* l-au readus în topuri. Filmele *Charro* și *A Change Of Habit* au fost și ele remarcate. Elvis s-a întors apoi în circuitul Las Vegas cu un grup de acom- paniament din care făceau parte James Burton (guitar) și Glen D. Hardin (piano). Una dintre piesele sale live, *The Wonder Of You*, a rămas number 1 în Marea Britanie 6 săptămâni în vara lui 1970. Există chiar și un film documentar al turneului: *That's The Way It Is* și un album cu versiuni după piesele Tony Joe White, *Polk Salad Annie*, Creedence Clearwater Revival, *Proud Mary* și cea a lui Neil Diamond, *Sweet Caroline.*

Au urmat numeroase apariții live și albume care n-au mai atins însă valoarea celor de altădată. În ultimii săi ani de viață, Presley devenise dependent de droguri, iar divorțul său din 1973 a coincis cu declinul carierei sale și problemele de sănătate. Cu toate acestea, și-a continuat aparițiile live, clacând fizic chiar pe scenă de nenumărate ori. A murit la 16 august 1977, de atac de cord, cauzat de dependența de barbiturice. Piesa *Way Down*, apărută în săptămânile următoare, a fost ultimul său hit number 1 britanic, din păcate post mortem.

Elvis Presley Platinum (1997), Jailhouse Rock (1996), Essential Elvis, Vol. 4 (1996), The Essential 60's Masters II (1995), Heart & Soul (1995), Amazing Grace (1994), If Every Day Was Like Christmas (1994), The Essential 60's Masters I (1993), Interview Picture Disc (1993), Blue Christmas (1992), The Complete 50's Masters (1992), Collector's Gold (1991), Essential Elvis Vol. 3: Hits Like Never Before (1991), The Lost Album (1991), Sings Leiber & Stoller (1991), The Great Performances (1990), Heartbreak Hotel, Hound Dog & Other Top Ten Hits (1990), Elvis Gospel 1957-72: Known Only To Him (1989), Essential Elvis Vol. 2: Stereo '57 (1989), Elvis Aron Presley Forever (1988), Essential Elvis: The First Movies (1988), In Nashville (1988), The Number One Hits (1987), The Top Ten Hits (1987), Always On My Mind (1985), Reconsider Baby (1985), Elvis' Gold Records Vol. 5 (1984), A Golden Celebration (1984), Rocker (1984), Elvis Vol. 4 (1983), Memories Of Christmas (1982), This Is Elvis (1981), Elvis Sings For Children And Grownups Too! (1978), He Walks Beside Me (1978), Elvis In Concert (1977), Moody Blue (1977), Welcome To My World (1977), From Elvis Presley Boulevard, Memphis, Tennessee (1976), The Sun Sessions (1976), Promised Land (1975), Pure Gold (1975), Today (1975), Elvis Recorded Live On Stage In Memphis (1974), Good Times (1974), Aloha From Hawaii Via Satellite (1973), The Alternate Aloha (1973), Elvis (1973), Raised On Rock (1973), Burning Love & Hits From His Movies Vol. II (1972), Elvis As Recorded At Madison Square Garden (1972), He Touched Me (1972), Elvis Country (1971), Elvis Sings The Wonderful World Of Christmas (1971), Love Letters From Elvis (1971), You'll Never Walk Alone (1971), 50 Worldwide Gold Award Hits Vol. 1, 2, 3 (1970), Back In Memphis (1970), Elvis In Person At The International Hotel, Las Vegas, Nevada (1970), On Stage February, 1970 (1970), The Memphis Record (1969), Elvis' Gold Records Vol. 4 (1968), How Great Thou Art (1967), Frankie And Johnny/ Paradise, Hawaiian Style (1966), Girl Happy (1965), Viva Las Vegas/Roustabout (1964), Elvis'

Golden Records, Vol. 3 (1963), It Happened At The World's Fair/ Fun In Acapulco (1963), Kid Galahad/ Girls! Girls! Girls! (1962), Pot Luck With Elvis (1962), Something For Everybody (1961), Elvis Is Back! (1960), G.I. Blues (1960), His Hand In Mine (1960), 50,000,000 Elvis Fans Can't Be Wrong: Elvis' Gold Records, Vol. 2 (1959), A Date With Elvis (1959), For LP Fans Only (1959), Elvis' Golden Records (1958), King Creole (1958), Elvis' Christmas Album (1957), Loving You (1957), Elvis (1956), Elvis Presley (1956)

Billy Preston

Născut la 9 septembrie 1946, în Houston, Texas, SUA, Preston și-a început cariera în 1956, când a cântat la orgă cu Mahalia Jackson în filmul *St Louis Blues*. În adolescență a lucrat cu Sam Cooke și Little Richard. În 1962, când se afla împreună cu Little Richard într-un turneu european, i-a cunoscut pe Beatles, cu care a colaborat mai târziu.

Preston a apărut adesea și ca muzician de acompaniament în show-ul TV american, Shindig. După ce s-a mutat în Marea Britanie, ca membru al trupei lui Ray Charles, a semnat cu casa de discuri Apple, în 1969. George Harrison a fost cel care i-a produs hitul *That's The Way God Planned It*, iar Preston a contribuit la keyboards la piesele Beatles, *Get Back* și *Let It Be*. În anul următor a apărut în Concert For Bangladesh, apoi s-a mutat la A&M Records, unde a realizat o serie de hit single-uri, ca *Outa-Space* (1972), un number 1 american din 1973, *Will It Go Round In Circles, Space Race* (1973) și *Nothing From Nothing*, number 1 în 1974. El este cel care a compus piesa *You Are So Beautiful*, un hit Top 10 pentru Joe Cocker. Preston a mai cântat ca acompaniator cu Sly And The Family Stone și în turneul american din 1975 al grupului The Rolling Stones. A realizat în duet cu Syreeta, *With You I'm Born Again,* un hit internațional din 1980. În 1989, Preston a făcut turnee cu trupa lui Ringo Starr, All Star Band, și a înregistrat la casa de discuri a lui Ian Levine, Motor City, între 1990 și 1991, an în care a și fost arestat sub acuzația de imoralitate, în SUA.

Universal Love (1997), Words & Music (1996), Minister Of Music (1995), Best Of (1988), Pressin' On (1982), The Way I Am (1981), Billy And Sereeta (1980), Late At Night (1979), Whole New Thing (1977), Billy Preston (1976), The Genius Of Billy Preston (1975), It's My Pleasure (1975), The Kids And Me (1974), Everybody Likes Some King Of Music (1973), Music Is My Life (1972), I Wrote A Little Song (1971), Encouraging Words (1970), Greazzy Soul (1969), That's The Way God Planned It (1969), Club Meeting (1967), Wildest Organ In Town! (1966), Early Hits (1965), Most Exciting Organ Ever (1965)

The Pretenders

Grup înființat de Chrissie Hynde (n. 17 septembrie 1951, Akron, Ohio, SUA), în 1978, în componența: Pete Farndon (n. 2 iunie 1952, Hereford, Anglia, d. 14 aprilie 1983; bass), James Honeyman-Scott (n. 4 noiembrie 1956, Hereford, Anglia d. 16 iunie 1982; guitar) și Martin Chambers (n. 4 septembrie 1951, Hereford, Anglia; drums). Au debutat cu o versiune a piesei Kinks, *Stop Your Sobbing*, în 1978, care a intrat în Top 40, urmată de *Kid* și *Brass In Pocket*, ultima devenind number 1 britanic. Primul lor album a fost foarte bine primit, fiind urmat de o serie de turnee în Europa și SUA, țară în care Chrissie s-a îndrăgostit de idolul său de la Kinks, Ray Davies. Relația lor a durat patru ani, timp în care cei doi au cântat fiecare cu trupa celuilalt. PRETENDERS II a apărut în 1982 și cuprinde *Message Of Love, The Adulteress, I Go To Sleep*, înregistrată pentru prima dată de Applejacks în 1964, și altele. Apoi, Pete Farndon a fost concediat din cauza abuzului de droguri. Două zile mai târziu, Honeyman-Scott a fost găsit mort, din cauza unei supradoze de heroină amestecată cu cocaină. Nouă luni mai târziu, Hynde a născut o fetiță a cărui tată este Ray Davies. Peste două luni însă a avut loc o nouă tragedie: Pete Farndon a fost găsit mort tot din cauza unei supradoze de droguri.

Formula Pretenders a fost reîntregită de Robbie McIntosh (ex-Average White Band; guitar) și Malcolm Foster (bass). Au înregistrat un nou album și hitul *2000 Miles*. Următorul LP, LEARNING TO CRAWL, cuprinde piese ca *Middle Of The Road* și un tribut adus lui Honeyman-Scott, *Back On The Chain Gang*. În mai 1984, Hynde s-a căsătorit cu Jim Kerr de la Simple Minds, iar apoi, împreună cu Pretenders, a apărut la celebrul Live Aid de pe stadionul JFK din Philadelphia. Duetul său cu UB40, un remake reggae după piesa Sonny And Cher, *I Got You Babe*, a dominat clasamentele. După nașterea celei de a două fetițe ale sale (al cărui tată este Jim Kerr), Chrissie aproape că a desființat grupul. GET CLOSE din 1987 a generat hiturile *Don't Get Me Wrong* și *Hymn To Her*. În 1988 solista a cântat cu UB40 la

concertul Nelson Mandela, iar duetul lor, *Breakfast In Bed*, a fost hit Top 10 britanic. Hynde și-a dedicat apoi mult timp campaniilor pentru susținerea drepturilor animalelor. Căsnicia cu Kerr a luat sfârșit în 1990, an în care Pretenders a revenit cu albumul PACKED, un alt succes comercial. În 1994, a fost înregistrat LAST OF THE INDEPENDENTS, cu Martin Chambers (drums), Adam Seymour (guitar) și Andy Hobson (bass), la fel ca și ISLE OF VIEW din 1995, la care s-a mai adăugat și grupul Duke Quartet. Pe acesta din urmă mai apare ca invitat și Damon Albarn de la Blur, care cântă la pian la piesa compusă de Ray Davies, *I Go To Sleep*.

Albumul VIVA EL AMOR din 1999 a fost înregistrat în componența: Chrissie Hynde (vocals, guitar); Adam Seymour (guitar), Andy Hobson, Tom Kelly (bass); Martin Chambers (drums) și Jeff Beck (guitar).

Viva El Amor (1999), The Isle Of View (1995), Last Of The Independents (1994), Packed (1990), The Singles (1987), Get Close (1986), Learning To Crawl (1984), Extended Play (1981), The Pretenders II (1981), The Pretenders (1980)

The Pretty Things

Grup britanic, R&B, înființat la Sidcup Art College, din Kent, Anglia, în septembrie 1963, în componența: Dick Taylor (n. 28 ianuarie 1943, Dartford, Kent, Anglia; guitar), Phil Mai (n. 9 noiembrie 1944, Dartford, Kent, Anglia; vocals), Brian Pendleton (n. 13 aprilie 1944, Wolverhampton, West Midlands, Anglia; rhythm guitar), John Stax (n. 6 aprilie 1944, Crayford, Kent, Anglia; bass) și Peter Kitley (drums), înlocuit la scurt timp de Viv Andrews. Au debutat cu single-ul *Rosalyn*, care a intrat în Top 50 britanic, urmat de două hituri Top 20: *Don't Bring Me Down* și *Honey I Need*. În grup a venit apoi Skip Alan (n. Alan Skipper, 11 iunie 1948, Londra, Anglia) și au urmat hiturile *Midnight To Six Man* și *Come See Me*. Pendleton și, mai apoi, Stax, au abandonat grupul, iar înregistrările la cel de-al doilea album al lor, EMOTIONS, au fost încheiate cu Wally Allen (bass, vocals) și John Povey (n. 20 august 1944, Londra, Anglia; keyboards, vocals). În 1967 au realizat single-urile *Defecting Grey* și *Talking About The Good Times*, după care au realizat S.F. SORROW, care a influențat opera The Who, TOMMY. Skip Alan a fost apoi înlocuit de John Twink Alder, iar în noiembrie 1969, Dick Taylor a părăsit formula. PARACHUTE a fost prost primit, iar The Pretty Things s-a desființat în 1971, reunindu-se însă în formula May, Povey și Skip Alan pentru înregistrarea albumului FREEWAY MADNESS. În 1976 însă, May și-a început cariera solo, părăsindu-i. Doi ani mai târziu s-a întors pentru EMOTIONS, alături de Taylor, Povey, Allen și Alan. Tot ei, plus chitaristul Peter Tolson (n. 10 septembrie 1951, Bishops Stortford, Hertfordshire, Anglia) au înregistrat și CROSS TALK din 1980, după care grupul s-a reunit în diferite ocazii. În 1990, grupul a realizat o nouă versiune după piesa lui Barry McGuire din 1965, *Eve Of Destruction.*

Get A Buzz: The Best Of The Fontana Years (1992), On Air (1992), Electric Banana (1991), Out Of The Island (1987), Live At The Heartbreak Hotel (1984), 1967-1971 (1983), Cross Talk (1980), The Singles A's & B's (1977), Attention (1976), Vintage Years (1976), Greatest Hits (1975), Real Pretty (1975), Savage Eye (1975), Silk Torpedo 9 (1974), Freeway Madness (1973), Parachute (1970), Emotions (1967), We Want Your Love (1967), On Film (1966), Pretty Things (1965)

Primal Scream

Grup înființat de Bobby Gillespie, în anii '80, din care au făcut parte o serie de muzicieni, printre care Andrew Innes, Robert Young, Henry Olsen, Philip 'Toby' Tomanov, Martin Duffy, Denise Johnson și alții. După un album apărut la casa de discuri Elevation, profilul lor a fost destul de șters, însă au revenit în 1990 cu single-ul *Loaded*, care a devenit hit Top 10. SCREAMADELICA a câștigat o mulțime de fani și s-a vândut foarte bine, după care Primal Scream s-a mutat în Tennessee, unde a înregistrat un nou material, apărut în 1994, și produs de Tom Dowd, asistat de George Clinton și producătorul trupei Black Crowes, George Drakoulias. În noiembrie 1996, Gary 'Mani' Mounfield a întregit componența grupului. În 1997 însă, Paul Mulreany (drums) a părăsit Primal Scream.

Vanishing Point (1997), Give Out But Don't Give Up (1993), Screamadelica (1991), Come Together (1990), Primal Scream (1989), Sonic Flower Groove (1987)

Prince

Născut Prince Rogers Nelson, la 7 iunie 1958, în Minneapolis, Minnesota, SUA, muzicianul a fost numit după Prince Roger Trio, din care a făcut parte tatăl său, John Nelson. Tot acesta i-a cumpărat și prima chitară. Prince știa deja să

cânte foarte bine la pian și la chitară și compusese deja primele cântece. A urmat apoi perioada petrecută cu trupa de liceu Grand Central, devenită apoi Champagne, care i-a cântat primele piese. Și-a înregistrat primele casete demo în 1976, cu ajutorul lui Chris Moon. A debutat la Warner Brothers cu FOR YOU, de pe care *Soft And Wet* a intrat în topurile R&B. În 1979, Prince a înființat o trupă ai cărei membrii erau: Cymone (bass), Gayle Chapman și Matt Fink (amândoi keyboards), Bobby Z. (drums) și Dez Dickerson (guitar). Albumul PRINCE a intrat pe locul 22 în topuri, generând hiturile *Why You Wanna Treat Me So Bad?* și *I Wanna Be Your Lover*. După DIRTY MIND, Chapman a fost înlocuit de Lisa Coleman, iar după o serie de concerte, Cymone și-a ales o carieră solo. Au urmat CONTROVERSY și 1999, plus un turneu de promovare, sub numele Prince And The Revolution. Single-ul *Little Red Corvette* a fost extrem de difuzat de MTV. Prince a lucrat apoi la filmul autobiografic *Purple Rain*, în al cărui rol principal a fost distribuit. Din coloana sonoră a acestuia, *When Doves Cry* a condus în topurile americane. *Let's Go Crazy* și *Purple Rain* (number 1, respectiv 2) au precedat un nou turneu și un duet cu Apollonia. A urmat o nouă compoziție, de data aceasta pentru Sheena Easton, single-ul Top 10, *Sugar Walls*. În 1985 a realizat AROUND THE WORLD IN A DAY, number 1 în SUA, după care a anunțat că se retrage din activitatea de concert. A înființat studioul, casa de discuri și complexul Paisley Park din Minneapolis și a început munca la cel de-al doilea film, Under The Cherry Moon. *Kiss* a devenit cel de-al treilea number 1 în SUA. Pe poziția a doua se afla o altă compoziție a sa pentru grupul Bangles, *Manic Monday,* semnată cu pseudonimul Christopher.

După albumul PARADE, a renunțat la decizia de a nu mai apărea live și a pus la punct un nou turneu, după care a desființat formula Revolution, pentru ca în 1987 să o refacă, reținându-i totuși pe Fink, Leeds, Brooks și Safford, alături de Sheila E., Marco Weaver și Levi Seacer. SIGN 'O' THE TIMES' a precedat BLACK ALBUM și LOVESEXY. În 1989 a cântat un duet cu Madonna, iar în anul următor a realizat soundtrackul filmului *Batman* și a compus și produs un album pentru cântărețul Mavis Staples. GRAFFITI BRIDGE a fost number 6 în SUA și number 1 în Marea Britanie. Cu New Power Generation, alcătuit din Tony M (rapper), Rosie Gaines (vocals), Michael Bland (drums), Levi Seacer (guitar), Kirk Johnson (guitar), Sonny T (bass) și Tommy Barbarella (keyboards) a înregistrat DIAMONDS AND PEARLS.

1999 (New Master) (1999), New Power Sou (1998), Emancipation (1996), Chaos & Disorder (1996), Emancipation (1996), The Gold Experience (1995), The Beautiful Experience (1994), Come (1994), The Hits 1, 2 (1993), The Hits/The B-Sides (1993), Interview Picture Disc (1993), Love Symbol Album (1992), Diamonds And Pearls (1991), Graffiti Bridge (1990), Batman: Music From The Motion Picture (1989), Lovesexy (1988), Black Album (1987), Sign O' The Times (1987), Parade (1986), Around The World In A Day (1985), Purple Rain (1984), 1999 (1982), Controversy (1981), Dirty Mind (1980), Prince (1979), For You (1978)

Procol Harum

Grup înființat în Essex, Anglia, în componența: Gary Brooker (n. 29 mai 1945, Southend, Essex, Anglia; piano, vocals), Matthew Fisher (n. 7 martie 1946, Londra, Anglia; organ), Bobby Harrison (n. 28 iunie 1943, East Ham, Londra, Anglia; drums), Ray Royer (n. 8 octombrie 1945; guitar) și Dave Knights (n. 28 iunie 1945, Islington, Londra, Anglia; bass). Au debutat cu piesa *A Whiter Shade Of Pale* în 1967, un mare hit, care s-a vândut de-a lungul timpului în milioane de exemplare, urmat de un hit Top 10, *Homburg*. După înregistrarea primului album, Harrison și Royer au părăsit grupul, fiind înlocuiți cu Barrie N.J. Wilson (n. 18 martie 1947, Southend, Essex, Anglia) și Robin Trower (n. 9 martie 1945, Londra, Anglia). Un membru neoficial al trupei era și Keith Reid (n. 10 octombrie 1946). Albumul A SALTY DOG a fost extrem de apreciat dar cu toate acestea, Fisher și Knights au plecat și a fost cooptat Chris Copping (n. 29 august 1945, Southend, Essex, Anglia; organ, bass). După BROKEN BARRICADES, din cauza unor dispute de ordin muzical cu Reid, Trower a plecat la Frankie Miller. După recrutarea lui Dave Ball (n. 30 martie 1950) și a lui Alan Cartwright (bass) a apărut LIVE IN CONCERT WITH THE EDMONTON SYMPHONY ORCHESTRA care a intrat în Top 5 și s-a vândut extrem de bine. Componența grupului s-a schimbat din nou, Ball fiind înlocuit de Mick Grabham (ex-Plastic Penny and Cochise) în 1972. În următorii patru ani au realizat trei albume excelente. *Nothing But The Truth* și *The Idol,* de pe EXOTIC BIRDS AND FRUIT, și *Pandora's Box* de pe PROCOL'S NINTH au devenit hituri. În 1977 Gary

Brooker a inițiat un turneu de adio, după care Procol Harum a dispărut, pentru a reapărea în 1991 cu un album de altfel bine primit, THE PRODIGAL STRANGER.

Symphonic Music Of Procol Harum (1995), Early Years (1994), The Prodigal Stranger (1991), The Chrysalis Years 1973-1977 (1989), Classics Vol 17 (1987), Cornerstone (1983), Platinum Collection (1981), Greatest Hits (1977), Something Magic (1977), Best (1975), Procol's Ninth (1975), Exotic Birds & Fruit (1974), Best Of Procol Harum (1973), Grand Hotel (1973), Procol Harum: Live (1972), A Whiter Shade Of Pale (1972), Broken Barricades (1971), Home (1970), A Salty Dog (1969), Shine On Brightly (1968), Procol Harum (1967)

Pulp

Trupă britanică formată în jurul lui Jarvis Cocker (vocals, guitar), pe vremea când studia la colegiul din Sheffield. Din grup mai fac parte Peter Dalton (keyboards), Jamie Pinchbeck (bass) și Wayne Furniss (drums). Succesul lor nu a venit peste noapte. După primele realizări, *Dogs Are Everywhere* și *They Suffocate At Night'*, componența trupei s-a modificat esențial, Russell Senior (guitar, violin), Candida Doyle (keyboards), Stephen Mackay (bass) și Nicholas Banks (drums) devenind noi membri.

Pulp au înregistrat albume și piese care însă n-au reușit să-i propulseze în topuri până în 1994 când au realizat single-ul *Do You Remember The First Time?*.

Albumul DIFFERENT CLASS, primul înregistrat la Island Records, a fost cel care le-a adus succesul mult așteptat în 1996. Un an mai târziu, Russell Senior a părăsit grupul.

THIS IS HARDCORE, albumul din 1998, nu s-a bucurat însă de o critică extraordinară și de o vânzare prea masivă.

This Is Hardcore (1998), Countdown (1992-1983) (1998), Different Class (1996), His 'N' Hers (1994), Masters Of The Universe (1994), Separations (1992), Freaks (1987)

Q

Suzi Quatro

Născută la 3 iunie în 1950, în Detroit, Michigan, SUA, Suzi Quatro a cântat pentru prima dată la vârsta de șapte ani în trupa de jaz a tatălui ei, după care a dansat într-un show televizat. În 1964 a înființat, împreună cu sora ei Patti, grupul feminin Suzi Soul And The Pleasure Seekers. În 1971, calitățile ei de chitaristă și vocalistă i-au atras atenția lui Mickie Most, care a convins-o să înregistreze piesele lui Nicky Chinn și Mike Chapman pentru casa lui de discuri, RAK, din Anglia. Alături de Britons Alastair Len Tuckey (guitar), McKenzie (keyboards) și Dave Neal (drums), Suzi a mai înregistrat în 1973 single-ul *Can The Can*, urmat de *48 Crash, Daytona Demon*, *Devil Gate Drive*, *Your Mama Won't Like Me*, *If You Can't Give Me Love* și altele, care au intrat foarte repede în topuri. Alte succese, precum *She's In Love With You*, *Heart Of Stone*, *Stumblin In'*, piesă cântată în duet cu Chris Norman de la Smokie, i-au consolidat cariera.

Din păcate însă, declinul a venit o dată cu încheierea anilor '70. În afară de activitatea muzicală, Suzi a jucat și în diverse filme, cum ar fi Happy Days, Minder și altele.

The Wild One: Classic Quatro (1996), Man Attraction (1983), Greatest Hits (1980), If You Knew Suzi (1980), Rock Hard (1980), Suzi & Other 4 Letter Words (1979), Aggro Phobia (1977), Your Mama Won't Like Me (1975), Quatro (1974), Suzi Quatro (1973)

Queen

Brian May (n. 19 iulie 1947, în Twickenham, Middlesex, Anglia; guitar) și Roger Taylor (n. Roger Meddows-Taylor, 26 iulie 1949, în Kings Lynn, Norfolk, Anglia; drums) au cântat împreună în Smile, alături de Tim Staffell (bass), care a plecat însă la Humpty Bong. Cei doi au înființat atunci un nou grup, cu Freddie Mercury (n. Frederick Bulsara, la 5 septembrie 1946, în Zanzibar, Africa, d. 24 noiembrie 1991; vocals, piano). Freddie era fiul unui consilier guvernamental britanic și

trăise în India până la vârsta de 13 ani, după care s-a mutat în Anglia și a studiat la Ealing College Of Art din Londra. În 1971 li s-a alăturat și John Deacon (n. 19 august 1951, în Leicester, Anglia; bass), astfel formându-se Queen. Un an mai târziu, grupul a semnat cu EMI Records, iar în 1973 au debutat la celebrul club Marquee din Londra. Primul lor single a fost *Keep Yourself Alive,* urmat de un LP purtând numele trupei și un turneu, după care au revenit în studio, realizând un al doilea album, care a intrat în Top 5 britanic. Curând după aceasta, *Seven Seas Of Rhye* a devenit primul lor single Top 10, în vreme ce albumul SHEER HEART ATTACK le-a consolidat poziția, piesa titlu a albumului devenind primul lor hit în SUA, iar Killer Queen a intrat direct pe poziția a doua în clasamentele britanice și pe locul 12 în cele americane. În 1975 au înregistrat *Bohemian Rhapsody*, care a dominat topurile britanice, fiind inclusă pe albumul A NIGHT AT THE OPERA, care a ocupat și el primele poziții din topurile britanice și a intrat în Top 5 în SUA. Piesa a apărut și în coloana sonoră a filmului Wayne's World, din 1992. Grupul a continuat cu albume și single-uri de succes, susținute de show-uri extravagante. A DAY AT THE RACES le-a completat ascensiunea, iar *Somebody To Love* și *We Are The Champions* au fost single-uri number 2 în Marea Britanie. Soundtrackul filmului FLASH GORDON, compus de ei, a fost un alt succes Queen, iar la sfârșitul anului 1981, grupul s-a întors pe primul loc în topurile britanice cu *Under Pressure* (o colaborare cu David Bowie). În 1984 au realizat *Radio Gaga* și *I Want To Break Free*, de pe albumul THE WORKS, iar în 1985 au participat la concertul Live Aid. Următorul lor single a fost *One Vision*. În 1991, albumul INNUENDO a ocupat primul loc în clasamentele britanice, generând hituri ca *The Show Must Go On, Bijou* și altele.

Cariera grupului a luat sfârșit o dată cu moartea lui Freddie Mercury, la 24 noiembrie 1991, în Londra. Un an mai târziu a avut loc pe stadionul Wembley un concert comemorativ Freddie Mercury, la care au participat staruri și prieteni ai solistului, printre care Liza Minnelli, Elton John, Guns N' Roses, George Michael, David Bowie și Annie Lennox.

După dispariția lui Freddie, au fost editate o serie de albume Greatest Hits, albumul MADE IN HEAVEN, care conține piese înregistrate cu Mercury chiar înainte de moartea sa și, în 1998, a apărut o colecție care cuprinde primele opt albume Queen, realizate pe CD.

Queen The Crown Jewels: A 25th Anniversary Celebration (1998), Greatest Hits I & II (1996), Made In Heaven (1995), At The BBC (1995), Singles Box (1994), Interview Picture Disc (1993), Classic Queen (1992), Crown Jewel (1992), Queen Collection (1992), Greatest Hits (1992), Live At Wembley (1992), Innuendo (1991), At The Beeb (1989), The Miracle (1989), Live Magic (1986), A Kind Of Magic (1986), Live At Wembley (1986), The Works (1984), Hot Space (1982), Greatest Hits (1981), Flash Gordon (1980), The Game (1980), Live Killers (1979), Jazz (1978), News Of The World (1977), A Day At The Races (1976), A Night At The Opera (1975), Queen II (1974), Sheer Heart Attack (1974), Queen (1973)

Queen Latifah

Născută Dana Owens, la 18 martie 1970, în East Orange, New Jersey, SUA, Queen Latifah a debutat cu single-ul *Wrath Of My Madness*, în 1988, la Tommy Boy Records. După cel de-al treilea LP, s-a mutat la casa de discuri Motown. Ca mulți alții, a jucat și în filme, cum ar fi comedia *Living Single*, *Juice*, *Jungle Fever* și *House Party 2*.

În 1993, a înființat propria-i casă de discuri, Flavor Unit, la care a înregistrat atât albumele ei cât și ale altora. Acolo a apărut ROLL WIT THA FLAVA, o compilație pe care apar nume ca Naughty By Nature, Fu-Schnickens, Black Sheep și alții. Queen Latifah a cântat împreună cu Shabba Ranks pe single-ul acestuia *Watcha Gonna Do* și a mai colaborat cu trupe ca De La Soul (*Mama Gave Birth To The Soul Children*) și Monie Love (*Ladies First*). A experimentat diverse stiluri, de la jaz și soul, la rap și hip-hop.

Order In The Court (1998), Queen Latifa & Original Flava Unit (1996), Black Reign (1993), Nature Of A Sista' (1991), All Hail The Queen (1989)

Queensryche

Trupă rock înființată în Seattle, SUA, în componența: Geoff Tate (vocals), Chris DeGarmo (guitars), Michael Wilton (guitars), Eddie Jackson (bass) și Scott Rockenfield (drums). Primul lor EP, QUEEN OF THE RYCHE (1983), a fost autofinanțat și a convins casa de discuri EMI să le ofere un contract de înregistrare. Acolo a apărut un alt EP, QUEENSRYCHE, (care cuprinde *Queen Of The Reich, Nightrider, Blinded, Lady Wore Black* și *Prophecy*) și THE WARNING, urmat de RAGE FOR ORDER din 1986 și de OPERATION MINDCRIME din 1988, un album inspirat de opera lui George Orwell.

Cu albumul EMPIRE au reușit să pătrundă în Top 10, atât în SUA cât și în UK, single-ul *Silent Lucidity* devenind un hit Top 5 în SUA și fiind primul lor hit Top 20 din Marea Britanie. În 1991 au urmat *Best I Can* și *Jet City Woman*, care au intrat în Top 40. A apărut de asemenea și un LP live, OPERATION: LIVECRIME, iar după o pauză de trei ani, excelentul PROMISED LAND.

Hear In The Now Frontier (1997), Promised Land (1994), Best I Can (EP, 1994), Operation: Livecrime (1991), Empire (1990), Operation: Mindcrime (1988), Rage For Order (1986), The Warning (1984), Queensryche (1983)

Quiet Riot

Trupă heavy metal înființată în 1975, dar care a atras atenția pentru prima dată abia în 1983 cu o piesă Slade: *Cum On Feel The Noize* și cu un LP devenit number 1 în SUA, METAL HEALTH. Din componența ei făceau parte: Kevin DuBrow (n. 1955; vocals), Randy Rhoads (guitar), Kelly Garni (bass) și Drew Forsyth (drums). Numele trupei a fost sugerat de Rick Parfitt de la Status Quo. După două albume apărute numai în Japonia, Rudy Sarzo l-a înlocuit pe Garni. Rhoads a plecat și el în 1979 pentru a cânta cu Ozzy Osbourne. A murit la o vârstă fragedă, într-un accident de avion din 1982. Tot atunci, grupul s-a destrămat, pentru a se reface apoi în formula: DuBrow, Sarzo, Carlos Cavazo (guitar) și Frankie Banali (drums). Au semnat cu Pasha label, unde au dat lovitura cu piesa *Mama Weer All Crazy Now* și cu albumul METAL HEALTH, urmate de CONDITION CRITICAL, care a fost din păcate o dezamăgire, deși a intrat în topuri. După o serie de schimbări, Quiet Riot au înregistrat în 1986 un alt LP, care a intrat de-abia pe locul 31 în clasamente. Apoi, DuBrow a părăsit grupul, fiind înlocuit cu Paul Shortino (ex-Rough Cutt), care apare pentru prima oară pe LP-ul autointitulat al trupei din 1988, album după care, din păcate, trupa s-a destrămat. DuBrow a mai făcut în 1993 o nouă versiune Quiet Riot, care a înregistrat un album (TERRIFIED) și a efectuat un singur turneu.

Alive&Well (1999), Best Of (1996), Down To The Bone (1995), The Randy Rhoads Years (1993), Terrified (1993), Quiet Riot (1988), QR III (1986), Condition Critical (1984), Metal Health (1983)

R

R.E.M.

Grup care a debutat live într-un concert susținut în Athens, Georgia, SUA, la 19 aprilie 1980, în componența: Michael Stipe (vocals), Peter Buck (guitar), Mike Mills (bass) și Bill Berry (drums). Primul lor single a fost *Radio Free Europe*, apărut la Hibtone Records, iar albumul lor de debut a fost precedat de un mini-album, CHRONIC TOWN. În 1983, MURMUR a fost proclamat Album Of The Year de revista Rolling Stone, iar prin intermediul lui, trupa și-a câștigat fani atât în SUA, cât și în Europa. În anul următor a apărut RECKONING, urmat de FABLES OF THE RECONSTRUCTION și de LIFE'S RICH PAGEANT, din 1986. *It's The End Of The World As We Know It (And I Feel Fine)* a apărut pe DOCUMENT și a fost un mare hit. Următorul album, GREEN, din 1988, s-a vândut bine în SUA, generând hiturile *Stand* și *Orange Crush*. După un turneu mondial, în 1991 grupul a revenit cu OUT OF TIME, care a intrat în Top 5 britanic, după care a urcat pe prima poziție, atât în SUA cât și în Marea Britanie. Single-urile *Losing My Religion, Shiny Happy People* și *Near Wild Heaven* au fost noi hituri. În 1992 au realizat OUT OF TIME, urmat de AUTOMATIC FOR THE PEOPLE, care a fost de asemenea un number 1 transatlantic, incluzând hituri ca *Drive* și *Man In The Moon*.

În 1997, înainte de înregistrarea noului album, UP, după 17 ani de colaborare, Bill Berry a părăsit grupul. Nu a fost înlocuit, iar la realizarea albumului R.E.M. s-au folosit rhythm machines. Doar la câteva piese mai apar Joey Waronker (drums), de la Beck, și Barrett Martin (percussion) de la Screaming Trees.

Up (1998), New Adventures In Hi – Fi (1996), The Automatic Box (1995), Singles Collection (1994), Monster (1994), Shiny Chatty People (1993), Fan Box Set (1992), Automatic For The People (1992),

Fan Box Set (1991), Out Of Time (1991), Eponymous (1988), Green (1988), Dead Letter Office (1987), Document (1987), Life's Rich Pageant (1986), Fables Of The Reconstruction (1985), Reckoning (1984), Murmur (1983), Chronic Town (1982)

Radiohead

Grup înființat în Oxford, Anglia, al cărui nume a fost inspirat de versurile unei piese Talking Heads, *On A Friday*. Din componența lui fac parte Thom Yorke (n. 7 octombrie 1968, Wellingborough, Northamptonshire, Anglia; vocals, guitar), frații John (n. Jonathan Greenwood, 5 noiembrie 1971, Oxford, Oxfordshire, Anglia; lead guitar) și Colin Greenwood (n. 26 iunie 1969, Oxford, Oxfordshire, Anglia; bass), Ed O'Brien (n. Edward John O'Brien; rhythm guitar) și Phillip Selway (n. 23 mai 1964, Hemmingford Grey, Anglia; drums). Au debutat la Parlophone Records, cu single-ul *May*, de pe EP-ul din 1992, DRILL. Au dat însă lovitura cu piesa *Creep*, după care au re- alizat albumele THE BENDS și OK COMPUTER. În 1998, Radiohead a câștigat un premiu Grammy la categoria Best Alternative Music Performance.

Itch (1998), Ok Computer (1997), The Bends (1995), My Iron Lung (EP, 1994), Pablo Honey (1993)

Rage Against The Machine

Grup rock înființat în Los Angeles, în 1991, de chitaristul Tom Morello și solistul vocal Zack de la Rocha, alături de Timmy C (n. Tim Commerford; bass) și Brad Wilk (drums). Datorită unei casete demo și unor show-uri, Rage Against The Machine au reușit să semneze destul de repede un contract de înregistrare.

După ce-au cântat cu grupuri ca Pearl Jam, Body Count, Tool și Suicidal Tendencies, în 1992 au debutat cu un album care are pe copertă poza unui călugăr budist care și-a dat foc, în semn de protest pentru Războiul din Vietnam. LP-ul a fost un succes imediat pe ambele părți ale Atlanticului, la fel ca și single-ul *Killing In The Name*. În 1993 au efectuat un turneu de succes în Marea Britanie și au participat la festivalul Lollapalooza din SUA. În 1996 au realizat cel de-al doilea album, EVIL EMPIRE, care a intrat pe primul loc în topul 200, Billboard.

Evil Empire (1996), Rage Against The Machine (1992)

Rainbow

Grup înființat în 1975 de chitaristul Ritchie Blackmore (n. 14 aprilie 1945, Weston-Super-Mare, Anglia; guitar), după ce a părăsit Deep Purple. El i-a cooptat pe Ronnie James Dio (vocals), Mickey Lee Soule, (keyboards), Craig Gruber (bass) și Gary Driscoll (drums). Împreună au debutat cu albumul RITCHIE BLACKMORE'S RAINBOW, care nu s-a bucurat de succes. Din această cauză, formula grupului a fost modificată, Jimmy Bain înlocuindu-l pe Gruber, iar Cozy Powell pe Driscoll. La keyboard a fost cooptat Tony Carey, după care au început înregistrările la RAINBOW RISING. Apoi, Bain și Carey au plecat, fiind înlocuiți de Bob Daisley și David Stone. Când Rainbow s-au stabilit în SUA, din cauza neînțelegerilor cu Blackmore, Dio a părăsit grupul (1978), în locul lui fiind racolat Graham Bonnet, care a cântat pe albumul DOWN TO EARTH, la fel ca și Roger Glover (bass). La scurt timp, Bonnet și Powell au fost concediați, iar Joe Lynn Turner (vocals) a devenit noul membru Rainbow, aducând un sound mult mai comercial, pe albumul DIFFICULT TO CURE, care a generat cel mai mare hit al trupei, *I Surrender*. Au urmat însă o serie de albume prost primite de către fani. În 1984, grupul s-a destrămat, din cauza reuniunii Deep Purple. În 1986 a apărut o compilație FINYL VINYL, care cuprinde câteva piese clasice ale grupului, dar și câteva în premieră.

The Very Best Of (1997), Family Album (1994), Live In Germany '76 (1994), Finyl Vinyl (1986), Bent Out Of Shape (1983), Straight Between The Eyes (1982), Best Of (1981), Difficult To Cure (1980), Down To Earth (1979), Long Live Rock & Roll (1978), On Stage (1977), Blackmore's Rainbow (1976), Rising (1976), Richie Blackmore's Rainbow (1975)

The Raincoats

Grup înființat la Hornsea Art College, Londra, în 1976, de Gina Birch și Ana Da Silva. Alături de Vicky Aspinall și managerul Shirley O'Loughlin, plus Palmolive (care a plecat însă destul de repede) au realizat *Fairytale In The Supermarket*, la casa de discuri Rough Trade, în 1979. În același an a apărut și un LP, THE RAINCOAST, care s-a bucurat de o vânzare moderată, dar de cronici bune. ODYSHAPE, din 1981, n-a fost la fel de bine primit, însă potențialul grupului a fost încă o dată demonstrat cu single-uri ca *Running Away* (1982), un cover al piesei lui Sly Stone, și *Animal Rhapsody* (1983). A urmat THE KITCHEN TAPES, din 1983, iar un an mai târziu, ultimul lor album, MOVING. Cel mai mare fan al grupului, Kurt Cobain de la Nirvana, a descoperit-o pe Ana Da Silva într-un magazin de antichități din Notting

Hill, Londra și, în schimbul primului album original al trupei, a oferit The Raincoats șansa de a se relansa cântând în deschidere la Nirvana într-un turneu britanic. Noua formulă Raincoats a fost: Da Silva, Birch, Anne Wood (violin) și Steve Shelley (drums). Palmolive se presupune că s-ar fi dedicat unei vieți religioase, trăind undeva în Texas, în timp ce Aspinall conduce propria ei casă de discuri dance.

Looking In The Shadows (1996), Extended Play (1994), The Raincoats (1993), Moving (1984), The Kitchen, Tapes (1983), Odyshape (1981), The Raincoats (1980)

Bonnie Raitt

Născută la 8 noiembrie 1949, în Burbank, California, SUA, Bonnie Raitt este fiica lui John Raitt, care a jucat pe Broadway în producțiile *Oklahoma*! și *Carousel*. A învățat să cânte de mică la chitară și s-a îndrăgostit de blues. După absolvirea colegiului din Cambridge, Massachusetts, Raitt a cântat în deschidere la John Hammond, după care a susținut concerte alături de basistul Dan 'Freebo' Friedberg. Managerul ei a devenit apoi Dick Waterman, care s-a ocupat și de Son House, Mississippi Fred McDowell și alte nume cunoscute. Albumul BONNIE RAITT conține o serie de piese ale acestora. La album au mai colaborat bluesmanii Junior Wells și A.C. Reed. GIVE IT UP include printre altele versiuni ale pieselor lui Jackson Browne, *Under The Falling Sky*, și a lui Eric Kaz, *Love Has No Pride*. La TAKING MY TIME au colaborat Lowell George și Bill Payne de la Little Feat. Include piese ca *You've Been In Love Too Long* și *Kokomo Blues*. Au urmat noi albume, ca STREETLIGHTS, HOME PLATE, SWEET FORGIVENESS, THE GLOW, GREEN LIGHT și NINE LIVES, după care Raitt a fost concediată de casa de discuri Warner Brothers, la care înregistrase vreme de 15 ani. În 1989, noul ei album, NICK OF TIME, a fost primit deosebit de bine, devenind best seller și aducându-i cântăreței un premiu Grammy. Piesa titlu a devenit hit single în SUA. Raitt a contribuit și la albumul lui John Lee Hooker, THE HEALER, din 1990, an în care a apărut la concertul Nelson Mandela de pe Wembley. LUCK OF THE DRAW, realizat un an mai târziu, cuprinde compoziții Paul Brady, Hiatt și Raitt. Artista s-a căsătorit în același an cu actorul american Michael O'Keefe. LONGING IN THEIR HEARTS din 1994 conține mai multe compoziții proprii decât oricare alt album de până atunci.

Road Teted (1995), Longing In Their Hearts (1994), Luck Of The Draw (1991), The Bonnie Raitt Collection (1990), Nick Of Time (1989), Nine Lives (1986), Green Light (1982), The Glow (1979), Sweet Forgiveness (1977), Home Plate (1975), Streetlights (1974), Takin' My Time (1973), Give It Up (1972), Bonnie Raitt (1971)

The Ramones

Grup punk rock, format din Johnny Ramone (n. John Cummings, 8 octombrie 1951, Long Island, New York, SUA; guitar), Dee Dee Ramone (n. Douglas Colvin, 18 septembrie 1952, Vancouver, British Columbia, Canada; bass) și Joey Ramone (n. Jeffrey Hyman, 1952; drums). Au debutat la Performance Studio din New York, la 30 martie 1974. Două luni mai târziu, managerul lor, Tommy Ramone (n. Tommy Erdelyi, 29 ianuarie 1952, Budapesta, Ungaria), l-a înlocuit pe Joey la tobe, acesta trecând la voce. Au început să cânte la clubul CBGB, după care au realizat primul lor album, intitulat RAMONES. În 1976 au apărut pentru prima dată într-un concert la Londra. Albumul THE RAMONES LEAVE HOME, care include *Suzie Is A Headbanger* și *Gimme Gimme Shock Treatment*, și atitudinea lor scenică au influențat o serie de alte grupuri punk. Albumul ROCKET TO RUSSIA a generat *Sheena Is A Punk Rocker*, primul lor hit Top 30 din 1977. În 1978, Tommy Ramone a părăsit grupul în favoarea carierei de producător, fiind înlocuit de Marc Bell, mai târziu Marky Ramone. A urmat albumul ROAD TO RUIN și apariția lor în filmul *Rock 'N' Roll High School*. Phil Spector le-a produs apoi albumul END OF THE CENTURY, care conține printre altele și o versiune a piesei Ronettes, *Baby I Love You*, care a intrat în Top 10 britanic.

În anii '80, The Ramones au realizat PLEASANT DREAMS, produs de Graham Gouldman, SUBTERRANEAN JUNGLE, ANIMAL BOY și HALFWAY TO SANITY, ultimul conținând piesa *Bonzo Goes To Bitburg*, un comentariu asupra vizitei neinspirate a lui Ronald Reagan la un cimitir în care erau îngropați naziști. În 1990, din grup făceau parte Joey, Johnny, Marky și noul venit, C.J. În această formulă, grupul a efectuat un turneu american, alături de Deborah Harry și Tom Tom Club. În 1992 a apărut MONDO BIZARRO, de pe care s-a remarcat *Censorshit*. Trei ani mai târziu și-au luat adio de la fani, realizând un album intitulat sugestiv – ADIOS AMIGOS.

Greatest Hits Live (1996), Adios Amigos (1995), Acid Eaters (1994), Loco Live (1992), Mondo

Bizarro (1992), All The Stuff, Vol. 2 (1991), Loco Live (1991), All The Stuff, Vol. 1 (1990), Brain Drain (1989), Ramones Mania (1988), Halfway To Sanity (1987), Animal Boy (1986), Too Tough To Die (1984), Subterranean Jungle (1983), Pleasant Dreams (1981), End Of The Century (1980), It's Alive (1979), Leave Home (1977), Rocket To Russia (1977), Ramones (1976)

Rare Earth

Grup din Detroit, înființat în 1961, de saxofonistul Gil Bridges și de Pete Rivera (drums), sub numele de The Sunliners. În 1962, în trupă a fost cooptat John Parrish (bass), iar patru ani mai târziu, Rod Richards (guitar) și Kenny James (keyboards). În 1969, după o serie de ani de cântat prin cluburi, au semnat cu Motown Records, care i-a redenumit Rare Earth, după filiala sa de rock progresiv, nou înființată. Versiunea lor după piesa Temptations, *Get Ready*, a ajuns repede în Top 10 în SUA. Un alt cover după Temptations, *(I Know) I'm Losing You*, le-a adus și mai mult succes în 1970, la fel ca și materialul propriu, *Born To Wander* și *I Just Want To Celebrate*. Rod Richards și Kenny James au fost apoi înlocuiți de Ray Manette și Mark Olson, iar Ed Guzman (n. 1944, d. 29 iulie 1993) a fost cooptat la percuție. În 1973, Norman Whitfield de la Temptation le-a produs MA, cu Peter Hoorelbeke la voce. Pe BACK TO EARTH, din 1975, Peter a fost înlocuit de Jerry La Croix, însă realizările care au urmat n-au mai avut succes comercial. Foștii membri, Peter Hoorelbeke, Gil Bridges și Michael Urso, au realizat sub numele de Hub un album apărut la Capitol Records. La sfârșitul anilor '80, din grup făceau parte Gil Bridges, Ray Monette, Edward Guzman, Wayne Baraks, Rick Warner, Dean Boucher și Randy Burghdoff. Grupul a continuat să susțină concerte, mai ales în Germania.

Rare Earth Featuring Peter Rivera (1996), Anthology: The Best Of Rare Earth (1995), Earth Tones: The Essential Rare Earth (1994), Different World (1993), Greatest Hits & Rare Classics (1991), Motown Superstars Series, Vol. 16 (1981), Band Together (1978), Grand Slam (1978), Rare Earth (1977), Midnight Lady (1976), Back To Earth (1975), Ma (1973), Willie Remembers (1972), In Concert (1971), One World (1971), Ecology (1970), Get Ready (1969), Dream Answers (1968)

Ratt

Grup heavy metal din Los Angeles, California, SUA, alcătuit din Stephen Pearcy (vocals), Robbin Crosby (guitar), Warren DeMartini (guitar), Juan Croucier (bass) și Bobby 'The Blotz' Blotzer (drums). În 1983 au realizat un mini-album, RATT, la o casă de discuri minoră. Membrii Mötley Crue i-au ajutat apoi să semneze cu Atlantic Records, care le-a editat OUT OF THE CELLAR, album intrat în Billboard Top 20, unde a rămas vreme de jumătate de an. S-a vândut în peste trei milioane de exemplare și a fost urmat de un alt album de succes, INVASION OF YOUR PRIVACY. Muzica lor devenise extrem de difuzată de MTV și de posturile de radio AOR. Au făcut turnee alături de Ozzy Osbourne și au înregistrat o serie de discuri de platină și aur. DETONATOR conține piese scrise în colaborare cu Desmond Child (vezi Alice Cooper). Crosby a plecat după apariția RAT 'N' ROLL, un album greatest hits, iar în 1993, Pearcy a înființat propria lui trupă, Arcade, confirmând dezmembrarea grupului.

Ratt (1999), Ratt 'N' Roll 8191 (1991), Detonator (1990), Reach For The Sky (1988), Dancing Undercover (1986), Invasion Of Your Privacy (1985), Out Of The Cellar (1984), Ratt (1983)

Chris Rea

Născut la 4 martie 1951, în Middlesborough, Cleveland, Anglia, Rea provine din părinți irlandezi și italieni, proprietari ai unui magazin de înghețată. Primul său grup a fost Magdalene, în care l-a înlocuit la voce pe David Coverdale, care plecase la Deep Purple. Rea a debutat apoi solo la Magnet Records, cu un LP produs de Dudgeon, care include hitul *Fool (If You Think It's Over)*. Deoarece Marea Britanie era cuprinsă de mania punk, fanii săi cei mai loiali se aflau în Germania. Acolo și într-o serie de alte țări europene, Rea a susținut concerte în anii '80 cu un grup de acompaniament condus de Max Middleton (keyboards). Piesa *I Can Hear Your Heartbeat*, de pe WATER SIGN, a fost una dintre cele mai de succes, după care a realizat albumul SHAMROCK DIARIES. *Stainsby Girls* a ajuns în Top 30 britanic în 1985, iar doi ani mai târziu, DANCING WITH STRANGERSBRIEFLY a fost number 2 în topurile din Marea Britanie. În 1988, WEA a cumpărat casa de discuri unde înregistra Rea, Magnet, realizând o compilație foarte bine vândută în Europa, care a intrat și în Top 5 în Marea Britanie. A fost urmată de primul lui album number 1 britanic, THE ROAD TO HELL, a cărui piesă titlu a fost un mare hit, și de AUBERGE, un alt number 1, a cărui piesă titlu a intrat în Top 20. În

1994, *Julia*, de pe ESPRESSO LOGIC, a devenit cel de-al 27-lea lui hit în Marea Britanie.

The Blue Café (1998), La Passione (1996), Best Of Chris Rea (1995), Espresso Logic (1994), God's Great Banana Skin (1993), Auberge (1991), The Road To Hell (1989), New Light Through Old Windows (1988), Dancing With Strangers (1987), On The Beach (1986), Shamrock Diaries (1985), Wired To The Moon (1984), Water Sign (1983), Chris Rea (1982), Tennis (1980), Delicts (1979), Whatever Happened To Benny (1978), Se Sequi (1972)

Red Hot Chili Peppers

Grup rock american condus de 'Antwan The Swan' (n. Anthony Kiedis; vocals). Din componența inițială mai făceau parte: 'Flea' (n. Michael Balzary, Melbourne, Australia), Hillel Slovak (n. Israel; guitar, d. 25 iunie 1988) și Jack Irons (n. California, SUA; drums). Sub numele de Anthem, au început ca o garage band, după care Flea a plecat la grupul punk, Fear, dar s-a întors la scurtă vreme. Și-au schimbat apoi numele în Red Hot Chili Peppers și au semnat cu EMI Records, unde au înregistrat (fără Irons și Slovak, care erau sub contract cu o nouă trupă), un LP de debut, cu Jack Sherman (guitar) și Cliff Martinez (ex-Captain Beefheart, Weirdos; drums). Rezultatul a fost dezastruos, însă aparițiile lor live le-au creat o reputație bună. Slovak a revenit în timpul înregistrărilor pentru cel de-al doilea album, produs de George Clinton, iar Martinez la scurtă vreme după aceea. În 1988 a apărut EP-ul ABBEY ROAD, an în care Slovak a murit din cauza unei supradoze de heroină, iar Irons a plecat, fiind înlocuit de Chad Smith (drums). În grup a mai venit și John Frusciante (guitar). După FREAKY STYLEY, au realizat un tribut adus lui Slovak, single-ul *Knock Me Down*. După MOTHER'S MILK, care a devenit disc de aur, au părăsit casa de discuri EMI pentru Warner Bros., la care au realizat în 1991 BLOOD SUGAR SEX MAGIK, produs de Rick Rubin. Albumul s-a vândut în peste două milioane de exemplare și a generat hiturile *Breaking The Girl, Under The Bridge* și *Give It Away*, intens mediatizate. În timpul unui turneu din 1993, Frusciante a părăsit trupa și a fost înlocuit de Arik Marshall, care la rândul său i-a cedat locul un an mai târziu lui Dave Navarro (ex-Jane's Addiction, Porno For Pyros). În 1994, trupa a apărut la Reading Festival și la Woodstock '94, după care au plecat cu Rolling Stones într-un turneu american.

În 1995, Red Hot Chili Peppers au revenit cu albumul ONE HOT MINUTE, care n-a mai repetat însă succesul precedentului. În 1996 au înregistrat o piesă ce a devenit hit number 1, un cover după hitul disco *Love Rollercoaster*, din coloana sonoră a filmului *Beavis and Butthead*. Flea și Navarro au compus apoi materiale proprii și au cântat cu Jane's Addiction, după care au început munca la un nou album, cu Red Hot Chili Peppers.

În vara anului 1998, Frusciante a revenit în grup, înlocuindu-l pe Navarro. Un nou album al grupului, CALIFORNICATION, a fost programat să apară în 1999.

Californication (1999), One Hot Minute (1995), Out In L.A. (1994), Live, Rare, remixed (1994), What Hits? (1992), Blood Sugar Sex Magik (1991), Mother's Milk (1989), The Abbey Road E.P. (1988), The Uplift Mofo Party Plan (1987), Freaky Styley (1985), The Red Hot Chili Peppers (1984)

Otis Redding

Născut la 9 septembrie 1941, în Dawson, Georgia, SUA, d. 10 decembrie 1967, Otis Redding a fost fiul unui preot baptist, devenind interesat încă din copilărie de muzica gospel, iar apoi de blues și R&B. După mutarea sa în Macon, a început să cânte prin cluburi. Prietenul său din liceu, Phil Walden, i-a devenit apoi manager, ajutându-l să intre în grupul Johnny Jenkins And The Pinetoppers, ca solist ocazional și șofer. Redding a înregistrat între timp și single-ul *She's Alright*, sub numele de Otis And The Shooters, urmat de *Shout Bamalama*. Piesa compusă de el, *These Arms Of Mine*, înregistrată de Johnny Jenkins, a ajuns apoi în topul american Hot 100, în mai 1963. Au urmat *Pain In My Heart, That's How Strong My Love Is* și *I've Been Loving You Too Long*, plus *Mr. Pitiful, Respect* și *Fa Fa Fa Fa Fa Fa (Sad Song)*. După albumul OTIS BLUE, versiunea lui după o piesă Temptations, *My Girl* a devenit hit în Marea Britanie. Au urmat *Hit The Road* și *Tramp*, un duet cu Carla Thomas. Între timp, Redding înființase propria sa casă de producție, Jotis, care l-a lansat pe Arthur Conley. După apariția sa la festivalul pop de la Monterey, la 10 decembrie 1967, avionul în care se afla s-a prăbușit în lacul Monona, Madison, Wisconsin. În accident au murit Otis, pilotul și cei patru membri Bar-Kays. Piesa *(Sittin' On) The Dock Of The Bay*, pe care Redding o înregistrase cu trei zile înainte de a muri, a devenit singurul său hit vândut în

milioane de exemplare și number 1 în topurile americane.

The Very Best Of, Vol. 2 (1995), Otis! The Definitive Otis Redding (1993), Good To Me: Live To Whiskey A Go Go Vol. 1, 2 (1993), Respect (1993), Remember Me (1992), The Very Best Of (1992), The Otis Redding Story (1987), The Ultimate Otis Redding (1986), The Legend Of Otis Redding (1986), Otis Redding Recorded Live (1982), Best Of (1972), Tell The Truth (1970), Love Man (1969), The Dock Of The Bay (1968), The Immortal Otis Redding (1968), In Person At The Whisky A Go-Go (1968), History Of Otis Redding (1967), Live In Europe (1967), Good To Me – Live At The Whiskey A Go Go, Vol. 2 (1966), The Otis Redding Dictionary Of Soul: Complete & Unbelievable (1966), The Soul Album (1966), The Great Otis Redding Sings Soul Ballads (1965), Otis Blue – Otis Redding Sings Soul (1965), Pain In My Heart (1964)

Lou Reed

Născut Louis Firbank, la 2 martie 1942, în Freeport, Long Island, New York, SUA, Lou și-a început cariera cântând într-o serie de trupe de liceu, după care a înregistrat pentru prima oară cu The Shades în 1957. După absolvirea Syracuse University, Reed a fost angajat pe post de compozitor de Pickwick Records. Alături de John Cale, Lou a făcut apoi parte vreme de cinci ani din Velvet Underground. În 1972 a realizat albumul solo LOU REED, înregistrat la Londra cu o serie de muzicieni, printre care Steve Howe și Rick Wakeman.

A urmat TRANSFORMER, care include *Walk On The Wild Side*, un hit Top 10 britanic și Top 20 american, din 1973, iar apoi BERLIN, produs de Bob Ezrin. Revenit în SUA, împreună cu chitariștii Dick Wagner și Steve Hunter, a înregistrat albumul live ROCK 'N' ROLL ANIMAL, apoi SALLY CAN'T DANCE, care a intrat în Top 10, urmat de un dublu album METAL MACHINE MUSIC, CONEY ISLAND BABY (ultimul lui LP apărut la RCA), ROCK 'N' ROLL HEART (primul LP la Arista Records) și STREET HASSLE, de pe care s-au remarcat piesa titlu, *Dirt* și *I Wanna Be Black*. După THE BELLS și GROWING UP IN PUBLIC, a început colaborarea cu chitaristul Robert Quine, ex-Voidoids. THE BLUE MASK este o nouă colecție cu materiale de pe LEGENDARY HEARTS și MISTRIAL și a marcat revenirea lui la RCA.

SONGS FOR DRELLA: A FICTION este un epitaf dedicat lui Andy Warhol, la care a colaborat cu John Cale. În 1993, Reed a participat la o reuniune Velvet Underground, însă după un turneu european și un album live s-a întors la cariera solo. Printre preocupările sale se numără și poezia, el lansând și o serie de cărți de lirică, cum ar fi: *Pass Thru Fire: A Collection of Lyrics*, apărută în 1999.

Transformer (1998), Perfect Night (1998), Live, In Concert (1997), Set The Twilight Reeling (1996), Lou Reed In The '70s (1996), The Best Of (1995), Take No Prisoners (1994), Between Thought And Expression (1992), Magic And Loss (1992), Walk On The Wild Side & Other Hits (1992), Songs For Drella (1990), New York (1989), Retro (1989), Wild Child (1987), Mistrial (1986), City Lights (1985), New Sensations (1984), Live In Italy (1984), Rock Galaxy (1983), Legendary Hearts (1983), The Blue Mask (1982), I Can't Stand It (1982), Rock And Roll Diary 1967-1980 (1980), Growing Up In Public (1980), Vicious (1979), The Bells (1979), Street Hassle (1978), Live: Take No Prisoners (1978), Walk On The Wild Side: The Best Of Lou Reed (1977), Rock & Roll Heart (1976), Coney Island Baby (1976), Metal Machine Music (1975), Lou Reed Live (1975), Rock 'N' Roll Animal (1974), Sally Can't Dance (1974), Berlin (1973), Transformer (1972), Lou Reed (1972)

Renaissance

Grup înființat în 1968, de Jim McCarty (n. 25 iulie 1943, Liverpool, Anglia, ex-Yardbirds; drums) și Keith Relf (n. 22 martie 1943, Richmond, Surrey, Anglia; vocals, guitar), alături de John Hawken (ex-Nashville Teens; keyboards), Louis Cennamo (bass, vocals) și sora lui Relf, Jane (vocals). Albumul lor de debut a fost produs de Paul Samwell-Smith (tot un fost Yardbirds) și combină muzica clasică cu elemente de rock, jaz și folk. McCarty a părăsit grupul în 1970, chiar înaintea unui turneu european, deoarece detașa călătoriile cu avionul. Keith Relf și Louis Cennamo au părăsit și ei grupul la scurt timp. Au venit atunci Michael Dunford, Terry Crowe (vocals), Terry Slade (drums) și Neil Korner (bass).

Din grup a mai făcut parte apoi și solista de origine americană Binky Cullom. John Hawken a fost înlocuit de John Tout, Louis Cennamo a plecat la Colloseum, așa încât formula trupei s-a schimbat complet până în 1970. La cel de-al doilea album, ILLUSION (1971), a fost cooptată poeta Betty Thatcher, care a scris versurile pentru

majoritatea pieselor de pe albumele grupului. Annie Haslam, o strălucită solistă a cărei profesoară a fost Sybil Knight, o faimoasă cântăreață de operă, a răspuns anunțului apărut în Melody Maker și a fost primită în grup în 1972. În formula Annie Haslam, John Tout, Terry Cowe, Neil Korner, Terry Slade și Michael Dunford, Rennaisance a concertat în Europa după care a trecut prin noi schimbări de componență. Danny McCullough, Frank Farrell și John Wetton au cântat toți la bass în acea perioadă.

După PROLOGUE, cu Annie Haslam (vocals), John Tout (keyboards), Jon Camp (bass), Rob Hendry (guitar) și Terry Sullivan (drums), McCarty și ceilalți au abandonat Renaissance, care însă a continuat cu Annie Haslam (vocals), Rob Hendry (guitar), John Tout (keyboards), Jonathan Camp (bass), și Terry Slade (drums), acesta din urmă fiind înlocuit în 1975 de Terence Sullivan.

Mike Dunford a compus muzica pentru textele poetei Betty Thatcher, astfel rezultând excelentul album ASHER ARE BURNING (înregistrat împreună cu o orchestră simfonică) și alte albume care au avut un mai mare impact în SUA decât în Europa. În consecință, grupul și-a mutat reședința acolo. De aceea, următorul album, TURN OF THE CARDS, a apărut în Marea Britanie abia după un an de la realizarea lui. Un nou album a fost înregistrat live la Carnegie Hall, cu Filarmonica din New York. A SONG FOR ALL SEASONS a fost un best seller în Marea Britanie, cuprinzând hitul Top 10, *Northern Lights* (1978). Haslam a înregistrat apoi albumul solo ANNIE IN WONDERLAND. ÎN 1979, Renaissance a realizat AZUR D'OR, după care Sullivan și Tout au părăsit grupul.

Jon Camp a plecat la Helicopters, iar Annie Haslam și Michael Dunford au înființat Nevada. În 1981, Michael Dunford, Annie Haslam și Jon Camp au refăcut Renaissance, cu Peter Gosling (keyboards) și Peter Barron (drums). Un nou album, diferit de toate celelalte, CAMERA CAMERA, a apărut în același an la IRS Records, după care grupul a plecat într-un nou turneu.

Doi ani mai târziu a apărut ultimul album al grupului, intitulat TIME-LINE, după care Annie, Michael și Jon au rămas din nou singuri. Nevrând să capituleze, au dat din nou anunț în Melody Maker și i-au recrutat pe Gavin Harrison (drums) și Mike Taylor, care au plecat însă și ei, imediat după turneul de promovare al albumului. IRS Records a renunțat apoi la serviciile lor, iar Jon Camp a plecat la Cathedral. Raphael Rudd (keyboards) și Mark Lampariello (bass) au cântat cu Annie și Michael într-o nouă versiune Renaissance, care s-a destrămat însă în 1987.

Innocence (1998), Live at the Royal Albert Hall with the Royal Philharmonic Orchestra, Part 2 (1997), Live at the Royal Albert Hall With The Royal Philharmonic Orchestra, Part 1 (1997), Songs From Renaissance Days (1997), In Concert (1997), Renaissance, Part 2 (1997), Tales Of 1001 Nights, Vol. I, II (1990), Time Line (1983), Camera Camera (1981), Azure D'Or (1979), In The Beginning (1978), A Song For All Season (1978), Novella (1976), Live At Carnagie Hall (1976), Scheherazade and Other Stories (1975), Turn Of The Cards (1975), Ashes Are Burning (1973), Prologue (1973), Illusion (1971), Renaissance (1969)

Reo Speedwagon

Grup înființat în Champaign, Illinois, SUA, în 1970, în componența Neil Doughty (n. 29 iulie 1946, Evanston, Illinois, SUA; piano), Alan Gratzer (n. 9 noiembrie 1948, Syracuse, New York, SUA; drums) și Gary Richrath (n. 10 octombrie 1949, Peoria, Illinois, SUA; guitar). Numele lor provine de la motorul proiectat de Ransom E. Olds. Barry Luttnell (vocals) și Greg Philbin (bass) au completat formula trupei, care a debutat cu albumul REO SPEEDWAGON. Apoi Greg a fost înlocuit cu Kevin Cronin (n. 6 octombrie 1951, Evanston, Illinois, SUA). Deși REO TWO și RIDIN' THE STORM OUT au devenit discuri de aur, cel de-al doilea solist al lor a părăsit grupul, fiind înlocuit de Michael Murphy, în 1974. A fost cooptat apoi Bruce Hall (n. 3 mai 1953, Champaign, Illinois, SUA; bass) iar albumul YOU GET WHAT YOU PLAY FOR a devenit primul lor disc de platină, la fel ca și YOU CAN TUNE A PIANO, BUT YOU CAN'T TUNA FISH. Albumul NINE LIVES nu a fost la fel de bine vândut, însă HI INFIDELITY din 1980 a condus în clasamentele americane, generând hit single-ul *Keep On Lovin' You*, un number 1 în SUA, plus *Take It On The Run*, care a intrat în Top 5. După un lung turneu de promovare a albumului, au înregistrat GOOD TROUBLE.

WHEELS ARE TURNING a dat grupului un nou number 1 în SUA, cu *Can't Fight This Feeling*. Seria de hituri nu s-a oprit până în anul 1990, când succesul grupului s-a diminuat, iar albumul lor din 1991 nici măcar nu a intrat în topuri. Cu toate acestea, Reo Speedwagon a continuat să înregistreze și să susțină concerte, în speranța unor vremuri mai bune…

Building The Bridge (1996), The Second Decade Of Rock & Roll 1981-1991 (1991), The Earth, A

Small Man, His Dog & A Chicken (1990), The Hits (1988), Good Trouble (1988), Life As We Know It (1987), Best Foot Forward (1985), Wheels Are Turnin' (1984), Good Trouble (1982), Hi Infidelity (1980), A Decade Of Rock & Roll 1970-80 (1980), Nine Lives (1979), You Can Tune A Piano But You Can't Tuna Fish (1978), Live: You Get What You Play For (1977), R.E.O. (1976), This Time We Mean It (1975), Lost In A Dream (1974), Ridin' The Storm Out (1973), R.E.O. 2 (1972), R.E.O. Speedwagon (1971)

Cliff Richard

Născut Harry Roger Webb, la 14 octombrie 1940, în Lucklow, India, Richard și-a început cariera în 1957, într-un grup skiffle, iar câteva luni mai târziu, împreună cu Terry Smart (drums) și Ken Payne (guitar) a înființat The Drifters. După o serie de concerte prin diferite cluburi, în trupă a venit și Ian Samwell (guitar). În 1958, managerul George Ganyou i-a finanțat lui Cliff un demo care cuprindea piesele *Breathless* și *Lawdy Miss Clawdy*. Acesta a ajuns în mâinile producătorului de la EMI, Norrie Paramor, care a vrut să semneze doar cu Cliff însă, la insistențele acestuia, au fost acceptați cu toții, iar împreună cu câțiva muzicieni de studio, au înregistrat single-ul *Schoolboy Crush/Move It*, urmat de un album de debut care, cu ajutorul producătorului TV Jack Good, a ajuns number 2 britanic.

Cliff a apărut între timp și în show-ul TV al lui Good, OH BOY!, Samwell a părăsit apoi The Drifters, în care au apărut Hank N. Marvin și Bruce Welch, iar numele lor a devenit The Shadows, pentru a evita confuzia cu grupul american The Drifters.

Richard și-a consolidat între timp poziția de star rock 'n' roll în stil Elvis Presley. În 1959 a înregistrat piesa lui Lionel Bart, *Living Doll*, care a devenit hit number 1 britanic, reiterând acest succes trei luni mai târziu, cu *Travellin' Light*. Au urmat *Please Don't Tease, Nine Times Out Of Ten, Theme For A Dream* și *The Young Ones*, un nou hit number 1, urmat de filmul cu același nume în care a jucat și el. Richard a continuat să facă turnee, să apară în show-uri TV și chiar în numere de pantomimă. O serie de alte hituri ale sale au intrat în topurile britanice. Printre ele se numără *Bachelor Boy, Summer Holiday, On The Beach, I Could Easily Fall, Constantly, The Minute You're Gone*, *Visions* și altele. În 1968, la concursul Eurovision, a obținut locul doi, cu piesa *Congratulations*, care a devenit hit number 1 în Marea Britanie. După aceea însă, aparițiile sale în topuri au devenit din ce în ce mai rare. A mai intrat în Top 10 cu *Goodbye Sam* și *Hello Samantha*, din 1970, și cu un alt cântec prezentat la concursul Eurovision, *Power To All Our Friends*. În 1976 Bruce Welch, de la The Shadows, i-a produs albumul I'M NEARLY FAMOUS, devenit best seller. A generat hiturile *Miss You Nights* și *Devil Woman*. A urmat o altă perioadă de cădere, până la apariția albumului ROCK 'N' ROLL JUVENILE, al cărui extras pe single, *We Don't Talk Anymore*, compus de Tarney și produs de Welch, a fost un nou hit number 1 în Marea Britanie. Au urmat *Carrie* și *Wired For Sound*.

Cliff Richard a cântat în duet cu Olivia Newton-John, Phil Everly, Sarah Brightman, Sheila Walsh, Elton John și Van Morrison. O parodie după un succes al său mai vechi, *The Young Ones*, a fost un alt hit number 1. Richard a mai apărut în musicalul Time, a cântat cântece religioase, a fost decorat de regina Angliei, iar la 50 de ani a înregistrat hitul anti-război, *From A Distance*.

Real as I Wanna Be (1999), Hit List (1995), Songs From Heathcliff (1995), The Cliff Richard Collection (1976-1994) (1994), Cliff In The '60s (1984), Cliff Richard & The Shadows (1984), Walking In The Light (1984), Greatest Hits (1983), Silver (1983), Now You See Me, Now You Don't (1982), Love Songs (1981), Wired For Sound (1981), We Don't Talk Anymore (1980), Rock On With Cliff (1980), I'm No Hero (1980), Best Of Cliff Richard (1979), 40 Golden Greats (1979), Rock 'N' Roll Hits (1979), Thank You Very Much (1979), Green Light (1978), Every Face Tells A Story (1977), Small Corners (1977), I'm Nearly Famous (1976), The 31st February Street (1974), Best Of Vol. 2 (1972), 21 Today (1971), Japan Tour 1974 (1975), His Land (1970), Sincerely (1969), Cliff In Japan (1968), Established 1958 (1968), Cinderella (1967), Finders Keepers (1966), Kinda Latin (1966), More Hits (1965), Cliff Richard (1965), Aladdin And His Wonderful Lamp (1964), Cliff's Hits Album (1963), Swingers Paradise (1963), 32 Minutes, 17 Seconds (1962), The Young Ones (1961), Listen To Cliff (1961), Me & My Shadows (1960), Cliff (1958)

Lionel Richie

Născut la 20 iunie 1949, în Tuskegee, Alabama, SUA, Lionel Richie a început să cânte cu o serie de grupuri R&B. În 1968 a devenit solistul vocal și saxofonistul grupului The Commodores, care au semnat cu Atlantic Records pentru un album,

după care s-au mutat la Motown. În anii '70, Commodores a devenit unul dintre cele mai bune grupuri soul, Richie fiind autorul multor hituri precum *Easy, Three Times A Lady* și *Still*. În 1980 a compus pentru Kenny Rogers, *Lady*, și a produs un an mai târziu propriul său album, SHARE YOUR LOVE. A urmat un duet cu Diana Ross la tema muzicală a filmului *Endless Love*, care a fost number 1, atât în SUA cât și în Marea Britanie. În 1982 albumul LIONEL RICHIE a generat un nou hit, *Truly*. Un an mai târziu a apărut CAN'T SLOW DOWN, care s-a vândut în mai mult de 15 milioane de exemplare în lumea întreagă și a câștigat un premiu Grammy, la categoria Album Of The Year. A generat hitul number 1 *All Night Long*. Au urmat o serie de hituri Top 10, dintre care cel mai de succes a fost *Hello*. Richie a scris și cântat *Say You, Say Me*, pentru filmul *White Nights* și a colaborat cu Michael Jackson la single-ul *We Are The World*. În 1986 a realizat DANCING ON THE CEILING, care a produs noi hituri, printre care piesa titlu și *All Night Long*. A colaborat apoi cu grupul Alabama la *Deep River Woman*, după care activitatea sa muzicală a devenit din ce în ce mai sporadică.

Time (1998), Louder Than Words (1996), Back To Front (1992), Dancing On The Ceiling (1986), Can't Slow Down (1983), Lionel Richie (1982)

Riot

Grup din New York, înființat în 1976, în componența: L.A. Kouvaris (guitar), Mark Reale (guitar), Peter Bitelli (drums), Jimmy Iommi (bass) și Speranza (vocals). Un an mai târziu au semnat cu Ariola Records și au cântat în numeroase concerte, însă fără un prea mare succes, iar în 1979 Kouvaris a fost înlocuit cu Rick Ventura. A urmat un nou contract cu Capitol Records, care le-a editat NARITA, album ce a atras atenția presei britanice, ceea ce a dus la apariția lor la Festivalul de la Donington din 1980. În anul următor au realizat FIRE DOWN UNDER, pe care Capitol a refuzat să-l producă, deși o petiție din partea fanilor englezi a încercat să schimbe părerea casei de discuri. N-au reușit, însă a fost preluat de casa de discuri Elektra. A urmat plecarea lui Iommi și Bitelli, care au fost înlocuiți de Kip Leming și Slavin, iar Rhett Forrester a venit în locul lui Speranza. Următorul album, RESTLESS BREED, conține o versiune deosebită a piesei lui Eric Burden, *When I Was Young*. După un album live prost produs, Elektra a devenit următoarea casă de discuri care a renunțat la serviciile grupului. În 1984 au realizat un ultim album, care n-a stârnit interesul nimănui. În 1986 a avut loc o reuniune de scurtă durată a membrilor originali, după care Mark Reale a revenit cu o formulă absolut nouă: Tony Moore (vocals), Don Van Stavern (bass) și Bobby Jarzombek (drums). A urmat albumul THUNDERSTEEL, iar apoi PRIVILEGE OF POWER și NIGHTBREAKER, cu Michael Dimeo (vocals) și Mike Flyntz (guitar). Rhett Forrester și-a lansat propria carieră solo, după care a dispărut de pe firmament. A murit în ianuarie 1994.

Shine on (1998), The Breathren Of The Long House (1995), Night Breaker (1994), Riot Live (1993), Rock City (1993), Live In Japan (1992), The Privilege Of Power (1990), Thundersteel (1988), Born In America (1984), Riot Live (1982), Restless Breed (1982), Fire Down Under (1981), Narita (1979), Rock City (1977)

Smokey Robinson

Născut William Robinson, la 19 februarie 1940, în Detroit, SUA, cântărețul a fost membru fondator The Miracles, la Northern High School, din Detroit, în 1955. Doi ani mai târziu compunea propriile sale versiuni ale unor standarde R&B. L-a cunoscut apoi pe Berry Gordy, care a produs o serie de single-uri Miracles, compuse și cântate de Smokey. În 1960 le-a asigurat un contract cu Motown, unde Robinson a scris, a produs, a făcut propriile lui înregistrări, a ajutat la promovarea realizărilor companiei și chiar l-a ajutat pe Gordy la audițiile artiștilor debutanți. La puțin timp a fost delegat să se ocupe de Mary Wells și de Supremes. Pentru Wells a compus o serie de hit single-uri ca *You Beat Me To The Punch, Two Lovers* și *My Guy*.

Între 1964 și 1965, Smokey s-a ocupat de Temptation, pentru care a compus *The Way You Do The Things You Do, My Girl, Get Ready, Since I Lost My Baby* și *It's Growing*. A colaborat de asemenea cu Marvin Gaye la hiturile acestuia, *Ain't That Peculiar* și *I'll Be Doggone*. În anii '60, el a combinat munca de producător și director A&R, cu cea de lider al grupului Miracles. A colaborat cu Ronnie White și cu chitaristul casei de discuri Motown, Marv Tarplin. A compus *The Love I Saw In You Was Just A Mirage* și *I Second That Emotion.* Apoi Smokey a colaborat cu The Marvelettes la *The Hunter Gets Captured By The Game*, cu Four Tops la *Still Water*, iar în 1971 a anunțat că părăsește Miracles pentru a se concentra asupra rolului de vicepreședinte Motown. În 1973 și-a lansat însă propria carieră solo, cu hit single-ul

Sweet Harmony și albumul SMOKEY. Au urmat o serie de albume (cam unul pe an), însă fără un succes extraordinar. Single-uri ca *Baby That's Backatcha* și *The Agony And The Ecstasy* s-au vândut bine pe piața neagră, însă nu au fost succese naționale. A realizat apoi primul lui soundtrack, BIG TIME, din 1977, iar doi ani mai târziu piesa *Cruisin* a fost cel mai mare succes de la *The Tears Of A Clown*, apărută nouă ani mai devreme. După încă doi ani a avut primul number 1 britanic, cu *Being With You,* iar *Tell Me Tomorrow* a fost un hit al anului 1982. Autobiografia sa din 1988, SMOKEY, a relevat faptul că s-a luptat foarte mult cu dependența de cocaină. Cu toate acestea, în 1987, *Just To See Her* și *One Heartbeat* au devenit mari hituri. Un an mai târziu a fost inclus în Rock And Roll Hall Of Fame.

Intimate (1999), Motown Legends: Cruisin' – Being With You (1995), Motown Legends: The Ballad Album (1994), Thirty Fifth Anniversary Box (1994), Whatever Makes You Happy (1993), Double Good Everything (1991), Love, Smokey (1990), One Heartbeat (1987), Smoke Signals (1986), Essar (1984), Touch The Sky (1983), Blame It On Love & All The Great Hits (1983), Great Songs & Performances (1983), Yes, It's You Lady (1982), Being With You (1981), Warm Taughts (1980), Where There's Smoke (1979), Being With You/Where There's Smoke (1978), Love Breeze (1978), Motown Legends (1978), Motown Superstars Series, Vol. 18 (1977), Deep In My Soul (1977), Smokey's Family Robinson (1975), A Quiet Storm (1975), Pure Smokey (1974), Smokey (1973), Anthology (1973), 1957-1972 (1972), From The Beginning (1971), What Love Has Joined Together (1970), Compact Command Collection Vol. 2 (1969), Four In Blue (1969), Compact Command Performance (1969), Time Out For (1979), Hi, We're The Miracles (1969), The Tears Of A Clown (1967), Make It Happen (1967), Going To A Go-Go (1965), Doing Mickey Monkey (1963), Cooking With The Miracles (1962)

The Rolling Stones

Grup rock englez înființat de Mick Jagger (n. Michael Philip Jagger, 26 iulie 1943, Dartford, Kent, Anglia; vocals) și Keith Richards (n. Keith Richards, 18 decembrie 1943, Dartford, Kent, Anglia; guitar), alături de basistul Dick Taylor, Brian Jones (n. Lewis Brian Hopkin-Jones, 26 februarie 1942, Cheltenham, Gloucestershire, Anglia, d. 3 iulie 1969; rhythm guitar), Ian Stewart (n. 1938, d. 12 decembrie 1985; piano) și Tony Chapman (drums). Muzicianul Alexis Korner le-a aranjat primul concert, care a avut loc în Londra, la celebrul club Marquee, la data de 21 iulie 1962. La sfârșitul anului, Bill Wyman (n. William Perks, 24 octombrie 1936, în Plumstead, Londra, Anglia) l-a înlocuit pe Dick Taylor, iar la tobe s-au perindat Carlo Little și Mick Avory (mai târziu component Kinks). Abia în ianuarie 1963, Charlie Watts (drums) a decis să renunțe la serviciu și să se alăture trupei. Au urmat o serie de concerte la clubul lui Giorgio Gomelsky, Crawdaddy Club din Richmond, unde i-a descoperit Andrew Loog Oldham care, finanțat de managerul și omul de afaceri Eric Easton, a devenit managerul grupului. La numai câteva săptămâni, el le-a produs primele înregistrări la studiourile IBC, după care au semnat cu Decca Records. Oldham a ales-o ca piesă de debut a grupului pe cea a lui Chuck Berry, *Come On*, cu care au apărut în programul TV „Thank Your Lucky Stars". Tot el l-a înlăturat apoi pe pianistul Ian Stewart, care nu corespundea după părerea lui imaginii de star pop. După ce-au deschis concerte pentru Everly Brothers, Little Richard, Gene Vincent și Bo Diddley, Stones au realizat cel de-al doilea lor single, un cadou din partea lui John Lennon și Paul McCartney, intitulat *I Wanna Be Your Man*. Piesa a intrat în Top 10 britanic din ianuarie 1964. Tot atunci au cântat în primul lor turneu ca și cap de afiș, cu The Ronettes în deschidere.

În 1964 au realizat un EP și un LP, ambele intitulate THE ROLLING STONES, după care Oldham le-a organizat un turneu american, care a fost însă dezamăgitor. La întoarcere au realizat un cover al piesei The Valentinos *It's All Over Now*, care a fost primul lor number 1. Reputația lor a fost consolidată de un EP, FIVE BY FIVE, foarte bine vândut. A urmat un nou turneu britanic, care s-a soldat cu multe victime din rândul fanilor dezlănțuiți. Au plecat apoi în Europa, după care s-au reîntors în SUA.

În noiembrie 1964, piesa *Little Red Rooster* a intrat pe primul loc în topul New Musical Express, după care au apărut *It Should Have Been You* și *Will You Be My Lover Tonight?* (înregistrate și de George Bean), plus *As Tears Go By*, ultima înregistrată cu Marianne Faithfull, prietena lui Mick Jagger. În 1965 au apărut cu piese originale ca (*I Can't Get No) Satisfaction*, sub vraja căreia, America a cedat în sfârșit. A urmat *Get Off Of My Cloud*, un EP live intitulat GOT LIVE IF YOU WANT IT, care a intrat în Top 10, și THE ROLLING STONES NO. 2.

Allen Klein l-a înlocuit pe Eric Easton și a devenit co-manager, alături de Oldham, după care au renegociat cu Decca. Au realizat apoi *Mother's Little Helper* și *Lady Jane*, ambele incluse pe albumul AFTERMATH, *Under My Thumb, Stupid Girl, 9th Nervous Breakdown, Paint It Black* și altele. În 1967 a apărut single-ul *Let's Spend The Night Together/Ruby Tuesday,* acompaniat de albumul BETWEEN THE BUTTONS, după care unicul lor manager a rămas Klein. Între timp, la 12 februarie, Jagger și Richards au fost acuzați de consum de droguri, la fel ca și Brian Jones, câteva luni mai târziu. Procesul Jagger și Richard a avut loc în iunie și s-a soldat cu o amendă și o condamnare la închisoare, pentru care au intervenit publicul, editorul The Times, William Rees-Mogg și grupul The Who, care s-au aliat cu Stones, realizând single-ul *Under My Thumb/The Last Time*. Sentința a fost redusă în iulie, Jagger fiind achitat de acuzația de posesie de amfetamine. Trei luni mai târziu însă, Brian Jones a primit o condamnare la 9 luni de închisoare și a suferit o depresie nervoasă. A urmat piesa *We Love You,* pe al cărui fundal se pot auzi uși de celulă trântite, și albumul răspuns la SGT PEPPER'S LONELY HEARTS CLUB BAND, intitulat THEIR SATANIC MAJESTIES REQUEST.

În 1968 au realizat *Jumpin' Jack Flash,* piesă urmată de albumul BEGGAR'S BANQUET, care include printre altele *Street Fighting Man* și *Sympathy For The Devil*.

Problemele cu droguri ale lui Brian Jones au persistat însă, iar în iunie 1969 Jones a părăsit în cele din urmă grupul, după o condamnare și consecință a implicării lui din ce în ce mai scăzute în activitățile trupei. O lună mai târziu a fost găsit mort în piscina casei sale din Sussex. A urmat un concert în Hyde Park din Londra, la două zile după moartea lui Jones, la care au asistat 250000 de fani. La acest concert, Jagger a tipărit mii de fluturași cu un poem de Percy Byshe Shelley, dedicat lui Brian. Trei zile mai târziu, fosta lui prietenă, Marianne Faithfull, s-a sinucis.

Rolling Stones au continuat cu *Honky Tonk Women*, un alt hit number 1, și albumul LET IT BLEED (o parodie după LP-ul Beatles, LET IT BE), pe care a debutat Mick Taylor, fostul chitarist al lui John Mayall, care l-a înlocuit pe Jones. După ce-au realizat ultimul album pentru Decca, GET YER YA-YA'S OUT, The Stones au înființat propria lor casă de discuri purtându-le numele, la care au realizat single-ul *Brown Sugar/Bitch/Let It Rock*, urmat de albumul STICKY FINGERS, care conține printre altele *You Gotta Move, Moonlight Mile, Wild Horses* și *Sister Morphine*. După un an a apărut EXILE ON MAIN STREET, iar în 1973, GOAT'S HEAD SOUP, care conține un number 1 în SUA, *Angie.* În 1974, după IT'S ONLY ROCK 'N' ROLL, Mick Taylor a părăsit grupul, la albumul BLACK AND BLUE, fostul chitarist de la Faces, Ronnie Wood, fiind confirmat ca succesorul acestuia.

În 1977, când mișcarea punk era în floare în Marea Britanie, cu The Clash având ca slogan cuvintele "No Elvis, Beatles, Stones" Rolling Stones au realizat excelentul SOME GIRLS, de pe care *Miss You* a fost un alt hit number 1 în SUA. În același an, Keith Richards a fost din nou acuzat în Toronto de posesie de droguri, dar a scăpat cu o amendă și obligația de a susține câteva concerte de caritate. A urmat divorțul ultramediatizat și extrem de costisitor al lui Jagger de fotomodelul Bianca, iar în 1980 un nou album, EMOTIONAL RESCUE, de pe care piesa titlu a intrat în Top 10 pe ambele părți ale Atlanticului. După un nou turneu american de succes, în anul următor albumul TATTOO YOU a fost la fel de bine primit, fiind urmat de UNDERCOVER. După trei ani de tăcere, au revenit cu DIRTY WORK, în 1986, editat de CBS Records și produs de Steve Lillywhite. Hitul de pe LP a fost un cover după piesa Bob And Earl, *Harlem Shuffle*. Între timp, membrii grupului au început să se concentreze și asupra propriei cariere solo, ceea ce a dat naștere zvonului că trupa se va desființa. Nu s-a întâmplat așa, căci în 1989 a apărut STEEL WHEELS, de pe care *Mixed Emotions* și *Rock And A Hard Place* au fost hituri radio. Grupul a început anii '90 cu un mare turneu internațional. După STEEL WHEEL însă, Bill Wyman a demisionat oficial, iar grupul a rămas vreme de doi ani fără basist. În 1992 au semnat un contract de câteva milioane de dolari cu Virgin Records, iar după câțiva ani, timp în care fiecare membru a lansat câte un album solo, Rolling Stones au revenit cu VOODOO LAUNGE, înregistrat cu Darryl Jones (ex-Miles Davies, Sting), la bass.

No Security (1998), Bridges to Babylon (1997), Stripped (1995), Unplugged (1995), Voodoo Lounge (1994), Who Are The Stones (1993), Flashpoint (1991), Singles Collection: The London Years (1989), Steel Wheels (1989), Dirty Work (1986), Rewind (1971-1984) (1984), Undercover (1983), Still Life (1982), Sucking In The Seventies (1981), Tattoo You (1981), Emotional Rescue (1980),

Some Girls (1978), Love You Live (1977), Black And Blue (1976), Made In The Shade (1975), It's Only Rock & Roll (1974), Goats Head Soup (1973), Exile On Main Street (1972), More Hot Rocks (1972), Hot Rocks 1964-1971 (1971), Sticky Fingers (1971), Get Yer Ya-Ya's Out (1970), Let It Bleed (1969), Through The Past, Darkly (1969), Beggar's Banquet (1968), Between The Buttons (1967), Flowers (1967), Their Satanic Majesties Request (1967), Aftermath (1966), Big Hits (1966), Got Live If You Want It! (1966), December's Children (1965), Out Of Our Heads (1965), The Rolling Stones Now! (1965), 12 X 5 (1964), The Rolling Stones (1964)

Henry Rollins

Născut Henry Garfield, la 13 februarie 1961, în Washington DC, SUA, Henry Rollins a fost membrul grupului Black Flag, după destrămarea căruia a realizat albumul HOT ANIMAL MACHINE, urmat de EP-ul DRIVE-BY SHOOTING (sub pseudonimele de Henrietta Collins și Wifebeating Childhaters). În 1987 a înființat propria sa trupă rock, The Rollins Band, cu Chris Haskett (guitar), Andrew Weiss (bass) și Sim Cain (drums). Au debutat live, în fața unei largi audiențe, în turneul Lollapalooza. A urmat albumul THE END OF SILENCE, care a fost un succes binemeritat. În afară de muzică, activitățile de publicist ale lui Rollins au atras și ele atenția presei. În 1984, el a înființat chiar o editură, numită 2.13.61, după propria sa dată de naștere. Mai are și o editură muzicală, Human Pitbull, și a întemeiat, alături de Rick Rubin, o casă de discuri dedicată muzicii punk.

A apărut într-o serie de filme ca *The Chase* și *Johnny Mnemonic*.

Printre albumele Rollins Band se mai numără și WEIGHT, produs de Theo Van Rock. La vremea realizării acestuia s-a produs și prima schimbare de componență în grupul lui, Melvin Gibbs înlocuindu-l pe Weiss. După albumul din 1997, Henry s-a despărțit de membrii grupului său, preferându-i pe cei de la Mother Superior, o trupă din L.A. Împreună cu aceștia a realizat albumul GET SOME GO AGAIN, după care și-a refăcut trupa, într-o nouă formulă.

Think Thank (1999), Come In And Burn (1997), Weight (1994), Rollins: The Boxed Life (1993), Deep Throat (1992), The End Of Silence (1992), Turned On (1990), Hard Volume (1989), Sweatbox (1989), Do It (1988), Life Time (1988), Hot Animal Machine (1987), Live (1987), Big Ugly Mouth (1987)

Linda Ronstadt

Născută Linda Maria Ronstadt, la 15 iulie 1946, în Tucson, Arizona, SUA, Linda a început să cânte cu grupul surorii ei, Three Ronstadts. După ce l-a cunoscut pe chitaristul Bob Kimmel, la Universitatea din Arizona, s-a mutat la Los Angeles, unde cei doi au făcut echipă cu compozitorul Kenny Edwards, sub numele de The Stone Poneys, realizând un hit Top 20 în SUA, *Different Drum*. În 1968, Ronstadt și-a început cariera solo înregistrând albumele HAND SOWN, HOME GROWN și SILK PURSE. La cel de-al treilea album a colaborat cu muzicieni ca Don Henley, Glen Frey, Bernie Leadon și Randy Meisner, care au înființat The Eagles. Piesele de pe LP sunt compoziții Neil Young, Jackson Browne și Eric Anderson. Au urmat DON'T CRY NOW și HEART LIKE A WHEEL, disc de platină care include *You're No Good*, un hit pop number 1 în SUA, și o versiune a piesei lui Hank Williams, *I Can't Help It*, care i-a adus un premiu Grammy la categoria best female country vocal. Au urmat o serie de piese și albume care au menținut-o în top. Artista s-a aventurat și în filme ca *Pirates Of Penzance* și *La Boheme*. Colaborarea cu aranjorul Nelson Riddle a dus la realizarea a trei albume: WHAT'S NEW, LUSH LIFE și FOR SENTIMENTAL REASONS. În 1987 a cântat în duet cu James Ingram *Somewhere Out There*, tema principală a filmului *An American Tail*, care a devenit hit number 2 în SUA și a intrat în Top 10 în Marea Britanie. Tot atunci a colaborat și cu Dolly Parton și Emmylou Harris, la TRIO, un album urmat de CANCIONES DE MI PADRE. În 1989 a înregistrat CRY LIKE A RAINSTORM, care include și *Don't Know Much*, un duet cu Aaron Neville, un alt hit number 2 în SUA și Marea Britanie. După încă două albume inspirate de muzica mexicană și spaniolă, Linda a lansat WINTER LIGHT, care n-a mai generat însă nici un hit single. La fel s-a întâmplat și cu următorul, FEELS LIKE HOME. De-a lungul carierei sale, solista a combinat mai multe stiluri, cum ar fi rock, country, rock 'n' roll, latin, opera, AOR și white soul.

Dedicated To The One I Love (1996), Feels Like Home (1995), Winter Light (1993), Frenesi (1992), Mas Canciones (1991), Cry Like A Rainstorm, How l Like The Wind (1989), Canciones De Mi Padre (1988), For Sentimental Reasons (1986), Round Midnight: The Nelson Riddle Sessions (1986), Lush Life (1984), What's New (1983), Get Closer (1982), Greatest Hits, Vol. 2 (1980), Mad Love

(1980), Living In The U.S.A. (1978), A Retrospective (1977), Simple Dreams (1977), Greatest Hits (1976), Hasten Down The Wind (1976), Prisoner In Disguise (1975), Different Drum (1974), Heart Like A Wheel (1974), Don't Cry Now (1973), Linda Ronstadt (1972), Silk Purse (1970), Hand Sown...Home Grown (1969)

Diana Ross

Născută Diane Ernestine Ross, la 26 martie 1944, în Detroit, SUA, Ross a cântat în timpul liceului cu The Primettes, care în 1961 au semnat cu Motown Records, după care și-au schimbat numele în The Supremes. La început a făcut backing vocals, după care, la insistențele lui Berry Gordy de la casa de discuri, Diana a devenit vocalista grupului, pentru încă șase ani. În 1969 s-a anunțat că va părăsi grupul, ceea ce a și făcut un an mai târziu. Prima ei înregistrare solo a fost *Ain't No Mountain High Enough,* care a condus în clasamentele americane. În aprilie 1971 s-a căsătorit cu omul de afaceri Robert Silberstein, de care însă a divorțat în 1976, după ce au început să apară din nou speculații în legătură cu relația Dianei cu Gordy.

La sfârșitul anului 1971 a devenit gazda unui show TV intitulat „Diana!", iar un an mai târziu a jucat într-un film biografic despre Billie Holiday, *Lady Sings The Blues*, rol pentru care a fost nominalizată la Oscar. A continuat cu filme ca *Mahogany* și *The Wiz*. În 1973, Ross a realizat un album de duete cu Marvin Gaye. *Touch Me In The Morning* și tema muzicală a filmului *Mahogany*, din 1975, au fost amândouă number 1. Apropierea de stilul disco s-a produs în 1976, cu piesa *Love Hangover*, și a continuat cu albumul din 1980, DIANA. În acea perioadă au apărut noi speculații privind viața ei amoroasă, în special despre relația cu Gene Simmons de la Kiss și cu Michael Jackson, pe care l-a ajutat să se afirme încă din 1969.

În 1981, Ross a părăsit Motown și a semnat cu RCA, pentru America de Nord, și cu Capitol Records, pentru restul lumii. În același timp a fondat și propria sa companie de înregistrări. A continuat să realizeze o serie de hituri, printre care și prelucrările după piesa lui Frankie Lymon, *Why Do Fools Fall In Love* și după cea a lui Michael Jackson, *Muscles*, plus *Missing You*, un tribut adus lui Marvin Gaye. În Marea Britanie a avut un hit number 1 în 1986 cu piesa *Chain Reaction*, compusă și produsă de Bee Gees. Tot în același an s-a recăsătorit, de data aceasta cu un magnat norvegian. Cariera sa a continuat mai mult cu concerte decât cu înregistrări, acestea devenind din ce în ce mai rare. În 1994 a publicat o carte autobiografică.

Every Day Is A New Day (1999), The RCA Years (1997), Anthology (1995), Take Me Higher (1995), The Remixes (1994), The Ultimate Collection (1994), Forever Diana: Musical Memoirs (1993), Stolen Moments: The Lady Sings... Jazz And Blues (1993), Endless Love (1992), The Force Behind The Power (1991), Workin' Overtime (1989), Red Hot Rhythm & Blues (1987), All The Great Love Songs (1986), Anthology (1986), Ain't No Mountain High (1985), Eaten Alive (1985), Swept Away (1984), The Very Best (1983), Ross (1983), Silk Electric (1982), Dynamic Diana (1982), All The Great Hits (1981), Why Do Fools Fall In Love (1981), To Love Again (1981), Diana (1980), The Boss (1979), Compact Command Performances (1979), Baby It's Me (1977), An Evening With Diana Ross (1977), Greatest Hits (1976), Every Great #1 Hit (1964), Mahogany (1975), Motown Superstar Series (1974), Live At Caesar's Palace (1974), Touch Me In The Morning (1973), Last Time I Saw Him (1973), Diana & Marvin (1973), Diana Ross's Greatest Hits (1972), Surrender (1971), I'm Still Waiting (1971), Ain't No Mountain High Enough (1970), Captured Live On Stage! (1970), Diana's Duets (1970), Diana Ross (1970), Cream Of The Crop (1969), Love Child (1968), Diana Ross & The Supremes (1968), Where Did Our Love Go (1964)

David Lee Roth

David Lee Roth și-a început cariera solo în timpul unei pauze de activitate a grupului Van Halen, al cărui solist era în 1985. A început cu un EP, CRAZY FROM THE HEAT, foarte bine primit de public, după care a intrat în Top 3 în SUA cu o versiune a piesei Beach Boys, *California Girls*, și un cover după *I Ain't Got Nobody*. Împreună cu Steve Vai (ex-Zappa și Alcatrazz; guitar), Billy Sheehan (ex-Talas; bass) și cu Greg Bissonette (drums) a înregistrat albumul EAT 'EM AND SMILE, urmat de SKYSCRAPER, doi ani mai târziu, după care Billy Sheehan a plecat, fiind înlocuit de Matt Bissonette. La keyboards a fost cooptat apoi Brett Tuggle. Steve Vai l-a părăsit în 1989 pentru o carieră solo, iar în locul lui a venit Jason Becker. A LITTLE AIN'T ENOUGH a apărut în 1991 și a fost primul disc care n-a devenit disc de platină. Trei ani mai târziu a lansat YOUR FILTHY LITTLE MOUTH, fără să atingă nici de această dată succesul albumelor lui de început.

DLR Band (1998), Your Filthy Little Mouth (1994), A Little Ain't Enough (1990), Skyscraper (1988), Eat 'Em And Smile (1986), Crazy From The Heat (1985), Sonrisa Salvaje, Stand Up

Roxette

Grup pop suedez, înființat de Marie Fredriksson (n. Suedia) și Per Gessle (n. 12 ianuarie 1965, Halmstad, Suedia), care mai cântase atât cu grupul Gyllene Fider, cât și solo. Fostul manager al grupului ABBA, Thomas Johannson, a fost cel care le-a făcut cunoștință, în 1985, și astfel s-a născut Roxette. Primele înregistrări au fost făcute în studioul lui Gessle din Halmstad și, destul de repede, au cucerit Suedia, după care s-au lansat și în SUA cu piesa *It Must Have Been Love*, care a fost inclusă în coloana sonoră a filmului *Pretty Woman*. *The Look* a fost de asemenea un mare hit, atât în Europa cât și în America. Au continuat cu single-uri ca *Dressed For Success, Joyride, Crash Boom Bang!*, acesta din urmă dând și titlul albumului din 1994. În 1999, după o lungă perioadă de inactivitate, Roxette a revenit cu albumul HAVE A NICE DAY, de pe care primul extras pe single este *I Wish I Could Fly*.

Have A Nice Day (1999), Baladas En Espanol (1996), Don't Bore Us (1995), Crash! Boom! Bang! (1994), Tourism: Songs From Studios, Stages, Hotel Rooms & Other Strange Places (1992), Tourism (1992), Joyride (1991), Look Sharp! (1988), Pearls Of Passion (1986)

Roxy Music

Grup britanic înființat în ianuarie 1971, în componența: Bryan Ferry (n. 26 septembrie 1945, Anglia; vocals, keyboards), Brian Eno (n. Brian Peter George, 15 mai 1948, Woodbridge, Suffolk, Anglia; keyboards), Graham Simpson (bass) și Andy Mackay (n. 23 iulie 1946, Anglia). Un an mai târziu au venit Dexter Lloyd (drums), Roger Bunn (guitar) și David O'List (guitar). În 1972 au stabilit o altă formulă, care a rămas cât de cât stabilă, cu Paul Thompson (n. 13 mai 1951, Jarrow, Northumberland, Anglia; drums) și Phil Manzanera (n. Philip Targett Adams, 31 ianuarie 1951, Londra, Anglia; guitar). În același an au debutat cu un LP purtând numele trupei, editat de Island Records, LP de pe care s-au remarcat *If There Was Something* și *The Bob*. A urmat single-ul *Virginia Plain*, compus tot de Ferry, după care a început un du-te-vino al basiștilor. Prin grup s-au perindat, după plecarea lui Simpson, John Porter, John Gustafson, John Wetton, Rik Kenton, Sal Maida, Rick Wills și Gary Tibbs.

Pyjamarama a intrat în Top 10 britanic, iar albumul FOR YOUR PLEASURE, produs de Chris Thomas, a generat hituri ca *Editions Of You*, *In Every Dream Home A Heartache* și altele. La 21 iunie 1973, Eno i-a părăsit din cauza unor neînțelegeri cu Ferry privind rolul lui în trupă. În locul lui a venit fostul membru Curved Air, Eddie Jobson (violin). După STRANDED, grupul a efectuat un turneu mondial. De pe album, *Street Life* a intrat în Top 10, iar *A Song For Europe* și *Mother Of Pearl* au fost considerate de critici ca fiind printre cele mai bune piese de pe album. Coperta albumului următor, COUNTRY LIFE, a fost retrasă în SUA, pentru că pe ea apăreau două femei semidezbrăcate. Lucrul acesta n-a făcut decât să aducă un serviciu trupei, care a făcut două turnee americane consecutive. *Love Is The Drug* a fost bine cotată, însă albumul pe care a apărut, SIREN, s-a dovedit o dezamăgire. După încă două LP-uri, grupul a luat o pauză de trei ani, timp în care membrii săi s-au ocupat mai mult de cariera solo. Roxy Music a revenit în 1979 cu MANIFESTO (înregistrat fără Jobson), care a generat două hit single-uri: *Angel Eyes* și *Dance Away*. Următoarea realizare, FLESH AND BLOOD (înregistrat fără Thompson), include o versiune a piesei lui Wilson Pickett, *In The Midnight Hour*, și o excelentă interpretare a piesei grupului Byrds, *Eight Miles High*. Foarte apreciate în Marea Britanie au fost *Over You* și *Oh Yeah (On The Radio)*. Primul lor number 1 a apărut în 1981 și se intitulează *Jealous Guy*, un tribut adus lui John Lennon. În anul următor, trupa a înregistrat ultimul ei album, AVALON, care a condus în clasamente, având parte de o critică favorabilă. În 1983, Roxy Music s-a desființat.

Heart Still Beating – Live Music (1990), Street Life: 20 Greatest Hits (1986), The Atlantic Years (1983), High Road (1983), Avalon (1982), First 7 Albums (1981), Total Recall (1981), Flesh & Blood (1980), Manifesto (1979), The Ultimate Collection (1978), Greatest Hits (1977), Viva! (1976), Siren (1975), Country Life (1974), For Your Pleasure (1973), Stranded (1973), Roxy Music (1972)

Todd Rundgren

Născut la 22 iunie 1948, în Philadelphia, Pennsylvania, SUA, Rundgren și-a început cariera cu o trupă locală, Woody's Truck Stop, după care, în 1967, a înființat Nazz, un cvartet care a realizat trei albume în urma cărora, în 1970, s-a și destrămat. Rundgren și-a lansat cariera solo cu RUNT. Albumul a generat hitul Top 20 în SUA, *We Got To Get You A Woman*, fiind urmat de THE BALLAD OF TODD RUNDGREN.

Pe SOMETHING/ANYTHING? și-a demonstrat cel mai bine talentul de solist vocal, compozitor și producător, piesele *I Saw The Light* și *It Wouldn't Have Made Any Difference* fiind extrem de apreciate. A urmat A WIZARD, A TRUE STAR, care include o serie de cântece scurte și un potpuriu de balade soul, printre care *I'm So Proud* și *Ooh Baby Baby*. După TODD, Rundgren a înființat Utopia, cu Moogy Klingman, M. Frog Labat, Ralph Shuckett (keyboards/synthesizers), John Seigler, Kasim Sulton (bass) și John Wilcox (drums). La keyboards a venit mai târziu Roger Powell.

Albumul său solo, FAITHFUL, include piese ca *Love Of The Common Man* și *The Verb To Love,* plus o serie de remake-uri după cântece ale anilor '60, printre care *If Six Was Nine* (Jimi Hendrix), *Good Vibrations* (The Beach Boys) și *Strawberry Fields Forever* (Beatles). Ca producător, Rundgren a colaborat cu New York Dolls, Grand Funk Railroad, Hall & Oates, Meat Loaf (la albumul BAT OUT OF HELL) și alții.

A înregistrat apoi HERMIT OF MINK HOLLOW, DEFACE THE MUSIC (cu Utopia), HEALING, A CAPELLA și altele.

Up Against It (1998), With a Twist (1997), The Individualist (1995), Singles (1995), No World Order Lite (1994), The Best Of Todd Rundgren (1994), Rhino Special Edition (1994), No World Order (1993), 2nd Wind (1991), Anthology (1968-1985) (1989), Nearly Human (1989), A Capella (1985), Oblivion (1984), The Ever Popular Tortured Artist Effect (1983), Swing To The Right (1982), Healing (1981), Deface The Music (1980), Adventures In Utopia (1980), Back To The Bars (1978), Hermit Of Mink Hollow (1978), Oops Wrong Planet (1977), RA (1977), Faithful (1976), Initiation (1975), Another Life (1975), Todd (1974), Tod Rundgren's Utopia (1974), A Wizard, A True Star (1973), Something/ Anything? (1972), Runt: The Ballad Of Todd Rundgren (1971), Runt (1970)

Rush

Grup rock canadian ai cărui membri inițiali au fost Geddy Lee (n. Gary Lee Weinrib, la 29 iulie 1953, Willowdale, Toronto, Canada; bass, vocals), Alex Lifeson (n. Alexander Zivojinovich, 27 august 1953, British Columbia, Canada; guitar) și John Rutsey (drums). Între anii 1969-72 au cântat în Toronto, după care au apărut în deschidere la New York Dolls. De-abia în 1974 și-au luat numele de Rush, realizând un album omonim la Mercury Records. În același an, Neil Peart (n. 12 septembrie 1952, Hamilton, Ontario, Canada; drums) i-a luat locul lui Rutsey, iar Rush a efectuat primul turneu în SUA. Albumul din 1976, 2112, este bazat pe opera romancierului și filosofului Ayn Rand, și a devenit în scurt timp disc de platină. În 1979, Rush erau atât de celebri în lume încât guvernul canadian le-a acordat titlul de ambasadori oficiali ai muzicii. În 1980 au realizat PERMANENT WAVES, de pe care single-ul *The Spirit of Radio* a devenit mare hit. Un an mai târziu, MOVING PICTURES i-a readus în topuri, cu *Tom Sawyer*. Au urmat albume ca SIGNALS, GRACE UNDER PRESSURE și POWER WINDOWS, care s-au vândut și ele în milioane de exemplare. Nu același lucru s-a întâmplat cu albumele următoare, care au marcat o schimbare de stil, însă în anii '90 au revenit pe primele poziții în topuri, cu ROLL THE BONES și COUNTERPARTS.

În 1996 au lansat TEST FOR ECHO, iar doi ani mai târziu, albumul live DIFFERENT STAGES.

Different Stages (1998), Retrospective I, II (1997), Test For Echo (1996), Counterparts (1993), Story Of Kings (1993), Roll The Bones (1991), Chronicles (1990), Presto (1989), A Show Of Hands (1989), Hold Your Fire (1987), Power Windows (1985), Grace Under Pressure (1984), Signals (1982), Exit Stage Left (1981), Moving Pictures (1981), Permanent Waves (1980), Hemispheres (1978), A Farewell To Kings (1977), 2112 (1976), All The World's A Stage (1976), Archives (1975), Caress Of Steel (1975), Fly By Night (1975), Rush (1974)

Jennifer Rush

Născută Heidi Stern, la 29 septembrie 1960, în New York City, New York, SUA, Rush a studiat pianul și vioara, după care, în 1969 a plecat în Europa cu tatăl ei, cântărețul de operă Maurice Stern, care primise un angajament la Flensburg Opera din Germania. La începutul anilor '70 a revenit în SUA, iar în anii '80 s-a întors în Germania, unde a lucrat ca secretară pentru armata americană. În 1985 a atras pentru prima dată atenția ca solistă cu piesa *Power Of Love*, care a devenit mare hit în toată lumea, ajungând number 1 în topurile din Marea Britanie. Au urmat noi succese, cu duete realizate împreună cu Elton John, Michael Bolton și Placido Domingo, la hitul din 1989 *Till I Loved You*. Alte hituri ale cântăreței au fost *25 Lovers, Ring Of Ice* și *I Come Undone*. În anii '90, piesele sale au fost adesea prezente în emisiunile radiourilor AOR din SUA, fiecare album al ei vânzându-se foarte bine.

Wings Of Desire (1995), Out of My Hands (1995), Heart Over Mind (1987), Passion (1986), Jennifer Rush (1985),

Otis Rush

Născut la 29 aprilie 1934, în Philadelphia, Mississippi, SUA, Rush (guitar, vocals) s-a mutat la Chicago, unde a realizat *I Can't Quit You Baby*, care a intrat în Top 10 R&B în 1956. Au urmat *Double Trouble* și *All Your Love*. Piesele sale au fost preluate și de John Mayall. La începutul anilor '60, Rush a înregistrat la casele de discuri Chess și Duke, după care, pe lângă o serie de concerte, chitaristul de blues a cântat cu Mike Bloomfield, realizând un album în 1969. În anii '70, Rush a efectuat turnee în Europa și Japonia, a făcut înregistrări în Suedia, Franța, Japonia și a realizat două albume pentru casa de discuri din Chicago, Delmark. RIGHT PLACE WRONG TIME din 1971 a fost înregistrat la Capitol și produs de Nick Gravenites, dar a apărut abia după cinci ani, la o casă independentă, Bullfrog. În deceniul următor a cântat extrem de mult în concerte, iar în 1985 apariția sa la San Francisco Blues Festival a fost imortalizată pe un nou LP. La albumul AIN'T ENOUGH COMIN' IN, Otis Rush a fost acompaniat de Mick Weaver (organ), Bill Payne (piano) și Greg Rzab (bass). Otis Rush a influențat o serie de chitariști ca Eric Clapton, Stevie Ray Vaughn și Jimmi Hendrix.

Love & Awesome (1996), So Many Roads Live (1995), This Way (1994), Ain't Enough Comin' In (1994), Cobra Recordings 1956-1958 (1989), Tops (1985), Groaning The Blues (1980), Troubles Troubles (1978), So Many Roads (1978), Live In Europe (1977), Lost In The Blues (1977), Right Place, Wrong Time (1976), Cold Day In Hell (1975), Screamin' And Cryin' (1974), Otis Rush (1972), Door To Door (With Albert King) (1970), Mourning In The Morning (1969), This One's A Good One (1968)

S

Sacred Reich

Grup rock din Phoenix, Arizona, SUA, înființat în 1985, în componența Jason Rainey (rhythm guitar), Phil Rind (bass, vocals), Greg Hall (drums) și Jeff Martinek (guitar), înlocuit în 1987 de Wiley Arnett. Primul lor album este IGNORANCE și conține o serie de texte politice, ca și următorul, SURF NICARAGUA. Între timp, trupa a făcut numeroase turnee, iar EP-ul LIVE AT THE DYNAMO a apărut ca urmare a concertului lor de la Festivalul din Olanda din 1989. THE AMERICAN WAY vorbește despre ecologie (vezi *Crimes Against Humanity*, care trebuia să fie inițial titlul albumului), intoleranță, apartheid și bolile societății americane. Din cauza vieții de turneu foarte solicitante, Hall a părăsit apoi Sacred Reich și a fost înlocuit de Dave McClain, care apare pentru prima oară pe INDEPENDENT, primul lor album editat la o casă de discuri majoră.

Still Ignorant Live (1997), Heal (1996), Independent (1993), The American Way (1990), Surf Nicaragua (1988), Ignorance (1987)

Sade

Născută Helen Folasade Adu, la 16 ianuarie 1959, în Ibadan, Nigeria, Sade a crescut în Clacton, Essex, Anglia și a început să compună muzică încă din adolescență. În timp ce studia Artele în Londra, a făcut parte din grupul Arriva, unde l-a cunoscut pe chitaristul Ray St. John. Împreună au compus *Smooth Operator*. Între 1981-83, Sade a cântat cu trupa funk Pride, iar apoi a înființat propriul său grup, cu Stewart Matthewman (saxophone), Andrew Hale (keyboards), Paul Denman (bass) și Paul Cook (drums). După o serie de apariții în cluburi au realizat single-ul *Your Love Is King*, care în 1984 a intrat în Top 10 în Marea Britanie. A urmat albumul DIAMOND LIFE, unul dintre cele mai bine vândute albume de debut (peste 6 milioane de exemplare). Următorul album cuprinde hitul number 1 în SUA, *Promise*, piesele *The Sweetest Taboo, The First Time* și altele. Sade a colaborat la soundtrackul filmului *Absolute Beginners* din 1987, film în care și apare. În grupul ei a fost cooptat apoi la backing vocals Leroy Osbourne (ex-Wham!). În această formulă

au făcut un turneu mondial, în 1988, an în care a apărut și cel de-al treilea LP, de pe care *Paradise* a intrat în fruntea clasamentelor R&B din SUA. LOVE DELUXE include două piese excelente, extrase și pe single: *No Ordinary Love* și *Feel No Pain*. Albumul a intrat în Top 30 britanic, iar în SUA s-a vândut în milioane de exemplare, intrând în Top 10 pe poziția a treia.

The Best Of Sade (1994), Love Deluxe (1992), Stronger Than Pride (1988), Promise (1985), Diamond Life (1984)

Santana

Grupul lui Carlos Santana (n. 20 iulie 1947, în Autlan de Navarro, Mexic), pionier al stilului afro-latin, cu elemente de jaz și funk. Înființat în 1967, în formula: Gregg Rolie, Michael Shrieve, David Brown, Marcus Malone și Mike Carabello, în grup s-au mai perindat José Chepito Areas, Neal Schon, Tom Coster, Armando Peraza, Raul Rekow, Graham Lear, Orestes Vilato și Coke Escovedo. În 1969, grupul a apărut la Festivalul de la Woodstock. Primele trei albume au fost SANTANA, ABRAXAS și SANTANA III, care au intrat în topurile americane pe primele poziții. Albumele includ piese ca *Jingo, Tito Puente's Oye Como Va*, o excelentă versiune după piesa lui Peter Green, *Black Magic Woman*, *Samba Pa Ti* și altele. Rolie și Schon au plecat apoi să înființeze Journey, iar următorul LP, CARAVANSERAI, a fost mai mult un album jaz. După ce Carlos a devenit discipol Sri Chimnoy și l-a cunoscut pe chitaristul John McLaughlin, a realizat LOVE DEVOTION SURRENDER, iar apoi un album soul-funk, cu Buddy Miles (drums). WELCOME (cu vocalistul Leon Thomas și John McLaughlin ca invitat) și BORBOLETTA (cu Flora Purim și Stanley Clarke) au fost complet diferite. S-a întors la rockul latin, cu AMIGOS, din 1977. O versiune a piesei Zombies, *She's Not There*, a fost hit single-ul de pe MOONFLOWER. Au urmat o serie de albume, printre care THE SWING OF DELIGHT, cu Herbie Hancock și Wayne Shorter, ZEBOP! din 1981, albumul solo HAVANA MOON, cu invitați ca Willie Nelson și Booker T. Jones, plus BEYOND APPEARANCES din 1985, an în care Santana a făcut un turneu cu Bob Dylan. În 1987, a realizat FREEDOM, cu Buddy Miles. În 1993, ca urmare a unui turneu sudamerican, a apărut albumul live SACRED FIRE. Tot atunci, Carlos a înființat propria lui casă de discuri, Guts And Grace.

Mumbo Jumbo (1999), Live At The Fillmore '68 (1997), Dance Of The Rainbow Serpent (1995), Ballads (1994), Santana Brothers (1994), Sacred Fire (1993), Milagro (1992), Spirits Dancing In The Flesh (1990), Viva Santana! (1988), Blues For Salvador (1987), Freedom (1987), Beyond Appearances (1985), Live (1985), Havana Moon (1983), Zebop! (1981), Silver Dreams & Golden Reality (1973), Shango (1982), Zebop! (1981), The Swing Of Delight (1980), Marathon (1979), Oneness (1979), Inner Secrets (1978), Festival (1977), Moonflower (1977), Amigos (1976), Borboletta (1974), Greatest Hits (1974), Illuminations (1974), Lotus (1973), Love, Devotion, Surrender (1973), Welcome (1973), Carlos Santana & Buddy Miles Live (1972), Caravanserai (1972), Santana III (1971), Abraxas (1970), Santana (1969)

Joe Satriani

Născut la 15 iulie 1956, în Westbury New York, Satriani a început să cânte la chitară de la vârsta de 14 ani, iar în 1971 dădea deja lecții unor elevi, printre care se număra și Steve Vai. În 1974, Joe a studiat cu doi profesori de jaz, chitaristul Billy Bauer și pianistul și compozitorul Lennie Tristano. Patru ani mai târziu s-a mutat la Berkeley, California, unde și-a început cariera de profesor de chitară, avându-i ca elevi pe David Bryson (Counting Crows), Kirk Hammett (Metallica), Larry LaLonde (Primus), Charlie Hunter și alții.

În 1979 a înființat The Squares în San Francisco, cu Jeff Campitelli (drums) și Andy Milton (bass). În 1984 a realizat un EP la casa de discuri care poartă numele soției sale, Rubina. Un an mai târziu a finalizat albumul NOT OF THIS EARTH, editat în 1986 de Relativity Records, la sugestia lui Steve Vai.

A susținut apoi concerte împreună cu Greg Kihn, iar în 1987 a lansat albumul SURFING WITH THE ALIEN, care a devenit foarte repede disc de platină. În 1988 și-a întrerupt de două ori propriile turnee, pentru a cânta cu Mick Jagger. În același an apare EP-ul DREAMING #11 care îi asigură cea de-a doua nominalizare la premiile Grammy. A urmat, în 1989, FLYING IN A BLUE DREAM, care s-a vândut excelent, și pe care chitaristul cântă și la voce, în 6 dintre cele 18 piese. În 1992 realizează THE EXTREMIST, pentru care mai primește o nominalizare la Grammy. LP-ul generează hitul *Summer Song*, care va apărea ceva mai târziu într-o reclamă Sony Walkman. În 1993 apare dublul CD TIME MACHINE, care ajunge disc de aur. Un an mai târziu, Joe cântă cu Deep Purple în turneele grupului din Japonia și Europa. La 11 octombrie 1995 apare JOE

SATRIANI, produs, ca multe alte albume ale sale, de Glyn Johns. Piesa *(You're) My World* a fost nominalizată la Grammy.

În 1996 a efectuat așa-numitul G3 Tour, împreună cu Steve Vai și Eric Johnson, în America de Nord, iar un an mai târziu, cu Steve Vai și Adrian Legg, în Europa. În iunie 1997 a apărut albumul G3 LIVE IN CONCERT, după care Joe Satriani, Steve Vai, Kenny Wayne Shepherd și Robert Fripp au efectuat împreună un turneu american. În noiembrie 1997 a apărut MERRY AXEMAS, pe care e inclusă și o variantă a piesei *Silent Night*, interpretată de Satriani. În același an, a cântat alături de chitaristul de jaz Pat Martino, înregistrând piesele *Ellipsis* și *Never and After*, apărute pe colecția ALL SIDES NOW.

În februarie 1998 a apărut primul single, *Ceremony*, de pe un nou LP, CRYSTAL PLANET, lansat o lună mai târziu și realizat împreună cu Stuart Hamm (bass) și Jeff Campitelli (drums).

Tot atunci, *Summer Song*, de pe G3 LIVE, e nominalizată la Grammy, după care Joe pleacă într-un turneu de promovare a LP-ului. În mai 1998 a început un nou turneu G3, cu Jeff și Stu, Michael Schenker, Ule Jon Roth, beneficiind de o apariție specială a lui Brian May în Londra și a lui Patrick Rondat în Franța.

Chrystal Palace (1998), Joe Satriani (1995), Time Machine (1993), The Extremist (1992), Flying In A Blue Dream (1989), Dreaming #11 (EP, 1988), Surfing With The Alien (1987), Not Of This Earth (1986)

Savatage

Grup cunoscut la început sub numele de Metropolis și Avatar, înființat în Florida, SUA, în 1983, de frații Jon (vocals, keyboards) și Chris Oliva (guitar), alături de Steve Doc Wacholz (drums) și Keith Collins (bass), ultimul fiind înlocuit mai târziu de Johnny Lee Middleton. După primele trei albume, influențate de muzica Judas Priest, Iron Maiden și alții, s-au reorientat spre un stil mai melodic, o dată cu FIGHT FOR THE ROCK, care însă nu a prea avut succes. Chris Caffery a devenit cel de-al doilea chitarist al lor, în 1989, după care au realizat GUTTER BALLET care, împreună cu STREETS, au fost considerate cele mai bune opere ale lor. În 1993, chitaristul Chris Oliva a murit într-un accident de mașină. Pentru albumul HANDFUL OF RAIN a fost recrutat Alex Skolnick (guitar, ex-Testament), iar Jon Oliva a trecut la backing vocals, în favoarea noului lider, solistul vocal Zachary Stevens.

The Wake of Magellan (1998), Dead Winter Dead (1995), Handful Of Rain (1994), Edge Of Thorns (1993), Streets – A Rock Opera (1991), Gutter Ballet (1989), Hall Of The Mountain King (1987), Fight For The Rock (1986), Power Of The Night (1985), The Dungeons Are Calling (EP, 1985)

Saxon

Trupă britanică înființată în anii '70 și cunoscută mai întâi sub numele de Son Of A Bitch. La început au cântat în cluburi, iar după ce și-au schimbat numele în Saxon, au semnat un contract cu casa de discuri franceză, Carrere. Membrii grupului erau: Peter Biff Byford (vocals), Graham Oliver (guitar), Paul Quinn (guitar), Steve Dawson (bass) și Pete Gill (drums). Primul album, WHEELS OF STEEL, le-a dat două hituri Top 20: *Wheels Of Steel* și *747 (Strangers In The Night)*. A urmat STRONG ARM OF THE LAW și un hit Top 20, *And The Bands Played On*, de pe albumul DEMIN AND LEATHER, de pe care un alt hit a fost *Never Surrender*. Au urmat turnee în SUA și apariția la festivalul Monsters Of Rock de la Castle Donington. În 1982 au realizat cel mai mare succes al lor, THE EAGLE HAS LANDED, care a intrat în Top 5 în Marea Britanie. În același an, Pete Gill a fost înlocuit de Nigel Glockler. Au urmat POWER AND THE GLORY ENFORCED și INNOCENCE IS NO EXCUSE, care n-au intrat decât în Top 40. Plecarea lui Steve Dawson a contribuit și ea la declinul grupului. După ROCK THE NATIONS, în 1990 Saxon a efectuat un turneu britanic, ceea ce i-a readus în atenția publicului. SOLID BALL OF ROCK, din 1991, a marcat revenirea la soundul de altădată, însă fără a atrage atenția în mod deosebit.

Eagle Has Landed, Vol. 2 (1998), Live at Donnington (1997), Unleash the Beast (1997), Dogs Of War (1995), The Best Of (1994), Forever Free (1992), Solid Ball Of Rock (1991), Rock And Roll Gypsies (1990), Destiny (1988), Rock The Nations (1986), Ignorance Is No Excuse (1985), Greatest Hits (1984), Crusader (1984), Power & The Glory (1983), Eagle Has Landed (1982), Denim & Leather (1981), Wheels Of Steel (1980), Strong Arm Of The Law (1980), Saxon (1979)

Leo Sayer

Născut la 21 mai 1948, în Shoreham-on-Sea, Sussex, Anglia, Sayer a cântat cu Terraplane Blues Band și Phydeaux, după care s-a mutat la Londra, unde a lucrat o vreme ca designer, iar în 1971 a înființat Patches, al cărui compozitor era

Dave Courtney, iar textier, Sayer. Roger Daltrey de la The Who a fost atât de impresionat de compozițiile Courtney-Sayer încât a înregistrat el însuși câteva, printre care și *Giving It All Away*. Piesa lui Sayer din 1973, *The Show Must Go On* a fost hit number 1 britanic, urmat de un cover, *Three Dog Night*. După *One Man Band* și *Long Tall Glasses*, a realizat, împreună cu Courtney, în 1975, albumul ANOTHER YEAR. Partenerul lui Sayer a devenit apoi Frank Furrell (ex-Supertramp), iar în 1976 *You Make Me Feel Like Dancing* a fost best seller în SUA. După o versiune a piesei *Let It Be* a grupului Beatles, Sayer și Faith s-au despărțit. De pe albumul din 1977, ENDLESS FLIGHT, piesa *When I Need You* a fost un mare hit în Marea Britanie. Piesa titlu a albumului THUNDER IN MY HEART a fost și aceasta hit, iar în 1978, *I Can't Stop Lovin' You*, versiunea piesei Buddy Holly, *Raining In My Heart* și cea a lui Bobby Vee, *More Than I Can Say* au fost noi hituri. Dar după *Till You Come Back To Me*, intrările în top s-au rărit, iar Chrysalis Records a renunțat la serviciile lui Leo. A urmat un turneu britanic autofinanțat. În urma unui proces cu fostul său manager, Adam Faith, Sayer a primit 650,000 de lire pentru drepturi de autor. În 1990 a semnat cu EMI.

Love Songs (1997), The Show Must Go On: The Leo Sayer Anthology (1996), All The Best (1993), Have You Ever Been in Love (1984), World Radio (1982), Living in a Fantasy (1980), Thunder In My Heart (1978), Endless Flight (1977)

Boz Scaggs

Născut William Royce Scaggs, la 8 iunie 1944, în Ohio, SUA, Scaggs a crescut în Dallas, Texas, unde a cântat cu Steve Miller (guitar) într-un grup numit The Marksmen, iar apoi în The Ardells, un grup pe care l-au înființat la Universitatea din Wisconsin. Ulterior, Scaggs s-a întors în Texas și a înființat The Wigs, pe care i-a mutat în Londra. La scurt timp însă trupa s-a destrămat, iar Boz a dat concerte prin Europa ca solist și chitarist de folk. În Suedia a realizat un album solo, BOZ, după care a primit invitația de a face parte din Steve Miller Band. După două albume cu trupa, în 1968 Boz a plecat să-și lanseze cariera solo și a înregistrat BOZ SCAGGS, la care și-a adus contribuția și Duane Allman. Au urmat o serie de albume soul-rock, printre care MY TIME, SLOW DANCER, iar în 1976, SILK DEGREES, care a fost un succes din punct de vedere comercial. Câteva dintre compozițiile sale au fost apoi preluate de un grup care mai târziu avea să devină Toto. Printre ele se numără *Lowdown* (Un hit number 3 în SUA), *What Can I Say?* și *Lido Shuffle*, care au intrat în Top 30 britanic. Paradoxal, cariera sa a fost în declin după acest LP, iar în anii '80, Scaggs a ieșit din atenția publicului, deși a mai realizat câteva single-uri. Un nou album, OTHER ROADS, a apărut abia după opt ani.

Come On Home (1997), Some Change (1994), Other Roads (1988), Hits! (1980), Middle Man (1980), Down Two Then Left (1977), Silk Degrees (1976), Bozz Scaggs Sampler (1976), Slow Dancer (1974), My Time (1972), Boz Scaggs & Band (1971), Moments (1971), Boz Scaggs (1969), Boz (1966)

Scorpions

Grup hard rock german înființat de chitariștii Rudolf și Michael Schenker (n. 10 ianuarie 1955, în Savstedt, Germania), în 1971. Alături de Klaus Meine (n. 25 mai 1948; vocals), Lothar Heinberg (bass) și Wolfgang Dziony (drums) au debutat în 1972 cu albumul LONESOME CROW. După realizarea lui, Heinberg, Dziony și Michael Schenker au părăsit grupul, iar în locul lor au venit Francis Buchholz (bass) și Jurgen Rosenthal (drums). Scorpions a înregistrat apoi FLY TO THE RAINBOW. Ulrich Roth a venit în 1974, iar Rudy Lenners l-a înlocuit pe Rosenthal un an mai târziu. Au urmat albumele TRANCE și VIRGIN KILLER, iar reputația grupului în Europa a început să crească, o dată cu numeroasele turnee. Înainte de TAKEN BY FORCE, Herman Rarebell l-a înlocuit pe Lenners, iar după realizarea lui, Roth a părăsit grupul pentru a înființa Electric Sun. Mathias Jabs l-a înlocuit pe Roth, însă a fost dat pentru o perioadă la o parte, pentru a-i face loc lui Michael Schenker, care s-a întors și a contribuit la trei piese de pe albumul LOVEDRIVE. A fost înlocuit permanent de Jabs, când a clacat chiar pe scenă în timpul unui turneu european din 1979. A urmat BLACKOUT, care a intrat în Top 10 Billboard, la fel ca și LOVE AT FIRST STING, care cuprinde piesa *Still Loving You*. Dublul album WORLD WIDE LIVE a apărut în 1985 și a stat în topurile americane mai mult de 14 săptămâni. După o pauză de trei ani au revenit cu SAVAGE AMUSEMENT, care a intrat pe poziția a cincea în topurile americane și a fost number 1 în Europa. În 1989 au semnat cu Phonogram Records, la care a apărut CRAZY WORLD, de pe care *Wind Of Change*, realizată pe single, a fost primul lor hit care s-a vândut în mai multe mili-

oane de exemplare, ajungând number 1 în toată lumea. Buchholz a fost concediat în 1992, an în care grupul a fost acuzat de evaziune fiscală. A fost înlocuit cu Ralph Heickermann, care mai lucrase cu Kingdom Come și compusese o serie de soundtrackuri.

Eye II Eye (1999), Deadly Sting – The Mercury Years (1997), Live Bites (1988-1995) (1995), Deadly Sins (1995), Hurricane Rock 74-88 (1994), Face The Heat (1993), Hot & Heavy (1993), Hot & Slow: The Best Of The Ballads (1991), Crazy World (1990), Best Of Rockers 'N' Ballads (1989), Savage Amusement (1988), World Wide Live (1985), Best Of The Scorpions, Vol. 2 (1984), Love At First Sting (1984), Blackout (1982), Animal Magnetism (1980), Rock Galaxy (1980), Best Of Scorpions, Vol. 1 (1979), Lovedrive (1979), Tokyo Tapes (1979), Taken By Force (1978), Virgin Killer (1977), In Trance (1976), Fly To The Rainbow (1974), Lonesome Crow (1972)

Seal

Născut la 19 februarie 1963, în Londra, Anglia, Seal și-a luat numele de la colecția sa de… foci din porțelan. A început să cânte încă de la 11 ani, iar mai târziu a înregistrat o serie de benzi demo. Seal a scris textul piesei *Killer*, care a fost un mare succes de discotecă, după care a compus *Crazy*, iar împreună cu Trevor Horn ca producător, a înregistrat la Los Angeles cu Wendy And Lisa un album de debut de mare succes, răsplătit din plin în 1992 la BRIT Awards. Cel de-al doilea LP al lui, apărut la WEA, s-a vândut în peste două milioane de exemplare în întreaga lume, și asta numai în primul an de la apariție.

Human Being (1998), Seal (1994), Seal (1991)

Neil Sedaka

Născut la 13 martie 1939, în Brooklyn, New York, SUA, Sedaka (piano) și-a început activitatea de compozitor cu textierul Howard Greenfield, în anii '50. În timpul liceului a cântat cu The Tokens, după care a câștigat o bursă la Juilliard School of Music din New York. În 1958 a studiat la școala lui Don Kirshner, Brill Building. Primul său hit a fost *Stupid Cupid*, după care a semnat cu RCA, la care a înregistrat un hit minor, *The Diary*, urmat de *I Go Apecare*. *Oh Carol* i-a fost dedicată fostei sale prietene, Carole King, care i-a răspuns cu *Oh Neil*. Au urmat hiturile *Stairway To Heaven*, *Calendar Girl, Little Devil, King Of Clowns, Happy Birthday Sweet Sixteen* și *Breaking Up Is Hard To Do,* după care a abandonat activitatea de solist, rezumându-se să compună piese ca *Venus In Blue Jeans* (Jimmy Clanton/ Mark Wynter), *Working On A Groovy Thing* (Fifth Dimension), *Puppet Man* (Tom Jones) și *Is This The Way To Amarillo?* (Tony Christie). În 1972, Sedaka și-a relansat cariera solistică, realizând albumul EMERGENCE, și s-a mutat în Marea Britanie. În 1973 a revenit în topurile britanice cu *That's When The Music Takes Me*, de pe albumul SOLITAIRE. A urmat THE TRA – LA DAYS ARE OVER, care include printre altele și *Our Last Song Together*, dedicată lui Howard Greenfield. Piesa titlu a albumului LAUGHTER IN THE RAIN a fost number 1 în topurile americane din 1975, an în care The Captain And Tennille au preluat piesa lui Sedaka, *Love Will Keep Us Together*, ajungând number 1 în topurile din SUA. Un alt hit a fost o versiune a piesei *Breaking Up Is Hard To Do*. Ultima sa apariție în topuri a fost în 1980, în compania fiicei sale, Dara, cu *Should've Never Let You Go*. Cariera sa a continuat apoi cu nenumărate concerte, în care a cântat piese compuse în anii anteriori.

Tuneweaver (1995), Very Best Of (1985), Laughter In The Rain (1994), Callendar Girl (1993), Greatest Hits Live (1992), Sings His Greatest Hits (1992), All-Time Greatest Hits, Vol. 2 (1991), Oh! Carol And Other Hits (1990), My Friend (1986), Come See About Me (1984), Superbird (1982), In The Pocket (1980), Many Sides Of Neil Sedaka (1978), Neil Sadaka's Greatest Hits (1977), A Song (1977), Steppin' Out (1976), Oh! Carol & Other Hits (1975), The Hungry Years (1975), Solitaire (1972), Emergence (1971), All Time Greatest Hits (1963), Sings His Greatest Hits (1962)

Bob Seger

Născut la 6 mai 1945, în Detroit, Michigan, SUA, Seger și-a început cariera în anii '60, ca membru The Decibels. A cântat apoi cu Doug Brown și The Omens, mai întâi ca organist, iar apoi ca vocalist și compozitor. Grupul și-a făcut debutul discografic sub numele The Beach Bums, cu *The Ballad Of The Yellow Beret*, după care s-a intitulat Bob Seger And The Last Heard și a realizat o serie de single-uri, printre care *East Side Story* (1966) și *Heavy Music* (1967). Seger a semnat apoi cu Capitol Records, în 1968, și a înființat The Bob Seger System, intrând în Top 20 în SUA cu *Ramblin' Gamblin' Man*. Au urmat o serie de alte succese, ca MONGREL, dar Bob a desființat grupul în 1971.

A înființat ceva mai târziu propria sa casă de discuri, Palladium, la care a realizat trei albume. Single-ul său din 1974, *Get Out Of Denver*, a devenit clasic, fiind preluat de o serie de artiști. Revenit la Capitol a realizat apoi BEAUTIFUL LOSER și a înființat un nou grup, The Silver Bullet Band, compus din Drew Abbott (guitar), Robyn Robbins (keyboards), Alto Reed (saxophone), Chris Campbell (bass) și Charlie Allen Martin (drums). LIVE BULLET a fost urmat de primul său disc de platină, NIGHT MOVES, de pe care piesa titlu a fost un hit Top 5 în 1977, performanță atinsă un an mai târziu și cu *Still The Same*, de pe un alt album de platină, STRANGER IN TOWN. Următorul, AGAINST THE WIND, a condus și el în clasamentele americane și a fost urmat de un album live, NINE TONIGHT.

A colaborat cu Jimmy Iovine la THE DISTANCE, alt number 5, acesta fiind urmat de hit single-uri ca: *Shame On The Moon* (1983), *Old Time Rock 'n' Roll* (din coloana sonoră a filmului *Risky Business*), *Understanding* (din coloana sonoră *Teachers*) și hitul number 1, *Shakedown*, din soundtrackul *Beverly Hills Cop II*. În 1991 a realizat un nou album, co-produs de Don Was, care a fost un alt hit Top 10 în SUA.

It's a Mystery (1995), Greatest Hits (1994), The Fire Inside (1991), Like A Rock (1986), The Distance (1982), Nine Tonight (1981), Against The Wind (1980), Stranger In Town (1978), Get Out Of Denver (1977), Live Bullet (1976), Night Moves (1976), Beautiful Loser (1975), Seven (1974), Back In '72 (1973), Smokin' O.P.'S (1972), Brand New Morning (1971), Mongrel (1970), Noah (1969), Ramblin' Gamblin' Man (1968)

Sepultura

Grup death metal, înființat în Belo Horizonte, Brazilia, în 1984, de frații Igor (n. 24 septembrie 1970, în Brazilia; drums) și Max Cavalera (n. 4 august 1969, în Brazilia; vocals/guitar), cu Paulo Jnr. (n. 30 aprilie 1969, în Brazilia; bass) și Jairo T (guitar), acesta fiind înlocuit în 1987 de Andreas Kisser (n. 24 august 1968). Sepultura înseamnă în portugheză groapă. În 1985, grupul a înregistrat cu Overdose un album, BESTIAL DEVASTATION. Primul lor LP solo a fost însă MORBID VISIONS, din 1986, urmat un an mai târziu de SCHIZOPHRENIA. Monte Conner de la casa de discuri Roadrunner a fost cel care i-a adus în atenția publicului american și nu numai, în 1989, când au realizat BENEATH THE REMAINS, album înregistrat în Rio cu producătorul Scott Burns. Un an mai târziu, Sepultura a fost prezentă pe scena festivalului olandez Dynamo. În Olanda l-au întâlnit pe Gloria Bujnowski, managerul trupei Sacred Reich și, cu ajutorul acestuia, au reeditat albumul SCHIZOPHRENIA. Următorul, ARISE, din 1991, a fost însă unul dintre cele mai vândute albume din istoria casei de discuri Roadrunner. CHAOS A. D., din 1993, cuprinde printre altele o versiune cover după o piesă New Model Army, *The Hunt*, și a fost urmat de EP-ul THIRD WORLD POSSE.

Against (1998), Blood Rooted (1997), Third World Posse (EP, 1994), Chaos A.D. (1993), Morbid Visions/Bestial Devastation (1991), Arise (1991), Dead Embryonic Cells (EP, 1991), Schizophrenia (1990), Beneath The Remains (1989), Morbid Visions (1986), Territory

The Sex Pistols

Grup punk înființat sub aripa ocrotitoare a omului de afaceri Malcolm McLaren, în 1975. La început s-au numit Swankers, cu Wally Nightingale (vocals), după care s-au metamorfozat în Sex Pistols, în componența: Steve Jones (n. 3 septembrie 1955, Londra, Anglia; guitar), Paul Cook (n. 20 iulie 1956, Londra, Anglia; drums), Glen Matlock (n. Londra, Anglia; bass) și Johnny Rotten (n. John Lydon, 31 ianuarie 1956, Londra, Anglia; vocals). În 1976 au susținut o serie de concerte pe lângă Londra, care s-au soldat cu diverse incidente, din cauza violenței și a agresivității de care membrii grupului dădeau dovadă pe scenă. În același an au semnat cu EMI Records, realizând primul lor single, *Anarchy In The UK*, promovat și într-un show TV, 'Today' în urma căruia în presă au apărut diverse articole. Mai rău a fost când turneul lor a eșuat iar single-ul a suferit probleme cu distribuția și refuzul de a fi primit în magazine. În cele din urmă, a ajuns totuși în topurile britanice. Curând, casa de discuri EMI i-a concediat, iar în 1977, Matlock a fost înlocuit de Sid Vicious (n. John Simon Ritchie, 10 mai 1957, Londra, Anglia, d. 2 februarie 1979). Au semnat un nou contract cu A&M Records, care a durat doar o săptămână, după care s-au mutat la Virgin și au înregistrat *God Save The Queen* care, deși a fost interzis pe posturile de radio, a ajuns number 1 în topul New Musical Express. A urmat un alt single, *Pretty Vacant*, care a intrat în Top 10.

Un alt hit a fost *Holidays In The Sun*, urmat de albumul NEVER MIND THE BOLLOCKS, HERE'S THE SEX PISTOLS, number 1 în Marea Britanie.

În 1978, Rotten, după un concert în San Francisco, a anunțat că va părăsi trupa, deși, potrivit spuselor lui Malcolm McLarenel, a fost de fapt concediat. McLaren a intenționat apoi să ducă grupul în Brazilia pentru a fi filmați cântând cu Ronnie Biggs. Vicious, din cauza abuzului de droguri, nu a putut fi disponibil, însă Jones și Cook au acceptat, iar McLaren l-a prezentat pe Biggs ca noul lead singer al grupului. A fost realizat un nou single, *God Save The Pistols*, reintitulat mai târziu *No One Is Innocent (A Punk Prayer)*. Filmul lui McLaren a fost regizat de Julien Temple, sub titlul *The great rock & roll swindle*. Din păcate, la apariția acestuia grupul s-a desființat. Vicious a mai înregistrat o versiune după piesa lui Eddie Cochran, *C'mon Everybody*, după care s-a întors la New York. La 12 octombrie 1978, prietena lui, Nancy Spungen, a fost găsită moartă în camera ei de hotel, iar Vicious a fost acuzat de crimă. Eliberat pe cauțiune, a murit în somn, din cauza unei supradoze de heroină, la 2 februarie 1979. Virgin Records a realizat apoi compilația FLOGGING A DEAD HORSE. Povestea Pistols s-a încheiat în 1986, când Rotten și foștii săi colegi au primit daune substanțiale de la fostul lor manager.

Chaos (1996), Pretty Vacant (1995), Live At Chelmsford Top Security Prison (1990), Live & Loud (1989), Pirates Of Destiny (1989), No Future UK? (1989), Better Live Than Dead (1988), We've Cum For Your Children (1988), The Swindle Continues (1988), Best Of, Live (1985), The Original Pistols Live (1985), Flogging A Dead Horse (1979), Some Product (1979), The Great Rock & Roll Swindle (1978), Never Mind The Bollocks (1977), The Mini Album (1976)

Shakespeare's Sisters

Grup pop înființat de Siobhan Marie Deidre Fahey-Stewart (n. 10 septembrie 1958, Dublin, Irlanda) și Marcella Detroit (n. Marcella Levy, 21 iunie 1959, Detroit, Michigan, SUA), alături de producătorul și textierul Richard Feldman. Siobhan fusese membră a trupei Bananarama, de la care a plecat în 1988, iar Detroit a compus pentru Al Jarreau și Chaka Khan, tot el compunând piesa *Lay Down Sally*, împreună cu Eric Clapton, în timp ce efectua turnee cu acesta ca backing vocalist. Numele de Shakespeare's Sisters provine de la un cântec Smiths. Prima lor piesă, *Break My Heart (You Really)* n-a fost un succes, însă *You're History* a intrat în Top 10 britanic, la fel ca și albumul lor de debut. În 1991, HORMONALLY YOURS, înregistrat la Los Angeles, unde trăia Siobhan cu soțul ei, Dave Stewart, a generat o serie de hituri, printre care *Stay,* number 1 britanic, *I Don't Care* (number 7), *Goodbye Cruel World* (number 32) și *Hello, Turn Your Radio On* (number 14). În 1993 grupul s-a destrămat, din cauza lui Fahey, iar Detroit a fost prima care și-a lansat cariera solo.

Hormonally Yours (1991), Sacred Heart

Simon & Garfunkel

Duo înființat în New York, de Paul Simon (n. 13 octombrie 1941, Newark, New Jersey, SUA) și Art Garfunkel (n. Arthur Garfunkel, 5 noiembrie 1941, Forest Hills, New York, SUA), care s-a numit mai întâi Tom And Jerry, intrând în topurile americane cu hitul *Hey Schoolgirl* și înregistrând un album care a fost mai târziu reeditat. Garfunkel s-a reîntors apoi la colegiu, iar Simon și-a început cariera solo. Cei doi s-au reîntâlnit în 1964, realizând WEDNESDAY MORNING, 3 A.M, care include și piesa *The Sound Of Silence*, dar care nu s-a prea bucurat de succes. Prin urmare, Simon a plecat în Anglia. Producătorul Tom Wilson a remixat *Sound Of Silence* cu instrumente electrice, iar în câteva săptămâni, piesa a devenit hit number 1 în SUA, ceea ce a dus la reunirea Simon and Garfunkel. În 1966 au înregistrat un LP intitulat la fel ca single-ul, de pe care *Homeward Bound* a devenit hit pe ambele părți ale Atlanticului. A urmat *I Am A Rock*, de asemenea hit internațional, după care *A Most Peculiar Man* și *Richard Cory*. Au urmat *The Dangling Conversation* și albumul PARSLEY, SAGE, ROSEMARY & THYME, de pe care s-au remarcat *For Emily, Whenever I Mai Find Her* și *59th Street Bridge Song (Feelin' Groovy)*. După single-urile *At The Zoo* și *Fakin' It*, duetul a contribuit la soundtrackul filmului *The graduate*, din 1968, de pe care Mrs Robinson a fost un best seller internațional. În același an au realizat BOOKENDS, care cuprinde *Save The Life Of My Child, America, Old Friends* și altele, fiind considerat de critici ca unul dintre cele mai bune albume ale lor. În 1969 au înregistrat un alt hit, *The Boxer*, apărut pe BRIDGE OVER TROUBLED WATER, care a fost unul dintre cele mai bine vândute albume din istoria muzicii. Piesa titlu a acestui album a devenit un standard. Influențat de stilul gospel, acesta conține *Keep The Customer Satisfied, Cecilia* și *El Condor Pasa*. Din păcate, chiar când se aflau în culmea gloriei, cei doi au decis să se despartă. După albumul GREATEST HITS din 1972 însă, duoul a participat la un

concert de binefacere pentru senatorul George McGovern. În 1981 s-au reunit încă o dată, eveniment imortalizat pe albumul THE CONCERT IN CENTRAL PARK. După o perioadă și mai lungă, în 1993, Paul Simon și Art Garfunkel au cântat din nou împreună, la New York.

Old Friends (1997), Hits, Pt. 1 (1996), Collected Works (1990), The Concert In Central Park (1982), Collected Works (1981), Collection (1981), Greatest Hits (1972), Simon & Garfunkel (1972), Bridge Over Troubled Water (1969), Bookends (1968), The Graduate (1967), Parsley, Sage, Rosemary & Thyme (1966), Sounds Of Silence (1966), I Am A Rock (1966), Wednesday Morning, 3 A.M. (1964)

Paul Simon

Născut Paul Frederic Simon, la 13 octombrie 1941, în Newark, New Jersey, SUA, Simon a cântat cu Art Garfunkel într-un duo numit Tom and Jerry, după care a colaborat cu Carole King, iar între 1962-63 a avut o serie de hituri minore sub diverse pseudonime: Tico And The Triumphs, Jerry Landis și altele. În 1964 s-a mutat în Europa și a apărut într-o serie de cluburi folk din Londra. Întors la New York, a semnat cu CBS Records și s-a reîntâlnit cu Garfunkel, însă după numai un LP cu acesta, a revenit la Londra, unde a înregistrat albumul A PAUL SIMON SONGBOOK, care conține compozițiile *I Am A Rock, A Most Peculiar Man* și *Kathy's Song*. Albumul a fost ignorat, dar producătorul Tom Wilson a modificat *Sound Of Silence* (de pe albumul WEDNESDAY MORNING) și a reeditat single-ul, ceea ce a adus duetul în topurile americane. Între 1965 și 1970, Simon & Garfunkel au devenit un grup de mare succes, după care s-au despărțit din cauza diferendelor tot mai dese. După aceasta, Simon a înregistrat PAUL SIMON (1972), care a generat hit single-uri ca *Mother And Child Reunion* și *Me And Julio Down By The Schoolyard*. Un an mai târziu a continuat cu THERE GOES RHYMIN' SIMON, care a intrat în topuri, conținând hituri ca *Kodachrome* și *Take Me To The Mardi Gras*. După un turneu, a apărut LIVE RHYMIN', apoi STILL CRAZY AFTER ALL THESE YEARS, care a câștigat premiul Grammy la categoria Album Of The Year. *50 Ways To Leave Your Lover*, de pe acest album, a fost primul său number 1, iar *My Little Town* a fost interpretat în duet cu Garfunkel. După o pauză de cinci ani de zile a apărut într-un film de Woody Allen, *Annie Hall*, a înregistrat un hit single cu Garfunkel și James Taylor (*Wonderful World*), a realizat GREATEST HITS și s-a mutat la Warner Brothers Records. În 1980, Simon a înregistrat ONE TRICK PONY, care este și coloana sonoră a filmului cu același nume, în care și-a făcut apariția alături de The Lovin' Spoonful și Tiny Tim. A urmat un dublu LP Simon & Garfunkel, iar în 1983 albumul lui, HEARTS AND BONES, care cuprinde piesa *The Late Great Johnny*, dedicată lui John Lennon. Simon a apărut și el în 1984 pe single-ul SUA For Africa: *We Are The World*. Devenit tot mai interesat de muzica africană, Paul Simon a înregistrat GRACELAND, în 1983, care i-a adus un nou premiu Grammy. La acesta au contribuit Ladysmith Black Mambazo, Los Lobos, Linda Ronstadt și Rockin' Dopsie & The Twisters. A generat hituri ca *The Boy In The Bubble, You Can Call Me Al* și *Graceland.* Albumul următor, THE RHYTHM OF THE SAINTS, a fost un nou disc de platină, demonstrând preocuparea muzicianului pentru ritmurile braziliene. La realizarea lui au contribuit artiști ca Adrian Belew, JJ Cale, Milton Nascimento și alții. În 1991 a cântat într-un concert organizat în Central Park, concert imortalizat pe albumul live PAUL SIMON'S CONCERT IN THE PARK. Doi ani mai târziu, casa de discuri Warner Brothers a realizat un set de CD-uri care cuprinde cele mai bune piese din cariera lui Simon. A urmat un nou turneu alături de Garfunkel.

Songs From The Capeman (1997), 1964-1993 (1993), Paul Simon & Friends (1993), Paul Simon's Concert In The Park (1991), The Rhythm Of The Saints (1990), Negotiations And Love Songs 1971-86 (1988), Graceland (1986), Hearts And Bones (1983), One Trick Pony (1980), Greatest Hits (1977), Still Crazy After All These Years (1975), Live Rhymin' (1974), There Goes Rhymin' Simon (1973), Paul Simon (1972), The Paul Simon Songbook (1965)

Nina Simone

Născută Eunice Kathleen Waymon, la 21 februarie 1933, în Tyron, Carolina de Sud, SUA, Nina Simone a început să cânte încă din copilărie, mai întâi la voce, în corul bisericii, iar la vârsta de 10 ani a susținut primul ei recital de pian. Mai târziu a studiat și ea, ca mulți alții (printre care și Miles Davies), la Juilliard School Of Music din New York. După terminarea studiilor a avut mai multe locuri de muncă, printre care și cel de cântăreață și pianistă în Midtown Bar din Atlantic City. În 1957 i s-a oferit un contract cu Bethlehem Records, la care a realizat JAZZ AS PLAYED IN AN EXCLUSIVE SIDE STREET CLUB,

album de pe care *I Love You Porgy*, o interpretare deosebită a unei melodii de George Gershwin, s-a vândut în milioane de exemplare. Datorită succesului acestui single, Simone a reușit să semneze în 1959 cu o casă de discuri importantă, Columbia Picture Records (Colpix), la care a înregistrat zece albume, dintre care șase de studio și patru live. A înregistrat de asemenea câteva melodii incluse în coloana sonoră a unor filme realizate de Columbia (vezi *Wild Is The Wind*, *Sayonara*, *Samson And Delilah* și altele). În 1961 a realizat propria versiune a cântecului tradițional *House Of The Rising Sun*, care în 1964 a devenit un mare hit în interpretarea grupului Animals. În 1961, Simone s-a căsătorit cu un detectiv din New York, Andy Stroud, iar un an mai târziu a dat naștere unei fetițe, Lisa Celeste Stroud. În 1964 a început colaborarea cu Philips Records, o filială a casei de discuri Mercury, la care a înregistrat șapte albume. Unul dintre primele ei cântece apărute aici, *Don't Let Me Be Misunderstood*, a fost preluat tot de grupul Animals, în 1965, an în care Nina a lansat și *I Put A Spell On You*, o piesă compusă în 1956 de Screamin' Jay Hawkins. Și aceasta a fost preluată de The Alan Price Set, grupul înființat de Alan Price, după ce a părăsit Animals. Primul cântec de protest a fost *Mississippi Goddam!* (1963), după omorârea lui Megar Evers și a patru copii de culoare din Alabama. În 1966 s-a mutat la casa de discuri RCA, datorită aranjamentelor făcute de soțul ei, care i-a devenit manager, și care chiar a compus câteva dintre piesele cântate de ea. Aici a înregistrat nouă albume, iar single-ul *Ain't Got No/I Got Life*, un potpuriu din musicalul *Hair*, a intrat pe locul doi în clasamentele britanice. Versiunea după piesa Bee Gees, *To Love Somebody* (1969), a avut și ea succes de top, iar *To Be Young, Gifted And Black*, inspirată de un cântec al prietenei ei, Lorraine Hansberry, a fost înregistrată în 1972 de Aretha Franklin. Dezamăgită de problemele rasiale, Nina și-a părăsit țara în 1969, călătorind prin întreaga lume. A locuit în Liberia, Barbados, Elveția, Franța, Trinidad, Olanda, Belgia și Marea Britanie. În 1970 s-a despărțit de soțul ei și a devenit propriul manager, colaborând cu fratele ei, Sam Waymon. Patru ani mai târziu a părăsit RCA.

În 1968 a fost arestată pe motiv de neplata taxelor între 1971-1973, în semn de protest pentru războiul din Vietnam. În același an a lansat albumul BALTIMORE, pentru casa de discuri CTI, iar în 1987 FODDER ON MY WINGS, editat de o casă de discuri elvețiană. În 1985 au apărut NINA' BACK și LIVE AND KICKIN', la o casă de discuri americană. Doi ani mai târziu, piesa *My Baby Just Cares For Me* a adus-o din nou în atenția publicului. Câteva dintre cântecele ei au apărut apoi pe coloana sonoră a filmului din 1992 *Point Of No Return* (1992), al cărui personaj principal este inspirat de Nina. În același an a realizat *Let It Be Me*, înregistrată la un club din Hollywood, pentru Verve Records. Din 1993, Nina locuiește în orașul francez Bouc-Bel-Air.

Saga Of The Good Life And Hard Times (1996), Verve Jazz Masters Of '58: Sings Nina (1996), Anthology: The Colpix Years (1996), After Hours (1995), The Essential Nina Simone, Vol. 2 (1994), The Rising Sun Collection (1994), The Tomato Collection (1994), Verve Jazz Masters 17 (1994), The Best Of (1993), A Single Woman (1993), Best Of The Coplix Years (1992), The Blues (1991), Compact Jazz (1991), High Priestess Of Soul (1990), Don't Let Me Be Misunderstood (1989), Let It Be Me (1987), Live At Ronnie Scott's (1984), Cry Before I Go (1980), Baltimore (1978), Songs Of The Poets (1976), Heart & Soul (1972), Here Comes The Sun (1971), To Love Somebody (1971), Nina Simone & Piano (1970), Best Of Nina Simone (1969), Black Gold (1969), Nuff Said (1968), High Priestess Of Soul (1967), Wild Is The Wind (1966), The Blues (1966), Let It All Out (1966), I Put A Spell On You (1965), Pastel Blues (1965), Nina Simone In Concert (1964), Broadway-Blues-Ballads (1964), In Concert (1964), At Carnagie Hall (1963), Best Of Nina Simone (1962), Nina Sings Ellington (1962), At The Village Gate (1961), Nina Simone At Newport (1960), My Baby Just Cares For Me (1959), Little Girl Blue (1958), Nina Simone And Her Friends (1957)

Simple Minds

Grup scoțian înființat în 1978, de Jim Kerr (n. 9 iulie 1959, Glasgow, Scoția; vocals), Charlie Burchill (n. 27 noiembrie 1959, Glasgow, Scoția; guitar), Tony Donald (bass) și Brian McGee (drums), foști membri ai grupului punk din Glasgow, Johnny And The Self-Abusers. Prin in- termediul unui anunț în ziar, l-au recrutat apoi pe chitaristul Duncan Barnwell, iar formula a fost completată cu Mick McNeil (n. 20 iulie 1958; keyboards), după care Derek Forbes (n. 22 iunie 1956) l-a înlocuit pe Tony Donald. Puțin mai târziu a plecat însă Barnwell. După o serie de concerte, Simple Minds au semnat cu Zoom Records din Edinburgh, distribuită de Arista Records. Au debutat cu

single-ul *Life In A Day*, care a intrat în Top 50 britanic din martie 1979, după care au realizat un album intrat abia pe poziția 30 în topurile britanice. Au continuat cu REAL TO REAL CACOPHONY care, deși n-a avut succes comercial, a atras atenția criticilor. EMPIRES AND DANCE, a apărut în 1980, album de pe care *I Travel* a devenit foarte populară în cluburi. În 1981 grupul a semnat cu Virgin Records, la care au debutat cu albumele SONS AND FASCINATION și SISTER FEELINGS CALL, realizate inițial împreună. Ambele au intrat în Top 20, generând trei hit single-uri: *The American, Love Song* și *Sweat In Bullet*. În același an, Brian McGee, care avea oroare de turnee, a fost înlocuit de Kenny Hyslop (n. 14 februarie 1951, Helensburgh, Strathclyde, Scoția) acesta contribuind la piesa *Promised You A Miracle*, num- ber 13 în Marea Britanie și foarte populară în Europa și Australia, unde Simple Minds erau foarte apreciați. Mike Ogletree a fost cooptat după plecarea lui Hyslop, iar Mel Gaynor (n. 29 mai 1959) a devenit membru permanent al trupei, cântând la tobe. Ambii apar pe NEW GOLD DREAM, cel mai de succes album la acea dată, intrat pe poziția a treia în clasamente. Au urmat extrasele pe single *Glittering Prize* și *Someone, Somewhere In Summertime*. SPARKLE IN THE RAIN, produs de Steve Lillywhite, a fost prefațat de single-urile *Waterfront* și *Speed Your Love To Me*, albumul devenind number 1 în Marea Britanie. LP-ul mai cuprinde o versiune a piesei lui Lou Reed, *Street Hassle*.

În 1985 grupul a înregistrat în America, alături de Jimmy Iovine și Bob Clearmountain. Piesa *Don't You (Forget About Me)* face parte din coloana sonoră a filmului *The Breakfast Club* și a fost number 1. A urmat ONCE UPON A TIME, un alt succes internațional, de pe care *Alive And Kicking, Sanctify Yourself* și *All The Things She Said* au intrat în Top 10 britanic, albumul fiind urmat de un turneu mondial, imortalizat pe LIVE IN THE CITY OF LIGHT. În 1988 au participat și ei la concertul aniversar al lui Nelson Mandela, înregistrând o nouă piesă, *Mandela Day*, special pentru acest eveniment. Piesa a apărut pe un single, împreună cu *Belfast Child*, piesă bazată pe o melodie tradițională, *She Moved Through The Fair*, și a intrat în fruntea clasamentelor britanice în 1989. STREET FIGHTING YEARS a devenit disc de platină, iar EP-ul THE AMSTERDAM, care include o versiune a piesei lui Prince, *Sign 'O' The Times*, a fost number 18. A urmat plecarea lui Mick McNeil, înlocuit de Peter Vitesse, și realizarea albumului REAL LIFE din 1991. Doi ani mai târziu a apărut o antologie Simple Minds, GLITTERING PRIZE, urmată de GOOD NEWS FROM THE NEXT WORLD, de pe care s-a remarcat extrasul pe single *She's A River*, dar care, ca și cel din 1991, a fost destul de prost primit.

Neapolis (1998), Promised Night (1998), Good News From The Next World (1995), Glittering Prize (1993), Real Life (1991), Themes, Vol. 4: February 89-May 90 (1990), Street Fighting Years (1989), Live In The City Of Light (1987), Once Upon A Time (1985), Sparkle In The Rain (1984), New Gold Dream (81-82-83-84) (1982), Celebration (1982), Sister Feeling Call (1981), Sons& Fascinacions (1981), Real To Real Cacophony (1980), Life In A Day (1979)

Simply Red

Grup soul-pop, condus de Mick „Red" Hucknall (n. Michael James Hucknall, 8 iunie 1960, Denton, Gt. Manchester, Anglia; vocals), care a cântat mai întâi cu grupul punk Frantic Elevators, iar în 1983, când acesta s-a dizolvat, a înființat Simply Red, alături de Ojo, Mog, Dave Fryman și Eddie Sherwood. Primul lor contract a fost cu Elektra Records, într-o altă componență decât cea originală: Hucknall, Tony Bowers (n. 31 octombrie 1952; bass), Fritz McIntyre (n. 2 septembrie 1956, Birmigham, Anglia; keyboards), Tim Kellett (n. 23 iulie 1964, Knaresborough, Anglia; bass, keyboards), Sylvan Richardson (guitar) și Chris Joyce (n. 11 octombrie 1957, Birmigham, Anglia; drums). Au debutat la Elektra Records, cu PICTURE BOOK, care a intrat direct pe poziția a doua în topurile din Marea Britanie, iar ver- siunea lor după piesa Valentine Brothers, *Money's Too Tight To Mention* a fost un hit Top 20. A urmat *Come To My Aid* și o nouă versiune a clasicei *Holding Back The Years*, un number 2 britanic, care a intrat și în topurile americane. Următorul lor album, MEN AND WOMEN, include o colaborare a lui Hucknall cu fostul compozitor al casei de discuri Motown, Lamont Dozier. Alte hituri ale trupei au fost *The Right Thing, Infidelity* și o prelucrare a piesei lui Cole Porter, *Every Time We Say Goodbye*. Richardson a plecat în 1987 și a fost înlocuit de chitaristul Aziz Ibrahim, înlocuit la rândul său de Heitor T.P. În 1989 au realizat A NEW FLAME, un LP care conține printre altele *It's Only Love* și o altă prelucrare, de data aceasta după cântecul Harold Melvin & The Bluenotes, *If You Don't Know Me By Now*, un alt number 2 britanic.

Înainte de un nou LP, Bowers și Joyce au părăsit Simply Red. În locul lor au venit Shaun Ward (bass) și Gota (drums). Tot atunci, saxofonistul Ian Kirkham a devenit și el membru permanent al grupului. În 1991, STARS a condus în clasamentele bri- tanice vreme de mai multe luni și s-a vândut în milioane de exemplare. Extrase pe single au fost piesele Top 10, *For Your Babies, Stars* și hiturile Top 40, *Something Got Me Started, Your Mirror* și *Thrill Me*. La vremea apariției celui de al cincilea album al grupului, intitulat LIFE, Ward și Gota nu mai făceau parte din trupă.

Blue (1998), Simply Red Greatest Hits (1996), Fairground (1995), Life (1995), Montreux (EP, 1992), Stars (1991), A New Flame (1989), Men And Women (1987), Picture Book (1985)

Siouxsie & The Banshees

Grup punk condus de Siouxsie Sioux (n. Ssuan Dallion, 27 mai 1957, Londra, Anglia) și compus din: Pete Fenton (guitar), Steve Severin (bass) și Kenny Morris (drums). În 1977, Fenton a fost înlocuit de John McGeogh, iar trupa a cântat în deschidere la Johnny Thunders And The Heartbreakers și a participat la o înregistrare BBC pentru emisiunea DJ-ului John Peel. În 1978 au semnat cu Polydor Records, la care au debutat cu single-ul *Hong Kong Garden*, care a intrat în Top 10 britanic. A urmat albumul THE SCREAM, produs de Lillywhite, și piesele *The Staircase (Mystery)* plus *Playground Twist*. După un turneu de promovare al albumului JOIN HANDS, Morris și McKay au plecat, fiind înlocuiți de Budgie și Robert Smith. Au urmat *Mittageisen (Metal Postcard), Happy House* și *Christine*, care le-au adus succesul comercial, completat și de albumul KALEIDOSCOPE, urmat de un turneu mondial. JUJU a intrat în Top 10, după care Siouxsie și Budgie au înființat The Creatures. Smith și Severin au înființat și ei The Glove, având la fel de mult succes ca și Creatures. După albumul A KISS IN THE DREAMHOUSE, trupa a cântat în 1983 într-un concert pentru Partidul Comunist din Italia. Cel mai mare succes al lor a fost o versiune a piesei Beatles, *Dear Prudence*, care a intrat pe locul trei în clasamentele britanice. În 1984, după înregistrarea unui alt hit, *Swimming Horses*, a fost racolat John Carruthers de la Clock DVA, înlocuit apoi de Jon Klein. Au urmat noi albume și un cover al piesei lui Bob Dylan, *This Wheel's On Fire*, care i-a readus în Top 20 britanic. THROUGH THE LOOKING GLASS a fost un album compus în întregime de versiuni cover. După PEEP SHOW, în 1991 au reintrat în topuri cu *Kiss Them For Me* și SUPERSTITION. Grupul s-a desființat în 1995, după albumul THE RAPTURE.

The Rapture (1995), Superstition (1991), Peep Show (1988), Peel Session #1, #2 (1987), Through The Looking Glass (1987), Tinderbox (1986), Hyaena (1984), Nocturne (1983), A Kiss In The Dream House (1982), Juju (1981), Once Upon A Time – The Singles (1981), Kaleidoscope (1980), Join Hands (1979), The Scream (1978), The Peel Sessions (1977)

Sisters Of Mercy

Grup post punk, înființat în Leeds, Yorkshire, Anglia, în 1980, de Andrew Eldritch (n. Andrew Taylor, 15 mai 1959, East Anglia, Anglia; vocals) și Gary Marx (guitar). Prima lor piesă a fost *The Damage Done*, editată de propria lor casă de discuri, Merciful Release, după care cei doi i-au cooptat pe Ben Gunn (guitar) și Craig Adams (bass) pentru concerte alături de Clash, Psychedelic Furs și The Birthday Party. S-au remarcat apoi cu excelentele *Alice* și *Temple Of Love*, după care Gunn a părăsit Sisters Of Mercy, fiind înlocuit de Wayne Hussey (ex-Pauline Murray, Dead Or Alive). Colaborând cu WEA, reputația lor a început să crească din ce în ce mai mult. Din cauza deselor dispute între Marx și Eldritch, primul a fost forțat să plece. În aprilie 1985, după un concert la Royal Albert Hall, trupa și-a anunțat retragerea. A urmat un proces în care Eldritch dorea folosirea numelui trupei, în detrimentul lui Adams și al lui Hussey. Apoi Eldritch a realizat un album sub numele de Sisterhood, iar Adams și Hussey și-au luat numele The Mission. A urmat plecarea lui Eldritch în Berlin și reînființarea de către acesta a grupului Sisters Of Mercy, cu Patricia Morrison (n. 14 ianuarie 1962, ex-Gun Club), realizând două hit single-uri: *This Corrosion* și *Dominion,* ca și albumul FLOODLAND. După doi ani de inactivitate, în 1990 au înregistrat *More*, în componența: Tony James (ex-Generation X, Sigue Sigue Sputnik; bass), Tim Bricheno (n. 6 iulie 1963, Huddersfield, Yorkshire, Anglia; guitar, ex-All About Eve) și Andreas Bruhn (guitar). A urmat excelentul VISION THING, apoi KNOCKING ON HEAVEN'S DOOR (titlu inspirat de piesa omonimă a lui Bob Dylan), POSSESSION, și altele.

A Slight Case Of Overbombing: Greatest Hits, Vol. 1 (1993), Singles Compilation (1993), Some Girls Wander By Mistake (1992), More Sisters Vol. 1, 2 (1991), Enter The Sisters (1991), Possession

(1991), Psychedelic Sessions (1991), Knocking On Heaven's Door (1991), Live In Newcastle (1991), Rare Obscurities (1991), Vision Thing (1990), Floodland (1987), First & Last & Always (1985), Disguised In Black (1985)

Skid Row

Grup din New Jersey, SUA, înființat în 1986, de Dave 'The Snake' Sabo (guitar) și Rachel Bolan (bass), cărora li s-au alăturat Sebastian Bach (n. 3 aprilie 1968, Bahamas; vocals), Scotti Hill (guitar) și Rob Affuso (drums). Șansa le-a surâs în 1989, când au cântat în deschidere la Bon Jovi într-un turneu american. Au semnat apoi cu Atlantic Records și au realizat albumul SKID ROW, care a fost foarte bine primit, ocupând poziția a 6-a în topul Billboard și generând două hituri de Top 10 american, *18 And Life* și *I Remember You* și vânzându-se în milioane de exemplare. SLAVE TO THE GRIND le-a consolidat poziția printre cele mai bune trupe americane rock, generând hituri ca *Monkey Business, Quicksand Jesus, Wasted Time* și altele. Albumul a fost urmat de un turneu mondial de 18 luni. În 1992, Skid Row a participat la festivalul de la Donnington, iar apoi la cel din Rio De Janeiro. După doi ani de pauză, au revenit cu un nou album, intitulat SUBHUMAN RACE, urmat și el de un turneu, de data aceasta alături de grupul Van Halen.

Bring 'Em Bach Alive (1998), 40 Reasons: The Best Of Skid Row (1997), Subhuman Race (1995), B-Sides Ourselves (EP, 1992), Clean Slave Version (1991), Slave To The Grind (1991), Skid Row (1989)

Slade

Grup britanic, cunoscut inițial sub numele de The 'N Betweens, înființat în Wolverhapton, în componența: Noddy Holder (n. Neville Holder, 15 iunie 1946, Walsall, West Midlands, Anglia; vocals, guitar), Dave Hill (n. 4 aprilie 1952, Fleet Castle, Devon, Anglia; guitar), Jimmy Lea (n. 14 iunie 1952, Wolverhampton, West Midlands, Anglia; bass) și Don Powell (n. 10 septembrie 1950, Bilston, West Midlands, Anglia; drums). Kim Fowleyled le-a produs single-ul *You Better Run*, în august 1966. Doi ani mai târziu au semnat cu Fontana Records, al cărui director A&R, Jack Baverstock, a insistat ca trupa să-și schimbe numele în Ambrose Slade, ceea ce s-a și întâmplat. Au realizat apoi albumul BEGINNINGS. Managerul Chas Chandler le-a scurtat numele la Slade și i-a transformat într-un grup de skinheads, imagine pe care au adoptat-o până în anul 1970 când și-au lăsat părul să crească, iar muzica lor s-a orientat spre blues.

Coz I Luv You a fost un number 1 britanic în 1971, urmat de o serie de hituri ca *Look Wot You Dun* (number 4)*, Take Me Bak Ome, Mama Weer Al Crazee Now, Cum On Feel The Noize* și *Skweeze Me Pleeze Me*. În 1977, *Merry Xmas Everybody* a fost considerat drept unul dintre cele mai bune cântece festive. Au apărut apoi în filmul *Slade In Flame* și au efectuat o serie de turnee, însă pe la mijlocul anilor '70 deveniseră deja „grupul de ieri", datorită curentului punk. În 1977 au realizat WHATEVER HAPPENED TO SLADE, după care au așteptat o nouă șansă. În 1980 au participat la Reading Festival, apariție imortalizată pe EP-ul SLADE ALIVE AT READING, care i-a readus în topurile britanice. Tot în acea perioadă, grupul Quiet Riot a lansat single-ul *Cum On Feel The Noise*, un cover după piesa lor omonimă, care a intrat în topurile internaționale. Single-ul *Merry Xmas Everybody* a fost remixat și a reintrat în topuri în același an. În 1981, *We'll Bring The House Down* a intrat în Top10, iar în 1983 au avut un hit number 2, *My Oh My* (de pe albumul KEEP YOUR HANDS OFF MY POWER SUPPLY), urmat de *Run Run Away*, de pe același album, o piesă care a ajuns și în Top 20 în SUA.

Wall Of Hits (1994), You Boyz Make Big Noise (1987), Roguess Gallery (1985), Keep Your Hands Off My Power Supply (1984), Slade's Greatz (1984), The Amazing Kamikaza (1983), On Stage (1982), We'll Bring The House Down (1981), Till Deaf Do Us Part (1981), Slade Alive At Reading (1980), Slade Smashes (1980), Return To Base (1979), Alive Vol. 2 (1978), Nobody's Fools (1976), The Best Of (1975), In Fame (1975), Stomp Your Hands, Clamp Your Feet (1974), Slade In Flame (1974), Old New Borrowed Blue (1974), Sladest (1973), Slade Alive! (1972), Slayed (1972), Play It Loud (1970), Ballzy (1969)

Slayer

Grup thrash metal înființat în Huntington Beach, Los Angeles, SUA, în 1982, în componența: Tom Araya (bass, vocals), Kerry King (guitar), Jeff Hanneman (guitar) și Dave Lombardo (drums). Au debutat în 1983, cu o piesă inclusă în compilația METAL MASSACRE III, ceea ce a dus la semnarea unui contract cu Metal Blade Records, care le-a editat primele două albume: SHOW NO

MERCY și HELL AWAITS. Rick Rubin, producătorul și proprietarul casei de discuri Def Jam, a colaborat în 1986 cu Slayer, la înregistrarea albumului REIGN IN BLOOD, de pe care a fost remarcată piesa *Angel of Death*, datorită faptului că face referire la doctorul nazist Joseph Mengele. HELL AWAITS, produs tot de Rubin, a adus grupului o audiență lărgită, fiind urmat de SOUTH OF HEAVEN și SEASONS IN THE ABYSS, care i-a clasat în fruntea trupelor thrash metal. Între 1990-1991 au înregistrat un dublu album live care cuprinde concerte din Londra, Lakeland și San Bernadino. În timpul acesta, Lombardo a părăsit grupul și a fost înlocuit de Paul Bostaph (ex-Forbidden; drums). În 1994 au colaborat cu Ice-T la un cover al piesei Exploited, *Disorder*, inclusă în coloana sonoră a filmului *Judgement Night*, după care au înregistrat un nou album de studio, DIVINE INTERVENTION.

Diabolus In Musica (1999), Undisputed Attitude (1996), Divine Intervention (1994), Live: Decade Of Aggression (1991), Seasons In The Abyss (1990), South Of Heaven (1988), Reign In Blood (1986), Hell Awaits (1985), Hell Awaits (1985), Live Undead (1984), Show No Mercy (1983), Haunting The Chapel (1982)

Sly & The Family Stone

Grup din San Francisco, California, înființat în 1967, în componența: Sly Stone (n. Sylvester Stewart, 15 martie 1944, Dallas, Texas, SUA), Freddie Stone (n. 5 iunie 1946, Dallas, Texas, SUA; guitar), Rosie Stone (n. 21 martie 1945, Vallejo, California, SUA; piano), Cynthia Robinson (n. 12 ianuarie 1946, Sacramento, California, SUA; trumpet), Jerry Martini (n. 1 octombrie 1943, Colorado, SUA; saxophone), Larry Graham (n. 14 august 1946, Beaumont, Texas, SUA; bass) și Greg Errico (n. 1 septembrie 1946, San Francisco, California, SUA; drums). Sly Stone a început să înregistreze încă din 1948, cântând la tobe și chitară. În liceu a cântat cu The Vicanes, iar în anii '60 în barurile și cluburile din San Francisco. A mai cântat cu Joe Piazza And The Continentals și a lucrat ca DJ la posturile de radio KSOL și KDIA. A fost angajat apoi ca producător și compozitor la Autumn Records. Abia în 1966 a înființat The Stoners, cu Cynthia Robinson. În anul următor, Sly And The Family Stone au debutat la o casă de discuri minoră, Loadstone, cu *I Ain't Got Nobody*, după care au semnat cu Epic, realizând A WHOLE NEW THING. În 1968, *Dance To The Music* a intrat în Top 10, atât în SUA cât și în Marea Britanie. *Everyday People* a fost number 1 în SUA un an mai târziu. STAND! s-a vândut în milioane de exemplare și a generat hituri ca: *I Want To Take You Higher* și *Sex Machine*, plus piesa titlu. În 1969, grupul a participat la Festivalul de la Woodstock, iar un an mai târziu single-ul R&B *Thank You (Falettinme Be Mice Elf Again)/Everybody Is A Star* a fost number 1. THERE'S A RIOT GOIN' ON', din 1971, i-a dus din nou pe prima poziție în topurile americane, cu extrasele pe single: *Family Affair, Running Away* și *Smilin'*. FRESH (1973), SMALL TALK și HIGH ON YOU au fost însă prost primite. Larry Graham a plecat apoi pentru a înființa Graham Central Station, în timp ce Andy Newmark l-a înlocuit pe Greg Errico. Sly a devenit apoi din ce în ce mai dependent de droguri. După albumul din 1979, BACK ON THE RIGHT TRACK, turneele grupului au trebuit să fie anulate din cauza lui. În 1987, el a fost închis pentru posesie de cocaină, acuzație urmată de multe altele de acest fel, ceea ce i-a afectat grav cariera. Muzica lui a influențat însă o serie de muzicieni ca Prince, George Clinton și alții.

Precious Stone: In The Studio With Sly Stone (1994), Best Of Sly & The Family Stone (1992), Ain't But The One Way (1983), Anthology (1981), Heard You Missed Me (1976), High Energy (1975), High On You (1975), Small Talk (1974), Fresh (1973), There's A Riot Goin' On (1971), Greatest Hits (1970), Stand! (1969), Life (1968), M'Lady (1968), Dance To The Music (1967), A Whole New Thing (1967)

The Small Faces

Grup londonez, înființat în 1965, în componența: Steve Marriott (n. 30 ianuarie 1947, Bow, Londra, Anglia, d. 20 aprilie 1991; vocals, guitar), Jimmy Winston (n. James Langwith, 20 aprilie 1945, Stratford, Londra, Anglia; organ), Ronnie Plonk Lane (n. 1 aprilie 1946, Plaistow, Londra, Anglia; bass, backing vocals) și Kenny Jones (n. 16 septembrie 1948, Stepney, Londra, Anglia; drums). După semnarea unui contract cu Contemporary Records a lui Don Arden, distribuită de Decca, au debutat cu *Whatcha Gonna Do About It*, o compoziție a lui Ian Samwell, care a intrat în Top 20 britanic. La câteva săptămâni, Winston (organ) a fost înlocuit de Ian McLagan (n. 12 mai 1945, Londra, Anglia; organ, guitar, vocals). Cel de-al doilea single, *I Got Mine*, n-a mai avut însă succesul primului. Compozitorii Kenny Lynch și Mort Shuman au compus apoi

Sha-La-La-La-Lee, un nou hit Top 3. Au continuat cu *Hey Girl* și *All Or Nothing*. După realizarea piesei *My Mind's Eye*, în 1967, grupul s-a aflat în litigii cu managerul lor și a fost interzis în pro- gramul TV Top of the pops, după ce Marriott l-a insultat pe producătorul acestuia. Ultimele două single-uri apărute la Decca, *I Can't Make It* și *Patterns*, s-au dovedit foarte slabe. Au semnat apoi cu Immediate Records, casa de discuri a managerului grupului Rolling Stones, realizând *Here Comes The Nice* și *Itchycoo Park*, care au intrat în Top 10. A urmat *Tin Soldier*, cu P.P. Arnold (backing vocals), *Lazy Sunday* și albumul OGDEN'S NUT GONE FLAKE, care a intrat pe primul loc în clasamente și a câștigat o serie de premii pentru designul copertei. În februarie 1969, Marriott a decis să cânte cu Peter Frampton într-un nou grup, Humble Pie. The Small Faces, cu Rod Stewart la voce și Ron Wood la chitară, au realizat un nou album, după care au renunțat la „Small", devenind simplu, The Faces. Succesul pieselor *Itchycoo Park* și *Lazy Sunday*, reeditate în anii '70, i-a convins pe Marriott, Jones, McLagan și Rick Wills să reînvie numele The Small Faces. Împreună au înregistrat două albume (PLAYMATES și 78 IN THE SHADE), albume care nu s-au bucurat însă de succes. Apoi, Jones a cântat cu The Who, Wills cu Foreigner, McLagan a cântat în concerte cu The Rolling Stones, iar Marriott cu Peter Frampton și în mici localuri din Londra. În 1989, acesta din urmă a înregistrat 30 SECONDS TO MIDNIGHT. Doi ani mai târziu a murit într-un incendiu care a izbucnit în locuința sa din Essex.

The Anthology (1996), 25 Greatest Hits (1992), Sorry She's Mine (1985), Sha La La Lee (1981), Big Hits (1980), For Your Delight (1980), In Memoriam (1970), Small Faces Profile (1979), Live U.K. 69 (1978), Greatest Hits (1978), 78 In The Shade (1978), Playmates (1977), Rock Roots (1976), Magic Moments (1976), Rock Roots (1976), Vintage Years (1975), Immediate Story Vol. 1, 2 (1975), Amen Corner & Small Faces (1975), Archetypes (1974), The History Of Small Faces (1972), Early Faces (1972), Wham Bam (1970), First Step (1970), Autumn Stone (1969), Ogden's Nut Gone Flake (1968), There Are But Four Small Faces (1968), From The Beginning (1967), Small Faces (1967)

Smashing Pumpkins

Grup rock alternativ, din Chicago, SUA, condus de Billy Corgan (n. 17 martie 1967, Chicago, Illinois, SUA; vocals, guitar) și care i-a avut inițial în componență pe: D'Arcy Wretsky (n. 1 mai 1968, Michigan; bass, vocals) și James Iha (n. 26 martie 1968, Chicago, Illinois, SUA; guitar). Smashing Pumpkins au folosit la început o drum machine pentru concerte, după care l-au cooptat pe Jimmy Chamberlain (n. 10 iunie 1964, Chicago, SUA; drums). Grupul a debutat în 1990 cu single-ul *I Am The One*, editat de Limited Potential Records, după ce contribuiseră cu două piese la compilația LIGHT INTO DARK, fapt ce i-a adus în atenția casei de discuri din Seattle, celebra Sub Pop, la care au realizat *Tristess/La Dolly Vita*, în septembrie al aceluiași an. S-au mutat apoi la Caroline Records. Albumul GISH, produs de Butch Vig, a fost number 1 în topul Rockpool College Radio Chart. Cel mai mare succes l-au avut însă cu un album editat de o casă de discuri majoră (Virgin Records), album intitulat SIAMESE DREAM, care a intrat în Top 10 în SUA și s-a vândut în peste trei milioane de exemplare. Următorul album, PISCES ISCARIOTS, este o colecție de B-sides și rarități, care a apărut în 1994. A urmat MELLON COLLIE, coprodus de Flood și Alan Moulder. Pentru turneul de promovare al acestuia, grupul l-a angajat pe John Melvoin (keyboards).

Din păcate însă, la 12 iulie 1996, acesta din urmă a murit din cauza unei supradoze de heroină, primită de la Jimmy Chamberlain, care a fost dat afară din trupă. După această tragică întâmplare, trupa a compus o piesă intitulată *Eye*, care face parte din coloana sonoră a filmului *The Lost Highway*, apoi *The Ends, The Beginnings, The End* pentru filmul *Batman*. Pentru cel de-al patrulea lor album de studio, ADORE, au folosit din nou o drum machine, însă pentu turneul de promovare al acestuia au angajat patru persoane, 3 la tobe și una la keyboards.

Adore (1998), Mellon Collie And The Infinite Sadness (1995), Disarm (1994), Peel Session (1994), Pisces Iscariot (1994), Cherub Rock (1993), Siamese Dream (1993), Lull (1992), Gish (1991)

The Smiths

Grup înființat în Manchester, în 1982, de Morrissey (n. Steven Patrick Morrissey, 22 mai 1959, Davyhulme, Manchester, Anglia) și Johnny Marr (n. John Maher, 31 octombrie 1963, Ardwick, Manchester, Anglia), care au înregistrat câteva casete demo împreună cu Simon Wolstencroft (drums) și un inginer de sunet pe nume Dale. Wolstencroft a plecat apoi la The Fall

și a fost înlocuit de Mike Joyce (n. 1 iunie 1963, Fallowfield, Manchester, Anglia). Au debutat la Ritz, în Manchester, alături de James Maker, după care l-au cooptat pe Andy Rourke (n. 1963, Manchester, Anglia; bass). Sub aripa ocrotitoare a omului de afaceri Joe Moss, grupul a susținut o serie de concerte, după care, în 1983, a semnat cu Rough Trade Records. Primul lor single la noua casă de discuri a fost *Hand In Glove*, urmat de *This Charming Man*, care a intrat în Top 30 britanic. După un turneu nereușit în SUA, au început anul 1984 cu un nou single, *What Difference Does It Make?* THE SMITHS, mult amânatul album de debut, cuprinde printre altele piesa *Suffer Little Children*, un recviem pentru copiii care au murit în anii '60, căzând pradă crimelor lui Moors. O colaborare cu Sandie Shaw a transformat piesa *Hand In Glove* în hit, iar piesa autobiografică a lui Morrissey (care era liderul și purtătorul de cuvânt al trupei), *Heaven Knows I'm Miserable Now*, a ajuns number 19 în Marea Britanie. A urmat hitul Top 20 *William, It Was Really Nothing*. Rough Trade a editat apoi HATFUL OF HOLLOW, care include o serie de piese nerealizate și radio sessions.

În 1984, the Smiths au fost numiți de presa britanică cea mai bună trupă, iar piesa *How Soon Is Now?* și albumul MEAT IS MURDER nu au făcut decât să confirme acest fapt. Albumul cuprinde comentarii de ordin social și politic, referitoare la IRA, la violența din școli, pedofilie (*Barbarism Begins At Home*), chinuirea animalelor (*Meat Is Murder*) etc.

În 1985 au efectuat un nou turneu britanic și au susținut concerte în SUA, după care au realizat single-ul *The Boy With The Thorn In His Side*. A urmat *Big Mouth Strikes Again*, după care Rourke a fost dat afară pentru o perioadă, din cauza abuzului de droguri. La scurt timp însă a fost reprimit, o dată cu un nou membru, chitaristul *Craig Gannon*. În iunie 1986 a apărut THE QUEEN IS DEAD, foarte bine primit de către critică. Acesta cuprinde piese ca *There Is A Light That Never Goes Out, Frankly Mr Shankly* și *Some Girls Are Bigger Than Others*. În 1985 au revenit cu MEAT IS MURDER, urmat de un nou turneu în SUA și de intrarea în Top 20 cu *Panic*. În 1986, Johnny Marr a fost victima unui accident de mașină. În timp ce se recupera, Craig Gannon a fost concediat, ceea ce a dus la un proces, iar anul s-a terminat cu un ultim concert britanic, care a avut loc la Brixton Academy, alături de grupul The Fall. După un nou hit, *Shoplifters Of The World Unite*, *Sheila Take A Bow* i-a readus în Top 10 și a fost realizat un nou LP: THE WORLD WON'T LISTEN. Dar Marr, nemulțumit de noua direcție muzicală a grupului (mult mai comercială), a solicitat o pauză. În august 1987, grupul și-a anunțat retragerea. STRANGEWAYS, HERE WE COME a fost realizat ulterior, la fel ca și documentarul TV biografic *The south bank show*, plus un album live, RANK.

În 1992, The Smiths au revenit în atenția publicului, în urma apariției biografiei grupului, scrisă de Johnny Rogan, și după cumpărarea de către Warner Brothers a catalogului trupei.

Singles (1995), Sweet & Tender Hooligan (1995), Interview Picture Disc (1993), Best, Volume 1, 2 (1992), Rank (1988), Peel Sessions (1988), World Won't Listen (1987), Louder Than Bombs (1987), Strangeways, Here We Come (1987), The Queen Is Dead (1986), Meat Is Murder (1985), Hatful Of Hollow (1984), The Smiths (1984)

Smokie

Grup înființat în 1966, în Yorkshire, Anglia, de Chris Norman (vocals), Terry Utley (guitar), Alan Silson (bass) și Pete Spencer (drums). Deși a înregistrat multe piese (sub numele de Kindness), Smokie nu s-a făcut remarcat decât în 1975, când au semnat cu Rak Records și au intrat pe poziția a treia în topurile din Marea Britanie, cu *If You Think You Know How To Love Me*. Au urmat *Don't Play Your Rock 'N Roll To Me*, un hit Top 10 în 1976, *Living Next Door to Alice*, apoi *It's Your Life*, din 1977, și *Oh Carol*, în 1978. Succesul lor a început să stagneze la începutul lui 1980. După MIDNIGHT DELIGHT din 1982, trupa s-a desființat. Spencer și Norman au continuat să lucreze pentru Rak, scriind hituri pentru mai multe grupuri. Au format din nou Smokie, în 1988, înregistrând LP-ul MY HEART IS TRUE. În anul următor au înregistrat ALL FIRED UP, după care a apărut GREATEST HITS LIVE. În anii '90, într-o nouă componență, Terry Uttley, Alan Silson, Martin Bullard (keyboards), Alan Barton (lead vocals, guitar) și Steven Pinnell (drums), grupul și-a continuat activitatea, însă fără succesul de altădată.

Pass It Around (1975), Changing All The Time (1975), Smokey (1975), Midnight Cafe (1976), Greatest Hits (1977), Bright Lights & Back Alleys (1977), Montreaux Album (1978), Other Side Of The Road (1979), Greatest Hits, Vol. 2 (1980), Solid Ground (1981), Strangers In Paradise (1982), Midnight Delight (1982), My Heart Is True (1988), All Fired Up (1989), Greatest Hits Live (1989),

Boulevard Of Broken Dreams (1989), The Best Of (1990), Whose Are These Boots? (1990), 18 Carat Gold (1990), Chasing Shadows (1992), Collection (1992), Burnin' Ambition (1993), With Love From Smokie (1995), The World And Elsewhere (1995)

Soft Cell

Grup din Leeds, Anglia, înființat în 1980, de Marc Almond (n. Peter Marc Almond, 9 iulie 1957, Southport, Lancashire, Anglia; vocals) și David Ball (n. 3 mai 1959, Blackpool, Lancashire, Anglia; synthesizer). După realizarea unui EP autofinanțat, MUTANT MOMENTS, au semnat cu Some Bizarre Records, care le-a inclus piesa *Girl With The Patent Leather Face* pe compilația SOME BIZARRE ALBUM. Single-ul lor de debut, *Memorabilia*, a fost urmat de *Tainted Love*, compus de The Four Preps' Ed Cobb, și cunoscut deja în interpretarea Gloriei Jones, o cântăreață de soul. Piesa a ajuns în fruntea clasamentelor britanice și americane, vânzându-se în milioane de exemplare. Au continuat cu o serie de hit single-uri ca: *Bedsitter, Say Hello Wave Goodbye, Torch* și *What*. După albumul THE ART OF FALLING APART, în 1983 Soft Cell și-au anunțat intenția de a se desființa și au efectuat un ultim turneu în anul următor, după care au înregistrat un album de adio, THIS LAST NIGHT IN SODOM. Almond și-a lansat apoi cariera solo, iar Ball a plecat la grupul The Grid.

Down In The Subway (1994), Memorabilia: Singles (1991), This Last Night In Sodom (1984), The Art Of Falling Apart (1983), Non Stop Extatic Dancing (1981), Non Stop Erotic Cabaret (1981),

Soul Asylum

Grup hardcore din Minneapolis, Minnesota, SUA, Soul Asylum s-au numit la început Loud Fast Rules. În 1981, dată la care grupul a luat ființă, din componența lui făceau parte: Dave Pirner (n. 1965; vocals, guitar), Dan Murphy (n. 1963; guitar), Karl Mueller (n. 1965; bass) și Pat Morley (drums). Morley a plecat la sfârșitul lui 1984, fiind înlocuit de Grant Young (n. 1965). Au urmat albume ca MADE TO BE BROKEN, HANG TIME și CLAM DIP AND OTHER DELIGHTS, care include și o versiune a piesei Foreigner, *Jukebox Hero*, plus un cover după *Move Over*, a lui Janis Joplin. Toate au fost albume minore, la fel ca și …AND THE HORSE THEY RODE IN ON, editat de Atlantic Records, care a și renunțat la serviciile grupului după apariția albumului. Datorită difuzării intense la MTV a piesei *Somebody To Shove*, destinul lor s-a schimbat. După o apariție în David Letterman Show, au cântat în deschidere la Bob Dylan și Guns 'N' Roses, iar apoi au apărut în turneul Alternative Nation, alături de Screaming Trees și The Spin Doctors. În 1993 au fost prezenți la MTV Awards, unde au cântat, alături de Peter Buck de la R.E.M. și Victoria Williams, hitul lor *Runaway Train*, care i-a lansat pe plan internațional. Soul Asylum au devenit dintr-o dată supervedete, mulți rămânând surprinși de faptul că trupa are o activitate atât de îndelungată și atâtea albume la activ. În 1995 au realizat LET YOUR DIM LIGHT SHINE, ale cărui texte sunt compuse de Dave Pirner (care este de altfel și autorul hitului *Runaway Train*) iar doi ani mai târziu au lansat CANDY FROM A STRANGER.

Candy From A Stranger (1997), Let Your Dim Light Shine (1995), Grave Dancers Union (1992), …And The Horse They Rode On (1990), Clam Dip & Other Delights (1988), Hang Time (1988), Made To Be Broken (1986), Time's Incinerator (1986), While You Were Out (1986), Say What You Will, Clarence…Karl Sold The Truck (1984)

Soundgarden

În 1981, Kim Thaiyl (guitar) și Hiro Yamamoto (bass) cântau împreună în grupul The Shemps, grup înființat de prietenul lui Thayil, chitaristul Matt Dentino. Chris Cornell, pe atunci în vârstă de 19 ani, cânta la tobe. Fiind însă decis să devină solist vocal, a răspuns unui anunț dat de Dentino în acest sens. Când a intrat în trupă, Yamamoto cânta la bass, însă la scurt timp a fost înlocuit de Thayil. Repertoriul Shemps consta din piese Doors, Hendrix, Otis Redding și Buddy Holly. Singura piesă originală era o compoziție a lui Dentino, intitulată *Marilyn Monroe*.

În 1984, când The Shemps s-a desființat, Cornell și Yamamoto, iar apoi Thayil au înființat Soundgarden (denumit după o sculptură din Sand Point, Seattle). După câteva concerte, l-au cooptat pe Scott Sundquist la tobe, pentru a-l elibera pe Cornell de această îndatorire. În 1986 au înregistrat două piese (*Heretic* și *All Your Lies*) care au apărut pe un album editat de CZ Records, intitulat DEEP SIX. În același an, Sundquist a părăsit grupul și a fost înlocuit de Matt Cameron. În noua formulă, Soundgarden au înregistrat primul EP, editat de Sub Pop Records și intitulat SCREAMING LIFE (1987). Au continuat cu FOPP, un nou EP apărut un an mai târziu, după care au semnat cu SST Records, care le-a editat primul

album, ULTRAMEGA OK, ce cuprinde și un cover după piesa lui John Lennon și Yoko Ono, *Two Minutes Of Silence* (în versiunea lor: *One Minute of Silence*). Au fost luați apoi sub aripa casei de discuri A&M, care îi curta de multă vreme. Aici au realizat LOUDER THAN LOVE (al cărui titlu original a fost LOUDER THAN FUCK). La un an de la apariția albumului, în 1989, Yamamoto a ales să-și continue studiile și a părăsit trupa. În locul lui a fost cooptat atunci Ben Shepherd, deși au cântat în concerte pentru o vreme cu Jason Everman. LOUDER THAN LIVE este o casetă video lansată în urma acestor concerte, dar și un CD, care cuprinde piese neapărute în varianta video.

Grupul a realizat apoi (cu Ben la tobe) un single editat de Sub Pop, *Room A Thousand Years/ HIV Baby*. Ca un tribut adus lui Andy Wood (decedat în 1990), Chris a compus apoi câteva piese și l-a rugat pe chitaristul de la Pearl Jam, Stone Gossard, să colaboreze la acest proiect. Cu acesta, cu Matt Cameron, Jeff Ament, Mike McCready și Eddie Vedder (tot de la Pearl Jam) a înființat apoi Temple Of The Dog, realizând un album în 1991, tot la A&M Records.

Un nou LP Soundgarden a apărut în același an. BADMOTORFINGER cuprinde printre altele și o nouă versiune a piesei *Room a Thousand Years Wide* și i-a adus trupei o audiență mult mai largă, devenind disc de platină. Câteva piese neapărute pe acest LP au fost incluse într-o ediție limitată a unui dublu album BADMOTORFINGER, care mai cuprinde și un bonus CD, intitulat SATANOSCILLATEMYMETALLICSONATAS, pe care apar *She's a Politician*, o versiune live a piesei *Slaves And Bulldozers*, un cover după piesa Black Sabbath, *Into the Void*, piesa Devo*, Girl U Want* și compoziția Rolling Stones, *Stray Cat Blues*.

Au urmat o serie de turnee în SUA, Europa și Canada și participarea la turneul Lollapalooza. În 1993, după apariția casetei video MOTORVISION, au lansat HATER.

Soundgarden a realizat apoi o compilație intitulată NO ALTERNATIVE pentru a strânge fonduri în folosul cercetărilor în domeniul SIDA și ALTERNATIVE NRG (pe care apar alături de chitaristul Brian May la piesa *New Demage*), pentru organizația ecologistă Greenpeace.

La data de 8 martie 1994 au lansat SUPERUNKNOWN, urmat de noi turnee, după care Chris a trebuit să urmeze un tratament de recuperare, deoarece concertele i-au afectat destul de grav corzile vocale.

Abia în toamna anului 1995, Soundgarden au reușit să cânte din nou în concerte, revenind în Europa. La 21 noiembrie 1995 au apărut 4 piese Soundgarden pe un CD-ROM intitulat ALIVE IN THE SUPERUNKNOWN. Un an mai târziu a fost lansat un nou album de studio, DOWN ON THE UPSIDE, care a debutat pe poziția a doua în topul Billboard.

Apoi, la data de 9 aprilie 1997, când toată lumea aștepta viitorul LP, Soundgarden și-au anunțat retragerea.

A-Sides (1997), Down On The Upside (1996), Superunknown (1994), Badmotorfinger (1991), Screaming Life/Fopp (1990), Louder Than Love (1989), Ultramega Ok (1988)

Spandau Ballet

Grup britanic înființat în 1979, în componența: Gary Kemp (guitar), fratele lui, Martin Kemp (bass), Tony Hadley (vocals), John Keeble (drums) și Steve Norman (rhythm guitar, saxophone, percussion). La început au cântat prin diverse cluburi londoneze, după care, Chris Blackwell, proprietarul casei de discuri Island Records, le-a oferit un contract, care a fost însă respins, trupa înființând propria ei casă de discuri, Reformation, licențiată prin Chrysalis Records. Au debutat cu single-ul *To Cut A Long Story Short*, care a intrat în Top 5 britanic. Au urmat *The Freeze, Musclebound* și *Chant Number 1* (*I Don't Need This Pressure On*), care a fost un hit Top 3. *Paint Me Down* și *She Loved Like Diamond* au fost noi hituri, trupa realizând cu diverși producători, ca Trevor Horn, Tony Swain și Steve Jolley, o serie de albume. În 1983, piesa *True* s-a clasat pe primul loc în topurile britanice, la fel ca albumul cu același nume. Următorul, GOLD, a fost number 2. Succesul grupului a continuat cu piese ca *Only When You Leave, I'll Fly For You, Highly Strung* și *Round And Round*. După o dispută de lungă durată cu Chrysalis, au semnat cu CBS/Columbia Records, în 1986. THROUGH THE BARRICADES și single-ul *Fight For Yourselves* i-a readus în fruntea clasamentelor. Cariera lor a fost însă pusă în umbră de ambiția fraților Kemp de a juca în film (ei au apărut în *The Krays*). Hadley între timp s-a ocupat de cariera lui solo.

Through The Barricades (1986), The Singles Collection (1985), Parade (1984), True (1983), Diamond (1982), Journeys To Glory (1981)

Otis Spann

Născut la 21 martie 1930, în Jackson, Mississippi, SUA, d. 24 aprilie 1970, în Chicago,

Illinois, SUA, Otis Spann a început să cânte la pian încă din copilărie. La început a cântat în biserica tatălui său vitreg, iar la 14 ani era deja membrul unui grup local. După ce și-a încercat șansa în fotbal și box, Otis s-a mutat la Chicago, unde a cântat cu Memphis Slim și Roosevelt Sykes, după care a condus orchestra clubului Tick Tock. În 1952 a făcut primele sale înregistrări, cu Muddy Waters, alături de care a rămas aproape întreaga sa carieră. Spann a înregistrat în 1955 un album la care au colaborat Willie Dixon și Robert 'Junior' Lockwood, plus Bo Diddley și Howlin' Wolf. A cântat apoi în concerte cu Muddy Waters, într-un turneu britanic din 1958, iar în 1960 a apărut alături de el la Newport Jazz Festival. A realizat un nou album la Candid Records, după care a continuat să susțină concerte cu Waters. Turneele britanice ale acestuia din 1963 și 1964 i-au dat posibilitatea lui Spann să înregistreze *Pretty Girls Everywhere* și *Stirs Me Up*, cu Eric Clapton. La întoarcerea în SUA, s-a ocupat mai mult de cariera lui solo, realizând o serie de albume la diverse case de discuri, printre care Prestige și Bluesway. La aceste LP-uri, la care a cântat nu numai la pian ci și vocal, au contribuit Waters, James Cotton (harmonica) și S.P. Leary (drums), care mai apare și pe THE BIGGEST THING SINCE COLOSSUS, o colaborare a lui Spann cu Peter Green, Danny Kirwan și John McVie. Otis Spann s-a stins din viață din cauza cancerului de care suferea, la Chicago's Cook County Hospital, unde a fost internat în 1970.

Sessions (1999), Down To Earth (1995), Chicago Blues (1994), Blues Of Otis Spann (1993), Walking The Blues (1987), Rarest (1984), Nobody Loves Chicago Like I Do (1983), Cry Before I Go (1974), Heart Heavy With Trouble (1973), Otis Spann (1970), Sweet Giant Of The Blues (1970), Biggest Thing Since Colossus (1969), The Blues Never Die (1969), Cryin' Time (1969), Cracked Spanner Head (1969), The Buttom Of The Blues (1968), Raw Blues (1968), Nobody Knows My Trouble (1967), The Blues Is Where It's At (1966), Otis Spann's Chicago Blues (1966), The Blues Never Die! (1964), Piano Blues (1963), Walking The Blues (1960), Complete Candid Recordings (1960), Is The Blues (1960), Otis Spann Is The Blues (1960)

Spin Doctors

Grup înființat în 1989, de Christopher Barron (vocals) și Eric Schenkman (guitar), alături de Aaron Comess (drums), pe care l-au întâlnit la New School of Jazz din New York. În grup a mai fost cooptat apoi Mark White (bass). Un an mai târziu au debutat cu POCKET FULL OF KRYPTONITE, care la început nu a fost remarcat, însă, după o serie de turnee americane, un radio din Vermont a început să difuzeze frecvent piese de pe LP, lucru care s-a întâmplat ulterior și la alte posturi. POCKET FULL OF KRYPTONITE a fost până la urmă un hit major, piesa *Little Miss Can't Be Wrong* făcând înconjurul lumii. A urmat un album live, HOMEBELLY GROOVE, iar apoi mega-hitul *Two Princes*, care i-a consacrat definitiv. În 1994, Eric Shenkman a fost concediat în favoarea lui Anthony Krizan (n. New Jersey, SUA), care i-a părăsit însă în ianuarie 1997. A fost înlocuit de Eran Tabib (n. în Tel Aviv, Israel). La scurt timp, grupul a dat în judecată compania de bere Miller pentru folosirea fără permisiunea lor a piesei *Two Princes* într-o campanie publicitară. Au câștigat procesul, după care au semnat cu o nouă casă de discuri, DAS Universal, unde a apărut noul lor album, intitulat DODGING ASSASSINS. În decembrie 1998, Mark White a părăsit grupul.

Dodging Assassins (1999), Here Comes The Bride (1999), You've Got To Believe In Something (1996), Turn It Upside Down (1994), Homebelly Groove (1992), Pocket Full Of Kryptonite (1991), Up For Grabs… Live (1991), Up For The Grabs (1991)

Dusty Springfield

Născută Mary Isabel Catherine Bernadette O'Brien, la 16 aprilie 1939, în Londra, Anglia, d. 2 martie 1999, Dusty și-a început cariera cântând în trioul Lana Sisters, din anii '50, după care s-a mutat la The Springfields. În 1963 a debutat solo cu *I Only Want To Be With You* și a luat cu asalt cluburile londoneze. Au urmat noi single-uri și albume foarte bine vândute, versiuni cover după Mockingbird, *Anyone Who Had A Heart, Wishin' And Hopin', La Bamba, Who Can I Turn To* și *Sunny*. Succesul său internațional a venit atunci când Vicki Wickham și Simon Napier-Bell au scris textul în engleză la piesa italiană *Io Che Non Vivo (Senzate),* creând astfel *You Don't Have To Say You Love Me*, care în 1966 a clasat-o pe Dusty pe primul loc în topurile britanice. Au urmat albumele WHERE AM I GOING și DUSTY… DEFINITELY, care cuprinde printre altele excelentele versiuni după piesa lui Herb Alpert, *This Girl's In Love* și după cea a lui Randy Newman*, I*

Think It's Going To Rain Today. În 1968, când în Marea Britanie a explodat curentul psihedelic și muzica progresivă, Dusty s-a mutat în Memphis, unde a înregistrat DUSTY IN MEMPHIS, un alt album soul produs de Tom Dowd, Jerry Wexler și Arif Mardin. Extrasul pe single *Son Of A Preacher Man* a devenit un mare hit, însă LP-ul n-a intrat în topuri decât pe locul 99! Albumul realizat la Atlantic, A BRAND NEW ME, a fost un succes moderat. În 1973 a apărut CAMEO, care cuprinde o versiune cover a piesei lui Van Morrison, *Tupelo Honey*.

Dusty s-a mutat apoi la Los Angeles și a continuat să înregistreze, dar din ce în ce mai rar, petrecându-și timpul cu jucătoarea de tenis Billie Jean King (după ce a admis într-un interviu că este bisexuală). În plus, a militat pentru drepturile animalelor, cântăreața având o adevărată obsesie pentru pisici. A realizat apoi albumele IT BEGINS AGAIN și WHITE HEAT din 1982, dar revenirea mult așteptată nu s-a produs. După single-ul *Just Like Butterflies*, a dispărut din nou din atenția lumii muzicale și a publicului. La sfârșitul anilor '80 însă, colaborarea cu Neil Tennant și Chris Lowe, de la Pet Shop Boys, la piesa *What Have I Done To Deserve This?* au readus-o în atenție. Tot ei au scris apoi tema muzicală a filmului *Scandal*, *Nothing Has Been Proved*, pe care Dusty a făcut-o best seller. La începutul anilor '90, cântăreața a locuit o perioadă în Olanda, după care s-a întors în Marea Britanie. În 1994 a urmat un tratament chimioterapeutic, pentru cancer mamar, iar un an mai târziu a realizat, la casa de discuri Columbia, un nou album – A VERY FINE LOVE, al cărui extras pe single este *Wherever Would I Be.* Din păcate, boala a răpus-o la 2 martie 1999, când a murit în casa ei din Henly-on-Thames, la 45 de kilometri distanță de Londra.

Best Of (1998), A Very Fine Love (1995), Goin' Back (1994), The Silver Collection (1988), Golden Hits (1987), White Heat (1982), Greatest Hits (1981), Living Without Your Love (1979), It Begins Again (1978), Oooooo, Weeeee! (1974), Cameo (1973), A Brand New Me (1970), Best Of Bacharach (1970), Dusty In Memphis (1969), Golden Hits (1966), You Don't Have To Say You Love Me (1966), Everything's Coming Up Dusty (1965), A Girl Called Dusty (1964), Stay Awhile (1963)

Rick Springfield

Născut Richard Springthorpe, la 23 august 1949, în Sydney, Australia, Rick s-a mutat în Anglia la începutul anilor '60, după care, venit în Australia, a cântat la chitară și pian în orchestra unui club din Melbourne. A făcut parte apoi din grupurile The Jordy Boys, Rock House și MPD, iar ulterior a cântat cu Zoot, pentru care a compus o serie de hituri. Primul său single solo a fost un hit number 1, *Speak To The Sky*. În 1972 s-a mutat în SUA, unde o nouă versiune a acestei piese a intrat în Top 20. A semnat apoi cu Chelsea Records, unde secția ritmică a lui Elton John, Dee Murray (bass) și Nigel Olsson (drums) l-a acompaniat la realizarea albumului WAIT FOR THE NIGHT. La puțin timp după apariția acestuia, casa de discuri a dat faliment, iar Rick și-a început cariera de actor de televiziune. După apariții în *The Rockford Files*, *Wonder Woman* și *The Six Million Dollar Man*, Rick a primit un rol în serialul *General Hospital*, ceea ce l-a ajutat și în cariera de muzician, el înregistrând la RCA Records în perioada 1981-82 o serie de hituri, printre care *Jessie's Girl*, un number 1 în SUA, și *I've Done Everything For You*, plus *Don't Talk To Strangers*, care au intrat în Top 10. Un alt hit al lui, *Love Somebody*, provine din coloana sonoră a filmului din 1984, *Hard To Hold*, în care Springfield interpretează rolul unui cântăreț de rock.

Greatest Hits (1989), Rock Of Life (1988), Tao (1985), Hard To Hold (1984), Living In Oz (1983), Success Hasn't Spoiled Me Yet (1982), Working Class Dog (1981), Zoot Locker (1980), Beautiful Feelings (1978), Wait For Night (1976), Comic Book Heroes (1974), Mission Magic (1974), Comic Book Heroes (1973), Beginnings (1972), Zoot Out (1970), Just Zoot (1969)

Bruce Springsteen

Născut la 23 septembrie 1949, în Freehold, New Jersey, SUA, Springsteen a început să cânte în trupe locale, printre care The Castiles, Earth, Steel Mill și Dr Zoom & The Sonic Boom, după care a înființat The Bruce Springsteen Band, cu David Sancious (keyboards), Gary Tallent (bass), Clarence Clemons (saxophone), Steven Van Zandt (guitar), Danny Federici (keyboards) și Vini Lopez (drums). A semnat apoi un contract cu CBS, ca artist solo, iar înregistrările la primul album le-a făcut împreună cu trupa sa. GREETINGS FROM ASBURY PARK, NJ. s-a vândut însă slab. A urmat THE WILD, THE INNOCENT & THE E STREET SHUFFLE, după care și-a reintitulat grupul de acompaniament E. Street Band. După o serie de concerte de promovare, albumele sale au început să se vândă. În 1975 a realizat BORN TO RUN, care a devenit un mare hit, pe ambele părți ale

Atlanticului, fiind urmat de turnee în SUA și Europa, apariția pe copertele revistelor ș.a.m.d. Cariera sa a fost apoi întreruptă de un proces intentat de fostul său manager, Mike Appel. În această perioadă, Manfred Mann's Earth Band a realizat o versiune a piesei sale *Blinded By The Light*, iar Patti Smith a înregistrat un cover după *Because The Night*. Allan Clarke, Robert Gordon și The Pointer Sisters au preluat și ei piese ale lui Springsteen.

După terminarea procesului, Bruce a revenit cu albumul DARKNESS ON THE EDGE OF TOWN, lansat în 1978, urmat de un turneu care a durat aproape un an de zile. A urmat NO NUKES, apoi dublul set THE RIVER, care conține hiturile *Hungry Heart, The River, Fade Away* și altele. În anul următor a dat din nou concerte în Europa și l-a ajutat pe Gary U.S. Bonds, producându-i și compunându-i piesele pentru albumul DEDICATION, care a reprezentat o revenire de marcă, *This Little Girl* aducându-l pe U.S. Bonds din nou în topuri, după 20 de ani de absență. Bruce a realizat apoi NEBRASKA, iar BORN IN THE U.S.A., care a apărut în 1984, s-a vândut în peste 10 milioane de exemplare, rămânând în topurile britanice mai bine de doi ani, iar în cele americane și mai mult. *Cover Me, I'm On Fire* și altele au fost hit single-uri. În 1985, a susținut din nou concerte în Europa, s-a căsătorit cu Julianne Phillips și a militat pentru probleme sociale și politice. A participat, alături de mulți alții, la înregistrarea single-ului SUA for Africa, *We Are The World*, și a cântat alături de Steven Van Zandt single-ul Artists United Against Apartheid, *Sun City*. În luna decembrie, cu *Santa Claus Is Coming To Town* a intrat în Top 10 britanic. A urmat albumul LIVE 1975-1985, care a fost un alt num- ber 1, în SUA.

În anul următor a apărut TUNNEL OF LOVE care, la fel ca precedentul, a intrat pe primul loc, atât în SUA cât și în Marea Britanie. După un nou turneu britanic, speculațiile presei, referitoare la idila lui cu Patti Scialfa, care cânta backing vocals în trupa lui de acompaniament, s-au adeverit, iar Bruce a trebuit să divorțeze. A participat apoi în 1988 la turneul Human Rights Now, pentru Amnesty International, și a realizat TUNNEL OF LOVE. În 1989 a înregistrat *Viva Las Vegas*, ca parte a unui album de binefacere, iar în perioada următoare a colaborat cu o serie de artiști. În 1992, The Boss (cum a fost supranumit) a realizat simultan două albume: HUMAN TOUCH și LUCKY TOWN, care l-au readus în fruntea clasamentelor. În toamna anului 1993 a înregistrat *Streets Of Philadelphia*, o piesă care a fost inclusă în coloana sonoră a filmului *Philadelphia*, cu Tom Hanks în rolul principal. Piesa a intrat în Top 10 și i-a adus o serie de premii.

Chimes of Freedom (EP, 1999), 18 Tracks (1998), The Ghost Of Tom Joad (1995), Greatest Hits (1995), In Concert (1993), Human Touch (1992), Lucky Town (1992), Tunnel Of Love (1987), Live (1986), Born In The U.S.A. (1984), Nebraska (1982), As Requested Around The World (1981), The River (1980), Bruce Springsteen (1979), Darkness On The Edge Of Town (1978), Born To Run (1975), Greetings From Asbury Park (1973), The Wild, The Innocent & The E Street Shuffle (1973)

Squeeze

Grup londonez înființat în 1974, în componența: Chris Difford (n. 4 noiembrie 1954, Londra, Anglia; guitar, vocals), Glenn Tilbrook (n. 31 august 1957, Londra, Anglia; guitar, vocals) Paul Gunn (drums) și Julian 'Jools' Holland (n. 24 ianuarie 1958; keyboards), care au numit trupa după un LP Velvet Underground. Cooptarea lui Harry Kakoulli (bass) a fost urmată de înlocuirea lui Paul Gunn de către Gilson Lavis (n. 27 iunie 1951, Bedford, Anglia). Prima lor înregistrare a fost un EP, PACKET OF THREE, din 1977, la casa de discuri Fun City, și produs de John Cale. EP-ul a dus la semnarea unui contract cu A&M Records. În 1978 au intrat în Top 20 britanic cu piesa *Take Me I'm Yours*. După un succes minor cu *Bang Bang and Goodbye Girl*, în același an au avut două hituri number 2: *Cool For Cats* și *Up The Junction*. În 1980, Squeeze a realizat ARGY BARGY, care a generat single-urile *Another Nail In My Heart* și *Mussels (From A Shell)*. La acest LP a colaborat și noul lor basist, John Bentley (n. 16 aprilie 1951). În același an, Holland i-a părăsit pentru o carieră solo, iar în locul lui a venit Paul Carrack (piano, vocals), care a apărut pe EAST SIDE STORY, album coprodus de Elvis Costello. De pe acesta s-au remarcat *Tempted* și *Labelled With Love*, un hit Top 5 britanic. Carrack a plecat însă curând, pentru a cânta cu trupa lui Carlene Carter, și a fost înlocuit de Don Snow (n. 13 ianuarie 1957, Kenya; ex-Sinceros). Albumul următor, SWEETS FROM A STRANGER, nu a fost foarte bine cotat, deși a generat hitul *Black Coffee In Bed*. După o serie de turnee, Difford și Tilbrook au desființat grupul, pe care l-au reînființat un an mai târziu, cu Lavis, Holland (care reveniseră) și cu Keith Wilkinson

(bass). Un nou album, COSI FAN TUTTI FRUTTI, include piese ca: *King George Street, I Learnt How To Pray* și *Heartbreaking World*. În 1987, *Squeeze Hourglass* a fost un hit number 16 în Marea Britanie și Top 40 în SUA, succes repetat și de *853-5937* de pe albumul BABYLON AND ON, pe care apare și Andy Metcalfe (horns, keyboards, moog). După realizarea albumului FRANK, din 1989, album ce conține piesa *She Doesn't Have To Shave*, Holland a plecat din nou, de data aceasta pentru a lucra în televiziune. Cu Matt Irving ca secund la keyboards, Squeeze au realizat apoi albumul live A ROUND AND A BOUT, după care au semnat cu Warner Brothers Records, care le-a editat albumul PLAY. Acesta însă nu s-a prea bucurat de succes, iar casa de discuri a renunțat la serviciile trupei. Înainte de SOME FANTASTIC PLACE, apărut la A&M Records în 1993, Gilson Lavis a plecat, lăsându-i pe Difford și Tilbrook ca unici membri originali Squeeze.

East Side Story (1998), Ridiculous (1995), Greatest Hits (1994), Some Fantastic Place (1993), Play (1991), Annie Get Your Gun (1990), A Round And A Bout (1990), Frank (1989), Classics Volume 25 (1988), Babylon And On (1987), Cosi Fan Tutti Frutti (1985), Singles – 45's And Under (1982), Sweets From A Stranger (1982), East Side Story (1981), Argybargy (1980), Cool For Cats (1979), U.K. Squeeze (1978)

Lisa Stansfield

Născută la 11 aprilie 1966, în Rochdale, Greater Manchester, Anglia, Stansfield a început să cânte încă din copilărie, câștigând o serie de concursuri. La începutul anilor '80 a prezentat la televiziunea Granada un spectacol pentru copii, intitulat Razzamatazz. Apoi, împreună cu prietenul ei Andy Morris și cu Ian Devaney au înființat (în 1983) grupul soul Blue Zone. La Arista Records au realizat BIG THING (1988), după care, la Rockin' Horse label au înregistrat câteva single-uri, dar fără prea mare succes. În 1989, grupul a fost invitat de echipa de producători Coldcut (Matt Black și Jonathan Moore) să înregistreze single-ul *People Hold On*, care a intrat în Top 20 britanic, ceea ce l-a făcut pe managerul Jazz Summers să semneze un contract solo cu Stansfield. Primul ei single la Arista, *This Is The Right Time*, a ajuns pe poziția a 13-a în topuri, iar *All Around The World* a devenit în 1989 un hit internațional. Albumul de debut al Lisei, AFFECTION, a fost number 2 și s-a vândut în peste cinci milioane de exemplare. În 1990, ea a fost recompensată cu un premiu pentru Best British Newcomer la BRIT Awards. A urmat *Live Together*, care a fost number 10, iar succesul american al Lisei a continuat cu *You Can't Deny It* (number 14) și *This Is The Right Time* (number 21). Un an mai târziu, la BRIT Awards, Stansfield a câștigat la secțiunea Best British Female Artist. A urmat REAL LOVE, care i-a cucerit și pe admiratorii cei mai reticenți.

Lisa Stansfield (1997), So Natural (1993), Real Love (1991), Affection (1990)

Status Quo

Grup englez ai cărui membri fondatori sunt: Mike (mai târziu Francis) Rossi (n. 29 mai 1949, Peckham, Londra, Anglia; guitar, vocals) și Alan Lancaster (n. 7 februarie 1949, Peckham, Londra, Anglia; bass), care în 1962 au înființat The Specters, grup completat în 1967 de Roy Lynes (organ) și John Coughlan (n. 19 septembrie 1946, Dulwich, Londra, Anglia; drums). După trei single-uri, trupa și-a schimbat numele în Traffic Jam. După venirea lui Rick Parfitt, cunoscut și ca Rick Harrison (n. 12 octombrie 1948, Woking, Surrey, Anglia; guitar, vocals), grupul și-a luat numele de Status Quo, în august 1967. Un an mai târziu au realizat single-ul *Pictures Of Matchstick Men*, care a devenit hit number 7, după care a urmat un alt hit Top 10: *Ice In The Sun*, compus împreună cu Marty Wilde, și *Down The Dustpipe*, de pe albumul MA KELLY'S GREASY SPOON. În timpul unui turneu, Lynes a părăsit grupul, care a continuat să apară pe scenă, inclusiv la Festivalele de la Reading și Great Western, din 1972. La Vertigo Records, Status Quo au înregistrat un alt hit Top 10, *Paper Plane*, iar albumul PILEDRIVER a intrat pe locul cinci în topul albumelor din Marea Britanie. A urmat HELLO, care a intrat pe primul loc, deschizând calea spre vârful clasamentelor tuturor LP-urilor apărute în anii '70. Piesele *Caroline* (1973), *Down Down* (number 1 în 1974), *Whatever You Want* (1979), single-ul *Lies/Don't Drive My Car* (1980), *Living On An Island* (1979), versiunea după piesa lui John Fogerty, *Rockin' All Over The World* (1977) au fost prezente și ele în topuri. În 1980 au luat o scurtă pauză, după care au revenit cu *Just Supposin'*, ca răspuns la supoziția unora referitoare la destrămarea trupei. În 1981 însă, Coughlan a plecat pentru a înființa Diesel. I-a luat locul Pete Kircher, (ex-Original Mirrors), dar disputele dintre Lancaster, Rossi și Parfitt au devenit din ce în ce mai acute. Primul a decis să plece în Australia, în 1983, însă a continuat să rămână membru al

grupului timp de încă doi ani. Ultima sa apariție a fost la concertul Live Aid, după care, în urma unui proces, Rossi și Parfitt au primit dreptul de a folosi numele de Status Quo, modificând componența. Astfel, au fost cooptați: John Edwards (bass), Jeff Rich (drums) și Andy Bown (keyboards) care colabora cu ei din 1973, dar abia acum devenea membru permanent. Succesul Status Quo a continuat cu hituri Top 10 ca *Dear John* (1982), *Marguerita Time* (1983), *In The Army Now* (1986) și *Burning Bridges (On And Off And On Again)* (1988), iar albumul 1+9+8+2 a fost cel de-al patrulea lor number 1. Status Quo au intrat în 1991 în Cartea Recordurilor pentru că au reușit, în numai 12 ore, să cânte la patru concerte de caritate din diferite orașe britanice. După mai bine de douăzeci de ani de la înființare, în 1994 trupa a ajuns din nou number 1 cu single-ul *Come On You Reds*, înregistrat cu echipa de fotbal Manchester United.

Under The Influence (1999), Whatever You Want (1997), Don't Stop (1996), Live Alive (1995), Thirsty Work (1995), Dog Of Two Heads (1990), The Collection (1985), Mean Girl (1985), Live At The NEC (1984), To Be Or Not To Be (1983), Works (1983), From The Makers Of (1983), 1982 (1982), Fresh Quote (1981), Now Hear This (1981), Never Too Late (1981), Spotlight (1980), 12 Gold Bars (1980), Whatever You Want (1979), Just Supposin' (1980), In My Chair (1979), If You Can't Stand The Heat (1978), Live (1977), Rocking All Over The World (1977), Pictures Of Matchstick Men (1977), Blue For You (1976), Golden Hour 2 (1975), On The Level (1975), Status Quo (1975), Encore (1974), Quo (1974), Best Of (1973), Golden Hour (1973), Hello (1973), Ma Kellys Greasy Spoon (1970), Status Quotation (1969), Spare Parts (1969), Message From The Status Quo (1968), Picturesque Matchstikable (1968)

Steppenwolf

Grup înființat în Toronto, sub numele de Sparrows, în componența John Kay (n. Joachim F. Krauledat, 12 aprilie 1944, Tilsit, Germania; vocals), Michael Monarch (n. 5 iulie 1950, Los Angeles, California, SUA; lead guitar), Goldy McJohn (n. 2 mai 1945; keyboards), Rushton Moreve (bass) și Jerry Edmonton (n. 24 octombrie 1946, Canada; drums). În 1967 și-au schimbat numele în Steppenwolf, inspirat de un roman al lui Herman Hesse. John Morgan l-a înlocuit apoi pe Moreve, iar trupa a debutat cu excelentul album care cuprinde hitul *Born To Be Wild* (number 2 în SUA), compus de Dennis Edmonton (Mars Bonfire), chitarist în Sparrow, și fratele lui Jerry. De-a lungul timpului, piesa a fost inclusă în coloana sonoră a filmului *Easy Rider* și a devenit clasică a genului. După single-urile *Magic Carpet Ride* și *Rock Me*, care au fost hituri Top 10 în SUA, au fost cooptați Larry Byrom (guitar) și Nick St. Nicholas (n. 28 septembrie 1943, Hamburg, Germania; la bass). Au realizat MONSTER (1970), un foarte apreciat album, după care formula grupului a fost mereu în schimbare. John Kay a desființat trupa în 1972, însă după numai doi ani a încercat o nouă formulă Steppenwolf, pe care a abandonat-o și a reformat-o de mai multe ori, însă fără succes.

Born To Be Wild: A Retrospective (1991), Rock & Roll Rebels (1987), Best (1979), Reborn To Be Wild (1977), The ABC Collection (1976), Skullduggery (1976), Hour Of The Wolf (1975), Slow Flux (1974), 16 Greatest Hits (1973), 1967-1972 Rest In Peace (1972), Gold (1971), For Ladies Only (1971), Live (1970), Steppenwolf Seven (1970), Monster (1970), At Your Birthday Party (1969), Early Steppenwolf (1969), Steppenwolf The Second (1968), Steppenwolf (1968)

Steve Miller

Născut în Milwaukee, Wisconsin, la 5 octombrie 1943, Steve Miller a crescut într-o familie preocupată de muzică. Mama sa era cântăreață, iar tatăl său, de profesie medic, se ocupa în timpul liber cu munca într-un studio de înregistrări. Prima lui chitară a primit-o la vârsta de 4 ani și a folosit-o cântându-le prietenilor de joacă și familiei. Les Paul, inventatorul chitării electrice și a înregistrărilor multi-track, împreună cu soția sa, Mary Ford, vizitau pe vremea aceea destul de des familia Miller. Ei au fost cei care l-au învățat pe Steve primele acorduri.

Familia Miller s-a mutat în Dallas, Texas, în 1950. La 12 ani, Steve a înființat grupul rock and roll, The Marksmen, din care făcea parte și fratele lui mai mare, care cânta la bass. The Marksmen a cântat vreme de 5 ani la diverse ocazii oferite de petrecerile școlare. William Royce „Boz" Scaggs a fost și el rugat să se alăture trupei ca solist vocal, iar cea mai însemnată performanță a lor a fost când l-au acompaniat pe bluesmanul Jimmy Reed, într-un club de noapte local. La 16 ani, când Steve a trebuit să plece la colegiu, grupul s-a desființat. La Universitatea din Wisconsin, în Madison, el a înființat o nouă trupă, numită The

Ardells, din care a făcut parte Boz Scaggs, iar apoi Ben Sidran (keyboards).

Steve a studiat un semestru la o universitate din Danemarca, după care s-a întors în SUA și a cântat pe scenele cluburilor din Chicago, inclusiv cu un tânăr muzician, Paul Butterfield, apoi cu artiști ca Muddy Waters, Howlin' Wolf și Buddy Guy. Apoi, împreună cu Barry Goldberg, basistul Roy Ruby și Maurice McKinley (drums), a înființat The Goldberg-Miller Blues Band, care a semnat destul de curând cu Epic Records. Printre primele lor înregistrări se numără și un single intitulat *The Mother Song*. Steve s-a întors apoi în Texas, cu intenția de a frecventa cursurile de muzică la Universitatea din Austin. Nu a fost însă admis, așa că a plecat la San Francisco, unde a cântat cu Paul Butterfield, iar apoi, cu Tim Davis, chitaristul James „Curley" Cooke și Lonnie Turner (bass) a înființat Steve Miller Blues Band. Primul lor concert a avut loc la Avalon Ballroom, în ianuarie 1967, apoi la Fillmore Auditorium și la Monterey Pop Festival. Grupul a semnat cu Capitol Records, iar Steve l-a contactat din nou pe vechiul său prieten, Boz Scaggs, invitându-l să cânte împreună. Jim Peterman l-a înlocuit pe „Curley" Cooke și au renunțat la numele de „Blues". Primul album al trupei a fost înregistrat în Anglia, cu inginerul de sunet Glyn Johns. CHILDREN OF THE FUTURE a apărut în mai 1968 și a fost intens difuzat de posturile de radio. În același an au intrat în Top 40 cu albumul SAILOR, lansat în luna octombrie. LP-ul cuprinde primul hit al grupului, *Living In The U.S.A.*

Peterman, sătul de viața de turneu, și Scaggs, interesat mai mult de propria carieră solo, au părăsit grupul, iar Ben Sidran, care cântase cu Steve în The Ardells, a fost invitat să facă parte din trupă. BRAVE NEW WORLD a apărut în 1969. Miller și Paul McCartney au înregistrat MY DARK HOUR, ultimul fiind menționat sub numele de Paul Ramon. Steve a cântat la rhythm guitar, iar McCartney la tobe și bass. Și acest LP a intrat în Top 40, ca și YOUR SAVING GRACE, lansat în noiembrie 1969. Pe acesta, ca și pe precedentul, apare și Nicky Hopkins (keyboards).

Miller cânta între timp și cu alți muzicieni, ceea ce a produs tensiuni în grup. Din această cauză, Lonnie Turner a plecat, fiind înlocuit de Bobby Winkleman. Apoi a plecat și Ben Sidran. Următorul LP al grupului, NUMBER 5, apărut în 1970, a fost înregistrat cu Charlie McCoy (harmonica), Buddy Spicher (fiddle) și Wayne Moss (guitar).

Următoarea perioadă a fost destul de grea, grupul având un program de concert încărcat, în timp ce casa de discuri Capitol dorea un nou LP. Tot atunci, Steve a avut numeroase probleme personale datorate căsniciei și divorțului său. Tim Davis și Bobby Winkleman au părăsit grupul, în care au fost înlocuiți de Jack King (drums) și Ross Valory (bass). Din cauza grabei la care au fost supuși de Capitol, următorul LP a fost înregistrat într-o singură noapte. ROCK LOVE a apărut în septembrie 1971 și a fost o dezamăgire.

Următorul, RECALL THE BEGINNING... A JOURNEY FROM EDEN, lansat în martie 1972, a fost înregistrat cu o serie de session musicians și cuprinde piese ca *Nothing Lasts, Journey From Eden* și *Love's Riddle*. În același an, Steve Miller și-a rupt gâtul într-un accident de mașină în drum spre aeroport. Urma să plece într-un turneu european. S-a îmbolnăvit apoi de hepatită și s-a întors la casa părinților lui din Dallas, unde a locuit vreme de 8 luni.

S-a întors în California unde, împreună cu Gerald Johnson (bass), Dicky Thompson (keyboards) și Jack King (drums) a realizat un nou album, THE JOKER, în 1973. După o serie de turnee, Steve a revenit în studiouri pentru a compune. Următorul LP a apărut abia în mai 1976. FLY LIKE AN EAGLE a fost înregistrat cu Lonnie Turner la bass și Gary Mallaber (drums). Un an mai târziu a apărut BOOK OF DREAMS, înregistrat cu Byron Allred (keyboards) și cu muzicienii Greg Douglass, David Denny și Norton Buffalo. Ambele albume au devenit discuri de platină și conțin o multitudine de hituri. În 1978, Steve a luat o pauză, cumpărându-și o fermă în Oregon și recăsătorindu-se. Nu după mult timp însă a vândut ferma și s-a mutat la Seattle, unde a luat sfârșit și cel de-al doilea mariaj al său.

Lonnie Turner a fost înlocuit cu Gerald Johnson, iar Steve Miller Band a realizat un nou album, CIRCLE OF LOVE, în 1981, album ce conține hitul *Heart Like a Wheel*, care a fost primul lor clip video. Cu Kenny Lee Lewis și John Massaro la chitară ritmică, grupul a realizat ABRACADABRA, în 1982, un alt disc de platină, urmat de un LP live un an mai târziu.

Au plecat apoi John Massaro și Gerald Johnson. ITALIAN X RAYS, prima lor înregistrare digitală, a apărut în 1984. Steve a înregistrat LIVING IN THE 20th CENTURY în 1986. Albumul a generat hitul *I Want to Make the World Turn Around* și conține o serie de versiuni cover după piese Jimmy Reed, Willie Dixon și alții. În 1988 a reali-

zat BORN 2 B BLUE, cu trupa jaz a lui Ben Sidran. LP-ul cuprinde remake-uri după 10 standarde jaz și blues.

Steve a reînceput să susțină concerte în 1989, ceea ce nu se mai întâmplase de pe vremea turneului de promovare a albumului ABRACADABRA, din 1983.

În iunie 1993 a lansat un nou album, WIDE RIVER, realizat tot cu trupa lui Ben Sidran, plus fiul acestuia, Leo, chitaristul David Denny și Norton Buffalo (harmonica). Un an mai târziu a apărut BOX SET, care cuprinde câteva piese mai vechi, care nu apăruseră pe alte albume, și una nouă.

Împreună cu trupa lui, Steve a continuat să susțină concerte în SUA. În 1995, Miller și Paul McCartney au lucrat din nou împreună la câteva piese ce au apărut pe albumul FLAMING PIE al lui Paul.

Fly Like An Eagle (1997), The Very Best Of Steve Miller (1996), Box Set (1994), Wide River (1993), Living In The U.S.A. (1992), Best Of Steve Miller Band 1968-1973 (1991), Gift Set (1989), Born 2 B Blue (1988), Living In The 20th Century (1986), Italian X Rays (1984), Steve Miller Live! (1983), Abracadabra (1982), Circle Of Love (1981), Greatest Hits 1974-1978 (1978), Book Of Dreams (1977), Fly Like An Eagle (1976), The Joker (1973), Living in the U.S.A. (1973), Recall the Beginning... A Journey From Eden (1972), Anthology (1972), Rock Love (1971), Number 5 (1970), Brave New World (1969), Your Saving Grace (1969), Brave New World (1969), Sailor (1968), Children Of The Future (1968)

Cat Stevens

Născut Steven Georgiou, la 21 iulie 1947, în Londra, Anglia, Cat Stevens este fiul unui grec și al unei suedeze. A fost descoperit în 1966, de producătorul Mike Hurst, cântând la Hammersmith College, din Londra. La scurt timp, acesta i-a produs prima piesă: *I Love My Dog*. Plăcut impresionat, Tony Hall, de la Decca Records, a editat-o în variantă single, cu partea B *Portobello Road*. În următorii doi ani, Stevens a compus o serie de piese ca *Matthew And Son, I'm Gonna Get Me A Gun* și *Bad Night*, pe care le-a și interpretat, și *First Cut Is The Deepest*, pentru P.P. Arnold, plus *Here Comes My Baby*, pentru The Tremeloes. După două albume realizate la Decca Records, artistul s-a îmbolnăvit de tuberculoză și a absentat pentru o vreme. A revenit cu MONA BONE JAKON, urmat de încă 11 albume, printre care TEA FOR THE TILLERMAN și TEASER AND THE FIRECAT, care conțin piese ca *Wild World, Peace Train, Moon Shadow, Lady D'Abanville, Hard Headed Woman, Can't Keep It In, Father And Son, Sitting.* Stevens a realizat opt discuri de aur consecutive și 10 hit single-uri în Marea Britanie, plus 14 în SUA. După convertirea sa la islamism, și-a luat numele de Yusef Islam și s-a dedicat răspândirii învățăturilor acestei religii în lume. La sfârșitul anilor '80, fanii lui au fost profund șocați de apariția lui în postură de susținător al condamnării la moarte a scriitorului Salman Rushdie, autorul cărții: *The satanic verses* (Versetele satanice).

În 1991, înainte de războiul din Golf, a plecat la Bagdad pentru a obține eliberarea ostaticilor americani. În 1994, s-a zvonit că Stevens se va întoarce în studiouri, dar numai pentru a cânta profețiile și învățămintele profetului Mohamed.

Numbers, Izitso & Back To Earth (1996), Fan Box Set (1991), New Masters (1989), Classics Volume 24 (1987), Footsteps In The Dark (1984), Back To Earth (1978), Cat's Cradle (1977), Izitso (1977), Greatest Hits (1975), Numbers (1975), Buddha And The Chocolate Box (1974), Foreigner (1973), Very Young & Early Songs (1972), Catch Bull At Four (1972), Tea For The Tillerman (1971), Teaser And The Firecat (1971), Works Of Cat Stevens (1970), Mona Bone Jakon (1970), Cat Stevens (1970), Matthew And Son (1967), New Masters (1967)

Al Stewart

Născut la 5 septembrie 1945, în Glasgow, Scoția, Stewart și-a început cariera în Bournemouth, acompaniindu-l la chitară pe Tony Blackburn, în The Sabres. În 1965 s-a mutat la Londra, unde a cântat în diferite cluburi folk, împărțind locuința cu Jackson C. Frank, Sandy Denny și Paul Simon. Un an mai târziu, Stewart a semnat cu Decca, la care a realizat un single, *The Elf*, cu Jimmy Page la chitară. În 1967 s-a mutat la CBS, care i-a editat BEDSITTER IMAGES, urmat de LOVE CHRONICLES, iar interesul său pentru folkul acustic a continuat cu ZERO SHE FLIES. Albumul următor, ORANGE, conține o serie de piese de dragoste. Acesta a fost urmat imediat de cel mai ambițios proiect al său, PAST, PRESENT AND FUTURE, care relevă atracția sa pentru temele istorice, cel mai bine demonstrată în piesele *Roads To Moscow* și *Nostradamus*. După o pauză destul de lungă, Stewart a realizat MODERN TIMES, primul album care a pătruns pe piața americană. După terminarea contractului cu CBS, s-a mutat

în California, semnând cu RCA, care i-a editat YEAR OF THE CAT, ajuns în Top 10 în SUA. Piesa care dă titlul LP-ului a fost și primul său hit în SUA. A urmat o nouă schimbare a casei de discuri, artistul semnând de această dată cu Arista pentru TIME PASSAGES, album considerat inferior celui de dinainte. După 24 P CARROTS, poziția sa a fost consolidată de un album jumătate înregistrat în studio și jumătate live, RUSSIANS AND AMERICANS, care, deși bine primit de specialiști, nu a fost un succes comercial. A urmat o perioadă de inactivitate de patru ani, datorată unor probleme contractuale, terminată cu așteptatul album THE LAST DAYS OF THE CENTURY. În acest timp, Stewart s-a mutat în Franța, unde și-a dedicat timpul dezvoltării impresionantei sale colecții de vinuri rare. În ciuda succesului din anii ’70, el a rămas unul dintre artiștii insuficient apreciați.

Acoustic Evening With Al Stewart (1998), Live at the Roxy Los Angeles 1981 (1997), Seemed Like a Good Idea at the Time (1996), Between The Wars (1995), To Whom It May Concern (1993), Famous Last Words (1993), Rhymes In Rooms (1992), The Best Of Al Stewart (1988), Last Days Of The Century (1988), Russians And Americans (1984), Best Of Al Stewart (1981), Live Indian Summer (1981), The Live Radio Concert (1980), 24 Carrots (1980), The Early Years (1978), Time Passages (1978), Year Of The Cat (1976), Modern Times (1975), Past, Present, Future (1974), Orange (1972), Zero She Flies (1970), Love Chronicles (1969), Bedsitter Images (1967)

Rod Stewart

Născut Roderick David Stewart, la 10 ianuarie 1945, în Highgate, Londra, Anglia, Rod Stewart a făcut parte în adolescență din echipa de fotbal Brentford Football Club, după care, în anii ’60, a susținut concerte prin Europa, alături de Wizz Jones, și s-a întors în Anglia pentru a se alătura trupei R&B, Jimmy Powell And The Five Dimensions, în 1963. Cu aceasta a cântat la armonică, după care a fost angajat de Long John Baldry, în grupul său, The Hoochie Coochie Men care, neavând succes în afara cluburilor, s-a dezmembrat, reapărând în varianta The Steampacket, cu Baldry, Stewart, Brian Auger, Julie Driscoll, Mickey Waller și Rick Brown. În 1965 a cântat cu Shotgun Express, ca al doilea vocalist, alături de Beryl Marsden. Un an mai târziu, Stewart, deja binecunoscut în lumea R&B, a intrat în Jeff Beck Group, care i-a adus notorietate națională. În timpul perioadei cu Beck a înregistrat două albume: TRUTH și COSA NOSTRA-BECK OLA, efectuând mai multe turnee în SUA. După desființarea grupului, Stewart și Ron Wood au intrat în The Faces. În același timp, Rod a semnat ca artist solo cu Phonogram Records, reușind în următorii șase ani să jongleze între grup și activitatea solo. Deși bine primit de critică, primul său album a avut o vânzare moderată, însă a dat lovitura cu GASOLINE ALLEY, de pe care s-au remarcat *Lady Day* și piesa titlu. Cu următoarele două albume, EVERY PICTURE TELLS A STORY și NEVER A DULL MOMENT, cântărețul s-a consacrat ca superstar. Albumele conțin piese clasice ca *Reason To Believe* (Tim Hardin), *I’m Losing You* (Temptations), *Angel* (Jimi Hendrix), dar și piesele originale *Maggie May*, *You Wear It Well*. La mijlocul anilor ’70, după realizarea albumului SMILER, Rod a început o relație cu actrița Britt Ekland, care i-a influențat stilul vestimentar, artistul devenind aproape ridicol și făcând deliciul revistelor și al presei de scandal. Albumul ATLANTIC CROSSING include ceea ce avea să devină imnul echipei de fotbal și hitul number 1, *Sailing* (compus de Gavin Sutherland), plus o versiune a piesei lui Dobie Gray, *Drift Away*. Următoarele sale albume s-au vândut în milioane de exemplare, intrând în topurile din întreaga lume. Printre hiturile din această perioadă a carierei solistului se numără: *The Killing Of Georgie*, compoziția lui Cat Stevens, *First Cut Is The Deepest*, *Tonight’s The Night, You’re In My Heart, Hot Legs* și *D’Ya Think I’m Sexy*. Piesa *Ole Ola* a fost adoptată de echipa scoțiană de fotbal, la Campionatul Mondial din anii ’70. În anii ’80, Rod a continuat să înregistreze albume de succes și să efectueze turnee. A intrat în topuri cu *How Long* (Paul Carrack), *Some Guys Have All The Luck* (Robert Palmer), o superbă versiune a piesei lui Curtis Maifield, *People Get Ready*, realizată împreună cu Jeff Beck, *What Am I Gonna Do, Every Beat Of My Heart* și *Baby Jane*. În anii ’90, Stewart s-a recăsătorit și a continuat cu hituri ca *Rhythm Of My Heart*, plus albumele VAGABOND HEART, UNPLUGGED AND SEATED (cu Ron Wood) și altele.

When We Were the New Boys (1998), If We Fall In Love Tonight (1996), A Spanner In The Works (1995), Best Of Rod Stewart (1994), Unplugged... And Seated (1993), Vintage (1993), The Mercury Anthology (1992), Vagabond Heart (1991), Classic Rod Stewart (1990), Downtown Train (1990), Storyteller: Complete Anthology (1989), Out Of

Order (1988), Rod Stewart (1986), Every Beat Of My Heart (1986), Camouflage (1984), Body Wishes (1983), Absolutely Live (1982), Maggie May (1981), Tonight I'm Yours (1981), Foolish Behaviour (1980), Hot Rods (1980), Greatest Hits (1979), Blondes Have More Fun (1978), Best Of Rod Stewart, I, II (1977), Foot Loose & Fancy Free (1977), A Night On The Town (1976), Atlantic Crossing (1975), Smiler (1974), Sing It Again, Rod (1973), Never A Dull Moment (1972), Sing It Again, Rod (1972), Every Picture Tells A Story (1971), Gasoline Alley (1970), The Rod Stewart Album (1969)

Sting

Născut Gordon Sumner, la 2 octombrie 1951, în Wallsend, Tyne & Wear, Anglia, Sting (vocals, bass) și-a început cariera solo în 1982, cu doi ani înainte de destrămarea grupului The Police, al cărui solist vocal și basist a fost. După ce a jucat în filmul *Brimstone And Treacle*, a înregistrat versiunea unei piese a anilor '60, *Spread A Little Happiness*, compusă de Vivian Ellis, care a intrat în Top 20 britanic. În timp ce mai cânta încă în concerte cu Police, a compus împreună cu Dire Straits hitul acestora, *Money For Nothing*, și a făcut armonia pentru LP-ul lui Phil Collins, NO JACKET REQUIRED. În 1985 și-a înființat propria trupă de acompaniament pentru concerte, The Blue Turtles, din care făceau parte Branford Marsalis (alto saxophone), Kenny Kirkland (keyboards), Omar Hakim (drums) și alții. Primul album al grupului a fost înregistrat în studioul lui Eddy Grant din Jamaica. DREAM OF THE BLUE TURTLES i-a adus lui Sting trei hituri internaționale: *If You Love Somebody Set Them Free, Fortress Around Your Heart* și *Russians*. *An Englishman In New York* (inspirată de englezul Quentin Crisp) a devenit hit în 1990, după ce a fost remixată de Ben Liebrand. În 1985, Michael Apted a regizat filmul *Bring on the night*, dedicat lui Sting și grupului acestuia.

După o serie de turnee cu The Blue Turtles, Sting a înregistrat NOTHING LIKE THE SUN (un titlu inspirat de un sonet al lui Shakespeare), alături de Marsalis și chitaristul Andy Summers de la Police, plus invitații Ruben Blades, Eric Clapton și Mark Knopfler. Albumul a fost un succes internațional imediat și include hitul *They Dance Alone*, un tribut adus victimelor opresiunii din Argentina. În 1988, Sting a luat parte la turneul internațional al organizației Amnesty International, Human Rights Now!, iar în următorii ani și-a dedicat timpul cauzei mediului înconjurător. În 1991, Sting a realizat un nou album, THE SOUL CAGES, de pe care *All This Time* a fost un hit Top 10 în SUA. A înființat apoi propria casă de discuri, Pangaea. TEN SUMMONER'S TALES, din 1993, include noi hit single-uri ca *If I Ever Lose My Faith In You* și *Fields Of Gold.*

All This Time [CD-Rom] (1996), Mercury Falling (1996), Fields Of Gold: The Best Of Sting 1984-1994 (1994), Demolition Man (1993), Ten Summoner's Tales (1993), Fan Box Set (1991), The Soul Cages (1991), Nada Como El Sol (1988), Nothing Like The Sun (1987), Bring On The Night (1986), The Dream Of The Blue Turtles (1985), Pleasure (1978)

The Stone Roses

Trupă din Manchester, Anglia, înființată în 1985, care a avut la început diverse denumiri, cum ar fi The Mill, The Patrol și English Rose. În componența Ian Brown (n. Ian George Brown, 20 februarie 1963, Ancoats, Gt. Manchester, Anglia; vocals), John Squire (n. 24 noiembrie 1962, Broadheath, Gt. Manchester, Anglia; guitar), Reni (n. Alan John Wren, 10 aprilie 1964, Manchester, Anglia; drums), Andy Couzens (guitar) și Pete Garner (bass), trupa a susținut o serie de concerte locale. În 1987 a plecat chitaristul Andy Couzens, urmat de Pete Garner, care a fost înlocuit cu Gary 'Mani' Mounfield (n. 16 noiembrie 1962, Crumpsall, Gt. Manchester, Anglia). Prima lor înregistrare a fost *So Young*, urmată în 1988 de *Elephant Stone*, editată de Silvertone Records. Un an mai târziu au reușit să atragă atenția presei cu *Made Of Stone*, ca și cu albumul lor de debut, care a fost un succes imediat. În 1989, Stone Roses au cântat la Alexander Palace, iar un an mai târziu, *One Love* a intrat în Top 10 britanic. În acest timp, mass media a vorbit intens despre relația trupei cu fosta ei casă de discuri, care a reeditat materiale mai vechi, acompaniate de un clip video, fără a avea permisiunea trupei. Acest lucru a dus la distrugerea bunurilor companiei de către membrii Stone Roses, urmată de un proces. În cele din urmă, după multe dispute și procese, grupul a semnat cu Geffen Records, însă la sfârșitul anului 1991, show-ul lor de revenire mult așteptat n-a mai avut loc. În 1993, revista muzicală britanică New Musical Express a declarat THE STONE ROSES, cel mai bun album al anilor '80. Un nou album a apărut abia în 1995. Intitulat SECOND COMING, albumul nu

s-a ridicat însă la nivelul așteptărilor. Între timp, l-au pierdut și pe Reni (drums), care a fost înlocuit de Robbie Maddix, iar casa de discuri Silvertone a mai realizat o compilație. Concertele grupului au fost mereu anunțate, dar și mereu anulate, ceea ce a pus răbdarea fanilor la grea încercare.

Garage Flowers (1998), The Complete Stone Roses (1995), Second Coming (1994), Turns Into Stone (1992), The Stone Roses (1989)

Stone Temple Pilots

Grup înființat de Scott Weiland (vocals) și Robert DeLeo (bass), care s-au întâlnit pentru prima dată la unul dintre ultimele concerte Black Flag, din Los Angeles. După ce au descoperit că și-au dat întâlnire cu aceeași fată, au decis să înființeze o trupă intitulată inițial Mighty Joe Young, iar mai apoi (din cauza unui bluesman cu același nume) Stone Temple Pilots (de la compania STP Motor Oil), cu Eric Kretz (drums) și fratele lui DeLeo, Dean (guitar). S-au mutat la San Diego, unde au cântat prin cluburi și au compus materiale care au apărut pe albumul lor de debut, CORE, de pe care s-au remarcat *Sex Type Thing* și *Plush*. Albumul a intrat în Top 20 din vara anului 1993 și s-a vândut în peste șase milioane de exemplare. A fost urmat de PURPLE, un hit number 1 în SUA.

În 1995, Scott Weiland a fost condamnat pentru posesie de droguri, dar a fost eliberat condiționat. După această întâmplare, grupul a lansat TINY MUSIC... SONGS FROM THE VATICAN GIFTSHOP, apărut în 1996. Pe când se pregăteau pentru un turneu, Weiland a fost silit prin decizie judecătorească să se interneze pentru 4 sau 6 luni într-un centru de dezintoxicare. La sfârșitul acestei perioade, Weiland a revenit pe scenă alături de STP, deși s-a întors apoi la clinică.

12 Bar Blues (1998), Talk Show (1997), Tiny Music… Songs From The Vatican Gift Shop (1996), Purple (1994), Core (1992)

The Stranglers

Grup din Guildford, înființat în 1974. Doi ani mai târziu, din componența sa devenită ceva mai stabilă, făceau parte: Hugh Cornwell (n. 28 august 1949, Londra, Anglia; vocals, guitar), Jean Jacques Burnel (n. 21 februarie 1952, Londra, Anglia; vocals, bass), Jet Black (n. Brian Duffy, 26 august 1943; drums) și Dave Greenfield. După un turneu în care au cântat în deschidere la Patti Smith, au semnat cu United Artists Records. În 1977 au înregistrat single-ul de debut (*Get A) Grip (On Yourself)*, care a intrat abia pe locul 44 în topurile britanice. Au urmat *Grip/Londra Lady* și albumul IV RATTUS NORVEGICUS, care a fost extrem de bine primit și s-a vândut excepțional. Conține piese ca *Hanging Around* și *Down In The Sewer*. Single-ul următor, *Peaches*, a fost interzis de radio BBC (din cauza subiectului – torturarea femeilor), însă a intrat în topuri mulțumită difuzării feței B, *Go Buddy Go*. Au urmat o serie de show-uri, certuri cu organizațiile feministe, scandalizarea presei și altele, iar apoi hituri ca *Something Better Change* și *No More Heroes*, care au intrat în Top 10, în timp ce *Five Minutes* și *Nice N Sleazy* au ajuns și acestea în Top 20. Burnel și Black au fost apoi arestați (pentru că au fost găsiți beți și turbulenți), însă acuzațiile au fost retrase. Cornwell a fost însă închis trei luni de zile pentru posesie de droguri, în 1980. Înainte de a ieși din închisoare, restul membrilor trupei au fost arestați în Franța, acuzați că ar fi incitat la violență și tulburarea liniștii publice. În același an au fost nevoiți să plătească o amendă, stabilită de un tribunal francez. Toate acestea au făcut deliciul presei, care vorbea mai mult despre viața lor decât despre muzică. Un cover după piesa Burt Bacharach și Hal Davidstandard, *Walk On By*, a fost number 21. De pe albumul BLACK AND WHITE, o altă piesă remarcată este *Duchess*. Au continuat cu albume ca THE RAVEN, THEMENINBLACK și LA FOLIE, în al cărui turneu de promovare grupul a fost acompaniat de un ansamblu de balet. De pe acesta, *Golden Brown* a fost cel mai mare hit Stranglers (number 2 britanic), deși au fost acuzați că ar fi făcut referiri la consumul de heroină. *Strange Little Girl* este o altă piesă de pe album și a intrat în Top 10 în Marea Britanie. Albumul lor din 1986, DREAMTIME, a fost inspirat de cultura aborigenă și a subliniat încă o dată îndepărtarea grupului de stilul agresiv de la început, la care s-au întors însă, cu un cover după piesa The Kinks, *All Day And All Of The Night*, care a fost primul lor hit Top 10 după o perioadă de cinci ani. A urmat reînregistrarea primului lor single, *Grip*, care a intrat în Top 40 la începutul anului 1989.

În 1990, Cornwell a anunțat că va părăsi grupul, ceea ce a și făcut, fiind înlocuit cu Paul Roberts, care a debutat pe STRANGLERS IN THE NIGHT.

The Sessions (1996), About Time (1995), Saturday Night Sunday Morning (1993), Stranglers In The Night (1993), Greatest Hits – 1977-1990 (1991), 10 (1990), All Live And All Of The Night (1988), Dreamtime (1987), Aural Sculpture (1984), Great Lost (1983), The Collection (1982),

Feline (1982), Gospel According To Meninblack (1981), La Folie (1981), The Men In Black (1981), IV (1980), Live (1979), The Raven (1979), Black & White (1978), No More Heroes (1977), Rattus Norvegicus (1977)

The Style Council

Grup înființat în 1983 de Paul Weller (n. 25 mai, 1958, Anglia) și Mick Talbot (n. 11 septembrie 1958). Înainte, Weller cântase ca vocalist cu The Jam, iar Talbot la keyboards cu The Merton Parkas și The Bureau. Un alt membru al grupului a fost solista D.C. Lee, care a devenit soția lui Weller. Primele patru realizări din 1983 au fost toate hituri. Printre ele se numără EP-ul PARIS, *Speak Like A Child* și *Long Hot Summer*. Pe albumul lor de debut a apărut ca invitat și Tracey Thorn de la Everything But The Girl. În 1984, *My Ever Changing Moods* a fost primul lor hit Top 10 britanic și singurul lor hit în SUA. La jumătatea anilor 80, Weller s-a implicat foarte mult în activismul politic, lucru care poate fi remarcat și la piesele *Soul Deep* și *The Council Collective*. Alături de Jimmy Ruffin și Junior (Giscombe), a strâns fonduri pentru familiile minerilor aflați în grevă și a devenit membru fondator al grupului format din artiști, Red Wedge, ca suport al partidului laburist. Style Council a participat la concertul Live Aid din 1985, iar în 1986 a făcut un film de scurt metraj, *Jerusalem*, un atac la adresa industriei muzicale pop. Printre hiturile trupei s-au numărat apoi *The Walls Come Tumbling Down* (1985), *Have You Ever Had It Blue* (din coloana sonoră a filmului *Absolute Beginners*) și *Wanted* (1987). Cu un stil influențat de elemente soul și pop, albumul lor din 1988 n-a mai avut succesul comercial scontat, iar în 1990, Style Council s-a desființat. Weller s-a lansat un an mai târziu cu grupul său de acompaniament, The Paul Weller Movement, înregistrând la propria lui casă de discuri, Freedom High.

Here's Some That Got Away (1994), Singular Adventures Of The Style Council (1989), Confessions Of A Pop Group (1988), The Cost Of Loving (1987), Home & Abroad (1986), Our Favourite Shop (1985), Internationalists (1985), My Ever Changing Moods (1984), Café Bleau (1984), Introducing The Style Council (1983)

Styx

Grup înființat în Chicago, dezvoltat din trupele Tradewinds și T.W.4. Numele de Styx a fost inspirat de râul din mitologia greacă și a fost ales în 1972, o dată cu semnarea unui contract cu Wooden Nickel, o filială RCA Records. Membrii grupului erau pe atunci: Dennis De Young (vocals, keyboards), James Young (guitar, vocals), Chuck Panozzo (bass), John Panozzo (drums) și John Curulewski (guitar). Combinând stilurile simfonic și progresiv, grupul nu prea s-a bucurat de succes, până când Lady (de pe albumul STYX II, realizat în 1973, a intrat în 1975 printre primele 10 în topul Billboard. Datorită acestui fapt, și albumul a început să progreseze, ajungând în cele din urmă pe locul 20 în topurile americane. După ce au semnat cu A&M Records în 1975, John Curulewski a părăsit trupa, fiind înlocuit de Tommy Shaw, care a devenit solistul vocal și compozitorul principal. De aici înainte, Styx au realizat o serie de albume de succes, printre care EQUINOX, THE GRAND ILLUSION, din 1977, care a intrat pe locul 6 în topuri și include single-ul number 8, *Sail Away*, PIECES OF EIGHT și CORNERSTONE, care conține și *Babe*, primul lor hit number 1 din SUA. PARADISE THEATER a generat două hituri Top 10, *The Best Of Times* și *Too Much Time On My Hands*, și a intrat pe prima poziție în clasamentele americane. A fost urmat de KILROY WAS HERE, care însă a dat primele semne de oboseală, marcând lipsa de idei a membrilor trupei. După realizarea unui album live, CAUGHT IN THE ACT, Styx s-a destrămat, pentru a reveni în 1990 în componența inițială, cu o singură excepție: Glenn Burtnick, în locul lui Tommy Shaw (care cânta cu Damn Yankees). A urmat albumul EDGE OF THE CENTURY, care a demonstrat că grupul mai avea încă ceva de spus. Din păcate însă activitatea grupului a fost extrem de sporadică.

La 17 iulie 1996, John Ponozzo a decedat la casa lui din Chicago, din cauza unei hemoragii interne și a alcoolismului cronic de care suferea.

Brave New World (1999), Return To Paradise (1997), Greatest Hits II (1996), Greatest Hits (1995), Lady (1992), Caught In The Act (1991), Fan Box Set (1991), Edge Of The Century (1990), Classics Vol. 15 (1987), Caught In The Act (1984), Kilroy Was Here (1983), The Best Of Styx (1980), Lady (1980), Miracles (1980), Cornerstone (1980), Paradise Theatre (1980), The Grand Illusion (1977), Crystal Ball (1976), Equinox (1975), Man Of Miracles (1974), Pieces Of Eight (1978), Styx II (1973), The Serpent Is Rising (1973)

Suicidal Tendencies

Grup rock înființat de Mike Muir (vocals), la începutul anilor '80, în Los Angeles, California, SUA, alături de Grant Estes (guitar), Louiche Maiorga (bass) și Amery Smith (drums). Deși au

început cu stângul, fiind votați în 1982 ca cea mai slabă trupă de revista Flipside, albumul SUICIDAL TENDENCIES și promovarea piesei *Institutionalized* de către MTV i-a ajutat să se facă remarcați. JOIN THE ARMY a fost înregistrat cu Rocky George (guitar) și R.J. Herrera (drums), care i-au înlocuit pe Estes și Smith, iar piesa *Possessed To Skate* a contribuit la succesul trupei. Mike Clark (rhythm guitar) și-a făcut debutul în Suicidal Tendencies pe albumul HOW WILL I LAUGH TOMORROW…WHEN I CAN'T EVEN SMILE TODAY?, care s-a dovedit și mai apreciat decât precedentul, mai ales datorită piesei titlu și piesei *Trip At The Brain*. Cariera lor a continuat cu CONTROLLED BY HATRED/FEEL LIKE SHIT… DEJA VU. Numele grupului și imaginea lui au dus însă la interzicerea de către poliția din California a show-urilor acestuia în orașul lor natal, din cauză că au crezut că Suicidal Tendencies este o bandă de răufăcători din LA. Robert Trujillo (bass), care a format împreună cu Muir grupul Infectious Grooves, a apărut pe albumul LIGHTS…CAMERAS…REVOLUTION, care a generat hiturile *You Can't Bring Me Down* și *Send Me Your Money*, un atac virulent la adresa preoților evangheliști care apar la televizor. Grupul a reeditat apoi albumul de debut, sub numele de STILL CYCO AFTER ALL THESE YEARS. Următorul, THE ART OF REBELLION, produs de Peter Collins, a fost înregistrat cu un nou membru, și anume Josh Freece (drums), fiind urmat de o serie de concerte. Din păcate, realizarea albumului SUICIDAL FOR LIFE, cu Jimmy DeGrasso (ex-White Lion și Y&T), care l-a înlocuit pe Freece, a fost urmată de destrămarea grupului.

Prime Cuts: The Best Of Suicidal Tendencies (1997), Suicidal For Life (1994), Still Cyco After All These Years (1993), The Art Of Rebellion (1992), Lights... Camera...Revolution (1990), Still Cyco After All These Years (1989), How Will I Laugh Tomorrow When I Can't Even Smile Today (1988), Join The Army (1987), Suicidal Tendencies (1983)

Donna Summer

Născută Ladonna Gaines, la 31 decembrie 1948, în Boston, Massachusetts, SUA, Summer și-a început cariera cântând în diverse trupe rock din Boston, după care, în 1968 s-a mutat în Europa, unde a apărut în versiunea germană *Hair* și *Porgy And Bess*. S-a căsătorit apoi cu Helmut Sommer, de la care și-a luat numele de scenă. Primele sale înregistrări au fost *Hostage* și *Lady Of The Night*, realizate la casa de discuri a lui Giorgio Moroder, Oasis, din München. Piesa care a lansat-o pe Donna în lumea întreagă a fost însă *Love To Love You Baby* din 1975, care s-a vândut și în SUA într-un milion de exemplare, prin intermediul casei de discuri a lui Neil Bogart, Casablanca. În 1977, o altă piesă disco, *I Feel Love*, a condus în clasamentele britanice, iar cântecul Donnei, *Down Deep Inside*, tema filmului *The Deep*, a devenit hit internațional. Artista a debutat și în film, un an mai târziu, apărând în *Thank God It's Friday*, în care a cântat un nou hit best seller, *Last Dance*. Au urmat alte hituri number 1 în SUA: o versiune a compoziției lui Jim Webb, *MacArthur Park, Hot Stuff, Bad Girls* și *No More Tears (Enough Is Enough)*, un duet cu Barbra Streisand. După un proces cu Bogart, Donna Summers a semnat în 1980 cu Geffen Records, iar muzica ei s-a reorientat mai mult înspre soul și gospel. Singurul ei mare hit din anii '80 a fost *Love Is In Control (Finger On The Trigger)*, produs de Quincy Jones în 1982. După câțiva ani de absență, cântăreața a revenit în 1987 în atenția publicului, efectuând două turnee, unul european și altul american. În 1989, la Warner Brothers Records, a înregistrat un album compus și produs de echipa Stock, Aitken And Waterman, în timp ce Clivilles & Cole au colaborat la LOVE IS GONNA CHANGE.

I'm A Rainbow (1996), Christmas Spirit (1994), Endless Summer (1994), Live (1994), Anthology (1993), Mistaken Identity (1991), Another Place & Time (1989), Dance Collection (1987), All Systems Go (1987), The Summer Collection (1985), Cats Without Claws (1984), She Works Hard For The Money (1983), Donna Summer (1982), The Wanderer (1980), Walk Away (1980), On The Radio: Greatest Hits Vol. 1 & 2 (1979), Bad Girls (1979), Live And More (1978), Greatest Hits, Vol. II (1977), I Remember Yesterday (1977), Once Upon A Time (1977), Four Seasons Of Love (1976), A Love Trilogy (1976), Love To Love You Baby (1975)

Supertramp

În 1969, grupul a avut marea șansă de a fi sponsorizat de milionarul olandez Stanley August Miesegaes. Richard Davies (n. 22 iulie 1944, Swindon, Wiltshire, Anglia; vocals, keyboards) a avut astfel posibilitatea de a-i racola, prin intermediul unor anunțuri în Melody Maker, pe Roger Hodgson (n. 21 martie 1950, Portsmouth, Hampshire, Anglia; guitar), Dave Winthrop (n. 27 noiembrie 1948, New Jersey, SUA; saxophone),

Richard Palmer (guitar) și Bob Miller (drums). Au debutat cu albumul SUPERTRAMP, urmat de INDELIBLY STAMPED, care au fost amândouă eșecuri. Situația s-a înrăutățit o dată cu plecarea lui Davies, Winthrop și Palmer. Cei rămași i-au cooptat apoi pe foștii membri Alan Bown, John Helliwell (n. 15 februarie 1945, Todmorden, Yorkshire, Anglia) și Dougie Thompson (n. 24 martie 1951, Glasgow, Scotland), iar de la Bees Make Honey, pe Bob Benberg. Albumul din 1974, CRIME OF THE CENTURY, a fost un mare succes și totodată un best seller. A generat hiturile *Dreamer* și *Bloody Well Right*, un hit Top 40 în SUA. CRISIS! WHAT CRISIS? și EVEN IN THE QUIETEST MOMENTS au fost însă mai modeste, piesa *Give A Little Bit* devenind hit în 1977. BREAKFAST IN AMERICA a stat vreme de șase săptămâni în fruntea clasamentelor americane și s-a vândut în peste 18 milioane de exemplare. Patru dintre piesele cuprinse pe album au devenit hituri și anume: piesa titlu, *The Logical Song, Take The Long Way Home* și *Goodbye*. În 1980 au realizat un album live, după care au continuat cu FAMOUS LAST WORDS. Hodgson a plecat la scurtă vreme după apariția acestuia din urmă, fiind nemulțumit de orientarea spre blues a trupei. Supertramp au continuat să susțină concerte și să înregistreze, ocazional, însă albumele care au urmat au fost succese minore.

Some Things Never Change (1997), Fan Box Set (1991), Live (1988), Classics Vol. 9 (1987), Free As A Bird (1987), Brother Where You Bound? (1985), Famous Last Words (1982), Paris (1980), Breakfast In America (1979), Even In The Quietest Moments (1977), Crisis! What Crisis? (1975), Crime Of The Century (1974), Indelibly Stamped (1971), Supertramp (1970)

Survivor

Grup rock american înființat de Jim Peterik (ex-Ides Of March; guitar) și Frankie Sullivan, în 1978. Alături de Dave Bickler (vocals) au înregistrat primul lor album. În 1981, formula grupului s-a extins o dată cu venirea lui Marc Doubray (drums) și a lui Stephen Ellis (bass). Primul lor succes major l-au avut cu piesa *Eye Of The Tiger*, care a apărut și pe coloana sonoră a filmului *Rocky III*. Piesa a ajuns un hit number 1 în întreaga lume, însă celelalte de pe albumul cu același nume au trecut neobservate. CAUGHT IN THE GAME, apărut un an mai târziu, a fost mult mai bun, însă nu s-a vândut prea bine. După realizarea lui, Bickler a fost concediat, fiind înlocuit de Jimi Jamison (ex-Cobra; vocals), care și-a făcut debutul în trupă la albumul VITAL SIGNS, care a intrat pe locul 16 în topul Billboard și a generat două hituri Top 10: *High On You* și *The Search Is Over*. Au înregistrat apoi *Burning Heart*, care a fost tema muzicală a filmului *Rocky IV* din 1986, devenind un hit internațional.

WHEN SECONDS COUNT a fost realizat în formula Jamison, Sullivan și Peterik, la care s-au adăugat câțiva muzicieni de studio. După TOO HOT TO SLEEP însă, care a fost considerat drept cel mai bun album, dar care s-a vândut extrem de slab, în 1989 grupul s-a desființat.

Greatest Hits (1990), Too Hot To Handle (1988), Too Hot To Sleep (1988), When Seconds Count (1986), Vital Signs (1984), Caught In The Game (1983), Eye Of The Tiger (1982), Premonition (1981), Frankenstein & Other Rock Monsters (1980), Survivor (1979)

Sweet

În 1966, Mick Tucker (n. 17 iulie 1949, Harlesden, Londra, Anglia; drums) și Brian Connolly (n. 5 octombrie 1949, Hamilton, Scoția; vocals) au cântat într-o trupă de club, Wainwright's Gentlemen, de la care au plecat pentru a înființa grupul Sweetshop, al cărui nume a fost prescurtat mai târziu la Sweet. Din componența grupului mai făceau parte Steve Priest (n. 23 februarie 1950, Hayes, Middlesex; bass) și Frank Torpey (guitar). După realizarea a patru single-uri fără succes la casele de discuri Fontana și EMI, Torpey a fost înlocuit cu Andy Scott (n. 30 iunie 1951, Wrexham, Wales), iar grupul a semnat cu RCA, a cărei echipă de compozitori, Chinn And Chapman, avea să le scrie o serie de hit single-uri. Piesele *Funny, Funny, Co-Co, Poppa Joe* și *Little Willy* au fost urmate de *Blockbuster*, un hit number 1 britanic, la începutul anului 1973. Alte hituri (Top 10) au fost *Hell Raiser, Ballroom Blitz, Teenage Rampage* și *The Six Teens*.

În 1974, grupul a decis să preia controlul compozițiilor de pe albume, iar SWEET FANNY ADAMS a fost realizat fără ajutorul lui Chinn și Chapman, ceea ce nu s-a dovedit de bun augur deoarece LP-ul a intrat abia pe locul 27 în topuri. A urmat DESOLATION BOULEVARD, de pe care propria lor compoziție, *Fox On The Run*, a fost un hit number 2 în Marea Britanie. În 1978 însă, *Love Is Like Oxygen* a fost ultima lor intrare în Top 10, iar după ce s-au mutat la casa de discuri Polydor, au înregistrat patru albume din ce în ce mai slabe. Din 1982 trupa avea să reapară în diverse formule.

În 1989 au înregistrat un LP live la clubul Marquee din Londra; cu Paul Mario Day (ex-More; vocals). În 1992, filmul *Ballroom Blitz* a avut un succes neașteptat, renăscând interesul pentru Sweet.

Private Collection (1995), The Best Of Sweet (1992), Live At The Marquee (1989), Sweet 16 (1984), Golden Greats (1983), Identity Crisis (1982), VI (1980), Waters Edge (1980), Cut Above The Rest (1979), Level Headed (1978), Off The Record (1977), Give Us A Wink (1976), Desolation Boulevard (1975), Strung Up (1975), Sweet Fanny Adams (1974), Sweet (1973), Funny How Sweat Coco Can Be (1971)

T

T'pau

Grup britanic înființat în 1986, de Carol Decker (n. 10 septembrie 1957, Londra, Anglia; vocals) și Ronnie Rogers (n. 13 martie 1959, Shrewsbury, Anglia; guitar). În timpul înregistrării unui album demo, li s-au alăturat Michael Chetwood (n. 26 august 1954, Shrewsbury, Anglia; keyboards), Paul Jackons (n. 8 august 1961; bass) și Tim Burgess (n. 6 octombrie 1961, Shrewsbury, Anglia; drums). Grupul a semnat apoi cu Siren Records, sub numele de T'Pau, inspirat de un personaj al serialului TV, *Star Trek*. Primele lor două single-uri n-au avut nici un impact, însă cel de-al treilea, *Heart And Soul*, a devenit hit number 4 în SUA în 1987 și a intrat în topurile britanice. După cooptarea chitaristului Dean Howard, grupul a întreprins un turneu în Marea Britanie. *China In Your Hand* a condus în clasamentele britanice, performanță repetată și de BRIDGE OF SPIES. Au urmat hiturile Top 20: *Valentine, I Will Be With You* și *Secret Garden*, plus două noi albume. În 1994 grupul s-a destrămat, Decker dedicându-se unei cariere solo.

Red (1998), Bridge Of Spies (1993), Promise (1991), Rage (1988), Bridge of Spies (1987), T'Pau (1987)

T. Rex

Grup britanic înființat în 1967, de Marc Bolan (n. Mark Feld, 30 iulie 1947, Hackney, Londra, Anglia; vocals, guitar), cu denumirea inițială de Tyrannosaurus Rex. La început, din grup făceau parte 6 membri, din care au rămas apoi doar doi, Marc și Steve, 'Peregrine' Took (n. 28 iulie 1949, Londra, Anglia; percussion). Sub aripa ocrotitoare a DJ-ului BBC, John Peel, trupa a devenit repede cunoscută susținând numeroase concerte în Marea Britanie. Single-ul lor de debut a fost *Debora*, care a intrat în Top 40 britanic, în timp ce următorul, *One Inch Rock*, a ajuns pe poziția 28. Au urmat albumele MY PEOPLE WERE FAIR... și PROPHETS, SEERS & SAGES, după care Bolan a publicat și o carte de poezii, *The Warlock Of Love*, care a devenit repede un best seller.

Albumul UNICORN (1971), produs de Tony Visconti, a introdus mai multe instrumente, cum ar fi orga, chitara bass și pianul. După apariția lui, tensiunile dintre Bolan și Took s-au amplificat, ultimul părăsind grupul și fiind înlocuit de Mickey Finn (n. 3 iunie 1947), în 1970. A urmat A BEARD OF STARS, iar numele trupei a fost prescurtat la T. Rex, în octombrie același an. Single-ul *Ride A White Swan* a fost hit number 2. Steve Currie (bass) și Bill (Fifield) Legend (drums) au completat formula trupei înainte de apariția single-urilor *Hot Love* și *Get It On*, care au condus în vârful clasamentelor britanice. ELECTRIC WARRIOR a fost un LP number 1, urmat de T. REXTACY, de pe care *Jeepster* a ajuns pe locul 2, însă pentru faptul că a fost editată pe single fără permisiunea lui Bolan de către casa de discuri Fly, muzicianul a renunțat la contractul pe care îl avea cu aceasta. În 1972, grupul s-a aflat din nou în vârful clasamentelor cu *Telegram Sam* și *Metal Guru*, plus două hituri number 2*: Children Of The Revolution* și *Solid Gold Easy Action*. Primul lor single, *Debora*, a fost reeditat într-o nouă versiune și a intrat în Top 10. *20th Century Boy* și *The Groover* (1973) au fost ultimele intrări ale grupului în Top 10 în Marea Britanie. După o serie de turnee în Marea Britanie, America, Japonia și Australia, au apărut ZINC ALLOY... și BOLAN'S ZIP GUN.

În grup a venit apoi cântăreața americană de soul, Gloria Jones, prietena lui Bolan, dar au

plecat Currie, Legend și Finn, albumele grupului fiind realizate cu session musicians. Single-urile *Dream Lady, Londra Boys* și *Laser Love* au fost urmate de *I Love To Boogie*, care a intrat în Top 20 britanic. O dată cu explozia muzicii punk, Bolan a prezentat trupe ca The Damned și Generation X în show-ul lui TV, 'Marc'. Împreună cu Herbie Flowers (bass) și Tony Newman (drums) a reînființat apoi grupul, care trebuia să înregistreze la RCA un nou LP, însă la 16 septembrie 1977, pe când se întorcea de la un club din Londra, Gloria Jones a pierdut controlul mașinii, aceasta izbindu-se de un copac, Marc Bolan, care se afla pe scaunul din spate, a murit instantaneu.

Unchained (1995), Land Hand Luke (1995), Dirtysweet Vol. 2 (1994), Great Hits 1972-1977: The A-Sides (1994), Definitive Tyrannosaurus Rex (1994), Great Hits 1972-1977: The B-Sides (1994), Messing With The Mystic (1994), Rabbit Fighter (1994), Essential Collection (1991), The T. Rex Collection (1991), A Crawn Of Jewels (1986), 20th Century Boy (1985), Beyond The Riding Sun (1984), Dance In The Midnight (1983), Children Of Rarn Suite (1982), You Scare Me To Death (1981), Solid Gold (1979), Greatest Hits (1978), Words & Music (1978), Dandy In The Underworld (1977), Futuristic Dragon (1976), Bolan's Zip Gun (1975), Light Of Love (1974), Zinc Alloy & The Hidden Riders Of Tomorrow (1974), Tanx (1973), T Rextacy (1973), The Slider (1972), Tyrannosaurus Rex (1972), Bolan Boogie (1972), Electric Warrior (1971), BBC Live (1970), Beard Of Stars (1970), T Rex (1970), Unicorn (1969), My People Were Fair (1968), Prophet Seers & Sage (1968)

Taj Mahal

Născut Henry Saint Clair Fredericks, la 17 mai 1940, în New York City, New York, SUA, Taj este fiul unui aranjor de jaz, motiv pentru care a și studiat muzica negrilor la Universitate. După absolvire, a început să cânte în cluburile din Boston, iar în 1965 s-a mutat pe coasta de Vest. A înființat Rising Sons, un grup folk-rock din care mai făceau parte Ry Cooder și Ed Cassidy.

Primul său LP solo, TAJ MAHAL, a apărut în 1968 și este un album country blues la care artistul a fost acompaniat de Jesse Davis (guitar), Gary Gilmore (bass) și Chuck Blakwell (drums). A urmat THE NATCH'L BLUES, care include și două piese soul, iar apoi GIANT STEPS/THE OLE FOLKS AT HOME, un dublu album acustic. THE REAL THING a fost înregistrat în concert. I-au urmat HAPPY TO BE JUST LIKE I AM și MO' ROOTS, plus o serie de concerte și albume la care a fost acompaniat de un grup numit mai întâi The Intergalactic Soul Messengers, apoi The International Rhythm Band, grup a cărui componență a fluctuat mereu.

Blue Light Boogie (1999), Senor Blues (1997), An Evening Of Acoustic Music (1996), The Rising Sun Collection (1994), Dancing The Blues (1993), World Music (1993), Taj's Blues (1992), Like Never Before (1991), Mule Bone (1991), Brer Rabbit And The Wonderful Tar Baby (1990), Peace Is The World Smiling (1989), Shake Sugaree (1988), Live & Direct (1987), Taj (1987), Best Of Taj Mahal, Vol. 1 (1981), Evolution (1977), Brothers (1977), Anthology (1976), Satisfied And Tickled Too (1976), Music Keep Me Together (1975), Mo' Roots (1974), Oooh So Good N' Blue (1973), Sounder (1973), Recycling The Blues & Other Related Stuff (1972), Happy To Be Just Like I Am (1971), The Real Thing (1971), Giant Step/De Old Folks At Home (1969), Giant Step (1969), The Natch'l Blues (1969), Taj Mahal (1968)

Take That

Grup din Manchester, Anglia, înființat în componența Gary Barlow (n. 20 ianuarie 1971, Frodsham, Cheshire, Anglia; vocals), Mark Anthony Owen (n. 27 ianuarie 1974), Howard Paul Donald (n. 28 aprilie 1968, Droylsden, Manchester, Anglia), Jason Thomas Orange (n. 10 iulie 1970, Manchester, Anglia) și Robbie Williams (n. 13 februarie 1974, Port Vale, Anglia). Grupul a debutat cu piesa *Do What U Like*, la propria lor casă de discuri, Dance, în iulie 1991, după care au semnat cu RCA Records. *Promises* a fost un hit number 38 britanic, iar în februarie anul următor, *Once You've Tasted Love* a ajuns pe poziția a 47-a. În vară au dat lovitura cu un cover al piesei The Tavarés, *It Only Takes A Minute*, care a intrat inițial pe locul 7 în topurile din Marea Britanie. Albumul TAKE THAT AND PARTY a debutat în topuri pe locul 5, fiind urmat de EP-ul A MILLION LOVE SONGS, a cărei piesă titlu compusă de Barlow, pe atunci în vârstă de numai 16 ani, a ajuns hit number 7 britanic. Popularitatea de care se bucura trupa a fost confirmată de cele 7 premii primite la Smash Hits Readers Poll Party Awards din decembrie. În anul următor, albumul lor de debut a ajuns pe locul 2 în topuri, fiind urmat de un cover după piesa lui Barry Manilow, *Could It Be Magic*, care le-a adus și un premiu BRIT la secțiunea Best British Single, după care *Why Can't I Wake Up*

With You a ajuns number 2. În luna aprilie, albumul lor de debut și piesa *It Only Takes A Minute* au fost promovate, fără succes, în SUA. Primul lor hit number 1 britanic a fost *Pray*, din iulie 1993, succes repetat cu *Relight My Fire*, care o are ca invitată pe solista Lulu.

Cel de-al doilea album al lor, EVERYTHING CHANGES, a intrat direct pe primul loc în topurile britanice din luna octombrie, iar single-ul *Babe*, la fel. Au continuat cu *Sure* și *Back For Good*, care de asemenea au condus în clasamente, însă după plecarea lui Robbie Williams pentru a-și lansa propria carieră solo, grupul s-a desființat.

Nobody Else (1995), Take That (1995), Take That & Party (1993)

Talk Talk

Grup pop englez, înființat în 1981, în formula: Mark Hollis (n. 1955, Tottenham, Londra, Anglia; vocals), Lee Harris (drums), Paul Webb (bass) și Simon Brenner (keyboards). După ce au semnat cu EMI, au debutat cu un album care a generat o serie de hituri ca *Talk Talk* și *Today*. Brenner a fost apoi concediat, după care Hollis a început să compună material pentru un nou LP, cu o serie de muzicieni de studio. THE COLOUR OF SPRING a fost de asemenea bine primit, însă cel de-al patrulea album, SPIRIT OF EDEN, a încetat să mai producă vreun hit, iar EMI a concediat trupa, care a semnat cu Polydor Records. Un nou album a apărut abia după trei ani, timp în care a fost realizată o colecție de greatest hits, fără permisiunea grupului. Cu toate acestea, compilația s-a vândut în milioane de exemplare și a generat încă trei hituri. Reeditarea de către EMI a piesei *It's My Life* s-a dovedit a fi cel mai mare succes al grupului. Noul album, LAUGHING STOCK, din 1991, a fost însă o altă deziluzie.

London 1986 (1999), History Revisited – The Remixes (1991), Laughing Stock (1991), Natural History: Very Best Of Talk Talk (1990), Spirit Of Eden (1988), The Colour Of Spring (1986), It's My Life (1984), Canned Music (1983), The Party's Over (1982)

Talking Heads

Grup înființat în 1975 de David Byrne (n. 14 mai 1952, Dumbarton, Scoția; vocals, guitar), Chris Frantz (n. Charlton Christopher Frantz, 8 mai 1951, Fort Campbell, Kentucky, SUA; drums) și Tina Weymouth (n. Martina Weymouth, 22 noiembrie 1950, Coronado, California, SUA; bass), care s-au mutat, după terminarea studiilor, la New York. După o apariție live la clubul CBGB au fost remarcați de Seymour Stein de la Sire Records, care le-a oferit un contract. În 1976 în grup a fost cooptat și pianistul Jerry Harrison (n. Jeremiah Harrison, 21 februarie 1949, Milwaukee, Wisconsin, SUA), iar trupa a debutat cu *Love Goes To Building On Fire*. Au urmat o serie de turnee, iar apoi primul album, TALKING HEADS '77, de pe care s-a remarcat *Psycho Killer*. Cel de-al doilea lor LP, MORE SONGS ABOUT BUILDINGS AND FOOD, a fost produs de Brian Eno. Printre piesele apărute pe acesta se numără *The Big Country* și o versiune cover după piesa lui Al Green, *Take Me To The River*. Tot cu Eno au colaborat și la FEAR OF MUSIC, care include piesa *Life During Wartime*. A urmat REMAIN IN LIGHT, care cuprinde *Once In A Lifetime*, unul dintre cele mai bune hit single-uri ale anului 1981. După albumul live THE NAME OF THIS BAND IS TALKING HEADS, a urmat SPEAKING IN TONGUES din 1983, care a generat hitul Top 10 în Marea Britanie, *Burning Down The House*. A urmat un turneu în care au cântat alături de chitaristul Alex Weir, turneu imortalizat în filmul *Stop Making Sense*, al cărui soundtrack s-a vândut foarte bine. LITTLE CREATURES cuprinde trei hit single-uri: *And She Was, Road To Nowhere* și piesa titlu. În 1986, grupul a compus coloana sonoră a filmului *True Stories*, după care au realizat un nou album, NAKED, produs de Steve Lillywhite, la care au contribuit și producătorul Level 42, Wally Badarou, plus chitariștii Yves N'Djock și Johnny Marr, de la The Smiths. Talking Heads s-a desființat la sfârșitul anului 1991.

No Talking Just Head (1996), Relaxing With… (1996), Popular Favorites 1976-1992: Sand In The Vaseline (1992), Laughing Stock (1991), History Revisted (1991), The Natural History (1990), Naked (1988), Spirit Of Eaden (1988), True Stories (1986), The Colour Of Spring (1986), Little Creatures (1985), Stop Making Sense (1984), It's My Life (1984), Speaking In Tongues (1983), The Name Of This Band Is Talking Heads (1982), The Party's Over (1982), House In Motion (1981), Remain In Light (1980), Fear Of Music (1979), More Songs About Buildings And Food (1978), Talking Heads '77 (1977)

Tangerine Dream

Trupă de muzică electronică, înființată în Germania în 1968 și care a avut numeroase componențe. Singurul membru stabil a fost Edgar Froese (n. 6 iunie 1944, Tilsit, East Prussia; guitar).

De altfel, el a fost și cel care a întemeiat grupul, alături de Voker Hombach (flute, violin), Kirt Herkenber (bass) și Lanse Hapshash (drums). După o serie de concerte, această primă formulă a încetat să mai existe, iar în 1969 Froese l-a cooptat pe Steve Jollife (electric flute), care a plecat însă curând. Albumul de debut al trupei a fost înregistrat cu Konrad Schnitzler și Klaus Schulze. În 1971 au venit Christoph Franke (ex-Agitation Free; drums) și Steve Schroyder (organ). Astfel au realizat ALPHA CENTAURI, după care Peter Baumann (ex-Ants) l-a înlocuit pe Schroyder. ZEIT a fost urmat de ATEM, un LP care l-a impresionat foarte tare pe DJ-ul John Peel de la BBC, care l-a declarat cel mai bun album al anului 1983. PHAEDRA a ajuns pe locul 15 în topurile britanice din 1974. Au urmat o serie de soundtrackuri, timp în care Froese a realizat primul lui album solo, AQUA. STRATOSFEAR a fost cel mai comercial album Tangerine Dreams, însă după turneul de promovare care a avut loc un an mai târziu, Baumann a părăsit grupul pentru o carieră solo. A înființat și o casă de discuri, Private Music, care a semnat un contract cu Tangerine Dream pentru distribuirea albumelor trupei în SUA. În grup au venit atunci multi-instrumentalistul Jollife și Klaus Kreiger (drums).

Albumul CYCLONE a fost primul care cuprinde texte și voce, însă FORCE MAJEURE a continuat în formula instrumentală. Au urmat TANGRAM, EXIT și LE PARC, după realizarea căruia, în 1985, Schmoelling a plecat din trupă, fiind înlocuit de Paul Haslinger. Trei ani mai târziu a plecat și Chris Franke, care a fost înlocuit de programatorul Ralf Wadephal. Nici acesta însă n-a rezistat. Cei rămași au continuat în special cu muzică de film (vezi *Sorcerer*, *Risky Business* și altele).

Quinoa (1999), Sohoman (1999), Transsiberia (1999), Ambient Monkeys (1998), TimeSquare – Dream Mixes II (1998), Oasis (1997), Tournado (1997), Goblin's Club (1996), Zoning (1996), Dream Music 1, 2 (1995), Tyranny Of Beauty (1995), Tangents: 1973 – 1983 (1994), Sorcerer (1994), Turn Of The Tides (1994), 220 Volt Live (1993), The Private Music (1992), The Park Is Mine (1992), Rockoon (1992), Canyon Dreams (1991), Melrose (1990), Best Of (1989), Lily On The Beach (1989), Destination Berlin (1989), Optical Race (1988), Marakesh (1988), Livemiles (1988), Deadly Care (soundtrack, 1987), Canyon Dreams (1987), Tyger (1987), Three O'Clock High (1987), Near Dark (soundtrack, 1987), Shy People (1987), In The Beginning (1986), Underwater Sunlight (1986), Legend (1986), Desert Dream (1986), Pergamon (1986), Dream Sequence (1985), Heartbreaker (1985), Le Parc (1985), Risky Business (1984), Poland (1984), Fleshpoint (1984), Firestarter (1984), Tangram (1983), Hyperborea (1983), Wavelength (soundtrack, 1983), White Eagle (1982), Logos Live (1982), Logos (1982), Exit (1981), Thief (1981), 70-80 (1980), Tangram (1980), Force Majeure (1979), Cyclone (1978), Encore (1977), Sorcerer (1977), Stratosfear (1976), Ricochet (1975), Rubycon (1975), Phaedra (1974), Atem (1973), Zeit (1972), Green Desert (1972), Alpha Centauri (1971), Electronic Meditation (1970)

Tears For Fears

Grup înființat de Roland Orzabal (n. 22 august 1961, Bath, Anglia) și Curt Smith (n. 24 iunie 1961, Bath, Anglia). Numele de Tears For Fears provine de la o carte scrisă de Arthur Janov. În 1981 au semnat cu Phonogram Records, iar după două single-uri fără succes au intrat pe locul 3 în topurile britanice cu *Mad World* (1982). Albumul THE HURTING a condus în clasamentele britanice, fiind urmat de single-urile Top 10 *Change* și *Pale Shelter*. În această perioadă formula grupului s-a extins, cu Ian Stanley (keyboards) și Manny Ellis (drums). O dată cu albumul SONGS FROM THE BIG CHAIR, Orzabal a devenit solistul vocal și compozitorul principal. *Shout* și *Everybody Wants To Rule The World* au fost hituri number 1 în SUA. În 1985 grupul a luat o lungă pauză, reapărând în 1989 cu THE SEEDS OF LOVE, la care au colaborat printre alții Phil Collins și Oleta Adams. Atât albumul cât și single-ul *Sowing The Seeds Of Love* au fost hituri Top 10 în SUA și Marea Britanie. Smith a părăsit grupul la începutul anilor '90 pentru a se dedica propriei sale cariere solo. Păstrând numele trupei, Orzabal a realizat ELEMENTAL.

Saturnine, Martial & Lunatic (1996), Raoul And The Kings Of Spain (1995), Elemental (1993), Tears Roll Down (The Hits 1982-92) (1992), The Seeds Of Love (1989), Songs From The Big Chair (1985), The Hurting (1983)

The Temptations

Grup înființat în 1961 în Detroit, Michigan, SUA, de Eddie Kendricks (n. 17 decembrie 1939, Union Springs, Alabama, SUA) și Paul Williams (n. 1939, Birmingham, Alabama, SUA, d. 17 august 1973), alături de Melvin Franklin (n. 1942, Montgomery, Alabama, SUA), Eldridge

Bryant și Otis Williams (n. 1941, Texarkana, Texas, SUA). Trupa s-a numit la început Elgins, după care au fost numiți Temptations, de Berry Gordy, care i-a luat sub contract la Motown în 1961. *Dream Come Home* a fost prima lor intrare în topuri în 1962, după care, colaborarea cu producătorul și compozitorul Smokey Robinson le-a adus un succes constant. În 1963, Eldridge Bryant a fost înlocuit cu David Ruffin (n. 18 ianuarie 1941, Meridian, Mississippi, SUA). Primul lor hit major a fost *Way You Do The Things You Do*, urmat de *My Girl* (1965), primul lor number 1 american, care apare și în filmul cu același nume din 1992.

It's Growing, Since I Lost My Baby, My Baby și *Get Ready* au continuat seria de succese ale grupului. Următorul lor producător, după Robinson, a fost Whitfield. Au urmat *Ain't Too Proud To Beg, Beauty Is Only Skin Deep, I'm Losing You, You're My Everything* și *I Wish It Would Rain,* care a fost cel de-al 6-lea R&B number 1 al trupei. După realizarea lui, David Ruffin a părăsit grupul, fiind înlocuit de Dennis Edwards. A urmat albumul CLOUD NINE, iar în următorii patru ani, Whitfield și The Temptations au fost pionierii conceptului de psychedelic soul. Piesele grupului au continuat să abordeze diverse teme, cum ar fi rebeliunea adolescenților, în piese ca *Runaway Child* și *Running Wild*, destrămarea relațiilor personale, în *I Can't Get Next To You*, și societatea americană, în *Ball Of Confusion*. Au continuat cu o piesă împotriva războiului din Vietnam, *Stop The War Now*. Eddie Kendricks a părăsit grupul în 1971, după înregistrarea unui alt hit number 1, *Just My Imagination*. A fost înlocuit mai întâi cu Richard Owens, iar mai apoi cu Damon Harris. În 1972, Temptations au intrat din nou pe primul loc în topuri cu *Papa Was A Rolling Stone*, după care Paul Williams a fost înlocuit de Richard Street, iar Paul Williams s-a împușcat în 1973, după ani de depresie și abuz de droguri. Alte hituri ale grupului au fost *Masterpiece, Let Your Hair Down* (amândouă din 1973) și *Happy People* (1975).

Whitfield a părăsit Motown, în 1975, și tot atunci, Glenn Leonard l-a înlocuit pe Damon Harris. Un an mai târziu, The Temptations s-au mutat la Atlantic pentru două albume, cu Louis Price în locul lui Dennis Edwards. S-au întors însă la Motown și la Dennis Edwards. *Power* din 1980 i-a readus în topuri, după care Rick James a pus la cale o scurtă reunire cu David Ruffin și Eddie Kendricks pentru un turneu și un LP, plus un hit single, *Standing On The Top*. Ruffin și Kendricks au înființat apoi un duo, Ron Tyson l-a înlocuit pe Glenn Leonard, iar Ali-Ollie Woodson pe Edwards. Cu piesa lui Woodson, *Treat Her Like A Lady*, au avut cel mai mare succes al ultimului deceniu. Nici una din realizările care au urmat nu s-a mai ridicat la nivelul celor din anii '70-'80.

One By One (1996), For Lovers Only (1995), Emperors Of Soul (1994), Motown Legends: Just My Imagination (1994), Motown Legends: My Girl (1994), Emperors Of Soul (1994), Hum Along And Dance (1963-1974) (1993), Milestone (1991), Special (1989), Together Again (1987), Anthology (1986), To Be Continued (1986), 25th Anniversary (1986), Truly For You (1984), Great Songs & Performances (1983), Surface Thrills (1983), Back To Basics (1983), Reunion (1982), All The Million Sellers (1981), Power (1980), Hear To Temp You (1978), A Song For You (1975), Masterpiece (1973), 1990 (1973), All Directions (1972), Solid Rock (1972), Sky's The Limit (1971), Greatest Hits Vol. 2 (1970), Live At London's Talk Of The Town (1970), Psychedelic Shack (1970), Puzzle People (1969), Cloud Nine (1969), I Wish It Would Rain (1968), Live At The Copa (1968), In A Mellow Mood (1967), With A Lot O' Soul (1967), The Temptations Live (1967), Gettin' Ready (1966), Greatest Hits, Vol. 1 (1966), The Temptin' Temptations (1965), Sing Smokey (1965), Meet The Temptations (1964)

Tesla

Grup intitulat inițial City Kid, Tesla a fost înființat în Sacramento, California, SUA și a adoptat numele omului de știință Nikola Tesla, în 1985. În formula: Jeff Keith (vocals), Tommy Skeoch (guitar, vocals), Frank Hannon (guitar, keyboards), Brian Wheat (bass) și Troy Lucketta (drums, ex-Eric Martin Band) au semnat cu Geffen Records în 1986, realizând MECHANICAL RESONANCE, al cărui titlu provine de la una dintre teoriile omului de știință Tesla. A ajuns pe locul 32 în topul Billboard, fiind urmat de GREAT RADIO CONTROVERSY, de pe care piesa *Love Song* a intrat în Top 10, în timp ce albumul a urcat până pe poziția a 18-a în clasamentele americane. A urmat un album live, în întregime acustic, care include câteva versiuni cover extrem de inspirate. EDISON'S MEDICINE a fost urmat de PSYCHOTIC SUPPER, după care grupul a efectuat un lung turneu, susținând peste o sută de concerte. BUST A NUT, din 1994, include printre altele un cover al celebrei piese compuse

de Joe South, *Games People Play*, cântată de o serie de alți muzicieni și trupe, printre care și Aswad.

Time's Makin' Changes (1995), Bust A Nut (1994), Psychotic Supper (1991), Five Man Acoustical Jam (1990), The Great Radio Controversy (1989), Mechanical Resonance (1986)

Testament

Grup thrash din San Francisco înființat în anii '80 și cunoscut inițial sub numele de Legacy. Din componența inițială făceau parte: Steve Souza (vocals), Alex Skolnick (guitar), care l-a înlocuit pe Derek Ramirez, Eric Peterson (rhythm guitar), Greg Christian (bass) și Louie Clemente (drums). Curând după înființare, Souza a plecat la Exodus și a fost înlocuit cu Chuck Billy. THE LEGACY a fost urmat de un mini-album înregistrat la Dynamo Festival din Olanda. THE NEW ORDER le-a consolidat poziția, de pe acesta cea mai bună piesă fiind considerată *Disciples Of The Watch*. Skolnick și-a pierdut apoi interesul pentru thrash-ul pur, cântând cu trupa de turneu a lui Stuart Hamm, iar influența sa a adus o linie mult mai melodică albumului PRACTICE WHAT YOU PREACH. Realizarea albumului SOULS OF BLACK a coincis cu turneul european Clash Of The Titans, la care au participat alături de Slayer, Megadeth și Suicidal Tendencies. După THE RITUAL, Skolnick a plecat la Savatage, iar Clemente i-a urmat exemplul, părăsind și el grupul. La RETURN TO APOCALYPTIC CITY și-au adus contribuția noii membri Glen Alvelais (guitar, ex-Forbidden) și John Tempesta (drums, ex-Exodus). Alvelais a fost însă curând înlocuit de James Murphy (ex-Death, Obituary, Disincarnate, Cancer; guitar) care a apărut prima dată pe albumul LOW, album ce a reprezentat o întoarcere la stilul thrash de odinioară. Tempesta a plecat apoi la White Zombie și a fost înlocuit de John Dutte (ex-Evil Dead).

The Gathering (1999), Signs Of Chaos (1997), Demonic (1997), Low (1994), Return To The Apocalyptic City (1993), The Ritual (1992), Souls Of Black (1990), Testament (1988), The New Order (1988), Practice What You Preach (1988), The Legacy (1987)

Texas

Grup rock din Glasgow, Scoția, înființat în 1988 de Johnny Francis McElhone (n. 21 aprilie1963, în Glasgow; bass) cu Stuart Kerr (n. 16 martie 1963, în Glasgow; drums, vocals), Sharleen Eugene Spiteri (n. 11 iulie 1967, în Glasgow; guitar, vocals) și Alistair Manson McErlaine (n. 31 octombrie 1968, în Glasgow; guitar). Albumul lor de debut a fost SOUTHSIDE, care s-a vândut în peste două milioane de exemplare, în timp ce single-ul *I Don't Want A Lover* a intrat în Top 10 britanic. Kerr a fost apoi înlocuit de Richard Hynd (n. 17 mai 1968, în Aberdeen), iar Edward Anthony Campbell (n. 6 iunie 1965 în Glasgow) a fost adus la keyboards după care au înregistrat cel de-al doilea album, MOTHER'S HEAVEN.

The Hush (1999), White On Blonde (1997), Ricks Road (1994), Ricks Road (1993), Mothers Heaven (1991), Southside (1989)

The The

Grup britanic înființat în 1979, de compozitorul și solistul Matt Johnson (vocals), cu Keith Laws și Tom Johnston. Dar formula lui s-a tot schimbat, Johnson rămânând uneori unicul membru. Primul lor single, *Controversial Subject*, a apărut la 4AD Records, după care, doi ani mai târziu, au semnat cu Some Bizarre, la care au realizat *Cold Spell Ahead*. Piesa a fost reeditată de Phonogram într-o nouă versiune intitulată *Uncertain Smile*, produsă la New York de Mike Thorne. Single-ul s-a bucurat de o critică favorabilă, însă din cauza unor probleme de management, Johnson s-a mutat la CBS. THE PORNOGRAPHY OF DESPAIR a fost un proiect mereu amânat și până la urmă nerealizat. A fost înlocuit cu SOUL MINING, din 1983, urmat abia după trei ani de INFECTED. În 1988, Johnson a pus la cale o nouă formulă The The cu Johnny Marr (guitar, fost la The Smiths), James Eller (bass) și Dave Palmer (drums). Un turneu mondial a coincis apoi cu apariția albumului MIND BOMB, urmat în 1993 de DUSK, apărut la casa de discuri Epic. Doi ani mai târziu, grupul a revenit cu un album de versiuni cover după piese ale lui Hank Williams.

Shades Of Blue (1997), Beyond Love (1996), Hanky Panky (1995), I Saw The Light (1995), Solitude (1994), Dusk (1993), Mind Bomb (1989), Infected (1986), Soul Mining (1983), Uncertain Smile (1982), Burning Blue Soul (1981)

Thee Hypnotics

Grup înființat în High Wycombe, Buckinghamshire, Anglia, de James Jones (vocals), Ray Hanson (guitar), Will Pepper (bass) și Mark Thompson (drums). Au debutat cu *Love In A Different Vein* (1988), la casa de discuri Hipsville, după care au semnat cu Beggars Banquet Records, iar un an

mai târziu au intrat în topurile independente cu *Justice In Freedom*. A urmat *Soul Trader* și un mini-album, LIVE'R THAN GOD!, înregistrat în timpul unui turneu național. Au plecat apoi în SUA, unde au cântat în deschidere la The Cult, iar în 1990 au editat primul lor album: COME DOWN HEAVY, la care au colaborat și membrii grupului Pretty Things, Dick Taylor și Phil May. După încă două single-uri, *Half Man Half Boy* și *Floatin' In My Hoodoo Dream*, grupul a apărut la Festivalul de la Reading, din 1990. Doi ani mai târziu, Craig Pike a murit, din cauza unei supradoze de heroină. În 1994 a apărut THE VERY CRYSTAL SPEED MACHINE, produs de Chris Robinson și alți membri Black Crowes, album ce conține piesa *Goodbye*, dedicată lui Craig.

The Very Crystal Speed Machine (1994), Soul, Glitter & Sin (1991), Live'r Than God (1990) Come Down Heavy (1990)

Therapy?

Grup nord-irlandez înființat în componența: Andy Cairns (guitar, vocals), Michael McKeegan (bass) și Fyfe Ewing (drums). La primul lor concert au cântat în deschidere la Decadence Within, la Connor Art College, în vara anului 1989. După ce casetele lor demo n-au reușit să impresioneze nici o casă de discuri, primul lor single, *Meat Abstract/Punishment Kiss*, a fost realizat la propria lor casă de discuri, Multifuckingnational. Difuzat intens de John Peel de la Radio One (BBC), grupul a reușit să semneze cu Wiiija Records. Astfel, single-ul și un material nou au alcătuit un mini-album, BABY TEETH, urmat de PLEASURE DEATH. Ambele au fost hituri number 1 în topurile indie din Marea Britanie. În 1992 s-au mutat la A&M Records, la care au înregistrat NURSE, urmat de o serie de turnee. În martie anul următor, *Screamager* a intrat în Top 10 britanic, iar albumul din 1994, TROUBLEGUM, a fost nominalizat la Mercury Prize.

Semi-Detached (1998), Infernal Love (1995), Troublegum (1994), Hats Off To The Insane (1993), Nurse (1993), Caucasian Psychosis (1992)

Thin Lizzy

Grup din Dublin, Irlanda, înființat în 1969, de Phil Lynott (n. 20 august 1951, Dublin, Irlanda, d. 4 ianuarie 1986; vocals, bass), Eric Bell (n. 3 septembrie 1947, Belfast, Irlanda de Nord; guitar) și Brian Downey (n. 27 ianuarie 1951, Dublin, Irlanda; drums). După ce au semnat cu Decca Records, au înregistrat două albume, dar nici unul nu a intrat în topuri. Șansa le-a surâs abia în urma înregistrării unei versiuni după o piesă tradițională, *Whiskey In The Jar*. Single-ul a intrat în Top 10 britanic, după care, în 1974, Bell a fost înlocuit cu Gary Moore, iar alți doi chitariști temporari au fost recrutați: Andy Gee și John Cann. Până la urmă, grupul s-a stabilizat, o dată cu venirea lui Brian Robertson (n. 12 septembrie 1956, Glasgow, Scoția) și a lui Scott Gorham (n. 17 martie 1951, Santa Monica, California, SUA). În 1975 au efectuat un turneu în Marea Britanie, iar un an mai târziu au dat lovitura cu JAILBREAK, care include *The Boys Are Back In Town*, un hit Top 10 britanic și Top 20 american, votat ca single-ul anului de revista New Musical Express. În 1977, Robertson a fost forțat să plece, fiind înlocuit de Moore. A urmat un alt hit Top 20 britanic, *Don't Believe A Word*, de pe albumul JOHNNY THE FOX. Moore s-a întors apoi la Colosseum, iar Robertson a revenit. Atât *Dancin' In The Moonlight*, cât și albumul BAD REPUTATION au fost hituri Top 10, urmate de albumul LIVE AND DANGEROUS. În 1979 au realizat noi single-uri Top 20, ca *Waiting For An Alibi, Do Anything You Want To* și best seller-ul BLACK ROSE. Robertson a plecat din nou, de data aceasta pentru a cânta cu Wild Horses, Moore bine-înțeles că s-a reîntors (el este de altfel un vechi prieten al lui Phil Lynott), însă a fost înlocuit la scurt timp de Midge Ure, care în 1979 a plecat și el, pentru a se alătura grupului Ultravox. În locul lui a venit Snowy White. În 1980, Lynott s-a căsătorit cu Caroline Crowther, fiica starului TV, Leslie Crowther, iar după o serie de proiecte solo a realizat, împreună cu Thin Lizzy, CHINATOWN. Albumul conține controversata piesă Top 10, *Killer On The Loose*. A urmat ADVENTURES OF THIN LIZZY și RENEGADE, după care White a părăsit grupul, fiind înlocuit de John Sykes. După încă un album, THUNDER AND LIGHTNING, Lynott a desființat trupa, în vara anului 1984, ulterior apărând LIFE-LIVE. Doi ani mai târziu, Lynott a murit de insuficiență cardiacă, în urma unei supradoze de droguri. Patru luni mai târziu, în mai 1986, Thin Lizzy s-a format din nou pentru concertul Self Aid, organizat în Irlanda de Bob Geldof, care l-a înlocuit pe Lynott pentru o singură zi. La începutul anilor '90, Brian Robertson a făcut un turneu cu grupul tribut Ain't Lizzy.

Peel Sessions (1995), Dedication: The Very Best Of Thin Lizzy (1991), Soldier Of Fortune (1987), The Collection (1985), Whiskey In The Jar (1984), BBC Radio One Live In Concert (1983), Life (1983),

Thunder And Lightning (1983), Renegade (1982), Rockers (1981), Adventures Of Thin Lizzy (1981), Chinatown (1980), Continuing Saga Of Aeging Orphans (1979), Black Rose/A Rock Legend (1979), Black Rose (1979), Live And Dangerous (1978), Rocker (1971-1977) (1977), Bad Reputation (1977), Jailbreak (1976), Remembering (1976), Johnny The Fox (1976), Fighting (1975), Night Life (1974), Vagabonds Of The Western World (1973), Shades Of A Blue Orphanage (1972), Thin Lizzy (1970)

The Thompson Twins

Grup britanic al cărui nume provine de la cărțile de benzi desenate pentru copii, Tin Tin. A fost înființat în 1977, în componența Tom Bailey (n. 18 iunie 1957, Halifax, Yorkshire, Anglia; vocals, keyboards, percussion), Peter Dodd (n. 27 octombrie 1953; guitar) și John Roog (guitar, vocals, percussion), care locuiau în Chesterfield. După câteva concerte, s-au mutat la Londra, unde l-au întâlnit pe Chris Bell (drums), iar în 1981 formula s-a extins prin cooptarea lui Joe Leeway (n. 15 noiembrie 1957, Islington, Londra, Anglia; percussion, vocals), Alannah Currie (n. 20 septembrie, 1959, Auckland, Noua Zeelandă; percussion, saxophone) și Matthew Seligman (ex-Soft Boys; bass). În noua componență, Thompson Twins a devenit o adevărată atracție live. După albumul A PRODUCT OF… a urmat un altul, produs de celebrul Steve Lillywhite și intitulat SET, de pe care *In The Name Of Love* a fost un hit minor în Marea Britanie, dar a cucerit și topurile americane, intrând pe primul loc în clasamentele revistei Billboard. Din păcate. mulți dintre membrii grupului au plecat, lăsându-i singuri pe Bailey, Currie și Leeway. În 1983, o altă piesă, *Love On Your Side*, a fost primul lor hit britanic major și a precedat albumul QUICK STEP AND SIDE KICK, care a intrat pe locul 2 în topurile din același an. Single-urile *Hold Me Now, Doctor Doctor* și *You Take Me Up* au fost succese comerciale, fiind urmate de hituri minore cum ar fi *Don't Mess With Doctor Dream*. La sfârșitul anului 1986, Leeway a plecat, iar Thompson Twins au continuat în duo, dar din păcate nu au mai reușit să readucă succesul de altă dată.

Love, Lies…And Other Good Things (1996), Best Of (1994), Queer (1991), Big Trash (1989), Best Of The Thompson Twins (1988), Close To The Bone (1987), Here's To Future Days (1985), Into The Gap (1984), Quick Step And Side Kick (1983), Set (1983), Side Kicks (1983), Thompson Twins (1982), In The Name Of Love (1982), A product Of (1981)

Throwing Muses

Grup înființat în Newport, Long Island, SUA, de Kristin Hersh (n. 1966, Atlanta, Georgia, SUA; vocals, guitar), cu Tanya Donelly (n. 14 august 1966, Newport, Rhode Island, SUA; vocals, guitar), Elaine Adamedes (bass) și David Narcizo (drums). Cele două surori vitrege, Hersh și Donelly, aveau numai 14 ani când prima a avut ideea de a crea trupa, iar mai târziu l-au întâlnit pe Narcizo, care a devenit toboșarul acesteia. Primul lor basist a fost Adamedes, înlocuit de Leslie Langston, după care trupa s-a mutat în Boston, Massachusetts. Au semnat apoi cu 4AD Records din Marea Britanie. După cinci albume, Langston a fost înlocuit de Fred Abong, care apare pentru prima dată pe albumul THE REAL RAMONA. După un turneu de promovare al albumului, Tanya Donelly a plecat pentru a cânta cu The Breeders, după care a înființat Belly. Grupul a continuat ca trio, cu Hersh, Narcizo și Bernard Georges (bass), înregistrând RED HEAVEN, însă un an mai târziu s-a desființat. Hersh s-a retras cu familia ei în Newport, însă în 1994 a reînființat trupa, după apariția albumului ei solo, HIPS AND MAKERS. În 1995, UNIVERSITY a continuat cu succes cariera Throwing Muses.

Limbo (1996), University (1995), Red Heaven (1992), The Real Ramona (1991), Hunkpapa (1989), The Fat Skier (EP, 1988), House Tornado (1988), Chains Changed (EP, 1987), Throwing Muses (1986)

Thunder

Grup hard-rock britanic înființat în 1989, de Danny Bowes (vocals), Luke Morley (guitar) și Gary „Hary" James (drums), plus Mark Lockhurst (bass) și Ben Matthews (guitar). Primii trei mai cântaseră împreună în grupul Terraplane (1981-88). Împreună cu producătorul Andy Taylor (ex-Duran Duran), au înregistrat BACKSTREET SYMPHONY, în 1990, album ce s-a bucurat de o critică favorabilă. A fost editat de casa de discuri EMI în 1990 și a generat hit single-ul *Love Walked In*. În același an au cântat în deschiderea Festivalului de la Donington. În anul următor s-au concentrat asupra pieței americane, efectuând un turneu în Statele Unite, iar în 1992 au revenit cu un nou album, LAUGHIN' ON JUDGEMENT DAY.

În 1993, a plecat Mark 'Snake' Luckhurst (bass), care a fost înlocuit cu Mikeal Hoglund, de la

grupul Great King Rat, care a apărut pentru prima dată cu trupa la concertul de pe Don Valley Stadium. La sfârșitul anului 1994, Thunder au cântat la Brixton Academy din Londra.

BEHIND CLOSED DOORS a apărut în 1995 și a fost ultimul LP realizat la EMI. Single-urile extrase de pe album au fost *River Of Pain* și *Castles In The Sand*. În același an s-a lansat și GREATEST HITS COLLECTION, care include printre altele și o nouă versiune a single-ului *In A Broken Dream*, realizat inițial de Rod Stewart în anii '70, plus un cover după piesa Rolling Stones *Gimme Shelter*.

În 1996, Mikael a părăsit grupul, ca un an mai târziu să înființeze Jam Jar.

Thunder a semnat cu o nouă casă de discuri, Castle/Lucky Music, la care a apărut în 1997 un nou LP, de pe care au fost realizate pe single *Don't Wait Up, Welcome To The Party* și *Love Worth Dying For*. Au urmat turnee în Marea Britanie, Europa și Japonia și cooptarea unui nou basist: Chris Childs.

Concertele de la Wolvenhampton și London Shepherds Bush au fost imortalizate pe un LP live.

În 1998 a apărut *Play that Funky Music*, o versiune cover a piesei cu același titlu, apărută în anii '80. Noul lor album se numește GIVING THE GAME AWAY .

Giving The Game Away (1999), Live (1998), The Best Of Thunder (1998), The Thrill Of It All (1997), Live Circuit (1995), Their Finest Hour… And A Bit (1995), Behind Closed Doors (1995), Laughing On Judgement Day (1992), Backstreet Symphony (1990)

Tanita Tikaram

Născută la 12 august 1969, în Munster, Germania, Tanita Tikaram s-a mutat în 1982 cu familia ei în Anglia, stabilindu-se în Basingstoke, Hampshire. Și-a început cariera muzicală la vârsta de 19 ani, compunând o serie de cântece, iar în noiembrie 1987 a cântat pentru prima dată în Londra, la Mean Fiddler. După apariția ei într-un show de televiziune a semnat cu Warner Brothers, la care a realizat ANCIENT HEART, în 1988, un album produs de Rod Argent (ex-Zombies) și muzicianul Peter Van Hooke. *Good Tradition* și *Twist In My Sobriety* au devenit imediat hituri, atât în Marea Britanie cât și în restul Europei. Tikaram a efectuat apoi un turneu de promovare a albumului, după care a realizat unul nou, care cuprinde *We Almost Got It Together* și *Thursday's Child*. LP-ul a ajuns pe poziția a treia în topurile britanice. În 1991, EVERYBODY'S ANGEL a fost înregistrat în Bearsville Studio din Woodstock, fiind coprodus de Van Hooke și Argent. Din grupul de acompaniament al Tanitei a făcut parte și Helen O'Hara (violin). *Only The Ones We Love*, la care a colaborat și Jennifer Warnes (backing vocals), a fost realizată pe single în același an, fiind urmată de cel de-al doilea turneu mondial al Tanitei. În 1992, artista și-a produs singură ELEVEN KINDS OF LONELINESS (al cărui titlu provine de la colecția de povestiri omonimă a lui Richard Yates). A continuat cu LOVERS IN THE CITY, care cuprinde piese ca *Happy Taxi, Feeding The Witches, Bloodlines* și *I Might Be Crying*.

The Cappucino Songs (1998), Songs From An Invisible Woman (1996), Lovers In The City (1995), Eleven Kinds Of Loneliness (1992), Everybody's Angel (1991), The Sweet Keeper (1990), Ancient Heart (1988)

Peter Tosh

Născut Winston Hubert McIntosh, la 19 octombrie 1944, în Westmoreland, Jamaica, Indiile de Vest, d. 11 septembrie 1987, în Kingston, Jamaica. La începutul carierei sale a înregistrat cu trupa lui Bob Marley, The Wailers, iar apoi, ca Peter Tosh sau uneori Peter Touch and The Wailers. A mai colaborat și cu Rita Anderson, care mai târziu a devenit Rita Marley. În 1966, când Bob Marley a plecat în America, el și Neville 'Bunny Wailer' Livingstone au înregistrat atât împreună, cât și separat. Apoi, din cauza unor probleme legale, Peter a petrecut o scurtă perioadă în închisoare. În timp ce nu era cu Wailers, înregistra materiale solo ca *Maga Dog* sau *Leave My Business*, după care, în 1973, a părăsit grupul împreună cu Bunny Wailer și s-a concentrat asupra propriei case de discuri, Intel Diplo HIM (Intelligent Diplomat for His Imperial Majesty). În 1976 a semnat cu Virgin Records. Doi ani mai târziu s-a mutat la The Rolling Stones Records, unde a realizat, împreună cu Mick Jagger, un cover după piesa Temptations, *Don't Look Back*. A urmat albumul BUSH DOCTOR, care s-a vândut destul de bine, în schimb MYSTIC MAN și WANTED, DREAD & ALIVE, nu s-au prea vândut. La casa de discuri EMI a mai realizat trei albume, printre care și NO NUCLEAR WAR. Acesta i-a adus un premiu Grammy la categoria best reggae act, în martie 1988, însă, la vremea aceea, Tosh nu mai era, fiind împușcat mortal în urmă cu un an, în timpul unui jaf petrecut la casa sa din Kingston, în septembrie 1987.

The Best Of Peter Tosh – Dread Don't Die (1996), The Toughest (1988), No Nuclear War (1987), Captured Live (1984), Mama Africa (1983), Wanted Dread Or Alive (1981), Mystic Man (1979), Bush Doctor (1978), Equal Rights (1977), Legalize It (1976)

Toto

Grup din Los Angeles, înființat în 1978, în componența: Bobby Kimball (n. Robert Toteaux, 1947; vocals), Steve Lukather (n. 1957; guitar), David Paitch (n. 1954; keyboards, vocals), Steve Pocaro (n. 1957, d. septembrie 1992; keyboards, vocals), David Hungate (bass) și Jeff Porcaro (n. 1954; drums). Albumul lor din 1979, TOTO, a generat hitul *Hold The Line*, însă cel mai de succes album a fost TOTO IV, recompensat cu un premiu Grammy. Acesta cuprinde hiturile internaționale *Africa* și *Rosanna*, plus un single de Top 10*, I Won't Hold You Back*. În 1985, Kimball și Hungate au fost înlocuiți de Dave Frederikson (n. 1951) și Mike (n. 1955). A urmat albumul ISOLATION și soundtrackul filmului SF, *Dune*, care s-au vândut slab. Grupul a revenit însă în atenția presei când s-a aflat că ei au fost cei care au înregistrat cea de-a doua piesă de pe single-ul SUA For Africa*, We Are The World*. În 1986, cu un nou lead singer, Joseph Williams, trupa a reintrat în topuri cu *I'll Be Over You*, o compoziție Lukather – Randy Goodrun de pe albumul FAHRENHEIT. Doi ani mai târziu, Toto a reintrat în Top 40, cu *Pamela* (de pe THE SEVENTH ONE). După aceasta, Steve Pocaro a revenit la munca de session musician. Jeff Porcaro a murit la data de 4 august 1992, din cauza unui atac de cord, provocat de o reacție alergică la pesticide. El a fost înlocuit de Simon Phillips (drums), pentru turneul britanic ce avea să înceapă. După o pauză destul de lungă, Toto a revenit cu TAMBU, album urmat de XX (1998), care a fost înregistrat în componența: Steve Lukather (lead guitar and vocals), David Paich, (keyboards), Mike Porcaro (bass), Simon Phillips (drums) și Bobby Kimball (vocals).

Pe ultimul lor album, MINDFIELDS, apar Joseph Williams, Steve Pocaro și Bobby Kimball.

Mindfields (1999), XX (1998), Tambu (1996), Kingdom Of Desire (1992), Past To Present (1977-1990), The Seventh One (1988), Fahrenheit (1986), Isolation (1985), Dune (1984), Toto IV (1982), Turn Back (1981), Hydra (1979), Toto (1978)

Traffic

Grup înființat în 1967 în componența: Steve Winwood (n. 12 mai 1948, Birmingham, Anglia; keyboards, guitar, bass, vocals), Chris Wood (n. 24 iunie 1944, Birmingham, Anglia, d. 12 iulie 1983; saxophone, flute), Jim Capaldi (n. 24 august 1944, Evesham, Worcestershire, Anglia; drums, percussion, vocals) și Dave Mason (n. 10 mai 1947, Worcester, Anglia; guitar, vocals). Primul lor single, *Paper Sun*, a devenit repede hit, urmat *de Hole In My Shoe* și tema muzicală a filmului *Here We Go Round The Mulberry Bush*. Mason a plecat după apariția albumului MR FANTASY, însă a revenit la înregistrarea celui de-al doilea, TRAFFIC, de pe care s-au remarcat două din piesele sale, *You Can All Join In* și *Feelin' Alright*. În timpul înregistrării celui de-al treilea album, LAST EXIT, Mason a plecat din nou. În ciuda încercărilor lui Winwood de a ține grupul unit, acesta s-a destrămat, iar Winwood a plecat la Blind Faith, în timp ce restul au făcut echipă cu Mason în Mason, Capaldi, Wood and Frog. The Frog era Mick Weaver (cunoscut și ca Wynder K. Frog). După Blind Faith și o scurtă perioadă alături de trupa lui Ginger Baker, Airforce, Winwood a înființat Mad Shadows, cu Wood și Capaldi. Spre deliciul presei, acesta a devenit încă o dată Traffic. A urmat albumul JOHN BARLEYCORN MUST DIE, înregistrat cu Rick Grech, fost membru Family, Blind Faith și Airforce. În 1971, la realizarea albumului WELCOME TO THE CANTEEN, a fost prezent și Mason. Tot în același an, în grup au venit Jim Gordon (de la Derek & The Dominos; drums) și Reebop Kwaku Baah. A urmat LOW SPARK OF THE HIGH HEELED BOYS (1971) și SHOOT OUT AT THE FANTASY FACTORY din 1973, la care David Hood și Roger Hawkins i-au înlocuit pe Grech și Gordon. Ambele albume au devenit discuri de aur în SUA. După ON THE ROAD a urmat ultimul lor LP, WHEN THE EAGLE FLIES, din 1974, cu Rosko Gee la bass și Gentleman Jim Capaldi la tobe. După 20 de ani, în 1994, grupul s-a reunit, înregistrând FAR FROM HOME, care a fost primit cu multă căldură. A urmat un turneu în SUA alături de Grateful Dead și un turneu european.

Far From Home (1994), Smiling Phases (1991), Live Traffic (1975), Heavy Traffic (1975), When The Eagle Flies (1974), On The Road (1974), Shootout At The Fantasy Factory (1973), The Low Spark Of High Heeled Boys (1971), Welcome To The Canteen (1971), Best Of (1970), John Barleycorn

Must Die (1970), Last Exit (1969), Traffic (1968), Mr. Fantasy (1967), Coloured Rain (1967)

Transvision Vamp

Grup înființat de Wensdy James (n. 21 ianuarie 1966, Londra, Anglia) și Nick Christian Sayer (n. 1 august 1964; guitar), nucleu completat de Tex Axile (n. 30 iulie 1963; keyboards), Dave Parsons (n. 2 iulie 1962; bass) și Pol Burton (1 iulie 1964; drums). După ce au semnat cu MCA Records, Transvision Vamp au realizat în 1987 single-ul *Revolution Baby*, însă abia cu un cover după piesa Holly And The Italians *Tell That Girl To Shut Up* au intrat în topurile britanice, în timp ce următorul single, *I Want Your Love*, a intrat în Top 5. Primul lor album, POP ART, a ajuns și el în Top 5. În 1989 au continuat cu hituri ca *Baby Don't Care*, *The Only One* și *Landslide Of Love*, după care au ajuns în fruntea clasamentelor cu VELVETEEN. Succesul lor s-a sfârșit în 1991, din cauza faptului că MCA a refuzat să le editeze albumul THE LITTLE MAGNETS VERSUS THE BUBBLE OF BABBLE în Marea Britanie. După editarea lui de către o altă casă de discuri, realizările trupei, slabe și sporadice, au dus la destrămarea ei.

Little Magnets Vs The Bubble Of Babble (1991), Velveteen (1989), Pop Art (1988)

Tina Turner

Născută Annie Mae Bullock, la 26 noiembrie 1938, în Brownsville, Tennessee, SUA, Tina Turner a început să cânte încă din copilărie muzică gospel, după care a cântat în cluburile de noapte din St. Louis, unde a fost descoperită de chitaristul Ike Turner în 1956. Tina a intrat în grupul lui ca backing singer, dar a devenit curând lead vocalist. Doi ani mai târziu s-a căsătorit cu Ike, iar grupul lor, Ike & Tina Turner, s-a bucurat de un imens succes în anii '60-'70, cu piese ca *Proud Mary* (1971) și *Nutbush City Limits* (1973). Din cauza comportării din ce în ce mai iraționale a lui Ike, Tina l-a părăsit în timpul unui turneu din 1975. A urmat apariția ei în filmul lui Ken Russell realizat după opera rock TOMMY, a grupului The Who, și o serie de încercări de a-și face o carieră solo. În 1983, grupul britanic Heaven 17 a invitat-o să participe la proiectul BEF, ceea ce a și făcut, realizând o versiune cover după piesa Temptations, *Ball Of Confusion*, care i-a adus un contract de înregistrare cu o casă de discuri majoră, Capitol. Aici a realizat o versiune a cântecului lui Al Green, *Let's Stay Together*, care a intrat în Top 10, în timp ce albumul PRIVATE DANCER a generat un alt hit: *What's Love Got To Do With It*, care a condus în clasamentele americane, a ocupat locul 3 în Marea Britanie și a câștigat două premii Grammy la secțiunile Record Of The Year și Best Pop Vocal Female Performance. Piesa titlu, compusă de Mark Knopfler, a fost de asemenea un mare hit. În 1984, Tina a apărut în filmul *Mad Max Beyond The Thunderdome*, pentru al cărui soundtrack a compus *We Don't Need Another Hero*, un alt hit internațional. În anul următor a cântat în duet cu Mick Jagger la concertul Live Aid și a contribuit la single-ul USA for Africa, *We Are The World*. De atunci, Tina Turner a devenit din ce în ce mai celebră, efectuând o serie de turnee și realizând albume care s-au vândut în milioane de exemplare pe ambele părți ale Atlanticului. În 1985 a scris o autobiografie care a fost ecranizată în 1993 cu titlul *What's Love Got To Do With It*? (rolul Tinei este interpretat de Angela Basett).

În 1991 a apărut compilația SIMPLY THE BEST, care s-a vândut în peste 6 milioane de exemplare. Un an mai târziu, Tina a semnat cu Virgin Records, iar în 1995 a înregistrat, în colaborare cu Bono și The Edge, de la grupul U2, piesa *Golden Eye* (tema muzicală a noului film *James Bond*), urmată în 1996 de albumul WILDEST DREAMS.

Tina Turner locuiește în prezent împreună cu prietenul ei Erwin Bach, în Zurich, Elveția.

Wildest Dreams (1996), The Collected Recordings: Sixties To Nineties (1994), What's Love Got To Do With It (1993), Simply The Best (1991), Foreign Affair (1989), Tina Live In Europe (1988), Break Every Rule (1986), Goes Country (1985), Mad Max: Beyond Thunderdome (1985), Private Dancer (1984), Love Explosion (1979), Rough (1978), Acid Queen (1975), The Country Of Tina Turner (1973), Let Me Touch Your Mind (1973), The Queen (1972)

Twisted Sister

Grup rock înființat în 1976, la New York, în componența: Dee Snider (vocals), Eddie Ojeda (guitar), Mark 'The Animal' Mendoza (bass; ex-Dictators), Jay Jay French (guitar) și Tony Petri (drums), care a fost înlocuit de A.J. Pero (ex-Cities) înainte de înregistrarea albumului de debut, UNDER THE BLADE, realizat inițial de Secret label, de la care a fost preluat de Atlantic Records. A urmat apariția grupului pe scena Festivalului de la Reading. Cel mai bun LP al grupului a fost STAY HUNGRY, care a intrat în Top 20 atât în

SUA, cât și în Marea Britanie și include hitul *I Am, I'm Me*. COME OUT AND PLAY a fost urmat de un turneu dezamăgitor, după care Pero a părăsit grupul, fiind înlocuit de Joey 'Seven' Franco (ex-Good Rats). Muzica lor a devenit mult mai melodică pe LOVE IS FOR SUCKERS, după care contractul cu Atlantic s-a sfârșit. După desființarea trupei, în 1987, Snider a înființat Desperado.

În 1998, Snider, Jay Kay French, Marc Mendoza, Eddie Ojeda și A.J. Pero au înregistrat *Heroes Are Hard To Find* pentru coloana sonoră a filmului *Strangeland*, în care joacă și Dee Snider. Un an mai târziu, membrii grupului s-au hotărât să refacă Twisted Sister.

Live At Hammersmiths (1994), Big Hits And Nasty Cuts – Best Of (1992), Love Is For Suckers (1987), Come Out And Play (1985), Stay Hungry (1984), You Can't Stop Rock 'N' Roll (1983), Under The Blade (1982)

Bonnie Tyler

Născută Gaynor Hopkins, la 8 iunie 1951, în Skewen, Țara Galilor, Tyler a început să cânte după ce a câștigat un concurs din 1970. A luat la rând cluburile și alte localuri, împreună cu trupa soul The Mumbles. Din cauza unei operații pe corzile vocale din 1976, vocea sa a căpătat un timbru care a atras atenția compozitorilor și producătorilor Ronnie Scott și Steve Wolfe, care i-au compus *Lost In France* și *It's A Heartache*, vândut în milioane de exemplare în SUA. *Married Men* (din filmul *The World Is Full Of Married Men*) a fost un hit minor, iar în 1981 Tyler a semnat cu CBS, unde a colaborat cu producătorul Steinman. Acesta a creat *Total Eclipse Of The Heart*, care a ajuns number 1 pe ambele părți ale Atlanticului. *Faster Than The Speed Of Night* a fost un nou hit number 1 în Marea Britanie. În 1984, Tyler a cântat în duet cu Shakin' Stevens *A Rockin' Good Way* și temele muzicale ale filmelor *Holding Out For A Hero* (care a pătruns în Top 10) britanic și *Metropolis (Here She Comes)*. Steinman a aranjat un duet Tyler-Todd Rundgren, *Loving You's A Dirty Job But Someone's Got To Do It* (1986), după care Desmond Child i-a produs HIDE YOUR HEART, din 1988. După doi ani de absență, solista a semnat cu Hansa Records din Germania, la care a realizat BITTERBLUE, un mare hit european. Printre cei care s-au ocupat de producția și compunerea pieselor de pe album se numără Nik Kershaw, Harold Faltermeyer și Giorgio Moroder.

All In One Voice (1998), Free Spirit (1995), Portrait Of Bonnie Tyler (1994), Silhouette In Red (1993), Angel Heart (1992), Bitterblue (1991), Total Eclipse Of The Heart (1989), Hide Your Heart (1988), Notes From America (1988), Secret Dreams & Forbidden Fire (1986), Faster Than The Speed Of Night (1983), Very Best Of (1981), Goodbye To The Island (1981), Diamond Cut (1979), It's A Heartache (1978), The World Starts Tonight (1977)

Type O Negative

Grup înființat în 1988, la New York, de Peter Steele (vocals, bass). Din componența grupului mai fac parte Josh Silver (Keyboards), Kenny Hickey (guitar) și Johnny Kelly (drums). Muzica lor combină elemente de heavy metal, gothic rock, industrial music și psychedelia. Cel de-al doilea album al lor, ORIGIN OF THE FECES cuprinde piese ca 'You Suck'. Trupa a făcut numeroase turnee cu grupuri ca Nine Inch Nails, Jackyl, Danzig și Mötley Crüe. BLOODY KISSES a fost un succes și a dus la reeditarea albumului ORIGIN OF THE FECES. De pe LP s-au remarcat *Black No.1* și *Christian Woman*.

October Rust (1996), Bloody Kisses (1993), Origin Of The Feces (1992), Slow, Deep And Hard (1991)

U

U2

Cariera acestui grup a început la Dublin, în anul 1977. Bono (n. Paul Hewson, 10 mai 1960, Dublin, Irlanda; vocals), The Edge (n. David Evans, 8 august 1961, Barking, Essex; guitar), Adam Clayton (n. 13 martie 1960, Chinnor, Oxfordshire, Anglia; bass) și Larry Mullen (n. 1 octombrie 1960, Dublin, Irlanda; drums) au cântat inițial piese Rolling Stones și Beach Boys într-un grup numit mai întâi Feedback, apoi Hype și, în sfârșit, U2. În 1978 au câștigat un concurs mu-

zical în Limerick și, ca urmare, au semnat un contract cu CBS din Irlanda, la care au debutat cu un EP: U2:3, care conține piesa *Out Of Control* (1979), devenită number 1 în topurile irlandeze. *Another Day* (1980) a intrat de asemenea în topuri. Island Records din Marea Britanie i-a luat apoi sub contract și le-a editat single-ul *11 O'Clock Tick Tock*, care însă nu a intrat în clasamente. După încă două: *A Day Without Me* și *I Will Follow*, U2 a realizat primul album: BOY, urmat de un turneu în Marea Britanie și SUA. Întorși în Anglia, au înregistrat *Fire* și *Gloria*, urmate de OCTOBER.

În 1983, U2 au ajuns în Top 10 în Marea Britanie cu *New Year's Day*, un cântec inspirat de mișcarea poloneză Solidaritatea. Cu WAR și UNDER A BLOOD RED SKY și-au întărit poziția în clasamentele muzicale, asigurându-și intrarea în SUA. În 1984, Bono a cântat în duet cu Bob Dylan la concertul acestuia din Slane Castle, iar U2 au înființat propria casă de discuri: Mother Records. THE UNFORGETTABLE FIRE, produs de Brian Eno și Daniel Lanois, conține *Pride (In The Name Of Love)*. Trupa a apărut la Live Aid, Ireland's Self Aid, s-a implicat în proiectele Amnesty International și a apărut pe single-ul anti-apartheid al lui Little Stevens, *Sun City*.

În 1987, după un turneu mondial, U2 a realizat THE JOSHUA TREE, care a intrat pe primul loc, atât în topurile britanice, cât și în cele americane. În anul următor, Bono și The Edge au apărut pe albumul Roy Orbison, MYSTERY GIRL, iar trupa a înregistrat RATTLE AND HUM, album acompaniat și de un film cu același titlu. Grupul a realizat apoi pentru albumul tribut Cole Porter, RED HOT + BLUE, piesa *Night And Day*.

În 1991, *The Fly* a intrat pe prima poziție în clasamentele britanice. ACHTUNG, BABY și ZOOROPA au confirmat încă o dată popularitatea și talentul grupului. Piesa *Hold Me, Thrill Me, Kiss Me, Kill Me* a fost inclusă în coloana sonoră a filmului Batman Forever, devenind în același timp cunoscută în toate țările.

The Best Of 1980-1998 (1998), Pop (1997), The Philadelphia Interviews (1993), Zooropa (1993), Even Better Than The Real Thing – Remixes (1992), Who's Gonna Ride Your Wild Horses (1992), Achtung, Baby (1991), Rattle And Hum (1988), The Joshua Tree (1987), Wide Awake In America (1985), The Unforgettable Fire (1984), Under A Blood Red Sky (1983), War (1983), 2 Sides Live (1981), October (1981), Boy (1980)

UB40

Grup reggae britanic a cărui denumire provine de la formularele de șomaj din Marea Britanie. Componenții grupului sunt frații Robin (n. 25 decembrie, 1954, Birmingham, Anglia; lead guitar) și Ali Campbell (n. 15 februarie, 1959, Birmingham, Anglia; vocals, guitar), fiii cântăreților folk Lorna și Ian Campbell, plus Earl Falconer (n. 23 ianuarie 1957, în Birmingham, Anglia; bass), Mickey Virtue (n. 19 ianuarie 1957, Birmingham, Anglia; keyboards), Brian Travers (n. 7 februarie, 1959; saxophone), Jim Brown (n. 21 noiembrie, 1957; drums) și Norman Hassan (n. 26 ianuarie 1958, Birmingham, Anglia; percussion). Au debutat cu albumul SIGNING OFF, iar un an mai târziu au înființat propria lor casă de discuri, DEP International, la care au realizat *One In Ten*, o piesă de protest împotriva șomajului. LABOUR OF LOVE este o colecție de versiuni cover, care le-a adus primul number 1: *Red Red Wine* (1983), piesă compusă de Neil Diamond și mare hit pentru Tony Tribe în 1969.

GEFFREY MORGAN (LOVES WHITE GIRLS) a intrat pe poziția a treia în topurile britanice și a generat hitul Top 10 *If It Happens Again*. *I Got You Babe* (1986), un hit Sonny & Cher, a fost cântată în duet de Ali Campbell și Chrissie Hynde de la Pretenders.

RAT IN THE KITCHEN include *Sing Our Own Song*, cu Herb Alpert (trumpet). În 1988, trupa a cântat *Red Red Wine* la celebrul concert Nelson Mandela, de pe Wembley. Discografia lor s-a îmbogățit cu single-uri ca: *Homely Girl* (1989) și *Kingston Town* (1990), de pe LABOUR OF LOVE II, care s-a vândut în peste 5 milioane de exemplare în întreaga lume. În 1990, Campbell a cântat în duet cu Robert Palmer piesa lui Bob Dylan *I'll Be Your Baby Tonight* și o piesă Temptations, *The Way You Do The Things You Do*.

În 1993 o versiune a piesei *I Can't Help Falling In Love With You* a ajuns number 1 în UK.

Labour Of Love III (1998), Guns In The Ghetto (1997), The Best Of UB40 Vol. 2 (1995), Can't Help Falling In Love (1993), Promises And Lies (1993), Labour Of Love II (1989), UB40 (1988), The Best Of UB40, Vol. 1 (1987), CCCP – Live In Moscow (1987), Rat In The Kitchen (1986), Little Baggariddim (1985), Geffry Morgan (1984), 1980-83 (1983), Labour Of Love (1983), Live (1983), Present Arms In Dub (1981), Present Arms (1981), Signing Off (1981)

UFO

Trupă heavy metal înființată în 1969, în componența: Andy Parker (drums), Phil Mogg (n. 1951, Londra, Anglia; vocals), Pete Way (bass) și Mick Bolton (guitar). Numită inițial Hocus Pocus, iar apoi UFO, trupa a realizat trei albume care au avut succes mai ales în Germania și Japonia. În 1974, Bolton a plecat, iar cel care l-a înlocuit a fost Larry Wallis (ex-Pink Fairies), urmat de Bernie Marsden și, în sfârșit, de Michael Schenker, fratele lui Rudolph, de la Scorpions. La Chrysalis Records au înregistrat apoi PHENOMENON, album ce cuprinde deja clasicele: *Rock Bottom* și *Doctor, Doctor*. În 1976, au fost cooptați în grup Danny Peyronel (ex-Heavy Metal Kids) și, mai târziu, Paul Raymond (ex-Savoy Brown). Și-au consolidat succesul cu albumele LIGHTS OUT și STRANGERS IN THE NIGHT, ultimul fiind un album live înregistrat în timpul turneului american din 1977. Datorită unor neînțelegeri, Schenker a părăsit echipa în 1978, pentru a se alătura din nou grupului Scorpions și, mai târziu, pentru a forma MSG. A fost înlocuit de Paul Chapman (ex-Lone Star), dar succesul grupului nu a mai fost același. Apoi, Paul Raymond a plecat la MSG, în 1980, fiind înlocuit în UFO de Neil Carter (ex-Wild Horses). Pete Way a părăsit și el grupul după apariția LP-ului MECHANIX, locul lui fiind luat de Paul Gray (ex-Eddie And The Hot Rods, The Damned; bass).

Din păcate, nici această formulă n-a rezistat și, după albumul MAKING CONTACT, în 1983 grupul a plecat într-un turneu de rămas bun în Marea Britanie.

Doi ani mai târziu, Mogg a refăcut UFO, cu Raymond și Gray, plus Jim Simpson (ex-Magnum; drums) și chitaristul japonez Atomic Tommy M. În această formulă au înregistrat MISDEMEANOR, din păcate fără succes, ceea ce a dus la o nouă despărțire, care a durat până în 1991, când UFO erau: Mogg, Way, Lawrence Archer (ex-Grand Slam; guitar) și Clive Edwards (ex-Wild Horses, drums). Albumul HIGH STAKES AND DESPERATE MEN a încercat să recâștige inima fanilor și succesul de altădată, dar din păcate fără prea mare convingere.

Live (1999), X-Factor: Out There & Back (1998), On With The Action (1998), Parker's Birthday (1996), Walk On Water (1995), Heaven's Gate (1995), Lights Out In Tokyo (1994), BBC Radio One Live In Concert (1992), Essential UFO (1992), High Stakes & Dangerous Men (1991), Ain't Misbehavin' (1989), The Best Of The Rest (1988), Misdemeanor (1985), Making Contact (1983), Mechanic (1982), The Wild, The Willing & The Innocent (1981), No Place To Run (1980), Profile (1979), Obsession (1978), Strangers In The Night (1978), Lights Out (1977), No Heavy Petting (1976), Force It (1975), Phenomenon (1974), Live (1972), Flying (1971), UFO 1 (1971)

Ugly Kid Joe

Trupă înființată în Isla Vista, California, SUA, în 1989, de Whitfield Crane (vocals), Klaus Eichstadt (guitar) și Mark Davis (drums), plus Roger Lahr (guitar) și Cordell Crockett (bass), ultimii doi fiind veniți în trupă în 1991. Au debutat cu mini-albumul AS UGLY AS THEY WANNA BE, care s-a vândut în 2 milioane de exemplare în SUA, conținând piesa *Everything About You*, care apare și în coloana sonoră a filmului *Wayne's World*. Albumul AMERICA'S LEAST WANTED a produs alte hituri, precum *Neighbor* și *Cats In The Cradle*. Cel de-al doilea album a fost înregistrat în 1994, într-o casă închiriată din Santa Ynez, California, cu noii veniți în trupă, Dave Fortman (ex-Sugartooth), care l-a înlocuit pe Lahr, și Shannon Larkin (ex-Wrathchild America, Souls At Zero; drums), care l-a înlocuit pe Davis.

Motel California (1996), Menace To Sobriety (1995), America's Least Wanted (1992), As Ugly As They Want To Be (1991)

Ultravox

Grup electro-rock înființat în 1974, în componența: John Foxx (n. Dennis Leigh, în Chorley, Lancashire, Anglia; vocals), Steve Shears (guitar), Warren Cann (n. 20 mai 1952, în Victoria, Canada; drums), Chris Cross (n. Christopher Allen, 14 iulie 1952; bass) și Billy Currie (n. 1 aprilie 1952; keyboards, synthesizer, violin).

În 1976 au semnat cu Island Records, primul lor LP fiind produs de Brian Eno. În 1978, Shears a fost înlocuit cu Robin Simon, după care au realizat SYSTEMS OF ROMANCE, album a cărui slabă vânzare a dus la desfacerea contractului cu Island, Simon și Foxx părăsind grupul. Ultravox s-a destrămat, însă Currie, Midge Ure (n. James Ure, 10 octombrie 1953, Cambuslang, Strathclyde, Scoția; vocals, guitar) și Cross au decis să refacă grupul. Chrysalis Records a devenit noua lor casă de discuri, la care au realizat single-uri ca *Sleepwalk* și *Passing Strangers*, cu un succes minor. Abia cu *Vienna* au reușit să aibă parte de succesul binemeritat, care îi ocolise atâta vreme. Lansată în 1981, piesa a intrat pe locul doi în topurile britanice. Au urmat o serie de hituri Top 20, printre

care *All Stood Still* (1981), *Reap The Wild Wind* (1982) și *Dancing With Tears In My Eyes* (1984). Apoi, Ure a început să fie mai mult preocupat de propria lui carieră, iar în 1986, când a fost editat albumul U-VOX, Billy Currie era deja liderul grupului. Un nou Ultravox a fost repus pe picioare în 1993, o dată cu venirea lui Tony Fennelle (vocals), însă albumul înregistrat în această formulă nu s-a bucurat de o critică favorabilă. REVELATION a trecut aproape neobservat.

Rare Vol. 1, 2 (1994), Peel Sessions (1988), U-Vox (1986), The Collection (1985), Lament (1984), The Collection (1984), Quartet (1982), Rage In Eden (1981), Vienna (1980), Three Into One (1980), Systems Of Romance (1978), HaHaHa (1977), Ultravox (1977)

Uriah Heep

Grup rock înființat de David Byron (n. 29 ianuarie 1947, în Epping, Essex, Anglia, d. 28 februarie,1985; vocals) și Mick Box (n. 8 iunie, 1947, în Walthamstow, Londra, Anglia; guitar, vocals). Trupa a fost mai întâi intitulată Spice și mai târziu Uriah Heep, o dată cu venirea lui Ken Hensley (n. 24 august 1945, Londra, Anglia; guitar, keyboards) și a lui Paul Newton (n. 1946, Andover, Anglia; bass). La tobe s-au perindat Alex Napier, urmat de Nigel Olsson. Au debutat cu VERY 'EAVY, VERY 'UMBLE, în 1970, la tobe trecând după îndelungi audiții, Keith Baker, care apare pe SALISBURY, dar care s-a retras imediat după apariția albumului. În decursul anului 1971, componența trupei s-a schimbat din nou: Lee Kerslake l-a înlocuit pe Ian Clarke, iar Mark Clarke, pe Paul Newton, la bass, dar numai pentru câteva luni, când Gary Thain (n. 15 mai 1948, Wellington, Noua Zeelandă, d. 19 martie 1976; ex-Keef Hartley Band) i-a luat locul. Grupul a înregistrat cinci albume, începând cu DEMONS AND WIZARDS, primul care a intrat în topurile americane. Au urmat THE MAGICIAN'S BIRTHDAY, dublul LP URIAH HEEP LIVE, apoi SWEET FREEDOM, WONDERWORLD și RETURN TO FANTASY. În 1975, Gary Thain a fost concediat. El a murit în anul următor, din cauza unei supradoze de droguri. A fost racolat John Wetton, (ex-King Crimson, Family și Roxy Music; bass). RETURN TO FANTASY, realizat în noua formulă, a intrat în Top 10. Wetton a plecat un an mai târziu, când grupul a fost foarte aproape de destrămare. Hensley a plecat în timpul unui turneu american din vara lui 1976, iar Byron a fost și el mai mult forțat să părăsească grupul. El a cântat apoi cu Rough Diamond și a realizat câteva albume solo.

John Lawton (vocals, ex-Lucifer's Friend) a debutat pe albumul FIREFLY. La fel și Trevor Bolder (bass). Formula însă nu a rezistat nici de această dată. John Sloman (vocals, ex-Lone Star) a cântat pe CONQUEST, după care Hensley a revenit, însă a plecat din nou, lăsându-l pe Mick Box la conducerea acestuia. Uriah Heep s-a format din nou după o scurtă pauză, cu Box, Kerslake, John Sinclair (keyboards), Bob Daisley (bass) și Peter Goalby (vocals, ex-Trapeze). Daisley a plecat în 1983, fiind înlocuit de Bolder, care a revenit în grup. În 1984, după falimentul casei de discuri Bronze, grupul a semnat cu Portrait Records din SUA. În 1987, au fost prima trupă heavy metal care a cântat la Moscova și, bineînțeles au avut loc și noi schimbări: au fost cooptați Bernie Shaw (vocals) și Phil Lanzon (keyboards).

Sonic Origami (1999), King Biscuit Flower Hour Presents (1997), Sea Of Light (1995), Live In Moscow (1994), Still 'Eavy, Still Proud (1990), Raging Silence (1989), Live In Moskow (1988), Different World (1988), Equator (1985), Head First (1983), Abominog (1982), Wonderful (1980), Conquest (1980), Live In Europe 1979 (1979), Fallen Angel (1978), Firefly (1977), Innocent Victim (1977), Best Of (1976), High And Mighty (1976), Return To Fantasy (1975), Live At Shepperton 74 (1974), Wonderworld (1974), Sweet Freedom (1973), Uriah Heep Live (1973), Demons And Wizards (1972), The Magician's Birthday (1972), Look At Yourself (1971), Salisbury (1971), Uriah Heep (1970), Very 'umble Very 'eavy (1970)

US3

Înființat în 1993, de Geoff Wilkinson și Mel Simpson, grupul a debutat cu *And The Band Played Boogie* și cu un album care îi are ca oaspeți pe Tukka Yoot (n. Jamaica), Kobie Powell, Rahsaan Gerald Presencer, Dennis Rollins, Tony Remy și Steve Williamson. LP-ul a fost precedat de single-urile *Cantaloop* și *Riddim*, primul dintre ele fiind inclus în coloana sonoră a filmelor *Super Mario Bros* și *Jimmy Hollywood*. În 1994, US3 au realizat cel de-al doilea album și au colaborat cu Ragga Twins.

Broadway & 52nd (1997), Cantaloop (EP, 1993), Hand On The Torch (1993)

V

Steve Vai

S-a născut la 6 iunie 1960, în Long Island, New York, SUA, și a început să cânte la clape, după care a trecut la chitară, luând lecții de la profesorul Joe Satriani, care și-a lăsat amprenta pe stilul muzical al tânărului Steve Vai. A studiat jaz și muzică clasică la colegiul muzical Berklee din Boston, Massachusetts, după care, în 1979, s-a stabilit în Los Angeles, California. La numai 18 ani, a fost recrutat de Frank Zappa în trupa sa, ca și chitarist. În 1984 și-a construit propriul studio de înregistrări, unde a realizat piese ce au apărut pe albumul FLEX-ABLE. Un an mai târziu, Vai l-a înlocuit pe Yngwie Malmsteen în Alcatrazz, după care a cântat în trupa lui David Lee Roth iar apoi cu Whitesnake. PASSION AND WARFARE a fost realizat în 1990 și i-a adus tânărului Steve recunoaștere internațională, ajungând pe locul 18 în topul Billboard și fiind recompensat cu discul de aur. În 1993 a înființat propria lui trupă, Vai, cu Devin Townsend (vocals), T.M. Stevens (bass) și Terry Bozzio (drums), iar trei ani mai târziu a realizat EP-ul ALIEN LOVE SECRETS. A urmat FIRE GARDEN (1996), pe care Steve cântă și la voce, iar apoi un album de Crăciun – MARRY AXEMANS – pe care mai apar Kenny Wayne Shepperd, Joe Satriani, Richie Sambora și alții. În 1998 a apărut o nouă variantă, remixată, a primului său album.

Steve Vai a apărut și în filmul *Crossroads*, în care a interpretat rolul unui chitarist pe nume Jack Butler.

Flex-able Leftovers (1998), Fire Garden (1996), Alien Love Secrets (EP, 1995), Sex And Religion (1993), Passion & Warfare (1990, Flex-Able (1984)

Van Der Graaf Generator

Trupă britanică înființată în 1967, la Manchester University din Anglia, de Christopher John Judge-Smith (cel care i-a și dat numele; drums), Nick Peame (keyboards) și Peter Joseph Andrew Hammill (vocals, lyrics). A completat formula Keith Ellis (bass, ex-Koobas), iar apoi au venit Guy Randolph Evans (în locul lui Smith) și, în locul lui Peame, Hugh Robert Banton (keyboard). Primul single pe care l-au înregistrat se numește: *People You Were Going To/Firebrand*, după care membrii grupului au colaborat la albumul compus de Hammill, THE AEROSOL GREY MACHINE.

În 1969, Ellis a fost înlocuit de Nic Potter (ex-Misunderstood) și David Jackson (wood-winds), iar trupa a înregistrat un al doilea album, care a intrat în topurile britanice și a fost urmat de un turneu (fără Potter, ci cu Lindisfarne) și o apariție la festivalul Plumpton Blues. Albumul H TO H a fost înregistrat practic în pauzele dintre concerte și a apărut în 1970. După THE EMPEROR IN HIS WAR-ROOM AND LOST, Nic a plecat. Grupul a mai înregistrat PAWN HEARTS, dar în 1971 s-a destrămat, Hammill și-a lansat propria carieră, înregistrând peste cinci albume, după care grupul s-a refăcut în 1975, pentru a susține un turneu în Franța. Formula a fost completată de această dată de Graham Smith (violin), o dată cu plecarea lui Banton și a lui Jackson din 1976. Din păcate, nici această componență nu a ținut foarte multă vreme. În 1978, după dublul album live, VITAL, Van Der Graaf Generator s-a desființat definitiv.

La data de 3 noiembrie 1996 grupul s-a reunit pentru un concert la Union Chapel din Highbury Islington, Londra. A fost prima lor apariție publică după 19 ani.

Vital (1978), The Quiet Zone/The Pleasure Dome (1977), Still Life (1976), World Record (1976), Godbluff (1975), Pawnhearts (1970), H To He Who Am The Only One (1970), The Least We Can Do Is Wave To Each Other (1969), Aerosol Grey Machine (1969)

Van Halen

Trupă heavy metal înființată în Pasadena, California, în 1973, de Edward (Eddie) Van Halen (n. 26 ianuarie 1957, în Nijmegen, Olanda; guitar, keyboards), Alex Van Halen (n. 8 mai 1955, în Nijmegen, Olanda; drums), Michael Anthony (n. 20 iunie 1955, în Chicago, Illinois, SUA; bass), foști membri Broken Combs, și Dave Lee Roth (n. 10 octombrie 1955, în Bloomington, Indianapolis, SUA, ex-Real Ball Jets; vocals). La început s-au intitulat Mammoth, specializându-se în interpretarea de versiuni cover ale unor piese din anii ’60 și ’70, pe lângă piesele lor, cu care au luat cu asalt

barurile și cluburile din Los Angeles. Văzându-i și auzindu-i cântând, Gene Simmons (basistul grupului Kiss) a fost foarte impresionat și a decis să producă un demo Mammoth, care a fost însă respins de majoritatea caselor de discuri din SUA. Constatând apoi că mai exista o trupă cu același nume, membrii grupului au optat pentru Rat Salade, iar apoi, la sugestia lui Roth, s-au intitulat simplu: Van Halen. Simmons l-a convins pe producătorul Ted Templeman să vorbească cu cei de la Warner Brothers Records să le acorde o șansă. Așa a înregistrat Van Halen primul său LP apărut în 1978, care a fost foarte bine primit, vânzându-se într-un an în mai bine de 2 milioane de exemplare. Eddie Van Halen a primit în 1978 premiul Best New Guitarist Of The Year, acordat de revista Guitar Player. Următorul album, VAN HALEN II, a avut același succes. Nu mai prejos au fost și WOMEN AND CHILDREN FIRST și FAIR WARNING. DIVER DOWN, deși n-a fost un album strălucit, a obținut totuși platina, la fel ca și celelalte. LP-ul 1984 a generat hitul *Jump*, number 1 în topul Billboard și a rămas vreme de 5 săptămâni pe locul 2 în clasamentele americane. Tot atunci, Eddie Van Halen a cântat alături de Michael Jackson pe piesa acestuia, *Beat It*. De asemenea, Eddie a mai colaborat cu Private Life și Steve Lukather. Roth a părăsit Van Halen în 1985 pentru a se dedica unei cariere solo, iar în locul său a venit Sammy Hagar (n. 13 octombrie 1947, în Monterey, California, SUA, ex-Montrose; vocals). A urmat albumul 5150, al cărui nume derivă de la codul poliției pentru criminalii nebuni și de la numele studioului de înregistrări al lui Eddie Van Halen. Albumul a fost primul lor number 1 și cel mai bine vândut până la acea dată. Au urmat OU812, UNLAWFUL CARNAL KNOWLEDGE sau F.U.C.K., un LP live și BALANCE, toate excelent primite.

Deși o trupă înființată în anii '70, Van Halen continuă să-și mențină statutul de vedetă și în anii '90. În 1997 l-au cooptat la voce pe Gary Cherone de la Extreme, în locul lui Sammy Hagar, care și-a relansat cariera solo.

Van Halen III (1998), Best Of: Vol. 1 (1996), Balance (1995), Van Halen Live: Right Here, Right Now (1993), For Unlawful Carnal Knowledge (1991), Ou812 (1988), 5150 (1986), 1984 (1984), Diver Down (1982), Fair Warning (1981), Women& Children First/Fair Warning (1981), Women And Children First (1980), Van Halen II (1979), Van Halen (1978)

Luther Vandross

Născut Luther Ronzoni Vandross, la 20 aprilie 1951, în New York City, New York, SUA, într-o familie interesată de gospel și soul. Prima sa trupă a alcătuit-o în timp ce mai era încă la școală, după care a lucrat cu o trupă teatrală, Listen My Brother. Mai târziu, prietenul său Carlos Alomar l-a invitat să cânte alături de el în studio, la înregistrarea albumului lui David Bowie, YOUNG AMERICANS. Vandross l-a impresionat pe acesta atât de tare încât a fost invitat să cânte în deschiderea concertelor din turneul american de promovare a albumului, ceea ce i-a deschis lui Luther calea spre afirmare, el devenind curând foarte căutat de artiști precum Chaka Khan, Ringo Starr, Barbra Streisand și Donna Summer, casa de discuri Cotillion oferindu-i și un contract de înregistrări. La această casă a realizat două albume, care însă n-au făcut foarte mare vâlvă. Vandross a mai colaborat cu Quincy Jones, Patti Austin, Gwen Guthrie, Chic și Sister Sledge. A compus de asemenea și single-uri pentru reclame, iar colaborarea sa cu grupul de studio Change s-a concretizat în realizarea albumului GLOW OF LOVE, care a generat două single-uri Top 20: *Glow Of Love* și *Searchin'*.

După ce s-a mutat la CBS/Epic Records, a realizat *Never Too Much*, number 1 în topurile R&B, în timp ce albumul care a acompaniat single-ul a ajuns în Top 20 în SUA. O serie de duete, ca cele cu Cheryl Lynn (*If This World Was Mine*) și Dionne Warwick (*How Many Times Can We Say Goodbye*) i-au crescut popularitatea, iar piesele *Stop To Love* (1986) și un duet cu Gregory Hines, *There's Nothing Better Than Love* (1987) i-au adus încă două locuri întâi în clasamente. Albumele GIVE ME THE REASON și ANY LOVE au ajuns amândouă în Top 3 britanic.

În afară de propria sa activitate muzicală, Luther Vandross s-a făcut cunoscut și ca producător, el realizând albume pentru Dionne Warwick, Diana Ross și Whitney Houston.

Always & Forever-Classics (1998), Your Secret Love (1996), Songs (1994), Never Let Me Go (1993), Power Of Love (1991), Best Of Luther Vandross...The Best Of Love (1989), Any Love (1988), Give Me The Reason (1986), The Night I Fell In Love (1985), Busy Body (1983), Forever, For Always, For Love (1982), Never Too Much (1981)

Vangelis

Născut Evangalos Odyssey Papathanassiou, la 29 martie 1943, Valos, Grecia, Vangelis a cântat pentru prima dată în public la vârsta de numai 6 ani. În anii '60 a cântat cu grupul pop Formynx, după care a înființat Aphrodite's Child cu Demis Roussos (vocals) și Lucas Sideras (drums). Împreună s-au mutat la Paris, unde au realizat RAIN AND TEARS. În 1972, după destrămarea grupului, Vangelis s-a concentrat asupra muzicii electronice, compunând muzică de film pentru documentarele lui Frederic Rossif. Și-a construit apoi la Londra un studio, unde a înregistrat HEAVEN AND HELL, un hit Top 40 în Marea Britanie, ALBEDO 0:39, care include vocea astronauților aterizând pe lună, precum și piesa *Pulstar*. Întors în Grecia în 1978, Vangelis a colaborat cu actrița Irene Papas la crearea unor piese tradiționale, bizantine și grecești, după care a cântat cu Jon Anderson de la Yes, care mai apăruse și pe albumul lui, HEAVEN AND HELL. Ca Jon & Vangelis au avut un mare succes internațional cu piese precum *I Hear You Now* (1980) și *I'll Find My Way Home* (1982). În anul următor s-a dedicat muzicii de film și albumului CHARIOTS OF FIRE. Au urmat compoziții pentru filmele lui Kuruhara, ANTARCTICA, cu Ridley Scott (*Bladerunner*), Costas-Gavras (*Missing*) și Donaldson (*The Bounty*). În 1988 a semnat cu Arista Records, la care a realizat DIRECT, primul dintr-o serie de albume improvizate și înregistrate simultan. A mai compus muzică pentru filmele *Bitter Moon* și 1492: THE CONQUEST OF PARADISE.

Portraits (1997), Voices (1995), Greatest Hits (1994), 1492: Conquest Of Paradise (1994), Blade Runner (1994), The City (1991), Themes (1989), Antarctica (1988), Direct (1988), The Mask (1985), Invisible Connection (1985), Ignacio (1985), Magic Moments (1985), Soil Festivities (1984), Chariots Of Fire (1982), To The Unknown Man (1981), Opera Sauvage (1981), See You Later (1980), China (1979), Odes (1979), Beaubourg (1978), Hyphothesis (1978), Best Of (1978), Spiral (1977), The Vangelis Radio Special (1976), Albedo 0:39 (1976), Heaven And Hell *(1975), Cosmos (soundtrack, 1974), Earth (1974), L'Apocalypse Des Animaux (1973), Dragon (1971)*

Stevie Ray Vaughan

S-a născut la 3 octombrie 1954, în Dallas, Texas, SUA și s-a stins din viață la 27 august 1990, în East Troy, Wisconsin, SUA. Influențat de fratele său mai în vârstă, Jimmie (de la Fabulous Thunderbirds), chitaristul a cântat în diverse trupe școlare, după care s-a mutat în Austin (1972), unde a cântat cu The Nightcrawlers și cu Paul Ray And The Cobras. În 1977 a înființat Triple Threat Revue, cu Lou Ann Barton (vocals), iar doi ani mai târziu, tot alături de Lou, Double Trouble. Din aceasta mai făceau parte Chris Layton (drums) și Tommy Shannon (bass, ex-Johnny Winter). În această formulă au cântat în 1982 la Montreux Jaz Festival, unde Vaughan a fost racolat de David Bowie pentru înregistrarea albumului acestuia LET'S DANCE (1983). Revenit la trupa sa, Vaughan a realizat TEXAS FLOOD și COULDN'T STAND THE WEATHER, primul lui album de platină. În 1985, trupa a câștigat un premiu Grammy pentru contribuția la antologia BLUES EXPLOSION.

Pentru albumul SOUL TO SOUL a fost cooptat Reese Wynans (keyboards). Între timp, Vaughan a mai înregistrat cu James Brown, Johnny Copeland și Lonnie Mack. În aceeași perioadă însă a început și el, ca mulți alții, să devină dependent de droguri, iar după albumul LIVE ALIVE a trebuit să se interneze într-un centru de dezintoxicare din Georgia. Restabilit, a înregistrat IN STEP, recompensat cu un Grammy. În 1990, el și fratele său au colaborat cu Bob Dylan, la albumul FAMILY STYLE și au fost oaspeții lui Eric Clapton în turneul său american. Vaughan a murit în 1990, la East Troy, Wisconsin, SUA când, nerăbdător să se întoarcă la Chicago după un concert Clapton din Milwaukee, a renunțat la zborul cu elicopterul în favoarea călătoriei cu o mașină, care însă, din cauza ceței, s-a răsturnat. După moartea lui, i-a fost construită o statuie de bronz, înaltă de 9 picioare, în orașul lui natal, Austin.

Greatest Hits (1995), In The Beginning (1992), The Sky Is Crying (1991), Family Stile (1990), In Step (1989), Live Alive (1986), Soul To Soul (1985), Couldn't Stand The Weather (1984), Texas Flood (1983)

Suzanne Vega

Născută la 12 august 1959, în New York City, New York, SUA, Suzanne Vega a studiat la High School For the Performing Arts și la Barnard College, cântând în același timp piesele proprii în cluburi folk din New York. În 1984 a semnat cu A&M Records, a înregistrat primul ei album cu Lenny Kaye (guitar, ex-Patti Smith). *Marlene On The Wall* a devenit hit. În 1987 a reușit să atragă și mai mult atenția cu *Luka*, iar piesa *Left Of Center* a fost inclusă în coloana sonoră a filmului

Pretty In Pink. La cel de-al treilea LP, Vega a colaborat cu Anton Sanko (keyboard). În 1990, *Tom's Diner*, de pe SOLITUDE STANDING, a devenit un hit în Marea Britanie, după ce fusese prelucrat de grupul DNA. Remixată de Alan Coulthard pentru A&M, aceasta a dus la realizarea TOM'S ALBUM (1991), dedicat în întregime piesei, prelucrate de grupul R.E.M. și rapperul Nikki D.

Tired And True: The Best Of Suzanne Vega (1998), Nine Objects Of Desire (1996), 99.9 F (1992), Days Of Open Hand (1990), Solitude Standing (1987), Suzanne Vega (1985)

Velvet Underground

Grup al anilor '60 compus din: Lou Reed (n. 2 martie 1942, în Freeport, Long Island, New York, SUA; vocals, guitar), John Cale (n. 5 decembrie 1940, în Crynant, West Glamorgan, Wales; viola/ bass/organ), Sterling Morrison (n. 29 august 1942, în East Meadow, Long Island, New York, SUA, d. 30 august 1995, în Poughkeepsie, New York, SUA; guitar) și Angus MacLise (drums), acesta din urmă fiind cel care a botezat trupa Velvet Underground. Totodată, el le-a și asigurat participarea la o serie de evenimente multi-media, dar a plecat când trupa a acceptat să fie plătită. A fost înlocuit de Maureen 'Moe' Tucker (n. 1945, New Jersey, SUA). În 1965 l-au întâlnit pe Andy Warhol care i-a invitat să facă parte din Exploding Plastic Inevitable, o mixtură teatrală de muzică, film, dans și spectacol de lumini. Tot el le-a sugerat includerea în componență a actriței și cântăreței Nico (n. Christa Paffgen, la 16 octombrie 1938, în Cologne, Germania, d. 18 iulie 1988; vocals, tambourine). Albumul de debut al trupei a apărut în 1967, la casa de discuri MGM/Verve. Cuprinde piese care au ca subiect drogurile (*I'm Waiting For The Man/Heroin*), sado-masochismul (*Venus In Furs*) și altele. Nico a plecat în 1967, optând pentru o carieră solo, iar cei rămași au renunțat la patronajul lui Warhol și au realizat albumul WHITE LIGHT/WHITE HEAT, care cuprinde piese ca *I Heard Her Call My Name, The Gift* și *Sister Ray*. John Cale a fost apoi înlocuit cu Doug Yule. Au urmat albumele THE VELVET UNDERGROUND și LOADED, realizat în 1970, LP care include una dintre cele mai populare piese ale lui Reed, *Sweet Jane*. Imediat după apariția acestuia din urmă, Lou a părăsit grupul, la cârma căruia a trecut Doug Yule, care a încurajat latura comercială a muzicii Velvet. Albumul SQUEEZE a confirmat că, o dată cu plecarea lui Reed, grupul n-a mai avut nimic de spus. De altfel, acesta nici nu este considerat ca fiind un album veritabil Velvet Underground, nefiind inclus în toate discografiile lor. În 1993, trupa s-a format din nou (fără Doug Yule), pentru un turneu foarte bine primit, atât de către fanii vechi, cât și de cei care nici măcar nu erau născuți pe vremea apariției grupului.

Loaded (1997), Box (1995), Live MCMXCIII (1993), Velvet Underground (1990), Best Of (1989), Another VU (1986), VU (1984), Live (1976), The 1969: Velvet Underground Live Vol. 1, 2 (1974), Squeeze (1973), Live At Max's Kansas City (1972), Andy Warhol's Velvet Underground (1971), Loaded (1970), 1969 – Live With Lou Reed, Vol. 1, 2 (1969), The Velvet Underground (1968), White Light/White Heat (1968), The Velvet Underground & Nico (1967)

Andreas Vollenweider

Născut în 1956, la Zurich, în Elveția, Vollenweider a studiat harpa și a debutat la CBS Records. În 1986 a colaborat cu Jon Otis (percussion) la un LP apărut sub egida CBS Masterworks Classical label. Trei ani mai târziu era promovat de casa de discuri ca un artist al întregii lumi. DANCING WITH THE LION include piese pe care apar ca invitați Patti Austin și multi-instrumentalistul David Lindley, iar albumul BOOK OF ROSES îl prezintă pe Vollenweider cântând o piesă avându-i ca protagoniști pe membrii grupului sud-african Ladysmith Black Mambazo.

Kryptos (1998), Live 1982-1994 (1994), Eolian Minstrel (1993), Book Of Roses (1992), The Trilogy (1991), Dancing With The Lion (1989), Down To The Moon (1986), White Winds (1985), Eine Art Suite In 13 Teilen (1984), Caverna Magica (1983), Behind The Gardens, Behind The Walls, Under The Tree (1982)

W

John Waite

Născut la 4 iulie 1955, în Lancaster, Lancashire, Anglia, Waite (vocals, bass, harmonica) a început să cânte la sfârșitul anilor ’60, iar în 1976 a înființat The Babys, cu Mike Corby (n. 3 iulie 1955, Anglia), Tony Brock (n. 31 martie 1954, Bournemouth, Dorset, Anglia) și Walter Stocker (n. 17 martie 1954, Londra, Anglia). Ca urmare a unui demo video, au reușit să semneze cu Chrysalis Records. Deoarece stilul lor nu se prea potrivea cu cel britanic, cuprinși de febra muzicii punk, s-au mutat în SUA. În 1977, Corby a fost înlocuit de Ricky Phillips, iar un an mai târziu formula grupului s-a extins, o dată cu venirea lui Jonathan Cain (mai târziu la Journey). După cinci albume, în 1981, trupa s-a desființat, iar John Waite și-a început cariera solo. A debutat cu single-ul *Change*, însă *Missing You*, de pe cel de-al doilea album, a reușit să-l lanseze, ajungând number 9 în Marea Britanie și number 1 în SUA. Waite a înființat apoi grupul No Brakes, cu Earl Slick (guitar), însă nu s-a mai bucurat de nici un succes major.

When You Were Mine (1997), The Complete John Waite-Falling Backwords (1996), Temple Bar (1995), Essential John Waite (1992), Rover’s Return (1987), Mask Of Smiles (1985), No Brakes (1984), Ignition (1982)

Tom Waits

Născut la 7 decembrie 1949, în Pomona, California, SUA, Tom Waits a avut ideea de a se apuca de cântat după ce a fost portar la un club de noapte din San Diego. După apariția sa la Troubador Amateur Hoot Nights din Los Angeles, Waits a primit o ofertă din partea managerului Herb Cohen, care i-a asigurat un contract cu Asylum Records. Albumul de debut, TOM WAITS, cuprinde piese ca *Ol’ 55*, care a fost mai târziu preluată de The Eagles, și *Martha*. A urmat THE HEART OF SATURDAY NIGHT, un album live, NIGHTHAWKS AT THE DINER, și SMALL CHANGE. FOREIGN AFFAIRS cuprinde *Jack And Neal/California Here I Come* și un duet cu Bette Midler*, I Never Talk To Strangers*, din coloana sonoră a filmului *One from the heart*. BLUE VALENTINE și HEARTATTACK AND VINE conțin piese ca *Jersey Girl*, preluată mai târziu de Bruce Springsteen. Acest din urmă album marchează sfârșitul colaborării artistului cu Cohen și casa de discuri Asylum. În 1983 a semnat cu Island Records, la care a debutat cu SWORDFISH TROMBONES, de pe care s-a remarcat *In The Neighbourhood*, acompaniată de un clip video. Waits a fost interesat și de film, jucând în *Rumble Fish*, *Down By Law* și *Ironweed*. Un alt album al său, RAIN DOGS, cuprinde o colaborare cu Keith Richards la *Big Black Mariah*, *Downtown Train*, care a devenit un hit pentru Rod Stewart, iar FRANKS WILD YEARS conține materiale scrise împreună cu soția sa, Kathleen Brennan. BIG TIME este soundtrackul unui alt film. După realizarea acestuia a mai jucat roluri în *Candy Mountain* și *Cold Feet*, iar în 1989 Waits și-a făcut debutul teatral în *Demon Wine*. BONE MACHINE din 1992 a fost considerat unul dintre cele mai bune albume ale sale.

Mule Variations (1999), The Black Rider (1993), The Early Years, Vol. 2 (1993), Bone Machine (1992), Night On Earth (1992), The Early Years Vol. 1 (1991), Big Time (1988), Franks Wild Years (1987), Rain Dogs (1985), Anthology Of Tom Waits (1984), Swordfishtrombones (1983), One From The Heart (1982), Heartattack And Vine (1980), Blue Valentine (1978), Foreign Affairs (1977), Small Change (1976), Nighthawks At The Diner (1975), The Heart Of Saturday Night (1974), Small Change (1973), Closing Time (1973)

Rick Wakeman

Născut la 18 mai 1949, în Londra, Anglia, Rick Wakeman (keyboards) a fost membrul grupurilor Yes și Strawbs. La începutul anilor ’70, el și Keith Emerson erau cotați drept cei mai buni keyboard players. Wakeman a realizat o serie de albume rock de concepție ca THE SIX WIVES OF HENRY VIII și JOURNEY TO THE CENTER OF THE EARTH. Pentru MYTH AND LEGENDS OF KING ARTHUR AND THE KNIGHTS OF THE ROUND TABLE a folosit o întreagă orchestră și un cor de 50 de persoane, la Empire Pool din Wembley. O serie de probleme de sănătate, cum ar fi mai multe atacuri de cord și probleme legate de abuzul de alcool au fost piedici în realizarea

unor noi albume. În 1981 a contribuit la albumul lui Kevin Peeks, AWAKENING, și a compus o versiune muzicală a operei lui George Orwell, 1984, cu Tim Rice. Au urmat o serie de soundtrack-uri pentru filme ca *Lisztomania*, *The Burning*, *G'Ole*, *Crimes Of Passion* și *Creepshow 2*. Reușind apoi să depășească problemele cu alcoolul, a compus albumul THE GOSPELS. La sfârșitul anilor '80 a cântat cu Yes.

Natural World Trilogy (1999), Tribute to the Beatles (1998), Simply Acoustic: The Music (1997), Aspirant Sunshadows (1996), Aspirant Sunrise (1996), Fields of Green (1996), Winterland 1975 (1996), In Concert (1996), Almost Live In Europe (1995), Cost Of Living (1994), Greatest Hits (1994), Softsword (1991), Sea Airs (1989), Black Knights (1989), Zodiaque (1988), A Suite Of Gods (1988), The Family Album (1987), Time Machine (1987), Crimes Of Passion (1986), The Gospels (1986), Country Airs (1986), Live At Hammersmith (1985), Silent Night (1984), G'Ole (1983), Cost Of Living (1983), The Burning (1981), 1984 (1981), Rock N'Roll Prophet (1979), Rhapsodies (1979), Criminal Record (1977), White Rock (1977), No Earthly Connection (1976), Listzomania (1975), Myth And Legends Of King Arthur And The Knights Of The Round Table (1974), Un leashing The Tethered One (1974), Journey To The Center Of The Earth (1974), The Six Wives Of Henry The VIII (1973), Piano Vibrations (1971)

War

Grup rock din California, al cărui nucleu este compus din Leroy 'Lonnie' Jordan (n. 21 noiembrie 1948, San Diego, California, SUA; keyboards), Howard Scott (n. 15 martie 1946, San Pedro, California, SUA; guitar), Charles Miller (n. 2 iunie 1939, Olathe, Kansas, SUA; flute, saxophone), Morris 'N.N.' Dickerson (n. 3 august 1949, Torrence, California, SUA; bass) și Harold Brown (n. 17 martie 1946, Long Beach, California, SUA; drums), care au făcut o serie de înregistrări sub diverse nume ca: The Creators, The Romeos și Senor Soul. În 1969 se numeau Nightshift, când Eric Burdon, ex-Animals, i-a angajat ca grup de acompaniament. Redenumiți War, componența trupei s-a extins, cu Lee Oskar (n. Oskar Levetin Hansen 24 martie 1948, Copenhaga, Danemarca; harmonica) și 'Papa' Dee Allen (n. 18 iulie 1931, Wilmington, Delaware, SUA, d. 29 august 1988; percussion).

După albumul ERIC BURDON DECLARES WAR și după o altă colecție, trupa s-a rupt de Burdon și a realizat propriile albume, printre care se numără ALL DAY MUSIC și THE WORLD IS A GHETTO. Au intrat în topurile americane cu o serie de single-uri ca *The Cisco Kid* (1973), *Why Can't We Be Friends?* (1975) și *Summer* (1976), iar în cele britanice cu *Low Rider* (1976) și *Galaxy* (1978). După ce s-au mutat la casa de discuri MCA, succesul grupului a început să stagneze, la fel ca și vânzările. Lee Oskar s-a dedicat unei cariere solo, iar componența grupului a suferit numeroase schimbări. În 1982, single-urile *You Got The Power* și *Outlaw* le-au dat noi speranțe, însă ulterior, grupul a trebuit să-și finanțeze albumele. În 1987 un remake după piesa *Low Rider* a intrat în topurile R&B.

The Best Of War And More Vol.1, 2 (1996), Anthology (1970-1994) (1994), Peace Sign (1994), Life (1983), Best Of War (1982), Outlaw (1982), Music Band Live (1980), Music Band 1, 2 (1979), Galaxy (1977), Platinum Jazz (1977), Love Is All Around (1976), Why Can't We Be Friends? (1975), War Live! (1974), Radio Free War (1974), Deliver The Word (1973), The World Is A Ghetto (1972), All Day Music (1971), War (1971), The BlackMan's Burdon (1970), Eric Burdon Declares War (1970)

Warlock

Grup german înființat în 1983, în Dusseldorf, Germania, în componența: Doro (n. Dorothee Pesch, 3 iunie 1964, Dusseldorf, Germania; vocals), Peter Szigeti (guitar), Rudy Graf (guitar), Frank Rittel (bass) și Michael „Micha" Eurich (drums). După doi ani de concerte, au semnat cu Mausoleum Records, care le-a editat BURNING THE WITCHES, un album ce le-a adus un contract cu Phonogram Records, la care au realizat un an mai târziu HELLBOUND. În 1986, Graft a plecat, fiind înlocuit de Niko Arvantis, după care au realizat TRUE AS STEEL și s-au mutat la New York, unde s-au desființat, pentru a reapărea mai târziu în formula: Eurich, Tommy Bolan (guitar), Tommy Henriksen (bass) și Arvantis. După TRIUMPH AND AGONY și o serie de noi turnee, grupul s-a desființat din nou. În 1989, FORCE MAJEURE a apărut sub semnătura Doro And Warlock, cu Bobby Rondinelli, ex-Rainbow, la tobe, deși albumul a fost considerat un album Doro Pesh.

Earthshaker Rock – Best of Compilation (1998), Triumph And Agony (1987), True As Steel (1986), Hellbound (1985), Burning The Witches (1984)

Warrant

Grup înființat în Los Angeles, în componența John 'Jani' Lane (n. 1 februarie 1964, Akron,

Ohio, SUA; vocals), Erik Turner (n. 31 martie 1964, Omaha, Nebraska, SUA; guitar) Joey Allen (n. 23 iunie 1964, Fort Wayne, Indiana, SUA; guitar), Jerry Dixon (n. 15 septembrie 1967, Pasadena, California, SUA; bass) și Steven Sweet (n. 29 octombrie 1965, Wadsworth, Ohio, SUA; drums). În urma unei campanii promoționale foarte bine făcute și a numeroase concerte, au fost luați sub contract de Columbia Records. Au debutat cu DIRTY ROTTEN FILTHY STINKING RICH de pe care *Down Boys* și piesa *Heaven* (difuzată intens de MTV) i-au adus pe primele poziții în topurile americane. CHERRY PIE a fost un alt mare hit, conținând piese ca *I Saw Red* și *Uncle Tom's Cabin*. Au debutat apoi în Marea Britanie, cântând în deschidere la David Lee Roth, însă după numai un concert, care nu prea a impresionat presa britanică, Lane a căzut și și-a rupt o coastă, turneul grupului trebuind să ia sfârșit. După DOG EAT DOG, care nu s-a mai vândut în milioane de exemplare ca precedentele, Lane, dezamăgit, s-a dedicat unei cariere solo însă a revenit ceva mai târziu, când Allen și Sweet au fost cei care au părăsit de această dată grupul. Au fost înlocuiți de Rick Steier și James Kottak (ex-Kingdom Come și Wild Horses), care colaboraseră cu Lane la albumul lui solo.

The Best Of Warrant (1996), Belly to Belly (1996), Ultraphobic (1995), Dog Eat Dog (1992), Cherry Pie (1990), Dirty Rotten Filthy Stinking Rich (1988)

Dionne Warwick

Născută Marie Dionne Warrick, la 12 decembrie 1940, în East Orange, New Jersey, SUA, Dionne a cântat pentru prima dată în public la o biserică baptistă din Newark. Cânta pe vremea aceea la pian în The Drinkard Singers, un grup gospel al cărui manager era mama Dionnei. A studiat apoi la Hart School of Music din Connecticut, perioadă în care a înființat the Gospelaires, împreună cu sora ei, Dee Dee și mătușa Cissy Houston. Cele trei au fost des angajate ca backing singers, vocea lor apărând pe multe dintre înregistrările Drifters și Garnet Mimms, astfel, Dionne cunoscându-i pe compozitorii Burt Bacharach și Hal David. Primul ei single solo a apărut la the Scepter Records și se numește *Don't Make Me Over* (1963), care a fost urmat de *You'll Never Get To Heaven (If You Break My Heart), Reach Out For Me* (1964), *Are You There (With Another Girl)* (1966) și multe alte single-uri care au intrat în Top 10, cum ar fi *I Say A Little Prayer* (1967) și *Do You Know The Way To San Jose?* (1968).

În 1971, Warwick s-a mutat la Warner Brothers, adăugându-și și un 'e' la sfârșitul numelui, datorită sfaturilor unui astrolog. Cel mai mare hit l-a avut cu *Then Came You* (1974). În 1979, cântăreața s-a mutat la Arista Records, unde a colaborat cu Barry Manilow. Albumul HEARTBREAKER, realizat împreună cu Bee Gees, a generat câteva hit single-uri, iar duetul cu Luther Vandross *How Many Times Can We Say Goodbye?* a fost de asemenea un succes. A urmat *That's What Friends Are For*, cu Elton John, Gladys Knight și Stevie Wonder, piesă care a devenit hit number 1 în SUA, iar apoi, în anii '80, o serie de duete cu Jeffrey Osborne, Kashif și Howard Hewitt.

Her Classic Songs (1996), *Aquarela Do Brasil (1994), Friends Can Be Lovers (1993), Hidden Gems: Best Of Dionne Warwick, Vol. 2 (1992), Anthology (1991), Sings Cole Porter (1990), Collection (1989), Greatest Hits (1979-1989) (1989), Reservations For Two (1986), Friends (1985), Finder Of Lost Loves (1985), How Many Times We Can Say Goodbye (1983), Friends In Love (1982), Heartbreaker (1982), Hot! Live And Otherwise (1981), No Night So Long (1980), Love At First Sight (1979), Dionne (1979), A Man & A Woman (1977), Then Came You (1975), Track Of The Cat (1975), Just Being Myself (1973), From Within (1972), I'll Never Fall In Love Again (1970), Soulful (1969), Golden Hits Part 2 (1969), Freewheelin' (1969), Promises, Promises (1969), The Valley Of The Dolls (1968), The Windows Of The World (1968), Golden Hits Part1 (1967), On Stage & In The Movies (1967), Magic Of Believing (1967), Here Where There Is Love (1967), Dionne Warwick In Paris (1966), Here I Am (1966), Make Way For (1964), Anyone Who Head A Heart (1964), Presenting (1963)*

Was (Not Was)

Grup înființat de David Weiss (saxophone, flute, keyboards, vocals) și Don Fagenson (bass, keyboards, guitar), care au folosit la înregistrările lor o serie de artiști ca Sweat Pea Atkinson, Leonard Cohen, Harry Bowens și Donny Ray Mitchell, membrii P-Funk și MC5. *Tell Me That I'm Dreaming*, de pe albumul lor de debut, include o parte luată dintr-un speech al președintelui Ronald Reagan. Albumul lor din 1983, BORN TO LAUGH AT TORNADOES, conține versiuni bizare ale unor piese Ozzy Osbourne și Frank Sinatra, de care casa lor de discuri Geffen se pare că n-a fost prea mulțumită și i-a concediat. S-au mutat la Phonogram, la care au realizat printre altele piesa devenită clasică, *Walk The Dinosaur*, care a

condus vreme de o lună și jumătate în clasamentele americane, ca și *Spy In The House Of Love*. În lumea muzicală, ei sunt foarte apreciați și ca producători, cei doi ocupându-se de albume ale unor grupuri ca B-52's, Iggy Pop, Bonnie Raitt și Bob Dylan. În 1990 au realizat un nou album, ARE YOU OKAY?, care s-a bucurat de o critică favorabilă.

Earthrise: The Rainforest Album (1994), Are You Okay? (1990), What Up Dog? (1988), Born To Laugh At Tornadoes (1983), Was (Not Was) (1981), Performer

The Waterboys

Grup înființat de Mike Scott (n. 14 decembrie 1958, Edinburgh, Scoția; vocals), care a evoluat din Another Pretty Face, o trupă care-l avea în componență și pe John Caldwell (guitar) printre mulți alții, trupă ce a cântat între 1979-81. După o serie de eșecuri, Scott a înființat grupul Waterboys, al cărui nume provine de la cântecul *The Kids* al lui Lou Reed. Au fost cooptați apoi: Anthony Thistlethwaite (n. 31 august 1955, Leicester, Anglia; saxophone) și Karl Wallinger (n. 19 octombrie 1957, Prestatyn, Clwyd, Wales; keyboards, percussion, vocals), după care noua trupă a înregistrat *A Girl Called Johnny*, un tribut adus lui Patti Smith și un album de debut, autointitulat. Nici acesta, nici *December*, un single de Crăciun cu conotații religioase, nu au intrat în topuri. Cu Kevin Wilkinson (drums), Roddy Lorimar (trumpet) și Tim Blanthorn (violin), Waterboys au realizat apoi A PAGAN PLACE, care a reușit să-i lanseze în sfârșit. În anul următor a apărut THIS IS THE SEA, cu Chris Whitten la tobe și Steve Wickham (fiddle), album de pe care, T*he Whole Of The Moon* a intrat inițial pe poziția 28 în Marea Britanie, dar în 1990, când a fost reeditată, a pătruns în Top 10. Karl Wallinger a plecat apoi pentru a înființa World Party, moment în care Wickham, care mai cântase până atunci în In Tua Nua, U2 și cu Sinead O'Connor, a plecat cu Scott în Irlanda. După trei ani, grupul a revenit cu un nou LP, intitulat FISHERMAN'S BLUES, în care se pot auzi clar influențele muzicii irlandeze tradiționale.

Înainte cu câteva zile de apariția albumului ROOM TO ROAM, Wickham a părăsit grupul, care a rămas cu Scott, Thistlethwaite, Hutchinson și noul venit Ken Blevins (drums). A urmat un turneu britanic, iar apoi semnarea unui contract cu Geffen Records, după care componența s-a schimbat de nenumărate ori. În 1992, Anthony Thistlethwaite a părăsit trupa, care s-a refăcut încă o dată, cu Carla Azar (drums) și Scott Thunes (bass).

The Secret Life Of The Waterboys 81-85 (1995), Dream Harder (1993), Best Of The Waterboys '81-'90 (1991), Room To Roam (1990), Fisherman's Blues (1988), This Is The Sea (1985), A Pagan Place (1984), The Waterboys (1983)

Muddy Waters

Născut McKinley Morganfield, la 4 aprilie 1915, în Rolling Fork, Mississippi, SUA, d. 30 aprilie 1983, în Chicago, Illinois, SUA, Muddy Waters (guitar, vocals) a crescut în Clarksdale. Învățând deja să cânte la chitară, Waters a fost descoperit de Alan Lomax și a înregistrat pentru Library Of Congress. În 1943 s-a mutat la Chicago, unde l-a cunoscut pe Big Bill Broonzy, care l-a ajutat și l-a influențat în mare măsură. În 1945 a semnat cu Aristocrat Records, care avea să devină Chess Records. Primele sale înregistrări au fost: *I Feel Like Goin' Home/I Can't Be Satisfied, Rollin' And Tumblin', Rollin' Stone* și *Walking Blues*.

În 1951, chitaristul avea o trupă de acompaniament numită The Muddy Waters Band, prin care au trecut muzicieni ca Otis Spann (piano), Jimmy Rogers (guitar), Little Walter, Walter 'Shakey' Horton și James Cotton (toți harmonica). A realizat piese ca *Hoochie Coochie Man, I've Got My Mojo Working, Mannish Boy, You Need Love* și *I'm Ready*. În 1958 a efectuat un turneu în Marea Britanie. Numărându-se printre primii care au folosit amplificatoare, Muddy a influențat o serie de artiști și trupe ca Blues Incorporated, Rolling Stones, Graham Bond Organisation, Long John Baldry și alții. În mod paradoxal, el a fost considerat însă de modă veche, în timp ce trupele mai sus amintite se bucurau de succes. Albumul lui, ELECTRIC MUD, conține o versiune a piesei Rolling Stones, *Let's Spend The Night Together*, și a fost urmat de FATHERS AND SONS, cu Paul Butterfield și Mike Bloomfield. THE LONDRA SESSIONS și apariția cu The Band pe THE LAST WALTZ l-au menținut în atenția publicului, la fel ca și o serie de colaborări cu chitaristul Johnny Winter. Printre muzicienii care au împărțit aceeași scenă cu el se mai numără: Eric Clapton, Mike Bloomfield, Buddy Guy și mulți alții. În 1983, la data de 30 aprilie, cel care a fost supranumit „Father Of The Electric Blues" (părintele bluesului electric) a murit de insuficiență cardiacă.

The Lost Tapes (1999), Blues Legend (1997), His Best 1, 2 (1997), Collaboration (1995), One More Mile: Chess Collectibles, Vol.1, 2 (1994), The Complete Plantation Recordings: The Historic 1941-1942 Library Of Congress Field Recordings

(1993), Live In 1958 (1993), Blues Sky (1992), Can't Get No Grindin' (1991), The Chess Box (1990), Trouble No More (1989), Best Of Muddy Waters (1987), At Newport (1987), Fathers And Sons (1987), Rare And Unissued (1984), Muddy Waters On Chess (1984), Hoochie Coochie Man (1983), Rolling Stone (1982), King Bee (1981), Chess Masters (1981), Muddy "Mississippi" Waters Live (1979), I'm Ready (1978), Unk In Funk (1977), Muddy Waters Live (1977), Hard Again (1977), London Revisted (1974), Muddy & The Wolf (1974), Can't Get No Grindin' (1973), Mud In Your Ear (1973), The London Muddy Waters Sessions (1972), Live (1971), Good News (1970), They Call Me Muddy Waters (1970), Sail On (1969), After The Rain (1969), Electric Mud (1969), Super Blues (1968), More Real Folk Blues (1967), Down On Stovall's Plantation (1966), Muddy, Brass & Blues (1966), The Real Folk Blues (1965), Folk Singer (1964), Muddy Waters Sings Big Bill (1964), Muddy Waters (1964), Muddy Waters At Newport (1960)

Roger Waters

Născut la 9 septembrie 1944, în Great Bookham, Cambridge, Anglia, Waters este co-fondatorul grupului Pink Floyd, pe care l-a părăsit în 1983. În 1970 a înregistrat cu Ron Geesin un album care a fost soundtrackul filmului *The Body*, însă primul lui LP solo a fost THE PROS & CONS OF HITCH HIKING, din 1984, pe care apare ca invitat și Eric Clapton. Apoi Waters a compus și a interpretat soundtrackul filmului lui Raymond Briggs, *When the wind blows* din 1986. RADIO K.A.O.S. din 1987 cuprinde excelentul single *The Tide Is Turning*. În acest timp, muzicianul a fost în litigii cu foștii săi colegi de la Pink Floyd, în încercarea de a-i opri să folosească numele. În 1990, ca parte a proiectului de binefacere Leonard Cheshire Memorial Fund For Disaster Relief, Waters a pus în scenă albumul THE WALL, concertul având loc pe locul unde cândva fusese Zidul Berlinului. Evenimentul a fost transmis de o serie de posturi de televiziune, la acest proiect aducându-și contribuția Van Morrison, Cyndi Lauper, Sinead O'Connor, Joni Mitchell, actorii Albert Finney și Tim Curry etc.

Amused To Death (1992), The Wall – Berlin (1990), Radio K.A.O.S. (1987), The Pros & Cons Of Hitch Hiking (1984)

Weather Report

Grup jaz-rock înființat în anii '70, de Joe Zawinul (n. în Austria; keyboards) și Wayne Shorter (n. în Newark, New Jersey, SUA; saxophone), care mai colaboraseră împreună și în trupa lui Miles Davis, între 1969-71. Prima formulă Weather
Report îi includea pe Airto Moreira (percussion), Alphonse Mouzon (drums) și cehul Miroslav Vitous (bass). După ce-au semnat cu CBS Records, unde au debutat cu albumul WEATHER REPORT, Moreira a plecat. Formula grupului s-a extins cu Eric Gravatt (drums) și Um Romao (percussion), care au participat la înregistrarea albumului best seller I SING THE BODY ELECTRIC, care cuprinde printre altele, piesa lui Zawinul, *Unknown Soldier*, care evocă experiențele războiului. Au urmat numeroase alte schimbări de componență: Vitous a plecat în 1974, după apariția MYSTERIOUS TRAVELLER. La albumul din 1976, BLACK MARKET, Jaco Pastorius (bass) a apărut pentru prima oară cu Weather Report, rămânând până în 1979, timp în care grupului i s-a alăturat și Pete Erskine (drums), înlocuit în 1982 de Omar Hakim. Weather Report au folosit pentru prima dată un solist vocal la PROCESSION, în persoana lui Janis Siegel de la Manhattan Transfer. La mijlocul anilor '80, Zawinul și Shorter au realizat albume solo după care, în 1986, au desființat Weather Report. Shorter a înființat propriul său grup, iar Zawinul a creat Weather Update, cu Steve Khan (guitar) și Erskine. Hakim a devenit tobar de turneu, recunoscut mai ales prin colaborările sale cu Sting și Eric Clapton.

Sportin' Life (1985), This Is This! (1985), Domino Theory (1984), Procession (1983), Record (1982), Weather Report (1982), Night Passage (1980), 8:30 (1979), Mr. Gone (1978), Heavy Weather (1977), Black Market (1976), Tale Spinnin' (1975), Mysterious Traveller (1974), Tale Spinnin' (1974), Live In Tokyo (1972), I Sing The Body Electric (1972), Sweetnighter (1972), Weather Report (1971)

Wendy & Lisa

Duo american compus din Wendy Melvoin (guitar) și Lisa Coleman (keyboards) din Los Angeles, California, ai căror tați erau amândoi session musicians. Mai întâi Lisa, iar apoi Wendy, au devenit membre ale trupei de acompaniament The Revolution, înființată de Prince. După desființarea acesteia, în 1986, cele două au realizat o serie de hit single-uri la casa de discuri Virgin, printre care se numără *Waterfall* (1987), *Sideshow* (1988) și *Satisfaction* (1989, Top 30). Împreună au apărut și pe albumul lui Joni Mitchell,

CHALKMARKS IN A RAINSTORM, iar K.D. Lang a apărut ca invitată pe propriul lor LP din 1990, EROICA. Wendy & Lisa au revenit cu un nou album de studio abia în 1998. Intitulat GIRL BROS, LP-ul îi este dedicat fratelui lui Wendy, Johnathan Melvoin, decedat în 1996, din cauza unei supradoze de heroină.

Girl Bros (1998), Are You My Baby (1997), RE-mix-IN-a-CARNATION (1991) , Eroica (1990), Fruit At The Bottom (1989), Wendy & Lisa (1987)

Wet Wet Wet

Grup scoțian, înființat în 1982, în componența: Graeme Clark (n. 15 aprilie 1966, Glasgow, Scoția; bass, vocals), Neil Mitchell (n. 8 iunie 1967, Helensburgh, Scoția; keyboards), Marti Pellow (n. Mark McLoughlin, 23 martie 1966, Clydebank, Scoția și Tom Cunningham (n. 22 iunie 1965, Drumchapel, Glasgow, Scoția; drums). Numele grupului provine dintr-un vers al unei piese Scritti Politti, *Getting Having And Holding*. După o serie de apariții live au înregistrat o casetă demo, în urma căreia au reușit să semneze cu Phonogram Records, în 1985. Doi ani mai târziu, *Wishing I Was Lucky* a intrat în Top 10 britanic, la fel ca și următoarea, *Sweet Little Mystery*. Albumul de debut POPPED IN SOULED OUT a intrat pe locul doi în topurile britanice. Alte hituri au fost *Angel Eyes (Home And Away)* și *Temptation*. A urmat un proces intentat grupului de Van Morrison, care i-a acuzat de folosirea textelor sale în *Sweet Little Mystery* (care este și titlul unei piese a lui John Martyn). În iunie 1988 au ajuns pe primul loc în topurile din Marea Britanie cu o versiune proprie a piesei Beatles, *With A Little Help From My Friends*, piesă inclusă pe albumul SGT PEPPER KNEW MY FATHER, care conține cântece interpretate de diverși muzicieni.

În 1992, *Goodnight Girl* a stat în fruntea clasamentelor britanice vreme de mai multe săptămâni. A urmat single-ul *Lip Service* și un cover după piesa The Troggs, *Love Is All Around*, care este și tema principală a filmului *Four Weddings And A Funeral* (Patru nunți și o înmormântare). Aceasta a rămas în fruntea clasamentelor britanice vreme de 15 săptămâni.

10 (1997), Picture This (1995), Part One (1994), Popped In Souled Out (1984)

White Zombie

Grup rock înființat în 1985, în New York, care și-a luat numele dintr-un film horror. Din componența grupului făceau parte Rob Straker (cunoscut mai târziu ca Rob Zombie), Sean Yseult (bass), Ivan DePlume (drums) și Tom Guay (guitar). Primele două albume ale grupului au apărut la propria lor casă de discuri, în timp ce grupul susținea o serie de concerte. După ce au semnat cu Caroline Records, John Ricci l-a înlocuit pe Guay, care a înregistrat cu White Zombie albumul MAKE THEM DIE SLOWLY, care însă nu prea s-a bucurat de succes. Din cauza diferendelor de ordin muzical, Ricci a fost înlocuit cu Jay Yuenger, după care a urmat realizarea albumului GOD OF THUNDEREP. LP-ul produs de Andy Wallace, LA SEXORCISTO: DEVIL MUSIC VOL. 1, a fost marea lor lovitură. După realizarea lui, White Zombie au efectuat un turneu în SUA. MTV le-a difuzat clipurile *Thunder Kiss 65* și *Black Sunshine*, iar personajele MTV-ului, Beavis And Butthead i-au declarat favoriții lor. Philo l-a înlocuit apoi pe DePlume, fiind la rândul său înlocuit cu John Tempesta (ex-Exodus și Testament; drums). Albumul ASTRO CREEP 2000 a generat hitul *More Human Than Human*, care a adus grupului un premiu Grammy la categoria Best Hard Rock Performance. În 1996, White Zombie au fost votați Best Metal Band de cititorii revistei Rolling Stone. Ultima formulă a trupei a fost: Rob Zombie (vocals), J. (guitar), Sean Yseult (bass) și John Tempesta (drums).

La 23 septembrie 1998, după 13 ani de activitate, grupul s-a desființat.

Supersexy Swingin' Sounds (1996), Astro-Creep 2000: Songs Of Love, Destruction And Other Synthetic Delusions Of The Electric Head (1995), La Sexorcisto: Devil Music, Vol. 1 (1992), Soul Crusher (1990), Make Them Die Slowly (1989), Soul Crusher (1987), Psycho Head Blowout (1986)

Barry White

Născut la 12 septembrie 1944, în Galveston, Texas, SUA și crescut în Los Angeles, White s-a infiltrat în lumea muzicii cântând la pian pe unul dintre hiturile lui Jesse Belvin, *Goodnight My Love*, la vârsta de numai 11 ani. În anii '60 a făcut o serie de înregistrări, sub nume propriu, Barry Lee, și ca membru al grupurilor The Upfronts, The Atlantics și The Majestics.

În 1969, White a înființat Love Unlimited, un trio vocal feminin compus din Diana Taylor, Glodean James și sora acesteia, Linda. A pus de asemenea bazele Love Unlimited Orchestra, formată din 40 de membri, pentru a-l acompania. În 1972, Love Unlimited a avut succes cu *Walkin' In The Rain With The One I Love*, cu White la voce.

Au urmat hituri ca *I'm Gonna Love You Just A Little More Baby, Never, Never Gonna Give Ya Up* (ambele din 1973), *Can't Get Enough Of Your Love, Babe* și *You're The First, The Last, My Everything* (ambele din 1974). Toate au intrat și în topurile din Marea Britanie. Ultimul lui hit major a apărut în 1978 și este o versiune a piesei lui Billy Joel, *Just The Way You Are*. A făcut apoi o serie de înregistrări cu Glodean White, iar în 1987 s-a întors în britanicul Top 20 cu *Sho You Right*. Împreună cu Lisa Stansfield, White a înregistrat în 1992 o versiune a piesei *All Around The World*, care n-a avut însă un succes la fel de mare ca originalul. Albumul din 1994 'THE ICON IS LOVE' l-a adus din nou în topuri și în atenția presei muzicale, care îl consideră drept unul dintre cele mai bune realizări din întreaga lui carieră.

Under the Influence of Love (1995), All-Time Greatest Hits (1994), The Icon Is Love (1994), Just For You (1992), Barry White/Isaak Heyes (1992), Put Me In Your Mix (1991), The Man Is Back! (1989), The Right Night & Barry White (1987), Dedicated (1983), Change (1982), Greatest Hits, Vol. 2 (1981), Barry & Glodean (1981), Beware! (1981), I Love To Sing The Songs I Sing (1979), The Message Is Love (1979), The Man (1978), Barry White Sings For Someone You Love (1977), Is This Watcha Wont (1976), Let The Music Play (1976), Greatest Hits (1975), Music Maestro Please (1975), Just Another Way To Say I Love You (1975), Can't Get Enough (1974), Rhapsody In White (1974), I've Got So Much To Give (1973), Stone Gon' (1973)

White Lion

În 1982, danezul Mike, care trăise în ultimii trei ani în Spania, s-a mutat la Santa Monica, unde l-a întâlnit pe Vito Bratta (guitar) și au decis să înființeze White Lion, alături de Felix Robinson (bass) și Nicky Capozzi (drums). După ce au compus câteva piese, tot ce le mai trebuia era un contract cu o casă de discuri. Au semnat cu Elektra Records și au plecat la Frankfurt, în Germania, pentru a înregistra albumul de debut FIGHT TO SURVIVE. Totul a fost excelent până când, înainte cu 5 luni de apariția acestuia, White Lion au aflat că au fost concediați, iar albumul nu va mai apărea. Gurile rele spun că unul dintre artiștii Elektra, speriat că va fi eclipsat de cei patru tineri (Mike avea numai 21 de ani) ar fi tras niște sfori.

White Lion au înregistrat până la urmă în Japonia albumul, care a devenit foarte repede disc de aur. O casă de discuri minoră l-a adus și în Europa, după care au semnat cu Atlantic Records, SUA, asigurându-se de data aceasta să nu mai pățească ceea ce s-a întâmplat cu Elektra.

Între timp, au intervenit și schimbări în componență: James Lomenzo a fost înlocuit cu Dave Spitz (fratele chitaristului de la Anthrax, Dan Spitz) iar acestei formule i s-a mai adăugat și Greg „Kickin' Ass" D'Angelo (drums), fost la Anthrax.

Au înregistrat albumul PRIDE în 1987, după care au plecat într-un turneu mondial, care s-a încheiat abia în noiembrie 1988, iar trupa a și intrat în studio pentru a înregistra un nou LP, care a apărut în '89. Intitulat BIG GAME, acesta cuprinde piese precum *Living On The Edge, Goin' Home Tonight* și o versiune a cântecului grupului Golden Earring, *Radar Love*.

Din nou au plecat în turnee, după care au revenit în studio. În 1991 apare MANE ATTRACTION, care i-a adus încă o dată pe prima poziție în topuri. *Lights And Thunder*, piesa care deschide albumul, a fost primul single de pe acesta în Europa, iar *Love Don't Come Easy* a fost primul în SUA. În varianta de CD apar *She's Got Everything* și *Blue Monday*, o piesă instrumentală, în memoria lui Stevie Ray Vaughan. A urmat ultimul lor turneu împreună.

Încercarea de a reface trupa cu Tommy T-Bone Caradonna (bass) și Jimmy De Grasso (drums) n-a avut nici un rezultat.

Best Of (1992), Mane Attraction (1991), Big Game (1989), Pride (1987), Fight For Survive (1984)

Whitesnake

Trupă heavy metal britanică înființată de David Coverdale (n. 21 septembrie 1951, Saltburn, Tyne & Wear, Anglia; vocals) care, după ce a cântat cu Deep Purple până în 1976, a înregistrat două albume solo, DAVID COVERDALE… WHITESNAKE și NORTHWINDS. Imediat după apariția acestora, a înființat o trupă de acompaniament, care s-a numit la început David Coverdale's Whitesnake, din componența căreia făceau parte: Micky Moody (guitar), Bernie Marsden (guitar), Brian Johnston (keyboards), Neil Murray (bass) și John Dowle (drums). La sfârșitul anilor '70, grupul a făcut turnee în Marea Britanie, Europa și Japonia, iar în 1980, și în SUA. În timpul acesta, s-au produs câteva schimbări, o dată cu venirea membrilor ex-Deep Purple, Jon Lord (keyboards)

și Ian Paice (drums). Primul hit britanic Whitesnake a fost *Fool For Your Loving*, din 1980, compus de Coverdale, Marsden și Moody, urmat de dublul album LIVE IN THE HEART OF THE CITY, care a intrat în Top 10 anul următor. După aceasta, din cauza bolii de care suferea fiica lui Coverdale, grupul a dispărut pentru o perioadă. În 1982, numai Lord și Moody au mai rămas din vechea formulă. Alături de ei au fost cooptați Mel Galley (ex-Back Door; guitar), Colin Hodgkinson (bass) și Cozy Powell (drums). Doi ani mai târziu însă, Moody și Lord au plecat, ultimul la Deep Purple. În anii următori au avut loc o serie de schimbări de componență, care n-au afectat însă activitatea grupului. În 1987 au realizat best sellerul WHITESNAKE, care cuprinde hituri precum *Is This Love* și *Here I Go Again*, scrise împreună cu chitaristul ex-Thin Lizzy, John Sykes, care a fost membru Whitesnake între 1984-86. În locul lui a venit olandezul Adrian Vandenburg, care a compus, împreună cu David Coverdale, albumul din 1989, coprodus de Keith Olsen și Mike Clink. La începutul anilor '90, din grup a făcut parte și Vivian Campbell (Ex-Dio; guitar), după care Coverdale a desființat Whitesnake. În 1993, el a realizat, împreună cu Jimmy Page, albumul COVERDALE/PAGE după care contractul Whitesnake din SUA cu Geffen a expirat, nefiind reînnoit, deși casa de discuri a mai editat un album Greatest Hits. În 1995, solistul a refăcut formula grupului cu: Adrian Vandenverg și Warren de Martini (guitars), Rudy Sarzo (bass), Denny Carmassi (drums) și Paul Mirkovich (keyboards). A urmat un turneu în Europa, iar doi ani mai târziu, Adrian Vandenberg, Denny Carmassi, Guy Pratt, Brett Tuggle și David Coverdale au realizat un nou album, RESTLESS HEART, urmat de un LP unplugged: STARKERS IN TOKYO, și o serie de turnee în formula Adrian Vandenberg, Denny Carmassi, Steve Fariss, Derek Hilland și Tony Franklin.

Starkers In Tokyo (1997), Restless Heart (1996), Greatest Hits (1994), Slip Of The Tongue (1989), Whitesnake (1987), Slide It In (1984), Saints & Sinners (1982), Best Of Whitesnake (1981), Come An' Get It (1981), Live...In The Heart Of The City (1980), Ready & Willing (1980), Lovehunter (1979), Snakebite (1978), Trouble (1978), Northwinds (1978)

The Who

Grup înființat în Shepherd's Bush, Londra, în 1964, din trupa de club numită The Detours, formată de Pete Townshend (n. 19 mai 1945, Chiswick, Londra, Anglia; guitar, vocals), Roger Daltrey (n. 1 martie 1944, Hammersmith, Londra, Anglia; vocals) și John Entwistle (n. 9 octombrie 1944, Chiswick, Londra, Anglia; bass), care i-au cooptat pe Colin Dawson (vocals) și Doug Sanden (drums), acesta fiind însă înlocuit la scurt timp de Keith Moon (n. 23 august 1947, Wembley, Londra, Anglia, d. 23 august 1978). Managerul lor, Peter Meadon, le-a schimbat numele în The High Numbers. Singurul lor single sub acest nume a fost *I'm The Face*, după care au renunțat la Meadon în favoarea lui Kit Lambert și Chris Stamp și și-au schimbat numele în The Who. Aparițiile scenice violente, care se sfârșeau cu chitări sparte de Townshend, le-au atras faima de grup cu o atitudine anti-socială și, deși aveau un mare succes la Marquee club, The Who au fost respinși de multe case de discuri. Până la urmă, prin intermediul producătorului Shel Talmy, au semnat cu Decca din SUA. Înregistrările lor erau apoi reeditate de filiala casei de discuri din Marea Britanie, Brunswick. *I Can't Explain*, apărută în ianuarie 1965, a intrat în Top 10 britanic, datorită apariției lor în show-urile TV „Ready Steady Go" și „Top Of The Pops". Au urmat *Anyway, Anyhow, Anywhere* și *My Generation*, care a fost și piesa tilu a albumului de debut. Deoarece Talmy nu a vrut să renegocieze termenii contractuali, trupa a refuzat să-l onoreze, realizând un nou single, *Substitute*, la o nouă casă de discuri. Până la urmă, cele două părți au ajuns la proces, trupa recâștigându-și libertatea, iar Talmy drepturile de autor pentru toate piesele făcute până la sfârșitul deceniului.

The Who au continuat să intre în topuri cu piese ca *I'm A Boy* și *Pictures Of Lily*. Au urmat A QUICK ONE și THE WHO SELL OUT, iar în 1967 grupul a apărut pe scena Monterey Pop Festival. În același an au intrat din nou în Top 10 cu *I Can See For Miles*. Albumul TOMMY, o operă rock extravagantă, a generat hitul *Pinball Wizard* și a fost mai târziu subiectul unui film regizat de Ken Russell. După LIVE AT LEEDS, Townshend a creat LIFEHOUSE, care însă nu a fost editat. Unele piese de pe acesta au apărut pe WHO'S NEXT, care include și *Baba O'Reilly*, plus *Won't Get Fooled Again*, ultimul ajungând în Top 10, la fel ca și single-urile următoare: *Let's See Action* (1971), *Join Together* (1972) și altele. Au urmat QUADROPHENIA, care a fost și el subiectul unui film de succes, iar după THE WHO BY NUMBERS, membrii grupului s-au implicat în alte proiecte,

ulterior apărând WHO ARE YOU. La 23 august 1978, Keith Moon a murit în urma unei supradoze de medicamente luate pentru a-i stopa dependența de alcool. O perioadă s-a zvonit că trupa se va desființa, apărând și un film retrospectiv, *The Kids Are Alright*. În 1979 însă, după ce l-au cooptat pe Kenny Jones (fost la Small Faces; drums) grupul a reintrat în studio. Din păcate, nici FACE DANCES, nici IT'S HARD n-au reușit să mai aducă succesul de altădată, deși primul conține hitul Top 10, *You Better You Bet*. Între 1982-83 a avut loc un turneu de adio și, deși s-au mai reunit (vezi concertul Live Aid), membrii grupului au rămas despărțiți în continuare. În 1989, Townshend a participat la un turneu american pentru a celebra cea de-a 25-a aniversare a grupului (cu Simon Phillips; drums), Daltrey și Entwistle. În 1993, pe Broadway, a fost pusă în scenă piesa TOMMY, re-intitulată The Who's Tommy. A câștigat cinci premii Tony.

Live At Isle Of Wight Festival (1996), My Generation: The Very Best Of (1996), 30 Years Of Maximum R&B: Gift Set (1994), Talkin' 'Bout Their Generation (1993), Join Together (1990), Who's Better, Who's Best (1988), Two's Missing (1987), Who's Missing (1985), Greatest Hits (1983), It's Hard (1982), Who's Last (1982), Face Dances (1981), Hooligans (1981), The Kids Are Alright (1979), Who Are You (1978), Meaty Beaty Big & Bouncy/The Who By Numbers (1975), The Who By Numbers (1975), Odds And Sods (1974), Who's Next/Odds & Sods (1974), Quadrophenia (1973), Meaty, Beaty, Big & Bouncy (1971), Who's Next (1971), Live At Leeds (1970), Tommy (1969), Magic Bus – The Who On Tour (1968), A Quick One: Happy Jack (1967), The Who Sell Out (1967), The Who Sings My Generation (1966)

Kim Wilde

Născută Kim Smith, la 18 noiembrie 1960, în Chiswick, Londra, Anglia, fiica starului anilor '50, Marty Wilde, și a solistei grupului Vernons Girls, Joyce Smith (născută Baker), Kim a semnat în 1980 cu Rak Records, în urma unui demo înregistrat împreună cu fratele ei, Ricky. Primul ei single, *Kids In America*, compus de Ricky, a fost hit number 2 britanic, fiind urmat de un alt hit Top 10, *Chequered Love*. Albumul de debut, KIM WILDE, a intrat și el în topuri. În 1982, vânduse deja mai multe albume decât a reușit tatăl ei în întreaga lui carieră. *Cambodia* și *View From A Bridge* au fost noi hituri în Marea Britanie, în timp ce *Kids In America* a reușit să pătrundă în Top 30 în SUA. Au urmat, după o perioadă de tăcere, hituri ca: *Love Blonde, The Second Time, Rage To Love* și o versiune dinamică după o piesă a grupului Supremes, *You Keep Me Hangin' On*, care a readus-o în topurile britanice pe locul 2. După ce a apărut pe single-ul de caritate, Ferry Aid, *Let It Be*, Wilde a intrat în Top 10 cu *Another Step (Closer To You),* un duet cu Junior Giscombe. Au urmat *Say You Really Want Me, Rockin' Around The Christmas Tree*, iar în 1988, piesa *You Came*, un alt hit Top 10, la fel ca *Never Trust A Stranger* și *Four Letter Word.* Din păcate, după realizarea lor, Kim a devenit o figură destul de ștearsă în lumea muzicii, nemaireușind să capteze atenția.

The Singles Collection 1981-1993 (1993), Love Moves (1990), Close (1988), Another Step (1987), Very Best Of (1984), Best Of (1984), Teases And Dares (1984), Catch As Catch Can (1983), Select (1982), Kim Wilde (1981)

Willie Dixon

Născut la 1 iulie 1915, în Vicksburg, Mississippi, SUA, d. 29 ianuarie 1992, Dixon a început să compună și să cânte încă din adolescență. A făcut parte ca basist, din trupe locale de gospel, după care a plecat la Chicago, unde a devenit boxer. S-a implicat din nou în muzică după ce l-a întâlnit pe Baby Doo Caston. Împreună au înființat The Five Breezes, care în 1940 a înregistrat piese blend blues, jaz și pop. În timpul celui de-al doilea război mondial, Dixon s-a opus recrutării în armată și a făcut 10 luni de închisoare. După război a înființat The Four Jumps Of Jive, după care s-a reîntâlnit cu Caston în The Big Three Trio, din care mai făcea parte și chitaristul Ollie Crawford. În 1951, la Chess Records, Dixon a devenit angajat pe post de producător, reprezentant A&R, session musician, compozitor, căutător de talente și, ocazional, artist. O scurtă perioadă a lucrat și cu Cobra Records, la care a avut aceleași funcții dar, în general, Dixon a rămas la Chess până în 1971. A colaborat cu Chuck Berry și Bo Diddley, Rev. Robert Ballinger și mulți alții. Printre propriile sale piese, produse tot de el, se numără: o versiune după cântecul lui Muddy Waters, *I'm Your Hoochie Coochie Man*, piesa Howlin' Wolf, *Spoonful*, cea a lui lui Diddley, *You Can't Judge A Book By Its Cover* și multe altele. Dixon a mai făcut echipă și cu Memphis Slim. După ce a părăsit Chess, s-a ocupat de propriile lui case de discuri, Yambo și Spoonful, a administrat The Blues Heaven Foundation și a continuat

să înregistreze. Din păcate, Dion s-a stins din viață la 29 ianuarie 1992.

The Original Wang Dang Doodle (1995), The Big Three Trio (1990), The Chess Box (1989), Hidden Charms (1988), I Feel Like Steppin' Out (1986), Willie Dixon Live (1983), Mighty Earthquake & Hurricane (1983), Catalyst (1973), I Am The Blues (1970), Blues Every Which Way (1961), At The Village Gate (1960), Willie Blues (1959)

Wilson Phillips

Fiicele liderului Beach Boys, Brian Wilson și ale fostei sale soții, Marilyn (fostă membră Honeys), ca și fiica lui John Phillips și Michelle Phillips de la the Mamas And The Papas, reunite în trupa Wilson Phillips, au dovedit că pot fi la fel de celebre ca și părinții lor, realizând două hituri number 1 în SUA: *Hold On* și *Release Me*, plus un album Top 10. Chynna Phillips (n. Chynna Gilliam Phillips, 12 februarie 1968, Los Angeles, California, SUA) și surorile Wilson, Wendy (n. 16 octombrie 1969, Los Angeles, California, SUA) și Carnie (n. 29 aprilie 1968, Los Angeles, California, SUA) au realizat primul lor album la 20 de ani, în 1990, la SBK Records. Acesta a fost unul dintre cele mai bine vândute albume de debut, depășind 5 milioane de exemplare. Doi ani mai târziu, SHADOWS AND LIGHT a devenit best seller la numai o săptămână de la apariția sa în SUA. Din păcate, grupul s-a destrămat la puțin timp după aceasta.

Shadows And Light (1992), Wilson Phillips (1990)

Johnny Winter

Născut la 23 februarie 1944, în Leland, Mississippi, SUA, și crescut în Beaumont, Texas, Johnny a început să cânte alături de fratele lui, Edgar Winter, în diverse trupe locale. În 1960 a făcut primele lui înregistrări cu grupul Johnny And The Jammers, iar în următorii opt ani a compus o serie de piese, multe dintre ele nerealizate. În 1968 a înființat un trio intitulat Winter, cu Tommy Shannon (bass) și John Turner (drums). Cu acesta a înregistrat un single, la Sonobeat label, și câteva piese demo care au fost editate de United Artists pe albumul THE PROGRESSIVE BLUES EXPERIMENT. Au urmat albumele JOHNNY WINTER și SECOND WINTER, care includ piese ca *Johnny B. Goode* și *Highway 61 Revisited*. În 1970, împreună cu The McCoys, a înregistrat un album de studio și unul live, care i-au adus un succes comercial binemeritat. Din cauza dependenței de droguri, Johnny Winters a trebuit să se retragă pentru o vreme. A revenit însă după doi ani cu STILL ALIVE AND WELL, album urmat de NOTHING BUT THE BLUES și WHITE HOT AND BLUE. Totodată, Winters l-a asistat pe Muddy Waters la producerea și aranjarea unei serii de albume. Apoi, la casa de discuri Alligator, din Chicago, a înregistrat încă trei albume, printre care și GUITAR SLINGER.

Ease My Pain (1997), Livin'in The Blues (1997), A Rock N' Roll Collection (1994), White Lightning (1994), Best Of Johnny Winter (1992), Hey, Where's Your Brother? (1992), Please Come Home For Christmas (1992), Scorchin' Blues (1992), Let Me In (1991), The Winter Of '88 (1988), Birds Can't Row Boats (1988), Third Degree (1986), Serious Business (1985), Guitar Slinger (1984), Raisin' Cain (1980), White, Hot & Blue (1978), Nothin' But The Blues (1977), Captured Live! (1976), John Dawson Winter III (1974), Nightrider (1974), Saints & Sinners (1974), Still Alive And Well (1973), About Blues (1972), Austin, Texas (1972), Winter's Scene (1972), Before The Storm (1972), Live (1971), Second Winter (1970), Johnny Winter (1969), The Progressive Blues Experiment (1969)

Steve Winwood

Născut la 12 mai 1948, în Birmingham, Anglia, Steve și fratele lui, Muff, au cântat alături de tatăl lor la chitară în grupul The Ron Atkinson Band, la vârsta de numai 8 ani. Curând a învățat să cânte la tobe și la pian, iar în anii '60 a cântat cu The Spencer Davis Group, la voce și orgă. În 1965, Winwood înregistrase deja un hit în Marea Britanie, *Incense*, sub numele de The Anglos. În 1967 a înființat Traffic, după care a cântat cu Blind Faith și a devenit session musician la Island Records, apărând la keyboards și backing vocals pe multe albume, ca cele ale lui John Martyn, ONE WORLD, George Harrison, DARK HORSE, Toots And The Maitals REGGAE GOT SOUL și alții. A mai colaborat cu: Jimi Hendrix, Joe Cocker, Leon Russell, Muddy Waters, Eric Clapton, Alvin Lee, Marianne Faithfull etc. În 1976 a colaborat cu Stomu Yamashta și Klaus Schulze, la albumele GO și GO 2. Un an mai târziu a realizat în sfârșit un LP solo, purtându-i numele, la care a colaborat cu o serie de muzicieni ca Willy Weeks și Andy Newmark. După apariția lui, Winwood s-a retras la ferma lui din Oxfordshire, unde s-a ocupat de animale. Un nou album care îi poartă

semnătura a apărut abia în 1980 și se intitulează ARC OF A DIVER. LP-ul a devenit disc de platină. Single-ul *While You See A Chance* l-a readus în topuri și a încurajat apariția următorului LP, TALKING BACK TO THE NIGHT, care a fost un nou succes, deși Winwood nu a fost foarte mulțumit, gândindu-se să se retragă din nou, de data aceasta la munca de producător. A fost convins însă de fratele său, Muff, să nu o facă. În 1983 a efectuat un turneu european, iar doi ani mai târziu, pe când lucra la următorul său album în New York, a cunoscut-o pe Eugenia, viitoarea lui soție. Majoritatea pieselor de pe BACK IN THE HIGH LIFE (1986) au fost compuse împreună cu Will Jennings, iar albumul a fost un nou succes, generând trei hit single-uri, printre care și *Higher Love*, number 1 în topurile din SUA. În 1987 a părăsit Island Records pentru Virgin Records, care se pare că i-a oferit mai mulți bani. Single-ul *Roll With It* a precedat albumul cu același nume, iar amândouă au condus în clasamentele americane. În 1990, Winwood a fost acuzat că muzica piesei *Roll With It* a fost un plagiat după o piesă Roadrunner. În același an, REFUGEES OF THE HEART a fost ultimul său mare succes. La începutul lui 1994 a avut loc o reuniune Traffic, în urma căreia a rezultat FAR FROM HOME.

Junction Seven (1997), Keep On Running (1996), The Finer Things (1995), Chronicles (1990), Refugees Of The Heart (1990), Roll With It (1988), Chronicles (1987), Back In The High Life (1986), Talking Back To The Night (1982), Arc Of A Diver (1980), Steve Winwood (1977), Winwood & Friends (1972), Winwood (1971)

Wishbone Ash

În 1966, Steve Upton (n. 24 mai 1946, Wrexham, Țara Galilor; drums) a intrat în grupul lui Martin Turner (n. 1 octombrie 1947, Torquay, Devon, Anglia; bass, vocals) și Glen Turner (guitar), The Empty Vessels. Trioul s-a mutat la Londra, unde și-au luat numele de Tanglewood. Apoi, Glen Turner a fost înlocuit de Ted Turner (n. David Alan Turner, 2 august 1950; guitar). Wishbone Ash a fost înființată o dată cu venirea lui Andy Powell (n. 8 februarie 1950; guitar). Cel mai mare succes comercial al lor a fost ARGUS, din 1973. Un an mai târziu, Ted Turner a fost înlocuit de Laurie Wisefield, iar trupa s-a mutat în SUA (din cauza impozitelor), revenind în Anglia în 1975 pentru a cânta la Festivalul de la Reading. În 1980, Martin Turner a părăsit trupa, fiind înlocuit de John Wetton (ex-Uriah Heep și Roxy Music). Au mai venit și Claire Hammill (vocals), plus Trevor Bolder. În această formulă au realizat un singur album, după care, în 1982, grupul s-a destrămat. A urmat recrutarea lui Mervyn Spence în locul lui Bolder. În 1987, cvartetul inițial s-a reunit realizând NOUVEAU CALLS.

Transvisionary (1999), The Best Of (1997), Live at Geneva (1997), Illumination (1996), Live In Chicago (1994), Raw to the Bone (1993), Time Was (1993), Here to Hear (1989), Nouveau Calls (1987), Twin Barrels Burning (1982), Number the Brave (1981), Hot Ash (1981), Live Dates II (1981), Just Testing (1980), No Smoke Without Fire (1978), Front Page News (1977), The Original Wishbone Ash (1977), Locked In (1976), New England (1976), There's The Rub (1974), Live Dates (1973), Wishbone Four (1973), Argus (1972), An Evening Program with Wishbone Ash (1972), Live From Memphis (1972), Pilgrimage (1971), Wishbone Ash (1970)

Stevie Wonder

Născut Steveland Judkins, la 13 mai 1950, în Saginaw, Michigan, Stevie a orbit imediat după nașterea sa. În ciuda acestui handicap, Wonder a început să cânte la pian încă de la 7 ani, iar la 9, cunoștea tobele și harmonica. În 1954 s-a mutat împreună cu familia la Detroit, unde Steveland a cântat în corul unei biserici. În 1961 a fost descoperit de Ronnie White de la The Miracles, care i-a aranjat o audiție la Motown Records. Ascultându-l, Berry Gordy a semnat pe loc un contract cu tânărul, redenumindu-l Little Stevie Wonder și dându-l pe mâna compozitorului și producătorului Clarence Paul. În 1963, o dată cu realizarea piesei *Fingertips (Part 2)*, a venit și succesul comercial, iar Motown l-a prezentat imediat pe o serie de albume ca „the 12-year-old genius" (geniul de 12 ani), în încercarea de a face legătura între el și Ray Charles. Deoarece succesul cu Fingertips nu s-a mai repetat, Wonder a fost pus în așteptare. A revenit în 1965 cu un hit internațional, *Uptight (Everything's Alright),* pe care l-a compus împreună cu Henry Cosby și Sylvia Moy. Între 1965-70, Stevie Wonder (care renunțase încă din 1964 la „Little"), a realizat o serie de hituri și a devenit unul dintre artiștii importanți ai casei de discuri Motown. În 1966 a cântat o versiune a piesei lui Bob Dylan, *Blowin' In The Wind* și una a celei compuse de Ron Miller, *A Place In The Sun*. Din 1967 a devenit co-autorul majorității pieselor sale și a început să colaboreze și la materialele altor artiști. În 1971, după expirarea contractului său cu Motown, și-a autofinanțat două albume,

cântând la aproape toate instrumentele și experimentând noi forme muzicale. Printre altele, el a fost pionierul utilizării sintetizatorului în muzica neagră, iar subiectul textelor sale erau problemele rasiale și spirituale. Cu aceste două albume, artistul a convins Motown să-I ofere mai multă libertate și control asupra propriilor creații, plus oportunitatea deținerii drepturilor de autor de către propria sa casă de discuri, Black Bull Music. A celebrat semnarea contractelor cu albumele WHERE I'M COMING FROM și MUSIC OF MY MIND. În 1972 a realizat TALKING BOOK, care a generat hit single-uri precum *Superstition* și *You Are The Sunshine Of My Life*. Wonder se căsătorise în 1970 cu Syreeta, producându-i albumul SYREETA (1972), iar apoi STEVIE WONDER PRESENTS SYREETA (1974), pentru care a și compus majoritatea materialului. INNERVISIONS (1973) și TALKING BOOK, i-au consolidat succesul. Wonder a fost apoi rănit grav într-un accident de mașină, însă în 1974 a reușit să realizeze FULFILLINGNESS' FIRST FINALE. Doi ani mai târziu a apărut SONGS IN THE KEY OF LIFE, care cuprinde un tribut adus lui Duke Ellington, piesa *Sir Duke* și a fost un succes imens. Timp de trei ani n-a mai realizat nici un LP, concentrându-se asupra muncii la soundtrackul filmului documentar *The secret life of plants*, care a apărut pe un dublu album, foarte slab cotat. În 1980 a realizat HOTTER THAN IULY care include o piesă tribut pentru Dr. Martin Luther King, *Happy Birthday*. Doi ani mai târziu a lansat compilația STEVIE WONDER'S ORIGINAL MUSIQUARIUM I, iar în 1983, PEOPLE MOVE HUMAN PLAY, care nu a fost însă niciodată editată. În schimb, Stevie a compus soundtrackul filmului *The Woman In Red*, ce conține și cel mai mare hit al său, *I Just Called To Say I Loved You.*

În 1985 a apărut IN SQUARE CIRCLE, urmat doi ani mai târziu de CHARACTERS. În anii '80, Wonder a militat ca ziua lui Dr. Martin Luther King să fie celebrată ca o sărbătoare națională, lucru aprobat de președintele Reagan, iar prima Martin Luther King Day a fost sărbătorită la 15 ianuarie 1986, cu un concert. În afară de propriile sale înregistrări, muzicianul și-a oferit serviciile de compozitor, producător și cântăreț și altor artiști. A colaborat printre alții cu Paul McCartney, Michael Jackson, Eurythmics, Dionne Warwick și mulți alții.

Song Review (1996), Conversation Peace (1995), Motown Legends: I Was Made To Love Her – Uptight (1994), Jungle Fever (1991), Characters (1987), In Square Circle (1985), Love Songs (1985), Motown Legends (1983), Original Musiquarium (1982), Hotter Than July (1980), Journey Through The Secret Life Of Plants (1979), Looking Back (1977), Songs In The Key Of Life (1976), Fulfillingness' First Finale (1974), Innervisions (1973), Greatest Hits, Vol. 2 (1972), Music Of My Mind (1972), Talking Book (1972), Where I'm Coming From (1972), Signed, Sealed And Delivered (1970), My Cherie Amour (1969), For Once In My Life (1968), For Once In My Life/ Uptight (1968), Greatest Hits, Vol.1 (1968), Down To Earth (1967), I Was Made To Love Her (1967), Someday At Christmas (1967), Uptight (1966), With A Song In My Heart (1966), The 12-Year Old Genius (1963), Jazz Soul Of Little Stevie Wonder (1962)

X

XTC

Grup format în Wiltshire, Anglia, în 1972, sub numele de Star Park (o anagramă de la Rats Krap), schimbat apoi în Helium Kidz (1973). Membrii lui sunt Colin Moulding (n. 17 august 1955, Swindon, Wiltshire, Anglia; bass), Dave Cartner (guitar), Andy Partridge (n. 11 decembrie 1953, Swindon, Wiltshire, Anglia; guitar, vocals) și Terry Chambers (n. 18 iulie 1955, Swindon, Wiltshire, drums). În 1975, Partridge a mai schimbat de două ori numele trupei, mai întâi în Dukes Of Stratosphear, iar apoi în XTC, de la denumirea drogurilor ecstacy, înainte ca acestea să devină foarte cunoscute. Steve Hutchins a părăsit apoi grupul iar în 1976 a venit Johnny Perkins (keyboards). După mai multe încercări la diverse case de discuri, au semnat cu Virgin Records. Barry Andrews (n. 12 septembrie, West Norwood,

London, Anglia; keyboards) li s-a alăturat și el, astfel debutând cu albumul WHITE MUSIC, urmat de GO2, după care Barry Andrews a plecat. La puțin timp după venirea în grup a chitaristului David Gregory, au înregistrat primul lor succes de top: *Life Begins At The Hop*, urmat de albumul DRUMS AND WIRES, al cărui extras pe single, *Making Plans For Nigel*, a devenit hit. A urmat BLACK SEA, care a avut de asemenea succes, datorat pieselor *Towers Of London* și *Generals And Majors*.

După dublul album ENGLISH SETTLEMENT, care a avut cel mai mare succes în Marea Britanie, Partridge a suferit o depresie nervoasă din cauza epuizării și a anunțat că XTC se va limita doar la munca de studio și la clipuri video. Chambers a fost apoi concediat. Au urmat MUMMER (cu Pete Phipps la tobe), parodia 25 O'CLOCK, realizată sub numele de The Dukes Of Stratosphear, THE BIG EXPRESS și SKYLARKING, care a fost foarte elogiat de criticii muzicali. În 1987 au realizat un nou LP, sub numele de The Dukes Of Stratosphear, PSONIC PSUMSPOT, ale cărui piese au apărut, la fel ca și cele de pe 25 O' CLOCK, pe o colecție lansată un an mai târziu. Au urmat ORANGES AND LEMONS, single-uri ca *Mayor Of Simpleton, Chalkhills And Children*, iar în 1992, albumul NONSUCH, de pe care *The Dissappointed* a fost nominalizată la premiul Ivor Novello din 1993, premiu acordat compozitorilor.

Upsy Daisy Assortiment (1997), Nonsuch (1992), Rag&Bone Buffet, Rare Cuts And Leftovers (1990), Oranges And Lemons (1989), Chips From The Chocolate Fireball (1987), Skylarking (1986), The Big Express (1984), Waxworks: Some Singles 1977-82 (1984), Mummer (1983), English Settlement (1982), BBC Live (1980), Black Sea (1980), Drums And Wires (1979), Go 2 (1978), White Music (1978)

Y

Y & T

Grup rock din San Francisco, înființat la mijlocul anilor '70, Y&T, adică Yesterday & Today (după numele unui LP Beatles editat în SUA), îi avea în componență pe: David Meniketti (vocals, lead guitar), Joey Alves (rhythm guitar), Phil Kennemore (bass, vocals) și Leonard Haze (drums), S-au remarcat cu albumul EARTHSHAKER, însă n-au reușit să se mențină la nivelul așteptărilor. BLACK TIGER, setul live OPEN FIRE , DOWN FOR THE COUNT și single-ul *Summertime Girls* s-au bucurat de un oarecare succes. Jimmy DeGrasso (drums) l-a înlocuit apoi pe Haze, debutând pe albumul CONTAGIOUS. Stef Burns l-a înlocuit pe Alves la albumul TEN. Y&T s-a desființat la sfârșitul anului 1990, după un concert de bun rămas din San Francisco, imortalizat pe albumul YESTERDAY & TODAY LIVE. Burns a plecat la Alice Cooper, DeGrasso la White Lion și apoi la Suicidal Tendencies, iar Meniketti a colaborat cu Peter Frampton.

Yesterday & Today Live (1991), Best Of Y & T 81-85 (1990), Ten (1990), Contagious (1987), Open Fire (1985), Down For The Count (1985), In Rock We Trust (1984), Mean Streak (1983), Black Tiger (1982), Earthshaker (1981), Struck Down (1978), Yesterday & Today (1976)

The Yardbirds

Grup britanic R&B înființat la Londra, în 1963, în componența: Keith Relf (n. 22 martie 1944, Richmond, Surrey, Anglia, d. 14 mai 1976; vocals, harmonica), Paul Samwell-Smith (n. 8 mai 1943; bass), Chris Dreja (n. 11 noiembrie 1944, Surbiton, Surrey, Anglia; rhythm guitar), Tony 'Top' Topham (guitar) și Jim McCarty (n. 25 iulie 1944, Liverpool, Anglia; drums). La numai câteva luni de la înființare, Topham a decis să-și urmeze studiile academice și a fost înlocuit de Eric Clapton. Au cântat în Richmond, la popularul club Crawdaddy, al cărui proprietar, Giorgio Gomelsky, le-a devenit manager. Single-urile *I Wish You Would* și *Good Morning Little Schoolgirl*, împreună cu albumul FIVE LIVE YARDBIRDS au atras atenția asupra grupului. Clapton a plecat în 1965, când a apărut și single-ul *For Your Love*. Jeff Beck (n. 24 iunie 1944, Surrey, Anglia) a fost

cel care l-a înlocuit și a înregistrat cu Yardbirds single-uri precum *Heartful Of Soul, Still I'm Sad* și albumul YARDBIRDS, după care, din cauza noului manager Simon Napier-Bell, în iunie 1966 a plecat Paul Samwell-Smith. În trupă a venit atunci Jimmy Page (n. 9 ianuarie 1944, Londra, Anglia), iar Dreja a trecut la bass. A urmat *Happenings Ten Years Time Ago*, după realizarea căruia, la nici 6 luni, Beck a părăsit grupul în timpul unui turneu în SUA. The Yardbirds au continuat în cvartet, realizând LITTLE GAMES (1967), *Goodnight Sweet Josephine* (1968), *Ha Ha Said The Clown, Ten Little Indians* și altele. În vara anului 1968, când When Relf și McCarty și-au anunțat dorința de a cânta folk, Page a înființat Led Zeppelin, Dreja a devenit un fotograf de succes, iar cei doi au cântat mai întâi sub numele de Together, iar apoi de Renaissance. Relf a murit în 1976, electrocutat. În deceniul următor, McCarty, Dreja și Samwell-Smith au cântat împreună în grupul Box Of Frogs, dar numai pentru o scurtă perioadă, după care s-au întors la carierele lor.

Clapton's Craddle (1995), Rhino Special Edition (1994), Best Of (1994), Little Games Sessions & More (1992), Smokestack Lightning (1991), Blues, Backtrack's And Shapes Of Things (1991), On Air (1991), The Best Of British Rock (1987), Greatest Hits, Vol.1 (1964-1966) (1986), 2 The First Recordings (1982), Greatest Hits (1980), Shapes Of Things (1978), The Yardbirds Featuring Eric Clapton&Jeff Beck (1977), Live Yardbirds Featuring Jimmy Page (1971), Little Games (1968), Greatest Hits (1967), Roger The Engineer (1966), Having A Rave Up (1966), For Your Love (1965), Five Live Yardbirds (1964)

Yazoo

Grup pop britanic (cunoscut în SUA sub numele de Yaz), înființat în 1982, de Vince Clarke (n. 3 iulie 1961, ex-Depeche Mode; keyboards) și Alison Moyet (n. 18 iunie 1961, Billericay, Essex, Anglia; vocals). Au debutat cu single-ul *Only You*, care a ajuns number 2 în Marea Britanie, urmat de un cover după Flying Pickets, care a intrat un an mai târziu pe prima poziție în topuri. *Don't Go* a fost un alt succes, la fel ca și turneul lor din SUA, unde și-au schimbat numele în Yaz, pentru a nu intra în conflict cu o casă de discuri americană ce purta același nume. Albumul UPSTAIRS AT ERIC'S, ca și *The Other Side Of Love, Nobody's Diary*, YOU AND ME BOTH au avut parte de o critică foarte bună și de o recunoaștere internațională a grupului, datorată în special timbrului vocal deosebit al lui Alison Moyet. În ciuda succesului, duoul s-a desființat în 1983. Moyet și-a lansat propria carieră, iar Clarke a cântat cu The Assembly și apoi a înființat Erasure.

You & Me Both (1983), Upstairs At Eric's (1982)

Yello

Grup elvețian, compus din Dieter Meier, Boris Blank și Carlos Peron. Primul lor contract l-au semnat cu Ralph Records din San Francisco, debutând cu *Bimbo* și albumul SOLID PLEASURE. În Marea Britanie au semnat cu Do It label, lansându-se cu *Bostisch*. În 1983 s-au mutat la Stiff Records, la care au realizat două single-uri și un LP. După o scurtă perindare pe la casa de discuri Elektra, s-au mutat la Mercury, unde au înregistrat hitul *The Race*. La albumul ONE SECOND au colaborat cu Shirley Basey și Billy McKenzie. Membrii Yello s-au implicat și în film, compunând soundtrackuri pentru Nuns On The Run, Snowball și altele. Meier și Blank au înființat apoi Solid Pleasure, o casă de discuri dance elvețiană.

Hands On Yello (1995), Zebra (1994), Essential (1992), Baby (1991), Flag (1988), One Second (1987), Stella (1985), You Gotta Say Yes To Another Excess (1983), You Gotta Say Yes (1983), Claro Que Se (1981), Solid Pleasure (1980)

Yes

Grup înființat în 1968, de Jon Anderson (n. 25 octombrie 1944, în Accrington, Lancashire, Anglia; vocals) și Chris Squire (n. 4 martie 1948, London, Anglia; bass). Li s-au alăturat Bill Bruford (n. 17 mai, 1948, London, Anglia; drums), Pete Banks (n. 7 iulie 1947, Barnet, Hertfordshire, Anglia) și Tony Kaye (n. 11 ianuarie 1946, Leicester, Anglia). DJ-ul John Peel de la BBC i-a făcut cunoscuți pe plan național difuzându-le muzica în emisiunea sa 'Top Gear'. Banks a fost înlocuit în 1970 de chitaristul Steve Howe (n. 8 aprilie 1947, Londra, Anglia; ex-Tomorrow), iar primele lor albume au fost YES, TIME AND A WORD și THE YES ALBUM, ultimul fiind cel mai bine vândut. După realizarea lui, Kaye a plecat, fiind înlocuit de Rick Wakeman (n. 18 mai 1949, Londra, Anglia; ex-Strawbs; keyboards). Albumul FRAGILE a avut un succes imens, generând single-ul *Roundabout*, care a intrat în 1972 în Top 10 din SUA. La puțin timp a plecat și Bruford, locul său fiind luat de Alan White (ex-Plastic Ono Band; drums). În același an, Yes a realizat CLOSE TO THE EDGE, urmat de triplul album live YESSONGS și de dublul LP, TALES FROM TOPOGRAPHIC

OCEANS, ultimul ajungând number 1 în topurile britanice. Wakeman a plecat și el, dedicându-se unei cariere solo, în locul lui venind Patrick Moraz (ex-Refugee), care a participat la înregistrarea albumului RELAYER, album după care grupul s-a fragmentat, fiecare membru implicându-se în proiecte proprii. Când s-au reunit, Wakeman i-a luat locul lui Moraz, continuându-și în același timp și cariera solo. GOING FOR THE ONE a generat *Wonderous Stories*, care a intrat în Top 10 britanic în 1977. După TORMATO a avut loc o nouă cotitură în viața grupului. Mai întâi a plecat Wakeman, urmat imediat de Anderson. În locul lor au fost recrutați Trevor Horn și Geoff Downes, însă noua formulă nu a ținut decât un an. În 1981, Yes s-a destrămat din nou, fiecare membru văzându-și de propria carieră. În 1983 însă, un Yes format din nou a condus în clasamentele britanice, cu o piesă produsă de Trevor Horn: *Owner Of A Lonely Heart*. A urmat albumul 90125, mult mai comercial decât celelalte, iar după patru ani, BIG GENERATOR. În 1989 a apărut albumul ANDERSON BRUFORD WAKEMAN HOWE, în timp ce avea loc o dispută legală, cu privire la folosirea numelui Yes. După rezolvarea acesteia în favoarea celor patru, grupul a efectuat în 1991 un turneu și a realizat albumul UNION, care a intrat în Top 10 în SUA.

Something's Coming (1998), Open Your Eyes (1997), Keys to Ascension, Vol. 2 (1997), Keys To Ascension (1996), Talk (1994), The Very Best Of (1993), Yesstory (1992), Union (1991), Yesyears (1991), Big Generator (1987), 9012 Live – The Solos (1986), 12 Inches On Tape (1983), 90125 (1983), Classic Yes (1981), Drama (1980), Yesshows (1980), Tormato (1978), Going For The One (1977), Relayer (1974), Yesterdays (1974), Tales From Topographic Oceans (1973), Yessongs (1973), Close To The Edge (1972), Fragile (1972), The Yes Album (1971), Time And A Word (1970), Yes (1969)

Neil Young

Născut la 12 noiembrie 1945, în Toronto, Canada, Young și-a început cariera muzicală cântând în diverse formații școlare, printre care The Jades și Classics, după care a făcut parte din The Squires și Mynah Birds. Împreună cu basistul Bruce Palmer, Stephen Stills și Richie Furay, a înființat Buffalo Springfield, debutând apoi cu albumul NEIL YOUNG, care conține piese *ca The Loner, The Old Laughing Lady, I've Been Waiting For You* și *Here We Are In The Years*. La cel de-al doilea album al său au contribuit Danny Whitten (guitar), Billy Talbot (bass) și Ralph Molina (drums), adică grupul Crazy Horse.

În paralel, Neil Young a mai cântat și cu Crosby, Stills, Nash & Young, ceea ce nu a deteriorat relația sa cu Crazy Horse; asta până când Whitten a început să fie dependent de droguri, iar ca urmare grupul a fost concediat. AFTER THE GOLDRUSH s-a bucurat de un mare succes comercial, incluzând piese ca *Only Love Can Break Your Heart* și *Southern Man*. Același succes l-a avut și HARVEST, însă JOURNEY THROUGH THE PAST și un turneu în care a fost acompaniat de Stray Gators i-au pus cariera sub semnul întrebării. A urmat totuși TIME FADES AWAY, o colecție de piese din concerte, printre care se numără și *Last Dance*, plus *Don't Be Denied*, un cântec autobiografic.

Moartea lui Whitten și a lui Bruce Berry, un membru al echipei sale de turneu, a inspirat albumul TONIGHT'S THE NIGHT, urmat apoi de ON THE BEACH, unul dintre cele mai apreciate LP-uri ale sale, în ciuda vânzărilor destul de scăzute.

În urma reunirii sale cu Crazy Horse, care erau acum Talbot, Molina și Frank Stampedro (guitar), a rezultat albumul ZUMA. Au urmat AMERICAN STARS 'N' BARS, COMES A TIME, pe care apare și Nicolette Larson (vocals) și RUST NEVER SLEEPS, precedat de un film cu același nume și urmat de un dublu album live.

De-a lungul anilor '80 a experimentat diverse stiluri, ca R&B (RE-AC-TOR), techno-pop (TRANS) și rockabilly (EVERYBODY'S ROCKIN'), country (OLD WAYS), hard rock (LANDING ON WATER) și blues (THIS NOTE'S FOR YOU). Alte albume, ca WELD, HARVEST MOON, de pe care *From Hank To Hendrix* și piesa titlu au devenit clasice, și UNPLUGGED, un album live pentru MTV, n-au făcut decât să definească și mai bine spiritul cameleonic al artistului.

Year of the Horse (1997), Broken Arrow (1996), Dead Man (1996), Mirror Ball (1995), Lucky Thirteen (1993), Unplugged (1993), Harvest Moon (1992), Freedom (1989), This Note's For You (1988), Landing On Water (1986), Everybody's Rockin' (1983), Reactor (1981), Hawks & Doves (1980), Comes A Time (1978), Decade (1978), American Stars 'N' Bars (1977), On The Beach (1974), Time Fades Away (1973), Harvest (1972), Journey Through The Past (1972), After The Goldrush (1970), Neil Young (1969)

Paul Young

Paul Anthony Young s-a născut la 17 ianuarie 1956, în Luton, Bedfordshire, Anglia și a debutat

în grupul Streetband, după care a cântat în Q Tips, pentru ca în final să semneze un contract cu CBS Records, sub egida căreia a realizat o versiune a piesei lui Marvin Gaye, *Wherever I Lay My Hat* și albumul NO PARLEZ, care a intrat pe prima poziție în topurile britanice, unde a rămas aproape doi ani. Albumul s-a vândut în milioane de exemplare și include piese ca *Love Will Tear Us Apart* (Joy Division), *Love Of The Common People* (Nicky Thomas) și *Come Back And Stay*. După un turneu de promovare al LP-ului, Young a avut probleme cu vocea, acesta fiind motivul pentru care următorul album, SECRET OF ASSOCIATION, a apărut abia peste doi ani. De pe acesta, *Everything Must Change* și o versiune a piesei lui Daryl Hall, *Every Time You Go Away*, au intrat în Top 10. A mai apărut într-un concert Live Aid, cântând în duet cu Alison Moyet de la Yazoo, după care a realizat BETWEEN TWO FIRES. Deoarece vocea i-a creat din nou probleme, Paul Young a rămas în umbră pentru încă un an, după care, în 1988, a revenit cu o piesă Crowded House, *Don't Dream Its Over*, la concertul Nelson Mandela de pe stadionul Wembley. După o altă pauză, în 1990 a realizat albumul OTHER VOICES, acompaniat de un turneu. Young s-a întors pe Wembley la concertul susținut în memoria lui Freddie Mercury din mai 1992, după ce în 1991 a cântat în duet cu prietenul său, Zucchero, piesa *Senza Una Donna*, care apare pe albumul FROM TIME TO TIME.

În 1993 a reînființat trupa The Q-Tips, pentru a susține câteva concerte în Marea Britanie, și a lansat albumul The Crossing. În 1994 a apărut o compilație de piese soul, de Crăciun, intitulată REFLECTIONS. În mai 1997, solistul a revenit cu un nou album, PAUL YOUNG.

Paul Young (1997), Reflections (1995), From Time To Time: The Singles Collection (1991), Other Voices (1990), Between Two Fires (1986), The Secret Of Association (1985), No Parlez (1983)

Z

Dweezil Zappa

Chitaristul Dweezil Zappa (n. 5 septembrie 1969, Hollywood, California, SUA) este nimeni altul decât unul dintre fiii lui Frank Zappa, numai că cel care l-a îndemnat să-și înființeze propria trupă nu a fost tatăl lui, ci Eddie Van Halen, eroul său, pe care îl imita în cele mai mici detalii. Acesta, împreună cu Steve Vai, au fost primii lui profesori. Ba mai mult, la vârsta de 12 ani, Eddie i-a produs primul single (în studioul lui Frank). Este vorba de *My Mother Is A Space Cadet/Crunchy Water (1982)*. S-a făcut apoi remarcat cu albumul și clipul video MY GUITAR WANTS TO KILL YOUR MAMA, la care au colaborat Bobby Blotzer (de la Ratt; drums), Steven Smith (de la Journey; drums) și Fiona (vocals). La următorul LP, SHAMPOO HORN, a fost acompaniat la voce de fratele său (Ahmet Zappa), care face parte din grupul Z, înființat de Dweezil, alături de: Bryan Beller (bass), Joe Travers (drums) și Mike Keneally (guitar, vocals). Un alt album realizat în această componență este MUSIC FOR PETS, după care Mike Keneally și Bryan Beller au plecat, pentru a se alătura grupului Beer For Dolphins. Mike a mai participat însă și la albumul lui Dweezil, CONFESSIONS, produs de Nuno Bettencourt (chitaristul de la Extreme). La LP au mai colaborat: Scott Thunes, Josh Freese, Warren Demartini, Zakk Wylde, Tim Pierce, Steve Lukather, Gary Cherone, Pat Badger, Nuno Bettencourt, Ahmet și Moon. Un nou LP Dweezil, intitulat WHAT THE HELL AM I THINKING?, a apărut de curând. Componența actuală a grupului Z este: Dweezil, Ahmet, Joe Travers (drums), Christopher Maloney (bass) și Jack Jones (guitar).

What The Hell Am I Thinking (1998), Music For Pets (1995), Shampoohorn (1994), Confessions (1991), Shampoo Horn, My Guitar Wants To Kill Your Mama (1988), Having A Bad Day (1986)

Frank Zappa

Născut Frank Vincent Zappa, la 21 decembrie 1940, în Baltimore, Maryland, SUA, din părinți siciliano-greci, d. 4 decembrie, 1993, la Los Angeles, California, SUA. La 12 ani, Frank a studiat percuția la școala de vară din Monterey, iar în 1956 a devenit membrul grupului R&B, The Ramblers. Curând s-a îndrăgostit de un alt instrument: chitara, și a început să colecționeze

discuri cu Hubert Sumlin, Muddy Waters, Johnny „Guitar“ Watson și alții. Colegul său, Don Van Vliet (care a devenit mai târziu Captain Beefheart), i-a împărtășit interesul. În 1964 a cântat cu o trupă locală R&B, The Soul Giants (Roy Collins; vocals, Roy Estrada; bass, Jimmy Carl Black; drums), pentru care a început să scrie piese. Grupul și-a schimbat apoi denumirea în Mothers, iar apoi în Mothers Of Invention, la insistența casei de discuri MGM. În 1966 au debutat cu dublul album FREAK OUT!, care a fost urmat de o serie de turnee și de un alt LP, WE'RE ONLY IN IT FOR THE MONEY. A urmat CRUISING WITH RUBEN & THE JETS, HOT RATS, pe care apare Captain Beefheart, la piesa *Willie The Pimp*. For- mula inițială s-a destrămat în 1970, revenind de câteva ori, însă sub denumirea de The Grandmothers. Între timp, Frank a susținut concerte sub nume propriu și a înființat propriile lui case de discuri: Bizarre Records și Straight Records, la care a realizat o serie de albume ale grupurilor Alice Cooper, Tim Buckley, GTO, Captain Beefheart și mulți alții.

Împreună cu Flo & Eddie de la The Turtles a colaborat la filmul *200 Motels* și la încă trei albume. La data de 4 decembrie 1941, în timp ce cântau în Montreux, echipamentul lor a fost distrus de un incendiu, după care, la scurt timp, Frank a fost împins de pe scenă în timpul unui concert la Rainbow Theatre, din Londra, ceea i-a afectat coloana vertebrală, trebuind să stea pentru o vreme într-un scaun cu rotile. În 1972 a lucrat ca session musician, iar în 1973 a realizat OVERNITE SENSATION și a colaborat cu Ruth Underwood (percussion), Jean-Luc Ponty (violin) și George Duke (keyboards) la proiectul KING KONG.

La albumul APOSTROPHE, apărut în 1974, a colaborat cu basistul Jack Bruce. Au urmat ROXY & ELSEWHERE, ONE SIZE FITS ALL, BONGO FURY, pe acesta din urmă apărând din nou Captaine Beefheart, ZOOT ALLURES din 1976, la care a colaborat cu Terry Bozzio (drums), ZOOT ALLURES, LIVE IN NEW YORK, STUDIO TAN, SLEEP DIRT și ORCHESTRAL FAVOURITES. În a doua jumătate a anilor '70, muzica lui a devenit mult mai implicată în politică. Albumele TINSELTOWN REBELLION și YOU ARE WHAT YOU IS vorbesc despre drepturile fundamentale ale omului. În 1982, Frank a realizat un nou hit, *Valley Girl*, în care fiica lui, Moon Unit, îi satiriza pe tinerii bogătași de la Hollywood. În același an, a produs și prezentat la New York un concert de muzică Edgar Varese. Anul 1984 a fost extrem de prolific; au apărut THEM OR US, THE PERFECT STRANGER, SHUT UP 'N PLAY YER GUITAR, GUITAR, JAZ FROM HELL și THING-FISH, un musical despre SIDA, homofobie și rasism.

În 1988 a realizat un alt proiect, folosind 12 muzicieni pentru a cânta versiuni cover, piese instrumentale și o serie de cântece politice (THE BEST BAND YOU NEVER HEARD IN YOUR LIFE, MAKE A JAZ NOISE HERE și BROADWAY THE HARD WAY). Din păcate, proiectul a eșuat după primul turneu.

În 1992, Zappa și-a anunțat candidatura la președinția SUA, motiv pentru care a primit numeroase amenințări cu moartea. În noiembrie 1991, fiica sa confirmase faptul că Zappa suferea de cancer la prostată, iar în mai 1993 Zappa, obosit și slăbit de chimioterapie, a anunțat că a pierdut bătălia cu boala. A murit la data de 4 decembrie, 1993. Familia lui a anunțat atunci că „Frank a plecat în ultimul său turneu, sâmbătă la ora 6 pm".

Son Of Cheep Thrills (1999), Have I Offended Someone? (1997), Lather (1996), Strictly Commercial (1995), Does Humor Belong In Music? (1995), Civilization Phaze III (1994), The Yellow Shark (1993), You Can't Do That On Stage Anymore, Vol. 5-6 (1992), Beat The Boots #2 (1992), Any Way The Wind Blows (1991), As An Am (1991), Make A Jazz Noise Here (1991), Beat The Boots (1991), You Can't Do That On Stage Anymore, Vol. 4 (1991), The Best Band You Never Heard In Your Life (1991), Piquantique (1991), Saarbrucken 1979 (1991), Broadway The Hard Way (1989), You Can't Do That On Stage Anymore, Vol. 1, 2, 3 (1989), Guitar (1988), London Symphony Orchestra Vol. 1 & 2 (1987), Frank Zappa Meets The Mothers Of Prevention (1986), Jaz From Hell (1986), The Perfect Stranger (1984), Them Or Us (1984), Thing-Fish (1984), Francesco Zappa (1984), The Man From Utopia (1983), Ship Arriving Too Late To Save A Drowning Witch (1982), Shut Up 'N Play Yer Guitar (1981), Tinsel Town Rebellion (1981), You Are What You Is (1981), Sleep Dirt (1979), Baby Snakes (1979), Joe's Garage Acts I, II & III (1979), Orchestral Favorites (1979), Sheik Yerbouti (1979), Studio Tan (1978), Zappa In New York (1977), Zoot Allures (1976), One Size Fits All (1975), Apostrophe (1974), Over-Nite Sensation (1973), The Grand Wazoo (1972), Waka/Jawaka (1972), Chunga's Revenge (1970), Hot Rats (1969), Lumpy Gravy (1967)

The Zombies

Grup din St. Albans, Anglia, înființat în 1963, de: Rod Argent (n. 14 iunie 1945, în St. Albans, Hertfordshire, Anglia; piano), Colin Blunstone (n. 24 iunie 1945, în St. Albans, Hertfordshire, Anglia; vocals), Paul Atkinson (n. 19 martie 1946, în Cuffley, Hertfordshire, Anglia; guitar), Paul Arnold (bass) și Hugh Grundy (n. 6 martie 1945, în Winchester, Hampshire, Anglia; drums). Chris White (n. 7 martie 1943, în Barnet, Hertfordshire) l-a înlocuit pe Arnold la scurtă vreme de la înființare.

După semnarea unui contract cu Decca Records au debutat cu *She's Not There*, devenită repede un hit. Au urmat single-uri ca: *Tell Her No*, *Whenever You're Ready*, *Is This The Dream, I Want You Back Again, I Must Move, Remember You* și multe altele.

Grupul s-a desființat însă în 1967, în timp ce înregistra albumul ODYSSEY AND ORACLE. Deși piesa *Time Of The Season* a devenit un mare hit în SUA, în 1969, formula originală nu s-a mai putut reface. Argent și Grundy, plus Jim Rodford (ex-Mike Cotton; bass) și Rick Birkett (guitar) au fost responsabili pentru ultimul single al trupei: *Imagine The Swan*. Între timp, Colin Blunstone s-a ocupat de propria-i carieră solo. Totuși, în 1991, membrii trupei (Colin Blunstone; vocals, Chris White; bass, vocals, Hugh Grundy; drums, Sebastian Santa Maria; keyboards, guitar, vocals) au căzut la pace, reușind să înregistreze un nou album, foarte bine primit. Muzica lor a influențat grupuri ca The Doors, Kinks, The Byrds și multe altele.

Singles A's And B's (1990), Greatest Hits Greatest Recordings (1990), Meet The Zombies (1988), Best & The Rest Of The Zombies (1986), Live On The BBC (1985), Zombies (1984), Rock Roots (1976), Time Of The Zombies (1973), Earthdays (1969), Odyssey & Oracle (1967)

ZZ Top

Grup din Houston, Texas, SUA, înființat în 1970 și compus din: Billy Gibbons (n. 16 decembrie, 1949, Houston, Texas, SUA; guitar; ex-Moving Sidewalks), Dusty Hill (n. Joe Hill, 19 mai 1949, Dallas, Texas, SUA, ex-American Blues; bass, vocals) și Frank Beard (n. 11 iunie 1949, Dallas, Texas, SUA, ex-American Blues; drums). Formula inițială a fost alcătuită însă din Gibbons, Lanier Greig (bass) și Dan Mitchell (drums), care au înregistrat single-ul de debut: *Salt Lick*. Apoi, Greig a fost concediat și înlocuit cu Bill Ethridge. Pe Mitchell l-a înlocuit la scurtă vreme Frank Beard, iar pe Ethridge, Dusty Hill. Succesul a venit o dată cu cel de-al doilea album, RIO GRANDE MUD, de pe care piesa *Francine* a fost primul lor hit. Cel de-al treilea album, TRES HOMBRES, a generat hitul *La Grange*, devenind primul lor disc de aur. După un turneu de un an, au revenit cu FANDANGO!, care cuprinde atât piese live, cât și de studio. Au urmat TEJAS și un album Greatest Hits, după care au luat o pauză de trei ani și s-au mutat la Warner Records. În 1979 au realizat albumul DEGUELLO, urmat de EL LOCO în 1981, și de ELIMINATOR, care a fost cel mai bine vândut LP al grupului. Single-urile *Gimme All Your Lovin', Sharp Dressed Man* și *Legs*, acompaniate de clipuri video, s-au bucurat de mare succes. Show-urile lor au atras mulți fani, ca și următorul album, AFTERBURNER, ce cuprinde piese ca: *Sleeping Bag, Rough Boy* și *Velcro Fly*. După apariția acestuia, ZZ Top au plecat din nou într-un turneu mondial, iar după o nouă pauză au revenit cu RECYCLER. În 1990 au jucat în filmul *Back To The Future 3*, în rolul ZZ Top!

După un nou album Greatest Hits (1992), au schimbat iarăși casa de discuri, părăsind Warner Bros pentru RCA, la care a apărut albumul ANTENNA (1994), urmat de ONE FOOT IN THE BLUES și RYTHMEEN.

În afara faptului că au realizat albume excelente, cei de la ZZ Top au intrat în cartea recordurilor, datorită faptului că posedă cele mai lungi bărbi din istoria muzicii (în afară de Frank Beard, care se rade constant).

Rhytmeen (1996), Antenna (1994), One Foot In The Blues (1994), Greatest Hits (1992), Recycler (1990), Six Pac (1987), Afterburner (1985), TV Dinners (1984), Eliminator (1983), El Loco (1981), Deguello (1979), Best Of (1977), Tejas (1976), Fandango (1975), Tres Hombres (1973), Rio Grande Mud (1972), ZZ Top (1970)

MIC DICȚIONAR DE TERMENI MUZICALI

A&R

Este abrevierea de la Artists & Repertoire, titlu folosit de casele de discuri pentru denumirea departamentului responsabil cu descoperirea artiștilor și supervizarea albumelor acestora. Dacă inițial directorii A&R recrutau artiști, selectau cântece, angajau aranjori muzicali și supervizau înregistrările, astăzi colectivul A&R are mai multe roluri, de la munca de producție, la căutarea de noi talente.

Acid rock

Gen muzical ce emană din cultura hippie psihedelică a anilor ’60. Acid este în jargon prescurtarea pentru LSD. Pentru vechii fani ai unor grupuri ca The Grateful Death și Jefferson Airplane, părul lung, hainele colorate și comportamentul nonconformist erau aproape la fel de importante ca și muzica.

Acoustic blues

Muzica blues cântată la instrumente non-electrice și neamplificate. La origini, bluesul a fost prin definiție acustic, până la începerea migrației spre nord, către Chicago, în anii ’30, a cântăreților de blues.

Alternative rock (rock alternativ)

Formă muzicală și format de radio care a apărut ca o reacție alternativă la rockul stagnant și la era heavy-metal din anii ’80. Piesele muzicale au un sound mult mai energic, iar artiștii sunt mai puțin emfatici în aparițiile lor, punând accentul pe originalitate.

AOR

Înseamnă ALBUM ORIENTED ROCK și este un format de radio care pune accentul pe difuzarea pieselor de pe albume în detrimentul single-urilor.

B-side

Este fața B a unei înregistrări single. De obicei, pe un single, fața A este imprimată cu piesa care se speră că va deveni hit. Fața B poate cuprinde piese care nu sunt pe albumul de pe care s-a extras single-ul sau albumul, dacă va apărea după single, nu conține în mod obligatoriu și piesa de pe fața B.

Blues

Muzică populară, cântată la origini de americanii proveniți din Africa, bazată de obicei pe un tipar de 12 măsuri. Cântecele blues au adesea un ton melancolic și sunt inspirate din greutățile și tristețea produse de dragoste și viață în general.

CD (-ROM)

Abreviere pentru compact disc, o metodă de depozitare și reproducere digitală a materialului înregistrat. CD-urile sunt primul format audio de largă răspândire care implică tehnologia digitală. Ele au inceput să se bucure de succes la începutul anilor ’80 și au înlocuit destul de repede discurile de vinil, fiind mult mai avantajoase din punct de vedere al cantității de muzică pe care o conțin (maximum 74 de minute, față de 40 cât conțin cele de vinil), al calității înregistrărilor și al posibilității de a reda conținutul fără ca suprafața lor să se deterioreze în timp.

CHR

Înseamnă Contemporary Hits Radio și s-a dezvoltat la începutul anilor ’80, când MTV a început să afecteze și să altereze gustul muzical al tinerilor. În esență este foarte apropiat de soundul Top 40 din banda AM. Cariera unor grupuri ca Simple Minds și Naked Eyes, precum și cea a lui Thomas Dolby, au fost influențate și ajutate de radiourile cu acest format.

Classic rock (rock clasic)

Este atât un format de radio, cât și un gen muzical, care se concentrează asupra celor mai familiari și mai cunoscuți artiști și albume rock ale sfârșitului anilor ’60 – ’70 și începutului anilor ’80.

Country

Termen generic pentru muzica ce derivă din stilurile folk din sudul Statelor Unite și viața cowboy-lor din vestul sălbatic. Chitara, banjo-ul și mandolina sunt instrumentele care acompaniază acest curent, ajuns în America din Europa, având multe conexiuni cu muzica scoțiană și cea irlandeză. Acest gen muzical s-a dezvoltat în forma primară americană în două direcții: country tradițional și un curent mai comercial, de pop-country.

Cover

La începutul anilor ’50, mulți artiști americani au înregistrat cântece country, populare, într-o versiune proprie. Apoi, artiștii albi, ca Pat Boone, au preluat și înregistrat cântece R&B, pe vremea când posturile de radio nu difuzau piese ale cântăreților de culoare.

Acum, un „cover“ este o simplă versiune a unui cântec, interpretat și înregistrat de altcineva decât artistul original.

Cubop

Un amestec de ritmuri cubanezo-caraibiene cu jaz-ul americano-african, care s-a dezvoltat la sfârșitul anilor ’40.

Delta blues

Blues american din zona Mississippi Delta, din sudul Statelor Unite. Pionierii acestui gen, Robert Johnson, Muddy Waters, Howlin’ Wolf, James Cotton, Son House și Elmore James s-au născut toți în această regiune, la începutul secolului 20.

Demo

O înregistrare demo (de la demonstrativă) este cartea de vizită a artiștilor sau a DJ-ilor în căutarea unui contract cu o casă de discuri sau, respectiv, a unui loc de muncă într-un post de radio. Înregistrarea este făcută în general pe casete.

Disco

Cuvântul provine de la termenul francez „discothèque“, care în traducere literală înseamnă „bibliotecă de discuri“. S-a raspândit având înțelesul de club de noapte cu muzică de dans înregistrată.

Discography (discografie)

Discografiile sunt cataloage de muzică ce consemnează toate înregistrările făcute de un anumit artist sau grup. Alte detalii cuprinse în acest gen de cataloage sunt: data înregistrării, casa de discuri și durata. În unele cazuri sunt trecute și tipul benzii și studioul de înregistrare.

Doo-wop

Grupuri a-capella ce cântau în anii ’40 – ’50 în orașe ca New York și Philadelphia pe străzi, la metrou și în piețe, folosind silabe fără sens ca „doo – wop“ și „sh – bop“, pentru a ține ritmul în lipsa instrumentelor. Acest gen de muzică a devenit ulterior cunoscut și comercial, iar grupuri ca The Flamingos sau The Chords au fost catalogate ca trupe „doo-wop“.

Drum machine

Mașina de ritmuri

Easy listening

Gen muzical reprezentând balade vocale sau instrumentale ușoare, interpretate pentru relaxarea ascultătorului și nu pentru a-i atrage atenția prin muzică sau versuri.

Electric blues

Stil blues care s-a dezvoltat atunci când muzicienii de Delta blues au început să migreze spre Chicago și să folosească chitări electrice și bass. Este cunoscut și sub numele de Chicago blues.

EP

EP, sau extended play, indică la origine o înregistrare în format single care conținea mai mult de o piesă pe fiecare parte. La început, suportul pentru aceste înregistrări era discul de 7 inci și 45 rpm (adică rotații pe minut). În anii ’70 și ’80 s-a trecut la discurile de 12 inci (varianta de LP). Astăzi acest termen se păstrează, chiar dacă înregistrările sunt făcute pe CD.

Extended mix

Este o versiune mai lungă a unei piese, realizată prin adăugarea unui „intro“ instrumental mai lung sau a unui pasaj instrumental la mijloc. Această tehnică a început să se dezvolte încă din anii ’70 – ’80, în cântecele dance care au fost produse în diverse variante de lungime. Astăzi, o astfel de înregistrare trebuie să aibă cel puțin 10 minute și se folosește în cluburi sau discoteci.

Folk

Muzica folk nu înseamnă altceva decât muzică populară. La origini era transmisă din persoană în persoană, fără a fi scrisă undeva. În general,

această muzică este directă și acustică și vorbește despre experiența de viață a oamenilor obișnuiți.

Fusion

Un termen folosit pentru îmbinarea muzicală a două sau mai multe stiluri muzicale. A apărut în anii '70, când artiștii jaz încorporau în piesele lor elemente rock, iar artiștii rock foloseau elemente de jaz.

Garage band

Este denumirea ce se dă unei trupe care cântă doar pentru amuzament, fără a avea o pregătire profesională. Rock & roll-ul neprelucrat, nefinisat și care dă senzația de neprofesionalism este adesea numit „garage band music".

Gold record

Gold record (discul de aur) este o distincție acordată, ca și discul de platină (Platinum Record), de RIAA (Recording Industry Association Of America). În Statele Unite, discul de aur este oferit unui single vândut într-un milion de exemplare și unui album vândut într-o jumătate de milion de exemplare. De la țară la țară, organismele care oferă aceste distincții sunt diferite, ca și cifra vânzărilor la care se acordă (acestea în funcție de numărul de locuitori).

Gospel

Muzică religioasă a negrilor din sudul Statelor Unite, dezvoltată încă de la sfârșitul secolului al 19-lea și preluată de bisericile baptiste ale negrilor din secolul nostru.

Goth

Stil muzical al cărui nume a devenit uzual la sfârșitul anilor '70, referindu-se la trupe ca Joy Division, Bauhaus și, în special, Siouxsie Sioux, care au folosit termenul de „gothic" pentru a descrie noul lor sound. La modul general vorbind, muzica lor era una întunecată, înfricoșătoare și introspectă, venind ca o alternativă la stilul disco. Artiștii goth purtau haine negre și bijuterii de argint. Acum, acest stil acoperă o arie mai largă a spectrului muzical, incluzând trupe ca The Fields Of The Nephilim și așa-numita „mellow-goth", Dead Can Dance.

Grunge

Un sound muzical dezvoltat la începutul anilor '90, în Seattle. În contrast cu superproducțiile muzicale ultracomerciale, grunge-ul a adoptat stilul producțiilor care sună mai dur, mai „supărat" și pasional și evidențiază pesimismul și anxietatea tinerilor. Pionierii acestui gen sunt Pearl Jam și Nirvana.

Hard Rock/Heavy Metal

Introducerea distorsiunilor de chitară la jumătatea anilor '60 a creat o bază comună pentru rock-ul cu orientări din blues și rock-ul psihedelic. Rezultatul a fost un rock agresiv, predominat de riff-uri de chitară. Tonalitățile mai largi oferite de distorsiuni și alte efecte specifice, coroborate cu un rol mai amplu al tobelor și al basului, au condus la ceea ce astăzi numim hard rock. La jumătatea anilor '60, The Yardbirds și The Who s-au numărat printre primele grupuri care foloseau feedback-ul și distorsiunea în concerte și în înregistrările de studio, creând astfel un sunet complet nou prin explorarea posibilităților chitărilor electrice, a efectului wah-wah, a amplificatoarelor și a reverbului. Aceste trupe au pregătit terenul adevăraților pionieri ai genului ca: Led Zeppelin, Cream, Jimi Hendrix, Steppenwolf și Deep Purple, care l-au dezvoltat până la perfecțiune.

În decursul timpului, artiști ca Van Halen, Blue Oyster Cult, Aerosmith, Bad Company, Scorpions, AC/DC, Tesla, și Guns N' Roses au făcut carieră în spiritul hard rock/heavy metal. Pe măsură ce hard rock-ul devenea mai agresiv, fanii genului deveneau și ei o grupare cu tendințe și atitudini specifice. Prin adăugarea a tot mai multe efecte, mărirea vitezei și creșterea volumului sonor, hard rock-ul constituie baza formării în anii 80'-90' a unor genuri ca Speed Metal, Thrash Metal, Death Metal etc.

Headliner

Cap de afiș.

Hip-hop

Uneori folosit și ca sinonim pentru rap, hip-hop este termenul generic care cuprinde socialul, moda, muzica și subcultura dance a tinerilor americani (în general a celor de culoare și a latinilor). Rapul, break-dance-ul, graffiti-ul, cluburile cu DJ și îmbrăcămintea sport fac parte din experiența hip-hop.

House music

Descinde din muzica disco și este un important element al scenei cluburilor de dance ale jumătății anilor '80. House și-a luat numele de la pe-

trecerile de noapte care aveau loc în depozitele (în engleză „warehouses“) din New York, dar mai ales în cele din Chicago, la care DJ-ii mixau fragmente din piese care se interferau. Muzica house se bazează mai mult pe atmosferă și mai puțin pe text.

Indie

Este un nume dat caselor de discuri care nu se încadrează în curentul impus de marea industrie muzicală. De obicei mult mai mici decât celelalte case de discuri, ele promovează talente „alternative“ și mai puțin cunoscute. Au reputația de a pune integritatea artistului mai presus de succesul comercial.

Intro

Prescurtarea de la „introduction“ (introducere). Se referă la pasajele (în marea lor majoritate instrumentale) de început ale unei piese, care nu indică de obicei foarte multe lucruri despre cântecul pe care îl deschid, despre tema melodică sau tema muzicală. De cele mai multe ori, intro-urile sunt create pentru a contrasta cu restul piesei.

Jam session

La început așa se numeau adunările diverselor grupuri de muzicieni de jaz din cluburile anilor ’30 – ’40, care cântau împreună numai pentru a improviza. Acum, termenul denumește un simplu număr de muzicieni (care nu fac parte toți din același grup), care improvizează împreună pe o anumită temă.

Jaz (jaz)

La nașterea sa, la începutul secolului XX, jazul era un idiom pentru un gen muzical dezvoltat din ragtime, blues și muzica populară americană a acelor timpuri, la care se adăugau noile ritmuri sincopate, ansambluri polifonice și improvizații solistice.

A generat o serie de stiluri care s-au dezvoltat în funcție de regiunea în care au apărut și de dialectul vorbit. Printre acestea se numără swing, bebop, cool jazz, free jazz, fusion etc.

Jive

Este un alt cuvânt pentru jaz. În anii ’30 era denumirea pentru stilul energic de dans pe muzică de jaz.

Jive mai este sinonim cu a decepționa, a deziluziona, a-și bate joc de cineva (în 1928, Louis Armstrong cânta : „Don’t Jive Me“. De asemenea, jive mai este și un alt termen care denumește marijuana.

Juke Box

Termenul a apărut în anii ’30 în Statele Unite și denumește o mașină prevăzută cu un gramofon, care funcționează cu monede (tonomatul). Localurile în care funcționau aceste mașini se numeau „juke-houses“. Mașina înlocuia muzicienii, pe care localurile nu și-i mai puteau permite, și era dotată cu discuri de jaz și muzică populară (folk, country).

Label

Este denumirea pentru casele de discuri care produc și distribuie albumele artiștilor cu care au semnat în prealabil contracte, fie pentru o perioadă de timp limitată, fie pentru înregistrarea mai multor albume.

Medley

Potpuriu

Metal

Cunoscut și sub denumirea de „heavy metal“. Este rock’n roll cântat la chitări electrice și amplificat la niveluri foarte mari ale sunetului. La jumătatea anilor ’60, The Yardbirds și The Who s-au numărat printre primele grupuri care foloseau feedback-ul și distorsiunea în concerte și în înregistrările de studio, creând astfel un sunet complet nou, prin explorarea posibilităților chitărilor electrice, ale efectului wah-wah, ale amplificatoarelor și reverbului.

Ei au pavat drumul lui Jimi Hendrix și al grupului Led Zeppelin care, la sfârșitul anilor ’60, au ridicat heavy metal-ul la o formă de mare artă.

MOR

Acronim pentru „middle of the road’. Este un gen muzical și un format de radio care cuprinde cântece mai vechi ale artiștilor erei pre-rock, cum ar fi Frank Sinatra sau Barbra Streisand.

New wave

O rudă apropiată a punk-rock-ului de la sfârșitul anilor ’70. Uneori folosit ca altă denumire pentru mișcarea punk. Urmând moștenirea lăsată de Sex Pistols, s-a dezvoltat un stil mai vioi și mai comercial de muzică, combinând simplitatea și prospețimea punk-ului cu o prezentare mai puțin amenințătoare. Blondie, The Shoes și chiar The Cars, considerate ca făcând parte din curentul new wave, au încercat să reînvie adevăratul

spirit al rock'n roll-ului într-o eră în care muzica disco și greoiul „rock corporativ" dominau scena muzicală.

Outtakes

Reprezintă înregistrări care nu au fost cuprinse într-o realizare comercială și sunt foarte prețuite de către colecționari, pentru raritatea lor.

Payola

Este o practică mai veche a DJ-ilor de a accepta bani, cadouri sau favoruri din partea caselor de discuri sau de distribuție, în schimbul difuzării unor discuri sau piese. Practica datează încă din anul 1959, când Alan Freed, un DJ și VJ din Cleveland, cel care a popularizat sintagma „rock n' roll", și-a pierdut slujbele de la radio și TV pentru că a refuzat să semneze o declarație scrisă sub jurământ prin care spunea că nu acceptă payola.

Platinum Record

Certificată de RIAA (Recording Industry Association of America), această distincție se acordă înregistrărilor single care s-au vândut în SUA în mai mult de 2 milioane de copii și LP-urilor care au depășit un milion de exemplare vândute. Discul de platină se acordă și în alte țări, în funcție de cifra vânzărilor, raportată la populația țării respective. (În România, discul de platină se acordă la 150.000 de exemplare vândute).

Pop

Termen generic pentru muzica populară, folosit încă din anii '50. De-a lungul timpului, popul a avut diverse înțelesuri, cum ar fi: muzică pentru adolescenți, cântece cu texte sau artificii sonore memorabile, fără mesaj și substanță, piese ale artiștilor a căror imagine era mai importantă decât muzica etc. În general însă, popul are elemente din toată aria muzicală, de la rock n'roll la rhythm&blues, și se manifestă prin piese memorabile, sentimentale, în general simple, foarte atractive și deci cu mare succes comercial.

Progressive rock (rock progresiv)

Este o tendință în muzica rock, care cuprindea inițial piese mult mai serios lucrate din punct de vedere al structurii muzicale decât temele adolescentine ale muzicii anilor '60. Complexitatea orchestrației, folosirea timpurie a sintetizatorului și prezentarea clasică au fost elemente definitorii ale muzicii trupelor Emerson, Lake & Palmer, Genesis, King Crimson, Yes și altele, trupe care stau la temelia acestui stil muzical.

Promo

Abreviere pentru promotion (promovare). În industria muzicală, prin promovarea unui album sau a unei piese se urmărește atragerea publicului cumpărător. De aceea, casele de discuri încheie contracte cu stațiile radio sau TV pentru adăugarea albumului sau piesei lor în „playlist". CD-urile pe care le distribuie casele de discuri radiourilor sunt așa-numitele „promo copies" (copii promo) sau „promos", ceea ce înseamnă că acestea nu se pot vinde, ci sunt create exclusiv în scopuri promoționale, adică pentru a fi difuzate.

Psychedelia

A apărut în anii '60, o dată cu consumul de droguri psihedelice și halucinogene care făceau casă bună cu fenomenul „hippie". Efectele drogurilor erau asociate cu schimbările de percepție, corelate după unii psihologi cu o comportare nefirească, incluzând psihoza și schizofrenia. Artele vizuale, influențate și ele de consumul de droguri în creștere la acea vreme, uzau de distorsiunea culorilor și a design-ului. Muzica psihedelică se folosea și ea de distorsiuni și de efecte de sunet exagerate pentru a crea o anumită stare halucinogenă.

Punk

Mișcare muzicală apărută la jumătatea anilor '70. Elementele sale de bază sunt lupta împotriva artiștilor rock comerciali dominanți și furia împotriva unei societăți superficiale. În punk, energia și convingerile erau mult mai importante decât talentul muzical. Rolul punk-ului a fost de a întineri și a revigora rock-ul, într-un moment în care autosuficiența și comercialul amenințau să îndepărteze spiritul de muzică. Sex Pistols au fost cea mai importantă trupă punk, care a combinat agresivitatea muzicală, comportamentul scenic necuviincios cu ținuta ciudată și părul neîngrijit, având un vocabular murdar și piese ce făceau deseori aluzie la politică.

Rap

Muzică, dans și fenomen social care s-a dezvoltat din discoteca anilor '70, făcându-și un renume în deceniul următor. Caracterizat de un ritm mai alert decât cel disco, cu un text mai mult vorbit decât cântat, rapul este un gen de muzică foarte implicat social, fiind o cronică a

violenței și rasismului la care sunt supuși cetățenii de culoare americani.

Rave

O mișcare muzicală și socială care a început în Anglia la sfârșitul anilor ’80, ca rezultat al apariției muzicii industrial și hip-hop și al folosirii drogurilor Ecstacy. Raverii erau vânați mereu de autoritățile engleze pentru consumul de droguri și petrecerile muzicale nocturne. Fenomenul s-a extins și în Statele Unite, manifestându-se mai ales în orașe ca San Francisco, Los Angeles și New York.

Reggae

Muzică populară jamaicană, care combină stilurile caraibiene – de la calypso la ska – cu influențele R&B, care au ajuns în insulă prin radiourile americane, în anii ’60. La origine o muzică protestatară și de rebeliune, reggae a ajuns foarte populară prin succesul de care s-a bucurat Bob Marley.

Rhythm & blues (R&B)

Stil muzical care s-a dezvoltat la sfârșitul anilor ’40 în ghetourile americane. Inițial i se mai spunea și muzică rasială. La început, a fost o combinație de blues pur cu ritmuri de jaz. Acum, termenul cuprinde și stiluri ca soul, disco, rap și alte variații aduse soundului original.

Rock ‘n’ roll

Termen generic pentru muzica populară americană, care s-a dezvoltat atunci când piesele rhythm & blues au început să fie reînregistrate de artiști albi. R&B, muzica country și boogie-woogie-ul sunt elemente ale primei forme de rock ‘n’ roll. Cel care a folosit acest termen și l-a mediatizat în anii ’50 a fost DJ-ul Alan Freed din Cleveland, deși se pare că își are rădăcinile în anii ’30, unde a apărut în cântecele R&B, ca un eufemism pentru sex (la fel ca și jazul).

Bill Haley And The Comets, Chuck Berry și Elvis Presley au fost primele staruri rock ‘n’ roll, multe din cântecele lor fiind remake-uri după piese mai vechi ale unor cântăreți de culoare. Rolul mai pregnant al chitării, un ritm mai energic, orientarea înspre publicul tânăr și tenta sexuală a pieselor sunt principalele caracteristici ale rock ‘n’ roll-ului. În 1960, un stil rock ‘n’ roll mai puțin orientat înspre dans și mai mult spre reprezentație (concert) a primit titulatura de „rock“.

Rock underground

Mișcare muzicală și stil al anilor ’60-’70 destinate unei audiențe ce nu se înscria în curentul principal al rock ’n’roll-ului. Frank Zappa și The Fugs sunt artiști de marcă ai acestui curent. Termenul „underground“ se aplică și acelor stații radio FM, care s-au dorit și au și reușit să fie o formă alternativă la radiourile supercomerciale din banda AM, repetitive și orientate spre hit, prin difuzarea unor piese mai lungi și a unor artiști novatori, obscuri și experimentali.

Session musician

Muzician angajat de obicei de un studio pentru a participa la înregistrările pieselor și albumelor care aparțin diverselor trupe sau artiști. Nu apare în concerte și, de multe ori, numele lui nici nu este trecut pe albume.

Single

La început, era o înregistrare pe vinil în formatul de 7 inci și 45 de rotații pe minut și conținea un cântec pe fiecare parte. Partea A conținea hitul, iar partea a doua (B) o piesă oarecare. Acum, single-urile nu se mai înregistrează pe vinil, ci pe diverse suporturi (bandă, CD etc) și sunt o unitate de măsură în radio și în industria muzicală. De obicei, single-ul apare înaintea albumului, pentru a-l promova. După apariția acestuia, se comercializează mai multe extrase pe single, pentru a ține trează atenția publicului potențial cumpărător de album. În unele cazuri, din 10 piese cuprinse pe un LP, 8 pot fi extrase pe single.

Soul

Este un fel de rhythm & blues care s-a dezvoltat în decursul timpului, începând cu anii ’50 până în 1970. Își are originea în orașe ca New York, Chicago, Memphis și Philadelphia. Soul-ul este interpretarea R&B care amestecă elemente tradiționale de blues cu gospel și pop. Temele principale sunt rasismul, respectul de sine, dragostea și sexul. Nume ca James Brown, Otis Redding, Aretha Franklin și alți artiști, publicați în special de casa de discuri Motown, rezumă foarte bine soul-ul anilor ’60.

Soundtrack

Este coloana sonoră a unui film, înregistrată pe casetă sau CD. Un soundtrack conține întrea-

ga muzică folosită în film și, în unele cazuri, chiar și o parte din dialoguri.

Top 40

Termenul este aplicat radiourilor americane încă din anii ’50 și a fost inventat de un director de radio pe nume Todd Storz, care a observat că în general copiii sunt tentați să asculte la tonomate (juke-boxes) aceleași melodii în mod continuu. Ca urmare, a selectat cele mai populare cântece – Top 40 – pe care le-a difuzat de repetate ori la radio. Astfel, Top 40 a devenit un format de radio caracterizat de o multitudine de jingle-uri, o prezentare dinamică și repetarea frecventă a celor mai cunoscute piese.

Vinyl (vinil)

Substanța de origine petrolieră folosită în producția de discuri. Discurile vinil sunt albume pe 78 și 45 de turații. Unii puritani mai susțin și astăzi că sunetul înregistrat analog este mult mai cald și mai adevărat decât cel digital, înregistrat pe CD.

Women’s music

Este muzica scrisă de femei pentru femei și își are originea în folk-ul anilor ’60, când mișcarea feministă a început să ia amploare. Stilurile acestei muzici sunt foarte variate: de la R&B, la jaz și rock.